DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

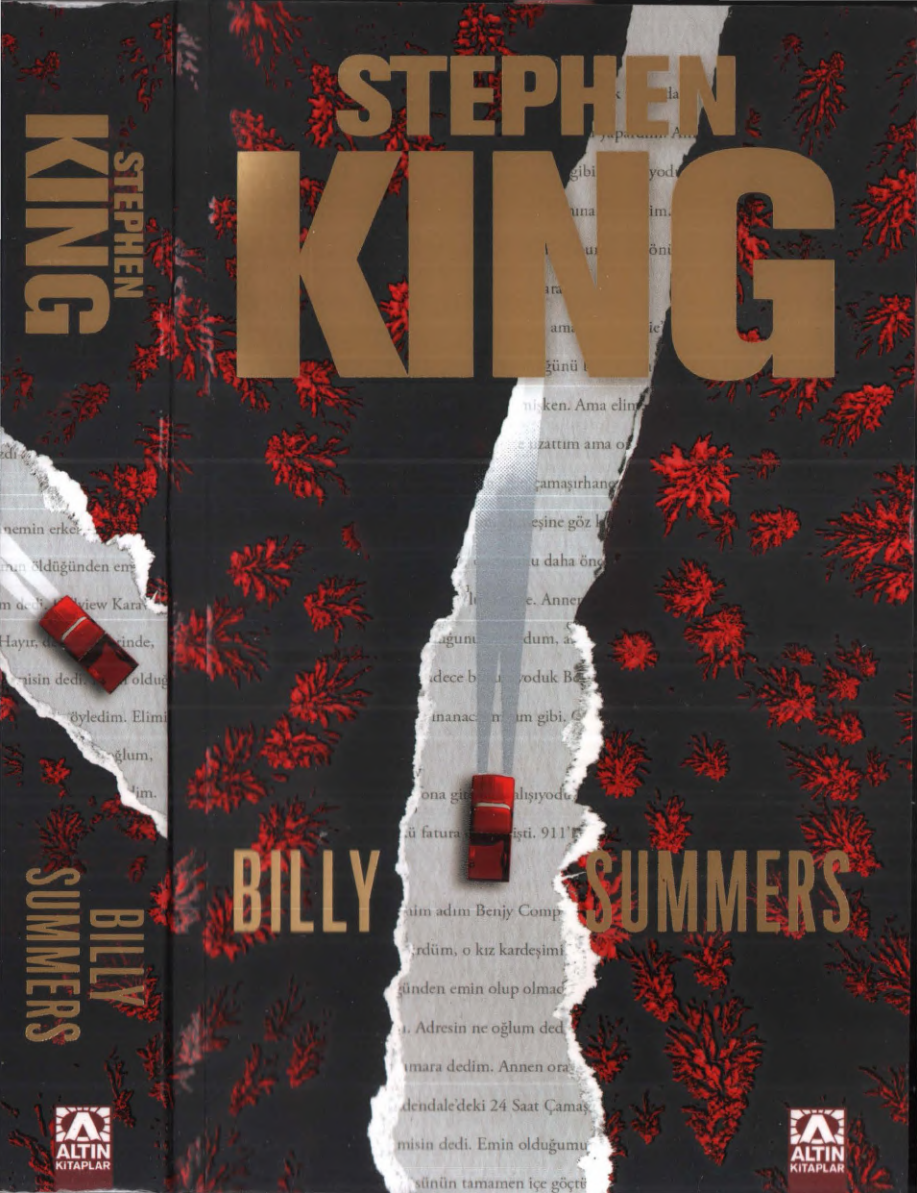

ALTIN KITAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI	BILLY SUMMERS
YAYIN HAKLARI	© 2021 STEPHEN KING AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
EDİTÖR	ELÇİN KAZANCI
KAPAK TASARIMI	WILL STAEHLE UNUSUAL CORPORATION
BASKI	1. BASIM/NİSAN 2022/İSTANBUL LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A 34212 Bağcılar / İSTANBUL Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2711 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt.
No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

Türkçesi
Gökçe Yavaş

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
DİRİLİŞ
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
BİR AŞK HİKÂYESİ
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
KARANLIK ÇÖKÜNCE
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK
YABANCI
ENSTİTÜ

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE I: SİLAHŞOR
KARA KULE II: ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
KARA KULE III: ÇORAK TOPRAKLAR
KARA KULE IV: BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KARA KULE V: CALLA'NIN KURTLARI
KARA KULE VI: SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KARA KULE VII: KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE / YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Raymond ve Sarah Jane Spruce anısına

"I once was lost, but now am found."
Amazing Grace *

* Merhamet üzerine geleneksel bir ilahi.
İng. Bir zamanlar kayıptım, ama artık bulundum. (ç.n.)

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Billy Summers otelin lobisinde oturmuş aracını bekliyordu. Cuma günü, öğle vaktiydi. *Archie's Pals 'n' Gals* adında, dergi boyutlarında bir çizgi roman okusa da Émile Zola'yı ve onun çığır açan üçüncü romanı *Thérèse Raquin*'i düşünüyordu. Bunun tam anlamıyla genç bir adamın kitabı olduğunu düşünüyordu. Zola'nın ilerde derinliği ve olağanüstülüğü anlaşılacak bir altın madenini daha yeni kazmaya başladığını düşünüyordu. Zola'nın eskiden –ve şimdi de– Charles Dickens'ın karanlık versiyonu olduğunu düşünüyordu. Bunun iyi bir makale konusu olacağını düşünüyordu. Daha önce böyle bir şey yazdığından değil tabii.

On ikiyi iki geçe otelin kapısı açıldı ve lobiye iki adam girdi. Biri uzundu, siyah saçları 50'ler tarzında geriye doğru taranmıştı. Diğeri kısa boylu ve gözlüklüydü. İkisi de takım elbise giymişti. Nick'in bütün adamları takım elbise giyerdi. Billy uzun olanı batı yakasından tanıyordu. Bu adam uzun zamandır Nick'leydi. Adı Frank Macintosh'tu. Saç modeli yüzünden Nick'in adamlarından bazıları ona Frankie Elvis ya da –şimdi arka tarafı hafifçe kelleştiğinden– Parlak Elvis diyordu. Tabii yüzüne karşı değil. Billy diğer adamı tanımıyordu. O buralı olmalıydı.

Macintosh elini uzattı. Billy ayağa kalkıp onun elini sıktı.

"Selam Billy, çok oldu. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Frank."

"Paulie Logan'la tanış."

"Selam Paulie." Billy kısa boylu adamla el sıkıştı.

"Memnun oldum Billy."

Macintosh *Archie*'yi Billy'nin elinden aldı. "Bakıyorum hâlâ çizgi roman okuyorsun."

"Evet," dedi Billy. "Öyle. Bayağı seviyorum. Komik olanları. Bazen süper kahramanlıları da okuyorum ama onları pek sevmiyorum."

Macintosh sayfaları şöyle bir karıştırdı ve Paulie Logan'a bir şey gösterdi. "Şu fıstıklara bak. Bunlara bakıp attırabilirim."

"Betty ve Veronica," dedi Billy çizgi romanı geri alarak. "Veronica, Archie'nin kız arkadaşı, Betty de kız arkadaşı olmak istiyor."

"Kitap da okuyor musun?" diye sordu Logan.

"Bazen. Uzun bir yolculuğa çıkarsam. Dergiler de okuyorum. Ama en çok çizgi roman."

"Güzel, güzel," dedi Logan ve Macintosh'a göz kırptı. Bu hareketini pek saklayamamıştı, Macintosh kaşlarını çattı ama Billy aldırmadı.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Macintosh.

"Tabii." Billy çizgi romanını arka cebine tıktı. Archie ve dolgun göğüslü kız arkadaşları. Bu da bir makale konusuydu. Değişmeyen saç kesimleri ve tavırların yarattığı rahatlık. Riverdale ve oradaki zamanın durağanlığı.

"Hadi gidelim artık," dedi Macintosh. "Nick bekliyor."

2

Arabayı Macintosh sürdü. Logan kısa boylu olduğu için arkada oturacağını söylemişti. Billy batıya gitmeyi bekliyordu çünkü bu şehrin havalı tarafı orasıydı. Nick Majarian nerede olursa olsun lüks yaşamayı severdi. Otellerde de kalmazdı. Ama batıya değil de kuzeydoğuya doğru gidiyorlardı.

Şehir merkezinden üç kilometre sonra Billy'ye alt orta sınıf gibi görünen bir mahalleye girdiler. Burası onun büyüdüğü karavan parkından üç dört basamak yukarıdaydı ama kesinlikle lüks değildi. Burada büyük kapılı evler olmazdı. Küçük çimenlik alanlarda sulama fıskiyelerinin dönüp durduğu çiftlik evleriyle dolu bir mahalleydi. Evlerin çoğu tek katlıydı. Büyük bir kısmı bakımlıydı ama bazılarının boyanması gerekiyordu ve birkaç çimenliği yabani otlar sarmıştı. Kırık camı bir parça kartonla kapatılmış bir ev gördü. Başka bir evin önünde, Costco ya da Sam's Club'dan alınmış katlanır sandalyesinde oturan, bermuda ve beyaz atlet giymiş şişman bir adam bira içerek onları izliyordu. Bir süredir Amerika'da işler yolunda gidiyordu ama belki de bu yakında değişecekti. Billy bu tip mahalleleri iyi bilirdi. Böyle mahalleler barometre görevi görüyordu ve artık bu barometrenin göstergesi düşmeye başlamıştı. Burada yaşayan insanlar, girip çıkarken kart bastıkları işlerde çalışıyordu.

Macintosh çimenliği yer yer kurumuş iki katlı bir evin garaj yoluna girdi. Ev uçuk sarıya boyanmıştı. Fena bir yer gibi görünmese de Nick Majarian'ın birkaç günlüğüne bile olsa yaşamayı seçeceği bir ev değildi. Kupon kesen karısı ve iki çocuğuyla oturan, her ay ev kredisi ödeyip perşembe geceleri biralı bovling turnuvasına katılan bir makinist veya alt kademe havaalanı çalışanının evi gibi duruyordu.

Logan, Billy'nin kapısını açtı. Billy *Archie* çizgi romanını ön panele atıp indi.

Macintosh öne düşüp veranda merdivenlerini çıktı. Dışarısı sıcaktı ama içerde klima vardı. Nick Majarian mutfağa giden kısa koridorda duruyordu. Üzerinde büyük ihtimalle en az bu evin aylık kredisi değerinde bir takım elbise vardı. Seyrelen saçları geriye doğru kabarık değil dümdüz taranmıştı. Yüzü yuvarlaktı ve Vegas'ta yanmıştı. İriydi ama Billy ona sarıldığında çıkıntı yapan o göbeğin taş gibi olduğunu hissetti.

"Billy!" diye bağırdı Nick ve onu iki yanağından da öptü. Kocaman içten öpücüklerdi bunlar. Ağzı kulaklarındaydı. "Billy, Billy, dostum, seni görmek ne güzel!"

"Seni de Nick." Billy etrafına bakındı. "Genelde bundan daha lüks yerlerde kalırsın." Duraksadı. "Kusura bakma ama söylemeden edemedim."

Nick güldü. Sırıtışına uygun düşen güzel, bulaşıcı bir kahkahası vardı. Macintosh da ona katıldı, Logan gülümsedi. "Batı tarafında bir yer tuttum. Kısa süreliğine. O eve bakıcılık yapıyorum diyelim. Ön bahçede bir havuzu var. Tam ortasında da çıplak küçük bir çocuk, ne diyorlardı ona..."

Eros, diye düşündü Billy ama söylemedi. Sadece gülümsemeye devam etti.

"Neyse, küçük bir çocuk su işiyor. Görürsün, görürsün. Bu ev benim için değil, Billy. Senin için. İşi almaya karar verirsen yani."

3

Nick ona evi gezdirdi. "Mobilyalı," dedi evi satıyormuş gibi. Belki de bir bakıma satıyordu.

Evin ikinci katında üç yatak odası ve iki banyo vardı, ikinci banyo küçüktü, büyük ihtimalle çocuklar içindi. Birinci katta mutfak, oturma odası, yemek salonu vardı ama yemek salonu o kadar küçüktü ki buraya pekâlâ yemek köşesi de denebilirdi. Bodrumun büyük bir kısmı uzun halılı bir odaya çevrilmişti, bir ucunda büyük bir televizyon, diğer ucunda pinpon masası duruyordu. Raylı aydınlatma sistemiyle ışıklandırılmıştı. Nick'in oyun odası dediği bu odada oturdular.

Macintosh bir şeyler içmek isteyip istemediklerini sordu. Soda, bira, limonata ve soğuk çay olduğunu söyledi.

"Ben Arnold Palmer* istiyorum," dedi Nick. "Yarı yarıya. Bol buzlu."

---

* Golf efsanesi Arnold Palmer'ın bulduğu; yarısı limonata, yarısı soğuk çayla yapılan bir içecek. (ç.n.)

Billy bunun kulağa güzel geldiğini söyledi. İçecekler gelene kadar havadan sudan konuştular. Havadan, güney sınırının nasıl da sıcak olduğundan. Nick, Billy'nin yolculuğunun nasıl geçtiğini sordu. Billy güzel geçtiğini söyledi ama uçakla nereden geldiğini söylemedi, Nick de sormadı. Nick lanet Trump'a ne diyorsun diye sordu, Billy de ne olmuş ki dedi. Konuşmaları bu kadardı ama önemli değildi çünkü o sırada Macintosh bir tepsiye koyduğu iki uzun bardakla geri döndü. O yanlarından ayrılır ayrılmaz Nick asıl konuya girdi.

"Senin şu Bucky'yi aradığımda bana senin artık emekli olmak istediğini söyledi."

"Düşünüyorum bunu. Uzun zamandır. Çok uzun zamandır."

"Doğrudur. Kaç yaşındasın ki?"

"Kırk dört."

"Üniformayı çıkardığından beri bu işi yapıyorsun ha?"

"Öyle sayılır." Nick'in tüm bunları zaten bildiğine emindi.

"Toplamda kaç oldu?"

Billy omuz silkti. "Tam hatırlamıyorum." On yedi olmuştu. İlkini, kolunda alçı olan adamı sayarsa on sekiz.

"Bucky fiyatı güzel olursa bir iş daha yapabileceğini söyledi."

Nick, Billy'nin fiyatı sormasını bekledi. Billy sormadı, bu yüzden Nick konuşmaya devam etti.

"Bu işin fiyatı çok iyi. Hayatının geri kalanını sıcak bir yerlerde geçirebilirsin. Hamakta yatıp *piña colada* içebilirsin." Yeniden sırıttı. "İki milyon. Beş yüz bini önden, kalanı işten sonra."

Billy'nin ıslığı rol icabı değildi, zaten bu halini bir rol olarak değil de *mal modu* olarak görüyordu; Nick, Frank ve Paulie gibi adamlara gösterdiği hali. *Mal modu* emniyet kemeri gibiydi. Bir kaza geçirmeyi beklediğinden takmıyordun ama bir tepeyi aşarken yolun karşısından kimin çıkıvereceğini de asla bilemezdin. Bu, insanların yön değiştirip durduğu, otoyolun yanlış tarafından sürdüğü hayat yolu için de geçerliydi.

"Neden bu kadar fazla?" Billy'nin şimdiye kadar yaptığı en iyi anlaşma yetmiş binlikti. "Politikacı değil, değil mi? Çünkü öyle işler yapmıyorum."

"Alakası yok."

"Kötü biri mi?"

Nick gülüp başını iki yana salladı, Billy'ye gerçek bir ilgiyle baktı. "Hep aynı soruyu soruyorsun."

Billy başıyla onayladı.

Mal modu ona bir koruma sağlasa da bu kesinlikle doğruydu: Sadece kötüleri hallediyordu. Geceleri bu sayede uyuyabiliyordu. Hayatını kötü insanlar için çalışarak sürdürdüğü ortadaydı, evet, ama Billy bunu ahlaki bir açmaz olarak görmüyordu. Kötü insanların başka kötü insanları öldürtmek için ona para vermesi problem değildi. Kendini silahı olan bir çöpçü olarak görüyordu esasen.

"Bu çok kötü biri."

"Tamam..."

"İki milyon benim değil. Ben burada sadece aracıyım, aracı parası alıyorum. Seninkinin bir kısmı değil, benimki ayrı." Nick öne eğildi, ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuştu. İfadesi içtendi. Gözleri Billy'ninkilere kitlenmişti. "Hedef profesyonel bir tetikçi, senin gibi. Ama bu adam hedefin iyi bir insan mı, yoksa kötü bir insan mı olduğunu hiç sormuyor. Böyle ayrımlara girişmiyor. Para tamamsa işi yapıyor. Şimdilik ona Joe diyelim. Altı, belki yedi yıl önce, fark etmez, bu Joe denen adam okul yolunda olan on beş yaşında bir çocuğu öldürdü. Çocuk kötü biri miydi? Hayır. Hatta onur öğrencisiydi. Ama birisi çocuğun babasına bir mesaj göndermek istemişti. Mesaj çocuktu. Joe da mesajı taşıyan kişiydi."

Billy hikâyenin doğru olup olmadığını merak etti. Olabilirdi, masalvari uyduruk bir havası vardı ama bir şekilde doğru gibi geliyordu. "Benden bir tetikçiyi vurmamı istiyorsun." Konuşmayı zihninde açıklığa kavuşturmak ister gibi söylemişti bunu.

"Kaptın. Joe şimdi Los Angeles hapishanesinde. Erkekler Merkez Hapishanesi. Saldırı ve tecavüze teşebbüs suçundan. Bak ne diyeceğim, eğer Me Too'culardan değilsen tecavüze teşebbüs olayı bayağı komik. Bir konferans için LA'e giden bir kadın yazarı, feminist bir kadın yazarı hayat kadını sanmış. Ona teklifte bulunmuş –tahminimce biraz sert bir teklifte– kadın da ona biber gazı sıkmış. O da kadının ağzına bir tane patlatmış ve çenesini çıkarmış. Kadın bu sayede büyük ihtimalle yüz bin kitap daha satmıştır. Ona dava açmaktansa teşekkür etmeliydi, sence de öyle değil mi?"

Billy cevap vermedi.

"Hadi ama Billy, düşünsene. Adam kim bilir kaç kişinin hakkından geldi ki bunlardan bazıları zorlu kişilerdi ama lezo feministin teki ona biber gazı sıktı? Olayın komik yanını görmen lazım."

Billy göstermelik gülümsedi. "LA ülkenin diğer ucunda."

"Doğru ama *oraya* gitmeden önce *buradaydı*. Neden burada olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil ama buradayken poker oynamak istediğini ve birinin ona nerede oynayabileceğini söylediğini biliyorum. Görüyorsun ya arkadaşımız Joe kendini yüksek bahislerle oynayan biri sayıyormuş. Uzun lafın kısası çok para kaybetmiş. Kazanan kişi sabah beşte dışarı çıkınca Joe onu karnından vurup sadece kendi parasını değil, *tüm* parayı almış. Biri onu durdurmaya çalışmış, büyük ihtimalle oyundan başka bir heriftir, Joe onu da vurmuş."

"İkisini de öldürmüş mü?"

"Kazanan adam hastanede ölmüş ama öncesinde onu vuranın Joe olduğunu söylemiş. Araya girmeye çalışan adam kurtulmuş. O da Joe'nun kimliğini açıklamış. Bir de ne var biliyor musun?"

Billy başını iki yana salladı.

"Güvenlik kamerası görüntüleri. Meselenin nereye gittiğini anladın mı?"

Billy anlamıştı, kesinlikle. "Pek anlamadım."

"California'dakiler onu saldırıdan tutukladı. Bunun devamı gelir. Tecavüze teşebbüs büyük ihtimalle reddedilir, sonuçta kadını bir sokağa sürüklediği falan yok, hatta ona ödeme yapmayı teklif etmiş, yani sadece taciz var, bölge savcısı bu konuyla uğraşmaz bile. Beklerken yattığı süreyle beraber içeride taş çatlasa doksan gün kalır. Borcu kapanır. Ama *burada* cinayet işledi ve Mississippi'nin bu tarafında cinayet suçunu fazlasıyla ciddiye alıyorlar."

Billy bunu biliyordu. Kırmızı eyaletlerde soğukkanlı katillerin acısına hemen son veriyorlardı. Billy'nin bununla bir derdi yoktu.

"Jüri güvenlik kamerası görüntülerine baktıktan sonra bizim ihtiyar Joey'nin kıçına iğneyi vurur. Anlıyorsun değil mi?"

"Tabii."

"Suçlu iadesine karşı çıkmak için avukatını kullanıyor, bunun şaşırtıcı bir yanı yok tabii. Suçlu iadesi ne biliyorsun değil mi?"

"Tabii."

"Tamam. Joe'nun avukatı tüm gücüyle savaşıyor, boş beleş fırsatçı avukatlardan değil. Duruşmada otuz günlük erteleme aldı bile, bu süreyi onları oyalamanın başka bir yolunu bulmak için kullanacak ama sonunda kaybedecek. Joe hücrede kalıyor, birileri onu bıçaklamaya çalışmış. Bizim Joey bıçağı alıp adamın bileğini kırmış ama bıçaklı bir adam varsa onlarcası daha olabilir."

"Çete işi mi?" diye sordu Billy. "Crip* belki? Kafayı ona takmışlar mı?"

Nick omuz silkti. "Kim bilir? Şimdilik Joe'nun özel alanı var, öteki itlerle beraber tıkınmak zorunda değil ve avluda yapayalnız otuz dakika geçirebiliyor. *Bu arada* avukat birilerine ulaşmaya çalışıyor. Gönderdiği mesaj da şu: Eğer bu adam cinayet suçundan kurtulmazsa çok büyük bir şeyler hakkında konuşacak."

---

* Los Angeles'ın ünlü çetesi. (ç.n.)

"Bu olabilir mi?" Billy pek sanmıyordu, Joe'nun pokerden sonra öldürdüğü adam kötü biri olsa bile böyle bir şey olmazdı. "Savcılar ölüm cezasını seçenekler arasından kaldırabilir mi ya da ikinci derece cinayete düşürebilir mi veya başka bir şey?"

"Fena değil Billy. En azından doğru yoldasın. Ama duyduğuma göre Joe tüm suçlamaların kalkmasını istiyormuş. Elinde sağlam kozlar olmalı."

"Cinayetten yırtmasını sağlayabilecek bir bilgi verebileceğini düşünüyor."

"Dedi cinayetten kim bilir kaç kez yırtan adam," dedi Nick ve güldü.

Billy gülmedi. "Ben pokerde para kaybettim diye kimseyi vurmadım. Poker oynamam. Ve *hırsızlık* da yapmam."

Nick hızlı hızlı başını salladı. "Bunu biliyorum Billy. Bunu sadece kötüler yapar. Seni biraz sıkıştırmaya çalıştım sadece. İçeceğini iç."

Billy içeceğini içti. Düşündü. İki milyon. Tek bir iş için. Tekrar düşündü. Tuzak neydi peki?

"Bu adamın elinde nasıl bilgiler varsa artık, birileri bunları paylaşmasını gerçekten engellemek istiyor olmalı."

Nick, Billy inanılmaz bir çıkarımda bulunmuş gibi elini silah yapıp ona doğrulttu. "Doğru dedin. Her neyse, buralı bir adamdan bir mesaj aldım, işi alırsan onunla tanışacaksın, mesaj şu: Profesyonel bir tetikçi arıyorlar, iyinin de iyisi birini. Bence aradıkları Billy Summers, dava kapanmıştır."

"Bu adamı halletmemi istiyorsun ama LA'de değil. Burada."

"Ben istemiyorum. Ben sadece aracıyım, unutma. Başka biri istiyor. Cebi sağlam biri."

"Tuzak ne peki?"

Nick yeniden sırıttı. Silah yaptığı elini yeniden Billy'ye doğrulttu. "Doğrudan konuya giriyorsun, ha? Doğrudan siktiğimin konusuna. Ama tuzak falan yok. Belki de vardır, nereden baktığına bağlı. Mesele zaman, anlıyor musun? Burada uzun bir süre..."

Küçük sarı evi gösterir gibi elini havada salladı. Belki evin bulunduğu mahalleyi de gösteriyordu, Billy'nin sonradan adının Midwood olduğunu öğreneceği mahalleyi. Belki de tüm şehri gösteriyordu, Mississippi'de, Mason-Dixon Hattı'nın hemen altında kalan şehri.

"...Kalman gerekecek."

4

Biraz daha konuştular. Nick, Billy'ye konumun belirlendiğini anlattı, konum derken Billy'nin ateş edeceği yeri kastediyordu. Billy'nin konumu görene ve daha çok şey öğrenene dek karar vermek zorunda olmadığını söyledi. Billy bunları Ken Hoff'tan öğrenecekti. Buralı olan adamdı o. Nick, Ken'in o gün şehir dışında olduğunu söyledi.

"Ne kullandığımı biliyor mu?" Bu işi kabul ettiği anlamına gelmiyordu ama o yönde atılmış büyük bir adımdı. Çoğunlukla kıçını kaldırmadan oturmak ve sonra tek bir atış yapmak için iki milyon. Böyle bir anlaşmayı geri çevirmek zordu.

Nick başıyla onayladı.

"Tamam, bu Hoff denen adamla ne zaman tanışacağım?"

"Yarın. Bu gece otelini arayacak, yeri ve zamanı söyleyecek."

"Bu işi yaparsam neden burada olduğuma dair göstermelik bir hikâyeye ihtiyacım olacak."

"Onu hallettik, böylesi az bulunur. Giorgio'nun fikri. Sana yarın gece anlatacağız, sen Hoff'la tanıştıktan sonra." Nick ayağa kalktı. Elini uzattı. Billy onun elini sıktı. Daha önce de Nick'in elini sıkmıştı ama bunu yapmayı hiç sevmiyordu çünkü Nick kötü bir adamdı. Ondan biraz olsun hoşlanmamak zordu ama. Nick aynı zamanda bir profesyoneldi ve o sırıtışı işe yarıyordu.

5

Paulie Logan onu otele geri götürdü. Paulie çok konuşmuyordu. Billy'ye radyoyu açmasının sorun olup olmayacağını sordu, Billy sorun değil dedi, Paulie *rock* çalan bir kanal açtı. Bir noktada, "Loggins and Messina, çok iyiler," dedi. Cedar Sokak'ta yolunu kesen bir adama küfretmesi dışında ağzından çıkan tek söz buydu.

Billy'nin umurunda değildi. Son bir iş için plan yapan soyguncularla ilgili filmleri düşünüyordu. Suç filmleri bir türse "son bir iş" onun alt türüydü. O filmlerde son iş hep ters giderdi. Billy bir soyguncu değildi, mafyayla çalışmıyordu ve batıl inançları da yoktu ama bu son iş meselesi yine de canını sıkıyordu. Belki işin ücreti çok yüksek olduğundandı. Belki de parayı kimin ödeyeceğini bilmediğindendi veya neden ödeyeceğini. Hatta belki Nick'in hedefin bir keresinde on beş yaşında bir onur öğrencisini öldürdüğü hakkında anlattığı hikâye yüzündendi.

"Buralarda mısın?" diye sordu Paulie arabayı otelin ön tarafına çekince. "Çünkü bu Hoff denen adam sana ihtiyacın olan aleti getirecek. Ben getirirdim ama Nick olmaz dedi."

Buralarda mıydı? "Bilmem. Belki." Arabadan inerken durakladı. "Büyük ihtimalle."

6

Billy odasına girince dizüstü bilgisayarını açtı. Tarih ayarını değiştirdi ve VPN'ini kontrol etti çünkü *hacker*'lar otelleri severdi. "Los Angeles hapishanesi davaları," yazıp *Google*'lamayı deneyebilirdi, muhtemelen suçlu iadesi davaları devlet kayıtlarına ekleniyordu ama istediğini almanın daha kolay yolları vardı. Ve onun istediği şeyler vardı. Ronald Reagan güven ama doğrula derken haklıydı.

Billy *LA Times* sitesine girdi ve altı aylık üyelik aldı. Thomas Hardy adında uydurma bir kişiye ait olan bir kredi kartı kullandı. Hardy, Billy'nin en sevdiği yazardı. En azından doğalcılık ekolünden. Üye olunca "feminist yazar" diye yazıp arattı, "tecavüz teşebbüsü" diye ekledi. Beş altı yazı buldu, her biri bir öncekinden daha kısaydı. Feminist yazarın bir fotoğrafı vardı, kadın çekici ve söyleyecek çok şeyi olan biri gibi görünüyordu. İddia edilen saldırı Beverly Hills Otel'in önünde gerçekleşmişti. Şüphelinin birçok kimliği ve kredi kartının olduğu ortaya çıkmıştı. *Times*'a göre gerçek adı Joel Randolph Allen'dı. 2012'de Massachusetts'te tecavüz davasından kurtulmuştu.

Joe gerçek ismine bayağı yakınmış yani, diye düşündü Billy.

Sonra şehir gazetesinin sitesine girdi, bir kez daha ödeme duvarını aşmak için Thomas Hardy'yi kullandı ve "poker oyunu cinayet kurbanı" yazdı.

Hikâyeyi buldu, beraberinde gelen güvenlik kamerası fotoğrafı doğrudan mahkûmiyet sebebiydi. Bir saat önce olsa etraf failin yüzünün görüneceği kadar aydınlık olmazdı ama fotoğrafın alt kısmındaki saat sabah 5.18'i gösteriyordu. Güneş tam doğmamıştı ama doğmak üzereydi, sokakta duran adamın yüzü de savcının pekâlâ kabul edebileceği kadar net görünüyordu. Adamın eli cebindeydi, üzerinde YÜKLEME ALANI-YOLU KAPATMAYIN yazan bir kapının dışında bekliyordu, Billy jüride olsaydı sırf şu görüntüye bakıp iğneden yana oy kullanırdı. Çünkü Billy Summers konu saldırı planlamaya geldi mi tam bir uzmandı, o anda izlediği de buydu işte.

Red Bluff gazetesindeki en son yazıda Joel Allen'ın Los Angeles'ta konudan bağımsız suçlamalarla tutuklandığı yazıyordu.

Billy, Nick'in onun her şeyi yüzeysel olarak değerlendirdiğini sandığına emindi. Bu işi yapmaya başladığından beri, yıllar boyunca çalıştığı diğer herkes gibi, Nick de müthiş nişan alma yeteneği dışında Billy'nin aklının biraz yavaş çalıştığına, belki bu açıdan spektrumda olduğuna inanıyordu. Nick onun *mal modu-*

na inanıyordu çünkü Billy aşırıya kaçmamak için büyük bir çaba gösteriyordu. Ağzını açıp donuk gözlerle bakmıyordu, doğrudan salaklık değildi onunki. *Archie* çizgi romanı harikalar yaratıyordu mesela. Okuduğu Zola romanı bavulunun derinliklerinde saklıydı. Biri bavulunu arayıp kitabı bulursa peki? Billy kitabı uçakta koltuğun gözünde bulduğunu ve kapaktaki kız hoşuna gittiği için aldığını söylerdi.

On beş yaşındaki onur öğrencisini aratmayı düşündü ama elinde yeterli bilgi yoktu. Bütün gün boyunca *Google*'layabilir, yine de bir şey bulamazdı. Bulsa bile doğru on beş yaşındaki çocuğa baktığından emin olamazdı. Nick'in anlattığı hikâyelerin geri kalanının doğru çıktığını bilmesi yeterliydi.

Bir sandviç ve bir demlik çay söyledi. Siparişi geldiğinde pencerenin kenarına oturdu, yemek yiyip *Thérèse Raquin* okudu. Kitabın James M. Cain ile 1950'lerdeki EC korku çizgi romanlarının bir araya gelmiş hali olduğunu düşündü. Geç yediği öğle yemeğinin ardından ellerini başının arkasında ve yastığın altında kavuşturarak uzandı, yastığın altındaki serinliği hissetti. Gençlik ve güzellik gibi bu serinlik de geçiciydi. Bu Ken Hoff neler diyor bir bakacaktı, onun dedikleri de doğru çıkarsa işi almayı düşünüyordu. Beklemek güç olacaktı, bu konuda hiçbir zaman pek iyi olmamıştı (bir keresinde Zen denemişti ama sarmamıştı) ama iki milyonluk ödeme günü için bekleyebilirdi.

Billy gözlerini kapayıp uykuya daldı.

O akşam yedide oda servisiyle gelen akşam yemeğini yiyip bilgisayarından *Elmas Hırsızları*'nı izliyordu. Bu da ters giden bir son iş filmiydi tabii. Telefon çaldı. Arayan Ken Hoff'tu. Billy'ye yarın öğleden sonra nerede buluşacaklarını söyledi. Billy'nin adresi yazmasına gerek yoktu. Böyle şeyleri yazmak tehlikeli olabilirdi, hem Billy'nin hafızası iyiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Birçok erkek film yıldızı gibi –ve Billy'nin sokakta gördüğü, film yıldızlarına benzemeye çalışan şu erkekler gibi– Ken Hoff'un da kirli sakalı vardı, onu gören üç dört gündür tıraş olmayı unuttuğunu sanırdı. Kızıl saçlı Hoff için bu biraz uygunsuz bir tarzdı. Sert ve havalıdan ziyade güneşten kötü bir biçimde yanmış gibi görünüyordu.

Sunspot Café adında bir kafede, şemsiyenin gölgesindeki bir masada oturuyorlardı. Kafe, anacadde ile adliye sokağının kesiştiği köşedeydi. Billy bu mekânın hafta içi bayağı yoğun olduğunu tahmin ediyordu ama o cumartesi öğleden sonra kafede neredeyse kimse yoktu, dışarıya atılmış masalar onlara kalmıştı.

Hoff ya elli yaşındaydı ya da hızlı yaşayan kırk beş yaşında bir adamdı. Bir kadeh şarap içiyordu. Billy diyet içecek aldı. Hoff'un Nick için çalıştığını sanmıyordu çünkü Nick, Vegas'ta çalışıyordu. Ancak Nick'in her işte parmağı vardı ve bu işlerin hepsi de batıda değildi. Nick Majarian ile Ken Hoff bir şekilde bağlantılı olabilirdi ya da belki Hoff işin parasını veren adamla çalışıyordu. Tabii bu işin yapılacağı varsayılırsa.

"Sokağın karşısındaki şu bina benim," dedi Hoff. "Sadece yirmi iki katlı ama Red Bluff'taki en yüksek ikinci bina olmasına yetiyor bu. Higgins Center bitince üçüncü en yüksek bina olacak.

O otuz katlı. Alışveriş merkezi de var. Onun da bir kısmı benim ama bu? Tamamen benim bebeğim. Ekonomiyi düzelteceğini söylediğinde Trump'a güldüler ama işe yarıyor. İşe yarıyor."

Billy, Trump'la ya da Trump'ın ekonomisiyle ilgilenmiyordu ama binayı profesyonel bir ilgiyle inceledi. Atışı buradan yapacağına bayağı emindi. Binanın adı Gerard Kulesi'ydi. Billy sadece yirmi iki katlı olan bir binaya kule demenin biraz abartılı olduğunu düşündü ama çoğu harabe haldeki küçük tuğla binalarla dolu bu şehirde, kule gibi görünüyordu herhalde. Binanın önündeki bakımlı, sulanmış çimlere bir tabela yerleştirilmişti. KİRALIK SATILIK OFİSLER VE LÜKS DAİRELER. Üzerinde bir telefon numarası vardı. Tabela bir süredir orada duruyormuş gibiydi.

"Bina beklediğim gibi dolmadı," dedi Hoff. "Ekonomi gelişiyor, evet, insanların bok gibi parası var, 2020 daha da iyi olacak ama bu ekonominin ne kadar büyük bir kısmının internet temelli olduğunu görsen şaşırırsın Billy. Billy diyebilir miyim?"

"Tabii."

"Özetle bu yıl elim biraz sıkışık. WWE'den hisse aldığımdan beri nakit akışı sorunlarım var ama üç şubeye nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Billy'nin onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Profesyonel güreşle ilgili bir şeylerdi herhalde? Ya da televizyonda sürekli reklamı yapılan Monster Jam kamyonlarıyla? Hoff belli ki onun neden bahsettiğini bildiğini düşündüğünden Billy de biliyormuş gibi başını salladı.

"Buranın babadan zengin pislikleri fazla ileri gittiğimi düşünüyor ama ekonomiye güvenmen lazım, haksız mıyım? Fırsatı kaçırmadan şansını denemen lazım. Para kazanmak için para harcaman gerekir, değil mi?"

"Tabii."

"Bu yüzden ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Hem iyi bir şey gördüm mü anlarım ha... Bu benim için iyi bir anlaşma. Biraz riskli, ama böyle bir geçişe ihtiyacım var. Nick yakala-

nırsan, yakalanmayacağını biliyorum ama olur da yakalanırsan, ağzını açmayacağını söyledi."

"Evet, açmam." Billy hiç yakalanmamıştı ve bu sefer de yakalanmaya niyeti yoktu.

"İşin raconu gereği ha?"

"Tabii." Billy, Ken Hoff'un çok fazla film izlediğini düşünüyordu. Bu filmlerin bir kısmı büyük ihtimalle "son bir iş" türündeydi. Adamın artık sadede gelmesini istiyordu. Şemsiyenin altında olsalar bile hava sıcaktı. Ve boğucuydu. *Bu hava kuşlara uygun*, diye düşündü Billy, *büyük ihtimalle onların bile hoşuna gitmez.*

"Sana beşinci katta güzel, köşe bir süit ayarladım," dedi Hoff. "Üç odalı. Ofis, resepsiyon, küçük bir mutfak. Mutfak, buna ne demeli ha? Ne kadar uzun sürerse sürsün senin keyfin yerinde olacak. Sıcak sıcak ve rahat. Elimle göstermeyeceğim ama beş kat sayabilirsin değil mi?"

Tabii, diye düşündü Billy, *yürürken sakız bile çiğneyebilirim.*

Bina dikdörtgendi, pencereli bir pötibör kutusuna benziyordu. Beşinci katta iki köşe süit vardı ama Billy, Hoff'un hangisini kastettiğini biliyordu: soldakini. Pencereden, sadece iki blok uzunluğunda olan adliye sokağına bir köşegen hayal etti. Köşegen, işi alırsa yapacağı atışın yolunu gösteriyordu ve adliyenin basamaklarına kadar iniyordu. Adliye binası geniş, gri granitten bir yapıydı. En az yirmi basamak, binanın önündeki düz bir alana çıkıyordu; bu alanın ortasında gözleri bağlı, elinde terazisini tutan adalet tanrıçası duruyordu. Billy'nin Ken Hoff'a asla söylemeyeceği şeylerden biri de şuydu: Adalet tanrıçası, Iustice'den, büyük ihtimalle İmparator Augustus'un uydurduğu bir Roma tanrıçasından geliyordu.

Billy dikkatini yeniden beşinci katın köşesindeki süite çevirdi ve bir kez daha köşegeni takip etti. Pencereden basamaklara aşağı yukarı dört yüz elli metrelik bir mesafe vardı. Sert rüzgârlı havada bile atış yapabilirdi. Doğru malzemelerle tabii ki.

"Bana ne vereceksin Bay Hoff?"

"Ha?" Bir an Hoff'un *mal modu* tamamen ortaya çıkmıştı. Billy sağ elinin işaretparmağını kıvırdı. *Hadi* dermiş gibi yorumlanabilirdi bu hareket ama onlar için bu anlama gelmiyordu.

"Ah! Tabii! Sen ne istediysen o değil mi?" Etrafına bakındı, kimseyi görmedi ama yine de sesini alçalttı. "Remington 700."

"M24." Askeri adlandırması buydu.

"M..." Hoff arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı ve içini karıştırdı. Bir kâğıt parçası çıkarıp baktı. "M24, evet."

Kâğıdı tekrar cüzdanına koyacaktı ama Billy elini uzattı.

Hoff kâğıdı verdi. Billy kâğıdı kendi cebine koydu. Daha sonra, Nick'i görmeye gitmeden önce otel odasında bunu tuvalete atıp üzerine sifonu çekecekti. Böyle şeyler yazılmazdı. Bu Hoff denen adamın bir sorun çıkarmamasını umdu.

"Nişangâh?"

"Ha?"

"Dürbün. Nişan almak için."

Hoff biraz telaşlanmış gibiydi. "İstediğinden."

"Onu da yazdın mı?"

"Sana verdiğim kâğıda yazmıştım."

"Tamam."

"Malzemelerin... durduğu..."

"Yerlerini bilmeme gerek yok. Bu işi isteyip istemediğime bile karar vermedim." Karar vermişti aslında. "Oradaki binanın güvenliği var mı?" Bu da başka bir *mal modu* sorusuydu.

"Evet. Tabii ki."

"Bu işi alırsam malzemeleri beşinci kata çıkarmak benim sorumluluğumda. Bu konuda tamam mıyız Bay Hoff?"

"Evet, tabii," dedi Hoff, rahatlamış görünüyordu.

"O zaman bence buradaki işimiz bitti." Billy ayağa kalkıp elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum." Olmamıştı. Billy bu adama güvenebileceğini sanmıyordu ve kirli sakalından da nefret etmişti. Hangi kadın kırmızı sert kıllarla çevrili bir dudağı öpmek isterdi ki?

Hoff onun elini sıktı. "Ben de Billy. Sadece zor bir dönemden geçiyorum. *Kahramanın Sonsuz Yolculuğu* diye bir kitap okudun mu?"

Billy okumuştu ama başını iki yana salladı.

"Okumalısın, okumalısın. Ana kısma gelmek için edebi yerleri geçtim. Doğrudan özüne indim, ben öyle yaparım. Saçmalıkları atlarım. Yazan adamın adını hatırlayamıyorum ama herkesin kahraman olmadan önce sınandığı bir dönemden geçmesi gerektiğini söylüyor. Bu da benim dönemim."

Bir suikastçıya dürbünlü tüfek ve atış yeri sağladığın bir dönem, diye düşündü Billy. Joseph Campbell'ın bunu kahramanlık kategorisine koyacağından pek emin değildi.

"Eh, umarım geçersin."

2

Billy burada kalırsa eninde sonunda bir araba alacağını düşünüyordu ama henüz yolları bilmiyordu ve Paul Logan'ın onu otelden alıp Nick'in "ev bakıcılığı" yaptığı yere götürmesinden memnundu. Bu seferki ev Billy'nin dün görmeyi beklediği çakma malikâneydi, sekiz dönümlük bir alanda alelacele bir araya getirilmiş bir korku filmi. Paulie arabanın güneşliğine takılı kumandaya basınca, dönemeçli uzun garaj yoluna çıkan kapı savrulup açıldı. İçerde gerçekten de durmaksızın havuza işeyen bir Eros heykeli vardı, artık alacakaranlık çöktüğünden gizli spotlarla aydınlatılmış iki heykel (Romalı asker ve göğsü çıplak bakire) daha vardı. Ev, sefil aşırılığıyla gösteriş yapmak için aydınlatılmıştı. Billy'ye bir süpermarket ile konser salonuna benzeyen büyük kiliselerin piç çocuğu gibi göründü. Bu bir ev değildi, kırmızı golf pantolonların mimari bir versiyonuydu.

Franck Macintosh, namı diğer Frankie Elvis, uzayıp giden verandada onu karşılamak üzere bekliyordu. Koyu bir takım

giymiş, mat mavi bir kravat takmıştı. Ona bakan biri, kariyerine bir tefeci için insanların bacaklarını kırarak başladığını tahmin edemezdi. Tabii bu çok uzun zaman önce, büyükler ligine çıkmadan önceydi. Veranda merdivenlerinin yarısına kadar indi, elini malikânenin lordu gibi öne uzatmıştı. Ya da malikânenin lordunun uşağı gibi.

Nick bir kez daha koridorda bekliyordu, Midwood'daki mütevazı, sarı evin koridorundan çok daha büyüktü bu seferki. Nick yapılı bir adamdı ama yanındaki adam devasaydı, yüz yirmi kilonun çok üstündeydi. Bu Giorgio Piglielli'ydi, Nick'in Las Vegas'taki tayfası onu Domuz Georgie olarak tanırdı (tabii yine asla yüzüne karşı kullanmazlardı bu adı). Nick CEO'ysa Giorgio da COO'ydu, yani günlük işlerden sorumlu yönetici. İkisinin de burada, ana üsten bu kadar uzakta olması Nick'in aracılık ücreti dediği paranın bayağı yüksek olduğunu akla getiriyordu. Billy'ye iki milyon vaat edilmişti. Bu adamlara ne kadar söz verilmişti ya da şimdiden ne kadarını ceplemişlerdi acaba? Birilerinin Joel Allen hakkında büyük endişeleri vardı anlaşılan. Büyük ihtimalle bunun gibi ya da çok daha da çirkin bir evi olan biri. Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmak zor tabii ama muhtemelen daha beterleri vardır.

Nick, Billy'nin omzuna vurup, "Bu şişkonun Giorgio Piglielli olduğunu düşünüyorsundur," dedi.

"Ona benzediği kesin," dedi Billy temkinli davranarak, Giorgio kendisi kadar şişkin bir kahkaha attı.

Nick başıyla onayladı. Suratında o koca sırıtışı vardı. "Benziyor, biliyorum ama bu aslında George Russo. Senin temsilcin."

"Temsilci mi? Emlakçı gibi mi?"

"Hayır, öyle değil." Nick güldü. "Salona geçelim. Bir şeyler içeriz ve Giorgio sana planı anlatır. Dün dediğim gibi az bulunur bir şey bu."

3

Salon Pullman vagonları kadar uzundu. İkisi küçük, birisi büyük üç avize vardı. Mobilyalar alçak ve kıvrımlıydı. İki Eros bir boy aynasını taşıyordu. Ayaklı bir duvar saati orada olmaktan utanır gibi bir köşede duruyordu.

Hizmetkâra dönüşmüş olan "bacak kıran" Frank Macintosh onlara tepside içecek getirdi: Billy ve Nick için bira, Giorgio için de çikolatalı *milkshake* gibi bir şey. Adam elli yaşında ölmeden önce mümkün olan her türlü kaloriyi almaya kararlı gibiydi. Sığabileceği tek koltuğu seçti. Billy bu koltuktan yardım almadan kalkıp kalkamayacağını merak ediyordu.

Nick bira bardağını kaldırdı. "Kadehimi bize kaldırıyorum. Bizi mutlu edecek ve memnun kalacağımız bir iş olsun."

Buna içtiler. Sonra Giorgio, "Nick bana ilgilendiğini ama henüz işi kabul etmediğini söyledi. Hâlâ keşif aşaması diyebileceğimiz aşamadaymışsın," dedi.

"Doğru," dedi Billy.

"Eh, bu konuşmayı yapabilmek için ekibe katıldığını varsayalım." Giorgio pipetiyle içeceğinden içti. "Abi, çok iyi bu. Tam da sıcak bir akşama göre." Ceketinin cebine uzandı –*bu ceketten bir yetimhaneyi giydirecek kadar kumaş çıkar,* diye düşündü Billy– ve bir cüzdan çıkardı. Uzattı.

Billy cüzdanı aldı. Lord Buxton markaydı. Güzeldi ama pahalı bir şey değildi. Biraz eskimişti, derisinde birkaç çizik ve çentik vardı.

"İçine bak. Bu bomboş kasabada olacağın kişi bu."

Billy baktı. İçinde yetmiş dolar falan vardı. Birkaç fotoğraf da sıkıştırılmıştı, arkadaşı olabilecek kadınlar ve erkekler, ama daha çok erkek. Karısı ya da çocuğu olduğunu gösteren bir şey yoktu.

"Seni Photoshop'la fotoğraflardan birine eklemek istedim," dedi Giorgio, "Büyük Kanyon'da dururken falan ama kimsede fotoğrafın yok Billy."

"Fotoğraflar soruna yol açabilir."

Nick, "Çoğu insan cüzdanında kendi fotoğrafını taşımaz zaten," dedi. "Giorgio'ya söyledim bunu."

Billy cüzdanı karıştırmaya, onu kitap gibi okumaya devam etti. Odasında akşam yemeği yerken bitirdiği *Thérèse Raquin* gibi. Burada kalırsa adı David Lockridge olacaktı. İkisi de Portsmouth, Seacost Bankası tarafından verilen Visa ve Mastercard kartları vardı.

"Kartların limiti ne kadar?" diye sordu Giorgio'ya.

"Master'da beş yüz, Visa'da bin. Bütçen kısıtlı. Tabii kitabın umduğumuz gibi giderse değişebilir."

Billy, Giorgio'ya, sonra da Nick'e baktı. *Bu bir çeşit tuzak mı*, diye düşündü. *Mal modunun* ötesini görmüşler miydi?

"O senin *yazar* temsilcin!" dedi Nick neredeyse bağırarak. "Aşırı komik değil mi?"

"Yazar kimliğine mi bürüneceğim? Hadi ama... Ben liseyi bile bitirmedim. Tanrı aşkına diplomamı çölde aldım, o da Felluce ve Ramadi'de el yapımı bomba ve isyancılardan kaçmayı başardığım için Sam Amca'nın verdiği bir hediyeydi. Bu kimlik işe yaramaz. Çok saçma."

"Değil, dâhiyane bir fikir bu," dedi Nick. "Adamı dinle Billy. Yoksa sana Dave mi demeliyim?"

"Yeni kimliğim buysa bana asla Dave demeyeceksin."

Hassas noktasından vurulmuştu, çok fena hem de. Bir okurdu, orası kesindi. Bazen yazma hayali de kuruyordu, gerçi arada bir parça parça düzyazılar dışında hiç gerçekten denememişti, onları da hep yok etmişti zaten.

"Asla işe yaramaz Nick. Bu işi hazırlamaya çoktan başladığınızı biliyorum..." Cüzdanı havaya kaldırdı. "...Üzgünüm ama işe yaramaz. Birileri bana kitabımın ne hakkında olduğunu sorarsa ne diyeceğim?"

"Bana beş dakika ver," dedi Giorgio. "En fazla on. Hâlâ hoşuna gitmediğini düşünürsen arkadaşça yollarımızı ayırırız."

Billy bunun doğruluğundan şüphe ediyordu ama ona devam etmesini söyledi.

Giorgio boş *milkshake* bardağını koltuğunun yanındaki masaya (muhtemelen Chippendale'di)* koydu ve geğirdi. Ama bütün dikkatini kendisine verdiğinde Billy Domuz Georgie'nin aslında ne olduğunu gördü: Çok uzun yıllar geçmeden onu öldürecek bir yağ okyanusunun altına gömülmüş ince ve atletik bir zekâydı o. "Senin nasıl bir adam olduğun düşünülünce, ilk seferde kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama işe *yarayacak*."

Billy biraz rahatladı. Gördüklerine hâlâ inanıyorlardı. En azından bu açıdan güvendeydi.

"En az altı hafta, belki altı ay boyunca burada kalacaksın," dedi Giorgio. "Salak herifin avukatının suçlu iadesiyle savaşmak için bahaneleri tüketmesinin ne kadar süreceğine bağlı. Ya da cinayet suçunda bir anlaşmaya vardığına inanana dek. İş için para alacaksın ama burada geçirdiğin zaman için de para alacaksın. Bunu anladın değil mi?"

Billy başıyla onayladı.

"Bu da burada, Red Bluff'ta olmak için bir nedene ihtiyacın olduğu anlamına geliyor ve burası pek tatil mekânı sayılmaz."

"Doğru," dedi Nick yüzünde bir tabak brokoliye bakan küçük bir çocuğun ifadesiyle.

"Adliyenin sokağındaki o binada olmak için de bir nedene ihtiyacın var. Bir kitap yazıyorsun, nedenin bu."

"Ama..."

Giorgio şişko elini havaya kaldırdı. "İşe yarayacağını düşünmüyorsun ama sana söylüyorum, yarayacak. Sana nasıl olacağını göstereceğim."

Billy şüpheli görünüyordu ama artık *mal modu* kamuflajının ötesini gördükleri korkusu geçtiğinden, Giorgio'nun nereye varmaya çalıştığını anladığını düşünüyordu. Birçok imkân sağlayabilirdi bu.

---

* 18. yüzyıl mobilya tasarımcısı Thomas Chippendale stili. (ç.n.)

"Araştırmamı yaptım. Bir sürü yazar dergisi ve üstüne internetten bir yığın şey okudum. İşte hikâyen. David Lockridge, Portsmouth-New Hampshire'da büyümüş. Hep bir yazar olmak istemiş ama liseyi zor bitirmiş. İnşaatlarda çalışmış. Yazmaya devam etmişsin ama sağlam bir particiymişsin. Çok içermişsin. Sana bir boşanma da vereyim diye düşündüm ama o kadarını toparlamanın zor olacağına karar verdim."

Silahlar konusunda kafası basan ama başka şeylerden pek anlamayan bir adam için, diye düşündü Billy.

"Sonunda güzel bir şey yakalıyorsun tamam mı? Okuduğum bloglarda birden ortalığı kasıp kavuran yazarlar hakkında çok fazla konuşma var, sana da öyle oluyor. Çok yazıyorsun, yetmiş sayfa, belki yüz..."

"Ne hakkında yazıyorum?" Billy artık ciddi ciddi eğlenmeye başlamıştı ama göstermemeye çalışıyordu.

Giorgio, Nick'le bakıştı, Nick omuz silkti. "Buna henüz karar vermedik ama bir şey uydururu..."

"Belki kendi hikâyemi yazarım? Dave'in hikâyesini yani. Bunun bir adı vardı..."

"Otobiyografi," dedi Nick birden *Jeopardy!* bilgi yarışmasındaymış gibi.

"Olabilir," dedi Giorgio. Yüzünde, *iyi denemeydi Nick ama bu işi uzmanlarına bırak*, der gibi bir ifade vardı. "Belki de bir roman olur. Önemli olan temsilcinden aldığın talimatlar gereği kitap hakkında asla konuşmaman. Bu kitap çok gizli. Yazıyorsun, bu kısmı sır değil, binada tanıştığın herkes beşinci kattaki adamın bir kitap yazdığını bilecek ama kimse konusunu bilmeyecek. Bu sayede anlattıklarını karıştırmazsın."

Karıştırırmışım gibi, diye düşündü Billy. "David Lockridge, Portsmouth'tan buraya nasıl geldi? Ve kendini nasıl Gerard Kulesi'nde buldu?"

"En sevdiğim kısım burası," dedi Nick. Yatma zamanında çok sevdiği hikâyeyi dinleyen bir çocuk gibiydi ve Billy onun rol

yaptığını ya da abarttığını düşünmüyordu. Nick, Giorgio'nun anlattıklarına kesinlikle katılıyordu.

"İnternetten temsilci aradın," dedi Giorgio ama sonra tereddüde düştü. "İnternete giriyorsun değil mi?"

"Tabii," dedi Billy. Bilgisayarlar konusunda bu iki şişko adamdan daha çok şey bildiğine bayağı emindi ama bu da paylaşmayacağı bilgilerdendi. "E-postam var. Bazen telefondan oyun oynuyorum. Bir de ComiXology var. Bir uygulama. Çizgi roman indirebiliyorsun. Bunun için dizüstü bilgisayarımı kullanıyorum."

"Tamam, güzel. Temsilci arıyorsun. Bu kitap üzerine çalıştığına dair mektuplar gönderiyorsun. Temsilcilerin çoğu hayır diyor çünkü James Patterson, Harry Potter'ı yazan kadın gibi kesin kazanç sağlayacak kişilerle devam etmek istiyorlar. Bunun kısır bir döngü olduğunu söyleyen bir blog okudum: Yayımlanmak için bir temsilciye ihtiyacın var ama yayımlanana dek temsilci bulamıyorsun."

"Filmlerde de aynısı geçerli," diye araya girdi Nick. "Ünlü yıldızlar var ama asıl mesele temsilcilerinde. Asıl güç onlarda. Onlar yıldızlara ne yapması gerektiğini söylüyor ve onlar da yapıyorlar."

Giorgio sabırla onun lafını bitirmesini bekledi ve sonra devam etti. "Bir temsilci sonunda evet, tamam, siktir et, bakayım, bir göz atayım, ilk iki bölümü gönder bana diyor."

"Sen yani," dedi Billy.

"Ben. George Russo. Yazdıklarını okuyorum. Onlara bayılıyorum. Tanıdığım birkaç yayıncıya gösteriyorum..."

Bok gösterirsin, diye düşündü Billy, tanıdığın birkaç *editöre* gösterebilirsin belki. Ama gerekirse anlatırken bu kısmı düzeltebilirdi.

"...Onlar da bayılıyor, ama ana parayı, yedi haneli olabilecek parayı, kitap bitene dek vermiyorlar. Çünkü ne sonuç vereceği belli olmayan bir ürünsün. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Billy, *tabii ki biliyorum*, cevabını vermeye tehlikeli bir şekilde çok yaklaşmıştı çünkü tüm bu ihtimaller keyfini yerine getirmişti. Bu gerçekten harika bir rol olabilirdi, özellikle de projesiyle ilgili gizlilik yemini etme kısmı. Hem bir bakıma, her zaman olmak istediği şey gibi davranmak da eğlenceli olabilirdi.

"Tek sıkımlık kurşunum olduğu anlamına geliyor."

Nick o sırıtışını patlattı. Giorgio başıyla onayladı.

"Çok yaklaştın. Biraz zaman geçiyor. Ben yeni sayfalar bekliyorum ama Dave sözünü tutmuyor. Biraz daha bekliyorum. Yine yeni sayfalar gelmiyor. O ıstakoz diyarına onu görmeye gidiyorum ve ne buluyorum dersin? Adam lanet Ernest Hemingway tarzı deli gibi partiliyor. Çalışmadığı zamanlarda ya dostlarıyla dışarda ya da akşamdan kalma. Madde bağımlılığı yetenekle gelir, bilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Kanıtlanmış bir şey bu. Ama George Russo bu adamı kurtarmaya kararlı, en azından kitabını bitirene dek. Bir yayıncıyı seninle sözleşme yapıp, diyelim otuz bin, elli bin kadar bir avans ödemeye ikna ediyor. Çok para değil ama az para da değil, ayrıca kitap belli bir teslim tarihine yetişmezse yayıncı bu parayı geri isteyebilir. Ama asıl mesele şu Billy: Çeki *senin* adına değil de *benim* adıma veriyorlar."

Artık Billy'nin zihninde her şey açıklığa kavuşmuştu ama Giorgio'nun uzun uzun anlatmasına izin verecekti.

"Bazı şartlarım var. Senin iyiliğin için. Istakoz diyarından, çok içen, koko çeken arkadaşlarından ayrılman lazım. Onlardan çok uzak bir yere gitmen lazım, yapacak hiçbir şeyin olmadığı, olsa bile beraber yapacak kimsenin olmadığı küçük boktan bir kasaba ya da şehre. Sana bir ev kiralayacağımı söylüyorum."

"Gördüğüm ev değil mi?"

"Evet. Daha da önemlisi sana bir ofis kiralayacağım, hafta içi her gün oraya gidecek ve küçük bir odada oturup aşırı gizli kitabın bitene dek yazacaksın. Bu şartları kabul ediyorsun, etmezsen altın biletine elveda demen gerekecek."

Giorgio arkasına yaslandı. Koltuk sağlamdı ama yine de hafif bir gıcırtı yükseldi.

"Şimdi bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylersen ya da iyi bir fikir olduğunu ama yediremeyeceğini söylersen bütün işi iptal ederiz."

Nick bir elini havaya kaldırdı. "Sen bir şey demeden önce Billy, bu işi iyi hale getiren bir şey daha açıklamak istiyorum. Senin katında bulunan herkesle tanışacaksın, binadaki başka bir sürü insanla da. Seni tanıyorum ve bir çeyrekliği çeyrek kilometre öteden vurmak dışında bir yeteneğin daha olduğunu biliyorum."

Sanki bir çeyrekliği vurabilmişim gibi, diye düşündü Billy. Chris Kyle* bile vuramaz.

"Samimiyet kurmadan insanlarla iyi geçinebiliyorsun. Senin geldiğini görünce gülümsüyorlar." Sonra Billy bunu inkâr etmiş gibi, "Gördüm bunu!" dedi. "Hoff o binanın önünde her gün yemek kamyonlarının durduğunu söyledi, hava güzel olduğunda insanlar sıraya girip öğle yemeklerini dışardaki banklarda otururak yiyormuş. Sen de o insanlardan olabilirsin. Beklemen gereken zaman aslında boşa geçmeyecek. Bu zamanı kabul görmek için kullanabilirsin. Kitap yazdığın konusu yeniliğini kaybedince sen de dokuz beş çalışan ve Midwood'daki küçük evine dönen diğer herkes gibi biri olacaksın."

Billy bunların olduğunu gözünün önüne getirebiliyordu.

"İş hallolduktan sonra kimsenin tanımadığı bir yabancı mı olacaksın peki? Bu işi yapmıştır dedikleri aykırı tip mi olacaksın? I-ıh, aylardır buradasın, asansörde hoşbeş ettin, ikinci kattaki tahsilat acentesindekilerle *taco*suna poker oynadın."

"Atışın nereden yapıldığını anlayacaklar," dedi Billy.

"Tabii ama hemen değil. Çünkü en başta herkes yabancı birini arar. Ve çünkü onları yanıltacak faktörler olacak. Ayrıca çünkü atışı yaptıktan sonra ortadan kaybolma konusunda lanet Houdini gibisin. Ortalık durulmaya başladığı sırada sen çoktan gitmiş olacaksın."

---

* Irak'ta uzun yıllar savaşta yer almış Amerikalı keskin nişancı. (ç.n.)

"Yanıltıcı faktörler nedir?"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Nick, bu da Billy'ye Nick'in bu konuda henüz kararını vermediğini düşündürdü. Gerçi söz konusu Nick'se bunu anlamak zordu. "Bolca zamanımız var. Şimdi..." Giorgio'ya, namı diğer Domuz Georgie'ye, namı diğer George Russo'ya döndü. Bakışları *söz sende* diyordu.

Giorgio devasa ceketinin cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. "Söylemen yeter Billy –en sevdiğin yurtdışı bankasının şifresini kastediyorum– beş yüz bini hemen gönderirim. Kırk saniyemi falan alır. Bağlantı yavaşsa bir buçuk dakikamı. Ayrıca buradaki hayatına başlaman için yerel bir bankaya güzel bir cep harçlığı gönderirim."

Billy ona aceleyle karar verdirmeye çalıştıklarını anlamıştı, aklına bir an kesimhaneye inen boşluğa doğru sürüklenen bir inek görüntüsü geldi ama belki de işin aşırı yüksek ücreti yüzünden paranoyaya kapılıyordu. Belki de bir insanın son işi en kazançlı işi olmamalıydı, belki de aynı zamanda en ilginci olmalıydı. Ama bir şeyi daha öğrenmek istiyordu.

"Hoff neden bu işin içinde?"

"Bina onun," dedi Nick hemen.

"Evet ama..." Billy kaşlarını çattı, yüzüne aşırı odaklanmış gibi bir ifade yerleştirdi. "O binada birçok boş yer olduğunu söyledi."

"Beşinci kattaki köşe daire rağbet görüyor ama," dedi Nick. "Temsilcin Georgie daireyi kiraya vermesini sağladı, bizim bir alakamız yok yani."

"Silahı da o alıyor," dedi Giorgio. "Belki almıştır bile. Her hâlükârda silah üzerinden bizi bulamayacaklar."

Billy bunu biliyordu zaten, Nick'in –kapıların ardındaki malikânesinin verandasında bile– onunla görülmemeye dikkat etmesinden anlamıştı ama yine de tam anlamıyla tatmin olmamıştı. Çünkü Hoff ona çenesi düşük biri gibi gelmişti ve bir suikast planlıyorsanız çenesi düşük birinin pek de yanınızda olmasını istemezdiniz.

4

O gecenin ilerleyen saatleri. Gece yarısına doğru. Billy otel odasındaki yatakta yatıyordu, elleri yastığın altındaydı, o geçici serinliğin tadını çıkarıyordu. Evet demişti, tabii ki ve Nick Majarian'a evet dedin mi geri dönüşü yoktu. Şimdi önünde bizzat kendisinin son iş hikâyesi uzanıyordu.

500.000 $'ı Karayipler'deki bir bankaya göndertmişti. Şimdi o hesapta bayağı yüklü miktarda para vardı ve Joel Allen adliyenin basamaklarında öldüğünde daha da fazlası olacaktı. Hesabını bilirse uzun, çok uzun bir süre boyunca geçinmesine yeterdi. Hesabını bilecekti. Pahalı zevkleri yoktu. Şampanya ve eskort hizmetleri hiç ona göre değildi. Başka iki yerel bankada David Lockridge'in kullanabileceği 18.000 $'ı olacaktı. Bayağı iyi bir cep harçlığıydı ama devletin dikkatini çekecek kadar da çok değildi.

Sorması gereken bir iki soru daha vardı. En önemlisi işi halletmesi gerektiğinde ne kadar hazırlık süresinin olacağıydı.

"Çok değil," dedi Nick, "ama 'On beş dakikaya orada olacak,' da değil. Suçlu iadesi onaylandığı an haberimiz olacak, seni arayacak ya da mesaj atacağız. En az yirmi dört saat önce olur, belki üç gün, hatta bir hafta. Uygun mudur?"

"Evet," dedi Billy. "On beş dakika olursa hiçbir şeyi garanti edemeyeceğimi anladığınız sürece sorun yok. Hatta bir saat."

"Öyle olmaz."

"Ya onu adliyenin merdivenlerinden getirmezlerse? Ya başka bir kapı kullanırlarsa?"

"Başka bir kapı daha var," dedi Giorgio. "Bazı çalışanların kullandığı bir kapı. Ama beşinci kattan yine de görüş alanında olacak ve mesafe de sadece elli metre falan daha fazladır. Bu mesafeden de yapabilirsin, değil mi?"

Yapabilirdi, yapabileceğini söyledi. Nick bir elini kaldırıp canını sıkan bir sineği kovalıyormuş gibi salladı. "Merdivenlerde olacak, emin ol. Başka bir şey var mı?"

Billy olmadığını söyledi ve şimdi burada yatıyordu, her şeyi baştan düşünüyor, uykusunun gelmesini bekliyordu. Pazartesi günü temsilcisinin ona tuttuğu küçük sarı eve taşınacaktı. *Yazar* temsilcisinin. Salı günü Domuz Georgie'nin yine onun için tuttuğu ofisi de görecekti. Giorgio ona ofiste ne yapacağını sorduğunda Billy ona bilgisayarına ComiXology indirmekle işe başlayacağını söylemişti. Belki birkaç da oyun indirirdi.

"Komik kitapların arasında bir şeyler yazmayı da unutma," dedi Giorgio yarı şaka, yarı ciddi. "Bilirsin işte, karaktere gir. Onu yaşa."

Belki bunu yapardı. Belki de gerçekten yapardı. Yazdıkları pek güzel olmasa bile zaman geçirmesine yardımcı olurdu. Otobiyografi onun önerisiydi. Giorgio bir roman önermişti, Billy'nin roman yazacak kadar zeki olduğunu düşündüğünden değildi, birileri sorduğunda, ki soracaklardı, Billy roman yazdığını söyleyebilsin diye böyle demişti. Gerard Kulesi'ndeki insanlarla tanıştıktan sonra muhtemelen birçok kişi soracaktı bu soruyu.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki aklına gelen havalı bir fikir onu uyandırdı: Neden ikisini birleştirmiyordu? Neden aslında otobiyografi olan bir roman yazmıyordu? Zola, Hardy okuyan, *Infinite Jest*'i bile zar zor bitiren Billy Summers tarafından değil de diğer Billy Summers tarafından yazılan bir kitap? *Mal modum* dediği ikinci kişiliği tarafından? Güzel olur muydu? Olacağını düşündü çünkü o Billy'yi kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Bunu bir deneyebilirim, diye düşündü. *Elimde onca zaman varken neden olmasın ki?* Sonunda uykuya daldığında nasıl başlayabileceğini düşünüyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Billy Summers bir kez daha otelin lobisinde oturup arabasını beklemeye başladı.

Pazartesi öğle vaktiydi. Bavulu ve bilgisayar çantası koltuğunun yanındaydı ve başka bir çizgi roman okuyordu, bu seferkinin adı *Archie Comics Spectacular: Friends Forever*'dı. Bugün *Thérèse Raquin*'i değil, hiç görmediği beşinci kattaki ofiste ne yazabileceğini düşünüyordu. Aklında net bir şey yoktu ama ilk cümlesini bulmuştu ve ona tutunuyordu. O cümle başka cümlelere bağlanabilirdi. Ya da bağlanmazdı. Başarıya hazırdı ama hayal kırıklığına da hazırdı. Onun tarzı buydu ve şimdiye dek bayağı işe yaramıştı. En azından hapiste değildi.

On ikiyi dört geçe Frank Macintosh ve Paulie Logan takım elbiselerini giymiş halde lobiye girdiler. El sıkışmalar havada uçuştu. Frank'in arkaya taralı kabarık saçlarının yağı değişmiş gibiydi.

"Çıkış yapman gerekiyor mu?"

"Hallettim."

"O zaman gidelim."

Billy *Archie* kitabını bavulunun yan gözüne soktu ve çantayı eline aldı.

"I-ıh," dedi Frankie. "Paulie alır. Egzersize ihtiyacı var."

Paulie orta parmağını kravatının üstünde bir kravat iğnesi gibi tuttu ama çantayı aldı. Dışarı, arabaya gittiler. Frank sürü-

yordu, Paulie arkada oturuyordu. Midwood'a, küçük sarı eve vardılar. Billy yer yer açılmış çimlere bakıp, *Burayı sularım*, diye düşündü. Hortum yoksa da bir tane alırdı. Garaj yolunda bir araba vardı, birkaç yaşında gibi görünen küçük bir Toyota'ydı, gerçi söz konusu Toyotalarsa yaşını kim bilebilirdi?

"Benim mi?"

"Senin," dedi Frank. "Pek bir şey değil, sanırım temsilcin bütçeyi düşük tutuyor."

Paulie, Billy'nin bavulunu verandaya koydu, ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve içinden anahtarlık alıp kapıyı açtı. Anahtarları zarfa geri koyup Billy'ye verdi. Zarfta *Evergreen Sokak 24 Numara* yazıyordu. Dün ya da bugün sokak tabelasına bakmayan Billy, *Artık nerede yaşadığımı biliyorum*, diye düşündü.

"Araba anahtarları mutfak masasında," dedi Frank. Yeniden elini uzattı, demek vedalaşıyorlardı. Bu, Billy'ye uyardı.

"Ona iyi davran," dedi Paulie.

Daha altmış saniye geçmeden gitmişlerdi, muhtemelen devasa avlusunda durmaksızın havuza işeyen Eros'un olduğu çakma malikâneye dönmüşlerdi.

2

Billy üst kata, ana yatak odasına çıktı ve yeni hazırlanmış gibi görünen çift kişilik yatakta bavulunu açtı. Eşyalarını kaldırmak için dolabı açtığında dolabın çoktan gömleklerle, birkaç kazakla, kapüşonluyla ve iki kumaş pantolonla doldurulduğunu gördü. Zemininde de bir çift yeni spor ayakkabı vardı. Bütün bedenler doğru gibi görünüyordu. Şifonyerde çorap, iç çamaşırı, tişört, Wrangler kot buldu. Boş çekmecelerden birini kendi eşyalarıyla doldurdu. Pek bir şeyi yoktu. Yolun aşağısında gördüğü Walmart'tan kıyafet almayı düşünmüştü ama buna gerek kalmayacak gibiydi.

Mutfağa indi. Toyota anahtarları masada, üzerinde KENNETH HOFF ve GİRİŞİMCİ yazan lazer kazımalı kartvizitin yanındaydı. *Girişimci*, diye düşündü Billy. *Bir de bu laf çıktı.* Kartın arkasını çevirdi ve ev anahtarlarını koydukları zarftakiyle aynı elyazısıyla yazılmış kısa bir not gördü: *Bir şeye ihtiyacın olursa ara.* İki telefon numarası vardı: biri iş, diğeri cep.

Buzdolabını açtığında temel gıda malzemeleriyle doldurulduğunu gördü: meyve suyu, süt, yumurta, pastırma, şarküteriden birkaç paket et ve peynir, plastik kapta patates salatası. Bir raf dolusu Poland Spring maden suyu, bir raf Coca Cola, altılı Bud Light bira vardı. Dondurucu çekmecesini açtı ve içindekilerin Ken Hoff hakkında ne kadar çok şey söylediğini görünce mecburen gülümsedi. Adam bekârdı ve boşanana dek (Billy en az bir kez evlendiğine emindi) kadınlar tarafından beslenip bakılmıştı. Ona Kenny diyen ve iki haftada bir saçını kestirdiğinden emin olan annesinden başlayarak tabii. Dondurucu Stouffer's dondurulmuş gıdalarıyla doluydu, dondurulmuş pizza, iki kutu dondurma ve şu çubuklu olanlardan. Taze ya da dondurulmuş sebze yoktu hiç.

"Onu sevmedim," dedi Billy yüksek sesle. Artık gülümsemiyordu.

Hayır. Hoff'un bu işin içinde olmasından da hoşlanmıyordu. İş hallolduktan sonra Hoff'un göz önünde kalacak olması dışında Nick'in ona anlatmadığı bir şey vardı. Bunun belki bir önemi yoktu. Belki vardı. Trump'ın günde en az bir kez söylediği gibi. Kim bilir?

3

Bodrumda sarılmış halde duran, tozlu bir hortum vardı. O akşam, günün sıcağı biraz geçmeye başlayınca Billy hortumu zorla dışarı taşıyıp evin yan tarafındaki musluğun hortum ucu-

na bağladı. Üzerinde kot ve tişörtle çimenlikte durmuş bahçeyi sularken yan evden bir adam çıktı. Uzundu, üzerinde aşırı koyu, siyah teninde göz kamaştıracak kadar beyaz kalan bir tişört vardı. İki bira getiriyordu.

"Selam komşu," dedi. "Mahalleye hoş geldin demek için sana soğuk bir şey getirdim. Ben Jamal Ackerman." İki birayı tek elinde tutuyordu, diğer elini tokalaşmak için uzattı.

Billy onun elini sıktı. "David Lockridge. Dave. Teşekkürler." Hortumun ucunu çevirip kapattı. "İçeri gelsene. Ya da merdivenlerde de oturabiliriz. Henüz evi tam düzenlemedim." Burada *mal moduna* bürünmesine gerek yoktu, Midwood'da daha normal haliyle davranabilirdi.

"Veranda merdivenleri işimizi görür," dedi Jamal.

Oturdular. Biraları açtılar: *psst*. Billy kendininkini Jamal'ınkine vurup, "Teşekkürler," dedi.

İçtiler. Çimenliğe baktılar.

"Buranın kendine gelebilmesi için sudan daha fazlası gerek," dedi Jamal. "Bende Miracle-Gro gübre var kullanmak istersen. Geçen ay Wally World Bahçe İşleri'nde bir alana bir bedava kampanyası vardı, elimde çok var yani."

"Bu teklifini kabul edebilirim. Ben de Wally World'e gitmeyi düşünüyordum. Veranda için iki sandalye alabilirim. Ama büyük ihtimalle ancak gelecek hafta giderim. Nasıl olduğunu bilirsin, yeni ev falan."

Jamal güldü. "Bilmem mi! 2009'da evlendiğimden beri bu üçüncü evimiz. İlki eşimin annesinin eviydi." Titremiş gibi yaptı. Billy gülümsedi. "İki çocuğumuz var, on ve sekiz yaşlarında. Bir kız bir erkek. Canını sıkarlarsa, ki sıkacaklar, onları eve kovala."

"Camları kırmaz ya da evi ateşe vermezlerse canımı sıkmazlar."

"Satın mı aldın, kira mı?"

"Uzun dönem kira. Bir süre burada olacağım, ne kadar tam bilmiyorum. Ben... Çat diye söylemek biraz utanç verici ama bir kitap yazıyorum. En azından deniyorum. Yayımlatabilecekmişim

gibi görünüyor, bu işten güzel para bile kazanabilirim ama sıkı çalışmam gerekiyor. Şehirde bir ofisim var. Gerard Kulesi? En azından ofisim olduğunu sanıyorum. Oraya yarın bakacağım."

Jamal'ın gözleri kocaman olmuştu. "Bir yazar ha! Evergreen Sokak'ta! Başımıza taş yağacak!"

Billy gülüp başını iki yana salladı. "Sakin ol dostum. Şimdilik sadece yazar olmaya çalışan biriyim."

"Yine de! Vay canına. Corinne çok heyecanlanacak. Bir gece bize yemeğe gelmelisin. İnsanlara seni tanıdığımızı anlatabiliriz böylece."

Bir elini havaya kaldırdı. Billy ona beşlik çaktı. *Samimiyet kurmadan insanlarla iyi geçinebiliyorsun*, demişti Nick. Bu doğruydu, rol yapmıyordu. Billy insanları seviyordu, onları belli bir mesafede tutmayı da seviyordu. Bu ikisi birbiriyle çelişiyor gibiydi ama çelişmiyordu.

"Kitabın ne hakkında?"

"Söyleyemem." Hikâyede düzenlemeler yapma işi burada başlıyordu. Giorgio birkaç yazar dergisi ve internet postu okuyarak her şeyi bildiğini sanabilirdi ama o öyle değildi. "Büyük bir sır olduğundan falan değil, içimde tutmam gerektiğinden. Konuşmaya başlarsam..." Omuz silkti.

"Evet, dostum, anlıyorum." Jamal gülümsedi.

Ve evet. İşte böyle.

4

O akşam Billy oyun odasındaki büyük televizyonda Netflix'te dolaştı. Bugünlerde Netflix'in bayağı büyük bir şey olduğunu biliyordu ama okunacak bu kadar kitap varken bu işi araştırmakla uğraşmamıştı. Anlaşılan izlenecek de çok şey vardı. Sırf seçeneklerin çokluğu bile göz korkutuyordu, bir şey izlemek yerine erkenden yatmaya karar verdi. Soyunmadan önce telefonuna baktı ve yeni temsilcisinden bir mesaj geldiğini gördü.

GRusso: Sabah 9'da Gerard Kulesi. Araba sürme. Uber kullan.

Billy'de David Lockridge telefonu yoktu –ne Giorgio ne de Frank Macintosh ona yeni bir telefon vermişti– kullan at telefonu da yoktu. Giorgio çoktan buradan yazmaya başladığından kendi telefonunu kullanmaya karar verdi. Şifreli mesaj uygulamasıyla sorun çıkmazdı. Hem Billy'nin söylemek zorunda hissettiği bir şey vardı.

Billy S: OK. Hoff'u getirme.

Giorgio cevabını yazarken ekranda noktalar yanıp söndü. Cevabın gelmesi uzun sürmedi.

GRusso: Zorundayım. Kusura bakma.

Noktalar kayboldu. Konuşma bitmişti.

Billy ceplerini boşalttı ve pantolonunu da diğer her şeyle birlikte makineye attı. Bunu ağır hareketlerle, kaşlarını çatarak yaptı. Ken Hoff'tan hoşlanmamıştı. Aslında adam daha ağzını açmadan ondan hoşlanmamıştı. İçten gelen bir tepkiydi bu. Giorgio'nun ebeveyn ve büyüklerinin *reazione istintiva** dediği şeydi. Ama Hoff işin içindeydi. Giorgio'nun mesajı bunu açıkça ortaya koyuyordu: *Zorundayım.* Buralı birini işlerine karıştırmak Nick ve Giorgio'nun yapacağı bir şey değildi, özellikle de bunun gibi ölüm kalım işlerinde. Hoff binası sayesinde mi bu işin içindeydi? Emlakçıların söyleyip durduğu gibi konum, konum, konum yüzünden mi? Yoksa Nick buralı olmadığından mıydı?

Hiçbiri Billy'nin zihninde Ken Hoff'u tam olarak açıklamıyordu. *Bu yıl elim biraz sıkışık,* demişti ama Billy suikast planına dahil olmak için mangır açısından biraz sıkışmaktan daha fazlasının gerektiğini düşünüyordu. Daha ilk bakışta –maço kirli sakal, polo yaka tişört, cepleri hafif yıpranmış Dockers pantolon, topuklarından eskimiş Gucci mokasenler– Hoff, Billy'ye sorgu odasında bir anlaşma sunulursa anında döneklik yapacak adam havası vermişti. Sonuçta anlaşmalar bu dünyanın Ken Hoff'larının yapmayı çok sevdiği bir şeydi.

* İt. İçgüdüsel tepki. (ç.n.)

Dönüp karanlıkta uzandı, elleri yastığın altındaydı, boşluğa bakıyordu. Yolda biraz trafik vardı ama fazla değildi. İki milyon doların ne zaman az gibi geleceğini, aptallara ayrılan para gibi geleceğini merak ediyordu. Cevap ortadaydı: Geri dönmek için çok geç olduğunda öyle gelecekti.

5

Billy talimatlara uyarak Gerard Kulesi'ne Uber'le gitti. Hoff ve Giorgio binanın önünde bekliyordu. Yüzündeki kıllar Hoff'a hâlâ (en azından Billy'nin gözünde) havalı bir adam değil de evsiz havası veriyordu ama bunun dışında yazlık takım elbisesi ve yumuşak gri kravatıyla derli toplu görünüyordu. Öte yandan "George Russo," ona yakışmayan, dışarıda bıraktığı yeşil gömleği ve koca kıçını tutan, küçük bir çadır gibi görünmesine sebep olacak kadar bol kotuyla her zamankinden daha da iri görünüyordu. Billy bunun şişko adamın fikrince başarılı bir yazar temsilcisinin bomboş bir şehri ziyaret ederken bürüneceği tarz olduğunu sanıyordu. Ayaklarının arasına konmuş bir dizüstü bilgisayar çantası vardı.

Hoff dost canlısı satışçı havasını azaltmıştı, en azından biraz. Büyük ihtimalle Giorgio'nun talebiyle, ama yine de neşeli küçük bir selam vermeden edemedi: *mon capitaine.* "Seni gördüğüme sevindim. Bu sabah –ve çoğu hafta içi– görevli olan güvenlik görevlisi Irv Dean. Ehliyetini isteyecek, bir de fotoğrafını çekecek. Uygun mudur?"

İlerlemek istiyorlarsa bu şart olduğundan Billy başıyla onayladı.

İşe giden birkaç kişi lobiden asansöre doğru ilerliyordu. Bazıları takım elbise, kadınlardan bazıları Billy'nin tık tık ayakkabı dediği topuklu ayakkabılar giymişti ama şaşırtıcı sayıda kişi resmi giyinmemişti, hatta bazılarında logolu tişörtler vardı. Billy

onların nerede çalıştığını bilmiyordu ama büyük ihtimalle insanlarla karşılaşmadıkları işlerdi.

Lobinin ortasındaki danışma gibi görünen stantta duran adam yapılı ve yaşlıydı. Ağzının etrafındaki çizgiler o kadar derindi ki normal boyutlardaki bir vantrilok kuklasına benziyordu. Billy onun emekli polis olduğunu düşündü, emekli olalı iki üç sene geçmişti herhalde. Üniforması, üzerinde altın iple POLK GÜVENLİK işlenmiş mavi bir yelekten ibaretti. Ucuza kapatmışlardı. Bu da Hoff'un başının dertte olduğunu gösteren başka bir kanıttı. Sırf bu bina yüzünden kendini zora soktuysa başı büyük dertteydi.

Hoff yaşlı adama yaklaştı, bunu yaparken yüzündeki gülümseme ve öne uzattığı eliyle cazibesini turbo güçte kullandı. "Nasıl gidiyor Irv? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda Bay Hoff."

"Eşin iyi ya?"

"Artrit biraz canını sıkıyor ama onun dışında iyi."

"Bu George Russo, geçen hafta tanışmıştınız, bu da David Lockridge. Buraya yerleşecek olan yazarımız."

"Tanıştığımıza sevindim Bay Lockridge," dedi Dean. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve bir an daha genç göründü. Çok değil ama biraz. "Umarım burada güzel kelimeler bulursunuz."

Billy bunun çok hoş bir dilek olduğunu düşündü, hatta belki mümkün olan en iyi dilek buydu. "Umarım."

"Kitabınız ne hakkında sorabilir miyim acaba?"

Billy bir parmağını dudaklarına götürdü. "Çok gizli."

"Tamamdır, anladım. Beşinci kattaki çok güzel bir süit. Bence hoşunuza gidecek. Bina kimliğiniz için fotoğrafınızı çekmem gerekiyor, olur mu?"

"Tabii."

"Ehliyetiniz var mı?"

Billy, David Lockridge'in ehliyetini uzattı. Dean arkasına GERARD KULESİ yazısı yapıştırılmış bir telefonla önce ehliyetinin, sonra Billy'nin fotoğrafını çekti. Artık bu binanın sunucularında yetkisi ya da hackleme yeteneği olan herkesin ulaşabileceği bir

fotoğrafı vardı. Kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi, bu onun son işiydi ama yine de hoşuna gitmiyordu. Çok yanlış geliyordu.

"Çıkarken kartınız hazır olur. Danışmada kimse yoksa kullanmanız gerekiyor. Okuma cihazına tutmanız yeterli. Binada kimlerin olduğunu bilmek istiyoruz. Çoğu zaman ben burada olacağım, ben olmadığımda da Logan, buradaysak sizi içeri biz alırız."

"Anladım."

"Kartınızı anacaddedeki otopark için de kullanabilirsiniz. Dört ay geçerli. Sizin, ee, temsilciniz ödemeyi yaptı. Sizi bilgisayara işlediğim anda otopark bariyerlerini kartla açabileceksiniz. Adliye çalışırken sokağa park etmek imkânsız." Bu Uber mecburiyetini açıklıyordu. "Garajda kişilere özel yerler yok ama çoğu gün birinci ya da ikinci katta yer bulabilirsiniz. Henüz aşırı bir kalabalığımız yok." Ken Hoff'a mahcup bir bakış attı, sonra dikkatini yeniden yeni kiracıya çevirdi. "Benden istediğiniz bir şey olursa ofis telefonunuzdan bir-bir'i arayın. Hat kuruldu. Temsilciniz bu işi de halletti."

"Bay Dean bana çok yardımcı oldu," dedi Giorgio.

"Bu onun işi!" diye bağırdı Hoff neşeyle. "Öyle değil mi Irv?"

"Kesinlikle öyle."

"Eşine selam söyle, daha iyi hissetmesini umduğumu söyle. O bakır bilezikler işe yarıyor sanırım. Televizyonda reklamları dönen?"

"Bir deneyebiliriz," dedi Dean ama şüpheli görünüyordu, aferin ona.

Güvenliği geçerken Billy, Bay Polk Güvenlik'in kucağında *Sports Illustrated* mayo sayısının bir kopyasının durduğunu gördü. Kapakta çekici bir fıstık vardı, Billy bu sayıdan alması gerektiğini aklının bir kenarına yazdı. *Mal modu* sporu seviyordu, fıstıkları da.

Asansörle beşinci kata çıktılar ve ıssız bir koridora adım attılar. "İleride bir muhasebe ofisi var," dedi Hoff o tarafı işaret ederek. "İki bağlantılı süitte. Bir de avukatlar. Bu tarafta bir dişçi

var. Sanırım. Taşınmadıysa. Sanırım taşınmış, kapıdaki tabelası gitmiş. Emlakçıya sormam gerek. Katın geri kalanı boş."

Bu adamın başı gerçekten de belada, diye düşündü Billy yeniden. Risk alıp Giorgio'ya bir bakış attı ama Giorgio –George– artık arkasında dişçi olmayan kapıya bakıyordu. Orada görecek bir şey varmış gibi.

Koridorun sonuna doğru, Hoff ceket cebine uzandı ve önüne altın renkli GK harfleri damgalanmış küçük, kumaştan bir kart anahtar cüzdanı çıkardı. "Bu senin. İki de yedeği var."

Billy kart anahtarlardan birini kapıdaki okuyucuya tuttu ve işleyen bir ofis olsa küçük bir resepsiyon alanı sayılacak odaya adım attı. İçerisi havasızdı. Bunaltıcıydı.

"Tanrım, havalandırmayı açmayı unutmuşlar! Bir dakika, biraz bekle." Hoff duvardaki aygıtın birkaç düğmesine bastı, hiçbir şey olmayınca endişeli bir an yaşadı. Sonra serin hava üzerlerindeki bir havalandırmadan içeri yayıldı. Billy, Hoff'un rahatladığını omuzlarını bırakışından anladı.

Bir sonraki oda küçük bir konferans salonu yerine geçebilecek büyük bir ofisti. Çalışma masası yoktu, sadece omuz omuza sıkışırlarsa belki altı kişinin oturabileceği uzun bir masa vardı. Üzerinde bir yığın Staples defter, bir kutu kalem, bir telefon duruyordu. Bu oda –Billy yazma odası olduğunu tahmin ediyordu– içeri dolan sabah güneşi yüzünden girişten daha da sıcaktı. Kimse jaluzileri indirmeye de zahmet etmemişti. Giorgio gömleğinin yakasını boynuna doğru sallamaya başladı. "Uff!"

"Hızlı soğuyor, gerçekten hızlı," dedi Hoff. Sesi biraz telaşlıydı. "Harika bir klima sistemi, en gelişmişi. Soğumaya başladı bile, hissediyor musunuz?"

Oda sıcaklığı Billy'nin umurunda değildi, en azından o an için. Sokağa bakan büyük pencerenin sağ tarafına geçti ve adliyenin merdivenlerine inen köşegen boyunca aşağı baktı. Sonra biraz daha ilerideki daha küçük olan kapıya da bir köşegen çizdi. Çalışanların kullandığı kapıya. O anı hayal etti: Bir polis arabası yanaşacaktı, belki de yan tarafında BÖLGE AMİRLİĞİ ya da

POLİS yazan bir minibüs. Emniyet görevlileri inecekti. En az iki, belki üç kişi. Dört? Büyük ihtimalle o kadar olmazdı. Arabaysa kaldırım tarafındaki kapıyı açacaklardı. Minibüsse arka kapıyı. Joel Allen'ın araçtan inişini izleyecekti. Onu seçmek zor olmazdı, polislerin tuttuğu, elleri kelepçeli kişi olacaktı.

Zamanı geldiğinde –zamanı gelirse– bu atış çok kolay olacaktı.

"Billy!" Hoff'un sesi onu rüyasından uyanmış gibi yerinden sıçrattı.

İmarcı çok daha küçük bir odanın kapısında duruyordu. Burası mutfaktı. Hoff, Billy'nin dikkatini ona verdiğini görünce elini avucu yukarı bakacak biçimde tutup *The Price Is Right*'taki* modellerden biriymiş gibi modern aletleri gösterdi.

"Dave," dedi Billy. "Ben Dave."

"Doğru. Üzgünüm. Benim hatam. İki gözlü küçük bir ocağın var, fırın yok ama patlamış mısır, dondurulmuş, hazır yemek falan için mikrodalga var. Tabak ve pişirme kapları dolaplarda. Bulaşıkları yıkamak için küçük bir lavabon var. Mini buzdolabı. Özel tuvalet yok ne yazık ki, erkek ve kadın tuvaletleri koridorun sonunda ama en azından senin tarafındalar. Kısa bir yol. Bir de şu var."

Cebinden bir anahtar çıkardı ve ofis/konferans salonuyla mutfak arasındaki kapının üzerindeki dikdörtgen ahşap panele uzandı. Anahtarı çevirdi, paneli itti ve yukarı kaldırdı. Kapağın ardındaki alan kırk beş santim yüksekliğinde, yüz yirmi santim boyunda ve altmış santim derinliğindeydi. Boştu.

"Depo," dedi Hoff ve ciddi ciddi görünmez bir tüfekle ateş ediyormuş gibi yaptı. "Anahtarlar burada, cumaları kilitlersin, temizlikçiler..."

Billy az daha söyleyecekti ama Giorgio ondan önce davrandı, bu da iyi olmuştu çünkü bu işin beyni oydu, Billy Summers değil. "Burada temizlik yapılmasın. Cumaları da diğer günler de. Çok

* Yarışmacıların ürünlerinin fiyatını tahmin etmeye çalıştığı ünlü televizyon programı. (ç.n.)

gizli yazma projesi, unuttun mu? Dave burayı kendi temiz tutar. Temiz biridir, değil mi Dave?"

Billy başını salladı. Temiz biriydi.

"Dean'e söyle, diğer güvenliğe de –Logan'dı, değil mi?– Broder'a da söyle." Billy'ye, "Steven Broder. Bina sorumlusu," dedi.

Billy başıyla onaylayıp bu adı aklının bir köşesine yazdı.

Giorgio bilgisayarı masaya çıkardı, elle yazma malzemelerini bir kenara itti (bu Billy'nin hem üzücü hem de bir biçimde sembolik bulduğu bir hareketti) ve çantanın fermuarını açtı. "MacBook Pro. Paranın alabileceği en iyi ürün, en gelişmişi. Sana hediyem. İstersen kendininkini de kullanabilirsin ama bu bebek... Bütün özellikler var bunda. Çalıştırabilir misin? Kullanma kılavuzu falan vardır büyük ihtimalle..."

"Çözerim."

Bu açıdan sıkıntı yoktu ama başka bir sıkıntı çıkabilirdi. Nick Majarian bu güzel siyah canavarı Billy'nin bu odada yazdıklarına açılan sihirli bir ayna olarak kullanmak üzere donatmamışsa bir numarayı atlamış sayılırdı. Ve Nick böyle numaraları pek kaçırmazdı.

"Ah *tatlım*, aklıma geldi şimdi," dedi Hoff ve Billy'ye mutfak kapısının üzerindeki dolabın anahtarıyla beraber lazerli kartvizitlerinden verdi. "WiFi şifresi. Kesinlikle güvenli. Banka kasası gibi sağlam."

Saçmalık, diye düşündü Billy kartı cebine koyarken.

"Eh," dedi Giorgio, "sanırım bu kadar. Biz gidelim de yaratıcı çalışmalara başla. Hadi Ken."

Hoff gitmek istemiyor gibiydi, göstermesi gereken daha çok şey varmış gibi hissediyordu sanki. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Bi... Dave. Ne olursa olsun. Eğlence belki? Televizyon? Belki radyo?"

Billy başını iki yana salladı. Telefonunda hatırı sayılır derecede büyük bir müzik kütüphanesi vardı, çoğu *country* ve *western* müzikti. Önündeki günlerde yapacak çok şeyi vardı ama

bir noktada müziklerini bu güzel yeni dizüstüne taşımak için zaman yaratacaktı. Nick dinlemeye karar verirse Reba, Ellie ve Hank Junior'ın tüm gürültücü arkadaşlarını dinleyebilirdi. Hem belki o kitabı gerçekten yazardı. Güvendiği kendi bilgisayarında tabii. İki bilgisayarda da güvenlik önlemlerini alacaktı, yenisinde ve eski olan kendininkinde.

Giorgio sonunda Hoff'u dışarı çıkardı ve Billy yalnız kaldı. Yeniden pencereye gitti ve orada durup iki köşegeni de yeniden çizdi: Biri geniş taş basamaklara iniyor, diğeri çalışanların kapısına gidiyordu. Bir kez daha olacakları hayal etti, gözünün önünde canlandırdı. Gerçek dünya olayları asla kafanda canlandırdıklarınla aynı olmazdı ama bu iş hep hayal etmekle başlıyordu. Böyle yapınca şiir gibi oluyordu. Değişen şeyler, beklenmedik değişkenler, düzeltmeler: Bunlarla karşılaşınca uğraşmak gerekiyordu ama her şey hayal etmekle başlıyordu.

Telefonu bir mesajla çınladı.

GRusso: H. için üzgünüm. Yavşağın teki olduğunun farkındayım.

Billy S: Onu bir daha görmem gerekecek mi?

GRusso: Bilmiyorum.

Billy daha net bir cevabı tercih ederdi ama şimdilik bununla yetinecekti. Yetinmek zorundaydı.

6

Artık ev diyeceği yere döndüğünde yeni David Lockridge bina kimliği cebindeydi. Yarın yeni ikinci el arabasıyla işe gidecekti. Verandada kapıya dayalı halde duran bir paket Miracle-Gro çimen gübresi vardı, üzerine bir not yapıştırılmıştı: *İşine yarayacağını düşündüm! Jamal A.*

Billy yan taraftaki eve doğru el salladı, gerçi içerde onu görecek biri olduğundan şüpheliydi, daha öğle vaktine yarım saat vardı. Büyük ihtimalle Ackermanların ikisi de işteydi. Gübreyi

içeri alıp koridora koydu, sonra arabayla Walmart'a gitti, oradan (biri ana, biri yedek) iki kullan at telefon, muhtemelen sadece bir tane gerekse de iki flaş bellek aldı. Émile Zola'nın tüm işlerini tek bir belleğe koysa bile, kullanabileceği alanın ancak bir köşesini doldurmuş olurdu.

Bir de düşünmeden ucuz bir AllTech bilgisayar aldı, bunu kutusundan çıkarmadan yatak odası dolabına koyacaktı. Telefonu ve flaş bellekleri nakit ödedi. Bilgisayar için David Lockridge'in Visa kartını kullandı. Telefonlar için bir planı yoktu, belki hiç kullanmazdı bile. Tamamen çıkış stratejisine bağlıydı ki şu noktada bu strateji yalnızca bir karaltıdan ibaretti.

Geri dönüş yolunda Burger King'e uğradı. Sarı eve döndüğünde kapının önünde bisiklete binen iki çocuk gördü. Biri kız biri oğlan, biri siyahi biri beyaz. Kızın Jamal ve Corinne Ackerman'ın kızı olduğunu tahmin etti.

"Siz yeni komşumuz musunuz?" diye sordu oğlan.

"Evet," dedi Billy ve bir komşu olmaya alışması gerektiğini düşündü. Eğlenceli bile olabilirdi. "Ben Dave Lockridge. Siz kimsiniz?"

"Danny Fazio. Bu da dostum Shanice. Ben dokuz yaşındayım. O da sekiz."

Billy, Danny'yle el sıkıştı, sonra da kızla. Kız, kahverengi eli onun beyaz elinde kaybolurken utangaç bir tavırla Billy'yi izledi. "İkinizle de tanıştığıma sevindim. Yaz tatiliniz güzel geçiyor mu?"

"Yaz okuma programı iyi," dedi Danny. "Okuduğun her kitap için çıkartma veriyorlar. Ben dört tane aldım. Shanice beş ama ona yetişeceğim. Benim evime gidiyoruz. Öğleden sonra bir grupla buluşup parkta Monopoly oynayacağız." Parkı gösterdi. "Shan oyunu getirecek. Ben hep yarış arabasını seçiyorum."

Yirmi birinci yüzyılda yalnız başına dolaşan çocuklar, diye hayret etti Billy, şu işe bak. Tam o sırada iki ev aşağıda onu ve çocuklara nasıl davrandığını izleyen –beyaz atletli, bermudalı, çimenden boyanmış spor ayakkabılı– adamı gördü.

"Hoşça kal portakal," dedi Danny bisikletine binip.

"Portakal orada kal," diye cevap verdi Billy ve çocukların ikisi de güldü.

O öğleden sonra biraz kestirip –artık yazar olduğuna göre öğleden sonra kestirmek hakkıydı herhalde– dolaptaki altılı Bud'ı çıkardı. Üzerinde, *Gübre için teşekkürler – Dave*, yazan bir notla Ackermanların verandasına bıraktı.

İyi bir başlangıç yapmıştı burada. Peki ya şehirde? Orada da öyle olduğunu sanıyordu. Öyle olmasını umuyordu.

Belki Hoff dışında. Hoff canını sıkıyordu.

7

O akşam Billy çimenlerine gübre verirken Jamal Ackerman, Billy'nin dolabından çıkan iki birayla yanına geldi. Üzerinde yeşil bir iş tulumu vardı, göğsünün bir tarafında altın sırmayla adı, diğer tarafında HARİKA LASTİK yazılıydı. Yanında elinde bir kutu Pepsi tutan küçük bir çocuk vardı.

"Selam Bay Lockridge," dedi Jamal. "Bu küçük adam benim oğlum Derek. Shanice onunla tanıştığınızı söyledi."

"Evet, yanında Danny diye küçük bir adam vardı."

"Biralar için teşekkürler. Hey, o ne öyle? Eşimin kullandığı eleklere benziyor."

"Tam olarak o işte. Walmart'tan gübreyi dökmeme yarayacak bir şey almayı düşündüm ama bu sözde çimenlik için..." Küçük çıplak alana baktı ve omuz silkti. "Karşılık almayacağım bir şey için çok büyük bir harcama olurdu."

"Bu da işe yarıyor gibi görünüyor. Ben de deneyebilirim hatta. Peki ya arka taraf? Orası çok daha büyük."

"Orayı önce biçmem gerek ve çim biçme makinem yok. Henüz."

"Bizimkini ödünç alabilirsin, değil mi baba?" dedi Derek.

Jamal çocuğun saçlarını karıştırdı. "Ne zaman istersen."

"Yok, o kadarı çok fazla olur," dedi Billy. "Bir tane alacağım. Yazmaya çalıştığım kitap konusunda hız kazandığımı ve burada kaldığımı varsayarsak tabii."

Verandaya gidip basamaklarına oturdular. Billy birayı açıp içti. İlaç gibi gelmişti, bunu Jamal'a söyledi.

"Kitabın ne hakkında?" dedi Derek. Aralarında oturuyordu.

"Çok gizli," dedi Billy gülümseyerek.

"Tamam ama uydurma mı, gerçek mi?"

"İkisinden de biraz var."

"Bu kadarı yeterli," dedi Jamal. "Başkasının işine burnunu sokmak hoş değildir."

Sokağın uzak tarafındaki evlerden birinden bir kadın onlara doğru yaklaşıyordu. Ellilerinin ortasındaydı, saçları kırlaşmıştı, parlak bir ruj sürmüştü. Elinde bir kokteyl bardağı tutuyor ve pek düzgün yürüyemiyordu.

"Bu Bayan Kellogg," dedi Jamal alçak sesle konuşarak. "Dul bir hanım. Eşini geçen yıl kaybetti. Adam felç geçirdi." Düşünceli bir halde Billy'nin sözde çimenliğine baktı. "Çim biçtiği sırada hem de."

"Parti mi veriyorsunuz, aranıza damlayabilir miyim?" diye sordu Bayan Kellogg. Kadın henüz yanlarında değildi ve rüzgâr da yoktu ama Billy onun nefesindeki cinin kokusunu alabiliyordu.

"Basamaklarda oturmak bir sorun değilse tabii ki." Billy ayağa kalkıp elini uzattı. "Dave Lockridge."

Şimdi de Billy, Shanice ve Danny'yle konuşurken onları izleyen adam geliyordu. Beyaz atletiyle bermudasını kot ve Masters of the Universe tişörtüyle değiştirmişti. Yanında ev kıyafetleri ve spor ayakkabısıyla gelen uzun, cılız bir sarışın vardı. Yan evden –elinde bir tabak browni gibi görünen ikramla– Jamal'ın eşi ve kızı çıktı. Billy herkesi içeri davet etti, böylece normal sandalyelere oturabilirlerdi.

Mahalleye hoş geldin, diye düşündü.

8

Masters of the Universe adam ile eşi sıska sarışın, Ragland ailesiydi. Faziolar da geldi –ama oğullarını getirmemişlerdi– sokağın diğer ucundaki Petersonlar da bir şişe şarapla boy gösterdi. Oturma odası doldu. Doğaçlama gelişen tatlı, küçük bir partiydi bu. Billy eğleniyordu, kısmen *mal modunu* yansıtmak için çabalaması gerekmediğinden, kısmen de bu insanlardan hoşlandığındandı, Jane Kellogg'dan bile. Kadın bayağı sarhoştu ve sürekli tuvalete gitmesi gerekiyordu. Tuvalete yüznumara diyordu. Hepsi evden ayrıldığında –erken kalkmışlardı çünkü yarın iş günüydü– Billy buraya uyum sağlayacağını anlamıştı. Bir süre ilgi çekecekti çünkü kitap yazıyordu ve bu da onu egzotik biri yapıyordu ama geçecekti. Yaz ortası geldiğinde, tabii Joel Allen'ın kurşunla randevusuna erken gelmeyeceğini varsayarsa, o sokakta yaşayan sıradan biri olacaktı. Komşulardan biri sayılacaktı.

Billy, Jamal'ın Harika Lastik isimli firmada usta olduğunu öğrendi, Corrie de –dünya küçük– adliyede kâtipti. Yaz tatilinde Jamal ve Corrie işteyken Shanice'e Diane Fazio'nun göz kulak olduğunu öğrendi. Shanice'in abisi Derek gündüz yaz kampına gidiyordu, ağustosta da basketbol kampına gidecekti. Geçen ekim ayında sarı evden apar topar taşınan (Paul Ragland'ın demesiyle tüyen) Duganların "burnu havada" olduğunu, dolayısıyla Dave Lockridge'in iyi bir değişiklik olduğunu öğrendi. O atışını yaptıktan sonra haber yapanlara çok iyi bir adama benzediğini söyleyeceklerdi. Bu Billy için sorun değildi. O da kendini iyi bir adam olarak görüyordu, pis bir işi vardı sadece. *En azından okula giden on beş yaşında bir çocuğu vurmadım hiç*, diye düşündü. Özellikle de Joel Allen'ın, namı diğer "Joe"nun vurduğu düşünüldüğünde.

Yatmadan önce AllTech bilgisayarını kutusundan çıkardı, açtı ve Ken Hoff'u Google'ladı. Red Bluff'ın nüfuzlu kişilerindendi. Toplumun öncülerindendi. Rotary kulübündeydi. Yerel ticaret odasının başkanıydı. 2016 seçim döneminde yerel Cum-

huriyetçi Parti'nin başkanlığını yapmıştı ve Ken'in "kirli sakal öncesi" döneminde çekilmiş Trump şapkalı bir fotoğrafı vardı. Şehir planlama kurulundaydı ama 2018'de, çıkar çatışması suçlamalarının ardından kuruldan çekilmişti. Şehirde, aralarında Gerard Kulesi'nin de olduğu yarım düzine binası vardı, bu da Billy'nin tahmininince onu bir çeşit mini Donald Trump yapıyordu. Üç televizyon kanalı vardı, biri burada, Red Bluff'ta, diğer ikisi Alabama'da. Üçü de World Wide Entertainment'a bağlıydı, bu da Hoff'un WWE'den bahsetmesini açıklıyordu. Bir değil iki kez boşanmıştı. Bu da nafaka verdiği anlamına geliyordu. Golf sahası kurma planı geçen sene bir kenara atılmıştı. Merkezde yeni bir bina inşa etme planları beklemeye alınmıştı. Kumarhane lisansı başvurusu da beklemedeydi. Sonuç olarak bu önünde duran, küçük çaptaki imparatorluğu sallantıda olan bir adamın resmiydi. Dokunsalar uçurumdan aşağı düşecekti.

Billy kendini yatağa attı ve elleri yastığın altında, karanlığa bakarak uzandı. Nick'in neden Ken Hoff'a yaklaştığını ve Ken Hoff'un da neden Nick'e yaklaştığını anlamaya başlamıştı. Nick sevimli olabilirdi (o ağzı kulaklarında sırıtışıyla) ve sıradan birinden daha zekiydi ama özünde tam bir sırtlandı. Sırtlanların iyi olduğu şey de geçen sürüleri izleyip değerlendirmek, topallayanı gözüne kestirmekti. Yakında geride kalacak olanı seçmekti. Ken Hoff onun kurbanıydı. Cinayet için değil, onun için demir gibi sağlam bir mazereti olacaktı ama polisler cinayet emrini veren kişiyi aradıklarında Nick'i değil, Ken'i bulacaklardı. Billy bunun kendi açısından sorun olmadığına karar verdi.

Yastığın altındaki soğuk rezervini tüketmişti, sağ tarafına döndü ve neredeyse anında uykuya daldı.

İyi bir komşu olmak yorucuydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Ertesi gün Billy beşinci kattaki ofisinde yeni MacBook'unu kurdu ve *solitaire* indirdi. Oyunun onlarca farklı versiyonu vardı. Canfield versiyonunu seçti ve bilgisayarı her hareketten önce beş saniye bekleyecek şekilde oynamaya ayarladı. Nick veya Giorgio onu kontrol edip hareketlerini gözetlemeye karar verirse (ya da Frankie Elvis'e bu görev verilirse) bilgisayarın tek başına oynadığını anlamayacaklardı.

Billy pencereye gidip dışarı baktı. Adliye sokağının iki tarafına da arabalar park edilmişti, çoğu polis arabasıydı. Sunspot Café'nin dışındaki şemsiyeli masalar *donut* ve Danimarka çöreği yiyen insanlarla doluydu. Birkaç kişi geniş adliye merdivenlerinden aşağı iniyordu ama asıl çoğunluk yukarı çıkıyordu. Bazıları koşarak çıkıyor, ne kadar formda olduklarını gösteriyordu. Diğerleri ağır ağır yürüyordu. Bu ağır yürüyenlerin çoğu avukattı, onları kocaman, kutu gibi çantalarından tanımak mümkündü. Adliye birazdan çalışmaya başlayacaktı.

Bunu vurgularcasına –bir zamanlar kırmızı ama artık pembe olan– küçük bir otobüs sıkışık sokakta ağır ağır ilerledi, merdivenleri geçti ve büyük taş binanın sağ tarafındaki daha küçük kapının önünde durdu. Otobüsün kapısı katlanıp açıldı. Bir polis dışarı çıktı, peşinden de konga dansı yapar gibi peş peşe dizilmiş turuncu tulumlu mahkûmlar ve en sonda bir polis daha indi. Tu-

lumlular otobüsün küçük burnunun etrafından, insanların içinden yürüdüler. Personel girişinin kapısı açıldı ve tulumlu adamlar içeri girdi, orada mahkemeye çağrılmayı bekleyeceklerdi. Bu ilginçti, aklının bir köşesinde tutmaya değerdi ama Billy, Nick'in haklı olduğunu düşünüyordu: Allen geldiğinde ana girişin merdivenlerinden içeri girecekti. Bir önemi yoktu gerçi. İki türlü de hemen hemen aynı atışı yapacaktı. Önemli olan adliye sokağının çalışma günlerinde kalabalık bir yer olmasıydı. Öğleden sonraları etrafta daha az insan olabilirdi ama davaların çoğuna sabah bakılıyordu.

Atışı yaptıktan sonra ortadan kaybolma konusunda Houdini gibisin, demişti Nick. *Ortalık durulmaya başladığı sırada sen çoktan gitmiş olacaksın.*

Bunu yapsa iyi olurdu çünkü ortadan kaybolmak da ona verdikleri para karşılığında yaptığı işin bir parçasıydı. Büyük bir parçası. Nick, Billy ortadan kaybolma kısmını batırsa bile onu kullanmanın belli avantajları olduğunun kesinlikle farkındaydı. Billy'nin işvereninin adını vermesi konusunda baskı yapabilecek –ya da eskiden baskı yapan– arkadaşı ya da akrabası yoktu. Ayrıca Nick, Billy'nin pek parlak zekâlı olmadığını düşünse de kiralık katilinin isim karşılığında cezasını ikinci dereceden cinayete ya da kasıtsız adam öldürmeye düşüremeyeceğini anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyordu. Haftalardır ya da aylardır kamp kurduğunuz binanın beşinci katından dürbünlü tüfekle bir adamı vurduğunuzda yapılacak olan suçlamada tartışmaya yer olmaz. Büyük, kırmızı harflerle cinayet hazırlığıdır bu ve sadece birinci dereceden cinayet olarak görülebilir.

Ancak Billy yakalanırsa savcılığın *sunabileceği* bir teklif vardı ve Nick muhtemelen bunu da biliyordu. Burası idam cezasının verildiği bir eyaletti. Akıllı bir bölge savcısı Billy'ye pekâlâ iğne yerine Rincon Cezaevi'nde bir ömür sürmeyi teklif edebilirdi. Tabii konuşursa. Billy işler bu noktaya gelirse Nick'i yine de meselenin dışında tutabileceğini düşünüyordu. Ken Hoff'un adını ve-

rebilirdi çünkü Hoff, polisler Billy Summers'ı Gerard Kulesi'nden çıkarken yakalarsa uzun yaşamazdı. Hoff hiçbir durumda çok yaşamazdı. Nick Majarian gibi tiplerle uğraşanların ömrü kısa olurdu.

Bu anlaşmayı kabul etse bile Billy'nin uzun yaşama şansı olmayabilirdi, çünkü insanlar sonradan pişmanlık duymaktansa zamanında önlem almayı tercih ederdi. Elleri arkasında kelepçeliyken hapishane merdivenlerinden bir kat aşağı düşebilirdi pekâlâ. Ucu sivriltilmiş bir diş fırçasıyla duşta bıçaklanabilir ya da boğazına bir kalıp sabun tıkılabilirdi. Bir adama, hatta belki ikisine karşı koyabilirdi ama 88'lerden bir gruba ya da People Nation çetesinden üç dört kalıplı adama karşı koyabilir miydi? Hayır. Zaten ömrünü hapishanede tüketmek istiyor muydu ki? Yine hayır. Hapiste olacağına ölürdü daha iyi. Nick'in bunu da bildiğini sanıyordu.

Yakalanmazsa bunların hiçbiri bir mesele olmayacaktı. Hiç yakalanmamıştı, on yedi kez işin içinden sıyrılmıştı ama daha önce hiç bunun gibi bir durumla karşılaşmamıştı. Şehirden dışarı çıkabileceğin en iyi yol özenle belirlenmişken ve yakınlarda seni uzaklaştıracak bir araba varken bir sokaktan ateş etmekle aynı şey değildi bu.

Şehir merkezindeki bir ofis binasının beşinci katından bir adamı indirdikten sonra nasıl ortadan kaybolurdun, hem de yolun hemen karşısında bir dolu polis varken? Billy bir filmde olsa sürecin nasıl ilerleyeceğini biliyordu: Suikastçı kötü adam, ses ve ışık için susturucu kullanırdı. Onun durumunda bu bir seçenek değildi. Mesafe bunun için biraz fazla uzundu ve ilk seferde kaçırırsa ikinci bir şansı olmayacaktı. Ayrıca kurşunun ses bariyerini delen başka bir şeyle karıştırılamayacak çat sesi duyulacaktı. Susturucu bunu engelleyemezdi. Billy'nin bu konuyla kişisel bir derdi de vardı: Patates patlatanlara hiçbir zaman güvenmemişti. Güzel bir tüfeğin ucuna bir şey takarsan atışını mahvetme riski-

ni alırdın. Bu yüzden gürültülü bir atış yapacaktı, sesin kaynağı anında anlaşılmasa da insanlar yüzlerini buruşturmayı bırakıp başlarını kaldırdıklarında beşinci kattaki, küçük bir deliği olan camı göreceklerdi. Çünkü bu pencereler açılmıyordu.

Bu sorunlar Billy'nin gözünü korkutmuyordu. Aksine işin içine çekiyordu. Bazı tehlikeli kaçış ihtimallerinin –bir kasanın içine zincirlenip East River'a atılmak ya da deli gömleğiyle bir gökdelenden sallandırılmak gibi– şüphesiz Houdini'yi de işin içine çekmesi gibi. Billy'nin henüz tam bir planı yoktu ama nereden başlayacağını biliyordu. Otoparkın ilk iki katı Irv Dean'in söylediğinden daha kalabalıktı, belki de bugünün mahkeme listesi fazla kabarıktı. Billy dördüncü kata geldiğinde yerini seçmişti. Diğer bir deyişle mahremiyeti seçmişti, mahremiyet iyiydi. Billy, Houdini'nin de onunla aynı fikirde olacağına emindi.

Pahalı Mac Pro'nun Canfield oynadığı masaya geri döndü. Kendi bilgisayarını açıp Amazon'a girdi. Amazon'dan her şey satın alınabilirdi.

2

Gerard Kulesi'nin önündeki kaldırımın bir kısmına ÖZEL OTOPARK yazılmıştı. On biri çeyrek geçe yan tarafında kocaman bir Meksika şapkası olan bir kamyon park etti buraya. Şapkanın altında JOSE'NİN YERİ yazıyordu. Bunun altında da TODOS COMEN!* İnsanlar binadan çıkmaya başladı, şekere çekilen karıncalar gibi kamyona doğru ilerliyorlardı. Beş dakika sonra ilkinin arkasına başka bir kamyon yanaştı. Bunun yan tarafında duble çizburgere gömülmüş sırıtan bir çocuk karikatürü vardı. On bir buçukta insanlar burger ve patates kızartması, *taco* ve *enchilada* için sıraya girmişken bir de sosisli arabası geldi.

* İsp. Herkes burada yer! (ç.n.)

Yemek zamanı, diye düşündü Billy. *Ayrıca daha çok komşuyla tanışma zamanı.*

Asansör bekleyen dört kişi vardı, üç erkek ve bir kadın. Hepsi resmi giyinmişti ve otuzlarının ortalarında gibi görünüyorlardı, kadın daha genç bile olabilirdi. Billy onların yanına gitti. Biri binadaki yeni yazarın o olup olmadığını sordu... Sanki Billy binanın eski yazarının yerine geçmiş gibi. Billy evet dedi ve kendini tanıttı. Onlar da aynını yaptılar: John, Jim, Harry, Phyllis. Billy aşağıdakilerden hangisinin iyi olduğunu sordu. John ve Harry Meksika yemeğini önerdiler. "Harika balık *taco*su var," dedi John. Jim burgerin fena olmadığını, soğan halkalarının müthiş olduğunu söyledi. Phyllis gözüne Petie'nin acılı sosislisini kestirdiğini söyledi.

"Hiçbiri leziz, lüks yemekler değil," dedi Harry, "ama evden getirmekten iyidir."

Billy sokağın karşısındaki kafeyi sordu ve dördü de başlarını iki yana salladılar. Böylesi ani bir fikir birliği Billy'nin komiğine gitti, sırıtmadan edemedi.

"Oradan uzak dur," dedi Harry. "Öğlenleri kalabalık oluyor."

"Fiyatlar da yüksek," diye ekledi John. "Yazarları bilmem ama işe yeni başlayan bir hukuk firmasında çalışıyorsan kuruşu kuruşuna hesap yapman gerekiyor."

"Binada çok avukat var mı?" diye sordu Billy, Phyllis'e, asansör kapıları açılırken.

"Bana sorma, onlara sor," dedi Phyllis. "Ben Crescent Muhasebe'deyim. Telefonlara bakıp vergi beyanlarını kontrol ediyorum."

"Biz cin avukatlardan çok var burada," dedi Harry. "Bir kısmımız üç ve dördüncü katta, birkaç kişi de altıda. Sanırım yedinci katta yeni kurulmuş bir mimarlık firması var. Ve sanırım sekizinci katta bir fotoğraf stüdyosu var. Kataloglar için reklam çekimleri yapıyorlar."

John, "Burası bir televizyon dizisi olsa adını *Genç Avukatlar* koyarlardı. Büyük firmalar genelde iki üç blok ötede, adliyenin

diğer tarafındaki Holland Sokak'la Emery Meydanı'nda. Biz de yakında durup büyük çocukların masasından düşen kırıntıları topluyoruz."

"Ve büyük çocukların ölmesini bekliyoruz," diye ekledi Jim. "Köklü firmalardaki avukatların çoğu dinozor, üç parçalı takım elbise giyiyorlar ve sesleri Boss Hogg'a benziyor."

Billy ön taraftaki tabelayı düşündü: KİRALIK SATILIK OFİSLER VE LÜKS DAİRELER. Bir süredir orada gibi görünüyordu ve Hoff gibi tabelada da hafif bir çaresizlik havası vardı. "Tahminimce kirada iyi bir indirim aldınız."

Harry, Billy'ye bakıp başparmağını kaldırdı. "Çok doğru. İnanılmaz diyebileceğimiz bir fiyattan biraz yükseğe dört yıllığına tuttuk. Ve kira sözleşmesi binanın sahibi, adı Hoff, batsa bile geçerli kalacak. Garantili. Bu da biz küçük adamlara iş çekmek için zaman veriyor."

"Ayrıca," dedi Jim, "kendi kira sözleşmesinde kazık yiyen bir avukat iflas etmeyi hak eder."

Genç avukatlar güldü. Phyllis gülümsedi. Lobinin kapıları açıldı. Üç adam yemeye hevesli bir halde öne atıldılar. Billy lobiyi Phyllis'le beraber acele etmeyen adımlarla geçti. Hemen göze çarpmayan bir güzelliği vardı kadının, şakayıktan ziyade papatyaydı.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Billy.

Phyllis gülümsedi. "Bu, yazarın sermayesidir değil mi? Merak yani?"

"Sanırım. Resmi giyinmeyen birçok kişi görüyorum. Onlar gibi." Kapıya yaklaşan bir çifti gösterdi. Adam siyah kot ve Sun Ra tişört giymişti. Yanındaki kadın hamile göbeğini saklamaktan ziyade öne çıkaran önü büzgülü bir gömlek giymişti. Saçını kırmızı lastik tokayla özensiz bir atkuyruğu yaparak toplamıştı. "Bu ikisi avukat ya da mimari asistan değildir herhalde. Sanırım fotoğraf stüdyosundan olabilirler ama onlar gibi bir sürü kişi var."

"İkinci kattaki Business Solutions'ta çalışıyorlar. *Bütün* ikinci kat onların. Tahsilat acentesi. Onlara boşuna BS* demiyoruz." Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı ama Billy onun sesindeki hafif kıskançlığı kaçırmadı. Başarılı olmak adına giyinmek başta heyecanlı gelebilirdi ama zaman geçtikçe zahmetli bir işe dönüşüyordu herhalde, özellikle kadınlar için: düzgün saç, düzgün makyaj, tık tık ayakkabılar. Beşinci kattaki muhasebe firmasında çalışan bu hoş görünümlü kadın, şüphesiz arada bir kot ve bluz giyip hafif bir ruj sürerek evden çıkmanın büyük bir rahatlık olacağını düşünüyordu.

"Gününü kocaman bir açık ofiste oturup telefonda konuşarak geçiriyorsan resmi giyinmene gerek olmaz," dedi Phyllis. "Karşındaki ona paraları sökülmesini yoksa bankanın evine el koyacağını söylerken seni görmüyor." Kapılara varmadan biraz önce durdu, düşünceli görünüyordu. "Acaba ne kadar kazanıyorlar?"

"Sanırım onların hesabına sen bakmıyorsun."

"Doğru tahmin. Ama kitabınla büyük başarı kazanırsan bizi aklında tut Bay Lockridge. Biz de yeni bir firmayız. Sanırım çantamda bir kartvizit olacaktı..."

"Zahmet etme," dedi Billy o çantasında derinlere inmeden bileğine dokunarak. "Başarılı olursam koridorda ilerleyip kapınızı çalarım."

Phyllis ona gülümsedi, onu süzüp inceledi. Sol elinde nişan yüzüğü ya da alyans yoktu, Billy bunun başka bir hayatta ona işten sonra bir şeyler içmeyi teklif edeceği an olduğunu düşündü. Phyllis hayır diyebilirdi ama gülümsemesi ve kirpiklerinin altından bakışı evet diyeceğini düşündürüyordu. Ama teklif etmeyecekti. İnsanlarla tanışacaktı, evet. Onların kendinden hoşlanmasını sağlayacak ve onlardan hoşlanacaktı. Ama yakınlaşmayacaktı. Yakınlaşmak kötü bir fikirdi. Yakınlaşmak tehlikeliydi. Belki emekli olduktan sonra değişirdi bu.

---

* Saçmalık, boş iş anlamına gelen *bullshit* kelimesinin kısaltmasıdır. (ç.n.)

3

Billy içinde her şey olan bir burger aldı ve Avukat Jim'le beraber plaza banklarından birine oturdu. Adamın gerçek adı Jim Albright'tı. "Şunlardan dene," dedi Jim kalın bir soğan halkası uzatarak. "İnanılmaz lezzetli."

Öyleydi. Billy bunlardan biraz almak zorunda olduğunu söyledi ve Jim Albright da tabii ki almak zorundasın dedi. Billy birkaç paket ketçap ile küçük kâğıttan gemiye benzetilmiş bir paketle soğan halkalarını aldı ve Jim'in yanına geri döndü.

"Eee, kitabın ne hakkında Dave?"

Billy bir parmağını dudaklarına götürdü. "Çok gizli."

"Gizlilik sözleşmesi imzalasam bile mi? Johnny Colton'ın uzmanlık alanı bu." Meksika yemekleri kamyonunun oradaki iş arkadaşlarından birini işaret etti.

"O zaman bile."

"Ketumluğuna hayranım. Yazarların üzerinde çalıştıkları şey hakkında konuşmaya bayıldıklarını sanıyordum."

"Bence çok konuşan yazarlar genelde pek yazmıyorlar," dedi Billy, "ama gerçekten tanıdığım tek yazar ben olduğuma göre bu sadece bir tahmin." Sonra konuyu değiştirmek amacı olmadan, "Şuradaki, sosisli arabasının yanındaki adama bak. Böyle bir tarzı her gün göremezsin," dedi.

İşaret ettiği adam Meksika yemekleri kamyonunun önündeki iş arkadaşlarına katıldı. Diğer Business Solutions çalışanlarının arasında bile öne çıkıyordu. Billy'yi Tennessee'deki çocukluk günlerine, geleceğin üçkâğıtçılarının Rollerdome'daki cuma gecesi eğlencelerinde böyle şeyler giydiği zamanlara götüren altın rengi şalvar pantolon giymişti. Şalvarın üstünde de dik yakalı, şal desenli bir gömlek vardı, eski YouTube videolarında, altmışlarda burada popüler olan İngiliz rock gruplarının giydiklerine benziyordu. Kombinini fötr şapkayla tamamlamıştı. Gür siyah saçları şapkasının altından omuzlarına dökülüyordu.

Jim güldü. "O Colin White. Biraz gösteriş düşkünü, ha? Dibine kadar gey ve Paris'te geçirilen bir pazar akşamüstü kadar neşeli. BS'dekilerin çoğu kendi içlerinde takılıyor. Ekonomik açıdan tutunacak dalı kalmayan insanları sıkıştırarak güllük gülistanlık yaşamak için para kazanmak onları pek de sevilesi yapmıyor ve onlar da bunun farkında, ama Colin bir sosyal kelebek." Jim başını iki yana salladı. "En azından öğle yemeği sırasında. Çalışırken, dulları ve mahvolmuş haldeki asker emeklilerini korkutup son kuruşlarına kadar alırken nasıl olduğunu merak ediyorum. İşinde iyi olmalı çünkü o şirkette çok fazla eleman değişimi oluyor ve o benden daha uzun süredir burada."

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"On sekiz ay. Col bazen işe kilt giyip geliyor. Ciddiyim! Bazen pelerin. Bir de Michael Jackson kıyafeti var... Hani apoletli, pirinç düğmeli süvari kıyafeti var ya?"

Billy başıyla onayladı. Colin White o sırada içinde birkaç *taco* olan karton bir kutuyu aldı. Phyllis'le konuşmak için durdu ve ne söylediyse Phyllis başını geriye atıp kahkaha attı.

"Çok iyidir," dedi Jim kulağa içten sevgi gibi gelen bir sesle.

Phyllis ilerleyip birkaç kadının yanına oturdu. Colin White severler genç adama da yer açtı. Colin oturmadan önce bir ayağını diğerinin önüne koyup hızla dönerek Michael Jackson'ı gururlandıracak bir hareket yaptı. Billy onun boyunun bir yetmiş beş, en fazla bir seksen olduğunu tahmin ediyordu. Bu da planın başka bir parçasıydı. Belki. Otoparkın dördüncü katı, belki daha fazla bilgisayar ve şimdi Colin White. Nadir görülen bir kuş.

4

O öğleden sonra Mac Pro'yu 1. Oyuncu'nun her hamlesinden önce beş saniye ara verecek şekilde kendi kendine başka bir kart oyunu oynamaya ayarladı. 2. Oyuncu, 1. Oyuncu'yu her seferinde yenecek şekilde ayarlamıştı. Bu eğer onu gözetleyen birileri

varsa, onları bir saat falan oyalardı. Sonra kendi Mac'ini açtı ve yeniden Amazon'a girdi, iki peruk aldı: bir sarı kısa, bir de siyah uzun. Başka şartlar altında bunları mağazaya isimsiz teslim olarak alırdı ama bu işte bunun bir anlamı yoktu, olay günü daha gün batmadan nişancının David Lockridge olduğu anlaşılacaktı nasılsa.

Peruk işini halledince boş Staples defterleri kendi bilgisayarının yanına koydu ve kiralık daireleri sanal olarak turlamaya başladı. Birkaç seçenek buldu ama gerçekten adım adım araştırmak için Amazon'dan aldıkları gelene dek beklemek zorundaydı.

Sanal ev avını bitirdiğinde saat daha ikiydi, günü bitirmek için çok erkendi. Gerçekten yazmaya başlamanın vakti gelmişti. Bunun üzerine çok kafa yormuştu. Başta bunun için kendi bilgisayarını kullanmayı düşünmüştü. Pro'yu kullanmak işvereninin –ve muhtemelen "yazar temsilcisinin"– omzunun üzerinden yazdıklarını okuduğu anlamına gelebilirdi, bu Billy'ye *1984*'teki tele-ekranları hatırlatıyordu. Nick ve Giorgio bilgisayara bakıp hiçbir dosya görmese şüphelenir miydi? Billy şüpheleneceklerini düşünüyordu. Hiçbir şey demezlerdi ama onlara Billy'nin gözetleme ve *hack*leme hakkında bilmelerini istediğinden daha fazlasını bildiği fikrini verebilirdi.

İzleniyor olsa bile Pro'da yazması için bir neden daha vardı. Bu kendine bir meydan okumaydı. Kendi hayat hikâyesinin kurgu *mal modu* versiyonunu yazabilir miydi gerçekten? Riskli bir işti ama belki de yapabileceğini düşünüyordu. Faulkner *Ses ve Öfke*'de yapmıştı bunu, Daniel Keyes'in *Algernon'a Çiçekler*'i başka bir örnekti. Muhtemelen daha bir sürü vardı.

Billy otomatik kart oyununu kapattı ve boş bir Word dosyası açtı. Dosyanın adını *Benjy Compson'ın Hikâyesi* koydu –Faulkner'a selam çakıyordu böylece– Nick'in de Giorgio'nun da buna uyanmayacağına emindi. Birkaç dakika boyunca oturdu, parmaklarıyla göğsünde ritim tutup boş ekrana baktı.

Bu çok çılgınca bir risk, diye düşündü.

Bu son iş, diye düşündü ve tam da bu an için aklında tuttuğu cümleyi yazdı.

Annemin yaşadığı adam eve kırık bi kolla döndü.

Neredeyse bir dakika boyunca bu cümleye baktı ve yeniden yazmaya başladı.

Adını hatırlamıyom bile. Ama deli kızgındı. Galiba önce hastaneğe gitmiş çünkü kolu alçıdaydı. Kız kardeşim

Billy başını iki yana sallayıp daha iyi olacak şekilde düzeltti. Ona göre daha iyi yani.

Annemin yaşadığı adam eve kırık bir kolla döndü. Galiba önce hastaneye gitmiş çünkü kolu alçıdaydı. Kız kardeşim kurabiye yapmağa çalışıyodu ama kurabiyeleri yakmıştı. Galiba ne kadar zaman geçtiğini anlamamış. Şu adam eve geldiğinde deli kızgındı. Kız kardeşimi öldürdü ve ben onun adını hatırlamıyom bile.

Yazdıklarına baktı ve bu işi yapabildiğini düşündü. Dahası bunu yapmak istiyordu. Yazmaya başlamadan önce, *Evet, olanları hatırlıyorum ama çok azını*, derdi. Ama şimdi daha fazlası vardı. O kısa paragraf bile bir kapının kilidini çözüp ona bir pencere açmıştı. Yanık şeker kokusunu, fırından tüten dumanı gördüğünü, ocağın yanındaki çatlağı ve masada duran bir çay fincanın içindeki çiçekleri, dışarda, "Bir iki üç *buçuk*, dört beş altı *buçuk*," diye tekerleme söyleyen çocukların sesini hatırlıyordu. O adamın botlarının merdivenleri çıkarken çıkardığı sert güm güm güm sesini hatırlıyordu. O adam, o erkek arkadaş. Şimdi adını bile hatırlıyordu. Adı Bob Raines'di.* O adamın yumruklarını annesinin üzerine indirdiğini duyduğu zaman, *Bob yağıyor*, diye düşündüğünü hatırladı. *Bob annemin üzerine yağıyor.* Annesinin sonrasında gülümseyip, *Öyle yapmak istemedi*, dediğini hatırlıyordu. *Benim hatamdı.*

Billy bir buçuk saat boyunca yazdı, daha da hızlı ilerlemek istiyor ama kendini tutuyordu. Nick ya da Giorgio, hatta Elvis bakarsa *mal modunun* yavaş yavaş ilerlediğini görmeliydi. Her cüm-

* Bu kelimeyle ses olarak benzeşen *rain* İngilizce yağmak anlamına gelir. (ç.n.)

le için zorlanıyor gibi olmalıydı. En azından kelimeleri özellikle yanlış yazmasına gerek yoktu, bilgisayar otomatik olarak düzeltmediklerinin altını kırmızıyla çiziyordu.

Saat dörtte yazdıklarını kaydedip bilgisayarı kapattı. Yarın kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlandığını fark etti.

Belki de gerçekten bir yazardı.

5

Midwood'a döndüğünde kapısına raptiyelenmiş bir not buldu. Yolun aşağısındaki Raglandlar kaburga, lahana salatası ve vişneli tart yemeye çağırıyordu. İtici görünmek istemediğinden gitti ama hiç hevesi yoktu. Yemekten sonra bira içerken komünist üniversite öğrenciler şöyle, pis göçmenler böyle tarzında bir sohbet bekliyordu. Paul ve Denise Ragland'ın Hillary Clinton'a oy verdiğini ve Trump'a dayanamadıklarını, ona "Zırlak Başkan" dediklerini öğrenince çok şaşırdı. Eve giderken bunun, bir adamı beyaz atletine bakarak yargılamamak gerektiğini bir kez daha kanıtladığını düşündü.

Netflix'te *Ozark* diye bir diziye kendini kaptırmış üçüncü bölüme başlamak üzereydi ki telefonuna –David Lockridge telefonuna– bir mesaj geldi. Endişeli temsilci George Russo ilk gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu.

DLock: Gayet güzel. Biraz yazdım.

GRusso: Sevindim. Çoksatan bir yazar yapacağız seni. Perş akşam uğrar mısın? 7'de yemeğe. N seninle konuşmak istiyor.

Demek Nick hâlâ buradaydı, büyük ihtimalle Vegas yoksunluğu çekiyordu.

DLock: Tabii. Ama H. olmasın.

GRusso: Kesinlikle.

Bu iyiydi. Billy, Ken Hoff'u bir daha hiç görmezse uzun bir hayat yaşayıp mutlu ölebileceğini düşünüyordu. Televizyonu ka-

patıp yatmaya gitti. Kolayca uykuya daldı ve bir noktada, şafak doğmadan hemen önce, bir o kadar kolayca kâbus görmeye başladı. Bunu yarın yazacaktı, Benjy Compson olarak. Suçluyu korumak için isimleri değiştirerek.

6

Annemin yaşadığı adam eve kırık bi kolla döndü. Galiba önce hastaneye gitmiş çünkü kolu alçıdaydı. Kız kardeşim kurabiye yapmaya çalışıyodu ama kurabiyeleri yakmıştı. Galiba ne kadar zaman geçtiğini anlamamış. Şu adam eve geldiğinde deli kızgındı. Kız kardeşimi öldürdü ve ben onun adını hatırlamıyom bile. İçeri girer girmez bağırmaya başladı. Ben karavanda yerdeydim, 500 parçalık bir yapboz yapıyodum, bittiğinde bir yumak yünle oynayan 2 yavru kedi çıkacaktı. Kurabiyelerden çıkan dumana rağmen içtiği içkinin kokusunu alabiliyodum, daha sonra Wally'nin Barı'nda kavgaya karıştığını öğrendim. Anlaşılan kaybetmişti çünkü gözü de mordu. Kız kardeşim

Adı Catherine'di ama Billy bu adı kullanmayacaktı. Yakın ama farklı bir isim. Catherine Ann Summers, öldüğü gün sadece dokuz yaşındaydı. Sarışındı. Küçüktü.

Kız kardeşim Cassie yemek yediğimiz masada oturmuş boyama yapıyodu. 2-3 aya 10 yaşına girecekti, 1 rakamlı yaşlar yerine 2 rakamlı yaşlara gelmek için sabırsızlanıyodu. Ban 11 yaşındaydım, ona göz kulak olmam gerekiyodu.

Annemin erkek arkadaşı bağırıyo, o içeri girmeden biraz önce başlayan dumanı eliyle dağıtıyo, ne yaptınız ne yaptınız diye soruyodu, Cathy

Billy yazdığı ismi hemen sildi, o sırada kimsenin bilgisayarını izlemediğini umuyordu.

Cassie kurabiye pişiriyodum, sanırım yandılar, üzgünüm dedi. Adam da gerizekâlı küçük orospunun tekisin nasıl bu kadar geri zekâlı olabiliyosun dedi.

Fırın kapağını açtı ve daha çok duman çıktı. Duman detektörümüz olsa alarm vermeye başlardı ama karavanda detektör yoktu. Bir kurulama bezi alıp dumana doğru sallamaya başladı. Kalkıp dış kapıyı açardım ama zaten açıktı. Annemin erkek arkadaşı kurabiye tepsisini almak için uzandı. Sağlam eliyle tutmuştu ama bez kayınca eli yandı ve şekillendirmesine yardım ettiğim kurabiyeler dökülüp yerlere saçıldı. Cassie kurabiyeleri toplamak için ayağa kalktı ve adam onu öldürmeye işte o zaman başladı. Belki de hemen olmuştur, o alçıyla kafasına vurduğunda ve Cassie duvara uçtuğunda. Bi ışık gibi sönmüştür, belki de hâlâ hayattaydı ancak adam annemin motorcu botu dediği, hep giydiği o botlarla Cassie'yi tekmelemeye başladı.

Dur onu öldürüyosun dedim ama dur orospu çocuğu pislik korkak şerefsiz KARDEŞİME VURMAYI KES diyene dek durmadı. Onun üzerine atladım, beni aşağı attı

Billy ayağa kalkıp ofis –artık yazı odasıydı herhalde– penceresine gitti. Adliyenin merdivenlerinde insanlar gidip geliyordu ama Billy onları görmüyordu. Bir bardak su içmek için küçük mutfağa gitti. Elleri titrediği için suyun birazını döktü. Atış yaparken elleri titremezdi, kıpırtısız dururlardı ama şimdi titriyorlardı. Çok değil ama biraz su dökecek kadar. Ağzı ve boğazı kurumuştu, bütün bardağı içip bitirdi.

Her şeyi hatırlamıştı ve hatırladıkları onu utandırıyordu. Bob Raines'in üzerine atlaması hakkında yazdıklarını bırakacaktı, çünkü gerçeklere kahramansı bir kurgu katıyordu, gerçekler dayanılmazdı. Bob Raines kardeşini tekmelerken, onun üzerine basarken, asla memelerin büyümeyeceği narin göğsünü ezerken adamın üzerine atlamamıştı. Billy'nin kardeşine göz kulak olması gerekiyordu. Annesinin çamaşırhanedeki işine gitmeden önce her zaman söylediği gibi. *Kardeşine göz kulak ol.* Ama kardeşine göz kulak olmamıştı. Kaçmıştı. Canı pahasına kaçmıştı.

Ama o zaman bile aklımdaydı, diye düşündü masaya, bilgisayarın başına dönerken. *Öyle olmalı çünkü bizim odaya koşmadım.*

"Onların odasına koştum," dedi Billy ve kaldığı yerden devam etti.

Onun üzerine atladım beni aşağı attı ayağa kalkıp onların karavanın ucundaki odasına doğru koştum, kapıyı arkamdan çarpıp kapattım. Anında kapıyı yumruklamaya başladı, bana ağzına geleni sayıyodu, bu kapıyı hemen açmazsan Benjy buna çok pişman olacaksın orospu çocuğu dedi. Ama ben kapıyı açıp açmamamın bi önemi olmadığını biliyodum çünkü bana da Cassie'ye yaptığını yapıcaktı. Çünkü o ölmüştü, 11 yaşında bir çocuk bile bunu anlayabilirdi.

Annemin erkek arkadaşı ordudaydı ve üzeri battaniyeyle örtülü asker sandığını yatağın ucunda tutuyodu. Battaniyeyi üzerinden attım ve sandığı açtım. Sandıkta bir asma kilit vardı ama bu kilidi nadiren kilitlerdi, belki de hiç kilitlememişti. Kilidi kullansaydı bunları yazıyor olmazdım çünkü ölmüş olurdum. Silah dolu olmasaydı da ölmüş olurdum ama dolu olduğunu biliyodum çünkü onun demesiyle hır-hır-hırsızların eve girmesine karşın silahı dolu tutuyodu.

Hır-hır-hırsızlar, diye düşündü Billy. *Tanrım, her şey nasıl da hatırlanıyor.*

Kapıyı kırıp açtı, bunu yapacağından baya emindim zaten

Bayağı emin değildim, diye düşündü Billy, *zaten biliyordum. Kapı suntadandı. Cathy ve ben hemen her gece onların kavga ettiğini duyuyorduk. Annem eve erken geldiyse öğleden sonraları da.* Ama bunu başka bir kitaba bırakacaktı.

içeri girdiğinde sırtımı yatağın ayakucu kısmına yaslamış oturuyodum, elimdeki silahı ona tutmuştum. 15 Parabellum kurşun alan bi M9x19'du. Bunu o zamanlar bilmiyodum tabii ama ağır olduğunu biliyodum, silahı göğsüme dayayıp iki elimle tutmuştum. Onu bana ver bok kafalı çocukların silahla oynamaması gerektiğini bilmiyo musun.

Sonra onu vurdum, tam göğsünden. Hiçbir şey olmamış gibi kapının ağzında durdu sadece ama bi şey olduğunu biliyodum çünkü sırtından sıçrayan kanı görmüştüm. M9 göğsümü tepti

Billy bir *ah* sesi çıktığını hatırlıyordu. Ve bir geğirme sesi. Sonrasında göğüs kemiğinin üzeri morarmıştı.

ve düştü. Yanına gittim, kendi kendime onu bi daha vurmak zorunda kalabileceğimi söylüyodum. Zorunda kalırsam bunu yapardım. Annemin erkek arkadaşıydı ama yanlış yapıyodu. O kötü bi adamdı!

"Ama ölmüştü," dedi Billy. "Bob Raines ölmüştü."

Kısa bir an yazdığı her şeyi silmeyi düşündü, korkunçtu, ama yine de yazdıklarını kaydetti. Başkaları ne düşünürdü bilmiyordu ama Billy iyi olduğunu düşünüyordu. Korkunç olması da iyiydi çünkü korkunç bazen gerçeğin ta kendisiydi. Artık gerçekten bir yazar olduğunu tahmin ediyordu çünkü bu bir yazar fikriydi. Émile Zola da *Thérèse Raquin*'i yazarken aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ya da Nana hastalandığında ve tüm güzelliği solduğunda.

Yüzü yanıyordu. Tekrar mutfağa gidip yüzüne su çarptı, sonra gözleri kapalı halde küçük lavabonun üzerine eğilip durdu. Bob Raines'i vurma anısı onu rahatsız etmiyordu ama Cathy'yi anımsamak canını yakıyordu.

Kardeşine göz kulak ol.

Yazmak güzeldi. Bunu hep istemişti ve şimdi yazıyordu. Bu iyiydi. Ama kim bu kadar canını yakacağını bilebilirdi ki?

Sabit hat telefonu çaldı ve onu yerinden sıçrattı. Arayan Irv Dean'di, Amazon'dan paketinin geldiğini söylüyordu. Billy hemen aşağı inip alacağını söyledi.

"Dostum, bu firmanın satmadığı şey yok," dedi Irv.

Billy ona katılıyor, *bir bilsen*, diye düşünüyordu.

7

Gelen peruklar değildi, Amazon'un hızlı teslimatıyla bile yarına kadar gelmezlerdi. Bugün gelenler ofis ile mutfak arasındaki kapının üzerindeki küçük dolaba sığardı ama Billy'nin onu oraya istiflemek gibi bir niyeti yoktu. Bütün Amazon malları Midwood'daki sarı eve gidecekti.

Kutuyu açıp sipariş ettiği şeyleri teker teker çıkardı. Hong Kong'daki Fun Time Ltd'den gelen kutuda gerçek insan kılından yapılmış bir bıyık vardı. Sipariş ettiği peruklardan biri gibi sarıydı. Bıyık biraz fırça gibiydi, zamanı geldiğinde onu azıcık kesecekti. Kimliğini gizlemek istiyordu, göze batmak değil. Bir sonraki kemik çerçeveli numarasız gözlüktü. Bunu bulması şaşırtıcı biçimde zordu. Her eczanede okuma gözlüğü bulunabiliyordu ama Billy'nin görüşü kusursuzdu ve en ufak bir büyütme etkisi bile başını ağrıtıyordu. Gözlüğü denedi ve yüzüne tam oturmadığını fark etti. Yaylarını sıkabilirdi ama bunu yapmayacaktı. Burnunda biraz kaysa da ona akademisyen havası verecekti.

Sonuncu, en pahalı sipariştı, *pièce de résistance*.* Silikon bir hamile göbeğiydi, Amazon'da satılıyor ama MomTime denen bir firma tarafından üretiliyordu. Ayarlanabilir olduğu için pahalıydı, giyen kişinin altı ila dokuz aylık hamile görünmesini sağlıyordu. Cırtcırtlı bantlarla takılıyordu. Billy bu sahte göbeklerin adı çıkmış bir mağaza hırsızlığı aracı olduğunu biliyordu, büyük mağaza güvenlikleri bunlara dikkat etmeleri konusunda uyarılıyordu ama Billy bu küçük şehre mağaza hırsızlığı yapmaya gelmemişti ve zamanı geldiğinde bunu takan kişi bir kadın olmayacaktı.

Kendisi olacaktı.

* Fr. En önemli parça. (ç.n.)

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Billy, Nick'in şimdilik kaldığı çakma malikâneye perşembe akşamı yediden biraz önce gitti. Bir yerlerde kibar misafirlerin buluşmaya saatinden beş dakika önce gittiğini okumuştu, daha erken ya da daha geç olmazdı. Resmi karşılama görevlisi bu sefer Paulie'ydi. Nick bir kez daha koridorda bekliyordu, böylece oralardan geçen her türlü polis dronunun –pek olacak şey değildi ama yine de mümkündü– görüş alanı dışında kalıyordu. Sırıtışı maksimumdaydı, Billy'yi kucaklamak için kollarını öne uzattı.

"Menüde şatobiryan var. Bir aşçı tuttum, bu dandik şehirde ne yapıyor bilmiyorum ama harika biri. Bayılacaksın. Yine de midende biraz yer ayır." Billy'yi kol mesafesinde tuttu ve sesini boğuk bir fısıltıya dönüşene dek alçalttı. "Alaska tatlısı da olacağına dair bir şeyler geldi kulağıma. Mikrodalga yemeklerinden bıkmışsındır, değil mi? Ha?"

"Evet," dedi Billy.

Frank geldi. Pembe bir gömlek giymiş, yaka içi fular takmıştı, saçları parıldayan dalga ve buklelerle Eddie Munster'ınki* gibi üçgen biçiminde alnına uzanan ön kısımdan geriye doğru kabartılmıştı, gangster filmlerinde ilk öldürülen serserilere benziyordu. Bir tepside birkaç bardak ve koca yeşil bir şişe taşıyordu. "Şampanya. Mote & Shandon."

* 60'larda yayınlanan *The Munsters* dizisindeki canavar ailenin oğlu. (ç.n.)

Tepsiyi bıraktı ve şişenin ağzındaki tıpayı gevşetti. Hiç ses çıkmadı ve içki etrafa fışkırmadı. Frankie Elvis Fransızca bilmiyor olabilirdi ama şişe açma tekniği müthişti. Bardak doldurma tekniği de.

Nick bir bardağı alıp kaldırdı. Diğerleri de aynını yaptı. "Başarıya!"

Billy, Paulie ve Frank kadehlerini tokuşturup içtiler. Şampanya anında Billy'nin başını bir hoş etti ama bir bardak daha içmeyi reddetti. "Araba süreceğim. Yolda durdurulmak istemiyorum."

"İşte bizim Billy," dedi Nick amigolarına. "Hep iki adım sonrasını düşünür."

"Üç," dedi Billy. Nick, komedyen Henny Youngman öldüğünden beri duyduğu en komik şey buymuş gibi güldü. Amigolar da iş icabı ona uydular.

"Tamam," dedi Nick. "Köpüklüden içtiğimiz yeter. *Mangiamo, mangiamo.*"*

Yemek güzeldi, Fransız soğan çorbasıyla başlayıp kırmızı şarapta marine edilmiş ete geçtiler, vaat edilen Alaska tatlısıyla da bitirdiler. Yemekleri beyaz üniformalı, hiç gülümsemeyen bir kadın servis etti, tatlı dışındakileri. Tatlıyı Nick'in tuttuğu şef, servis arabasında, beklediği alkış ve iltifatların içine kendisi getirdi, başını sallayarak teşekkür etti ve ayrıldı.

Nick, Frank ve Paulie konuşmayı sürdürüyorlardı, konu genelde Vegas'tı: Kim oynuyordu, kim bina inşa ediyordu, kim kumarhane lisansı almaya çalışıyordu. *Vegas'ın zamanının geçtiğini anlamıyorlarmış gibi*, diye düşündü Billy. Büyük ihtimalle anlamıyorlardı. Giorgio ortalarda yoktu. Servisleri yapan kadın yemek sonrası likörle gelince Billy başını iki yana salladı. Nick de öyle.

"Marge, Alan ve sen artık çıkabilirsiniz," dedi Nick. "Yemek harikaydı."

"Teşekkürler ama temizliğe yeni..."

"Onu yarın düşünürüz. Al. Bunu Alan'a ver. Yol harçlığı, derdi babam olsa." Kadının eline biraz para sıkıştırdı. Kadın parayı vereceğini mırıldanıp gitmek için arkasını döndü. "Marge?"

---

* İt. Yiyelim, yiyelim. (ç.n.)

Kadın yeniden ona döndü.

"Evde sigara içmedin değil mi?"

"Hayır."

Nick başını salladı. "Oyalanmayın, tamam mı? Billy, sen ve ben biraz sohbet etmek için oturma odasına geçelim. Siz de yapacak bir şeyler bulun çocuklar."

Paul, Billy'ye onu gördüğüne sevindiğini söyledi ve ön kapıya yöneldi. Frank, Marge'ın peşinden mutfağa gitti. Nick mendilini tatlısından artakalanların üzerine bıraktı ve Billy'yi oturma odasına götürdü. Odanın bir ucundaki şömine Minotor'u pişirecek kadar büyüktü. Nişlerde heykeller vardı ve tavana Sistina Şapeli'ndekinin porno versiyonuna benzeyen bir resim yapılmıştı.

"Harika, değil mi?" dedi Nick etrafına bakarak.

"Kesinlikle öyle," dedi Billy, bu odada çok fazla zaman geçirmesi gerekirse bir ihtimal aklını kaçıracağını düşünüyordu.

"Otur Billy, ayaklarını dinlendir."

Billy oturdu. "Giorgio nerede? Vegas'a geri mi döndü?"

"Eh, orada olabilir," dedi Nick, "New York'ta veya Hollywood'da temsil ettiği harika yeni kitap için film yapımcılarıyla konuşuyor da olabilir."

Diğer bir deyişle, seni ilgilendirmez diyor, diye düşündü Billy ki bu da gayet makul bir cevaptı. Sonuçta o sadece bir çalışandı. Bay Stepenek'in sevdiği eski Western filmlerde kiralık katillere böyle diyorlardı.

Bay Stepenek'i düşünmek aklına binlerce hurdaya çıkmış arabayı getirdi, –en azından bir çocuğun gözüne binlerce gibi görünüyordu, belki de gerçekten o kadar çok araba vardı– arabaların çatlak ön camları güneşte göz kırpıyordu. O otomobil mezarlığını düşünmeyeli kaç sene geçmişti? Geçmiş kapısı açılmıştı. İtip kapatabilir, sürgüyü çekip kilit vurabilirdi ama bunu istemiyordu. Rüzgârın kapıdan içeri esmesine izin verdi. Soğuk ama ferahlatıcıydı, içinde yaşadığı odaysa havasızdı.

"Hey Billy." Nick parmaklarını şıklattı. "Dünyadan Billy'ye."

"Buradayım."

"Öyle mi? Bir an seni kaybettiğimi sandım. Dinle, cidden bir şey yazıyor musun?"

"Yazıyorum," dedi Billy.

"Gerçek hayat mı, kurgu mu?"

"Kurgu."

"Archie Andrews ve arkadaşları hakkında değil, değil mi?" Gülümsüyordu.

Billy de gülümseyerek başını iki yana salladı.

"İlk kez kurgu yazanların kendi deneyimlerinden yola çıktığı söylenir. 'Bildiğini yaz.' Bunu son sınıf İngilizce dersinden hatırlıyorum. Paramus Lisesi, bastırın Spartalılar. Senin için de durum öyle mi?"

Billy, aşağı yukarı öyle der gibi bir elini iki yana salladı. Sonra bu fikir birden aklına gelmiş gibi, "Hey, yazdıklarımı gizlice izlemiyorsunuz değil mi?" dedi. Bu tehlikeli bir soruydu ama kendini tutamamıştı. "Çünkü bunu isteme..."

"Yok canım!" dedi Nick, sesi şaşkınlıktan çok daha fazlasını taşıyordu, hatta şok olmuş gibiydi, Billy onun yalan söylediğini biliyordu. "İzleyebilsek bile bunu neden yapalım ki?"

"Bilmem, sadece..." Omuz silkti. "...Birilerinin yazdıklarımı gözetlemesini istemem. Çünkü ben bir yazar değilim, sadece karaktere uygun davranmaya çalışıyorum. Zaman geçiriyorum. Birilerinin görmesinden çekinirim."

"Bilgisayara şifre koydun değil mi?"

Billy başıyla onayladı.

"O zaman kimse görmez." Nick öne eğildi, kahverengi gözleri Billy'nin gözlerindeydi. Sesini Billy'ye Alaska tatlısını anlatırken yaptığı gibi alçalttı. "Seksi mi? Üçlü falan, var mı öyle şeyler?"

"Yok, ı-ıh." Duraksadı. "Pek yok."

"Biraz seks anlat, benim tavsiyem bu. Seks satar." Kıkırdadı ve odanın diğer tarafındaki dolaba gitti. "Ben biraz brendi alacağım. İster misin?"

"Hayır, sağ ol." Nick'in geri dönmesini bekledi. "Joe'dan haber var mı?"

"Aynı haberler. Avukatı sana anlattığım gibi suçlu iadesi hakkında başvuruda bulundu ve şimdilik her şey beklemede, kim bilir belki de Yargıç Johnny tatilde olduğundandır."

"Ama bildiklerini de anlatmıyor?"

"Anlatsa *bilirdim*."

"Belki hapishanede bir kaza geçirir. Hiç iade edilmez."

"Ona çok iyi bakıyorlar. Genel koğuşta kalmıyor, unuttun mu?"

"Ah, evet. Doğru." Billy, *Her şeyi ayarlamışlar*, gibi bir gözlem yapamazdı. Biraz fazla zekice kaçardı.

"Sabırlı ol Billy. Yerleş. Frankie, Midwood'da yeni komşularla tanıştığını söyledi."

Demek öyle. O mahallede Frank'i görmemişti ama Frank onu görmüştü. Nick, seksi yeni bilgisayarını canı istediğinde kontrol ediyor ve geçici evinde de onu gözetliyordu. Billy'nin aklına yeniden *1984* geldi.

"Tanıştım."

"Peki ya binada?"

"Orada da tabii. Genelde öğle yemeğinde. Yemek kamyonlarında."

"Harika. Ortama dahil ol. Ortamın bir *parçası* ol. Bu konuda başarılısın. Eminim Irak'ta da bu konuda iyiydin."

Her yerde bu konuda iyiydim, diye düşündü Billy. *En azından Bob Raines'i öldürdükten sonra iyi oldum.*

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Dikkatlerini dağıtacak bir şey olacağını söylemiştin. Sonra konuşuruz demiştin. Şu an yeterince sonra mı?"

"Evet." Nick koca bir yudum brendi aldı, gargara gibi ağzında çevirip yuttu. "Senin üzerinde denemek istediğim bir fikre dönüştü. Dikkat dağıtmak için kullanacağımız şey bir çift ışıklı ses bombası sistemi. Ne olduğunu biliyor musun?"

Billy biliyordu ama başını iki yana salladı.

"Rock grupları kullanıyor. Bir patlama sesiyle beraber büyük bir ışık çakıyor. Gayzer gibi. Joe'nun doğuya geldiğini kesin olarak öğrendiğimde adliyenin yakınlarına iki tane kurduracağım. Biri kesin köşedeki kafenin arkasındaki sokakta olacak. Paulie bir tane de otoparka koymayı önerdi ama orası çok uzak. Hem hangi terörist boktan otoparkı havaya uçurur ki?"

Billy endişesini saklamak için çaba göstermedi. "O şeyleri yerleştirmek Hoff'un görevi olmayacak değil mi?"

Nick ikinci koca yudumunu ağzında dolaştırmakla uğraşmadı, doğrudan yuttu. Öksürdü ve öksürüğü kahkahaya dönüştü. "Ne, sence böyle bir işi *grande figlio di puttana** birine verecek kadar salak mıyım? Benim hakkımda böyle düşünüyorsan üzülürüm. Hayır, benim iki adamım gelecek. İyi çocuklar. Güvenilirler."

Billy, *Bu aletleri Hoff'un koymasını istemiyorsun çünkü işin ucu sana dokunabilir ama onun silahı tedarik edip nişancının yerine getirmesini umursamıyorsun çünkü onun ucu bana dokunur,* diye düşündü. *Sen benim nasıl bir salak olduğumu sanıyorsun?*

"Ben iş yürürken büyük ihtimalle Vegas'ta olurum ama Frankie Elvis ve Paul Logan getireceğim diğer iki adamla beraber burada olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa onlar ilgilenir." Yeniden içten ve gülümseyerek öne eğildi. "Çok güzel iş olacak. Silah patlayıp herkesi korkutacak. Sonra aletler patlayacak –BOOM, BOOM!– ve henüz kaçmaya başlamayan herkes kaçmaya başlayacak, deli gibi çığlıklar atacaklar. Silahlı saldırgan! İntihar bombacısı! El-Kaide! IŞİD! Her neyse! Ama *asıl* güzel yanı ne biliyor musun? Birileri koşarken bacağını falan kırmazsa Joel Allen dışında kimse zarar görmeyecek. Bu onun gerçek adı. Adliye sokağı panik içinde olacak ve bu da beni seninle konuşmak istediğim konuya getiriyor."

"Tamam."

"Şimdi, kendi kaçış planlarını yapmaya alışık olduğunu biliyorum, bu konuda hep çok iyi oldun –dediğim gibi adeta Houdini'sin– ama Giorgio ve benim aklımıza küçük bir fikir geldi. Çünkü..." Nick başını iki yana salladı. "Dostum, bu çok zorlu bir iş olacak, senin için bile. O aletlerle sokakta panik yaratsak

* İt. Koca bir orospu çocuğu. (ç.n.)

bile, ki bunu yapacağız, çok zor. Çoktan hazırladığın bir plan varsa yolun açık olsun. Ama yoksa..."

"Yok," dedi planı neredeyse kurmasına rağmen. Billy *mal moduyla* kocaman sırıttı. "Dinlemekten memnuniyet duyarım Nick."

2

Saat on birde eve dönmüştü, yani sarı ev artık onun eviydi herhalde. Amazon'dan aldığı her şey dolabındaydı. Allen'ın Los Angeles'tan doğuya geldiğini haber veren telefonu alana dek orada kalacaklardı ama işler değişmişti. Billy tedirgindi.

Eşyalarını dışarı çıkarıp arabaya götürdü ve bagaja tıkıştırdı. Yarın bütün günü beşinci kattaki ofiste geçirmeyecekti ve bunda bir sorun yoktu. Gerard Kulesi'nin yazarı olmanın iyi yanı düzenli saatlere uyan gergin bir çalışan olmamaktı. Geç gelip erken çıkabilirdi. İçinden gelirse dolaşmaya gidebilirdi. Soran olursa yeni bir fikir üzerine çalıştığını söyleyebilirdi. Ya da araştırma yaptığını. Ya da bir iki saat çalışmayacağını. Yarın dokuz blok ilerdeki Pearson Sokak 658 Numara'ya gidecekti. Burası ana şehir merkezinin kıyısında üç katlı bir evdi. Billy eve Zillow emlak sitesinden bakmıştı ama bu yeterli değildi. Gözüyle görmek istiyordu.

Arabayı kilitleyip tekrar içeri girdi. Parlak yeni MacBook Pro'yu ofisten getirmiş ve mutfak masasına koymuştu. Bilgisayarı açıp Benjy Compson olarak yazdıklarını okudu. Sadece birkaç sayfaydı, Benjy'nin Bob Raines'i vurmasıyla bitiyordu. Üç kere okudu, Nick'in gördüğü gibi görmeye çalışıyordu. Çünkü Nick bunu *okumuştu*, yazarların kendi deneyimlerinden yola çıktıkları konusundaki saçmalamasının ardından Billy'nin bundan hiç şüphesi yoktu.

Nick'in çocukluğunu öğrenmesi umurunda değildi, Billy'nin tahmin ettiği kadarıyla Nick geçmişini çoktan kontrol etmişti. Billy'nin umurunda olan *mal modunu* korumaktı, en azından şim-

dilik. O iki üç sayfada onu fazla zeki gösteren bir şey olmadığından emin olana dek uyuyamayacaktı. Bu yüzden dördüncü kez okudu.

Sonunda bilgisayarı kapattı. Yazdıklarının büyük bir kısmının gerçekten yaşandığı da düşünülürse, C alacak bir İngilizce öğrencisinin yazamayacağı bir şey olduğunu düşünmüyordu. Az tashih vardı, noktalama da genel olarak iyiydi ama Nick bunu otomatik düzeltmeye bağlardı. Word bazı kelimeleri karıştırsa da yanlış yazılanların altını kırmızıyla çiziyordu, bilerek yaptığı çok fena olan dil bilgisi hatalarını bile gösteriyordu. Yazısındaki zamanlar yer yer kayıyordu, bunda da sorun yoktu çünkü bu, bilgisayarın yeteneklerinin üzerindeydi... Gerçi onları işaretlediği gün de gelecekti muhtemelen.

Ama Billy tedirgindi.

Şüphesiz kötü biri olan ama Billy'ye karşı yamuk yapmayan Nick'e güvenmemek için bir sebebi olmamıştı hiç. Ama şimdi ona yamuk yapıyordu, yoksa Pro'yu izlediğini reddetmezdi. Zaten en baştan bilgilerini kopyalamazdı. Billy hâlâ iş konusunda bir terslik olmadığını varsayabileceğini düşünüyordu, ödemenin ilk çeyreği banka hesabındaydı, beş yüz bin dolar, büyük bir meblağdı, ama tüm bunlar yine de yanlış geliyordu. Büyük bir sorun yoktu, sadece biraz dengesizdi. Bazen filmlerde kullanılan, yönünüzü kaybetmişsiniz gibi bir his vermek için kamerayı hafifçe eğdikleri çekimler gibiydi. Film işinde çalışanlar böyle eğimlere Hollanda çekimi diyordu, bu iş de o çekimler gibi bir his veriyordu: Kafa karıştırıcıydı. İşi iptal edecek kadar değildi, ki artık evet dediği için bunu zaten yapamazdı, ama endişe yaratacak kadar vardı.

Bir de Nick'in pat diye ortaya attığı kaçış planı vardı. Çoktan hazırladığın bir şey varsa yolun açık olsun, demişti. *Ama yoksa Giorgio'yla gayet iyi işleyebilecek bir fikir bulduk.*

Sorun Nick'in fikrinin kötü olması değildi, kötü değildi. İyiydi. Ama işin ardından ortadan kaybolmak hep Billy'nin sorumluluğunda olmuştu ve Nick'in bu şekilde işine karışması... Eh...

"Kafa karıştırıcı," diye mırıldandı Billy boş mutfakta.

Nick altı hafta önce, bu iş gerçekleşecekmiş gibi bir hal aldığında, Paul Logan'ı Macon'a gönderdiğini ve ona Ford Transit minibüs almasını söylediğini anlattı, yeni olmasın ama üç yaşından büyük de olmasın demişti. Transit arabalar Red Bluff Kamu Hizmetleri kadrosunun iş aracıydı. Billy yan taraflarında HİZMET ETMEK İÇİN BURADAYIZ yazan sarı ve maviye boyalı araçları görmüştü. Georgia'dan alınan kahverengi Transit şimdi şehrin dış kesimindeki bir garajdaydı, Kamu Hizmetleri'nin renginde boyanmıştı ve üzerinde onların sloganı yazıyordu.

"Allen'ın iadesi yaklaştığında daha iyi bir fikrim olacak," demişti Nick. Biraz daha brendi yudumluyordu. "Sana bahsettiğim o adamlar –gelecek olanlar– o araçla ortalıkta dolaşmaya başlayacak, hep meşgul görünüp aslında hiçbir şey yapmayacaklar. Aynı yerde hiç uzun süre durmayacak ama hep adliyenin ve Gerard Kulesi'nin yakınlarında olacaklar. Bir saat orada, iki saat burada. Ortamın bir parçası olacaklar kısaca. Senin gibi Billy."

Allen'ın geldiği gün, demişti Nick, *bu sahte Kamu Hizmetleri aracı Gerard Kulesi'nin köşesine park edilecek.* Sahte kamu çalışanları belki bir rögar kapağını açıp içinde bir şeyler yapar gibi davranacaklardı. Atış yapıldığında ve ışıklı ses bombaları patladığında insanlar her yöne doğru koşuşacaktı. Gerard Kulesi'ndekiler de dahildi bu koşturanlara, Billy Summers da koşarak köşeyi dönüp aracın arkasına atlayacaktı. Orada hemen kamu çalışanı üniforması giyecekti.

"Araç adliyenin yakınlarına park edecek," dedi Nick. "Polisler çoktan orada olacak. Benim adamlarım –ve sen– araçtan inip yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey var mı diye soracaksınız. Sokağı kapatmak için bariyer koymak falan gibi. Tüm o karmaşanın içinde bu hareket kesinlikle doğal karşılanacak. Anladın mı?"

Billy anlamıştı. Cesurca ve iyi bir plandı.

"Polisler..."

"Büyük ihtimalle bize ayak altından çekilmemizi söyleyecek," dedi Billy. "Kamu çalışanıyız ama sonuçta siviliz. Değil mi?"

Nick gülüp ellerini çırptı. "Gördün mü? Senin salak olduğunu düşünenler saçmalıyor demektir. Adamlarım tamam memur bey, diyecek ve oradan uzaklaşacaksınız. Yola devam edeceksiniz. Tabii yolda aracı değiştirdikten sonra."

"Nereye gideceğiz?"

"Wisconsin, De Pere'ye, buradan bin altı yüz kilometre ilerde. Orada güvenli bir evimiz var. Birkaç gün orada kalırsın, rahatlar, ödemenin geri kalanı için banka hesabını kontrol edersin, paranı nasıl harcayacağını düşünürsün. Sonrasında kendi başınasın. Kulağa nasıl geliyor?"

Güzel geliyordu. Çok mu güzeldi? Tuzak olabilir miydi? Pek mümkün değildi bu. Bu anlaşmada tuzağa düşürülen biri varsa o da Ken Hoff'tu. Billy'nin Nick'in beklenmedik teklifiyle ilgili sorunu, ortadan kaybolmak için daha önce hiç başka birilerine güvenmek zorunda kalmamasıydı. Bu durum pek hoşuna gitmiyordu ama derdini söylemenin vakti değildi.

"Biraz düşüneyim, olur mu?"

"Tabii," dedi Nick. "Önümüzde çok zaman var."

3

Billy bavulunu yatak odası dolabından çekip çıkardı. Yatağın üzerine koyup fermuarını açtı. Boş gibi görünüyordu ama değildi. Astarının kenarı boyunca cırt cırtlar vardı. Astarı kaldırdı ve küçük, düz bir kutu çıkardı. Bu zeki insanların –*Archie* dergilerinden ve süpermarket kasasının oradaki skandal gazetelerinden daha zorlu şeyler okuyanların– *etui* dediği küçük bir malzeme kutusuydu. Kutuda, içine kredi kartları ile Vermont-Stowe'dan Dalton Curtis Smith adına bir ehliyet koyulmuş bir cüzdan vardı.

Kariyeri boyunca, Billy'nin başka birçok cüzdan ve kimliği olmuştu, her suikastı (ne olduklarını açıkça söylüyordu) için bir tane yoktu ama şimdiye dek hiç değilse on iki tane olmuştu, en sonuncu da şimdiki David Lockridge adındaki uydurma kişiye aitti. Öncekilerin bazılarının iyi kimlikleri vardı, bazılarınınki o kadar iyi değildi. David Lockridge'in cüzdanındaki kredi kartları ve ehliyet gerçekten çok iyiydi ama düz, gri kutudaki daha iyiydi. Altın değerindeydi. Onu bu hale getirmek için beş yıl çalışmıştı, onu –kabul etmeliydi ki– kötü insanlardan birine dönüştüren bu işten eninde sonunda çıkması gerektiğine karar verdiğinde ortaya çıkan bir sevgi çalışmasıydı.

Dalton Smith içinde yasal gibi görünen bir ehliyet olan Lord Buxton cüzdanı değildi sadece, Dalton Smith resmen gerçek bir insandı. Mastercard, Amex ve Visa kartları düzenli olarak kullanılıyordu. Bank of Amerika banka kartı da öyle. Her gün değil ama hesapların toz tutmamasını sağlayacak kadar sık. Kredi puanı mükemmel değildi, bu dikkat çekebilirdi ama gayet güzeldi.

Kızılhaç kan donörü kartı, sosyal sigorta kartı vardı, ayrıca Dalton Apple Kullanıcı Grubu'na üyeydi. Bunda *mal modu* yoktu; Dalton Curtis Smith serbest çalışan bir bilgi işlemciydi, rüzgâr nereye eserse oraya gitmesine imkân veren gayet kazançlı ek işler yapıyordu. Cüzdanda Dalton ve eşinin (altı yıl önce boşanmışlardı), Dalton ve ebeveyninin (Dalton lise çağlarındayken modası hiç geçmeyen araba kazasında ölmüşlerdi), Dalton ve uzak düştüğü kardeşinin (Dalton kardeşinin 2000 seçimlerinde Nader'a oy verdiğini öğrendiğinden beri konuşmuyorlardı) fotoğrafları da vardı.

Dalton'ın doğum belgesi kutudaydı, referansları da. Bazıları Dalton'ın bilgisayarlarını tamir ettiği kişi veya küçük işletmelerdendi, diğerleri Portsmouth, Chicago ve Irvine'de ona ev kiralayanlardandı. Bu referansların bir kısmını New York'ta işi düştüğünde yanına gittiği Bucky Hanson yaratmıştı. Bucky, Billy'nin tam anlamıyla güvendiği tek insandı. Diğer referansları Billy kendi hazırlamıştı. Dalton Smith aynı yerde çok uzun süre dur-

muyordu, tek tabancaydı, ama olduğu yerdeyken çok iyi bir kiracıydı: temiz ve sessiz, kirasını her zaman vaktinde ödeyen.

Billy'ye göre Dalton Smith, gösterişsiz ama kusursuz gerçekliğiyle üzerinde tek bir iz dahi olmayan, karla kaplı bir yer kadar güzeldi. Dalton'ı kullanmaya başlayarak bu güzelliği bozma fikrinden nefret ediyordu ama Dalton Curtis Smith tam da bu amaçla yaratılmamış mıydı? Evet. Son bir iş, o *pek sevilen* son iş ve Billy yeni bir kimlikle ortadan kaybolabilirdi. Büyük ihtimalle hayatının geri kalanını bu kimlikle geçirmezdi ama bu bile mümkündü, tabii hapı yutmadan bu şehirden çıkabilirse. Beş yüz bin dolar çoktan turunu atıp Dalton'ın Nevis'teki banka hesabına geçmişti, yarım milyon dolar Nick'in bu işi hafife almadığının en büyük işaretiydi. Gerisi iş bittiğinde kesinlikle gelecekti.

Dalton'ın ehliyet fotoğrafında Billy'nin yaşlarında bir adam vardı, belki bir iki yaş daha gençti ama saçları koyu renk değil sarıydı. Ve bir bıyığı vardı.

4

Ertesi sabah, Billy Gerard Kulesi'nin yakınlarındaki otoparkın dördüncü katına park etti. Üstünü başını biraz düzelttikten sonra ters yöne doğru yürüdü. Bu Dalton Smith'in ilk yolculuğuydu.

Şehir küçük olunca küçük mesafeler büyük fark yaratabiliyordu. Pearson Sokak anacaddedeki otoparktan sadece dokuz blok ötede, on beş dakikalık kısa bir yürüyüş mesafesindeydi (Gerard Kulesi oradan hâlâ açıkça görülecek kadar yakın duruyordu) ama burası kravatlı erkeklerin ve tık tıklı kadınların erkeklik ve kadınlık görevlerini üstlendiği, garsonun mönüyle beraber şarap listesi verdiği restoranlarda yemek yediği dünyadan çok farklıydı.

Köşede bir bakkal vardı ama kapalıydı. Çöküşte olan birçok mahalle gibi bu da gıdaya erişimi zor olan bir bölgeydi. İki bar

vardı, biri kapanmıştı, diğeri de güç dayanıyor gibiydi. Bir rehin dükkânı vardı, aynı zamanda çek bozdurulan, küçük krediler veren bir yerdi. Biraz daha ilerde küçük ve perişan bir alışveriş merkezi vardı. Bir de orta sınıf gibi görünmeye çalışan ama bunu başaramayan bir sıra ev.

Billy bölgenin çöküşte olmasının nedeninin, seçtiği evin sokağının hemen karşısındaki boş alan olduğunu tahmin ediyordu. Molozlu, çöplerle dolu geniş bir alandı. Uzun otların ve altınbaşakların arasında ancak görünen paslı bir tren yolu geçiyordu bu bölgeden. On beş metre aralıklarla ŞEHİR MÜLKÜ, GEÇİŞ YOK, TEHLİKE UZAK DURUN tabelaları konmuştu. Bir zamanlar tren istasyonu olan tuğla binanın kırık dökük kalıntılarını fark etti. Belki Greyhound, Trailways, Southern otobüs firmaları için otobüs durağı olarak da kullanılmıştı. Şimdi şehrin karasal ulaşım merkezi başka bir yere taşınmıştı ve son yüzyılın son on yılında belki de yoğun olan bu mahalle şehre özgü bir KOAH hastalığından mustaripti. Paslı bir alışveriş arabası yolun karşısındaki kaldırımda ters dönmüştü. Sıcak esen rüzgârla, alışveriş arabasının tekerlerinden birine takılıp kalmış, parçalanmış bir erkek baksırı dalgalandı, Billy'nin sarı Dalton Smith peruğu karıştı ve gömleğinin yakası ensesine çarptı.

Evlerin çoğunun boyanması gerekiyordu. Bazılarının önünde SATILIK tabelası vardı. 658 Numara'nın da boyanması gerekiyordu ama önündeki tabelada KİRALIK EŞYALI DAİRELER yazıyordu. Bir emlakçı numarası vardı. Billy numarayı not etti, sonra çatlaklı beton yolda ilerledi ve binadaki zillere baktı. Üç katlı olmasına rağmen dört zil vardı. Zillerden sadece birinde, üstten ikincide isim yazıyordu: JENSEN. Zili çaldı. Günün bu saatinde büyük ihtimalle evde kimse yoktu ama şansını denedi.

Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Genç görünen bir kadın kapının pis camından dışarı baktı. Gördüğü açık yakalı, hoş bir gömlek ve kumaş pantolon giymiş beyaz bir adamdı. Sarı saçları kısaydı. Bıyığı özenle tıraş edilmişti. Gözlük

takıyordu. Bayağı şişmandı, obez olacak kadar değildi ama o yoldaydı. Kötü birine benzemiyordu, on-on beş kilo verse daha iyi olacak iyi birine benziyordu, bu yüzden kapıyı açtı ama sonuna kadar değil.

Kapıyı itip içeri giremez ve seni hemen antrede boğamazmışım gibi, diye düşündü Billy. Garaj yolunda ya da kaldırımda park edilmiş araç yok, bu da eşinin işte olduğu anlamına geliyor, isim yazmayan üç zil de büyük ihtimalle bu eski çakma Viktorya tarzı evdeki tek kişi olduğunu gösteriyor.

"Sokak satıcılarından bir şey almıyorum," dedi Bayan Jensen.

"Hayır, hanımefendi, bir şey satmıyorum. Şehirde yeniyim, ev arıyorum. Burası benim fiyat aralığıma uyabilir gibi. Sadece güzel bir bina mı diye sormak istedim. Adım Dalton Smith."

Elini uzattı. Kadın onunla şöyle bir tokalaşıp kendi elini geri çekti. Ama konuşmaya hevesliydi. "Eh, gördüğünüz üzere, en iyi bölge sayılmaz, en yakın süpermarket bir buçuk kilometre ötede ama ben ve eşim burada ciddi bir sorun yaşamadık hiç. Bazen yolun karşısındaki eski tren istasyonuna çocuklar giriyor, muhtemelen içki alıp ot içiyorlar, köşede gecenin yarısı boyunca havlayan bir köpek var ama o kadar, daha kötüsü olmuyor." Duraksadı, Billy onun aşağılara bakıp elinde olmayan bir alyans aradığını gördü. "*Siz* geceleri havlamıyorsunuz değil mi Bay Smith? Parti ve gürültülü müzikler olup olmayacağını soruyorum."

"Hayır, hanımefendi." Gülümseyip karnına dokundu. Sahte hamile karnı altı aylık kadar olacak şekilde şişirilmişti. "Ama yemeyi severim."

"Çünkü kira sözleşmesinde aşırı gürültü hakkında bir madde var."

"Aylık ne kadar ödediğinizi sorabilir miyim?"

"O benimle eşim arasında. Burada yaşamak istiyorsanız Bay Richter'le konuşmalısınız. Burayla o ilgileniyor. Blokun sonunda iki evi daha var... Ama burası daha güzel. *Bence*."

"Kesinlikle anlıyorum. Sorduğum için özür dilerim."

Bayan Jensen biraz yumuşadı. "Üçüncü katı istemezsiniz ama onu söyleyeyim. Çok havasız bir yer, eski tren istasyonundan rüzgâr estiğinde bile, ki çoğu zaman eser."

"Havalandırma yok anladığım kadarıyla."

"Doğru. Ama hava soğuk olduğunda ısıtma iyi. Tabii bunun için ayrıca ödeme yapmanız gerekiyor. Elektrik için de. Hepsi sözleşmede var. Daha önce ev kiraladıysanız bilirsiniz zaten."

"Kiralamam mı!" Gözlerini devirdi ve kadını sonunda gülümsetti. Şimdi asıl sormak istediğini sorabilirdi. "Peki ya alt kat? Bodrum dairesi mi? Çünkü dört zil var gibi..."

Kadının gülümsemesi büyüdü. "Ah, evet, bayağı güzel bir ev. Tabelada yazdığı gibi eşyalı. Ama sadece temel şeyler var. Ben o evi istedim ama eşim başvurumuz onaylanırsa o evin bize çok küçük geleceğini düşündü. Evlat edinmeye çalışıyoruz da."

Billy buna hayret etti. Özelinin –evliliğinin özelinin– çok önemli bir parçasını açıklamıştı biraz önce, hem de o ve eşinin ne kadar kira verdiğini açıklamakta ayak diredikten sonra. Zaten onu da gerçekten bilmek istediğinden değil, inandırıcı görünmek için sormuştu.

"İyi şanslar. Ve teşekkürler. Bay Richter'le anlaşma sağlarsak belki beni daha sık görürsünüz. İyi günler dilerim."

"Size de. Tanıştığımıza memnun oldum." Kadın bu sefer elini uzattı ve onunla gerçekten tokalaştı. Billy bir kez daha Nick'in söylediği şeyi düşündü. *İnsanlarla samimiyet kurmadan iyi geçinebiliyorsun.* Bu özelliğinin şişmanken de işe yaradığını görmek güzeldi.

Billy kaldırımda ilerlerken kadın arkasından seslendi. "Bodrumdaki dairenin en sıcak havalarda bile hoş ve serin olduğuna iddiaya girerim! Keşke orayı biz tutsaydık!"

Billy başparmağını havaya kaldırdı ve şehir merkezine doğru yollandı. Görmesi gereken her şeyi görmüş ve kararını vermişti. İstediği yer burasıydı ve Nick Majarian'ın bu konuda hiçbir şey bilmesine gerek yoktu.

Yolu yarıladığında tek göz, kuytu bir dükkâna denk geldi. Dükkânda şeker, sigara, dergi, soğuk içecek ve plastik pakette tek kullanımlık telefon satılıyordu. Nakit ödeyip bir tane aldı, telefonu açıp çalıştırmak için bir otobüs durağına oturdu. Telefonu zorunda kaldığı zaman kullanacak, sonra atacaktı. Diğerlerini de. İşi yaptıklarını, polislerin Joel Allen'a suikast düzenleyen kişinin David Lockridge olduğunu hemen anladığını varsayarak tabii. Sonra David Lockridge'in aslında keskin nişancı yeteneği ve kurbanları olan, asker emeklisi William Summers'ın sahte ismi olduğunu keşfedeceklerdi. Summers'ın seçilmiş günah keçisi Kenneth Hoff'la bağını da keşfedeceklerdi. Bulmamaları gereken Billy Summers'ın, namı diğer David Lockridge'in, Dalton Smith kimliğine büründüğüydü. Bunu Nick de asla bilmemeliydi.

New York'taki Bucky Hanson'ı aradı ve Bucky'den üzerinde *Güvenceler* yazan kutuyu Evergreen Sokak'taki adresine göndermesini istedi.

"Demek zamanı geldi ha? Sahalardan çekiliyorsun?"

"Öyle görünüyor," dedi Billy, "ama bir süre daha konuşacağız."

"Tabii ki. Dandik bir hapishaneden yapılan ödemeli aramayla olmasın da. Kendine sahip çık, dostum."

Billy aramayı sonlandırıp başka birine telefon açtı. Pearson Sokak 658 Numara'nın emlakçılığını yapan Richter'i aradı.

"Eşyalı anladığım kadarıyla. Buna WiFi da dahil mi?"

"Bir saniye," dedi Bay Richter ama daha çok bir dakika gibiydi. Billy kâğıt hışırtıları duydu. Richter sonunda, "Evet. İki yıl önce takılmış. Ama televizyon yok, onu almanız gerek," dedi.

"Tamam," dedi Billy. "Daireyi istiyorum. Ofisinize uğrasam nasıl olur?"

"Sizinle evde buluşup evi gezdirebilirim."

"Gerek yok. Evi sadece ülkenin bu tarafındayken çalışma üssü olarak kullanmak istiyorum. Bir seneliğine olabilir, belki iki. Bayağı çok seyahat ederim. Önemli olan mahallenin sakin olması."

Richter güldü. "Tren istasyonunu yıktıklarından beri öyle. Ama mahallenin halkı biraz ses karşılığında işlerine biraz hareket gelmesini tercih eder."

Bir sonraki pazartesi buluşmak üzere randevu saati ayarladılar ve Billy otoparkın dördüncü katına, Toyota arabasını hiçbir güvenlik kamerasının görmediği kör bir noktaya park ettiği yere döndü. Tabii kameralar çalışıyorsa, Billy'nin gözüne çok eski geliyorlardı. Peruğu, bıyığı, gözlükleri ve sahte hamile göbeğini çıkardı. Onları bagaja tıktıktan sonra Gerard Kulesi'ne giden kısa yolu yürüdü.

Meksika kamyonundan *burrito* almak için zamanında dönmüştü. Yemeğini beşinci kattaki avukatlar Jim Albright ve John Colton'la yedi. Business Solutions'ta çalışan gösterişçi Colin White'ı gördü. Bugün bir denizci kıyafetiyle pek hoş görünüyordu.

"Şu adam," dedi Jim gülerek. "İki dirhem bir çekirdek, değil mi?"

"Evet," diye ona katıldı Billy ve düşündü. *Tam da benim boylarımda.*

5

Hafta sonu boyunca yağmur yağdı. Cumartesi sabahı Billy, Walmart'a gidip iki ucuz bavul ve fazla kilolu Dalton Smith karakterine uyacak bir sürü ucuz giysi aldı. Nakit ödedi. Nakidin hafızası kısa vadeliydi.

O akşamüstü sarı evin verandasında oturup ön bahçesindeki çimenliği izledi. Sadece bakmadı, izledi çünkü çimenliğin canlanmaya başladığını görebiliyordu. Bu onun evi değildi, onun şehri ya da eyaleti değildi, arkasına bakmadan, hiç pişmanlık duymadan ayrılacaktı buradan ama bu eseri ortaya çıkardığı için gururluydu. İki hafta daha biçilecek kıvama gelmeyecekti, hat-

ta belki ağustosa kadar büyümezlerdi ama Billy bekleyebilirdi. Burnunda güneş kremiyle dışarı çıkıp şortu ve kolsuz tişörtüyle (hatta belki beyaz atletle) çimleri biçtiğinde buraya ait olmaya bir adım daha yaklaşacaktı. Ortama dahil olacaktı.

"Bay Lockridge?"

Yan eve baktı. İki çocuk, Derek ve Shanice Ackerman *kendi* verandalarında durmuş yağmurun ardından ona bakıyorlardı. Konuşan oğlandı. "Annem şekerli kurabiye yaptı. Benden birazını isder misiniz diye sormamı isdedi."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Billy. Ayağa kalkıp yağmurun altında koştu. Sekiz yaşındaki Shanice elini gayet bilinçsizce tutup onu içeri götürdü, eve girince yeni pişmiş kurabiye kokusu Billy'nin karnını guruldattı.

Düzenli küçük bir evdi, minik ve tertipli. Oturma odasında yüz tane falan çerçeveli fotoğraf vardı, en göz önünde duran piyanonun üzerindeki on-on iki fotoğraf da buna dahildi. Mutfakta Corinne Ackerman fırından bir tepsi çıkarıyordu. "Merhaba komşu. Saçın için havlu ister misin?"

"İyiyim, sağ ol. Yağmur damlalarının aralarından koştum."

Corinne güldü. "O zaman bir kurabiye al. Çocuklar kurabiyelerinin yanında süt içiyor. Sen de bir bardak ister misin? Kahve de var istersen."

"Süt iyi olur. Birazcık ama."

"İki *shot* kadar?" Gülümsüyordu.

"Çok iyi olur," dedi Billy de ona gülümseyerek.

"O zaman otur bakalım."

Billy çocuklarla oturdu. Corinne masaya bir tabak kurabiye koydu. "Dikkatli olun, hâlâ sıcak. Eve götüreceğin kurabiyeler bir sonraki tepsiden David."

Çocuklar kurabiyeleri kapıştılar. Billy de bir tane aldı. Tatlı ve lezzetliydi. "Harika Corinne. Teşekkürler. Tam da yağmurlu havaya uygun."

Corinne çocuklarına koca bardaklarda süt verdi, Billy'ye de küçük bir bardakta. Kendine de küçük bir bardak koydu ve yan-

larına oturdu. Yağmur çatıda tempo tutuyordu. Bir araba yakınlardan hızla geçti.

"Kitabın çok gizli, biliyorum," dedi Derek, "ama..."

"Ağzın doluyken konuşma," diye uyardı onu Corinne. "Her yere kırıntı saçıyorsun."

"*Ben* saçmıyorum," dedi Shanice.

"Hayır, sen iyisin," dedi Corinne. Sonra yandan Billy'ye bakıp düzeltti. "İyi gidiyorsun."

Dil bilgisi yanlışları Derek'in umurunda değildi. "Bana sadece şunu söyle. Kitapta kan var mı?"

Billy geriye doğru uçan Bob Raines'i düşündü. Bütün kaburgaları –evet, her bir kaburgası– kırılan, göğsü içe çöken kardeşini düşündü. "Hayır, kan yok." Kurabiyesinden bir ısırık aldı.

Shanice başka bir kurabiyeye uzandı. "Onu ye," dedi annesi, "sonra bir tane daha yiyebilirsin. Sen de D. Geri kalanlar Bay Lockridge ve akşam yemek için. Babanız da seviyor bu kurabiyeyi, biliyorsunuz." Billy'ye, "Jamal haftada altı gün çalışıyor, alabildiğinde de mesai alıyor. İkimiz de işteyken Faziolar bu ikisine göz kulak oluyor. Kötü bir mahalle değil burası ama gözümüz daha iyi bir yerde," dedi.

"Sınıf atlıyorsunuz," dedi Billy.

Corinne gülüp başıyla onayladı.

"Ben taşınmak istemiyorum," dedi Shanice, sonra bir çocuğun o tatlı vakarıyla, "*Arkadaşlarım* var," diye ekledi.

"Benim de," dedi Derek. "Hey, Bay Lockridge, Monopoly oynamayı biliyor musunuz? Ben ve Shan oynayacağız ama iki kişiyle oynamak salakça, annem de oynamıyor."

"Annenin oynamayacağı kesin," dedi Corinne. "Dünyanın en sıkıcı oyunu. Bu gece babandan sizinle oynamasını iste. Çok yorgun olmazsa oynar."

"Onun gelmesine *saatler* var," dedi Derek. "Benim şimdi canım sıkılıyor."

"Benim de," dedi Shanice. "Telefonum olsa Crossy Road oynardım."

"Gelecek sene," dedi Corinne ve gözlerini devirdi. Bu, Billy'ye küçük kızın uzun bir süredir telefon baskısı yaptığını düşündürdü. Belki de beş yaşından beri.

"*Sen* oynar mısın?" diye sordu Derek, pek umudu olmasa da.

"Oynarım," dedi Billy, sonra masanın üzerinden eğilip gözleriyle Derek Ackerman'ı kapana kıstırdı. "Ama seni uyarmalıyım, iyi oynarım. Kazanmak için oynarım."

"Ben de!" dedi Derek sütten bıyığının altından gülümseyerek.

"*Ben de!*" dedi Shanice.

"Siz çocuksunuz, ben yetişkinim diye kendimi tutmayacağım," dedi Billy. "Sizi ev kiralarıyla yaralayıp otellerimle öldüreceğim. Oynayacaksak bunu önceden bilmelisiniz."

"Tamam!" dedi Derek zıplayarak, az daha sütünü döküyordu.

"Tamam!" diye bağırdı Shanice de zıplayarak.

"Kazandığımda ağlayacak mısınız?"

"Hayır!"

"Hayır!"

"Tamam. Bu konuda anlaştığımız sürece sorun yok."

"Emin misin?" diye sordu Corinne. "O oyun, yemin ederim bütün gün sürebilir."

"Ben oynuyorsam sürmez," dedi Billy.

"Alt katta oynuyoruz," dedi Shanice ve bir kez daha onun elini tuttu.

Aşağıdaki oda Billy'nin evindekiyle aynı boyutlardaydı ama sadece yarısı erkeklere has oda havası taşıyordu. O kısımda Jamal duvara sabitlenmiş iş aletleriyle bir çalışma alanı kurmuştu. Şerit testere de vardı, Billy testerenin açma düğmesinin üzerinde kilit vurulmuş bir kapak olduğunu gördü ve bunu takdir etti. Odanın çocuklara ait tarafı oyuncak ve boyama defterleriyle kaplıydı. Kasetle çalışan ucuz bir oyun konsoluna bağlı küçük bir televizyon vardı. Billy'ye ikinci ellerin satıldığı garaj satışlarından alınmış bir şeymiş gibi geldi. Kutu oyunları bir duvarın önüne dizilmişti. Derek Monopoly kutusunu alıp kutuyu çocuklara göre yapılmış masanın üzerine koydu.

"Bay Lockridge bizim sandalyelerimize oturmak için çok büyük," dedi Shanice korkuyla.

"Ben yere otururum." Billy sandalyelerden birini çekip yere oturdu. Masanın altında ancak bağdaş kurduğu bacaklarına yetecek kadar yer vardı.

"Hangi piyonu istiyorsun?" diye sordu Derek. "Sadece ben ve Shan olduğunda ben genelde yarış arabasını alıyorum ama istersen sen alabilirsin."

"Sorun değil, al sen. Sen hangisini seviyorsun Shan?"

"Dikiş yüksüğünü," dedi. Sonra biraz gönülsüzce, "Sen istemiyorsan tabii," diye ekledi.

Billy şapkayı aldı. Oyun başladı. Kırk dakika sonra sıra yeniden Derek'e geldiğinde annesini çağırdı. "*Anne*! Yardıma ihtiyacım var!"

Corinne merdivenlerden aşağı indi ve elleri belinde durup oyunu ve Monopoly paralarının dağılımını inceledi. "Siz çocukların başınızın belada olduğunu söylemek istemezdim ama başınız belada."

"Onları uyarmıştım," dedi Billy.

"Bana ne sormak istiyorsun D? Unutma, annen zamanında Ev Ekonomisi dersini zorla geçti."

"Sorum şu," dedi Derek. "Yeşillerden ikisi onda, Pacific ve Pennsylvania ama Kuzey Carolina bende. Bay Lockridge bana onun karşılığında dokuz yüz dolar vereceğini söylüyor. Bu da benim aldığımın üç katı ama..."

"Ama?" dedi Corinne.

"Ama?" dedi Billy.

"Ama o zaman yeşillere de ev dikebilir. Zaten Park Place ve Boardwalk'ta *otelleri* var!"

"Eee?" dedi Corinne.

"Eee?" dedi Billy. Sırıtıyordu.

"Tuvalete gitmem lazım ve zaten batmak üzereyim," dedi Shanice ve kalktı.

"Tatlım, tuvalete gittiğini söylemene gerek yok. Sadece izninizle de ve git."

Shanice o aynı sevimli vakarla, "*Burnumu pudralamaya* gidiyorum, oldu mu?" dedi.

Billy kahkahalara boğuldu. Corinne de ona katıldı. Derek bu olayla hiç ilgilenmedi. Oyunu inceleyip annesine baktı. "Satayım mı, satmayayım mı? Param neredeyse bitti!"

"Hobson seçimi," dedi Billy. "Bu şansını denemekle bildiğinden şaşmamak arasında karar vermen gerektiği anlamına geliyor. Aramızda kalsın D, bence iki türlü de battın."

"Bence haklı tatlım," dedi Corinne.

"Gerçekten çok şanslı," dedi Derek annesine. "Park yerine geldi ve oradaki bütün parayı aldı, bir *tomar* para vardı."

"Ayrıca çok iyi oynuyorum," dedi Billy. "Kabul et.

Derek kaşlarını çatmaya çalıştı ama uzun süre öyle duramadı. Yeşil çizgili kartı havaya kaldırdı. "Bin iki yüz."

"Tamamdır!" diye bağırdı Billy ve parayı verdi.

Yirmi dakika sonra çocuklar battı ve oyun bitti. Billy ayağa kalktığında dizleri çatırdadı ve çocuklar kahkaha attı. "Siz kaybettiniz, oyunu toplamak size düşer, değil mi?"

"Babam da öyle oynuyor," dedi Shanice. "Ama *o* bazen kazanmamıza izin veriyor."

Billy gülümseyerek eğilip, "Ben öyle yapmam," dedi.

"Kötü birisin," dedi Shan ve elleriyle ağzını kapayıp kıkırdadı.

Danny Fazio sarı bir yağmurluk ve huni gibi açık kalan bağlanmamış çizmelerle çıngır çıngır sesler çıkararak aşağı indi. "Ben de oynayabilir miyim?"

"Bir sonraki sefere," dedi Billy. "Prensip gereği çocukları hafta sonları sadece bir kez pataklıyorum."

Sadece şakalaşmaya devam ediyordu, çocukların karalama dediği şeyi yapıyordu ama birden gözünün önüne karavanlarındaki fırının önünde yerlere dökülmüş yanık kurabiyeler ve Bob Raines'in Cathy'nin yüzünün yan tarafına inen alçısı geldi, artık

söylediği ona komik gelmiyordu. Üç çocuk da güldü çünkü onlara komik gelmişti. Hiçbiri, kolunda solgun bir denizkızı dövmesi olan sarhoş bir devin kız kardeşini ayaklarıyla ezmesini izlememişti.

Yukarıda Corinne ona bir paket kurabiye verdi. "Yağmurlu bir günü onlar için bu kadar eğlenceli hale getirdiğin için teşekkürler," dedi.

"Ben de eğlendim."

Eğlenmişti. Son ana kadar. Eve gidince kurabiyeleri çöpe attı. Corinne Ackerman iyi bir aşçıydı ama Billy o anda kurabiye yiyebileceğini düşünemiyordu. Onlara bakmaya bile dayanamıyordu.

6

Pazartesi günü emlakçıyı görmeye gitti, adam 658 Numara'dan üç blok ilerdeki kasvetli, küçük alışveriş merkezinde çalışıyordu. Merton Richter'in ofisi solaryum ile Jolly Roger dövme salonunun arasına sıkışmış iki odalı, minicik bir yerdi. Ofisin önüne bayağı eski, mavi bir SUV park edilmişti; arabanın bir tarafında adamın tabelası (RICHTER EMLAKÇILIK), diğer tarafındaysa uzun bir çizik vardı. Adam, Dalton Smith'in titizlikle hazırlanmış referanslarına şöyle bir bakıp geçti, sonra bir kira sözleşmesiyle beraber onları geri verdi. Billy'nin imzalaması gereken yerler sarıyla işaretlenmişti.

"Fiyatın piyasanın biraz üzerinde olduğunu söyleyebilirsiniz," dedi Richter, Billy karşı çıkmış gibi. "Ve haklı da olabilirsiniz ama sadece bir bakıma. Mobilyaları ve WiFi'ı da düşününce normal. Akşam altıya kadar sokakta park etmek yasak olduğundan garaj yolu da büyük kolaylık sağlıyor. Orayı Jensenlarla paylaşacaksınız tabii..."

"Arabamı çoğu zaman belediye parkına koymayı planlıyorum. Egzersiz yapmak bana iyi gelir." Sahte göbeğini sıvazladı. "Kira biraz yüksek geldi ama bu evi istiyorum."

"Hiç görmeden," dedi Richter hayretle.

"Bayan Jensen çok güzel anlattı."

"Ah, anlıyorum. O zaman, anlaştıysak?.."

Billy formları imzaladı ve Dalton Smith olarak ilk çekini yazdı: ilk ay, son ay kirası ve tüm mutfak malzemeleri All-Clad, porselenler Limoges ve avizeler Tiffany marka değilse acayip pahalı olan bir depozito için.

"IT işindesin ha?" dedi Richter, çeki masanın çekmecesine saklarken. Masanın üzerinden ANAHTARLAR yazan bir zarfı Billy'ye doğru itti, sonra bilgisayarına pek de umursamadığı ama hep etrafta dolaşan bir köpeğe vurur gibi vurdu. "Bu inatçı pislik konusunda biraz yardım almak çok iyi olur."

"Şu anda çalışmıyorum," dedi Billy, "ama sana bir tavsiyede bulunabilirim."

"Nedir?"

"Her şeyini kaybetmeden önce yenisini al. Bana ısınma, elektrik, su ve kablolu televizyon bağlıyor musun?"

Richter, Billy'ye ödül veriyormuş gibi gülümsedi. "Hayır, onların hepsi senden dostum." Elini uzattı.

Billy, Richter'e komisyonu karşılığında ne yaptığını sorabilirdi, sözleşme bariz bir biçimde internetten basılmış bir belgeydi, sadece yerel detaylar değiştirilmişti ama bu umurunda mıydı? Hayır, hem de hiç.

7

Billy hikâyesine geri dönmek isterdi (kitap demek için henüz çok erkendi, hem uğursuzluk da olurdu) ama yapması gereken başka şeyler vardı. Salı günü bankalar açıldığında SouthernTrust'a gidip David Lockridge'in hesabına yatırılan cep harçlığının bir kısmını çekti. Üç farklı zincir mağazadan üç dizüstü bilgisayar daha aldı, üçü de nakit alınan, üçü de ucuz, AllTech gibi düşük

marka şeylerdi. Ucuz masaüstü bir televizyon da aldı. Bunu Dalton Smith kredi kartıyla ödedi.

Listesindeki bir sonraki adım araba kiralamaktı. Toyota'sını, David Lockridge kimliğini kullandığı bölgenin diğer tarafında kalan bir garaja sakladı, Dalton Smith kılığındayken ofis binasından biri tarafından görülme riskini almak istememişti. Bu çok küçük bir ihtimaldi, günün bu saatinde bütün işçi arılar kovanlarında olmalıydı ama küçük riskler almak bile salakçaydı. İnsanlar böyle yakalanıyordu.

Peruğunu, gözlüklerini, bıyığını ve koca göbeğini takınca Uber çağırdı ve McCoy Ford'a gitmek istediğini söyledi, orası şehrin en batı ucuydu. Buradan otuz altı aylığına bir Ford Fusion kiraladı. Satıcı, Billy'ye yılda on yedi bin kilometrenin üzerine çıkarsa çok yüklü bir ek ücret ödeyeceğini hatırlattı. Billy, Fusion'la beş yüz kilometre yapacağını bile sanmıyordu. Önemli olan, Billy'nin Nick'in bildiği bir arabasının olması ve Dalton Smith'in ise Nick'in *bilmediği* bir arabasının olmasıydı. Nick'in şüpheli bir şeyler karıştırma ihtimaline karşı alınmış bir önlemdi bu ama aynı zamanda bundan daha fazlasıydı. Dalton Curtis Smith'i o adliye merdivenlerinde olacaklardan ayrı tutmanın bir yoluydu. Onu temiz tutmanın yolu.

Billy televizyon ve yeni bilgisayarları Fusion'a geçirmesine yetecek kadar bir süreliğine yeni arabasını eskisinin yanına (farklı bir garaja ama aynı şekilde üst katlardaki kör bir noktaya) park etti. Dün gece geç saatte Toyota'nın bagajına sakladığı ucuz bavulları da koydu. Bavullar ucuz Walmart kıyafetleriyle doluydu. Fusion'la Pearson Sokak 658 Numara'ya gitti ve garaj yoluna park etti. Garaj yolu, asfaltın ortasından otların büyüdüğü sıradan bir yerdi. Bayan Jensen'ın onun taşındığını görmesini umuyordu ve hayal kırıklığına uğramadı.

Dalton Smith onun ikinci kat penceresinden kendisine baktığını fark edecek miydi? Billy fark etmemesine karar verdi. Dalton bilgisayar düşkünüydü, kendi dünyasında kaybolan biriydi. Güçbela, oflayıp puflayarak iki bavulunu kapıya taşıdı ve kilidi

açmak için yeni anahtarını kullandı. Dokuz basamak inince kendini Dalton Smith'in yeni dairesinin kapısında buldu, burada da diğer anahtarı kullandı. Kapı doğrudan oturma odasına açıldı. Bavulları halıflekse bıraktı ve evi dolaşıp dört odasını gezdi, banyoyu da sayarsan beş.

Mobilyalar bayağı güzel, demişti Richter. Bu doğru değildi ama korkunç da değillerdi. Akla getirdiği kelime *sıradan*dı. Yatak çift kişilikti, Billy yatağa yattığında gıcırdadı ama sırtına batan yaylar yoktu, bu iyi bir şeydi. Üzerine belli ki tam da Discount Electronics'ten aldığına benzeyen küçük bir televizyonun koyulabileceği bir masanın önünde televizyon koltuğu vardı. Koltuk gayet rahattı ama zebra deseni kâbus gibiydi. Bunun üzerini bir şeyle örtecekti.

Genel olarak evi sevmişti. Dışardaki çimenlerin hizasında olan dar pencereye gitti. *Periskoptan bakmak gibi,* diye düşündü Billy. Bakış açısı hoşuna gitmişti. Bir şekilde rahat hissettirmişti. Midwood komşularını seviyordu, özellikle de yan komşusu Ackermanları, ama bu evi daha çok sevdiğini düşündü. Burası güvenlik hissi veriyordu. Yine rahat görünen bir de kanepe vardı, bu kanepeyi zebra desenli koltuğun olduğu yere çekmeye karar verdi, böylece bu kanepeye oturup dışarı, sokağa bakabilirdi. Kaldırımdan geçen insanlar eve bakabilirdi ama çoğu, aşağıda kalan bu bodrum pencerelerine bakmayacak ve onun da onları izlediğini görmeyecekti. *Burası bir in,* diye düşündü. *Bir yerlerde saklanmam gerekirse burada saklanmalıyım, Wisconsin'deki güvenli bir evde değil. Çünkü burası gerçekten yerin al...*

Arkasından hafif bir kapı tıklama sesi geldi, daha ziyade tıkırtı gibiydi. Dönünce Bayan Jensen'ın açık bıraktığı kapıda durduğunu gördü, tırnaklarını kapının çerçevesinde tıkırdatıyordu.

"Merhaba Bay Smith."

"Ah, merhaba." Dalton Smith sesi, Billy Summers ve David Lockridge olarak kullandığından biraz daha tizdi. Biraz daha nefes nefeseydi, bir parça astımı vardı. "Beni taşınırken yakaladınız Bayan Jensen." Bavulları işaret etti.

"Komşu olacağımıza göre niçin bana Beverly demiyorsun?"

"Tamam, teşekkürler. Ben de Dalton. Kusura bakma sana kahve ya da başka bir şey ikram edemiyorum, henüz malzemem yok..."

"Kesinlikle anlıyorum. Taşınmak çok zor bir şey, değil mi?"

"Öyle tabii. Çok seyahat ettiğimden fazla eşyamın olmaması çok iyi. İstemediğim kadar çok motel görmüşümdür. Haftanın geri kalanını Lincoln, Nebraska ve sonra Omaha'da geçireceğim." Billy fazla büyük olmayan ve ekonomik açıdan önem taşıyan şehirlere iş seyahati yapmak hakkında yalan söylediğinde insanların inandığını keşfetmişti. "Getirmem gereken birkaç şey daha var, izin verirsen..."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok, iyiyim." Sonra yeniden düşündü. "Şey..."

Fusion'ın yanına gittiler. Billy ona markasız üç bilgisayarı verdi. Beverly kucağına kutuları alınca Dominos'tan gelen bir kuryeye benzedi. "Tanrım, bunları düşürmesem iyi olur, yepyeniler. Büyük ihtimalle servet değerindeler."

Sadece dokuz yüz dolar falan değerindelerdi ama Billy ona karşı çıkmadı. Ağır olup olmadıklarını sordu.

"Peh. Islak çamaşırlarla dolu bir sepetten daha hafif. Bunların hepsini kullanacak mısın?"

"Elektriği açtırdığım anda evet," dedi Billy. "İşimi böyle yürütüyorum. En azından bir kısmını. Daha çok dışarıdan çalışıyorum." *Dışarıdan* kulağa etkileyici gelen, her anlama gelebilecek kelimelerden biriydi. İçinde televizyon olan kutuyu çıkardı. Yoldan ilerleyip ön kapıdan içeri girdiler ve aşağı indiler.

"Biraz yerleşince yukarı gel," dedi Beverly Jensen. "Kahve koyayım. Dünden kalmasına aldırmazsan sana bir tane *donut* da verebilirim."

"*Donuta* asla hayır demem. Teşekkürler Bayan Jensen."

"Beverly."

Billy gülümsedi. "Doğru, Beverly. Bir bavul daha getirmem gerekiyor, sonra yanına geleceğim."

Bucky, Billy'nin kutusunu göndermişti, üzerinde *Güvenceler* yazanı. İçinde Dalton Smith'in iPhone'u vardı, Fusion'ı boşaltınca Billy telefonu birkaç Dalton Smith araması yapmak için kullandı. Jensen'ın ikinci kattaki dairesinde bir bardak kahve içip *donut* yerken ve Beverly'nin ona eşinin çalıştığı firmada patronuyla yaşadığı sorunları anlatmasını bariz bir hayretle dinlerken yeni evinin elektriği gelmişti.

Yeraltındaki ininin.

8

İkindiye dek 658 Numara'da kaldı, ucuz kıyafetlerini açtı, ucuz bilgisayarları kurdu ve bir buçuk kilometre ötedeki Brookshire'dan alışveriş yaptı. Bir düzine yumurta ve biraz yağ dışında kolay bozulacak şeylerden uzak durdu. Aldığı şeylerin çoğu o burada değilken de dayanacak şeylerdi: konserve yiyecekler ve donmuş hazır yemekler. Saat üçte kiralık Fusion'ı yeniden otoparkın dördüncü katına sürdü, kimsenin onu görmediğinden emin olunca gözlükleri ve sahte bıyığını çıkardı. Sahte göbekten kurtulmak inanılmaz bir rahatlıktı, isilik olmamak istiyorsa biraz bebe pudrası alması gerekeceğini anladı.

Toyota'yı asıl otoparaka geri götürdü, sonra Gerard Kulesi'nin beşinci katına döndü. Hikâyesi üzerinde çalışmadı ve bilgisayardan oyun da oynamadı. Sadece oturup düşündü. Ofiste tüfek yoktu, mutfak çekmecelerinden birindeki meyve bıçağından daha ölümcül bir şey yoktu ve bu bir sorun değildi. Billy'nin silaha ihtiyaç duyması haftalar, hatta aylar sürebilirdi. Suikast asla gerçekleşmeyebilirdi bile, bu çok mu fena olurdu? Parasal açıdan evet. Bir buçuk milyon kaybederdi. Çoktan aldığı beş yüz bine gelince, suikast emrini veren –Nick'in aracılık ettiği kişi– parayı geri ister miydi?

"Biraz zor alır," dedi Billy ve güldü.

9

Otoparka geri yürürken, *sürünürken*, Billy iki eşlilik hakkında düşünüyordu.

O aynı anda iki kadınla evli olmayı geç, bir kere bile evlenmemişti ama şimdi bunun nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu. Tek kelimeyle çok yorucuydu. Burada sadece iki değil üç hayat kurmuştu. Nick ve Giorgio (aynı zamanda nefret ettiği Ken Hoff) karşısında kiralık katil Billy Summers'tı. Gerard Kulesi çalışanları karşısında yazar olmak isteyen David Lockridge'di. Midwood'daki Evergreen Sokak sakinleri için de öyleydi. Ve şimdi, Pearson Sokak'ta –Gerard Kulesi'nden dokuz blok ileride ve Midwood'dan güvenli sayılacak altı kilometre uzaklıkta– aşırı kilolu bilgisayar meraklısı Dalton Smith'ti.

Düşününce dördüncü bir hayatı daha vardı: Benjy Compson'ın hayatı, o da normalde kaçındığı acı verici anıları düşünmesine izin verecek kadar farklıydı Billy'den.

Benjy'nin hikâyesini kopyalandığına bayağı emin olduğu (hayır, kesin olarak bildiği) bir bilgisayarda yazmaya başlamıştı çünkü işi zorlu hale getiren buydu ve çünkü bu efsanevi *son işti* ama şimdi bunun daha derin, daha gerçek bir nedeni olduğunu anlıyordu: Okunmak istiyordu. Herhangi biri, Nick Majarian ve Giorgio Piglielli gibi Vegaslı iki zorba tarafından olsa bile. İşini insanlarla paylaşan her yazarın tehlikeye atıldığını şimdi anlıyordu, daha önce hiç anlamamıştı, düşünmemişti bile. İşin cazibesinin bir parçası da buydu. *Bana bakın. Size ne olduğumu gösteriyorum. Üstümde bir şey yok. Kendimi teşhir ediyorum.*

Bu düşüncelere dalmış vaziyette otoparkın girişine yaklaştığı sırada biri omzuna dokunup onu yerinden sıçrattı. Arkasını döndüğünde muhasebe firmasından Phyllis Stanhope'u gördü.

"Üzgünüm," dedi kadın bir adım gerileyerek. "Seni ürkütmek istemedim."

O korunmasız anında onda bir şey mi görmüştü? Aslında olduğu kişiden bir parça? Geriye doğru adım atmasının nedeni bu

muydu? Belki. Öyleyse Billy o havayı tatlı bir gülüşle ve mutlak doğruyla dağıtmayı denedi. "Sorun değil. Aklım başka yerlerdeydi."

"Hikâyeni mi düşünüyordun?"

İki eşliliği düşünüyordum. "Evet."

Phyllis onunla birlikte yürümeye başladı. Çantasını bir omzuna asmıştı. Aynı zamanda üzerinde SpongeBob olan bir çocuk çantası takmıştı ve ayaklarında da tık tık ayakkabılar yerine beyaz çoraplar ve spor ayakkabılar vardı. "Bugün öğle yemeğinde seni göremedim. Masanda mı yedin?"

"Dışarıdaydım. Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum. Ayrıca temsilcimle uzun bir konuşma yaptım."

Giorgio'yla gerçekten de konuşmuştu ama uzun bir konuşma değildi. Nick, Vegas'a dönmüştü ama Giorgio çakma malikânede kalıyordu, yanında iki yeni adam getirmişti, isimleri Reggie ve Dana'ydı. Billy, Nick ve Domuz Georgie'nin onun başını sırayla beklediğini düşünmüyordu ama bu onlar için çok büyük bir işti ve Billy dikkatsiz davransalar daha çok şaşırırdı. Şok olurdu hatta. Asıl gözlerini üzerinden ayırmadıkları kişi Ken Hoff olabilirdi. Bekleyen kurban yani.

"Ayrıca bir yazar, masasında olmadığı zamanlarda bile çalışır." Parmağıyla şakağına hafifçe vurdu.

Phyllis onun gülümsemesine karşılık verdi. Güzel bir gülümsemeydi bu. "Kesin bütün yazarlar böyle diyordur."

"Aslına bakarsan küçük bir tıkanmayla karşı karşıyayım."

"Belki ortam değişikliğindendir."

"Belki."

Gerçekten bir tıkanma yaşadığını düşünmüyordu. İlk bölümden sonrasını hiç yazmamıştı ama geri kalan her şey aklındaydı. Bekliyordu. Yazmaya başlamak istiyordu. Bu onun için önemliydi. Günlük tutmak gibi değildi, birçok yönden mutsuz ve travmatik geçen hayatıyla barışmak için gösterdiği bir çaba değildi, günah çıkarmaya denk sayılabilecek olsa da günah çıkarmak

için de değildi. Mesele güçtü. Sonunda bir silahın namlusundan gelmeyen bir güce erişmişti. Yeni dairesinin yer hizasındaki pencerelerinin açısı gibi, hoşuna gidiyordu.

"Her hâlükârda," dedi otoparkın girişine ulaştıkları sırada, "sıkı çalışmayı planlıyorum. Yarından itibaren."

Phyllis kaşlarını kaldırdı. "Çıkmaz ayın..."

Billy de ona katıldı ve beraber bitirdiler. "...Son çarşambası!"

"Her hâlükârda, okumak için sabırsızlanıyorum." Rampayı yürümeye başladılar. Sokakta başlarına çekiç gibi inen güneşin ardından içeride çok hoş bir serinlik vardı. İlk dönüşe az kala Phyllis durdu. "Benimki burada." Uzaktan kumandasına bastı. Küçük mavi bir Prius'un stop lambaları ona cevap verdi. Plakasının iki yanında BENİM BEDENİM BENİM KARARIM ve KADINA İNAN çıkartmaları vardı.

"Üzerinde bunlar varken arabanın çizilme ihtimali çok yüksek," dedi Billy. "Kıpkırmızı bir eyaletteyiz."*

Phylllis çantasını önünde kaldırdı ve onu selamlarkenki gülümsemesinden farklı bir gülümsemeyle baktı. Bu daha çok Kirli Harry** gülümsemesiydi. "Aynı zamanda örtülü tuttuğun sürece silah taşıyabildiğin bir eyalet, yani birileri yazılarımı anahtarla çizmeye kalkarsa bunu ben orada değilken yapsalar iyi olur."

Bu gerçek değil de göstermelik bir hareket miydi? Küçük muhasebeci hanım belki de ilgi duyduğu adamın karşısında sert takılmaya çalışıyordu. Belki öyleydi, belki de değildi. İki türlü de Billy inandıklarını açıkça paylaştığı için ona hayranlık duyuyordu. Cesur olduğu için. İyi insanlar böyle davranırdı. En azından en iyi hallerinde olduklarında.

"Eh, görüşürüz o zaman," dedi Billy. "Ben birkaç kat yukardayım."

"Daha yakında yer bulamadın mı? Cidden mi?"

Bugün geç kaldığı için öyle olduğunu söyleyebilirdi ama bu daha sonra sıkıntı yaratabilirdi çünkü hep dördüncü kata park

* Amerika'da cumhuriyetçi partilere oy veren kesimler. (ç.n.)

** 70'lerde çekilen aynı isimli film serisinin başkahramanı. (ç.n.)

ediyordu. Başparmağıyla yukarıyı işaret etti. "Orada vurup kaçma ihtimali daha düşük."

"Tampondaki yazıların çizilmesi ihtimali de mi?"

"Bende hiç yok," dedi Billy ve mutlak bir doğru ekledi: "Dikkat çekmeyi sevmiyorum." Sonra gayriihtiyari (ki nadiren böyle davranırdı) kendi kendine yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptı. "Bir ara beraber bir şeyler içmeye gidelim. İster misin?" dedi.

"Evet." Phyllis bu soruyu sormasını bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden cevap vermişti. "Cumaya ne dersin? İki blok ilerde güzel bir yer var. Hesabı paylaşırız. Ne zaman bir adamla içmeye çıksam hesabı paylaşırım." Duraksadı. "En azından ilk seferde."

"İyi bir politika sanırım. Dikkatli sür Phyllis."

"Phil. Bana Phil de."

Billy o giderken stop lambalarına el sallayıp dördüncü kata çıkan yolun kalanını yürüdü. Asansör vardı ama o yürümek istiyordu. Kendine biraz önce yaptığı şeyi neden yaptığını sormak istiyordu. Ya da Derek ve Shanice Ackerman'la neden Monopoly oynadığını, hele de gelecek hafta sonu yeniden oynamak isteyeceklerini ve kendisinin de kabul edeceğini bilirken? İyi geçinip samimiyet kurmama işine ne olmuştu? Böyle ön planda dururken ortamın bir parçası olabilir miydin?

Yanıt kısaca hayırdı.

ALTINCI BÖLÜM

1

Yaz yavaş yavaş geldi. Göz kamaştıran gün ışığıyla dolu sıcak ve nemli günler ani fırtınalarla bölünüyordu, bazıları dolu yağışı ve gök gürültüleriyle çok şiddetli geçiyordu. İki kere hortum çıktı ama şehrin dış kesimlerinde, merkezde ya da Midwood'da değil. Fırtınalar dindiğinde arkalarında buharı tüten ve hızla kuruyan sokaklar kalıyordu. Gerard Kulesi'nin üst katlarındaki dairelerin çoğu boştu; ya kiracısı yoktu ya da sakinleri daha serin yerlere gitmişti. Firmaların çoğunun tüm çalışanları oradaydı çünkü çoğu hâlâ yerini sağlamlaştırmaya çalışan genç firmalardı. Bazıları, Billy'nin ofisine giden koridorun sonundaki hukuk firması gibi, iki sene önce var olmayan yeni kurulmuş firmalardı.

Billy ve Phil Stanhope o randevuya çıktılar. Billy'nin Bluff'ın spesiyali biftek olan en iyi restoranlarından biri olduğunu tahmin ettiği yerin hemen yanındaki ahşap panelli hoş bir bara gittiler. Phil viski soda içti ("Babamın içkisi," demişti). Billy, Arnold Palmer aldı, kitabı üzerinde çalışırken alkolü bıraktığını, bira bile içmediğini açıkladı.

"Gerçekten alkolik miyim bilmiyorum, jüri bu konuda karar veremedi," dedi, "ama içkiyle başım derde girdi." Nick ve Giorgio'nun onun için hazırladığı geçmiş hikâyesini anlattı ona: New Hampshire'daki evinde çok içiyordu ve çok fazla partici arkadaşı vardı.

Gayet hoş bir yarım saat geçirdiler ama Billy, Phil'in ona ilgisinin –yani arkadaşlıktan öte olarak– onun başta umduğu kadar güçlü olmadığını hissediyordu. Bunun bardaklarının arasındaki uçurumdan kaynaklandığını düşünüyordu. Soğuk çayla limonata karışımı içen bir adamın karşısında viski içmek yalnız içmek gibiydi ve belki Phil'in de alkol sorunu vardı (bardağındakini midesine indirirken yanaklarına hızla yayılan kırmızılık öyle olabileceğini gösteriyordu). Ya da gelecek yıllarda olacaktı. İşlerin böyle gitmesi çok kötü olmuştu çünkü onunla yatmak fena olmazdı ama arkadaş kalmaları da işlerin karmaşıklaşması ihtimalini düşürüyordu. Tamamen geri çekilmeyecekti –iki tarafta da hoşlanma vardı– ama hiçbir adli tıp ekibi onun yatak odasında parmak izlerini bulamayacaktı. Bu iyi olurdu. İkisi için de. Ama bu kadar yakınlaşmak, hayat özetlerini paylaşmak bile (Phil'inki gerçek, onunki düzmeceydi) fazlaydı ve Billy bunu biliyordu.

Dalton Smith'in geçmiş hikâyesindeyse içki problemi yoktu, yani Pearson Sokak 658 Numara'nın arka merdivenlerinde Beverly'nin eşiyle bira içebilirdi. Don Jensen, Growing Concern adında bir peyzaj düzenleme firmasında çalışıyordu. Diğer Don'la tam uyuşuyordu, Pennsylvania Caddesi 1600 Numara'da* çok daha büyük bir evde yaşayan Don'la. Diğer Don'la özellikle de konu göçmenlik meselesi olduğunda aynı fikirdeydi ("Amerika'nın kahverengiye boyanmasını istemiyorum," diyordu), hem de Growing Concern'ün iş gücünün büyük bir kısmı İngilizce konuşmayan ve belgesi olmayan yabancılardan oluştuğu halde ("Gerçi söz konusu yemek fişi olunca konuşuyorlar," diyordu). Don, Billy'ye bir sonraki durağının neresi olduğunu sormuştu ve Billy de Iowa City'de iki hafta geçireceğini söylemişti. Sonra da Des Moines ve Ames'e gidecekti.

"Burada pek zaman geçirmiyorsun gerçekten," dedi Don. "Boşuna kira veriyorsun sanki."

"Yazlar hep en yoğun geçen dönemdir. Sırtımı yaslayacağım bir yere ihtiyacım var. Bu güz beni daha sık görebilirsiniz."

---

* Beyaz Saray'ın adresi. (ç.n.)

"Kadehimi buna kaldırıyorum. Bir bira daha?"

"Yok, sağ ol," dedi Billy ayağa kalkıp. "Yapmam gereken işler var."

"İnek," dedi Don ve sırtına sevecen bir tavırla vurdu.

"Kabul ediyorum," dedi Billy.

Evergreen Sokak'ta Raglandlar –Paul ve Denise– Big Clucks'tan mangalda tavuk yemeye davet ettiler onu. Denise tatlı olarak kendi mutfağında yaptığı çilekli pastadan ikram etti. Çok lezzetliydi. Billy ikinciyi yedi. Faziolar –Pete ve Diane– onu cuma günü pizza yemeye çağırdı, pizzayı alt kattaki oyun odasında Danny Fazio ve sokağın karşısından Ackermanların çocuklarıyla *Kutsal Hazine Avcıları* izleyerek yediler. Film, çocukları eski Bijou salonundaki üçüncü gösterime giden Billy ve Cathy'yi etkilediği kadar etkilemişti. Jamal ve Corinne Ackerman onu *taco* ve çikolatalı mus yemeye davet etmişti. Çok lezzetliydi. Billy ikinciyi yedi. İki buçuk kilo almıştı. Mahallenin beleşçisi gibi görünmek istemediğinden Walmart'tan David Lockridge kredi kartıyla bir ızgara aldı. Üç aile ile blokun ucunda oturan dul Jane Kellogg'u arka bahçede hamburger ve sosisli yemeye davet etti. Arka bahçesi de ön bahçe gibi onun bakımı altında yeniden canlanıyordu.

Hafta sonu Monopoly oyunları devam etti. Artık sadece Evergreen Sokak'tan değil, mahallenin her tarafından çocuklar geliyordu, herkes şampiyonu tahtından indirmek için rekabet ediyordu. Billy hepsini ezip geçiyordu. Bir cumartesi, Jamal Ackerman da oyuna oturdu, piyon olarak yarış arabasını seçti ("Haydi Beyaz Amerika," dedi Billy'ye sırıtarak). O çocuklardan biraz daha zorlu çıktı ama çok da değil. Yetmiş dakika sonra o batmıştı, Billy ise övünüyordu. Onu sonunda yenen Corinne oldu, okullar açılmadan önceki son cumartesiydi. Oyuna karışıp duran bütün çocuklar, Billy battığını açıklayınca alkış tuttular. Billy de onlara katıldı. Corinne eğilip selam verdi ve oyunun bir fotoğrafını çekti, Billy karede çıkmamaya dikkat etmişti. Pek bir önemi olduğundan değildi. Telefon kamerası döneminde yaşıyorlardı ve Derek'in telefonunda resminin olduğuna emindi. Büyük ihtimal-

le Danny Fazio'nun telefonunda da vardı. Ackerman çocukları alkışlarken parlayan gözlerle Billy'ye bakıyorlardı. Oyunlar Derek ve Shanice için önemli bir hal almıştı. Bütün çocuklar için öyleydi ama özellikle onlar için önemliydi çünkü cumartesi oyunları başladığında onlar oradaydı. *Billy* bu çocuklar için önemli birine dönüşmüştü ve onları hayal kırıklığına uğratacaktı. Joel Allen'ı öldürdüğünde kalplerini kıracağına inanmıyordu (inanamıyordu ya da inanmayı reddediyordu) ama şok olacaklarını, sarsılacaklarını biliyordu. Gözleri açılacaktı. Kafaları karışacaktı. Billy kendine bunu ben yapmasam başkası yapacak, diyebilirdi (dedi de) ama ikna olmuyordu. İyi biri böyle davranmazdı. Ama değiştirebileceği bir şey yoktu. Günden güne Allen'ın suçlu iadesinden yırtmasını ya da hapishanede öldürülmesini ve hatta kaçmasını, bütün bu işi anlamsız hale getirmesini daha da çok umuyordu.

Hafta içleri hava çok sıcak değilse Gerard Kulesi'nin meydanında yemek yiyordu. Gösterişli giyinen Colin White'la tanışmayı üzerine vazife edinmişti. White tipik gey erkek gibi değil de tam bir karikatür gibi, 1980 komedi dizilerinden fırlamış komik bir karakter gibi geliyordu ona. Nefesli bir sesi ve abartılı hareketleri, *amantanrım* göz devirmeleri vardı. Billy'ye *tatlım, balım* diyordu. Billy tüm bunların ötesine geçince onun çok zeki bir adam olduğunu keşfetti. *Keskin* bir zekâsı vardı. Ve devirmediği zamanlarda o gözlerde dikkatle gözlem yapan bakışlar vardı. Daha sonraları, iş bittikten sonra, David Lockridge hakkında birçok yorum yapılacaktı. Phyllis Stanhope'unki dahil olmak üzere bazıları iyi olacaktı ama Billy bu adamın yorumunun en doğrusu olacağını düşünüyordu. Colin White'ı kullanmayı düşünüyordu ama bu arada ona karşı dikkatli olmalıydı. Billy'nin *mal modu* vardı, Colin White'ın da *yavşak modu* olduğunu düşünüyordu. Kişi kendinden bilir işi.

Bir gün meydanın sınırlı öğle vakti gölgesinde bir bankta otururlarken Billy, Colin'e dibine kadar gey olmasını bir kenara bırak, gayet iyi bir adamken insanları kandırıp ellerindeki birkaç doları aldığı bu işi nasıl yapabildiğini sordu. Colin bir elini yüzünün yan tarafına dayadı ve gözlerini kocaman açıp Billy'ye saf saf baktı. "Eh... biraz... *değişiyorum*," dedi. Elini indirdi. Hoş gü-

lümsemesi (çok hafif bir parlatıcı dokunuşuyla güzelleştirilmişti) kayboldu. O canlı konuşması da. Üzerinde altın şalvar ve dik yakalı şal desenli gömleği olan narin Colin White'tan çıkan ses canı sıkkın bir avukatın sesine dönüştü.

"Hanımefendi, kimlere yağ çektiniz bilmiyorum ama benim bunlara bağışıklığım var. Bütün zamanınız bitti. Arabanız sizde kalsın istiyor musunuz? Çünkü bu telefonu bir şey almadan kapatırsam, *ki bir şey derken sözden daha fazlasını kastediyorum*, bir sonraki telefonu çalıştığımız haciz firmasına açarım. İstediğiniz kadar ağlayın, buna da bağışıklığım var." Sesi gerçekten de öyle gibi geliyordu. "Önümüzdeki on dakika içinde ekranımda altmış dolar görmek istiyorum. En az elli, o da bu sabah iyi yanımdan kalktığım için."

Durdu, kocaman gözlerle Billy'ye baktı (çok hafif kalemle güzelleştirilmişlerdi). "Bu anlamana yardımcı oldu mu?"

Olmuştu. Billy'nin anlamasına yardımcı olmadığı şey Colin White'ın iyi biri mi kötü biri mi olduğuydu. Belki ikisi birdendi. Billy her zaman bunun kafa karıştırıcı bir kavram olduğunu düşünmüştü.

2

O yaz David Lockridge telefonuna "temsilcisinden" mesajlar geldi, bazen haftada bir bazen iki.

GRusso: Editörün henüz son teslim ettiğin sayfaları okuma fırsatı bulamadı.

GRusso: Editörünü aradım ama ofiste değildi.

GRusso: Editörün hâlâ California'da.

Böyle devam ediyordu. Beklediği mesaj, Californialı yargıcın Allen'ın suçlu iadesini onayladığı mesaj, *Editörün kitabı yayımlamak istiyor*, olacaktı. Billy bu mesajı aldığında son hazırlıklarına başlayacaktı.

Giorgio'nun son mesajı, *Çek yolda*, olacaktı.

3

Nick ağustosun ortasında Vegas'tan döndü. Billy'yi arayıp hava karardıktan sonra –ki Billy'nin böyle bir talimata pek ihtiyacı yoktu– çakma malikâneye gelmesini söyledi. Dokuz buçukta geç bir akşam yemeği yemek üzere oturdular. Yardımcı yoktu; Nick kendi yemek yapmıştı, sotelenmiş dana eti pek harika değildi ama Pinot Noir iyiydi. Billy geri dönüş yolunu düşünerek tek bir kadeh içti.

Frankie, Paulie ve yeni adamlar Reggie ile Dana da oradaydı. Yemeği abarta abarta övdüler, hazır kremayla süslenmiş, süpermarketten alınmış kek olan tatlıyı bile. Billy bu kremanın tadını biliyordu. Çocukken Stepenek evinde cuma geceleri kendi payına düşeni yemişti, o, Robin, Gad –ve diğer mahkûmlar– o eve Bitmeyen Boya Evi diyordu.

Bugünlerde orası çok sık aklına geliyordu. Robin de. O kıza deli olurdu. Yakında onun hakkında da yazacaktı ama adını benzer bir şeyle değiştirecekti. Rikki ya da belki Ronnie. Bütün isimleri değiştirecekti, belki tek gözlü kız dışında.

Nick'in, Billy'nin Vegas zorbaları olarak gördüğü ekibinin çoğunun Coppola ya da Scorsese filmlerindeki karakterler gibi *-ie*'yle biten isimleri vardı. Dana Edison onlardan farklıydı. Ön tarafta kaybettiği saçlara karşılık –alnı uçak pisti gibiydi– arkasında sıkı küçük bir erkek topuzu olan kızıl saçlı bir adamdı. Frankie Elvis, Paulie ve Reggie kaslı çocuklardı. Dana inceydi ve dünyaya çerçevesiz gözlüklerin ardından bakıyordu. İlk bakışta zararsız olduğu, muhallebi çocuğu olduğu düşünülebilirdi ama gözlüklerin ardındaki gözler mavi ve soğuktu. Bir nişancının gözleriydi bunlar.

"Allen'dan ses yok mu?" diye sordu Billy yemek bitince.

"Aslına bakarsan var." Sonra Paulie'ye döndü. "O siktiri boktan şeyi yakma burada, kira sözleşmesinde sigara içmeyi yasaklayan bir madde var. İhlal durumunda sözleşme anında sonlanıyor, üstüne bin dolar ceza ödüyorsun."

Paulie Logan pembe Paul Stuart gömleğinin cebinden daha yeni çıkardığı puroya nereden geldiğini bilmiyormuş gibi baktı ve bir özür mırıldanarak cebine geri koydu. Nick tekrar Billy'ye döndü.

"Allen İşçi Bayramı'ndan sonraki salı adliyede olacak. Avukatı süreyi yeniden uzatmayı deneyecek. Başaracak mı?" Nick ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Belki ama LA'deki arkadaşlarımdan duyduğum kadarıyla yargıç huysuz, ihtiyar sürtüğün tekiymiş."

Frank Macintosh güldü, Nick ona bakıp kaşlarını çatınca susup kollarını göğsünde kavuşturdu. Nick gecenin büyük kısmı boyunca boktan bir havadaydı. Billy onun Vegas'a dönmek, eskilerden –Frankie Avalon, belki Bobby Rydell'den– "Volare" dinlemek istediğini düşünüyordu.

"Bana burada yazın yağmurlu geçtiğini söylediler Billy. Bu doğru mu?"

"Ara ara yağdı," dedi Billy, Midwood'daki çimenliğini düşünerek. Yeni bir bilardo masasının keçesi kadar yeşildi. Pearson Sokak'taki 658 Numara'nın ön tarafındaki çimenler bile daha iyi görünüyordu ve sokağın karşısındaki tren istasyonunun kırık tuğlaları da uzayıp giden otların arkasında kaybolmuştu.

"Yağmur geldiğinde sert geliyor," dedi Reggie. "Vegas gibi değil patron."

"Atışı yağmurda yapabilir misin?" diye sordu Nick. "Benim bilmek istediğim o. Ve gerçekleri duymak istiyorum, iyimser saçmalıkları değil."

"Bardaktan boşanırcasına yağmıyorsa, tabii."

"İyi. İyi. Bardakların dolu kalmasını umalım. Benimle kütüphaneye gelsene Billy. Seninle biraz daha konuşmak istiyorum. Sonra eve gidip güzellik uykunu alırsın. Siz çocuklar da yapacak bir şeyler bulun. Paulie, o şeyi dışarıda içersen yarın izmaritini çimenlerde bulmayayım."

"Tamamdır Nick."

"Çünkü bakacağım."

Paul Logan ve üç Vegas ithali topluca dışarı çıktılar. Nick, Billy'yi yerden tavana kadar kitaplarla dolu bir odaya aldı. Kurnaz küçük spotlar özellikle deri kaplı setlerin üstüne vuruyordu. Billy bu raflara göz gezdirmeyi çok isterdi –Kipling'in ve Dickens'ın tüm eserlerini gördüğüne emindi– ama bu Nick'in tanıdığı Billy'nin yapacağı bir şey değildi. Nick'in tanıdığı Billy berjer koltuğa oturdu ve Nick'e en iyi saf, söz dinler ifadesiyle baktı.

"Reggie ve Dana'yı etrafta gördün mü?"

"Evet. Arada bir görüyorum." Küçük kapalı bir transit sürüyorlardı. Bir keresinde Gerard Kulesi'nin önündeki kaldırıma park etmişlerdi, öğle yemeği vaktinde yemek kamyonlarının konuşlandığı yere. Bir rögar kapağıyla uğraşıyorlardı. Başka bir sefer onları Holland Sokak'ta görmüştü, diz çökmüş kanalizasyon ızgarasına ışık tutuyorlardı. Gri tulumlar, belediye kasketi ve iş botları giyiyorlardı.

"Onları daha sık göreceksin. İyi görünüyorlar mı?"

Billy omuz silkti.

Nick buna sabırsız bir bakışla karşılık verdi. "Bu ne demek şimdi?"

"İyi görünüyorlar."

"Özellikle dikkat çekmiyorlar değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"İyi. İyi. Araç burada garajda. Her gün dışarı çıkarmıyorlar henüz ama insanların onları etrafta görmeye alışmasını istiyorum."

"Ortamın parçası olmak için," dedi Billy en iyi *mal modu* gülümsemesiyle.

Nick elini silah yapıp ona doğrulttu. Bu onun kendine has hareketiydi, Billy bunu biliyordu, büyük ihtimalle Vegas'ta bir gösteriden kapmıştı ama Billy yalandan bir silahın dahi kendisine doğrultulmasından hoşlanmıyordu. "Kesinlikle. Hoff silahını teslim etti mi?"

"Hayır."

"Onu gördün mü?"

"Hayır, pek istemiyorum da."

"Tamam." Nick iç çekip bir elini saçından geçirdi. "Silahı denemek istersin herhalde, değil mi? Ormanlık yerde birkaç atış yapmak?"

"Belki," dedi Billy ama atış yapma riskini almayacaktı, her bir dur tabelasının kurşun delikleriyle delik deşik edildiği yollarda bile. Tüfek düzeneğini bir iPhone uygulaması ve Amazon'da satılan lazer aletiyle kurabilirdi.

Nick öne eğildi, ellerini kayda değer büyüklükteki göbeğinin önünde kavuşturdu. Yüzüne sevecen bir endişe ifadesi yerleştirdi. Bu ifade Billy'ye göre onu sahtekâr gösteriyordu. "Nasıl gidiyor peki... Neydi adı? Midwood?"

"Midwood, evet. Bayağı iyi."

"Bok çukuru biliyorum ama aldığın ödeme buna değecek."

"Evet," dedi Billy oranın aslında bayağı güzel bir mahalle olduğunu düşünerek.

"Dikkat çekmemeye çalışıyorsun?"

Billy başıyla onayladı. Nick'in Monopoly oyunlarını bilmesine gerek yoktu ya da arka bahçedeki partiyi, Phil Stanhope'la içtiğini. Hiçbir zaman.

"Sana bahsettiğim kaçış planını düşündün mü? Çünkü gördüğün üzere zamanı geldiğinde çocuklar hazır olacak. Reggie pek zeki değildir ama Dana'nın aklı çalışır. Ve ikisi de aracı sürebilir."

"Ben sadece köşeye koşacağım değil mi? Ve transitin arkasına bineceğim."

"Doğru ve belediye çalışanlarının giydiği tulumlardan giyeceksin. Polislere kalabalığı yönetmekte ya da başka bir şeyde yardımcı olup olamayacağınızı soracaksınız," diye anlattı, Billy tüm bunları unutmuş gibi. "Evet derlerse –muhtemelen demeyecekler ama derlerse– hemen işe girişeceksiniz. Her hâlükârda gece çök-

tüğünde bu eyaletten çıkıp Wisconsin yoluna düşmüş olacaksınız. Belki daha erken hatta. Ne düşünüyorsun?"

Billy kendini Wisconsin yolunda değil de boş bira kutuları ve çöp Big Mac kutularıyla yolun kenarındaki bir çukurda ölü yatarken hayal etti. Gözünün önüne gelen resim çok netti.

Gülümsedi *–kocaman–* ve, "Kulağa güzel geliyor. Benim düşünebileceğim herhangi bir şeyden çok daha iyi," dedi.

Ama bu palavraydı, kendisinin düşündüğü plan neresinden bakarsa baksın ona sağlam geliyordu. Riskler vardı ama asgari düzeydeydi. Nick'in, Billy'nin asıl kaçış planını bilmesine gerek yoktu. Sonrasında kızabilirdi ama işi hallettikten sonra ne kadar kızgın olabilirdi ki?

Nick ayağa kalktı. "İyi. Sana yardım edebildiğime sevindim Billy. Sen iyi bir adamsın."

Hayır, değilim, sen de değilsin. "Sağ ol Nick."

"Son işin ha? Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Gel buraya bambino, sarıl bana."

Billy sarıldı.

Mesele Nick'e güvenmemesi değildi, sarı eve dönerken böyle düşünüyordu. Sadece kendine daha fazla güveniyordu. Hep öyle olmuştu, hep öyle olacaktı.

4

İki gün sonra küçük ofisinin kapısı çalındı. Billy o sırada yazıyordu, kısmen Benjy Compson'ın ama büyük ölçüde kendisinin olan bir geçmişte kaybolmuştu. Yazdıklarını kaydedip kapattı ve kapıyı açtı. Gelen Ken Hoff'tu. Billy onu haziranda gördüğünden beri beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Kirli sakalı her zamankinden daha da kirliydi. Belki sakalın onu bir aksiyon filminin başkahramanı gibi gösterdiğini sanıyordu hâlâ ama Billy'ye bir

gün boş durup beş gün sarhoş gezen bir adam gibi görünüyordu. Nefesi de onu pek iyi göstermiyordu. Çiğnediği nane şekeri sabah on bire yirmi kala buraya gelmeden önce içtiği bir iki *shot*ın kokusunu gizleyemiyordu. Kravatı düzgündü ama gömleği kırışıktı ve bir tarafı biraz çıkmıştı. Billy, *İki ayaklı bela*, diye düşündü.

"Selam Billy."

"Adım Dave, unuttun mu?"

"Tabii, Dave, doğru." Hoff omzunun üzerinden bakıp koridorda hatasını duyacak birileri var mı diye kontrol etti. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii Bay Hoff." Esasen ev sahibi olan adama Ken demeyecekti. Yana çekildi.

Hoff bir kez daha omzunun üzerinden bakıp içeri girdi. Burası gerçek bir işyeri olsa resepsiyon sayılacak yerde durdular ve Billy kapıyı kapattı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey, iyiyim." Hoff dudaklarını yaladı ve Billy adamın ondan korktuğunu fark etti. "Sadece her şey, yani, yolunda mı diye bakmaya geldim. Bir şeye ihtiyacın varsa diye."

Onu Nick göndermiş, diye düşündü Billy. Mesajı neymiş? Billy'yle kötü bir başlangıç yaptın ve o bizim olay yerindeki adamımız, onunla aranı düzelt.

"Tek bir şey var," dedi Billy. "İhtiyacım olduğunda malın burada olmasını sağlayacaksın, değil mi?" M24'ü kastediyordu. Hoff'un Remington 700 dediği şeyi.

"O hazır. Her şey hazır dostum. Şimdi ister misin yoksa..."

"Hayır. Arkadaşlarımızdan biri zamanı geldiğinde sana söyler. O zamana dek güvenli bir yerde sakla."

"Sorun yok. Duruyor, benim..."

"Yerini bilmek istemiyorum. Henüz değil." *Her günün derdi kendine yeter*, diye düşündü. Matta İncili'nden. Bugünden isteği, yaptığı şeye geri dönmekti. Yazmanın insanı ne kadar iyi hissettirebileceğini önceden hiç bilmiyordu.

"Tamam, tabii. Baksana, bir ara bir şeyler içmeye gitmek ister misin?"

"Bu iyi bir fikir olmaz."

Hoff gülümsedi. Bu gülümseme havasında olduğunda hoş görünüyordu büyük ihtimalle ama o an havasında değildi. Bir kiralık katille aynı odadaydı. Ve bu sorunun sadece bir kısmıydı. O, her yandan kıstırıldığını hisseden bir adamdı ve Billy bunun nedeninin Hoff'un kurban olarak kullanılacağından şüphelenmesi olduğunu sanmıyordu. Bilmesi gerekirdi ama bilmiyordu. Belki nasıl uzaydaki kara deliklerin gerçek olduğunu Billy'nin aklı almıyorsa, onun aklı da bunu almıyordu.

"Sorun olmaz. Sonuçta sen bir *yazarsın*. Sosyal olarak benim çevremdensin."

Bu ne anlama geliyorsa artık, diye düşündü Billy. "Sonrasında iyi olmaz. Senin için. Her türlü soruyu cevaplayabilir, burada ne yaptığıma dair hiçbir fikrin olmadığını söyleyebilirsin ama o sorular hiç sorulmasa daha iyi olur."

"Ama *biz* iyiyiz, değil mi Billy?"

"Dave olacak. Buna alışman lazım ki sonra hata yapmayasın. Ve tabii ki iyiyiz, neden iyi olmayalım?" Billy ona gözlerini kocaman açtığı *mal modu* bakışıyla baktı.

İşe yaradı. Bu sefer Hoff'un sırıtışı birazcık daha hoştu çünkü dili sırıtışın ortasında dudaklarını höpürdetmek için dışarı çıkmadı. "Şimdi ve sonsuza dek Dave. Bir daha unutmayacağım. Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin? Çünkü, hey, Southgate Alışveriş Merkezi'ndeki Carmike Sineması benim, dokuz ekranım var, seneye IMAX getiriyorum. Sana geçiş kartı verebilirim ister..."

"Harika olur."

"Süper. Bu öğleden sonra getiri..."

"Neden kargolamıyorsun? Buraya ya da Evergreen Sokak'taki adrese. Sende var değil mi adres?"

"Tabii, evet. Temsilcin verdi. Bütün büyük filmler yazın geliyor."

Billy bir avuç aktörü süper kahraman kostümü içinde görmek için sabırsızlanıyormuş gibi başını salladı.

"Dinle Dave, bir eskort servisiyle bağlantım var. Çok hoş kızlar, çok gizli. İstersen..."

"Gerek yok. Dikkat çekmemeye çalışıyorum ya." Kapıyı açtı. Hoff sadece bela değildi, Hoff her an gerçekleşebilecek bir kazaydı.

"Irv Dean sana iyi davranıyor mu?"

Lobide çalışan güvenlik görevlisini diyordu. "Evet. Onunla bazen kazı kazan oynuyoruz."

Hoff aşırı yüksek sesle güldü, sonra onları duyan biri var mı diye yine omzunun üzerinden baktı. Billy, Colin White'ın ve diğer Business Solutions çalışanlarının arama listesinde Ken Hoff'un olup olmadığını merak etti. Büyük ihtimalle yoktu. Ken'in borçlu olduğu kişiler –ve borçluydu, Billy buna emindi– telefonla aramıyordu. Belli bir noktada öylece evine geliyorlardı, köpeğini yüzme havuzunda boğup çek yazmadığın elindeki parmaklarını kırıyorlardı.

"Güzel, güzel. Steve Broder peki?" Billy'nin yüzündeki boş ifadeyi görünce, "Bina sorumlusu," diye ekledi.

"Onu hiç görmedim," dedi Billy. "Dinle, Ken, uğradığın için teşekkürler." Billy adamın kırışık gömleğinin omzuna kolunu attı ve ona koridora kadar eşlik etti, onu asansörlere doğru çevirdi.

"Tabii ki. Zamanı geldiğinde gereken şeylerle gereken yerde olacağım."

"Bunu yapacağını biliyorum."

Hoff koridorda ilerlemeye başladı ama tam Billy ondan kurtulduğunu düşündüğü sırada geri geldi. Artık gözlerindeki çaresizliği saklamıyordu. Alçak sesle konuştu. "Gerçekten aramız iyi değil mi? Yani, seni gücendirecek bir şey yaptıysam ya da seni kızdırdıysam özür dilerim."

"Gerçekten iyi," dedi Billy. *Bu adam her şeyi mahvedebilir,* diye düşünüyordu. *Ve bunu yaptığında patlamanın merkezinde Nick Majarian olmaz. Ben olurum.*

"Çünkü buna ihtiyacım var," dedi Hoff. Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Naneli şeker, alkol ve Creed parfüm kokuyordu.

"Sanki ben oyun kurucuyum ve diğer tüm oyuncuların önü kapalı, derken bir yer açıldı, sihir gibi ve ben... Yani ben..."

Bu zorlama metaforun ortasında koridorun sonundaki avukat ofisinin kapısı açıldı. Jim Albright dışarı çıktı ve tuvalete yöneldi. Billy'yi görünce elini kaldırdı. Billy de karşılık verip aynını yaptı.

"Anlıyorum," dedi Billy. "Her şey yoluna girecek." Aklına söyleyecek başka bir şey gelmediğinden, "Yakında kale çizgisini geçeceğiz," dedi.

Hoff'un yüzü aydınlandı. "Ve gol!" dedi. Billy'nin elini yakaladı ve sertçe sıktı, sonra kaygısız görünmeye çalışarak koridorda ilerledi.

Billy onu asansöre binip gözden kaybolana dek izledi. *Belki de kaçmalıyım*, diye düşündü. *Dalton Smith olarak külüstür bir araba alıp kaçmalıyım.*

Ama kaçmayacağını biliyordu ve bekleyen bir buçuk milyon, kaçmamasının sebeplerinin sadece yarısıydı. Ofiste-konferans salonunda onu bekleyen şey de diğer yarısıydı. Belki yarısından da fazlasıydı. Billy'nin en çok istediği şey Monopoly oynamak, Don Jensen'la bira içmek, Phil Stanhope'la yatmak ya da Joel Allen'ı vurmak değildi. En çok istediği şey yazmaktı. Oturdu ve bilgisayarı açtı. Üzerinde çalıştığı belgeyi önüne aldı ve geçmişe daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

1

Yanına gittim, kendi kendime onu bir daha vurmak zorunda kalabileceğimi söyledim. Zorunda kalırsam bunu yapardım. Annemin erkek arkadaşıydı ama yanlış yapıyodu. Ölü gibi görünüyodu ama emin olmalıydım, elimi bir güzel yalayıp onun yanına çömeldim. Islak elimi hâlâ nefes alıyosa hissedilmek için ağzının burnunun önünde tuttum. Nefes almıyodu, artık öldüğüne kesin emindim.

Şimdi ne yapmalıydım biliyodum ama önce Cassie'nin yanına gittim. Umutluydum ama onun da öldüğünü biliyodum. Öyle olmalıydı, göğsü böyle tamamen ezilmişken. Ama elimi yeniden bir güzel yaladım ve onun ağzının önünde uzattım ama onda da nefes yoktu. Onu kollarıma alıp ağladım, annemin çamaşırhaneye gitmeden önce hep söylediği şeyi düşünüyodum, kardeşine göz kulak ol. Ama ona göz kulak olmamıştım. O orospu çocuğunu daha önce vurmam gerekirdi, o kardeşime göz kulak olmak olurdu işte. Anneme de göz kulak olmak sayılırdı çünkü ona vurduğunu biliyodum, annem mor gözüne ya da yarık dudağına gülüp sadece boğuşuyoduk Benjy, ben de yüzümü vurdum, diyordu. Buna inanacakmışım gibi. Cassie bile inanmıyodu ve o sadece 9 yaşındaydı.

Ağlamam bitince telefona gittim. Çalışıyodu. Her gün çalışmazdı ama o gün çalışıyodu çünkü fatura ödenmişti. 911'i aradım, bir kadın cevap verdi.

Merhaba dedim, benim adım Benjy Compson ve biraz önce annemin erkek arkadaşını öldürdüm, o kız kardeşimi öldürdükten sonra. Kadın bana adamın öldüğünden emin olup olmadığımı sordu. Emin ol-

duğumu söyledim. Adresin ne oğlum dedi. Hillview Karavan Parkı, Skyline Yolu, 19 Numara dedim. Annen orada mı diye sordu. Hayır, dedim, iş yerinde, Edendale'deki 24 Saat Çamaşır'da. Kardeşinin öldüğünden emin misin dedi. Emin olduğumu çünkü adamın onu ayağıyla ezdiğini, göğsünün tamamen içe göçtüğünü söyledim. Elimi yalayıp nefesini hissetmeye çalıştığımı ama nefes almadığını söyledim. Tamam, oğlum, olduğun yerde kal, polisler birazdan yanında olacak, dedi. Teşekkürler efendim, dedim.

Silah seslerinden falan sonra polisin çoktan orada olacağını sanırsınız ama karavan parkı şehrin bir ucundaydı ve insanlar sürekli bahçelerindeki geyiklere, rakunlara ve dağsıçanlarına ateş ediyodu. Ayrıca burası Tennessee'ydi. İnsanlar burada sürekli ateş ediyodu, Tennessee'de bu hobi gibi bir şeydi.

Bir şey duyduğumu sandım, annemin erkek arkadaşı ölü olsa da bana saldırmak için ayağa kalkıyomuş gibi. Bunu yapamayacağını biliyodum ama gizlice girdiğim film geliyodu aklıma. Cassie'yi de yanımda gizlice sokmuştum, kanlı yerlerde gözlerini kapatmıştı ve sonrasında da kâbuslar görmüştü, onu filme götürmekle acımasız davrandığımı biliyodum. Onu neden götürdüğümü bilmiyom. Sanırım insanın içinde acımasız bir yan var ve bazen kan ya da irin gibi dışarı çıkıyo. O filmi geri almak isterdim ama erkek arkadaşı vurmamı geri almazdım. O kötü, çok kötü biriydi, masum küçük bir kızı öldürmüştü. Islahevine gitmem gerektiği anlamına gelse bile yapardım bunu.

Zaten ancak korku filmlerinde zombiler olurdu. Adam gebermişti işte. Cassie'nin üzerini bir battaniyeyle örtmeli miyim diye düşündüm ama hayır, bu üzücü ve korkunç olurdu, telefonun olduğu duvara yapıştırılmış kağıttan 24 Saat Çamaşır'ı aradım. Bir kadın 24 Saat Çamaşır diyerek açtı, adımın Benjy Compson olduğunu ve annem Arlene Compson'la konuşmam gerektiğini, onun çamaşır mengenesinde çalıştığını söyledim. Acil bir durum mu diye sordu kadın. Evet, efendim, öyle, dedim. Bu sabah fena halde yoğunuz, neymiş bu aşırı acil durum dedi. Bunun çok meraklı ve kibirli olduğunu düşündüm, belki çok üzgün olduğumdan öyle geliyodu ama sanmıyom. Kız kardeşim öldü, dedim. Aşırı acil durum bu. Aman Tanrım, emin misin dedi, ben de lütfen annemle konuşabilir miyim dedim. Çünkü bu meraklı pislik canıma yetmişti.

Bekledim, annem nefes nefese telefona geldi ve Benjy ne oldu dedi. Bu bir şaka olmasa iyi olur. Bunun bir şaka olmasının hepimiz için daha iyi olacağını düşündüm ama öyle değildi. Erkek arkadaşının sarhoş halde, kolunda bir alçıyla eve geldiğini, Cassie'yi öldürdüğünü ve beni de öldürmeye çalıştığını, onu vurup öldürdüğümü söyledim. Polisin yolda olduğunu, sirenleri duyabildiğimi söyledim, eve gel ve beni hapse götürmelerini engelle çünkü ya o ölecekti ya ben, dedim.

Dışarı, karavanın en üst basamağına çıktım, bunlar gerçek basamaklar değildi, annemin son erkek arkadaşının, kötü erkek arkadaştan öncekinin, merdivene dönüştürdüğü beton bloklardı. Onun adı Milton'dı ve o iyiydi. Keşke kalsaydı ama gitti. Annem iki çocuğun sorumluluğunu istemiyo, demişti. Bu bizim hatamızmış gibi. Biz doğmayı istemişiz gibi. Neyse o basamaklara çıktım çünkü ölü insanlarla beraber karavanda olmak istemiyodum. Kendime Cassie gerçekten ölmüş olabilir mi diye soruyodum ve kendime evet, gerçekten öldü diyodum.

İlk polisler geldi, onlara ne olduğunu anlatırken annem geldi. Polisler onun içeri girmesine engel olmaya çalıştı ama o yine de girdi, Cassie'yi gördüğünde çığlık attı ve ağlayıp sızlamaya başladı, o kadar uzun süre devam etti ki ellerimle kulaklarımı kapatmam gerekti. Ona kızgındım. Ne olacağını sanıyordun ki diye düşündüm. Aynı sana vurduğu gibi, bize de daha önce vurdu, ne olacağını sanıyodun. Kötü insanlar er geç kötü şeyler yaparlar, bunu çocuklar bile bilir.

O sırada bütün komşularımız dışarı çıkmış, bakınıyodu. Polislerden biri iyiydi. Beni polis arabasına, komşuların kolayca bakamayacağı bir yere oturttu ve bana sarıldı. Torpido gözünde biraz şeker olduğunu söyledi ve bir tane ister miyim diye sordu, ona hayır, teşekkürler, dedim. Tamam, Benjy, dedi, sadece bana olanları anlat. Ben de anlattım. O hikayeyi kaç kere anlattım bilmiyom ama bayağı çok anlattım. Neyse ağlamaya başladım ve polis bana bir kez daha sarıldı, bana cesur bir çocuk olduğumu söyledi, keşke annemin bu adam gibi bir erkek arkadaşı olsaydı diye düşündüm.

Ben polis arabasında oturmuş olanları anlatırken daha çok polis ve üzerinde MAYVILLE ADLİ BİRİM yazan bir minibüs geldi. Bu minibüsten

bir adam fotoğraflar çekti, daha sonra duruşmada bu fotoğraflardan bazılarını gördüm ama cesetlerin fotoğraflarını değil. Duruşmadaki insanların neden çoktan gördüğüm cesetlerin fotoğraflarına bakamayacağımı düşündüğünü bilmiyom. Ama asıl söylemek istediğim o adamın çektiği fotoğraflardan biri gazetede çıktı. Fotoğrafta kardeşimin yaptığı kurabiyeler vardı, yere saçılmış halde duruyolardı. Altında KURABİYELER YÜZÜNDEN ÖLDÜRÜLDÜ yazıyodu. Bunu hiç unutmadım, aynı anda nasıl hem acımasız hem doğru olduğunu.

Duruşmaya gitmem gerekti. Bir yargıç yerine 3 kişi vardı. Öğretmen gibi görünen, öğretmen gibi konuşan 2 erkek ve 1 kadın. Odada onlar ve ben, annem, karavana, ki oraya "olay mahalli" diyolardı, ilk gelen polisler dışında kimse yoktu. Televizyondaki Law&Order dizisindeki gibi bir avukatımız yoktu, gerekmemişti. Kadın benim cesur bir çocuk olduğumu söylemiş ve anneme psikolojik danışmanlık almamı önermişti. Annem bunun iyi bir fikir olduğuna katılmış ama sonra bana bazı insanların paranın ağaçta büyüdüğünü sandığını söylemişti.

Ayrılıyoduk, her şeyin bittiğini sanıyodum ki adamlardan 1i, bir dakika Bayan Compson dedi. Bir şey söylemem gerekiyo. Bu trajedi için suçun bir kısmını üstlenmeniz gerektiğini söylemem gerekiyo. Sonra bir akrebin iyi yürekli bir kurbağadan onu şiddetle akan bir nehirden geçirmesi için nasıl yalvardığı ama yolun yarısında kurbağayı soktuğu, kurbağanın bunu neden yaptın, şimdi ikimiz de boğulacağız dediği ve akrebin de sokmak benim doğamda var, sırtına binmeme izin verdiğinde benim bir akrep olduğumu biliyodun, dediği bir hikâye anlattı.

Sonra adam sırtınıza bir akrep aldınız Bayan Compson ve o sizin küçük kızınızı sokup öldürdü dedi. Oğlunuzu da kaybedebilirdiniz. Kaybetmediniz ama bu trammayı hayatının geri kalanı boyunca taşıyacak. Size önerim bir daha bir akreple karşılaşırsanız onu sırtınıza almak yerine ayaklarınızın altında ezmeniz.

Annemin yüzü kıpkırmızı oldu, bunu nasıl dersin, dedi. Böyle bir şeyin olabileceğini düşünsem çocuklarımı asla tehlikeye atmazdım. Adam aksini kanıtlayamadığımız için genç Benjamin'in vesayeti sizde kalıyor dedi. Ama Bay Russell'ın şiddet içeren doğasına dair uyarıları belki sadece birkaç kez, belki çok kez fark etmediyseniz buna çok şaşırırım.

Annem ağlamaya başladı, bu benim de ağlayasımı getirdi. Bana yukardan bakıp hakkımı yiyosunuz dedi. En son ne zaman eve yiyecek getirmek için azıcık paraya 40 saat ter döktünüz? Adam konu ben değilim Bayan Compson dedi. Bir çocuğunuzu kötü seçimleriniz yüzünden kaybettiniz, diğerini de kaybetmeyin dedi. Duruşma kapanmıştır.

2

Billy, o yaz –çok kimlikli döneminde– bir noktada Bob Raines'in ölüm hikâyesini ve ardından gelen duruşma kısmını baştan okudu. Sonra pencereye gidip adliyeye baktı, bir polis arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Kahverengi üniformalı iki polis ön koltuklardan indi. Biri arka kapıyı açtı ve oradaki adamın inmesini beklediler. Mahkûm sırık gibi ve zayıftı, bol bir kot ve arkasında Arkansas Razorback yazan canlı mor bir kapüşonlu giyiyordu, o günkü hava için çok kalındı. Dört yüz elli metreden bile Billy'ye acınası görünmüştü. İki polis birer kolundan tuttu ve onu geniş merdivenlerden artık nasıl bir adalet bekliyorsa ona götürdüler. Bu, zamanı geldiğinde (gelirse) tam da Billy'nin yapmak zorunda kalacağı atıştı ama neredeyse fark etmedi bile. Hikâyesini düşünüyordu.

Hikâyeyi *mal moduyla* anlatmak üzere yola çıkmıştı ama başka bir şeye dönüşmüştü ve bunu ancak dümdüz okuduktan sonra fark etmişti. *Mal modu* oradaydı, tamam, her okuyan (Nick ve Giorgio mesela) bunu yazarın genelde *Star* dergisi, *Inside View* ve *Archie* çizgi romanı okuduğunu söylerdi ama yazdıklarında bundan fazlası vardı. Çocuk halinin sesi. Billy bu sesle yazmayı planlamamıştı –en azından bilinçli olarak– ama yaptığı buydu. Hipnozla eskiye dönmüş gibiydi. Belki gerçekten önemli olduğunda yazmak böyle bir şeydi.

Önemli miydi? Yazdıklarını görecek kişiler sadece kendisi ve belki de çoktan ilgisini kaybeden iki Vegas zorbasıyken?

"Önemli," dedi Billy pencereye. "Çünkü bu hikâye benim."

Evet ve çünkü bu gerçek. İsimleri biraz değiştirmişti –Cathy yerine Cassie ve annesinin adı da Darlene'di, Arlene değil– ama çoğunlukla gerçekti. Çocuğun sesi gerçekti. O ses hiç konuşma fırsatı bulamamıştı, duruşmada bile. Ona sorulan soruları cevaplamıştı ama kimse göğsü ezilen Cathy'yi kollarında tutmanın nasıl his olduğunu sormamıştı. Kimse, *Kardeşine göz kulak ol*, diye tembihlenmenin ve dünyadaki en önemli işte başarısız olmanın nasıl bir his olduğunu sormamıştı. Kimse ıslak elini kardeşinin ağzıyla burnunun önünde tutup hiç umut olmadığı halde umut etmenin nasıl his olduğunu sormamıştı. Kimse geri tepen silahın sanki sadece gazlı içeceğini hızlı içmiş gibi onu geğirttiğini bilmiyordu. Bu soruları ona sarılan polis bile sormamıştı. O sesin konuşmasına izin vermek ne büyük bir rahatlamaydı.

Geri gidip MacBook'u açtı ve oturdu. Ekrana baktı. *Stepenek Evi'ndeki –tabii oraya Speck Evi diyecekti– kısımlara geldiğimde bu sesin biraz daha büyümesine izin verebilirim*, diye düşündü. Çünkü biraz daha büyümüştüm.

Billy tuşlara basmaya başladı, başta ağır ağır, sonra hız kazanarak. Yaz onun etrafında sürüp gitti.

3

Duruşmadan sonra annemle ben eve geri döndük. Cassie'yi gömdük. Erkek arkadaşı kim gömdü bilmiyom, umurumda da değil. Sonbaharda okula yeniden başladım, çocuklardan bazıları bana Bum Bum Benjy diyordu, o yıl sınıfta kaldım. Kavga edip başımı belaya sokmadım ama okulu çok kırıyodum, annem beni alıp koruyucu aileye vermelerini istemiyosam kendime çeki düzen vermem gerektiğini söyledi. Bunu istemiyodum o yüzden bir sonraki sene daha çok çalışıp derslerimi geçtim. Speck Evi'ne gönderilmem benim hatam değildi, annemin hatasıydı.

Cassie öldükten sonra çok içmeye başladı, genelde evde içiyodu ama bazen barlara gidiyo ve bazen yanında bir adam getiriyodu. Bana

o adamların hepsi kötü erkek arkadaşı gibi görünüyodu, yani pislik heriflerdi. Olanların ardından annemin neden aynı tip adamlara gittiğini bilmiyom ama öyle yapıyodu. Kusup sonra da kusmuğunu yalayıp yutan köpekler gibiydi. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyom ama geri almayacağım.

O ve o adamlar, en az üç, belki beş adam olmuştu, yatak odasına giriyolardı, annem sadece boğuştuklarını söylüyodu ama o zaman artık daha büyüktüm ve seviştiklerini biliyodum. Derken bir gece karavanda içerken bir kutu Cheezits kraker almak için 7-11 dükkana gitti ve dönüş yolunda kenara çekildi. Alkollü araç kullanmakla suçlandı ve 24 saatliğine nezarete atıldı. O sefer de yanında kalmama izin verdiler ama ehliyetini altı aylığına kaybetti ve çamaşırhaneye otobüsle gitmek zorunda kaldı.

Ehliyetini aldıktan bir hafta sonra bir kez daha alkollü araç kullandığı için durduruldu. Bir duruşma daha oldu, bu sefer sadece benim hakkımda ama şu işe bak ki masada 2 yeni insanla beraber akreple kurbağa hakkındaki hikayeyi anlatan adam da oturuyodu! Yine mi siz dedi. Annem evet, yine ben, kızımı kaybettiğimi biliyorsunuz, dedi. Başımdan geçenleri biliyosunuz. Adam biliyom, dedi, dersinizi almış gibi görünmüyosunuz Bayan Compson. Annem kendinizi benim yerime koymuyorsunuz dedi. Bu sefer avukatı vardı ama adam pek bir şey söylemedi. Sonrasında annem onu çok fena azarladı, sen ne işe yaradın dedi. Avukat bana savunabileceğim pek bir şey vermediniz Bayan Compson dedi. Annem kovuldun dedi. Adam beni kovamazsınız çünkü istifa ediyom dedi.

Bir gün sonra duruşma odasına döndüğümüzde benim Speck Evi denen bir yere koruyucu aileye gideceğimi çünkü annemin anneliğe uygun olmadığını söylediler. Annem siz ne sahtekâr insanlarsınız, bununla savaşacağım, mahkemeye gideceğim dedi. Akrep ve kurbağayla ilgili hikâyeyi anlatan adam içkili misiniz dedi. Annem siktir git şişko yavşak dedi. Adam ona karşılık vermedi ama Benjy'nin eşyalarını toparlamak ve vedalaşmak için 24 saatiniz var Bayan Compson dedi. Vedalaşırken ayık olmanız onun için daha anlamlı olacaktır. Sonra o ve diğer ikisi dışarı çıktı.

Eve otobüsle döndük. Annem kaçacağız Benjy dedi. Başka bir şehre gidip isimlerimizi değiştireceğiz. Yeniden başlayacağız. Ama ertesi

gün hâlâ oradaydık, bu Hillview Karavan Parkı'nda geçirdiğim son gündü, annemle yaşadığım son gün. Bir polis beni Speck Evi'ne götürmeye geldi. Polisin bana sarılan polis olmasını isterdim ama bu başka biriydi. Memur Malkin de kötü biri değildi ama.

Neyse annem sorun çıkarmadı çünkü kendindeydi. Polise eşyalarını toplamayı erteledim çünkü bunun gerçekten olacağını düşünmek istemedim dedi. Bana 15 dakika verin. Polis sorun olmadığını söyledi ve annem bir spor çantasını kıyafetlerle doldururken bekledi. Dışarda bekledi. Sonra annem bana 2 tane fıstık ezmeli reçelli sandviç hazırladı ve onları bir pakete koydu, bana iyi bir çocuk olmamı söyledi. Sonra ağlamaya başladı, ben de ağladım. Gitmek zorunda olmam onun hatasıydı, her şey onun hatasıydı, akrebi sırtına alan oydu, sarhoş olup duran ve suçu Cassie'nin ölmesine atan oydu ama ağladım çünkü onu seviyodum.

Dışarı çıktığımızda polis Evansville'deki Speck Evi'ne gittiğimde büyük ihtimalle annemi arayabileceğimi söyledi. Annem bana yan komşumuz Bayan Tillitson'ı aramamı söyledi, polise de telefonumuzun o sıra çalışmadığını anlattı. Bu da faturanın yine ödenmediği anlamına geliyordu. Memur Malkin güzel plan dedi ve bana anneme sarılmamı söyledi. Sarıldım. Saçlarını kokladım çünkü hep çok güzel kokuyodu. Evansville'e varmamız 2 saat sürdü. Önde oturdum. Ön koltukların arkasında arka koltukları kafese çeviren tel örgüler vardı. Polis başımı belaya sokmazsam asla arka tarafa oturmak zorunda kalmayacağımı söyledi. Başını belaya sokmayacaksın değil mi dedi, ben de evet dedim ama polis arabasıyla koruyucu ailenin evine gidiyorsan başının çoktan belada olduğunu düşünüyodum.

Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçlerden 1ini yedim, paketin içine yumurta dolması da koyduğunu gördüm, onun bunu elleriyle yaptığını düşünmek yeniden ağlamama neden oldu. Polis omzuma vurup ilerde daha iyi olacak oğlum dedi. Küçük isim etiketinde F.W.S. MALKIN yazıyordu. Ona F.W.S.'nin ne anlama geldiğini sordum çünkü bunun özel bir iş falan olduğunu düşünmüştüm. Adının kısaltması olduğunu söyledi, Franklin Winfield Scott Malkin ama bana Frank diyebilirsin Benjy dedi.

O sırada ağlamıyodum ama üzgün olduğumu ve belki de korktuğumu görmüş olmalı çünkü uzanıp omzumu sıvazladı ve her şey yoluna

girecek Benjy dedi. Orada bir sürü iyi çocuk var. Hepsi iyi anlaşıyolar, davranışlarına dikkat edersen sen de iyi anlaşırsın. Üç eyaletteki bütün koruyucu aile evlerini biliyom, Specklerinki fena değil. En iyi ev de değil ama onlarla hiç sorun yaşamadık. Gördüğüm bazı şeyleri bilmek istemezsin. Terbiyeli davranır, iyi geçinmek için uyumlu davranırsan sorun yaşamazsın.

Annemi özlediğimi söyledim. Tabii ki özlersin dedi, o ayağını yere sağlam bastığında yeniden bir duruşma yapılacak, o zaman eve dönebilirsin. Bu dönemde de çarşamba akşamları ve cumartesi ve pazarları akşam 7ye kadar ne zaman isterse ziyarete gelebilir. Onunla konuştuğunda bunu söylemeyi unutma.

Ama annem ayağını yere sağlam basamadı. İçmeye devam etti, ona kristal meth veren bir sevgili buldu, bu şeylere bulaşınca ayağını yere sağlam basmak pek mümkün olmuyodu çünkü çoğu zaman kafan uçuyodu. Başlarda beni görmeye sık sık geldi, sonra arada bir gelmeye başladı, sonra neredeyse hiç, sonra da gelmeyi tamamen kesti. Son geldiği seferde dişlerinden bir kısmı düşmüştü ve saçları pisti. Beni böyle görmek zorunda olmandan nefret ediyorum Benjy dedi, ben de nefret ediyorum dedim. Rezil haldesin dedim. O sırada ergendim, ergenler *canları* yandığında can acıtmak için her şeyi söylerler.

Speck Evi taşradaydı. Köhneydi ama her tarafta odaları olan bir malikâne gibi büyüktü, 3 katlıydı. Belki 4. Dışardan iyi görünüyordu ama içinde eski, cereyanlı, su kaçakları olan, kışları soğuk bir yerdi. Dondurucuya konmuş sik gibi soğuk, derdi Ronnie. Ama oraya vardığımda evin eski olduğunu anlamamıştım, yeni olduğunu düşünmüştüm çünkü köhne olsun olmasın parlak kırmızı renge ve çerçeveleri de maviye boyanmıştı. Kısa süre sonra evi her yıl Speck'te yaşayan çocukların boyadığını ve saatine 2$ aldıklarını öğrendim. Bir yıl yeşil renkli beyaz çerçeveli, sonra sarı renkli yeşil çerçeveli oluyordu. Ben ve Ronnie'nin oraya neden Bitmeyen Boya Evi dediğimizi anlarsınız! Askeriyeye katılmak için evden ayrıldığım sene boya yeniden kırmızı ve maviye dönmüştü. Ronnie bu derme çatma yıkıntıyı bir arada tutan tek şey boya Benjy diyordu. Bu bir şakaydı, Ronnie hep şaka yapardı ama aynı zamanda doğruydu. Sanırım çoğu şakanın doğru bir yanı oluyor, komik olmalarının sebebi de bu.

Memur F.W.S. Malkin, Speck evinin çok iyi ya da kötü olmadığını söylemişti, bunun doğru olduğu ortaya çıktı. Denizaşırı askerliğe başvuracak yaşa gelene dek 5 yıl boyunca orada kaldım, Bayan Speck bazen bir havlu ya da bezle başımın yan tarafına vururdu ama bana hiç eliyle vurmadı, altı yaşında ve bir gözü sigarayla kör edilen Peggy Pye gibi küçük çocuklara hiç vurmazdı. Başımın yanına vurduğunda da bunu hak etmiş olurdum. Bay Speck'in çocuklara vurduğunu sadece iki kez gördüm. Birinde Jimmy Dykeman taş atıp dış pencereyi kırmıştı, diğerinde de Sara Peabody, Peggy'nin etrafında dans edip Peggy Pye, Peggy Pye, gittim bir güz altı ay, tek gözlü Peggy Pye diye şarkı söylüyordu. Bay Speck bu yüzden onun yüzüne tokat atmıştı. Sara acımasız bir kızdı, kötü biriydi. Bir keresinde ona büyüyünce ne olmak istediğini sorduğumda bana telekız olacağım, paralarını almak için ünlü adamlarla yatacağım demişti. Sonra bu bir şakaymış gibi gülmüştü, belki de öyleydi.

Speckler iyi ya da kötü insanlar değillerdi, sadece Tennessee eyaletinden aldıkları parayla geçinen insanlardı. Bütün denetlemelerden geçiyolardı. Okula otobüsle ve her zaman temiz kıyafetlerle gidiyoduk, askeriyeye katılmaya karar verdiğimde Bay Speck annemin vesayetinden çıkmam için benimle bir duruşmaya katıldı, yasal vasim olmak için bir duruşmaya daha katıldı. Böylece 18i beklemeden 17 buçuk yaşımda orduya katılmam için belgeleri imzalayabilecekti. Annemin vesayet davasına belki de geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi, böyle bir davanın olacağını bile bilmiyoken nasıl gelecekti ki? Ona söylerdim ama karavan parkından ayrılmıştı, meth bağımlısı çıkan erkek arkadaşıyla bir süre yaşadığı daireden de. O iki duruşmanın ardından Bay Speck bana Tanrı yardımcın olsun, artık ne istersen yapabilirsin Benjy demişti. Ona Tanrıya inanmadığımı söylemiştim, o da inanırsın, biraz zaman ver demişti.

Bitmeyen Boya Evi'nde şunu öğrendim: İnsanların nasıl davrandığına dair çoğu fikrini televizyondan edinen bir çocukken düşündüğüm üzere iyi ve kötü olmak üzere sadece 2 çeşit insan yoktur. 3 çeşit vardır. Üçüncü çeşit insanlar iyi geçinmek için uyumlu davranırlar, Memur F.W.S. Malkin'in bana dediği gibi. Onlar bu dünyada en çok bulunan in-

sanlardır ve bence gri insanlardır. Seni incitmezler (en azından bilerek) ama sana pek faydaları da dokunmaz. İstediğini yap ve Tanrı yardımcın olsun derler.

Bence bu dünyada kendi başının çaresine bakman gerekiyor.

Bitmeyen Boya Evi'ne ilk geldiğimde benimle beraber 14 çocuk vardı. Ronnie bunun iyi olduğunu çünkü 13ün uğursuz bir rakam olduğunu söylemişti. En küçüğümüz Peggy Pye'dı, hâlâ arada bir külotunu ıslatıyodu. İkizler Timmy ve Tommy vardı, 6-7 yaşlarındalardı. En büyük çocuk Glen Dutton'dı, 17 yaşındaydı ve ben geldikten kısa süre sonra orduya katıldı. Bay Speck'in yasal vasisi olup onun için imza atması gerekmemişti, ama annesi yapmıştı bunu, Glen ona asker sigoratasından para göndereceğini söylemişti. Glen bana ve Ronnie'ye, o sürtük eline para geçecek olsa beni sarıklılara köle olarak bile verir demişti. Glen büyüktü ve sürekli küfrediyodu, denizci gibi küfreden Ronnie'den bile daha çok küfrediyodu ama küçük çocukları hiç ezmezdi. O da çok becerikli bir boyacıydı, hep en yukardaki iskelelerdeydi.

Memur Malkin polis arabasını garaj yoluna soktuğunda evin yan tarafında ne olduğunu görünce neredeyse kör olmuştum. Göz alabildiğine hurda araba vardı, sadece birkaç tane değil, yüzlerce. Tepe boyunca devam ediyorlardı, kısa süre sonra diğer tarafta da devam ettiğini öğrendim, ilerledikçe arabalar daha da eskiyo ve paslanıyodu. Güneş hâlâ bir ön camı olan tüm arabaların ön camlarından yansıyodu. Speck evinden yarım kilometre falan ileride, oluklu metalden yapılmış yeşil bir araba tamirhanesi vardı. İçerdeki insanların havalı matgap ve İngiliz anahtarı kullandıklarını duyardım. Ön tarafta üzerinde SPECK'İN OTO PARÇALARI ve KÜÇÜK TAMİRLER ve DÜŞÜK FİYATA KALİTELİ ÜRÜNLER yazan bir tabela vardı.

Memur Malkin burasının Speck'in abisinin yeri olduğunu söyledi, gözü bayağı rahatsız ediyo değil mi. Şehir imar planının hemen dışında, bu yüzden yanına kâr kalıyo. Senin Speck'in hemen imar planının içinde, o yüzden yan taraflara ve arkaya tel örgü çektirmesi gerekti. Bunu sana söylüyom ki tüm o telleri görünce kendini hapse giriyo gibi hissetme. Otomobil mezarlığı tehlikeli bir yer Benjy. Yasak bölge olmasının bir

nedeni var. Oraya gitmeyi koyma kafana tamam mı? Evet dedim ama tabii ki koymuştum kafama. Ben, Glen, Ronnie ve Donnie. Sadece ben ve Ronnie, Glen orduya katıldıktan sonra bazen Donnie, Ronnie kaçtıktan sonra daha çok tek başıma ben. Bazen onun nereye gittiğini merak ediyom. Umarım iyidir. O gidince mutsuz bir yer olmuştu ev. Belki de bu yüzden askeriyeye katılmışımdır ama dürüst olmam gerekirse o olsa da gidebilirdim.

Speck Çocuklarından olduğum 5 sene Bitmeyen Boya Evinin 3 kez renk değiştirdiğini görmeme yetecek kadar uzundu. Orada geçirdiğim zaman içinde öne çıkan anlar var, bana Bum Bum Benjy diyen 2 çocukla kavga edip okuldan uzaklaştırıldığım zaman gibi, bunu daha önce de birçok kez yapmışlardı ama bu sefer bıkmıştım. Benden daha büyüklerdi ama aralarından biri gözümü morarttıktan ve diğeri burnumu neredeyse patlattıktan sonra bile dövüşmeye devam ettim. Burnumu patlatanın adı Jared Klein'dı, pantolonunu tutup aşağı çektim, herkes çiş lekeli külotunu gördü. Bu konuda onunla bayağı dalga geçtiler, ona iyi oldu.

Öne çıkan bir diğer şey Peggy Pye'ın zatürre olup hastaneye gitmesi. Bir hafta ya da belki 10 gün sonra Bayan Speck hepimizi oturma odasında dua etmek için topladı, Peggy vefat etti, İsa'yla olmak için cennete gitti, artık iki gözüyle de görebiliyor dedi. Donnie Wigmore umarım oranın yemekleri daha iyidir dedi, Bay Speck de ona, bir tane çarpmamı istemiyorsan zekice yorumlarını kendine sakla dedi. Neyse Peggy'nin ruhu için dua ettik, Ronnie'nin Donnie'nin söylediğine gülmemek için eliyle ağzını kapatması gerekmişti ama o da ağlıyodu. Diğer çocuklar da ağlıyodu çünkü Peggy herkesin "sevgilisiydi." Ben ağlamadım ama kötü hissettim. Daha sonra ben, Ronnie, Glen ve Donnie dışarda, Demo Derbideyken, Ronnie biraz daha ağladı. Glen ona sarıldı, Ronnie, Peg çok tatlıydı değil mi dedi, Glen de evet, kesinlikle öyleydi dedi.

Sonra Ronnie beni sarıldı, ben onu sarıldım, bu Peggy'nin ölümünden kaynaklanan tek mutlu şeydi çünkü Ronnie Givens'a âşıktım. Hiçbir şey olmayacağını biliyordum çünkü benden 2 yaş büyüktü ve Glen'den aşırı hoşlanıyordu ama insan hislerine engel olamaz. Hisler nefes almak gibidir, içimize girer ve çıkarlar.

Demo Derbi, Bitmeyen Boya Evinin arkasındaki, Speck'in Oto Parçaları'nın yanındaki araba mezarlığına verdiğimiz isimdi. Orası bi-

zim özel yerimizdi. Oradan uzak durmamızı söylemeleri oraya daha da çok gitmek istememize neden oluyordu. Ronnie cennet bahçesinde Havva'nın yememesi gereken Yasaklı Meyve Ağacı gibi olduğunu söylemişti. Glen de elini ön camları güneşi yansıtıp yüz güneşe çeviren sıra sıra hurda arabalara doğru savurup bu siktiğim koca bir meyve bahçesi demişti, bu da beni ve Ronnie'yi güldürmüştü.

Oraya gittiğimizde Cadillac, Lincoln ve BMW'ler gibi en iyi arabaları arıyorduk, bir keresinde arka tarafı tamamen gitmiş eski bir Mercedes limuzin görmüştük. Glen hep bir süpürge taşıyor ve arabaya binmeden önce fare falan varsa korkutmak için koltuklara bir iki kere vuruyordu. Bir keresinde koca bir sıçanı korkutup kaçırmıştı. Donnie de yanımızdaydı, Bay Speck kaçıyor dedi ve çatlayana kadar güldük. Neyse işte o arabalarda oturup sağlamlarmış gibi davranır, bir yere gidiyor gibi yapardık.

Demo Derbi'ye kolayca girebiliyorduk çünkü oyun parkının arka köşesinde tel örgülerde bir delik vardı, Glen bir keresinde kim bilir kaç boku yemiş evlatlık çocuk bu delikten geçti ve kim bilir şimdi neredeler dedi. Bu hepimizi güldürdü ama sonra Ronnie büyük ihtimalle gidecek iyi bir yerde değiller dedi. Donnie buna da güldü ama ben ve Glen gülmedik. O bana baktı, ben de ona, ikimiz de "iyi bir yerde değiller"i düşünüyoduk!

Bazen Glen direksiyona oturup sürer gibi yapardı, Ronnie de ön koltuğa otururdu. Bazen de bunun tersini yaparlardı, Glen ön yolcu koltuğuna oturduğunda bağırarak HEY RONNIE O LANET KÖPEĞE VURMA gibi şeyler derdi, Ronnie direksiyonu çevirip yana savrulur gibi yapardı. Glen başıyla beraber Ronnie'nin kucağına düşer, o da Glen'i itip emniyet kemerini tak aptal herif derdi.

Ben hep arkada otururdum, bizimle geldiyse Donnie'yle beraber ama çoğu zaman tek başıma. Ki bunu tercih ediyordum. Glen birkaç sefer bitene kadar aramızda çevirdiğimiz bir kutu bira getirdi. Sonrasında kokusu nefesimizde kalmasın diye Ronnie naneli şeker verirdi. Bir keresinde Glen 3 bira getirdi ve biraz çakırkeyif olduk, Ronnie direksiyonu hızla sağa sola çeviriyordu, Glen aynasızlar seni kenara çekmesin kızım dedi. Onlar buna güldüler ama ben gülmedim çünkü benim annem gerçekten aynasızlar tarafından kenara çekilmişti ve komik değildi.

Donnie sigara içiyordu. Glen'e bira alan kişi Donnie'ye sigara alan kişi miydi bilmiyorum ama yatağının altındaki gevşek bir döşeme tahtasının altında bir paket Marlboro saklıyordu. Sigarayı genelde mutfağın arka tarafında içiyordu ama bir gün kocaman eski bir Buick Estate arabasında güya rulet oynayıp gevezelik yapmak için Vegas'a gider gibi yaparken çıkardı sigaralarını. Sakın onu burada, kuru otların ve dökülmüş yağların içindeyken yakayım deme dedi Ronnie. Donnie ne oluyor, regl falan mısın dedi. Glen arkasını dönüp elini yumruk yaptı, ön dişlerini yutmak istemiyorsan lafını geri al dedi. Daha sonraları, Felluce'deyken, Assubay West'in, isyancıların, şehrin Pizza Dilimi dediğimiz bölgesindeki güvenli evine roketatarla ateş etmesini izledim, ev içindeki tüm cephane yüzünden havaya uçtu. Şansımıza hep birden ölmedik, böyle bir şey olmasını beklemiyorduk. Bu aklıma Donnie'nin bazen de malzemelerin bulunduğu kulübede sigara içtiğini getirdi, Speck'in tüm boyaları koyduğu yerde. Orası büyük ihtimalle Demo Derbi'den daha da tehlikeliydi.

Donnie lafını geri aldı ama Ronnie, Glen'in omzuna sağlam bir yumruk geçirdi. Benim avukatlığımı yapmana ihtiyacım yok Dutton, dedi.

Ronnie sana soyadınla seslendiğinde kızdığını anlardın. Arka koltuğa dönüp yangın çıkacak diye endişelenmek için regl olmama gerek yok Wigmore çünkü bende bu var. Kolunu uzatıp oradaki parlak yanık izini gösterdi. Hepimiz onu daha önce görmüştük. Kolunun yarısından nerdeyse ta omzuna kadar gidiyordu. Ailesi bir ev yangınında yanmıştı. Ronnie yanık kolu, aynı taraftaki kısmen yanan bacağı ve yanan saçlarıyla 2nci kat penceresinden tam zamanında atlamıştı. Tek akrabası, bir teyzesi onu almayacağını söyledikten sonra Specklerin Bitmeyen Boya Evi'ne bu olay yüzünden gelmişti. Teyzesi Ronnie'yi hastanede ziyaret ettiği tek seferde ben iki çocuğumu yetiştirdim, ikisi de belalı, bu kadarı yeter bana demişti. Ronnie bu konuda onu suçlayamadığını söylüyordu.

Yangının neler yapabileceğini biliyorum, dedi. Unutursam da yapmam gereken tek şey hatırlamak için koluma bakmak. Donnie üzgün olduğunu söyledi, ben de söyledim. Özür dilemem için bir sebep yoktu, sadece yandığı için kötü hissediyordum ama aynı zamanda yüzünün yanmamasına seviniyordum, yüzü güzeldi. Neyse de ondan sonra hepimiz yeniden arkadaş olduk, gerçi Donnie Wigmore hiçbir zaman Ronnie ve Glen gibi arkadaşlık etmedi bana.

4

"Demo Derbi'de güzel zamanlar geçirdik," dedi Billy.

Yine pencereden adliyeye bakıyordu. Ağustos, yerini eylüle bırakmıştı ama sıcak hava yüzünden etraf hâlâ bulanık görünüyordu. Sokaktan yükselen sıcak dalgasını görebiliyordu. Bu ona Bitmeyen Boya Evi'nin mutfağının arkasındaki büyük çöp yakma fırınının üzerinde havanın titreşmesini hatırlattı.

Speckler Stepeneklerdi, Ronnie Givens Robin Maguire'dı, Glen Dutton da Gadsden Drake. *Gadsden Satışı'na istinaden bu ismi koymuş olmalılar,* diye düşündü Billy. Hâlâ ordudayken *Slavery, Scandal and Steel Rails** diye bir kitap okumuştu, o geniş çorak toprakların Meksika'dan satın alınmasını anlatıyordu kitap. Felluce'de, 2004'ün Nisan ayındaki I. Felluce Muharebesi ile Kasım'daki II. Felluce Muharebesi arasında okumuştu kitabı. Gad, annesinin, akciğer kanserinden ölmeden önce, ona çoktan gitmiş olan babasının tarih öğretmeni olduğunu söylediğini anlatmıştı, yani bir derecede mantıklıydı. Bir keresinde Demo Derbi'de bir yere gidermiş gibi yaparlarken, *Dünyadaki tek Gadsden ben olmayabilirim,* demişti, *ama bir düzineden fazla olmadığına da eminim. En azından sadece isim olarak.*

Billy arkadaşlarının isimlerini değiştirmişti ama Demo Derbi yine Demo Derbi'ydi ve Gad orduya katılmadan ve Robin kaçmadan önce, orada gerçekten güzel zamanlar geçirmişlerdi... Ne demişti Robin?

"Şansımı bir de yol teperek deneyeceğim," dedi. Bu kadardı. Ama Robin'in botları yol tepecek ayarda değildi, yanları gevşemiş plastikten, yırtık pırtık süet bir ayakkabıydı.

Onu hurdaların arasında sevdim, diye düşündü Billy ve günü kapatmadan önce bir iki paragraf daha yazmaya gitti.

---

* İng. *Kölelik, Skandal ve Çelik Raylar.* (ç.n.)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

İşçi Bayramı'nın olduğu hafta sonunda iki kötü şey oldu. Biri salakça ve endişe vericiydi, diğeri Billy'nin asla dönüşmek istemediği bir hayli çirkin bir insanı ortaya çıkarmıştı. Bu ikisi Billy'nin Red Bluff'tan ne kadar erken ayrılırsa o kadar iyi olacağının farkına varmasını sağladı. *Bu kadar uzun süreli bir işi asla almamalıydım*, diye düşündü hafta sonu bittiğinde. Ama böyle olacağını bilemezdi.

Neyi bilemezdi? İlk olarak Ackermanların ve Evergreen Sokak'taki diğer kişilerin ona bu kadar kanının ısınacağını mı? Dahası kendisinin de onlardan hoşlanacağını mı?

Bayram hafta sonunun cumartesi günü şehir merkezinde bir geçit töreni vardı. Billy ve Ackermanlar, Jamal'ın Harika Lastik'ten ödünç aldığı bir transitle gittiler. Kalabalığın içinden ilerleyip Holland ve anacaddenin köşesinde bir yer bulmaya çalışırken Shanice bir eliyle annesinin diğeriyle Billy'nin elini tuttu. Geçit töreni başladığında Jamal kızını omuzlarına oturttu, Billy de Derek'i omuzlarına aldı. Çocuğun orada olması iyi hissettiriyordu.

Geçit töreninde sorun yoktu, daha sonra bir suikastçının omuzlarında oturduğunu öğrenecek bir çocuğa bunu yapmakta bile sorun yoktu... Bir bakıma. Salakça ve endişe verici olan şey, *hata*, pazar günü yaşandı. Red Bluff'ın Midwood banliyösünün yanında yarı kırsal Cody kasabası vardı, oraya yazın son iki haf-

tasında, çocuklar okula dönmeden son bir kazanç sağlamak için yıkık dökük küçük bir fuar kurulmuştu.

Transit hâlâ Jamal'da olduğundan ve pazar günü güzel olduğundan, çocuklarla fuara gitmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Sokağın aşağısından Paul ve Denise Ragland da geldiler. Yedisi beraber fuarda dolaştılar, tatlı sosis yiyip kola içtiler. Derek ve Shanice atlıkarıncaya, trene, Wild Cups'a bindi. Bay ve Bayan Ragland tombala oynamaya gitti. Corrie Ackerman su balonlarına dart attı ve pullarla süslü, üzerinde DÜNYANIN EN HARİKA ANNESİ yazan bir saç bandı kazandı. Shanice ona güzel göründüğünü, bir prensese benzediğini söyledi.

Jamal ahşap süt şişelerini devirmekte şansını denedi ve hiçbir şey kazanmadı, ama Gücünü Test Et makinesinde ağırlığı en yukarı vurdurup zili çalmayı başardı. Corrie alkışlayıp, "Kahramanım," dedi. Gücüyle kazandığı bu başarı karşılığında bant kısmına kâğıttan bir çiçek sıkıştırılmış karton bir şapka kazandı. Şapkayı taktığında Derek o kadar çok güldü ki pantolonunu ıslatmamak için bacaklarını sıkıştırıp en yakın prefabrik tuvalete koşması gerekti.

Çocuklar birkaç oyuncağa daha bindiler, Derek tırtıla binmedi, onun bebekler için olduğunu söylüyordu. Shan'in yanında Billy bindi ve koltuk o kadar dardı ki tur bittiğinde Jamal'ın onu şişedeki bir tıpa gibi çekip çıkarması gerekti. Bu hepsini güldürdü.

Raglandları bulmak için geri yürüdükleri sırada Nişancı Dick'in Atış Poligonu'na denk geldiler. Yarım düzine adam kurusıkı silahlarla şansını deniyor, zıt yönlerde hareket eden beş sıra hedefe ve arada bir açılıp kapanan teneke tavşanlara ateş ediyordu. Shanice ödül duvarının üstündeki kocaman pembe flamingoyu işaret edip, "Bunu yatak odama koymayı çok isterim. Harçlıklarımla satın alabilir miyim?" dedi.

Babası ona oyuncağın satılık olmadığını, kazanman gerektiğini açıkladı.

"O zaman kazan baba!" dedi Shanice.

Atış poligonunu işleten adam çizgili bir gömlek giymişti, gösterişli bir biçimde yana eğilmiş hasır şapka ve sahte kıvrık bir bıyık takmıştı. Bir berber dörtlüsünden fırlamış gibiydi. Shanice'i duydu ve elini sallayarak Jamal'i çağırdı. "Küçük kızınızı mutlu edin efendim, üç tavşan ya da üst sıradan dört kuş devirirseniz eve Flamingo Freddy'yle dönebilir."

Jamal kahkaha attı ve yirmi atış karşılığında beş dolar verdi. "Hayal kırıklığına hazırlan tatlım," dedi, "belki daha küçük ödüllerden birini kazanırım."

"Yapabilirsin baba," dedi Derek cesurca.

Billy, Jamal'ın tüfeği omzuna almasını izledi, iki vuruş karşılığında teselli ödülü olarak verilen pelüş kaplumbağalardan alabilirse şanslı sayılacağını biliyordu.

"Kuşlara at," dedi Billy. "Tavşanlar daha büyük biliyorum ama onları sadece açıldıklarında vurabilirsin."

"Öyle diyorsan Dave."

Jamal en üst sıradaki kuşlara on atış yaptı ve hiçbirini vuramadı. Aşağıları hedefledi ve alt sırada yavaşça ilerleyen teneke geyiklerden ikisini vurup kaplumbağalardan birini aldı. Shanice oyuncağa pek coşku duymadan baktı ve teşekkür etti.

"Peki ya sen ahbap?" diye sordu berber dörtlüsü adam Billy'ye. Diğer müşterilerin çoğu uzaklaşmıştı. "Bir denemek ister misin? Beş dolara yirmi atış hakkın var, güzel küçük dostunu sevindirip Flamingo Frankie'yi almasını sağlamak için kuşlardan sadece dördünü vurman gerekiyor."

"Flamingonun adı Freddy sanıyordum," dedi Billy.

Görevli adam gülümsedi ve hasır şapkasını diğer tarafa eğdi. "Frankie, Freddy ya da Felicia, küçük kızı sevindir."

Shanice ona umutla baktı ama bir şey demedi. Onu bu salakça şeyi yapmaya ikna eden Derek oldu, "Bay Ragland tüm bu oyunların kandırmaca olduğunu ve kimsenin büyük ödülü kazanmadığını söylüyor," dedi.

"Eh, bunu bir deneyip görelim," dedi Billy ve beş dolar koydu. Bay Berber Dörtlüsü kurusıkı kurşunları sürüp tüfeği Billy'ye verdi. Birkaç adam ve iki kadın da o sırada atış poligonuna geldi. Billy onlara yer açmak için ama aynı zamanda teneke kuşların –ve diğer dört kattaki hedeflerin– dönüp gözden kaybolmadan önce biraz yavaşladığını fark ettiğinden kenara kaydı. Büyük ihtimalle makinenin zincirlerinin yağlanması gerekiyordu. Tembellik etmişlerdi. Poligonun sahibinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu.

"Kuşları mı hedefliyorsun Dave?" diye sordu Derek. Ona Bay Lockridge demeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. "Babama söylediğin gibi?"

"Kesinlikle," dedi Billy. Bir nefes alıp bıraktı, yeniden nefes alıp bıraktı, üçüncü kez nefes aldı ve nefesini tuttu. Küçük tüfeğin dürbününü kullanmaya çalışmadı, kesin çok yanıltıcı çıkacaktı. Sadece başını tüfeğin kundağına yasladı ve hızlıca ateş etti *pat-pat-pat-pat-pat*. İlkini ıskaladı, sonraki dört atışıyla dört teneke kuşu devirdi. Salakça bir şey yaptığını ve durması gerektiğini biliyordu ama deliğinden çıkan bir tavşanı da vurmadan duramadı.

Ackermanlar alkışladı. Diğer atıcılar da. Başarısı karşısında Bay Berber Dörtlüsü de alkışladı, sonra pembe flamingoyu alıp Shanice'e verdi, kız oyuncağa sarılıp güldü.

"Vay canına Dave!" dedi Derek. Gözleri parlıyordu. "Harikasın!"

Billy, *Şimdi Jamal bana böyle ateş etmeyi nerede öğrendimi soracak*, diye düşündü. Sonra, *Salak olduğunu nasıl anlarsın*, diye düşündü. Herkes sana şimdi baktıkları gibi bakıyorsa salaksındır.

Tombala çadırına doğru yolculuklarına geri dönünce ona soruyu soran Corrie oldu. Billy ona yedek subay eğitim birliğinde öğrendiğini söyledi. Bu konuda doğuştan yetenekli olduğunu anlattı. II. Felluce Muharebesi sırasında dokuz gün boyunca çatılardan ateş ederek en az yirmi beş isyancıyı öldürdüğünü anlatmak kötü bir fikir olurdu.

Yok ya, dedi kendine –düşüncelerinde ya da konuşmalarında– normalde hiç sahip olmadığı bir ironiyle.

Diğer şey –karakter testi– pazartesi, asıl bayram günü oldu. Kendi saatlerini belirleyen, serbest çalışan bir yazar olarak istediğinde işe ara verebildiği gibi, diğerleri devlet tarafından belirlenmiş tatil gününün tadını çıkarırken de o çalışabilirdi. Gerard Kulesi tamamen boştu. Lobinin kapısı kilitli değildi (güneyde insanlar birbirine ne kadar da güveniyor) ve güvenlik kulübesinde de kimse yoktu. Asansör ikinci kattan geçerken Business Solutions çalışanlarının birbirilerini gaza getirirkenki bağırışlarını ya da çalan telefonları duymadı. Belli ki borçlu olanlar da bugün tatildeydi, onlar için iyi haberdi bu.

Billy iki saat boyunca yazdı. Artık neredeyse Felluce kısımlarına gelmişti, orası hakkında ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu, az mı bahsetmeliydi, çok mu, yoksa o konuya hiç girmese miydi? Bilgisayarı kapattı, Pearson Sokak'ta boy göstermeye, Beverly Jensen ve kesin bugün evde olan eşine kendini yeniden göstermeye karar verdi. Oraya kiralık arabasıyla, peruğu, bıyığı, sahte hamile göbeğiyle gitti. Don çimleri biçiyordu. Beverly ona yakışmayan limon yeşili bir şortla girişte oturuyordu. Üçü biraz lafladılar, yazın ne kadar sıcak geçtiğinden, bittiği için nasıl da sevindiklerinden, Dalton Smith'in yaklaşan Huntsville, Alabama gezisinden ve yeni Equity Insurance genel merkezine kuracağı en modern bilgisayar sisteminden bahsettiler. Çok uzun sürmeyecekti. Onun ardından bir süreliğine eve dönmeyi umduğunu söyledi.

"Seni diken üstünde tuttukları kesin," dedi Don.

Billy onu onayladı ve ardından Beverly'ye Missouri'de yaşayan ve rahatsız olan annesinin durumunu sordu. Beverly iç çekip hemen hemen aynı olduğunu söyledi. Billy yakında iyileşmesini umduğunu söyledi, Beverly de aynını umduğunu söyledi. O Billy'ye bunları anlatırken Billy onun omzunun üzerinden baktı ve Don'un ağır ağır başını iki yana salladığını gördü. Beverly'nin,

kayınvalidesinin sağlık durumunun seyri hakkındaki fikrini bilmesini istememesi, Billy'nin ondan hoşlanmasına sebep olmuştu. Don Jensen'ın eşine limon yeşili şortunun onu şişman gösterdiğini asla söylemeyeceğini düşünüyordu.

Çok hoş bir serinliği olan bodrum katına indi. David Lockridge'in kitapları vardı, Dalton Smith'in de bilgisayarları. Smith'in işi önemli olmayabilirdi ama ilerde bir noktada çok büyük önem taşıyabileceği için bu işi özenle yapıyordu (Benjy Compson'ın hikâyesi üzerinde çalıştıktan sonra sıkıcı ve mekanik gelse de). Üç ekranı hızlıca tarayarak işini sonlandırdı. ÖLÜMLE BURUN BURUNA GELEN 10 ÜNLÜ, BU 7 YİYECEK HAYATINIZI KURTARABİLİR, EN ZEKİ 10 KÖPEK. İyi tık tuzakları. Bunları facebook.com/ads'te paylaştı. Geçinmek için gerçekten bu işi yapabilirdi ama bunu kim isterdi ki?

Kapattı, biraz kitap okudu (şu sıra Ian McEwan okuyordu peş peşe), sonra buzdolabına baktı. Süt ve krema karışımı sağlamdı ama süt bozulmuştu. Yenisini almak için Zoney markete gitmeye karar verdi. Şimdi bir bira paylaşan Don ve Beverly'yi hâlâ sundurmada otururken bulunca bir şey isteyip istemediklerini sordu.

Beverly Pop Secret patlamış mısır var mı diye bakmasını istedi. "Bu gece Netflix'ten bir şeyler izleyeceğiz. İstersen sen de gel."

Billy az daha evet diyecekti ki bu dehşet verici olurdu. Bunun yerine onlara erken yatacağını çünkü yarın sabah ilk iş arabayla Alabama'ya gideceğini söyledi.

Kasvetli, küçük alışveriş merkezine yürüdü. Merton Richter'in yan tarafı çizik mavi SUV'si ortalıkta görünmüyordu ve ofisi kapalıydı. Nu You solaryum, tırnak bakım salonu ve Jolly Roger dövme salonu da kapalıydı. Tırnak bakım salonunun ilerisinde terk edilmiş bir çamaşırhane ve vitrininde PINE PLAZADAKİ YENİ YERİMİZİ ZİYARET EDİN yazan bir tabelası olan ucuzlukçu vardı. Market en sondaydı. Billy dolaptan sütünü aldı. Pop Secret patlamış mısır yoktu ama Act II marka vardı, ondan bir kutu aldı. Kasiyer belki yirmi yıldır falan şansı yaver gitmi-

yormuş gibi görünen kınalı saçlı, orta yaşlı bir kadındı. Kadın poşet almasını önerdi, Billy de hayır, teşekkürler, dedi. Zoney plastik poşet kullanıyordu ve bu poşetler çevre için kötüydü.

Dönüş yolunda terk edilmiş çamaşırhanenin dışında dikilen iki genç adam gördü. Biri beyazdı. Diğeri siyahi. İkisi de kapüşonlu giyiyordu, önünde kanguru cepleri olanlardan. Cepleri, içine koyduklarının ağırlığıyla sarkmıştı. Fısıldayarak bir şeyler konuşurken başlarını birbirilerine doğru eğmişlerdi. Billy yanlarından geçerken ona birbirinin aynı, onu tartan şüpheli bakışlar attılar. Billy onlara doğrudan bakmadı ama gözünün ucuyla onları gayet net gördü. O yavaşlamayınca fısıldaşmalarına geri döndüler. Boyunlarına İŞÇİ BAYRAMINI YEREL ZONEY MARKETİ SOYARAK KUTLAMAYI PLANLIYORUZ yazan pankartlar assalar da olurdu.

Billy kasvetli, küçük alışveriş merkezinden çıktı ve sokağa girdi. Çocukların ona baktığını hissedebiliyordu. Bu histe telepati falan yoktu, savaş alanından sadece ayak başparmağının yarısını kaybederek çıkmış ve bunun karşılığında (çoktan bir kenara atılan) sadece iki Mor Kalp madalyası olan birinin sıradan telepati yeteneği dışında tabii.

Bu aldıklarını satan kadını düşündü, haline bakılırsa bahtsız bir kadındı. Bu tatil günü de kaderi değişmeyecekti. Billy onların yakasına yapışmak için geri dönmeyi aklından bile geçirmedi, adamların odaklanmış yüz ifadelerine bakılırsa bunu yapmak öldürülmenin çok iyi bir yolu olurdu ama 911'i aramayı düşündü. Ancak o çevrede ankesörlü telefon yoktu, artık koymuyorlardı, yanındaki telefon da Dalton Smith'in telefonuydu. Polisleri ararsa telefonu yakmış olurdu. Sonra kimliğinin geri kalanı da ateş alırdı, çünkü sonuçta neyden yapılmıştı? Sadece kâğıttan.

Onun yerine dairesine döndü, Beverly'ye Pop Secret kalmadığını açıkladı. Beverly, Act II'nin de güzel olduğunu söyledi. Pearson Sokak'ta en yoğun zamanda bile çok az trafik oluyordu, bu tatil günü daha da azdı. Billy silah sesi duymak için kulak kesildi. Hiç duymadı. Bunun bir anlamı yoktu tabii.

2

Billy arkasında bırakmak için sabırsızlandığı bu şehre vardıktan kısa süre sonra yerel gazetenin uygulamasını indirmişti, ertesi gün Zoney soygununa dair bir şeyler aradı. Haberi üçüncü sayfa haberleri arasında buldu, bir araya toplanmış küçük haberlerin arasında minik bir yazıydı. Silahlı iki hırsızın yaklaşık yüz dolar çaldığını yazıyordu (*Bunun içinde benim ve Beverly'nin parası da var,* diye düşündü Billy). Kasiyer Wanda Stubbs o sırada markette yalnızdı. Rockland Hastanesi'ne götürülmüş, başından aldığı yara tedavi edilmişti, hastaneden çıkmıştı. Demek ki o şerefsizlerden biri kadına vurmuştu, büyük ihtimalle silahının dipçik kısmıyla ve büyük ihtimalle kasayı onun istediği kadar hızlı boşaltamadığı için.

Billy kendine çok daha kötüsünün olabileceğini söyleyebilirdi (ve söyledi). 911'i arasa bile soygunun az çok böyle gideceğini söyleyebilirdi (ve söyledi). Ama bu bir Samiriyeli gelip günü kurtarmadan önce yolun diğer tarafından geçip giden kâhin ve bir Levili gibi hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu.*

Billy askerdeyken İncil'i baştan sona okumuştu, isteyen her askere bir İncil veriliyordu. İncil'i aldığına birçok kez pişman olmuştu ve bu da o anlardan biriydi. İncil'de her türlü belirsizliği ve inkârı boşa çıkaracak bir hikâye vardı. İncil –Eski Ahit de Yeni Ahit de– affetmiyordu.

3

Ben ve Bay Speck Chattanooga'ya gittik, orduya oradan katılacaktım. Yazılmak için piyade üssüne gitmem gerekeceğini düşünmüştüm ama gittiğimiz yer sadece bir alışveriş merkezindeki, bir tarafında süpürgeci dükkânı, diğerinde vergilerinizi hesaplatacağınız bir yer olan bir

* Luka İncili 10:31-35'ten bir hikâye. (ç.n.)

ofisti. Kapının üstüne çizgilerinden birine NOOGA GÜCÜ basılmış bir bayrak asılıydı. Camında AZ SAYIDA GURURLU ve CESARETİN VAR MI diyen bir denizaşırı askerin fotoğrafı vardı.

Bay Speck bunu yapmak istediğine emin misin Benjy? dedi ve ben de evet dedim ama emin değildim. On yedi buçuk yaşındayken hiçbi şeyden emin olabileceğimi sanmıyorum, gerçi sırf tam bi abtal gibi görünmemek için öyleymiş gibi davranabilirsin.

Her neyse içeri girdik ve Başçavuş Walton Fleck'le konuştum. Bana neden bir denizci olmak istediğimi sordu, ben de ülkeme hizmet etmek için dedim, ama asıl neden Speck Evi'nden, Tennessee'den çıkmak ve o kadar da hüzünlü görünmeyen bir hayata başlamaktı. Glen ve Ronnie gitmişlerdi, Donnie sadece boyanın orada kaldığını söylerken haklıydı.

Sonra Başçavuş Fleck bana denizci olmak için yeterince sert olup olmadığımı sordu, bundan da emin değildim ama evet dedim. Savaş anında bir adamı öldürebileceğimi düşünüp düşünmediğimi sordu ve evet dedim.

Bay Speck, sizinle bir dakika konuşabilir miyim Başçavuş dedi ve Başçavuş Fleck konuşabileceğini söyledi. Beni dışarı çıkardılar, Bay Speck masada onun karşısına oturup konuşmaya başladı. Başçavuşa annemin kötü erkek arkadaşıyla olanları anlatabilirdim ama sanırım bunu "sorumlu bir yetişkinden" duyması daha iyiydi. O zamanlar ve o zamandan beri başımdan geçen her şeyin ardından böyle bir şey var mı merak etmeden duramıyorum.

Bir süre sonra beni tekrar içeri çağırdılar ve olanları Kişisel Bilgiler olarak belirlenen yere yazdım. Sonra başçavuşun dediği gibi iyice bastırarak dört yeri imzaladım. Bitirdiğimde bana pazartesiye hazır olmamı söyledi. Bazen genç adamların işleme alınmak için aylarca beklediğini ama benim doğru zamanda geldiğimi söyledi. Pazartesi diğer çaylaklarla beraber ASVAB* sınavına gireceğimi ve muayeneden geçeceğimi söyledi. ASVAB denizcilerin neler yapabileceğinizi ve ne kadar zeki olduğunuzu görmesine yardımcı olan bir yeterlilik sınavıydı.

Dövmem olup olmadığını sordu ve hayır dedim. Arada bir gözlük takıp takmadığımı sordu ve hayır dedim. Söylediği başka şeyler de var-

* Armed Services Vocational Aptitude Battery. (ç.n.)

dı, sosyal güvenlik kartını getir ve küpe takıyorsan çıkart gibi. Sonra iç çamaşırı giydiğimden emin olmamı söyledi (ben bunun komik olduğunu düşündüm ama ciddi durmayı başardım). Tamam dedim. Buraya yazmadığın bir sıkıntın varsa bana şimdi söylesen ve kendini anlamsız küçük bir yolculuktan kurtarsan iyi olur dedi. Bir şeyim olmadığını söyledim.

Başçavuş Fleck elimi sıktı, aklında coşup delirmek varsa bunu bu hafta sonu yapsan iyi olur çünkü pazartesi olduğunda ve teste girdiğinde Bay Görev Adamı olacaksın. Tamam dedim. Bunu bırak artık, emredersiniz Başçavuş Fleck dediğini duyayım dedi. Ben de öyle dedim, elimi sıktı ve benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi. "Biz de sizinle efendim," dedi Bay Speck.

Geri dönerken Bay Speck sertmiş gibi konuşuyordu ama senin gibi birini öldürdüğünü sanmıyorum Benjy dedi. Onda o tip yoktu.

O zamanlar Ronnie gideli (yol tepmeye başlayalı) 4 ya da 5 ay olmuştu ama gitmeden önce Demo Derbi'de onunla öpüşmeme izin vermişti. Harikaydı ama daha ileri gitmek istediğimde gülüp beni itmiş ve çok küçüksün ama sana beni hatırlayacak bir şey vermek istedim demişti. Onu hatırlayacağımı söylemiştim ve hatırlıyorum. Sana gerçek öpücükler veren ilk kızı unutabildiğini sanmıyorum. Bana

4

Billy burada durup bilgisayarın üstünden pencereden dışarı baktı. Robin ona sonunda bir yere kapak attığında Stepeneklere yazacağını, böylece Bitmeyen Boya Evi'ndeki arkadaşlarının da ona yazabileceğini söylemişti. Billy'ye de ayrıldığında aynısını yapmasını söylemişti.

"Tahminimce senin de yoluna gitmen uzun sürmez," demişti paramparça Mercedes'in içinde oturdukları o gün. Gömleğinin düğmelerini açmasına izin vermişti –o kadarına müsaade etmişti– konuşurken düğmeleri kapatıyor, içindeki tüm o görkemi saklıyordu. "Ama kendini savaş makinesine feda etmen... Bunu ye-

niden düşünmen gerek Billy. Ölmek için çok gençsin." Burnunun ucunu öpmüştü. "Ve çok güzelsin."

Billy bunu yazmaya başladı ama hayatının en sert, en acılı, en harika ereksiyonunu o kısacık öpüşme sırasında yaşadığını atlayarak. O sırada David Lockridge telefonu bir mesajla bipledi. Mesaj Ken Hoff'tandı.

Sana vermem gereken bir şey var. Sanırım almanın zamanı geldi.

Bu konuda büyük ihtimalle haklı olduğundan Billy, *Tamam,* yazdı.

Hoff cevap yazdı. *Evine gelirim.*

Hayır, hayır ve hayır. Hoff onun evinde ha? Çocuklarıyla hafta sonları Monopoly oynadığı Ackermanların evinin yanındaki evde? Hoff tüfeği battaniyeye sararak getirecekti, tabii ki öyle yapacaktı, sanki yarım akıllı, tek gözlü biri içinde ne olduğunu anlamayacakmış gibi.

Hayır, diye mesaj attı. *Walmart. Garden Center otoparkı. Bu akşam 7.30.*

Bekledi, Hoff cevabını yazarken çıkan noktaları izledi. Buluşma yerinin tartışmaya açık olduğunu düşünüyorsa kendini şaşırmaya hazırlamalıydı. Ama gelen cevap kısaydı: *OK.*

Billy son cümlesini bile bitirmeden bilgisayarını kapattı. O günlük işi bitmişti. *Hoff havamı kaçırdı,* diye düşündü. Ama öyle olmadığını biliyordu. Hoff sadece Hoff'luk yapıyordu, kendine engel olamıyordu. Asıl zehir silahtı. O anın yaklaşmasıydı.

5

Akşam saat 7.25'te Billy David Lockridge Toyota'sını Walmart'ın devasa otoparkının Garden Center kısmına park etti. Beş dakika sonra, tam 7.30'da bir mesaj aldı.

Seni göremiyorum, çok araba var, çıkıp bana el salla.

Billy çıkıp bir arkadaşını görmüş gibi el salladı. Klasik vişne kırmızısı, üstü açılır bir Mustang –tam da Ken Hoff'a göre bir araba– bir sıra boyunca ilerledi ve Billy'nin daha mütevazı olan aracının yanına park etti. Hoff dışarı çıktı. Billy'nin onu son gördüğü seferden daha iyi görünüyordu, nefesinde de alkol kokusu yoktu. Taşıdığı şey düşünülürse bu iyi bir şeydi. Polo yaka tişört (üzerinde tabii ki logo vardı), ütülü kumaş pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. Saçları yeni kesilmişti. *Ama Ken Hoff'un özü hâlâ orada,* diye düşündü Billy. Adamın pahalı parfümünün kokusu endişesinin kokusunu gizleyemiyor. Ağır şeylerle uğraşmaya uygun biri değil, kiralık bir katile silah getirmek de bayağı ağır bir şey.

Nihayetinde tüfek battaniyeye sarılı gelmedi, Billy bunun için ona birkaç puan vermeye hazırdı. Hoff'un Mustang'in bagajından çıkardığı şey, içinden dört golf sopası görünen ekoseli bir golf çantasıydı. Sopalar günün solan ışığında parlıyordu.

Billy çantayı alıp kendi bagajına koydu. "Başka bir şey var mı?"

Hoff püsküllü mokasenlerini yere sürüyordu. "Belki, evet. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Hoff'un aklındakileri bilmek tedbir sağlayacağından Billy Toyota'nın yolcu kapısını açtı ve Hoff'a binmesini işaret etti. Hoff bindi. Billy arabanın etrafını dolaşıp direksiyona oturdu.

"Senden Nick'e iyi olduğumu söylemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Ne konuda iyi?"

"Her konuda. Şu konuda." Başparmağıyla arka tarafı gösterdi, bagajdaki golf çantasını kastediyordu. "Benim güvenilir biri olduğumu bilmesini sağla sadece."

Sen çok film izlemişsin, diye düşündü Billy.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle. Borçlu olduğum kişilerden bazıları mutlu. Sen işini hallettiğinde hepsi mutlu olacak. Hepimizin arkadaşça ayrılıp yollarımıza gideceğimizi söyle.

Bana bir şey sorarlarsa hiçbir şey bilmiyorum. Sen sadece binalarımdan birinde ofis kiralayan bir yazarsın."

Hayır, diye düşündü Billy, *Ofisi ben kiralamadım, temsilcim kiraladı, George Russo aslında Giorgio Piglielli, namı diğer Domuz Georgie, Nikolai Majarian'ın tanınan ortağı. Bu bağı kurmalarını sağlayacak kişi sensin ve bunu biliyorsun, bu konuşmayı da bu yüzden yapıyoruz. İş hallolduktan sonra muhtemelen bu meseleden sıyrılabileceğini düşünüyorsun hâlâ. Böyle düşünmeye de hakkın var sanırım, sonuçta sıyrılmak senin işin. Ama sorun şu ki sorgu odasında sırayla farklı polisler tarafından on saat boyunca sorgulandıktan sonra sıyrılabileceğini sanmıyorum. Önünde bir teklif sallandırırlarsa belki beş saat bile dayanmazsın. Bence ötmeye başlarsın.*

"Bir dakika dinle." Billy kibar ama lafını da sakınmadan konuşmaya çalışıyordu: Toyota'da oturmuş, ciddi bir konuşma yapan iki adamlarmış gibi. Bu insan biçimindeki sıkıntı kaynağının uslu durmasını sağlamak gerçekten Billy Summers'ın işi miydi? O sadece işçi, iş bittikten sonra Houdini gibi kaybolan kişi değil miydi? Öncesinde anlaşma hep böyleydi ama iki milyon için...

Bu sırada Hoff ona hevesle bakıyordu. İçinin rahatlatılmasına, o yatıştıran ilaca ihtiyacı vardı. Bunu George'un yapması gerekirdi, George bu işlerde iyiydi ama Domuz Georgie burada değildi.

"Normalde böyle şeyler yapmadığını biliyorum..."

"Hayır! Hiç yapmıyorum!"

"...Gergin olduğunu da biliyorum ama bahsettiğimiz film yıldızı, politikacı ya da papa değil. Kötü bir adam."

Hoff'un yüzündeki ifade, senin gibi, diyordu, neden demesindi? Billy'nin saçında kurdeleler olan tatlı küçük bir kız için pembe bir flamingo kazanmasının bir önemi yoktu. Hafifletici nedenler dedikleri bunlar değildi.

Billy doğrudan adamın yüzüne bakabilmek için döndü. "Ken, sana bir şey sormam gerekiyor. Kişisel algılama."

"Tamam, tabii."

"Üzerinde dinleme cihazı yok değil mi?"

Hoff'un yüzündeki şok olmuş ifade Billy'nin ihtiyaç duyduğu tek cevaptı, adamın şaşkın itiraz gevelemelerini kısa kesti.

"Tamam, tamam, sana inanıyorum. Sadece sormam gerekiyordu. Şimdi dinle. Kimse bu olay için özel bir tim kurmayacak. Büyük bir soruşturma açılmayacak. Sana birkaç soru soracaklar, temsilcimi arayacaklar ve seni sağlam birkaç belgeyle kandıran bir hayalet olduğunu öğrenecekler, o kadarla bitecek." Bok bitecek. "Ne diyeceklerini biliyor musun? Gazete ve televizyonlara değil de kendi içlerinde?"

Ken Hoff başını iki yana salladı. Gözlerini Billy'ninkilerden ayırmıyordu.

"Bunun bir çete cinayeti ya da intikam meselesi olduğunu ve kim yaptıysa şehri mahkeme masraflarından kurtardığını söyleyecekler. Beni arayacaklar, bulamayacaklar, dava açık kalmış, çözülemeyen dosyaların arasına konacak. İyi ki o pislikten kurtulduk diyecekler. Anladın mı?"

"Eh, sen böyle anlatınca..."

"Böyle anlatıyorum. Aynen böyle. Şimdi evine git. Geri kalanla ben ilgilenirim."

Ken Hoff birden ona doğru hareketlendi, Billy bir an adamın ona bir yumruk indireceğini sandı. Hoff bunun yerine ona sarıldı. Bu akşam daha iyi görünüyordu ama nefesi başka bir hikâye anlatıyordu. İçki kokmuyordu ama pis kokuyordu.

Billy sarılmasına, kötü nefese falan hepsine katlandı. Hatta o da biraz sarıldı. Sonra Hoff'a gitmesi gerektiğini söyledi, Tanrı aşkına. Hoff arabadan çıktı, Billy rahatladı (çok hem de) ama sonra Hoff arabanın içine eğildi. Gülümsüyordu ve bu gülümseme gerçek görünüyordu, içindeki insandan geliyor gibiydi. Belli ki içinde bir insan vardı.

"Senin hakkında bildiğim bir şey var."

"Neymiş o Ken?"

"Bana gönderdiğin mesaj. Küçük *g* ve küçük *c*'yle *garden center* yazmamışsın. Büyük harflerle *G* ve *C* yazmışsın. Biraz önce de

kendi aralarında değil de *kendi içlerinde* dedin. Görünmeye çalıştığın kadar aptal değilsin değil mi?"

"Rahat olursan sorun yaşamayacağını bilecek kadar zekiyim. Tüfeği nereden aldığıma dair en ufak bir fikrin yok, onunla ne yapmayı planladığımı da hiç bilmiyorsun. Bitmiştir."

"Tamam. Bir şey daha. Haberin olsun diye. Cody'yi biliyor musun?"

Tabii ki biliyordu. O boktan fuara gittikleri kasabaydı. Billy başta Hoff'un oraya gittiğinde atış yaptığı için fark edildiğini söyleyeceğini sandı. Paranoyak bir düşünceydi ama iş öncesi insan ancak paranoyak olabilirdi.

"Evet. Yaşadığım yere çok uzak değil."

"Doğru. Bu olayın olacağı gün Cody'de dikkat dağıtacak bir şeyler olacak."

Billy'nin bildiği tek dikkat dağıtma yöntemi ışıklı ses bombalarıydı, biri Sunspot Café'nin arkasında, diğeri adliyenin yakınlarında olmak üzere. Cody adliyeden *kilometrelerce* uzaktaydı ve Nick bu göt herife bombaları asla anlatmazdı.

"Nasıl bir şey?"

"Bir yangın. Belki bir depoda, orada çok fazla depo var. Senin adamın... hedefin... adliyeye varmadan önce olacak. Ne kadar önce olacağını bilmiyorum. Sadece bilmek isteyeceğini düşündüm, telefonunda, bilgisayarında haber uygulaması falan varsa diye."

"Tamam, teşekkürler. Şimdi defolup gitme zamanı."

Hoff başparmağını havaya kaldırdı ve zengin çocuk arabasına döndü. Billy o gidene dek bekledi ve sonra bagajda çok güçlü bir tüfek taşıdığının bilincinde olduğundan dikkatlice Evergreen Sokak'a yöneldi.

Cody'de bir depo yangını? Cidden mi? Nick bunu biliyor muydu? Billy bildiğini sanmıyordu, Nick ona konsantrasyonunu bozabilecek her şeyi söylerdi. Ama *Hoff* biliyordu. Mesele onun, Billy'nin bu beklenmedik gelişmeyi Nick ya da Giorgio'ya söy-

leyip söylemeyeceğiydi. Bunu kendine saklamayı düşünüyordu. Bebek İsa'nın doğumunu düşünüp duran Meryem gibi bunu içinde tartacaktı.

Hoff'a rahat davranmasını söylemişti. Ama o küçük sorgu odasında üç dört saat geçirdikten sonra, polisler peşinde koşan onca alacaklıya borcunu nasıl ödediğini sormaya başladığında nasıl rahat davranabilirdi ki? O noktada ona Bay Hoff yerine Ken demeye başlarlardı çünkü kan kokusu alınca öyle yaparlardı. Parayı nereden buldun Ken? Zengin bir amcan mı öldü Ken? Hâlâ bundan kurtulman için zaman var. Bize anlatmak istediğin bir şey var mı Ken? *Ken*?

Billy kendini, golf çantasını ve tüfekle beraber içinde duran golf sopalarını düşünürken buldu. O Hoff'un çantası mıydı? Öyleyse üzerlerinde parmak izinin olması ihtimaline karşı golf sopalarını silmeyi akıl etmiş miydi? Bunu düşünmemek en iyisiydi. Hoff başına geleceklere kendisi sebep olmuştu.

Ama bu Billy için de geçerli değil miydi? Nick'in kaçış planı hakkında düşünüp duruyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tam da bu yüzden Billy, Nick'e haber vermeden planı kullanmamaya karar vermişti. Çünkü hey... Anlaşma için aracılık eden ve silahı bulan adamdan kurtulacaksa neden silahı kullanan adamdan da kurtulmasındı ki? Billy, Nick'in bunu yapacağına inanmak istemiyordu ama inkâr edilemez bir gerçeğin de farkındaydı: Bir şeylere inanmak istememek Ken Hoff'u içinden asla çıkamayacağı bir duruma sürüklemişti.

Ayrıca suikast günü Cody'de depo yangını çıkarmak kimin fikriydi? Nick'in değildi, Hoff'un değildi. O zaman kimindi?

Tüm bunlar endişe vericiydi, ama garaj yoluna girerken iyi olan bir şey gördü: Çimenleri harika görünüyordu.

6

Ağustosun büyük bir kısmı boyunca Billy güzel uyudu. Ertesi gün ne yazacağı dışında pek bir şey düşünmeden dalıp gitti. Birkaç kez rüyasında Felluce ve bahçelerindeki palmiyelerde yeşil çöp poşetleri dalgalanan evler gördü. (O poşetler oralara nasıl çıkmıştı? *Neden* çıkmıştı?) Bunlar artık onun hikâyesi değildi, Benjy'nin hikâyesiydi. Bu ikisi birbirinden ayrılmaya başlamıştı ve bunda bir sorun yoktu. Bir keresinde YouTube'da Tim O'Brien'ın bir röportajını izlemişti, O'Brien *Taşıdıkları Şeyler* kitabından bahsediyordu. Kurgunun gerçek olmadığını, gerçeğe giden yol olduğunu söylüyordu, Billy artık bunu anlayabiliyordu. Özellikle de konu savaşa geldiğinde, hem hikâyesi en çok da bununla ilgili değil miydi? O harap Mercedes'te Robin Maguire'ı, namı diğer Ronnie Givens'ı öpmek sadece bir ateşkes ânıydı. Geri kalanın çoğu savaştı.

Bu gece, yaz geçmiş, sonbahar gelmek üzereyken, endişeli bir halde uyanık yatıyordu. Onu endişelendiren golf çantasındaki silah değildi. Silahla yapmayı kabul ettiği işi düşünüyordu. Kural olarak iki temel adımın ötesine geçmiyordu: atışı yapmak ve toz olmak. Ama bu sefer farklıydı, son kez sadece para için birinin canını almayı planlaması değildi bu farkı yaratan. Farklıydı çünkü bir kokusu vardı, tıpkı Hoff, Billy'yi o beceriksiz, beklenmedik kucaklamanın içine çektiğinde duyduğu o ağız kokusu gibi.

Birileri Hoff'la iletişime geçmiş, diye düşündü, sonra öyle olmadığını fark etti. *Kimse* Hoff'la iletişime geçmemişti çünkü Hoff hiç kimseydi. Gayrimenkul işleriyle, sinemalarıyla ve kırmızı üstü açılır Mustang'iyle kendini bir şey *sanıyordu* ama o sadece küçük denizde büyük bir balıktı, ki o kadar büyük de değildi aslında. Hem bu büyük bir meseleydi. Birçok kişi para alıyordu. En başta Hoff'un kendisi. Borçlarının bir kısmı çoktan ödenmişti ve Joel Allen ortadan kalkınca hepsinin temize çekileceğine inanıyor gibiydi. Sonra Nick vardı, Nick'in bu işe koyduğu adamları vardı.

Bir bölük değillerdi ama az da değillerdi. Belki de o kadar varlardı. Nick'in ona bahsetmediği başkaları da olabilirdi.

Kimse Hoff'la iletişime geçmemişti. Birileri *Nick'le* iletişime geçip ona Hoff'u işe dahil etmesini söylemişti. Billy, Sunspot Café'de ilk kez buluştuklarında Hoff'un Nick'in ortağı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Şimdi bunun doğru olmadığından tamamen emin olmaya sadece bir adım uzaktaydı. Hoff kumarhane lisansı istemiş ve alamamıştı. Böyle şeyleri dalavereyle halletmeyi iyi bilen Nick'le arası iyi olsa bu olur muydu? Kumarhane para basma lisansıydı sonuçta ve Hoff'un paraya ihtiyacı vardı.

Bu birileri Hoff'a Cody'deki sözde depo yangınını haber veren birileriyle aynı mıydı? Belki. Büyük ihtimalle.

Hem şimdi Los Angeles'ta hapis tutulan Joel Allen'ı düşün. Gözaltında koruma altında, muhtemelen rahatı yerinde. Suçlu iadesiyle savaşan bir avukatı var. Allen eninde sonunda buraya gönderileceğini bilirken bunu neden yapsın? LA'de yemekler daha güzel olduğundan değil. Zaman kazanmaya mı çalışıyor? Avukatını arabulucu olarak kullanıp tüm bu çılgınlıkları başlatan birileriyle anlaşma yapmaya mı çalışıyor?

O birileri Allen'ın eninde sonunda buraya gönderileceğini ve buraya geldiğinde bildiklerini takas edemeden Billy Summers'ın onu indireceğini biliyor muhtemelen. O birileri Allen'ın bir sigorta poliçesinin –fotoğraflar, kayıtlar, belki bir olayın yazılı bir itirafı (Billy ne olacağını bilemiyordu)– bulunma riskinin farkında muhtemelen. Ancak o birileri bu riskin alınmak zorunda olduğunu, bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyor muhtemelen. O birileri haklı olabilir. Büyük ihtimalle haklılar. Allen gibi adamlar sigorta poliçesi hazırlamaya gerek duymaz, Allen gibi adamlar kendilerini kurşungeçirmez zanneder. Paralı suikastlarda iyi olabilir ama onu şu an içinde bulunduğu bok çukuruna sürükleyen şey, bir anlık dürtüyle işlediği suçlardan başkası değil.

Ayrıca Bay Birileri seçeneği yokmuş gibi hissediyor muhtemelen. Sır her neyse, kötü bir şey olduğu kesin. Allen kendini

ölüm cezası verilen bir eyaletin mahkemesinde bulamaz. Elinde takas edebileceği değerli bir şey varken olmaz.

Billy uykuya dalmaya başladı. Dalmadan önceki son düşüncesi Monopoly'yle ilgiliydi, mülklerini birer birer satarak batışını durdurmaya çalışmakla ilgiliydi. Nadiren işe yarardı.

7

Ertesi sabah arabasına binerken Corrie Ackerman kendi çimenlerini ve onunkileri aşıp yanına geldi. Elinde kahverengi bir paket vardı, içindeki şey çok lezzetli kokuyordu.

"Yabanmersinli *muffin* yaptım. Shan ve Derek okulda yemek yiyorlar ama fazladan küçük bir şey hoşlarına gidiyor. Bu ikisi kaldı. Onlar da sana."

"Çok naziksin," dedi Billy paketi alıp. "En azından bir tanesini eve döndüğünde yemesi için Jamal'e ayırmak istemediğine emin misin?"

"Onun için bir tane ayırdım ama senin bunların ikisini de yemeni istiyorum, anladın mı?"

"Sanırım bu görevi yerine getirebilirim," dedi Billy gülümseyerek.

"Kilo verdin." Duraksadı. "İyisin, değil mi?"

Billy şaşırarak kendine baktı. Kilo mu vermişti? Vermişti anlaşılan. Kemerinde eskiden kullanılmayan bir delik şimdi kullanımdaydı. Sonra yeniden ona baktı. "Ben iyiyim Corrie."

"Yeterince sağlıklı görünüyorsun ama kastettiğim o değildi. Ya da sadece bu konuda dememiştim. Kitabın iyi gidiyor mu?"

"Ortalığı yıkıyor."

"O zaman belki de sadece daha çok yemen gerekiyordur. Sağlıklı şeyler. Yeşil ve sarı sebzeler, sadece pizza ve Taco Bell siparişleriyle olmaz. Bekâr hayat yemekleri uzun vadede içkiden daha kötüdür. Bu akşam yemeğe gel. Altıda. Çoban turtası yapıyorum. Havuç ve bezelyelere yükleneceğim."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Billy. "Sizin için sorun değilse."

"Değil tabii, hem sana teşekkür etmem gerek. Çocuklarıma çok iyi davranıyorsun. Shanice'in sana olan hayranlığı sen o flamingoyu kazandığında daha da arttı." Bir sır paylaşır gibi sesini alçalttı. "Flamingonun adı artık Frankie değil, ona Dave diyor."

Billy arabasını şehir merkezine sürerken, Shan'in flamingosunun adını değiştirmesini düşündü, bunu yaptığı için sevindi ama o isim sonuçta bir yalan olduğu için utandı.

8

O akşamüstü Gerard Kulesi'nden çıkıp Pearson Sokak'a doğru iki blok boyunca ilerledi. İki çöp konteynerinin olduğu dar sokağa bakmak için kısa bir an durakladı. Bunun iş göreceğini düşündü. U dönüşü yapıp otoparka gitti.

Daha sonra Midwood'a dönerken Walmart'ta durdu. Midwood'a geldiğinden beri hep burada duruyordu anlaşılan. Alışveriş sepetiyle kasa sırasında beklerken bir kez daha bu işi bırakıp gitmeyi düşündü. Öylece ortadan kaybolmayı düşündü. Ama Nick onun peşine düşerdi, sadece çoktan hesabına yatan kayda değer miktarın geri ödemesi için değil hem de. Billy ortadan kaybolma konusunda iyiydi ama Nick onu kovalamayı bırakmazdı. İşe Buck Hanson'ı sorgulaması için bir zorba göndermekle başlardı ve sorgulama sert geçerdi çünkü Nick, Billy Summers'ın nerede olduğuna dair bilgisi olan biri varsa bunun New York'taki aracısı olacağını bilirdi. Bucky tırnaklarından olabilirdi. Canından olabilirdi. İkisini de hak etmiyordu.

Nick mahalleye de adam gönderirdi, büyük ihtimalle Frankie Elvis ve Paul Logan'ı. Faziolar ve Raglandlar sorgulanırdı. Jamal ve Corrie de. Peki çocuklar? Bu pek muhtemel değildi, çocuklarla konuşan yetişkin adamlar istenmeyecek şekilde dikkat

çekerdi ama o ikisinin Shan ve Derek'i sorgulamasının düşüncesi bile Billy'nin midesini bulandırdı.

İki şey daha vardı. Bir işi asla yarım bırakmamıştı, bu bir. Joel Allen başına gelenleri hak ediyordu, bu iki. O kötü biriydi.

"Beyefendi? Sıra sizde."

Billy, Walmart kasa sırasına geri döndü. "Pardon, hayallere dalmışım."

"Önemli değil, de ben hep hayallere dalıyorum," dedi kasadaki kız.

Billy sepetini boşalttı. Parlak yeşil, üzerinde BUM! ve PAT! yazan golf sopası başlıkları, bir silah temizleme kiti, ahşap kaşık seti, üzerinde simle İYİ Kİ DOĞDUN yazan kırmızı bir kurdele, arkasında Rolling Stones logosu olan ince bir mont ve çocuk beslenme çantası vardı. Kasiyer kız en son beslenme çantasını okuttu, sonra daha iyi bakabilmek için havaya kaldırdı.

"Ay Savaşçısı! Küçük kız buna bayılacak!"

Shan Ackerman bu çantaya bayılırdı, diye düşündü Billy ama bu onun için değil. Daha iyi bir dünyada onun için olurdu.

9

O gece, Ackermanlarla yemek yedikten sonra (Corrie'nin çoban turtası lezizdi) kendi bodrum katındaki oyun odasına indi ve silahı golf çantasından çıkardı. Özellikle belirttiği üzere M24'tü ve iyi görünüyordu. Silahı parçalarına ayırdı, parçaları pinpon masasına yatırdı ve her birini temizledi, toplamda altmış parça falandı. Dürbünü golf çantasının iki fermuarlı gözünden birinde buldu. Diğer cepte bir fişeklik vardı, beş atış yapmasını sağlayacak cephane duruyordu içinde: Sierra MatchKing Çukur Uçlu Konik Dipli Mermi.

Sadece birine ihtiyacı olacaktı.

10

Ertesi sabah, ona çeyrek kala Gerard Kulesi'nin lobisine girdiğinde golf çantasının sapı sol omzuna asılıydı. İşçi farelerin çoğu çarklarında koşarken orada olmak için özellikle geç gitmişti. Yaşlı güvenlik görevlisi Irv Dean dergisinden başını kaldırdı –bugün *Motor Trend* okuyordu– ve ona sırıttı. "Golf macerasına mı atılacaksın Dave? Ah, bu dünyada yazar olmak vardı!"

"Ben değil," dedi Billy. "Bence evrendeki en sıkıcı oyun. Bunlar temsilcim için." Irv kenarındaki simli harfli, büyük kurdeleyi görebilsin diye çantayı çevirdi. Dolu fişeklik şimdi normalde yirmi, yirmi beş golf topu ayaklığı olan yan cepteydi.

"Eh, gerçekten çok kibarsın. Pahalı bir hediye!"

"Benim için çok şey yaptı."

"Hı hı, anlıyorum. Ama Bay Russo golf sahasına pek uygun bir tipe benzemiyor." Irv ellerini önüne doğru uzattı, Giorgio'nun koca işkembesini kastediyordu.

Billy buna hazırdı. "Evet, yürüse üçüncü deliğin orada kalp krizi geçirip ölür muhtemelen ama kendine özel golf arabası var. Oynamayı üniversitedeyken, çok daha zayıfken öğrendiğini anlattı bana. Ama ne var biliyor musun, bir seferinde beni onunla golf sahasına gitmeye ikna etmişti, o gün topa öyle hızla vurdu ki inanamazsın."

Irv ayağa kalktı ve Billy kısa bir an yaşlı adamın polis reflekslerinin son bir kez daha canlandığını ve golf sopalarını incelemek niyetinde olduğunu düşündü, bu Joel Allen'ı hayatını kurtarır ve belki Billy'ninkini sonlandırırdı. Bunun yerine yan dönüp iki eliyle pek de ufak sayılmayacak kalçalarına vurdu. "Güç işte buradan geliyor." Irv vurgulamak için kıçına bir kez daha vurdu. "Tam buradan. İstediğin futbol yan hakemine ya da sayı alan beyzbol vurucusuna sor. José Altuve'ye sor. Boyu bir yetmiş ama kalçası taş gibi."

"Öyle olmalı. George'un dehşet bir kıçı var kesinlikle." Billy yeşil golf sopası başlıklarından birini düzeltti. "Irv, sana iyi günler."

"Sana da. Hey, doğum günü ne zaman? Ben de ona bir kart falan alırım."

"Önümüzdeki hafta ama buraya gelmeyebilir. Batı yakasında."

"Palmiye ağaçları ve havuz başında güzel kızlar," dedi Irv oturup. "Güzelmiş. Bu gece geçe kalacak mısın?"

"Bilmem. Nasıl gideceğine bir bakacağım."

"Ah, bu dünyada yazar olmak vardı!" dedi Irv yeniden ve dergisini açtı.

11

Ofisine girince Billy yeşil golf sopası başlıklarından birini çıkardı, üzerinde BUM! yazandı. Remington'ın namlusunun ucundan Billy'nin demir testeresiyle olması gereken uzunlukta kestiği perde çubuğu çıkıyordu. Çubuğun ucuna da ahşap kaşığın uç kısmı bantlanmıştı. Üzerine geçirilen yeşil başlıkla bir golf sopasının ucuna benziyordu. 700'ün kabzasını, namlusunu, sürgüsünü çıkardı. Sonra beslenme çantasını çıkarabilmek için golf sopalarından ikisini kenara itti, onu da tıkırtıları boğmak için kazağa sarmıştı. Çantanın içinde daha küçük parçalar vardı: kör tapa, ateşleme pimi, itiş pimi, yaylar ve diğer her şey. Parçalarına ayrılmış silahı, beş atışlık fişekliği, Leupold dürbün ve cam elmasını ofisle küçük mutfak arasındaki dolaba koydu. Dolabı kilitleyip anahtarı cebine attı.

Yazmaya çalışmadı bile. Bu bokluklar ortadan kalkana dek yazma işi bitmişti. Hikâyesini yazdığı MacBook'u kenara itti ve kendi bilgisayarını açtı. Şifreyi girdi, sayı ve harflerden oluşan

karmakarışık bir şeydi, ezberlemişti (üzerinde şifrenin yazılı olduğu, bir yerlere saklanmış yapışkan not falan yoktu). GEY BEY adlı bir dosyayı açtı. Bahsedilen Gey Bey Business Solutions'tan Colin White'tı tabii ki. Dosyada listelenmiş halde Billy'nin Colin'in işte giydiğini gördüğü on gösterişli kıyafet vardı.

Joel Allen'ın adliyeye getirildiği gün Colin'in hangisini giyeceğini tahmin etmenin yolu yoktu ve Billy bunun bir öneminin olmadığına karar vermişti. Sadece insanlar gözleri onlara yalan söylediğinde bile kendi gözlerine inandıkları için değildi, kesin şalvar pantolonu giyeceği içindi. Colin şalvarın üstüne bazen geniş omuzlu çiçek gücü gömleği giyiyordu, bazen EŞCİNSELLER TRUMP'TAN YANA tişörtünü, bazen de bir sürü olan rock grubu tişörtlerinden birini. Bir önemi yoktu çünkü insanların göreceği Colin, onun üstüne sırtında Rolling Stones'un dudaklı logosunun olduğu bir ceket giyecekti. Billy, Colin'i hiç bu tip bir ceketle görmemişti, daha yeni biten sıcak yaz boyunca böyle bir şey giymemişti ama bu giysi tam onun tarzıydı. Atışı yaptığı gün sıcak olsa da sonbahar havası da geleceğinden ceket yine de mantıklı olacaktı. Bu onun moda anlayışıydı.

Nick'in sahte Kamu Hizmetleri aracındaki adamları Billy'nin araca binmek için durmadan yanlarından koşup geçtiğini görünce *Billy Summers kaçıyor,* diye düşünmeyeceklerdi. Şalvarı, omuz hizasındaki siyah saçları görecek ve, *Gösterişli kıyafetlerinden birini giymiş ibne, tabanları yağlamış kaçıyor,* diye düşüneceklerdi.

Billy öyle umuyordu.

Yine kendi dizüstüsünü kullanarak Amazon'da alışverişe başladı, özellikle ertesi gün teslimi seçti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Bir hafta geçti. Giorgio'dan haber almayı bekleyip durdu ama hiç ses çıkmadı. Cuma akşamı komşularını arka bahçesinde barbeküye davet etti, sonrasında bir süre o, Jamal ve Paul Ragland, Billy'nin arka bahçesinde üçlü beyzbol pası atmaca oynadılar, çocuklar da Paul ve Jamal'ın şimşek gibi atışlarının altından eğilerek elim sende oynuyordu. Jamal'ın Billy'ye verdiği sağlam destekli bir beyzbol eldiveni olsa da birkaç parça bulaşığı yıkarken eli hâlâ sızlıyordu. İşte telefonu o sırada çaldı.

Önce David Lockridge telefonuna gitti ama çalan o değildi. Sonra Billy Summers telefonuna baktı ama o da değildi. Bu da geriye çalmasını hiç beklemediği telefonu bırakıyordu. Arayan New York'tan Bucky olmalıydı çünkü Dalton Smith'in numarası bir tek onda vardı. Telefonu oturma odasındaki tabak dolabından aldığında bunun doğru olmadığını fark etti. Telefonu emlakçı Merton Richter'e doldurduğu forma yazmıştı, üst kat komşusu Beverly Jensen'a da vermişti.

"Alo?"

"Selam komşu." Arayan Beverly değil, eşiydi. "Alabama nasıl?"

Billy bir an Jensen'ın neden bahsettiğini hiç anlayamadı. Donup kaldı.

"Dalton? Hat mı kesildi?"

Her şey yerine oturdu. Huntsville'de, Equity Insurance için bilgisayar sistemi yerleştiriyor olması gerekiyordu. "Hayır, buradayım. Nasıl gidiyor? Hararetli."

"Onun dışında hava iyi mi?"

Billy'nin Huntsville'de havanın nasıl olduğuna dair en ufak fikri yoktu, büyük ihtimalle burası gibiydi ama kim bilir. Don Jensen'ın arayabileceği aklının ucundan geçse kontrol ederdi. "Özel bir yanı yok," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Don'un, eh, senin aslında ne bok olduğunu merak ediyorduk da, dediğini hayal etti. Sahte göbek bir sürü kişiyi kandırabilir ama eşim en başından anladı.

"Ne diyeceğim," dedi Don, "Bev'in annesi dün kötüleşti ve bu akşamüstü vefat etti."

"Ah. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Billy gerçekten üzülmüştü. Belki "çok" üzülmemişti ama "biraz" üzülmüştü. Beverly bir Corrie Ackerman değildi ama iyiydi.

"Evet, Bev bayağı kötü durumda. Yatak odasında çanta toplayıp bağıra bağıra ağlıyor, bağıra bağıra ağlayıp çanta topluyor. Yarın St Louis'ye uçuyoruz, havaalanından araba kiralayıp Diggins denen o siktiri boktan küçük kasabaya gideceğiz. Sadece cenaze değil, halledilmesi gereken bir sürü iş var. Bir süre orada kalacağız." Don iç çekti. "Masraf kısmından nefret ediyorum ama avukatları salı günü vasiyeti okuyacak ve bizim için de biraz para bırakmış olabilir. Kulağa öyle geliyor ama avukatları bilirsin."

"Ketum olurlar," dedi Billy.

"Doğru, ketum. Yine de Annette yastık altı yapan türden insanlardandı ve Bev onun tek çocuğu."

"Ah."

"Seni arıyorum çünkü bir süre orada olabiliriz. Bev kapının altından bizim evin anahtarını atmamın uygun olup olmayacağını sormamı istedi. Alabama'dan döndüğünde buzdolabımızı kontrol edip Bev'in kurdele çiçeğini ve camgüzelini sulayabilirsen makbule geçer. Bu bitkilere deliriyor, isim bile taktı inanabili-

yor musun? Gelmen bir haftadan uzun sürecekse o zaman işimiz zor işte. Buralarda pek birilerini tanımıyoruz."

Çünkü oralarda pek insan yok, diye düşündü Billy. Aynı zamanda bunun iyi olduğunu düşünüyordu. İyiden de öteydi, inanılmaz bir şanstı. Pearson Sokak'taki ev tamamen ona kalacaktı, Jensenlar Joel Allen California'dan ayrılmadan dönmezse tabii.

"Yapamazsan..."

"Yaparım, memnuniyetle. Tahminince ne kadar süreliğine dönmezsiniz?"

"Hiç bilemiyorum. En az bir hafta, belki iki. İşten izin aldım. Ücretsiz tabii ki ama vasiyette para varsa..."

"Doğru. Anladım." Daha iyi, daha iyi. "Bitkiler sorun değil. Yakında dönmeyi planlıyorum, bu sefer uzun süreliğine."

"Harika. Bev buzdolabından istediğin her şeyi alabileceğini söylememi istedi. Bozulmasındansa bitmesi iyidir, dedi. Tabii süt çoktan bozulmuş olabilir."

"Evet," dedi Billy. "O sorunla ben de karşılaştım. Yolunuz açık olsun."

"Teşekkürler Dalton."

"Ne demek," dedi Billy.

2

O gece Billy elleri yastığın altında, Fazioların evinin önündeki sokak lambasından tavana vuran dikdörtgen biçimindeki belli belirsiz sarımsı ışığa bakıyordu. Perde almayı unutup duruyordu. Almayı düşünüyordu, derken aklından çıkıyordu. Belki şimdi, beklemekten başka yapacak bir şey kalmamışken hatırlardı.

Bekleme döneminin kısa olmasını umuyordu, sırf Don ve Beverly'nin gitmesi çok uygun bir ortam yarattığından değildi, Gerard Kulesi'nde geçirdiği saatler Benjy'nin hikâyesi üzerinde çalışmadığında uzayıp gittiği içindi. Sırada Felluce vardı, Billy

söylemek istediklerinin bir kısmını, yansıtmak istediği harika detayların bir kısmını biliyordu. Palmiye ağaçlarına takılmış, sıcak rüzgârda bayrak gibi sallanan o parçalanmış çöp torbalarını. İsyancıların askerlerle savaşmak için taksilerle gelmelerini, sirklerdeki küçük arabalardan çıkan palyaçolar gibi dışarı yığılmalarını. Tabii sirk palyaçoları dışarı silahlarını doğrultmuş vaziyette çıkmıyordu. 50 Cent ve Snoop Dogg tişörtlü çocukların molozların arasında yıpranmış Nike ve Chuck Taylorlarıyla koşturup cephane taşımalarını. Ağzında yarım bir insan eliyle Jolan Park'ta koşan üç bacaklı köpeği. Billy o köpeğin patilerindeki beyaz tozu o kadar net görebiliyordu ki.

Parçalar oradaydı ama bu iş bitene dek onları bir araya getirebilmesinin imkânı yoktu. William Wordsworth'e göre en iyi yazı, sükûnet içinde hatırlanan güçlü duygularla mümkündü. Billy sükûnetini yitirmişti.

Sonunda uykuya dalmıştı ki gelen bir mesajın yumuşak ding dongu onu gecenin köründe uyandırdı. Normalde bu sesi duymadan uyumaya devam ederdi ama artık uykusu hafifti, belli belirsiz kısacık rüyalar görüyordu. Askerdeyken de hep böyle oluyordu.

Komodininde üç telefon sıralanmış şarj oluyordu: Billy'nin, Dave'in ve Dalton'ın telefonları. Ekranı parlayan kendi telefonuydu.

Db1Dom: Beni ara. Las Vegas bölge kodlu bir numara yazmıştı. *Db1Dom* Nick'in kumarhane oteli Double Domino'ydu. Billy'nin saat diliminde saat üçtü. Vegas'ta da Nick büyük ihtimalle yatmaya hazırlanıyordu.

Billy aradı. Nick cevap verdi ve Billy'ye nasıl olduğunu sordu. Billy saatin sabahın üçü olması dışında iyi olduğunu söyledi.

Nick neşeyle güldü. "Aramak için en iyi zaman, herkes evinde olur. Arkadaşımızın büyük ihtimalle gelecek çarşamba senin oraya geleceği haberini daha yeni aldım. Pazartesi olacaktı ama gıda zehirlenmesi yaşamış, muhtemelen kendisi yapmıştır. Şoförü onu oteline götürecek ve geceyi orada geçirecek. Dinliyor musun?"

Billy dinliyordu. Allen'ın oteli şehir hapishanesiydi.

"Ertesi sabah M için senin oraya gelecek. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Evet." Mahkeme.

"Kızıl arkadaşımız istediğin şeyi getirdi mi?"

"Evet."

"İyi mi?"

"Evet."

"İyi. Temsilcin sana bir mesaj daha gönderecek, sonra beklemedesin. Sonra da tatile çıkacaksın. Her şeyi anladın mı?"

"Evet," dedi Billy.

"Bu telefonun ve kullandığın diğer telefonların faturalarını ödemen gerekecek. Anladın mı?"

"Evet," dedi Billy. Nick'in anlayıp anlamadığını sorması sıkıcı bir hal alıyordu ama aynı zamanda iyiydi. Nick hâlâ beynini daima minimum seviyede kullanan bir adamla konuştuğunu düşünüyordu. Billy Summers telefonunu, David Lockridge telefonunu, o sırada almış olabileceği tüm kullan at telefonları yok et, anlaşıldı. Saklayacağı telefon Nick'in varlığını bilmediği telefondu.

"Yakında yeniden konuşuruz," dedi Nick. "İstersen telefonu bir süre tut ama sana attığım mesajı yok et." Sonra kapattı.

Billy mesajı silip uzandı, bir dakikadan kısa bir süre sonra da uykuya daldı.

3

Serin bir hafta sonuydu. Anlaşılan sonbahar, sonunda gelmişti. Billy, Evergreen Sokak'taki ağaçlarda ilk renklenmeleri görebiliyordu. Pazar öğleden sonra Monopoly oynadılar, Billy üç çocuğa karşı oynadı, altı tanesi daha etraflarında oturmuş oyuna karışıyordu. Zarlar genelde onun dostu olurdu ama bugün öyle

değildi. Üst üste üç çift attı ve peş peşe üç tur boyunca kodese girdi, altı piyango sayısını da bilmekle yarışacak istatistiksel bir acayiplikti bu. Rakiplerinden ikisinin battığını görecek kadar dayandı ve sonra Derek Ackerman'a yenildi. Banka son ipotekli mülkünü de aldığında çocuklar sevinç çığlıkları atıp *kaybetti-kaybetti* diye şarkı söyleyerek üzerine atıldılar. Corrie tüm bu karmaşanın nedenini anlamak için aşağı indi ve kahkahasının arasında çekilin üzerinden, bırakın adam nefes alsın diye bağırdı.

"İşin bitti!" diye bağırdı Danny Fazio neşeyle. "Bir çocuk senin işini bitirdi!"

"Öyle oldu," dedi Billy kendisi de gülerek. "Kodese girmek yerine tüm tren yollarını alsaydım..."

Shan'in arkadaşı Becky ağzıyla zort yaptı, hepsi biraz daha güldüler. Sonra üst kata çıkıp Jamal'ın beyzbol rövanş maçı izlediği oturma odasında turta yediler. Shan kanepede Billy'nin yanına oturdu, flamingosu kucağındaydı. Yedinci atışta başını Billy'nin koluna yaslayıp uyuyakaldı. Corrie akşam yemeğine kalmasını söyledi ama Billy reddetti, bir filme gitmeyi düşündüğünü söyledi. *Deadly Express*'i izlemeyi çok istiyordu.

"Onun fragmanını izledim," dedi Derek. "Korkunç görünüyor."

"Çok fazla patlamış mısır yiyorum," dedi Billy. "Korkmama engel oluyor."

Billy filme gitmedi ama Ford Fusion'ının olduğu otoparka gitmek için şehri geçerken filmin yorumlandığı bir podcast dinledi. Sonradan üzülmektense tedbirli davranmak daha iyiydi. Fusion'la Pearson Sokak'a gitti ve Dalton Smith eşyalarını dolaba koydu. Sonra üst kata çıkıp Bev Jensen'ın kurdele çiçeğini ve camgüzelini suladı. Kurdele çiçeği bomba gibiydi ama camgüzeli bayağı solgun görünüyordu.

"Al bakalım Daphne," dedi Billy. Camgüzelinin önündeki küçük tabelaya göre adı buydu. Kurdele çiçeğinin adı da –kim bilir neden– Walter'dı.

Billy kapıyı kilitleyip evden çıktı, sarı olmayan saçlarını gizlemek için kasket takmıştı. Artık hava neredeyse tamamen kararmış olsa da gözlük de takmıştı. Fusion'a döndü, Toyota'sıyla Midwood'a geri döndü, biraz televizyon izledi ve yattı. Neredeyse anında uykuya daldı.

4

Pazartesi günü kapısı çalındı. Billy içinde bir sıkıntıyla Ken Hoff'u görmeyi bekleyerek açtı, ama gelen Hoff değildi. Phyllis Stanhope'tu. Gülümsüyordu ama gözleri kırmızıydı ve şişmişti.

"Bu kızı yemeğe çıkarmak ister misin?" Öylece soruvermişti. "Erkek arkadaşım beni terk etti ve biraz neşelenmeye ihtiyacım var." Duraksayıp ekledi: "Ben ısmarlıyorum."

"Buna gerek yok," dedi Billy. Bu işin sonunun nereye gidebileceğini görüyordu ve çok iyi bir fikir olmayabilirdi ama aldırmadı. "Hesabı memnuniyetle öderim, cidden rahatsız olacaksan yine Alman usulü yapabiliriz."

Ama Alman usulü yapmadılar. Billy ödedi. Phyllis'in ilişkisinin bitmesini onunla yatarak kutlamaya karar verdiğini düşünüyordu ve yuvarladığı üç bardak kokteyl –ikisi yemekten önce, biri yemek sırasında– bu fikri sadece daha da sağlamlaştırmıştı. Billy ona şarap listesini uzattı ama Phyllis onu elinin bir hareketiyle uzaklaştırdı.

"Karıştırmazsan korkmana gerek kalmaz," dedi. "Şeyde böyle diyor..."

"*Kim Korkar Hain Kurttan*'da mı?" diye bitirdi Billy ve Phyllis güldü.

Yemeğinden pek yemedi, biraz çirkin bir ayrılık olduğunu söyledi, ilk kısmı yüz yüze, ikincisi telefonda olmuştu ve pek de aç değildi. Asıl istediği o içkilerdi. Sonrasında olacaklar için alkolden gelen cesarete ihtiyacı vardı ki sonrasında olacaklar artık

sadece muhtemel değil, kaçınılmaz görünüyordu. Ve Billy bunu istiyordu. Bir kadınla olmayalı uzun zaman geçmişti. Billy, David Lockridge kredi kartlarından biriyle hesabı öderken, üzerine çullanıp *kaybetti-kaybetti* diye şarkı söyleyen çocukları düşündü. Şimdiyse burada, sadece bir gün sonra, kazanmıştı.

"Senin evine gidelim. Benimkine gidip banyo rafında onun tıraş losyonunu görmek istemiyorum."

Eh, diye düşündü Billy, *benim rafımdaki tıraş losyonuna bakabilirsin. İstersen diş fırçamı bile kullanabilirsin.*

Evergreen Sokak'taki sarı eve vardıklarında Phyllis etrafına şöyle alıcı gözle baktı ve şehir merkezindeki antikacıdan aldığı *Doctor Jivago* posterine iltifat etti, içecek bir şeyleri olup olmadığını sordu. Billy'nin dolabında altılı bira vardı. Billy ona bardak isteyip istemediğini sordu ve Phil şişeden içeceğini söyledi. Billy oturma odasına iki şişe getirdi.

"Bu dönem boyunca alkol almadığını sanıyordum."

Billy omuz silkti. "Sözler bozulmak içindir. Hem bugünkü mesaim bitti."

Şişeleri daha yeni açmışlardı ki Phil, "Burası çok sıcak," dedi ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Sabahleyin biralar orta sehpanın üzerinde, asidi kaçmış ve azıcık yudumlanmış halde duruyor olacaktı.

Seks güzeldi, en azından Billy için. Onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyordu ama kadınlar söz konusu olunca anlamak zordu. Bazen sırf artık uyuyabilmek için, bu kadar zorlamayı bırakıp olayı kapatmak istiyorlardı ama numara yaptıysa da iyi bir numaraydı. Bir noktada, tam da Billy artık kendini daha fazla tutamayacakken omzuna doğru bir *mmmm* sesi çıkarmış ve tırnaklarını neredeyse kan çıkaracak kadar derine batırmıştı.

Billy yatağın kendi tarafına yuvarlandığında Phil, aferin der gibi onun omzuna vurmuştu. "Lütfen bana bunun bir acıma sevişmesi olduğunu söyleme."

"Değildi, inan bana," dedi Billy. "Bunun bir intikam sevişmesi olup olmadığını sormayacağım sana."

Phil güldü. "Sormasan iyi edersin." Sonra kendi tarafına dönüp ondan uzaklaştı. Beş dakika sonra horlamaya başlamıştı.

Billy bir süre uyanık yattı, Phil horladığı için değildi –kedi mırlaması gibi hanımefendi bir horlamaydı onunki–, aklı susmadığı içindi. Phil'in bu şekilde ortaya çıkması ve sonra da onunla eve gelmesi, her karakterin tam anlamıyla kullanıldığı ve son kez sahneye çıktığı Zola romanlarından fırlamış bir sahneye benziyordu, oyun bittikten sonra tekrar sahneye çağrılmak gibiydi. Kendi hikâyesinin sona ermediğini umuyordu ama bu kısmının neredeyse bittiğini düşünüyordu. İşini bitirip ödemesini alırsa yeni bir hayata (belki Dalton Smith, belki başka biri olarak) başlayabilirdi. Belki daha iyi bir hayata.

Bir süredir, muhtemelen Benjy'nin hikâyesini yazmaya başladığından beri artık bu hayatı boğulmadan yaşayamadığını fark etmişti. Sadece kötü insanları öldürme fikri de –hayır, kandırmacası da– bir yere kadardı. Tam da bu sokaktaki evlerde uyuyan iyi insanlar vardı. Onlardan birini öldürmeyecekti ama orada olmasının asıl nedenini öğrendiklerinde içlerindeki bir şeyi öldürmüş olacaktı.

Bu çok mu şaraneydi? Çok mu romantikti? Billy öyle olmadığını düşünüyordu. Yabancı biri geliyor ve komşuya dönüşüyordu ama can alıcı kısım şuydu: En başından beri bir yabancı olduğu ortaya çıkıyordu.

Saat üç civarı Billy, Phil'in uyandığını ve banyoda kustuğunu duydu. Sifon çekildi. Su aktı. Phil yatağa geri geldi. Biraz ağladı. Billy uyuyor gibi davrandı. Ağlama kesildi. Horlamalar yeniden başladı. Billy uyudu ve rüyasında palmiye ağaçlarında sallanan çöp torbalarını gördü.

5

Saat altıyı biraz geçe kahve kokusuyla uyandı. Phil mutfaktaydı, yalınayaktı ve onun gömleklerinden birini giymişti.

"Nasıl uyudun?" diye sordu Billy.

"İyi. Sen?"

"Harika. Ve kahve de gerçekten güzel kokuyor."

"Aspirininden çaldım. Sanırım dün içkiyi biraz fazla kaçırdım." Ona yarı eğlenen yarı utanan bir bakış attı.

"Tıraş losyonumdan çalmadığın sürece sorun yok." Bu onu güldürdü. Tek gecelik ilişkilerin sonu dehşet verici sabahlara çıkabilirdi. Billy böyle birkaç sabaha dayanmak zorunda kalmıştı ama bunun güzel geçeceğini düşünüyordu. Phil tatlı bir kadındı.

Yumurta yapmayı önerdiğinde Phil yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Billy ona yağsız kızarmış ekmek yedirmeyi başardı. Sonrasında rahatça duş alıp giyinebilmesi için yatak odası ve banyoyu ona bıraktı. Phil dışarı çıktığında iyi görünüyordu. Bluzu biraz kırışmıştı ama onun dışında hayata atılmaya hazırdı. *Anlatacak bir hikâyesi olacak*, diye düşündü Billy. *Katille Geçirdiğim Gece. Anlatmak isterse tabii. Belki de istemez.*

"Beni eve götürür müsün Dave? Üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Seve seve."

Kapıda durup elini onun koluna koydu. "İntikam seksi değildi."

"Değil miydi?"

"Bazen bir kız sadece arzulanmak ister. Sen de beni arzuladın... Değil mi?"

"Evet."

Tamam o zaman der gibi başını sertçe salladı. "Ben de seni arzuladım. Ama bunun tek seferlik bir şey olacağını düşünüyorum. Asla asla dememek gerek ama hislerim bu yönde."

Bunun tek seferlik olacağını bilen Billy başıyla onayladı.

"Arkadaş mıyız?" diye sordu Phil.

Billy ona sarılıp yanağından öptü. "Sonuna kadar."

Saat daha erkendi ama Evergreen Sokak erken uyanıyordu. Diane Fazio yolun karşısındaki ön verandasında sallanan sandalyede oturuyordu. Yünlü pembe bir sabahlık giymişti ve elinde bir bardak kahve vardı. Billy, Phil'e Toyota'nın yolcu kapısını açtı. Arka taraftan sürücü koltuğuna ilerlerken, Diane komşulara yakışır bir havayla başparmağını kaldırdı.

Billy gülümsemeden edemedi.

6

Öğle yemeği kamyonları gelince Billy *taco* ve kola almak için aşağı indi. Jim Albright, John Colton ve Harry Stone –Genç Avukatlar, dizi ya da Grisham romanı karakterleri– ona el sallayıp yanlarına çağırdılar ama Billy biraz daha çalışmak istediği için masasında yiyeceğini söyledi.

Jim parmağını havaya kaldırıp ezberden konuştu. "Ölüm döşeğindeki hiç kimse, 'Keşke ofiste daha çok zaman geçirseydim,' dememiştir. Oscar Wilde, öbür tarafa geçmeden önce böyle demiş."

Billy, Jim'e Oscar Wilde'ın son sözlerinin aslında, *Ya bu duvar kâğıdı gider ya da ben giderim*, olduğu sanıldığını söyleyebilirdi ama sadece gülümsedi.

İşin aslı, görevi bu kadar yaklaşmışken bu adamlarla zaman geçirmek istemiyordu, onlardan hoşlanmadığından değil de hoşlandığı için. Phil o gün izin almıştı herhalde. Billy çarşamba ve perşembe de izinli olmasını umuyordu ama o kadarını ummak fazla olurdu muhtemelen.

Tam ofisine geri girdiği sırada Dalton telefonu çalmaya başladı. Arayan Don Jensen'dı.

"Dollen adamım! Döndün mü?"

"Döndüm."

"N'apıyon? Daffy'yle Woller nasıl?"

"Üçümüz de iyiyiz. Siz nasılsınız?" Saat öğleni yeni geçmiş olsa da sesinin tonuna bakılırsa Don dut gibiydi.

"Dostum, daha iyi olmamıştım." İyi, *eyyi* gibi duyulmuştu. "Bevvie de. Merhaba de Bevvie!"

Beverly uzaktan ama bağırdığı için kesinlikle duyulabilir bir sesle, "Merhaba balböceğim!" dedi. Çığlık çığlık kahkahalar attı. Demek o da içiyordu. İkisi de pek yas tutar gibi değildi.

"Bevvie selam söylüyor," dedi Don.

"Evet, duydum."

"Dollen... dostum..." Sesini alçalttı. "Zengin olduk."

"Cidden mi?"

"Avukat vasiyeti bu sabah okudu, Bevvie'nin annesi her şeyi ona bırakmış. Hisseler, banka hesapları. Neredeyse *eke yez ben dolar*!"

Arkada Beverly sevinç çığlıkları attı, Billy gülümsemeden edemedi. Ayıldığında yeniden yas tutabilirdi ama o anda şehrin "pek cazip olmayan" mahallelerinden birinde apartman sakini olan bu ikili kutlama yapıyordu, Billy onları suçlayamazdı.

"Bu harika Don. Gerçekten harika."

"Bu sefer ne kadar kalacaksın evde? O yüzden arıyorum Dollen."

"Büyük ihtimalle uzun bir süre. Yeni bir sözleşmem var..."

Don onun bitirmesini beklemedi. "İyi, bu iyi. Daffy ve Woller'ın sulamaya devam et çünkü... Ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Tahmin et!"

"Edemiyorum."

"Zorundasın bilgisayarcı dostum, zorundasın!"

"Disneyland'e gidiyorsunuz."

Don öyle yüksek sesle güldü ki Billy yüzünü hafifçe buruşturarak telefonu kulağından uzaklaştırdı ama o da hâlâ gülüm-

süyordu. Düzgün insanların başına iyi bir şey gelmişti, kendi durumu ne olursa olsun, buna sevinmeliydi. Zola hiç buna benzer bir olay yazdı mı diye merak etti. Büyük ihtimalle yazmamıştı ama Dickens...

"Yaklaştın Dollen, yaklaştın. *Gemi turuna çıkıyoruz!*"

Arka fonda Beverly sevinçle bağırdı.

"Bir ay falan kalacak mısın? Belki altı hafta? Çünkü..."

O noktada Beverly telefonu kaptı ve Billy bir kez daha aşırı yüklenme yapılan kulak zarını korumak için telefonu birkaç santim uzakta tutmak zorunda kaldı. "Kalmayacaksan da bırak ölsünler! Yenilerini alabilirim! Koca bir sera dolusu!"

Billy hem başsağlığı dileyecek hem tebrik edecek vakit buldu, sonra telefonu yine Don aldı.

"Geri döndüğümüzde de taşınıyoruz. Artık sokağın karşısındaki o boktan boş alan manzarasına bakmayacağız. Daireni aşağıladığımdan değil Doll. Bevvie'nin hep istediği ev oydu."

Bev bağırdı. "Artık değil!"

Billy, "Daphne ve Walter'ı sulayacağım, bu konuda endişeniz olmasın," dedi.

"Sana ödeme yaparız Bay Bilgisayar Dehası Bitki Bakıcı! Gücümüz yeter!"

"Gerek yok. Siz iyi komşularsınız."

"Sen de Dollen. Ne içtiğimizi biliyor musun?"

"Şampanya belki?"

Billy bir kez daha telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Hedefi tam on ikiden vurdun be!"

"Dozunu kaçırmayın," dedi Billy. "Beverly'ye selam söyle, duydun mu? Kaybı için üzgünüm ama kazancınız için mutluyum."

"Söylerim tabii ki. Çok teşekkürler dostum." Duraksadı, yeniden konuştuğunda sesi ayık gibi geliyordu. Şokta gibi. "İki yüz bin dolar. İnanabiliyor musun?"

"Evet," dedi Billy. Aramayı sonlandırıp ofis sandalyesinde geriye yaslandı. Kendisi iki yüz binden çok daha fazlasını alıyordu ama asıl zengin olanların Don ve Beverly Jensen olduğunu düşünüyordu. Evet efendim, asıl zengin onlardı. Duygusal ama gerçek bir yorumdu bu.

7

Ertesi sabah Gerard Kulesi'nin köşesinden otoparka dönerken David Lockridge telefonu bir mesajla bipledi. Billy dördüncü kata park edene dek bekledi ve sonra mesajı okudu.

GRusso: Çek yolda.

Billy bundan şüpheliydi, batı yakasında saat daha altı buçuktu, bundan çekin yakında yolda *olacağını* anlıyordu. Allen muhtemelen ticari bir uçakta, bu şehrin dedektiflerinden ya da eyalet polislerinden birine kelepçeli halde geliyordu ve bu iyiydi. İşe koyulmanın zamanı gelmişti. Gelmişti de geçiyordu.

Arabasının arka kapısını açtı ve koltuktan kâğıt bir alışveriş torbası aldı. Torbanın içine şalvar pantolon ve arkasında Rolling Stones dudakları olan ipek ceket sokuşturulmuştu. Colin'in favorisi altın rengi olsa da şalvar altın rengi değildi. Kafasında biraz tarttıktan sonra Billy bunun biraz *fazla* göz alıcı olacağını düşünmüştü. Amazon'dan sipariş ettiği altın parıltıları olan siyah bir şalvardı. Colin'in buna bayılacağına emindi.

Irv ona neden işe alışveriş torbasıyla geldiğini sorarsa diye –ki bu pek olacak bir şey değildi ama sorabilirdi tabii– bir hikâye hazırlamıştı ama Irv, Business Solutions'tan birkaç hoş hanımla konuşuyordu, Billy girişini yapıp asansörlere yönelirken ona sadece şöyle bir el salladı.

Ofisine girince Billy torbayı açıp kıyafetlerin altlarını karıştırdı ve Staples'dan bir raf dolusu tabelanın arasından aldığı tabelayı çıkardı. Tabelada KAPALI yazıyordu. İki yanında üzgün

yüzler vardı. Altında da kısa bir açıklama yazılabilecek beyaz bir alan bırakılmıştı. Billy tükenmez kalemle SU YOK 4 VEYA 6'YI KULLANIN yazdı. Tabelayı birkaç kez havada salladı, yazdığının bulaşmasını istemiyordu, sonra onu torbaya geri koydu. Uzun siyah peruğu da ekledi ve sonra torbayı dolaba kaldırdı.

Masaya oturunca Benjy hikâyesini bir harici belleğe attı. Sonra MacBook Pro'da kalan her şeyi yok edecek bir silme programı kullandı. Bu bilgisayar burada kalacaktı. Her tarafında parmak izleri vardı, bu yerdeki her şeyde parmak izi vardı, bunca zamanın ardından ne kadar silerse silsin kesin kaçırdığı olurdu ama önemli değildi. Atışını yapıp Joel Allen'ı adliye merdivenlerinde ölü yatarken gördüğünde Billy Summers'ın varlığı sonlanacaktı. Kendi özel bilgisayarına gelince... Onu da öldürebilirdi, burada bırakıp Pearson Sokak'taki ucuzlardan birini kullanabilirdi ama bunu istemiyordu. Bu bilgisayar onunla gelecekti.

8

Bir saat sonra dış kapı çalındı. Billy kapıya bir kez daha belki de son anda şüpheye düşen Ken Hoff'u görmeyi bekleyerek baktı ama yine yanılmıştı. Bu sefer gelen Dana Edison'dı, Nick'in Vegas ekibinden getirdiği zorbalardan biri. Bugün Kamu Hizmetleri tulumunu giymemişti. Bugün koyu renkli bol pantolon ve gri bir spor ceket giyen Bay Sıradan'dı. Minik, gözlüklü bir adamdı ve ilk bakışta Phil Stanhope'un koridorun diğer ucundaki muhasebe bürosundan biri sanılabilirdi. Ama yakından bakınca –özellikle de eski askerseniz– farklı bir şey görebilirdiniz.

"Selam dostum." Edison'ın sesi alçak ve kibardı. "Nick seninle konuşmamı istedi. İçeri girebilir miyim?"

Billy kenara çekildi. Dana Edison düzgün kahverengi mokasenleriyle dış ofis kısmını geçip Billy'nin yazı stüdyosu olarak kullandığı küçük konferans salonuna girdi. Edison kıvrak bir öz-

güvenle hareket ediyor, etrafı bir nişancı gibi tarıyordu. Billy'nin kendi bilgisayarının durduğu masaya şöyle bir baktı, ekranda yarım bırakılmış kart oyunu açık duruyordu, sonra pencereden dışarı baktı. Billy'nin yaz boyunca birçok kez çizdiği ateş hattına bakıyordu. Ama artık yaz bitmişti, havada bir sertlik vardı.

Edison'ın ona biraz zaman vermesi iyi olmuştu çünkü Billy, David Lockridge adında bayağı zeki bir adam olmaya alışmıştı ve hata yapabilirdi. Ama Edison ona döndüğünde Billy'nin yüzünde *mal modu* ifadesi vardı: kocaman açılmış gözler ve hafif aralık ağız. Onu mahallenin delisi gibi gösterecek kadar değil ama Zola'nın Süpermen'in düşmanlarından biri olduğuna inanabilecek gibi görünmesine yetecek kadar.

"Sen Dana'sın değil mi? Nick'in evinde tanıştık."

Dana başıyla onayladı. "Beni ve Reggie'yi o küçük belediye aracıyla gezerken de gördün, değil mi?"

"Hıı."

"Nick yarın için tam anlamıyla hazır olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Tabii."

"Silah nerede?"

"Eee..."

Dana geri kalan her yeri gibi küçük ve düzgün olan dişlerini sergileyerek sırıttı. "Boşver. Ama yakında değil mi?"

"Tabii ki."

"Cam için cam kesme elmasın var mı?"

Salakça bir soruydu ama önemli değildi. Billy'nin de salak bir adam olması gerekiyordu. "Tabii."

"Bugün kullanmasan iyi olur. Güneş öğleden sonra boyunca binanın bu tarafına vuruyor, biri deliği fark edebilir."

"Bunu biliyorum."

"Biliyorsundur tabii. Nick senin keskin nişancı olduğunu söyledi. Felluce'de vurdukların varmış ha? Nasıldı orası?"

"İyi." Değildi. Bu konuşma da iyi değildi. Edison'ı bu odaya almak içeri küçük ve çok yoğun bir fırtına bulutu almak gibiydi.

"Nick plan konusunda net olduğundan emin olmamı istedi."

"Netim."

Edison mesajına devam etti. "Atışı yapacaksın. Beş saniye sonra, en fazla on, şuradaki kafenin arkasında deli gibi patlamalar olacak."

"Işıklı ses bombası."

"Evet, ışıklı ses bombası. Bu Frankie'nin sorumluluğunda. Ondan beş saniye sonra, en fazla on, bir diğeri köşedeki gazete ve kırtasiye dükkânının arkasında patlayacak. O da Paulie Logan'da. İnsanlar koşturmaya başlayacak. Sen de onlara katılacaksın, olanlara hızlıca bir göz atıp oradan defolup gitmek isteyen sıradan bir ofis çalışanı olacaksın. Köşeyi döneceksin. Kamu Hizmetleri aracı orada olacak. Reggie arka kapıları açık bırakacak. Ben de direksiyonda olacağım. Binip elinden geldiğince hızlı üstünü değiştireceksin. Anlaşıldı mı?"

Zaten anlaşılmıştı. Billy'nin son dakika dersine ihtiyacı yoktu. "Evet. Tek bir sorum var Dana."

"Nedir acaba?"

"Hazırlanmak için yapmam gereken şeyler var ve bunları yapmaya başladığımda geri dönüş olmaz. Yarın olacağına emin misin?"

Dana konuşmaya başlayacaktı, tabii ki demek üzereydi ama Billy başını iki yana salladı.

"Bir şey demeden önce düşün. İyi düşün çünkü bir şeyler değişirse her şey bozulur, ben giderim ve Joel Allen da hâlâ nefes alıyor olur. O yüzden... *Emin* misin?"

Dana Edison, Billy'ye belki de onu yeniden değerlendirerek dikkatle baktı. Sonra gülümsedi. "Güneşin doğudan doğduğuna emin olduğum kadar. Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Tamam." Edison o kıvrak yürüyüşüyle tekrar girişe yöneldi. Topuzu koyu kırmızı bir kapı tokmağına benziyordu. Kapıda arkasını dönüp Billy'ye parlak, mavi, ifadesiz gözlerle baktı. "Iskalama," dedi. Sonra gitti.

Billy yazı odasına döndü ve yarım kalan kart oyununa baktı. Dana Edison'ın Cody'de çıkabilecek bir depo yangınıyla ilgili hiçbir şey söylemediğini ve bilse kesinlikle söyleyeceğini düşünüyordu. Aynı zamanda Nick'in planına uyarsa kendini gerçekten yol kenarında bir çukurda, alnında bir delikle bulabileceği ihtimalini düşünüyordu. Bu olursa deliği açanın Edison olacağını tahmin ediyordu. Peki ödenecek bir buçuk milyon kime kalırdı? Nick'e tabii ki. Billy bunun paranoya olduğuna inanmak isterdi ama Edison'ın ziyaretinin ardından biraz daha muhtemel görünüyordu. Kuşkusuz uzun süreli işbirliklerine rağmen bu fikir hiç değilse Nick'in aklından geçmişti. Ken Hoff'u aradan çıkar, Billy Summers'ı aradan çıkar, herkes tertemiz yoluna gitsin.

Billy bilgisayarını kapattı. Hikâyesini yazmaya hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Lanet olsun, bugün kart oyunu bile oynayamıyordu.

9

Eve dönüş yolunda Ace Nalbur'da durdu ve ihtiyacı olan son şeyi aldı: Yale asma kilit. Evine vardığında –buradaki son gecesiydi– verandanın en üst basamağında taşla sabitlenmiş bir kâğıt buldu. Bilgisayar çantasını omzundan indirdi ve kâğıdı aldı, oturdu, inceledi, bunun olmasa daha iyi hissedeceği son bir veda olduğunu düşündü. Belli ki bir çocuk tarafından boya kalemiyle yapılmış bir çizimdi ama çizenin yetenekli olduğu ortadaydı. Ne kadar yetenekli olacağını anlamak imkânsızdı çünkü sanatçı henüz sekiz yaşındaydı. En alta imzasını atmıştı: Shanice Anya Ackerman. En üstte büyük harflerle DAVE İÇİN! yazıyordu.

Bu gülümseyen küçük bir kızın resmiydi, koyu kahverengi teni, örgülerini süsleyen parlak kırmızı kurdeleleri vardı. Kollarında pembe bir flamingo tutuyordu, flamingonun başından bir

dizi kalp uçuyordu. Billy resme uzun bir süre boyunca baktı, sonra resmi katlayıp arka cebine koydu. Kendini hayal bile edemeyeceği bir durumun içine hapsetmişti. Takvimi üç ay geriye, *Archie's Pals 'n' Gals* okuyarak aracını beklediği o otel lobisine döndürebilmek için iki milyon dolar dahil her şeyi verirdi. Frankie Elvis ve Paul Logan içeri girdiğinde de Nick'e özür dilediğini iletmelerini, fikrini değiştirdiğini söylerdi. Ama artık geri dönüş yoktu, sadece ileri gidebilirdi, Dana Edison'ın sorular sormak için bu mahalleye uğradığını, hatta belki o küçük düzgün ellerini Shanice'in omuzlarına koyduğunu düşününce Billy dudaklarını öyle bir sıktı ki bir an kayboldular. Bir kutuya hapsolmuştu ve dışarı çıkmak için yapabileceği tek şey ateş etmekti.

ONUNCU BÖLÜM

1

Perşembe sabahı. Gün gelmişti. Billy sabah beşte uyandı. Kızarmış ekmek yedi ve boğazından geçsin diye bir bardak su içti. Kahve içmedi. İş hallolana dek kafein alamazdı. 700'ü omuzladığında ve Leupold dürbünden baktığında ellerinin tam anlamıyla sabit olmasını istiyordu.

Kızarmış ekmek tabağını ve boş su bardağını lavaboya koydu. Dört cep telefonu masanın üzerine sıralanmıştı. Üçünün –Billy telefonu, Dave telefonu ve kullan at telefon– SIM kartlarını çıkardı ve iki dakika mikrodalgada çevirdi. Fırın eldiveni takıp kömürleşmiş kalıntıları topladı, çöp öğütücüde öğüttü. SIM kartsız üç telefonu kâğıt torbaya koydu. Dalton Smith telefonunu, Yale asma kilidi ve Dalton Smith malzemelerini bırakıp Beverly'nin bitkilerini sularken Pearson Sokak'ta taktığı düz gri kasketi de torbaya attı.

Bilgisayarını bir omzuna astı, birkaç saniye boyunca kapıda durup etrafına bakındı. Burası evi değildi, Memur F.W.S. Malkin onu Hillview Karavan Parkı, Skyline Yolu, 19 Numara'dan uzaklara götürdüğünden beri ev diyebileceği bir yer olmamıştı (ki orası da pek ev sayılmazdı, özellikle Bob Raines kız kardeşini öldürdükten sonra) ama bu yer ev hissine çok yaklaşmıştı.

"Eh, hadi bakalım," dedi Billy ve dışarı çıktı. Kapıyı kilitlemekle uğraşmadı. Böylece polislerin kapıyı kırmasına gerek kalmayacaktı. Tekrar çıksın diye o kadar uğraştığı çimleri kesin ezeceklerdi ve bu zaten yeterince kötüydü.

2

Billy otoparka girmedi. Otoparkla işi bitmişti. Altıya beş kala anacaddeye, Gerard Kulesi'nden birkaç blok öteye park etti. Bu saatte kaldırım kenarında bir sürü boş yer vardı ve kaldırımlar da boştu. Bilgisayarı omzundaydı. Kâğıt torba elindeydi. Anahtarları Toyota'nın bardak tutacağında bıraktı. Belki biri arabayı çalardı, gerçi buna aslında gerek yoktu. Üç ölü telefonu üç ayrı kanalizasyon ızgarasına atarken kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için sürekli etrafını gözlemesine de gerek yoktu. Askerde "bölgeyi polise hazırlamak" dedikleri şeydi bu. Üçüncü telefonu da attıktan sonra Shan'in kendisini ve flamingoyu çizdiği kâğıt yanında mı diye kontrol etti. Adını Dave olarak değiştirdiği flamingo. Oradaydı. İyi. Bunu saklayacaktı.

Geary Sokak'tan geçti, Gerard Kulesi'nden bir blok ileriye yürüdü ve daha önce incelediği ara sokağa geldi. Yeniden kimsenin onu izlemediğini (ve orada sızmış, sokağı uygunsuz hale getirecek şarapçılar olmadığını) kontrol ettikten sonra sokağa girdi ve iki çöp konteynerinin ikincisinin arkasına çömeldi. Bu şehirde çöpler cuma günü toplanıyordu, bu yüzden çöplerin ikisi de doluydu ve kokuyordu. Bilgisayarını ve gri kasketini çöp konteynerinin arkasına sıkıştırdı, sonra bir sürü ambalaj kâğıdı toplayıp onları gizledi.

Bu kısım onu atışı yapmaktan daha çok endişelendiriyordu. Buna ironi denebilir miydi? Bilmiyordu. Tek bildiği, bu şehre geldiğinde okuduğu *Thérèse Raquin*'i kaybetmeyi ne kadar istemiyorsa (kitabı güvenli bir biçimde Pearson Sokak, 658 Numara'ya saklamıştı) bilgisayarı kaybetmeyi de o kadar istemediğiydi. Onlar Billy'nin uğuruydu. Tıpkı I. Felluce Muharebesi'nde ve II. Felluce Muharebesi'nin büyük bir kısmında yanında taşıdığı bebek ayakkabısı gibi.

Birilerinin bu sokağa girme, çöpün arkasına bakma, çöp bulaşmış ambalaj kâğıtlarını kaldırma ve bilgisayarını çalma ihtimali düşüktü, zaten şifresini de asla kıramazlardı ama bu

eşya önemliydi. Yine de yanında götüremezdi, çünkü Gerard Kulesi'nden omzunda bilgisayarla çıkamazdı. Colin White'ı telefonuyla görmüştü, yemeğe muhtemelen onun bir parçası olan kulaklıklarla indiği birkaç sefer de olmuştu ama Billy onu hiç bilgisayarla görmemişti.

Altıyı yirmi geçe Gerard Kulesi'ne girdi. Adliyeye giden bu çıkmaz sokak daha sonra arı kovanına dönecekti ama şimdi mezarlık gibiydi. Gördüğü tek kişi Sunspot Café'nin önüne kahvaltı spesiyalleri tabelasını koyan uykulu kadındı. Billy ışıklı ses bombasının çoktan kafenin arkasına yerleştirilip yerleştirilmediğini merak etti, sonra bu düşünceyi aklından attı. Işıklı ses bombaları onun sorunu değildi, Ken Hoff'un Cody'de çıkacağına söz verdiği yangın da. Billy ne olursa olsun atışını yapacaktı. Bu onun işiydi, arkasındaki gemiler birer birer yandığından bunu yapmak niyetindeydi de. Başka seçeneği yoktu.

Irv Dean güvenlik kulübesinde değildi, yediye, belki yedi buçuğa dek gelmeyecekti ama binanın iki hademesinden biri lobinin yerlerini siliyordu. Billy girişini kaydetmek için iyi bir çocuğun yapması gerektiği gibi kartını okuturken adam başını kaldırdı.

"Selam Tommy," dedi Billy asansörlere yönelirken.

"Bu saatte burada ne işin var Dave? Karga bokunu yemeden."

"Teslim tarihim yaklaştı," dedi Billy, bunun bugün yapacağı işine ne kadar da uygun bir cümle olduğunu düşünerek. "Büyük ihtimalle karga bokunu yedikten çok sonra da burada olacağım."

Bu Tommy'yi güldürdü. "Göster kendini aslanım."

"Niyetim o," dedi Billy.

3

İki kâğıt torbayı beşinci kat erkekler tuvaletine götürdü. Uzun, siyah peruğu (belki de en önemli parçasını) da eksik etmeden Colin White kostümünü lavaboların oradaki çöp sepetine

sakladı, sonra üstünü kâğıt peçetelerle örttü. Tabela ve kilidi kapıya taktı. Anahtarı, Dalton telefonu ve Benjy Compson flaş belleğiyle birlikte cebine attı.

Ofisine dönerken pis bir fikre kapıldı. Buraya geliş yolunda dikkatinin dağıldığı anlar olmuştu, sabah hazırlıklarını yaparken aklı olduğu yerde kalmak yerine Shan'in çizimine gitmişti. Diğerlerinden birini değil de Dalton Smith telefonunu mu kanalizasyona atmıştı yoksa? Bu düşünce o kadar korkunçtu ki o anda tam da bunu yaptığına, cebine uzandığında Billy telefonunu ya da Dave telefonunu veya işe yaramaz kullan atı bulacağına emindi. Öyleyse yeni telefon alabilirdi, Dalton Smith kredi kartlarının hepsi çalışıyordu ama ya Don ve Beverly Jensen, FedEx Pearson Sokak, 658 Numara'ya yenisini getirmeden bir iki gün önce ararsa? Ona neden ulaşamadıklarını merak ederlerdi. Bir önemi olmayabilirdi ama olabilirdi de. İyi komşular, *minnettar* komşular, polisi bile arayabilir, iyi olduğundan emin olmak için bodrum kattaki daireyi kontrol etmelerini isteyebilirdi.

Telefona sarıldı ve bir an sadece tuttu, çarka bakıp küçük topun hangi renkte durduğunu görmeye korkan bir rulet oyuncusu gibiydi. En kötüsü de –bu sıkıntıdan, muhtemel tehlikeden de kötüsü– dikkatsiz olduğunu bilmekti. Düşüncelerinin artık ardında kalan hayata kaymasına müsaade etmişti.

Telefonu cebinden çıkardı ve rahat bir nefes aldı. Dalton telefonuydu bu. Muhtemel bir hatadan yırtmıştı. Başka hata yapamazdı. Kader affetmezdi.

4

Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Billy, Dalton Smith telefonundan yerel gazeteye girdi ve Dalton Smith kredi kartıyla ödeme duvarını aştı. İlk sayfanın başlığı, yaklaşan eyalet seçimleriyle ilgiliydi ama sayfanın sonuna doğru, gerçek gazetelerin okunduğu

eski günlerde katlama çizgisinin altında kalacak yerde şu başlık vardı: HOUGHTON CİNAYETİYLE SUÇLANAN ALLEN MAHKEMEYE ÇIKACAK. Yazı şöyle başlıyordu. "Uzun süren bir suçlu iade savaşının ardından Joel Allen sonunda günlerce devam edecek mahkemesine çıkıyor. Savcılar onu James Houghton'ın (43) katledilmesinden birinci derece cinayetle ve öldürme niyetiyle neredeyse ölümcül bir ateşli saldırı..."

Billy geri kalanını okumaya zahmet etmedi ama telefonunu gazeteden haber bildirimi gelecek şekilde ayarladı. Dış ofis kısmında masaya oturup başka bir şey için hiç kullanılmayan Staples defterlerden yırtılmış bir sayfaya bir not bastı. TESLİM TARİHİNE YETİŞMEYE ÇALIŞIYORUM, LÜTFEN RAHATSIZ ETMEYİN. Bunu kapıya bantlayıp kapıyı içerden kilitledi.

Remington 700 parçalarını tavandaki dolaptan alıp yazı yazdığı masaya yerleştirdi. Silah parçalarının ateşli silah kılavuzlarındaki patlamış şema gibi durduğunu görünce aklı Felluce'ye gitti. Anıları kafasından uzaklaştırdı. Bu da ardında kalan başka bir hayattı.

"Başka hata yok," dedi ve tüfeği birleştirdi. Namlu, sürgü, çıkarıcı ve itiş pimi, dipçik tablası ve onun desteği, geriye kalan her şey. Elleri hızla, neredeyse kendi başına hareket ediyordu. Kısa bir an aklına Henry Reed'in o şiiri geldi*, *Bugün parçaların isimlerini öğreniyoruz. Dün gündelik temizliklerini öğrendik.* Bunu da kafasından attı. Bu sabah küçük kızların resimlerini ve şiirleri düşünmek yoktu artık. Daha sonra belki. Hem belki daha sonra yazardı. Şimdi aklı işinde, gözü hedefte olmalıydı. Artık hedefin pek umurunda olmamasının bir önemi yoktu.

En son dürbünü taktı ve bir kez daha her şeyin doğru olduğunu kontrol etmek için nişan uygulamasını kullandı. Buna *doğrulama* diyorlardı. Mekanizmayı üç kere çalıştırdı ve bir iki damla yağ koydu, yeniden çalıştırdı. Sadece bir kere ateş etme

* *Naming of the Parts.* Henry Reed'in *Savaş Dersleri* adı altında topladığı altı şiirden biri. Askerlere silah parçalarının öğretildiği bir şiir. (ç.n.)

niyetindeyken aslında bunu yapmasına gerek yoktu ama böyle öğrenmişti. En son şarjörü doldurdu ve öldürücü mermiyi mermi yuvasına sürdü. Silahı dikkatlice (ama artık saygı göstermeden) masaya yatırdı.

Cama beş santim çapında bir daire çizmek için raptiye, biraz ip ve keçeli kalem kullandı. Maskeleme bandıyla hatlarından geçti, sonra cam kesme elmasıyla işe girişti. O dairenin etrafından geçerken telefonu yumuşak bir sesle çaldı ama Billy duraksamadı bile. Cam kalın olduğu için işi biraz uzun sürdü ama sonunda camdan daire, bir şarap şişesi tıpası gibi düzgünce çıktı. Serin bir sabah esintisi delikten içeri süzüldü.

Telefonuna göz atınca gazeteden haber mesajı geldiğini gördü. Cody'de depo yangını çıkmıştı, büyük bir yangındı, dört ekiplik bir işti. Billy pencereden dışarı bakınca yükselen kara dumanları gördü. Ken Hoff'un bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyordu ama tam üstüne basmıştı.

Saat şimdi yedi buçuktu ve Billy tamamen hazırdı. Gerektiği kadar hazırdı, öyle olduğunu umuyordu. Yazı yazdığı sandalyeye oturdu, ellerini gevşekçe kucağında kavuşturdu ve bekledi. Felluce'de, Blackwater paralı askerlerini ispiyonlayıp ortalığı karıştıran Arap'ın internet kafesini gören bir konumda, nehrin karşısında ve yukarısında beklediği gibi. Onlarca farklı çatıda silah seslerini ve palmiyelerde hışırdayan çöp torbalarını dinleyerek beklediği gibi. Kalp atışları yavaş ve düzenliydi. Gergin değildi. Adliye sokağında trafiğin canlanmasını izledi. Yakında tüm park yerleri dolacaktı. Müşterilerin Sunspot Café'ye girişini izledi. Birkaçı dışarda, Billy'nin aylar önce Ken Hoff'la oturduğu yerde oturuyordu. Bir Kanal 6 haber aracı sokakta ağır ağır ilerledi ama tek haber aracı oydu. Ya depo yangını diğerlerini o tarafa çekmişti ya da Joel Allen o kadar büyük bir öncelik değildi. *Büyük ihtimalle ikisi birden*, diye düşündü Billy. Bekledi. Zaman geçti. Zaman hep geçerdi.

5

Business Solutions ekibi sekize on kala gelmeye başlıyordu, bazıları ellerinde karton bardaklarla geliyordu. Sekizi çeyrek geçe işe gömülmüş, borca batan insanları sıkıştırmaya başlamış oluyorlardı, başlarını işlerinden bir saniye bile kaldırmalarını engellemek için büyük pencerelerin önüne yarı saydam perdeler çekilmişti. Bazıları lobinin kapısından girmeden önce durup adliyenin arkasında Cody tarafından yükselen kara dumana bakmak için durdu. Colin White da bunu yapanlar arasındaydı. Onun elinde kahve yoktu, bir kutu Red Bull vardı. Bugün batik boyalı İspanyol paça pantolon ve parlak turuncu tişört giymişti. Billy'nin sakladığı kıyafetlere hiç benzemiyordu ama karmaşa sırasında bir farkı olmazdı.

Daha çok insan geldi ama bu yeterince dolu olmayan binada o kadar da fazla kişi yoktu. Çoğu adliyeye gidiyordu. Saat sekiz buçukta Jim Albright ve John Colton adliye sokağından gelip meydanı geçtiler. Büyük, kutu gibi çantalar taşıyorlardı. Arkalarında Phyllis Stanhope vardı. Sonbahar paltosu dolap uykusundan ilk defa kalkmıştı. Kıpkırmızı bir paltoydu, Billy'nin aklına Kırmızı Başlıklı Kız'ı getirmişti. Phyllis'in başını eğip ona baktığı, o başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşarken onu daha da derine gitmeye teşvik ettiği kısa ve canlı bir anıyı hatırladı. Bunu aklından attı.

Billy kendini saymazsa beşinci katta on iki kişi vardı; avukat ofisinde beş kişi, muhasebe ofisinde yedi kişi. Avukatlık ofisindekiler silah sesini duyabilirdi de duymayabilirdi de ama Billy ilk ışıklı ses bombası patladığında onu duyacaklarından emindi. Birbirilerine bakıp *bu da neydi* diye sordukları kısa bir duraklama olacaktı, sonra koridorun karşısına, Crescent Muhasebe Hizmetleri'ne koşacaklardı çünkü adliye sokağına bakan pencereler o taraftaydı. O sırada ikinci bomba patlayacaktı. Bir araya toplanıp dışarı bakacaklardı, ne olduğunu anlamaya ve ne yap-

maları gerektiğine karar vermeye çalışacaklardı. Aşağı mı inmeliydiler, oldukları yerde mi kalmalıydılar? Ortaya farklı fikirler çıkacaktı. Billy aşağı inmeye karar vermelerinin beş dakika kadar süreceğini düşünüyordu çünkü gözlem için uygun olan bir yerdeydiler ve tüm karmaşa ya sokağın karşısında adliyede ya da yukardaki köşede, gazete ve kırtasiye dükkânının orada olacaktı. Billy'nin beş dakikaya ihtiyacı olmayacaktı. Üç dakika yeterdi, hatta belki iki.

Telefonu başka bir haber mesajıyla çınladı. Depo yangını yakınlardaki bir depolama tesisine yayılmıştı, başka bölgelerden itfaiye ekipleri yoldaydı. 64 Numaralı karayolu en azından öğlene dek kapalı olacaktı. Motorculara 47A eyaletler arası yolunu kullanmaları öneriliyordu. Dokuza beş kala başka bir mesaj yangının kontrol altına alındığını bildirdi. Şimdiye dek yaralanma ya da ölüm haberi yoktu.

Billy şimdi pencerenin önünde, dizlerine dayadığı Remington'la oturuyordu. Tertemiz bir hava vardı, Nick'in dert edindiği yağmur yağmamıştı, rüzgâr canlandırıcı bir esintiden ibaretti, Kanal 6 çekim ekibi öğle haberlerini çekmeye hazır bekliyordu, peki ya programın yıldızı neredeydi? Billy, Allen'ın hapishane minibüsüyle değil de bölge amirliği aracıyla, saat tam dokuzda getirilmesini bekliyordu, sonrasında yargıç onu almaya hazır olana dek bekleyeceği bekleme odasına götürülecekti ama saat şimdi dokuzu beş geçiyordu ve Holland Sokak'ta hapishaneden gelen resmi bir araca dair iz yoktu.

On geçiyordu ve hâlâ hareket yoktu. Sunspot'taki kahvaltı kalabalığı azalıyordu. Birazdan artık uykulu olmayan görevli kadın, kahvaltı spesiyalleri tabelasını alıp yerine öğle yemeği spesiyalleri tabelasını koyacaktı.

Dokuzu çeyrek geçe adliyenin üstünde dalga dalga yükselen duman azalmış gibiydi. Billy bir sorun çıkıp çıkmadığını merak etmeye başlamıştı. Dokuzu yirmi geçe bir sorun çıktığına emindi. Belki Allen hastalanmıştı ya da kendini hasta etmişti. Belki

hapishanede birileri ona saldırmıştı. Belki de revirdeydi ve hatta ölmüştü. Belki de mahkemeyi erteletmek için delirmiş gibi davranmıştı. Belki de gerçekten *delirmişti*.

Saat dokuz buçukta Billy çıkış seçeneklerini değerlendirirken –her hâlükârda silahı parçalarına ayırmak ilk adımı olacaktı– yan tarafında BÖLGE AMİRLİĞİ yazan siyah bir SUV adliye sokağına daldı. Aracın üstünde ve ön taraftaki ızgarasında mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Oralarda tembellik eden Kanal 6'nın küçük çekim ekibi dikkat kesildi. Phil'in paltosuyla birebir aynı renkte kısa bir elbise giymiş kadın kanal aracından çıktı. Bir elinde mikrofon, diğer elinde nasıl göründüğüne bakmak için küçük bir ayna tutuyordu. Ayna parlak sabah güneşini Billy'ye doğru yansıttı ve Billy gözleri kamaşmasın diye başını çevirdi.

SUV kaldırım kenarında dururken ellerinde telsizleri olan iki polis adliyeden çıkıp taş merdivenlerden aşağı indi. Aracın ön taraftaki yolcu kapısı açıldı, kahverengi takım elbiseli ve gülünç bir biçimde büyük, beyaz bir kovboy şapkası takmış, yapılı bir adam indi. Şoför tarafından da üniformalı bir polis çıktı. Televizyon ekibi çekime başlamıştı. Muhabir yapılı adama yaklaşmaya başladı, adam belli ki bölge amiriydi. Başka kimse kovboy şapkası takmaya cesaret edemezdi. Adliye polisleri muhabirin önünü kesmek için ilerledi ama yapılı adam ona gelmesini işaret etti. Kadın bir soru sorup cevap vermesi için mikrofonu ona uzattı. Billy konuşmanın genel havasını tahmin edebiliyordu: Bunun gibi tehlikeli adamları nasıl idare edeceğimizi biliyoruz, adalet yerini bulacak, gelecek kasım oyunuzu bana verin.

Muhabir kısa açıklamasını aldı ve geri çekildi. Yapılı adam SUV'ye döndü. Arka kapı açıldı ve başka bir üniformalı polis çıktı. Bu XL geniş bir adamdı. Billy, Remigton'ı çapraz tutuşa aldı, izledi ve bekledi. Şoför de geniş adamın yanına gitti. İkisi açık kapıya döndüler, Joel Allen araçtan çıkıyordu. Henüz ön görüşme olduğundan ve etkileyecek bir jüri olmadığından sivil elbise değil de turuncu hapishane tulumu giyiyordu. Elleri önden kelepçelenmişti.

Muhabir, Allen'a bir soru sormak istedi, muhtemelen bu suçları işledin mi gibi aydınlatıcı bir şeyler soracaktı ama yapılı adam bu sefer elini kaldırıp onu durdurdu. Allen kadına sırıtıp bir şey dedi. Billy'nin bunu görmek için dürbüne ihtiyacı yoktu.

Devasa polis Allen'ı dirseğinden tutup adliye merdivenlerine doğru çevirdi. Tırmanmaya başladılar. Billy, Remington'ın namlusunu camdaki delikten kaydırdı. Dipçiği omuz boşluğuna yerleştirdi ve dirseklerini hafif aralık dizlerine dayadı, bu tarz bir atış için gereken tüm desteği böyle alacaktı. Dürbünden bakınca aşağıdaki sahne birden yakınına geldi. Yapılı adamın güneş yanığı ensesindeki çizgileri görebiliyordu. Devasa polisin kemerinde şıngırdayan anahtarlıkları görebiliyordu. Allen'ın açık kahverengi saçlarından bir tutamın arka tarafta havaya kalktığını görebiliyordu. Billy kurşunu doğrudan o tutama ve altındaki beyne saplayacaktı. Allen'ın sakladığı, Kodesten Ücretsiz Çıkış kartı olduğunu umduğu sırrına saplayacaktı.

Bu sefer aklına birden gelen anı Derek'in onu yendiği son Monopoly oyununda çocukların onun üzerine atlamasıydı. Bunu aklından attı. Artık sadece o ve Allen vardı. Dünyada bir tek onlar vardı. İş bu noktaya gelmişti. Billy rahatça bir nefes aldı, nefesini tuttu ve atışını yaptı.

6

Allen kurşunun etkisiyle onu tutan polisin elinden savruldu. Havaya kalkan kollarıyla öne uçup merdivenlere çarptı. Geri kalanından önce kafatasının ön kısmı vurdu merdivene. Yapılı bölge amiri koşup saklandı, yolda gülünç kovboy şapkasını düşürmüştü. Kadın muhabir de topukladı. Kameraman refleks olarak çömeldi ama yerinden ayrılmadı. Geniş polis de öyle. Billy'nin kaydını yapan Güneyli denizci çavuş bu iki adamı da severdi. Özellikle de Allen'a bir bakış atıp hemen arkasını dönerek silahı-

nı çeken ve atışın geldiği yeri arayan geniş adamı. Bu adam kendini biliyordu ve hızlıydı ama Billy 700'ü çoktan içeri çekmişti. Silahı yere bırakıp dış ofis kısmına geçti.

Koridora baktı ve kimseyi görmedi. İlk ışıklı ses bombası patladı. Bayağı yüksek sesli bir patlamaydı. Billy çıktı, var gücüyle erkekler tuvaletine koştu, koşarken cebindeki anahtarı çıkardı. Anahtarı Yale kilitte çevirdi ve tam tuvalete girerken koridorun diğer ucundan yüksek, heyecanlı sesler duydu. Genç Avukatlar, yardımcıları ve sekreterleri hep birden Crescent Muhasebe'ye yönelmişti, tam zamanında.

Billy çöp kutusuna eğildi, kâğıt havluları kenara attı ve gireceği kılığın kostümlerini çıkardı. Şalvarı kotunun üzerine giydi, ipini çekip önünden düğüm attı. Fermuarı yoktu. Rolling Stones ceketi giydi. Sonra lavabonun aynasına bakarak peruğu taktı. Siyah saçlar ancak ensesinin yarısına kadar geliyordu ama alnını kaşlarına kadar saklıyor ve yüzünün yanlarını kapatıyordu.

Erkekler tuvaletinin kapısını açtı. Koridor boştu. Avukatlar ve (Phil'in de aralarında olduğu) muhasebeciler hâlâ şaşkın şaşkın aşağıdaki kargaşayı izliyordu. Birazdan binadan çıkmaya karar vereceklerdi ve en azından bir kısmı merdivenleri kullanacaktı, asansör için çok kalabalıklardı ama buna daha zaman vardı.

Billy tuvaletten çıkıp merdivenlerden inmeye başladı. Alt katlardan koşturma sesleri geliyordu, hem de çok fazla ama dördüncü ve üçüncü katların arasındaki ara kat boştu. O kattaki insanlar hâlâ hayretle pencereden dışarıya bakıyordu. Ama ikinci kattakiler öyle değildi, burası Business Solutions katıydı ve yarı saydam perdeler olmasa bile üst katlardaki sokağa bakan pencerelerin panoramik manzarası burada yoktu. Billy onların gevezelik ederek patır patır aşağı indiklerini duyabiliyordu. Colin White da aralarında olmalıydı ama kimse artık bir ikizi olduğunu fark etmeyecekti çünkü Billy arkalarından gidecekti ve kimse dönüp arkasına bakmayacaktı. Bu sabah bakmazlardı.

Billy ikinci katın ara katında durdu. Gürültülü sürü dağılana kadar orada bekledi, sonra kargo şortlu bir adamın ve üzerine pek yakışmayan ekoseli bir pantolon giyen kadının peşinden birinci kata indi. Bir an durmak zorunda kaldı, büyük ihtimalle birinci kattaki lobiye açılan kapıda sıkışıklık olmuştu. Bu Billy'nin gerilmesine sebep oldu çünkü üst kattakiler yakında aşağı inmeye başlayacaktı. Bunlardan bazıları beşinci kattakiler olacaktı.

Derken kalabalık yeniden hareketlendi ve beş saniye sonra –Jim, John, Harry ve Phil hâlâ üst kattan dışarıya bakarken, Billy öyle umuyordu– lobideydi. Irv Dean yerinden ayrılmıştı. Billy onun meydanda olduğunu görebiliyordu, mavi güvenlik ceketiyle kolayca seçiliyordu. Parlak turuncu tişörtüyle Colin White'ı seçmek de kolaydı. Colin telefonunu kaldırmış karmaşanın videosunu çekiyordu: Sunspot Café ve yanındaki seyahat acentesi arasından yükselen dumanlara doğru koşan polisler, insanlara adliyeye dönmelerini, oldukları yere sığınmalarını bağıran polis ve memurlar, çığlıklar atarak köşedeki daha çok dumanın çıktığı yerden koşan insanlar.

Video çeken tek kişi Colin değildi. Havaya kaldırılan bir iPhone'un belli ki onları kurşun geçirmez kıldığını düşünen diğerleri de aynını yapıyordu. Ama Billy dışarı çıkınca onların azınlıkta olduğunu gördü. Çoğu insan sadece oradan kaçmak istiyordu. Birinin, *Silahlı saldırı!* diye bağırdığını duydu. Başka biri, *Adliyeyi bombaladılar!* diye bağırdı. Bir diğeri, *Silahlı saldırgan!* diye böğürdü.

Billy meydanı geçip sağa doğru ilerledi ve adliye sokağının meydanına çıktı. Bu ağaçların sıralı olduğu kısa yol onu Second Sokak'a çıkaracaktı, o sokak da otoparkın arkasından geçiyordu. Yalnız değildi, önünden yürüyen neredeyse kırk kişi vardı ve arkasından da en az o kadarı geliyordu, hepsi kaostan uzaklaşmak için bu yolu seçmişti ama kaldırım kenarına park edilen Kamu Hizmetleri transit aracına dikkat eden tek kişi Billy'ydi. Dana direksiyondaydı. Görevli tulumunu giyen Reggie arka kapının ora-

da durmuş kalabalığı tarıyordu. Adliye sokağından kaçan çoğu kişi telefonla konuşuyordu. Billy de aynını yapıyor gibi davranmayı isterdi ama Dalton Smith telefonu kotunda, şalvarın altındaydı. Kaçırdığı bir fırsattı bu ama her şeyi de düşünemezdi ya.

Başını eğmemesi gerektiğini biliyordu çünkü Dana ve Reggie (daha ziyade Dana) bunu fark edebilirdi, bunun yerine nefes nefese koşan, el çantasını kalkan gibi göğsünde tutan topluca bir kadının yanına gitti. Transite yaklaşırlarken Billy başını kadına çevirip sesini Colin White'ın "benden geyini bulamazsınız" numarası çekerken çıkardığı sese benzetmeye çalışarak bağırdı. "Ne *oldu*? Tanrım, ne *oldu* böyle?"

"Bir terör saldırısı sanırım," dedi kadın. "Tanrım, *patlamalar* oldu!"

"*Biliyorum*!" diye bağırdı Billy. "Of Tanrım, ben de *duydum*!"

Transit yanlarından geçti. Billy omzunun üstünden bir bakış atma riskini aldı. *Ona* bakmadıklarından emin olması gerekiyordu. Ya da peşinden gelmediklerinden. Gelmiyorlardı. Artık öncekinden de çok insan uzaklaşmak için adliye sokağı meydanından geçiyordu, kaldırımlar kalabalıklaşmıştı. Reggie parmak uçlarında yükselmiş onları dikkatle inceliyor, Billy'yi görmeye çalışıyordu. Tahminen Dana da aynını yapıyordu. Billy hızlandı, topluca kadını ardında bırakıp diğerlerinin arasından geçerek ilerledi. Hızlı yürüme yarışında gibi değildi ama ona yakındı. Second Sokak'tan sola döndü, Laurel'dan yine sola ve sonra Yancey'den sağa. Büyük kalabalık artık arkasında kalmıştı. Sokakta genç bir adam Billy'yi omuzlarından tuttu, ne bok olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Bilmiyorum," dedi Billy. Onun elinden sıyrıldı ve yürümeye devam etti.

Arkasında siren sesleri yükseldi.

7

Bilgisayarı yerinde yoktu.

Billy üzerlerine Çin yemeği artıkları sıçramış ambalaj kâğıtlarını taşan çöpten çekip çıkardı, ortaya çıkan tek şey eski kaldırım taşları oldu. Aklı yine Felluce'ye ve bebek ayakkabısına kaydı. *Onu güvende tut dostum*, diyen Taco'ya. Ayakkabıyı bağcıklarından pantolonun kemer yerine bağlamıştı, taşıdığı –hepsinin taşıdığı– diğer şeylerle beraber kalçasına çarpıyordu.

Lanet bilgisayara ihtiyacı yoktu, Benjy'nin hikâyesini koyduğu flaş bellek duruyordu, Rudy "Taco" Bell ve diğerlerini henüz yazmamıştı ama hazır bekliyorlardı. Bodrum kattaki daireye ulaşınca hikâyesine devam edebilirdi. Birileri, filmden fırlamış aşırı inek biri şifresini kırabilse bile bilgisayarda onu Dalton Smith hayatına bağlayacak hiçbir şey yoktu. Jensenlar dışında Dalton Smith'le tek bağlantısı Bucky Hanson'dı, Bucky'yle de sadece artık var olmayan bir telefondan iletişim kurmuştu.

Bırak o zaman. Seçeneğin de yok kaybın da.

Ama bu ona kötü şans gibi geliyordu. Çok büyük bir uğursuzluk gibi. Almaması gerektiğini bilmesi gereken boktan işin son bir özeti gibi.

Çöp konteynerinin yan tarafına canını acıtacak kadar sert bir yumruk attı ve siren seslerini dinledi. O anda polisler konusunda endişelenmiyordu, hepsi berbat bir karmaşanın sürdüğü adliyeye yönelmişti. O, Reggie ve Dana konusunda endişeleniyordu. Beklemekten sıkıldıklarında ya Billy'nin Gerard Kulesi'nde hapis kaldığı sonucuna varacaklardı ya da planlarını altüst ettiği sonucuna. Hâlâ binadaysa yapabilecekleri bir şey yoktu ama planı boş verip kendi planına uymaya karar verdiyse sokakları dolaşıp onu arayabilirlerdi.

Bebek ayakkabısı gibi değil, diye düşündü Billy. Hem lanet olsun, bebek ayakkabısı da sihirli değildi, sadece öyle bir his yaratıyordu. Onu kaybettikten sonra yaşananların bir önemi yok. Savaşın sebep oldukları, dostum, bu da öyle. Biri bilgisayarı buldu ve

çaldı, gitti, o transit yavaş yavaş ilerleyerek buralarda görünmeden saklanman lazım.

Dana Edison'ın o çerçevesiz gözlüklerin ardındaki keskin küçük gözlerini düşündü. Billy o gözleri bir kere atlatmıştı ve adama ikinci bir şans verme riskini almak istemiyordu. Pearson Sokak'taki daireye ulaşmalıydı, hem de hemen.

Billy ayağa kalkıp hızla sokağın girişine yöneldi. Birkaç araba gördü ama transit yoktu. Sağa dönecekti ki olduğu yerde dondu, kendi salaklığına şaşırmış ve salaklığından iğrenmişti. *Mal modu* gerçek haline dönüşmüş gibiydi. Pearson Sokak'a kafasında peruk, üzerinde Rolling Stones ceket ve lanet şalvarla gitmek üzereydi. BANA BAKIN yazan neon bir tabela giymiş gibiydi.

Tekrar sokağa koştu, koşarken peruğu ve ceketi çıkardı. Yeniden çöp konteynerinin yanına girdi, salak şalvarı tutan düğümü çözdü ve şalvarı aşağı indirip içinden çıktı. Çömelip her şeyi bir araya topladı. Giysi yumağını buruşturulmuş, yemek lekeli ambalaj kâğıtları yığınının altına, elinden geldiğince derinlere sokuşturdu... Ve eli bir şeye değdi. Sert ve ince bir şeye. Bu bir kasketin kenarı olabilir miydi?

Öyleydi. Şapkayı çöp konteynerinin arkasında gerçekten bu kadar ileri mi itmişti? Şapkayı bir kenara itip daha derinlere uzandı, omzunu konteynerin paslı kenarına yaslamıştı, Çin yemeğinin kokusu zehirli bir hava yaratıyordu. Uzattığı parmakları bir şeye sürttü. Bunun ne olduğunu biliyor ve inanamıyordu. Daha da ileri uzandı, artık yanağı konteynerin paslı kenarına yaslanmıştı ve bilgisayar çantasının sapını tuttu. Çekip çıkardı ve inanamayarak baktı. Bu kadar ileri itmediğine yemin edebilirdi ama anlaşılan itmişti. Kendi kendine bunun yanlış telefonu attığını düşünmesiyle alakası olmadığını, hiç de aynı olmadığını söylüyordu, ama öyleydi.

Bu kadar uzun süre bu şehirde kalmayı kabul etmek bir hataydı. Monopoly hataydı. Arka bahçede barbekü yapmak hataydı. Atış poligonunda o teneke kuşları vurmak mı? Hataydı. Normal bir insan gibi düşünecek ve davranacak zamanının olması en bü-

yük hataydı. O normal biri değildi. Kiralık katildi ve olduğu kişi ya da şey gibi düşünmezse asla kurtulamazdı.

Şapkayı ve bilgisayar çantasını silmek için ambalaj kâğıdının nispeten temiz bir yerini kullandı. Bilgisayar askısını omzuna taktı ve bir zamanlar temiz ama artık kirli olan kasketi başına geçirdi. Yeniden ara sokağın başına çıkıp dışarı göz attı. Bir polis arabası, ışıkları ve sireniyle yaygara koparark bir sonraki köşeden döndü. Billy o geçene kadar geri çekilip bekledi. Sonra çıkıp hızlı hızlı Pearson Sokak'a, yıkılmış tren istasyonunun karşısındaki apartmana doğru ilerledi. Yeniden Felluce'yi düşündü, kalçasında zıplayan bebek ayakkabısıyla dar sokaklarda yaptığı sonu gelmez taramaları. Devriyenin bitmesini bekleyişini. Şehrin bir buçuk kilometre dışındaki nispeten daha güvenli üsse dönme isteğini. Sıcak yemeğin, Amerikan futbolunun ve belki çöl yıldızlarının altında bir filmin onları beklediği üsse.

Dokuz blok, dedi kendi kendine. *Dokuz blok sonra evde ve güvende olacaksın. Dokuz blok ve bu devriye bitmiş olacak. Yıldızların altında film izleyemezsin, o Billy Summers'tı ama Dalton Smith'in bilgisayarlarında hem YouTube hem iTunes var. Şiddet yok, patlamalar yok, sadece saçma şeyler yapan insanlar var. Ayrıca sonunda öpüşme var.*

Dokuz blok.

8

Bu bloklardan yedisini aşmıştı ve şehrin daha modern olan kısmı arkasında kalmıştı ki transit bir aracın ilerdeki kavşaktan geçtiğini gördü. Billy bunun başka bir Kamu Hizmetleri transiti olabileceğini düşündü, hepsi aynı görünüyordu ama araç ağır ilerliyordu, Batı Caddesi'nin orta yerinde neredeyse durdu ve sonra yeniden hızlandı.

Billy bir bina girişine saklanmıştı. Araç geri dönmeyince yeniden yürümeye başladı, geri dönerse diye sürekli gizlenecek

yerler arıyordu. Geri dönüp onu görürlerse büyük ihtimalle ölecekti. Silah olarak kullanabileceği tek şey anahtarlığındaki anahtarlardı. Tabii Nick bunca zamandır ona dürüst davranmadıysa. Dürüst davrandıysa sert bir fırçadan ötesine maruz kalmazdı ama bunu öğrenmeye niyeti yoktu. İki türlü de apartmana varmak istiyorsa yürümeye devam etmeliydi.

Kavşakta durup transitin gittiği yöne baktı. Birkaç araba ve UPS kamyonu dışında bir şey görmedi. Billy başını eğip sokağın karşısına koşturdu, Felluce'deki Mayın Yolu olarak da bilinen 10 Numaralı yolu düşünmeden edemiyordu.

Pearson'a döndü, son bir blok boyunca daha koştu ve işte binası karşısındaydı. Binaya varmak için sokaktan karşıya geçmesi gerekiyordu ve sağ kürekkemiğinde delicesine bir kaşıntı vardı, sanki biri –tabii ki Dana– susturuculu bir tabancayla ona nişan alıyormuş gibi bir his. Molozların dağınık durduğu boş alanda neredeyse durmadan esen rüzgâr bir yerel gazete kuponu sayfasını Billy'nin bileklerinden birine savurdu ve Billy şaşkınlıkla hafifçe sıçradı.

658 Numara'nın soğuktan biçimi bozulan yolunda hızla ilerledi ve ardından merdivenleri çıktı. Transit orada mı diye omzunun üzerinden baktı, onu göreceğine emindi ama sokak ıssızdı. Siren sesleri, David Lockridge hayatının geri kalanı gibi ardında kalmıştı. Bir anahtarı denedi, yanlış anahtar çıktı. Başka bir anahtar denedi ve o da yanlış çıktı. Aynı bebek ayakkabısı gibi kaybetmiş olabileceği telefonu ve kaybetmiş olabileceği bilgisayarı düşündü.

Rahatla, diye düşündü. *Bunlar senin Evergreen Sokak anahtarların, anahtarlığından çıkarmadın onları, o yüzden rahatla. Neredeyse evdesin.*

Bir sonraki anahtar antrenin kapısını açtı. Billy içeri girip kapıyı kapattı. Yırtık pırtık dantel bir tül ağının ardından dışarı baktı, bu perde Beverly Jensen'ın işiydi herhalde. Hiçbir şey görmedi, hiçbir şey görmedi, bir karganın sokağın karşısındaki kırık

molozların üstüne konduğunu gördü, hiçbir şey görmedi, üç tekerlekli bisiklet süren bir çocuk ve onun yanında sabırla yürüyen annesini gördü, yamalı kaldırımda dönerek ilerleyen başka bir gazete sayfası gördü, *Pearson Sokak'ın yamalı kaldırımları*, diye düşünecek vakti oldu, sonra transiti gördü, ağır ağır ilerliyordu. Billy hiç kıpırdamadan durdu. O tülün ardından görebiliyordu ama yolcu koltuğundaki Reggie içeriyi göremezdi. Dantel tülün ardındaki ani bir hareketi fark edebilirdi ama. *Diğeri kesin fark eder*, diye düşündü Billy.

Transit yoluna devam etti. Billy fren lambalarının yanmasını bekledi. Yanmadılar, sonra transit gözden kayboldu. Billy güvende olduğundan emin değildi ama öyle olduğunu düşünüyordu. Öyle umuyordu. Aşağı inip daireye girdi. Ev değildi burası, sadece saklanacak bir yerdi ama şimdilik bu da yeterince iyiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

1

Bodrum kattaki dairenin bir penceresi bordo renkli, uzun bir perdeyle örtülüydü. Bill perdeyi çekip oturdu, bir kez daha dairenin bir denizaltı, bu pencereninse bir periskop gibi olduğunu düşünüyordu. On beş dakika boyunca koltukta kaldı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, transitin geri dönmesini bekliyordu. Cin gibi olan Dana burayı kontrol etmeye değer bulursa araç durabilirdi bile. Şehri çevreleyen yıkık dökük birkaç tane mahalle varken bu pek mümkün değildi ama imkânsız da değildi.

Billy onu bulurlarsa öldüreceklerinden gittikçe daha da emin oluyordu.

Billy'de tabanca yoktu, gerçi bir tabanca almak çok kolaydı. Bu bölgede haftanın neredeyse her günü silah satışı vardı. Satışın yapıldığı binaya ayak basacağından değildi tabii, otoparkta nakit parayla, hiç hesap vermeden güvenilir bir parça alabilecekken bunu yapmazdı. Kolayca saklanabilecek .32 ya da .38 gibi bir şeyler alabilirdi. Bu seferki unutkanlık değildi, silaha ihtiyaç duyabileceği bir duruma düşeceğini öngörmemişti.

Gerçi planı Nick'e söylemeden değiştirdiysen "bir şeyleri" öngörmüş olmalısın, diye düşündü.

Geri dönerlerse –paranoyakça ama ihtimal dahilindeydi bu– Billy ne yapabilirdi ki? Pek bir şey yapamazdı. Mutfakta bir kasap bıçağı vardı. Bir de et çatalı. İçeri giren ilk kişide et çatalını kullanabilirdi ve bu kişinin Reggie olacağını biliyordu. Kolay olan. Sonra Dana, Billy'nin işini bitirirdi.

On beş dakika geçtiğinde ve sahte Kamu Hizmetleri aracı dönmediğinde Billy ya şehrin başka bir kısmına geçtiklerini, belki Evergreen Sokak'taki evi kontrol ettiklerini ya da Nick'in emirlerini beklemek için çakma malikâneye döndüklerini düşündü. Perdeyi çekti, manzarayı kapattı ve saatine baktı. On bire yirmi vardı. *Eğlenirken zaman nasıl da akıp geçiyor,* diye düşündü.

Kanal 2 ve Kanal 4 her zamanki sabah saçmalıklarını yayınlıyordu ama suikast ve patlamalarla ilgili haberler ekranın alt kısmında haber şeridinde geçiyordu. Haberin ana kaynağı Kanal 6'ydı, sabah programlarını bir kenara atıp olay yerinde canlı yayına geçmişlerdi. Bunu yapacak donanımları vardı çünkü onların haber departmanından biri Allen'ın duruşması için adliyeye bir ekip göndermiş ve depo yangını çıktığında onları Cody'ye yönlendirmemişti. İhmal ya da büsbütün tembellikten olabilirdi, Red Bluff gibi güney sınırındaki küçük bir şehirde, haber müdürü olmak için Walter Cronkite olmaya gerek yoktu ama bu işin sorumlusu kimse, geriye dönüp bakıldığında çok bilge görünecekti.

Ekranın alt kısmından, ADLİYE FELAKETİNDE BİR ÖLÜ, YARALI YOK, diye altyazı geçti. Kırmızı elbiseli muhabir işini yapmaya devam ediyordu ama şimdi anacaddenin köşesindeydi çünkü adliye sokağı kapatılmıştı. Billy'ye şehrin tüm polis gücü oradaymış gibi geliyordu, ayrıca biri eyalet polisine ait olmak üzere, iki tane olay yeri inceleme aracı vardı.

"Bill," dedi muhabir, muhtemelen stüdyodaki spikerle konuşarak, "eminim daha sonra bir basın açıklaması yapılacaktır ama şimdilik size iletebileceğimiz resmi bir açıklama yok. Ancak olay yerini görebiliyoruz ve size George Wilson'ın, benim inanılmaz derecede cesur kameramanımın sadece birkaç dakika önce bulduğu bir şeyi göstermek istiyorum. George yeniden gösterebilir misin?"

George kamerayı kaldırdı ve Gerard Kulesi'ni odağa aldı, sonra beşinci kata zumladı. Son seviyeye kadar zumladığı halde görüntü neredeyse hiç titremiyordu, Billy buna hayranlık duyma-

dan edemedi. İşler boka sardığında kameraman yerinden kıpırdamamıştı, etrafındakiler paniklerken o soğukkanlı davranmıştı, kesin ulusal kanalda yayınlanacak görüntüler çekmişti ve keskin gözleri sayesinde şu noktada polisin sadece bir adım kadar gerisindeydi. *Bir denizci olabilirmiş*, diye düşündü Billy. Belki de öyleydi. Çölde askerlik yapan kurşun süngeri gibi bir bahriyeliydi. Kim bilir, belki de Brooklyn Köprüsü dediğimiz yerde yanından geçmişimdir ya da rüzgâr eserken ve bir şeyler uçuşurken Jolan mezarlığında onun yanına sığınmışımdır.

Billy'nin de aralarında olduğu Kanal 6 seyircilerine atış deliği açılmış pencere görüntüsü gösterildi. Camdaki güneş yansıması deliği görmelerine yardımcı oluyordu, aynı Dana'nın dediği gibi.

"Orası büyük ihtimalle atışın yapıldığı yer," dedi muhabir, "ve kısa süre sonra o ofiste kimin çalıştığını öğreniriz. Belki polis çoktan öğrenmiştir."

Görüntü stüdyodaki Bill'e geçti. Duruma uygun bir biçimde vakur görünüyordu. "Andrea, yayına yeni katılanlar için asıl hikâyenizi bir kez daha yayınlamak istiyoruz. Gerçekten olağanüstü."

Videoya geçtiler. Billy mavi ışıkları yanan SUV'nin yaklaşmasını izledi. Kapı açıldı ve yapılı bölge amiri çıktı. Adamın büyük kulakları vardı, neredeyse Clark Gable'ınkiler kadar büyüktüler. Bu kulaklar o gülünç kovboy şapkasını sabit tutuyor gibiydi. Andrea mikrofonunu uzatarak yaklaştı. Adliye polisleri harekete geçti ama amir, Andrea'nın sorularını sorabilmesi için emredercesine elini kaldırıp onları durdurdu.

"Joel Allen, Bay Houghton'ı öldürdüğünü itiraf etti mi efendim?"

Amir gülümsedi. Yulaf ve karalahana kadar Güneyli bir aksanı vardı. "İtirafa ihtiyacımız yok Bayan Braddock. Hüküm giydirmek için gereken her şey var elimizde. Adalet yerini bulacak. Bundan emin olabilirsiniz."

Kırmızı elbise muhabir –Andrea Braddock– bir adım geriledi. George Wilson kamerasını SUV'nin açılan kapısına çevirdi.

Joel Allen karavanından inen bir film yıldızı gibi araçtan çıktı. Andrea Braddock başka bir soru sormak için öne atıldı ama amir elini ona doğru kaldırınca uysalca geriledi.

Bu şekilde büyük kanallara atlayamazsın Andrea, diye düşündü Billy. *Biraz zorlaman lazım kızım.*

Öne eğildi. Zamanı gelmişti, olayı başka bir açıdan, farklı bir perspektiften görmek büyüleyiciydi. Atışı duydu, akıcı, kırbaç şaklaması gibi bir sesti. Kurşunun verdiği zararı görmedi, Kanal 6 video odasındaki editör görüntüyü bulanıklaştırmıştı ama Allen'ın bedeninin ileri doğru uçtuğunu ve merdivenlere düştüğünü gördü. Kameraman George refleksle çömelirken görüntü sallanıp eğildi, sonra yeniden sabitlendi. Kamera bir an cesedi gösterdikten sonra atışın yapıldığı yeri bulmak için etrafa bakınan geniş gövdeli polise doğru kaydı.

Sonra *bum!* Sunspot Café'nin arkasındaki sokaktan gelmişti. Çığlıklar yükseldi. Wilson, sihirli gözünü, kaçan yayaları (Andrea Braddock da aralarındaydı, o kırmızı elbiseyi fark etmemek mümkün değildi) ve Sunspot'la yanındaki seyahat acentesinin arasından yükselen dumanları göstermek için o tarafa çevirdi. Andrea geri dönüyordu –Billy ona bunun için biraz kredi vermeliydi– derken ikinci ışıklı ses bombası patladı. Andrea yüzünü buruşturup hemen o tarafa döndü, biraz baktı ve sonra koşarak ilk durduğu yere geldi. Belindeki mikrofon ekipmanı kablosundan sallanıyordu, saçları karmakarışık olmuş ve nefes nefese kalmıştı.

"Patlamalar," dedi. "Ve birisi vuruldu." Yutkundu. "James Houghton'ı öldürmek suçuyla duruşmaya çıkacak olan Joel Allen *adliye merdivenlerinde vuruldu*!"

O andan itibaren söyleyeceği her şey bu heyecanın çok altında kalacaktı, bu yüzden Billy televizyonu kapattı. Bu akşam Evergreen Sokak'ta, Dave Lockridge hayatında tanıştığı insanlarla röportajlar yapılacaktı. Onları izlemek istemiyordu. Jamal ve Corinne kameraların çocukların yanına yaklaşmasına izin vermezdi ama Jamal ve Corinne'i görmek bile yeterince kötü olur-

du. Ve Fazioları. Petersonları. Hatta sokağın aşağısındaki sarhoş dul Jane Kellogg'u bile. Öfkeleri kötü olurdu, acıları ve hayretleri daha da kötü. Onun normal biri olduğunu sandıklarını söyleyeceklerdi. İyi biri olduğunu sandıklarını söyleyeceklerdi, bu hissettiği utanç mıydı?

"Tabii," dedi boş daireye. "Hiçbir şey hissetmemekten iyidir."

Shan, Derek ve diğer çocukların Monopoly arkadaşlarının kötü bir adamı vurduğunu öğrenmesinin bir yararı olur muydu? Böyle düşünmek güzeldi ama bir de Monopoly arkadaşlarının o kötü adamı saklanarak vurduğu gerçeği vardı. Hem de başının arkasından.

2

Billy, Bucky Hanson'ı aradı, arama telesekretere düştü. Zaten Billy de bunu bekliyordu çünkü ekranında BİLİNMEYEN NUMARA yazısı çıktığında (Bucky, Dalton Smith'in adını rehberine kaydetmemesi gerektiğini biliyordu) Bucky orada olsa ve arayanın güney sınırındaki taşra kasabasından müşterisi olduğunu tahmin etse bile açmazdı.

"Beni ara," dedi Billy telesekretere. "Hemen."

Minik dairede elinde telefonla volta attı. Bir dakika geçmeden telefon çaldı. Bucky hiç zaman kaybetmedi ve isim kullanmadı. İkisi de kullanmadı. Bu önceden beri süregelen bir önlemdi, Bucky'nin telefonu güvenli bir hat olsa ve Billy temiz olsa bile.

"Nerede olduğunu ve ne boklar döndüğünü öğrenmek istiyor."

"İşi yaptım, olan o. Bunu görmek için televizyonu açması yeter." Billy boştaki eliyle arka ceplerinden birine dokundu ve Dave Lockridge alışveriş listelerinden biri geldi eline. Alışverişi bitirdikten sonra listeleri unutma gibi bir eğilim gösteriyordu.

"Bir plan olduğunu söyledi. Her şey ayarlanmış."

"Ayarladıklarının bir tuzak olduğuna bayağı eminim."

Bucky bunun üzerine düşünürken bir sessizlik oldu. Uzun süredir bu aracılık işindeydi, hiç yakalanmamıştı ve aptal değildi. Sonunda, "Ne kadar eminsin?" dedi.

"Adam bakiyeyi ödeyince öyle ya da böyle öğreneceğim. Ya da ödemediğinde. Ödedi mi?"

"Bir dur. İşin üstünden ancak iki saat geçti."

Billy mutfak duvarındaki saate baktı. "Üç diyelim, hem para aktarmak ne kadar sürüyor ki? Hatırlarsan bilgisayar çağında yaşıyoruz. Bir kontrol etsene."

"Bir dakika." Billy bodrum dairesinden iki bin kilometre ötede tıkırdayan bilgisayar tuşlarının sesini duydu. Sonra Bucky hatta döndü. "Henüz bir şey yok. Onlarla iletişime geçmemi ister misin? Gizli bir e-posta var. Muhtemelen şişko yardımcısına gidiyordur."

Billy çaresiz görünen, gün ortası içki kokan Ken Hoff'u düşündü. İşin boşta kalan ucuydu o. Bir diğer uç da Billy Summers'tı.

"Orada mısın?" diye sordu Bucky.

"Üçe kadar falan bekle, sonra yeniden kontrol et."

"Peki hâlâ gelmediyse o zaman e-posta atayım mı?"

Bucky'nin bunu sormaya hakkı vardı. Billy'nin bir buçuk milyonluk ödemesinin yüz elli bini Bucky'nindi. Güzel paraydı, hem de vergisizdi ama bir dezavantajı vardı. Ölürsen para harcayamazdın.

"Ailen var mı?" Bucky'yle çalıştığı bunca yıl boyunca bu Billy'nin hiç sormadığı bir soruydu. Onu bırak, adamı en son yüz yüze görmesinin üzerinden beş yıl geçmişti. İlişkileri sadece iş üzerine kuruluydu.

Bucky konunun böyle değişmesine şaşırmamıştı. Çünkü konunun değişmediğini biliyordu. Billy Summers ve Dalton Smith arasındaki tek bağ oydu. "İki eski eşim var, çocuk yok. İkincisiyle on iki yıl önce ayrıldık. Bazen bana kartpostal atıyor."

"Bence şehirden çıkmalısın. Bence kapatır kapatmaz Newark Havaalanı'na giden bir taksiye binmelisin."

"Tavsiye için teşekkürler." Bucky'nin sesi kızgın gelmiyordu. Bıkkın geliyordu. "Muhteşem bir biçimde hayatımın içine sıçtığın için de."

"Çabanın karşılığını vereceğim. Adam bana bir buçuk milyon borçlu. Birlik kısmı senin olacak."

Bu seferki sessizliği Billy şaşkınlık olarak yorumladı. Sonra Bucky, "Bundan emin misin?" dedi.

"Eminim." Emindi. İçinden Bucky'ye tüm boktan parayı vermek geliyordu çünkü artık o parayı istemiyordu.

"Haklı çıkarsan," dedi Bucky, "işvereninin sana vermeye niyetli olmadığı bir paranın sözünü veriyorsun bana. Belki de vermeyi hiç düşünmediği bir paranın."

Billy bir kez daha Ken Hoff'u düşündü, adamın alnında KURBAN yazsa yeriydi. Nick, Billy için de mi böyle düşünüyordu? Bu fikir onu sinirlendirdi ve bu hisse sarıldı. Siniri utancını ezip bir kenara attı.

"Verecek. Vermesini sağlayacağım. Bu arada senin dağları aşıp uzaklara gitmen gerek. Başka bir isimle seyahat et."

Bucky güldü. "Tereciye tere satılmaz oğlum. Bir yerim var."

Billy, "E-postayla bir mesaj göndermeni istiyorum sanırım. Yaz," dedi.

Bir duraksama oldu. Sonra, "Gönder gelsin," dedi Bucky.

"'Müşterim işini bitirdi ve kendi kendine ortadan kayboldu, nokta. O Houdini gibi, unuttun mu, soru işareti. Parayı gece yarısına dek gönder, nokta.'"

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Bir şey duyunca mesaj atarım tamam mı?"

"Tamam."

3

Acıkmıştı, neden acıkmasın ki. Kızarmış ekmekten başka bir şey yememişti ve onun da üzerinden uzun zaman geçmişti. Buzdolabında bir paket kıyma vardı. Streç filmi soyup kıymayı kokladı. İyi görünüyordu, bir kısmını biraz margarinle beraber tavaya attı. Ocakta durmuş kıymayı parçalayıp tavada çevirirken eli yeniden arka cebindeki alışveriş listesine gitti. Kâğıdı çıkarınca bunun hiç de alışveriş listesi olmadığını gördü. Bu Shan'in kendisini ve pembe flamingoyu çizdiği resimdi, flamingonun bir zamanlar Freddy olan adı artık Dave'di ama Billy uzun süre Dave olarak kalacağını sanmıyordu. Kâğıt katlı duruyordu ama Billy flamingonun başından kıza doğru yükselen kalplerin kırmızı kalem izlerini görebiliyordu. Kâğıdı açmadı, sadece arka cebine sokuşturdu.

Burada kalacağı dönem için erzak ayarlamıştı, ocağın yanındaki dolap konserve yiyeceklerle doluydu: çorba, ton balığı, Dinty Moore sığır güveci, hazır köfte, hazır makarna. Bir konserve Manwich domatesli sos çıkardı ve pişen kıymanın üzerine döktü, *sploş*. Kabarcıklar çıkmaya başladığında kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu. Ekmeklerin çıkmasını beklerken Shan'in resmini cebinden çıkardı. Bu sefer açtı. *Bunu atmam lazım*, diye düşündü. *Yırtıp üzerine sifonu çekmem lazım*. Bunun yerine katlayıp yeniden cebine koydu.

Ekmekler çıktı. Billy dilimleri bir tabağa aldı ve üzerlerine soslu karışımı koydu. Bir kola alıp masaya oturdu. Tabaktakileri yedi, sonra geri kalanı almaya gitti. Onu da yedi. Kolayı içti. Sonra tavayı yıkarken midesi düğümlendi ve kesik kesik bir ses çıkarmaya başladı. Banyoya koştu, klozetin önünde çömeldi ve her şey tuvaleti boylayana dek kustu.

Sifonu çekti, ağzını tuvalet kâğıdıyla silip sifonu yeniden çekti. Biraz su içti, sonra periskop pencereye gitti ve dışarı baktı. Sokak boştu. Kaldırım da. Pearson Sokak'ın genelde böyle olduğu-

nu tahmin ediyordu. Tabelalar ile –GEÇİŞ YOK, ŞEHİR MÜLKÜ, TEHLİKE, UZAK DURUN– tren istasyonunun kırık dökük tuğla kalıntılarını koruyan boş alan dışında görecek hiçbir şey yoktu. Terk edilmiş alışveriş arabası kaybolmuştu ama baksır hâlâ oradaydı, şimdi de bir öbek ota takılmıştı. Eski bir Honda steyşın geçti. Sonra bir Ford Pinto. Billy bunların hâlâ kullanıldığını söyleseler inanmazdı. Bir kamyonet geçti. Ama transit yoktu.

Billy perdeyi kapayıp koltuğa uzandı, gözlerini yumdu ve uykuya daldı. Rüya görmedi, en azından hatırladığı kadarıyla.

4

Telefonu onu uyandırdı. Arama sesiydi bu, demek ki Bucky mesajla anlatamayacağı kadar detaylı haberler almıştı. Ama arayan Bucky değildi. Bev Jensen'dı ve bu sefer gülmüyordu. Bu sefer... Ne yapıyordu? Tam olarak ağlama da değildi, sesi daha çok mutsuz olduklarında bebeklerin çıkardığı sese benziyordu. Sızlanıyordu.

"Ah merhaba, selam," dedi. "Umarım..." Gözyaşları içinde yutkundu. "...Seni rahatsız etmiyorumdur."

"Hayır," dedi Billy doğrularak. "Hiç etmiyorsun. Ne oldu?"

Bunu demesiyle sızlanmalar yüksek sesli hıçkırıklara dönüştü. "Annem öldü Dalton! Gerçekten öldü!"

Siktir, diye düşündü Billy, *bunu biliyordum.* Bir şey daha biliyordu. Bev onu sarhoşken aramıştı.

"Kaybın için çok üzgünüm." O sersem haliyle verebileceği en iyi cevap buydu.

"Aradım çünkü korkunç bir insan olduğumu düşünmeni istemedim. Gülüp hayatına devam eden, gemi turuna çıkmaktan bahseden biri olduğumu."

"Gitmiyor musunuz?" Bu hayal kırıklığı yaratmıştı, evin kendisine kalması için sabırsızlanıyordu.

"Ah, sanırım gideceğiz." Aksi bir tavırla burnunu çekti. "Don gitmek istiyor ve sanırım ben de istiyorum. Cape San Blas'ta – taşranın sahili dedikleri yerdeydi– kısa bir balayı yapmıştık ama ondan beri bir yere gitmedik. Ben sadece... Senin annem öldü diye kınalar yaktığımı düşünmeni istemem."

"Öyle düşünmedim," dedi Billy. Doğruydu bu. "Beklenmedik bir para aldın ve heyecanlandın. Çok doğal."

Bunun üzerine Bev kendini tamamen bıraktı, ağlıyor, nefes almaya çalışıyor, çırpınıyordu, boğulmak üzereymiş gibi sesler çıkarıyordu. "Teşekkürler Dalton." Kocası gibi o da *Dollen* diyordu. "Anladığın için teşekkürler."

"Hı hı. Belki de iki aspirin alıp biraz uzansan iyi olur."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Tabii." Yumuşak bir *bip* sesi duyuldu. Bu Bucky olmalıydı. "O zaman görüşü..."

"Orada her şey yolunda mı?"

Hayır, diye düşündü Billy. *Her şey siki tutmuş vaziyette Bev, sorduğun için teşekkürler.* "Her şey yolunda."

"Bitkiler hakkında da öyle demek istemedim. Geri döndüğümde Daphne ve Walter'ı ölü bulursam çok kötü hissederim."

"Onlara iyi bakacağım."

"Teşekkürler. Çok, çok, çok, çok, çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Kapatmalıyım Bev."

"Tamam Dollen. Çok teşekkürler, çok, çok..."

"Yakında haberleşiriz," dedi Billy ve telefonu kapattı.

Mesaj Bucky'nin birçok sahte iletişim profilinden birinden gelmişti. Kısaydı.

bigpapi982: Henüz para aktarılmamış. Nerede olduğunu öğrenmek istiyor.

Billy kendi sahte iletişim profillerinden birinden mesaj attı.

DizDiz77: İnsanın her istediği olmuyor.

5

Akşam yemeği için çırpılmış yumurta yaptı ve biraz domates çorbası ısıttı, bu sefer yediklerini midesinde tutabildi. Yemeği bitirdiğinde akşam altı haberlerini açtı, NBC'ye bağlı olan kanalı açtı çünkü Kanal 6'nın videosunu yeniden izlemeyi ne istiyor ne de buna gerek duyuyordu. Bir Liberty Mutual sigorta şirketi reklamının ardından ekranda kendi fotoğrafı belirdi. Yüzünde bir gülümseme ve üzerinde SADECE CİNSEL NESNE DEĞİLİM, YEMEK DE YAPABİLİRİM! yazan bir önlükle Evergreen Sokak'taki evin arka bahçesinde duruyordu. Arka plandaki diğerlerinin yüzlerini bulanıklaştırmışlardı ama Billy hepsini tanıyordu. Onun komşularıydılar. Sokak sakinleri için düzenlediği barbeküde çekilmişti fotoğraf, fotoğrafın Diane Fazio'dan geldiğini tahmin ediyordu çünkü Diane ya telefonuyla ya da küçük Nikon'uyla sürekli fotoğraf çekiyordu. Çimenlerinin (hâlâ kendi çimenleri olduğunu düşünüyordu) harika göründüğünü de hemen fark etti.

Fotoğrafın altında DAVID LOCKRIDGE KİM? yazıyordu. Billy polislerin bunu çoktan bildiğine bayağı emindi. Bugünlerde parmak izi taramaları çarçabuk sonuç veriyordu ve parmak izi askerlik günlerinden sisteme girilmişti.

"Polis Joel Allen'ın adliye merdivenlerinde uğradığı arsızca suikastı gerçekleştirenin bu adam olduğunu düşünüyor," dedi iki spikerden biri. Bankacı gibi görünen.

Diğer spiker, dergi modeli gibi görünen, onun kaldığı yerden devam etti. "Bunu neden yaptığı şimdilik gizemini koruyor, kaçış yöntemi de öyle. Polis tek bir şeyden emin: Yardım almış."

Almadım, diye düşündü Billy. *Yardım teklif ettiler ve ben geri çevirdim.*

"Atış yapıldıktan saniyeler sonra," dedi bankacı spiker, "iki patlama gerçekleşti, biri suikastçının yerleştiği Gerard Kulesi'nin karşısında, diğeri anacaddeyle adliye sokağının köşesindeki bi-

nanın arkasında. Emniyet müdürü Lauren Conlee'ye göre bunlar güçlü patlayıcılar değil de daha çok havai fişek gösterilerinde ve *rock 'n' roll* grupları tarafından kullanılan ışık ve ses çıkaran patlayıcılar."

Dergi modeli olan spiker devam etti. Billy neden böyle sırayla konuştuklarını anlamıyordu. Bu bir gizemdi. "Larry Thompson olay yerinde, daha doğrusu mümkün olduğunca yakınında çünkü adliye sokağı hâlâ kapalı. Larry?"

"Doğru Nora," dedi Larry, kendisinin gerçekten Larry olduğunu onaylar gibi. Onun arkasında sarı polis şeridi vardı ve adliyenin çevresinde yarım düzine kadar polis arabasının ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. "Polis şimdi bunun dikkatlice planlanmış bir mafya işi olduğu varsayımı üzerine çalışıyor."

On ikiden vurmuşlar, diye düşündü Billy.

"Bugünkü basın açıklamasında emniyet müdürü Conlee şüpheli suikastçı David Lockridge'in –ki bu muhtemelen sahte bir isim– yazın başlarından beri yerini almış vaziyette olduğunu, kendine has göstermelik bir hikâyeye başvurduğunu açıkladı. İşte Conlee'nin açıklaması."

Larry Thompson'ın yerini emniyet müdürünün basın açıklaması aldı. Amir Vickery, gülünç kovboy şapkalı olan, orada değildi. Conlee suikastçının (ona şüpheli demeye zahmet etmiyordu) nasıl bir kitap yazıyor gibi davrandığını anlatarak başladı ve Billy televizyonu kapattı.

İçini kemiren bir şey vardı.

6

Yarım saat sonra Billy, Jensenların ikinci kattaki dairesinde Daphne ve Walter'ı sularken bir karara vardı. Adamı vurduğu gün bodrum katındaki dairesinden çıkmak gibi bir planı yoktu, hatta birkaç gün, belki bir hafta boyunca orada kalmayı planla-

mıştı ama işler değişmişti, hem de daha iyi bir yönde değil. Öğrenmesi gereken bir şey vardı ve Bucky ona bu konuda yardımcı olamazdı. Bucky üzerine düşeni yapmıştı ve akıllıysa şimdi kıçını tehlikeli sonuçlardan kurtarmak için bir uçağa binmiş olmalıydı. Bu olay tehlikeli sonuçlar doğuracaksa tabii. Billy yersiz korkulara kapılıp kapılmadığından hâlâ emin değildi ama öğrenmesi gerekiyordu.

Yeniden alt kata indi ve Dalton Smith kılığına girdi, bu sefer hamile göbeğini sonuna kadar şişirdi, oturma odasındaki kitap rafında, *Thérèse Raquin* kopyasının yanında duran numarasız camlı, kemik çerçeveli gözlüklerini takmayı ihmal etmedi. Alacakaranlık iyice çökmüştü, bu işine geliyordu. Zoney Market nispeten yakındı, bu da onun için iyiydi. İyi olmayan kısmı Nick'in adamlarının hâlâ sokakları tarama ihtimaliydi, Frankie Elvis ve Paul Logan bir arabada, Reggie ve Dana diğerinde, hem bu akşamki araba transit de olmazdı.

Ama Billy bunun almaya değer bir risk olduğunu düşünüyordu çünkü onun şimdiye kadar çoktan saklandığına inanıyorlardı kesin. Şehri terk ettiğini düşünüyor bile olabilirlerdi. Hem yanından geçerlerse de Dalton Smith peruğu işe yarardı. En azından öyle umuyordu.

Sonuç olarak kullan at telefona ihtiyacı olacağı kararına varmıştı ve gayet güzel bir kullan at telefonu o sabah attığı için kendini paralayacak hali de yoktu. Sadece Tanrı her şeyi öngörebilirdi, hem bu o ara sokaktan az daha Colin White kıyafetiyle çıkması gibi salaklık değildi bu. Billy'ninki gibi işlerde –açıkça söylemek gerekirse kanlı işlerde– planını yapar ve öngörmediğin şeylerin dönüp başına bela olmamasını umardın. Ya da kendini kolunda bir serumla küçük yeşil bir odada bulmana sebep olmamasını.

Yakalanamam, diye düşündü. *Yakalanırsam o lanet bitkiler ölür.*

Kasvetli küçük alışveriş merkezinde Zoney Market dışındaki her yer kapanmıştı, tırnak bakım salonu da bir daha asla açılmayacaktı. Pencereleri kapatılmıştı ve iflas ettiğine dair kapısına yapıştırılmış yasal bir uyarı vardı.

Biraların olduğu köşeye bakan iki İspanyol kökenli adam onun dışındaki tek müşterilerdi. Kutulu kullan at telefonlar enerji içecekleri rafı ile elli çeşit farklı atıştırmalık kekin olduğu raf arasına yığın halinde dizilmişti. Billy bir telefon alıp kasaya gitti. Hırsızlığa maruz kalan kadın, Wanda bilmem ne, kasada değildi. Onun yerinde Ortadoğulu görünümlü bir adam vardı.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar." Dalton Smith'ken biraz daha tiz bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. Bu da kendine o sırada kim olduğunu hatırlatmanın başka bir yoluydu.

Kasiyer hesabını çıkardı. Seksen dört dolar kadar tuttu, üstüne bir de yüz yirmi dakikalık konuşma eklemişti tabii. Walmart'ta otuz dolar daha ucuz olurdu ama seçim yapacak halde değildi. Ayrıca Walmart'ta yüz tanıma sistemini de düşünmesi gerekirdi. Artık her yerde vardı bu sistem. Burada da kameralar vardı ama Billy görüntüler her on iki ya da yirmi dört saatte bir silindiğine iddiaya girerdi. Nakit ödedi. Kaçıyorsan –ya da saklanıyorsan– nakit kraldı. Kasiyer ona iyi akşamlar diledi. Billy de ona aynını diledi.

Artık etraf karşılaştığı birkaç arabanın farlarını yakmasını gerektirecek kadar kararmıştı, bu yüzden Billy arabalarda kimlerin olduğunu göremiyordu. Ne zaman bir araba yaklaşsa başını eğme dürtüsüne kapılıyordu, belki de içgüdüseldi ama o da şüphe uyandırmasına sebep olurdu. Kasketinin siperliğini de öne çekemezdi çünkü kasket takmamıştı. Sarı peruğun işe yaramasını istiyordu. O hem polisin hem de Nick'in zorbalarının aradığı Billy Summers değildi. O Dalton Smith'ti, şehrin boktan tarafında yaşayan, kemik çerçeveli gözlüklerini burnunda itip durmak zorunda olan küçük çaplı bir bilgisayar meraklısı. Bilgisayar ekranının önünde Doritos ve Little Debbies marka abur cuburlar yemekten kilo almıştı, bir on-on beş kilo daha alırsa yürüyüşü paytaklaşmaya başlayacaktı.

Bu iyi bir kılıktı, abartı değildi ama 658 Numara'nın antre kapısını ardından kapattığında yine de rahat bir nefes aldı. Alt kata

indi, ışığı kapattı ve periskop pencerenin perdesini açtı. Dışarıda kimse yoktu. Sokak ıssızdı. Tabii onu tespit ettilerse (aklındakiler Reggie ve Dana'ydı, Frankie ve Paulie ya da polis değildi) arka taraftan geliyor olabilirlerdi ama kontrol edemeyeceğin şeyler konusunda endişelenmenin manası yoktu. Bunu yapmak ancak delirmek için iyi bir yoldu.

Billy dar perdeyi çekti ve ışıkları tekrar açtı, odadaki tek televizyon koltuğuna oturdu. Çirkin bir koltuktu ama hayattaki birçok çirkin şey gibi, aynı zamanda rahattı. Telefonu sehpaya koyup ona baktı, doğru düzgün düşünebiliyor mu yoksa kendini paranoyaya mı kaptırıyor merak ediyordu. Birçok anlamda paranoya daha iyi olurdu. Öğrenmenin zamanı gelmişti.

Telefonu kutudan çıkardı, bataryasını takıp şarj olması için prize taktı. Bir önceki kullan atından farklı olarak bu kapaklı bir telefondu. Biraz eski modaydı ama Billy'nin hoşuna gidiyordu. Kapaklı bir telefonunuz varsa birilerinin söyledikleri hoşunuza gitmezse telefonu gerçek anlamda yüzlerine kapatabilirdiniz. Çocukçaydı bu belki ama tuhaf bir biçimde tatmin ediciydi. Şarj olması uzun sürmedi. Bir cihazı kutusundan çıkardığı anda kullanamadığında sinirlenen Steve Jobs sağ olsun, bunun gibi hazır cihazlar, içinde yüzde elli şarjıyla geliyordu.

Telefon hangi dili tercih ettiğini sordu. Billy İngilizce dedi. Kablosuz ağa bağlanmak isteyip istemediğini sordu. Billy hayır dedi. Parasını ödediği dakikaları yükledi, yüklemenin tamamlanması için mecburen FastPhone genel merkezini aradı. Önündeki üç ay boyunca dakika sıkıntısı olmayacaktı. Billy o zamana dek bir yerlerde sahilde olacağını ve sahip olduğu tek telefonun Dalton Smith kredi kartına bağlı telefon olacağını umuyordu.

Bu işten tamamen sıyrılmış olacaktı. Ne güzel olurdu.

Telefonu bir elinden diğerine atıp duruyor, Frank Macintosh ve Paul Logan'ın onu Midwood'daki eve götürdüğü günü düşünüyordu, şimdi keşke hiç çıkmasaydım dediği bir yolculuktu o. Nick onu karşılamak üzere oradaydı ama dışarıda değildi. Billy

kiralık çakma malikâneye ilk ziyaretini düşündü, Nick bir kez daha kocaman açtığı kollarıyla onu karşılamak üzere oradaydı ama bir kez daha dışarıda değildi. Sonra Nick'in ona ışıklı ses bombalarını anlattığı ve kaçış planını sunduğu geceyi düşündü. *Transitin arkasına atla, Billy, rahatla ve Wisconsin'e doğru yola koyul.* Şampanyayla başlamış Alaska tatlısıyla bitirmişlerdi. Muhtemelen oralı ve evli bir servis ekibi yemeği hazırlamış ve servis etmişti. O ikisi Nick'i görmüştü ama onların bildiği kadarıyla oraya bir çeşit anlaşma yapmak için gelen New Yorklu bir iş insanıydı. Kadına biraz para vermişti ve onlar da yollarına gitmişti.

Kullan at telefon o elden o ele geçiyordu. Sağ elden sola, sol elden sağa.

Nick'e ışıklı ses bombalarını Hoff'un yerleştirip yerleştirmeyeceğini sordum, diye düşündü Billy, peki o ne dedi? Ona ne dedi? *Grande figlio di puttana,* dememiş miydi? Bu da orospu çocuğu ya da evladı ya da onun bunun çocuğu gibi bir anlama geliyordu. Bunlardan biriydi ve zaten tam çevirisinin bir önemi yoktu. Asıl önemli olan Nick'in sonrasında söylediğiydi: *Benim hakkımda böyle düşünüyorsan üzülürüm.*

Çünkü *grande figlio di puttana* kurban olarak belirlenmişti. Atışın yapıldığı binanın sahibi Hoff'tu. Silahı sağlayan Hoff'tu ve şimdi silah polisin elindeydi, çoktan satış noktasına doğru izini bulmaya çalışıyor olmalılardı. Oraya ulaşırlarsa *–ulaştıklarında* diyelim– ne bulacaklardı? Hoff'un biraz aklı varsa muhtemelen sahte bir isim bulurlardı ama polisler satıcıya Hoff'un fotoğrafını gösterirlerse her şey sarpa sarardı. Ken kendini sıcak, küçük bir sorgu odasında bulurdu, en iyi yaptığı şeyin bu olduğuna inandığından bir anlaşma yapmaya istekli, hatta *hevesli* olurdu.

Ama Billy, Ken Hoff'un küçük odaya asla gidemeyeceğine iddiaya girerdi. Hoff, Nikolai Majarian hakkında asla konuşamayacaktı çünkü ölecekti.

Billy bunu haftalar önce anlamıştı ama altı haberlerinden sonra çok daha önceden ulaşması gereken ve Evergreen Sokak'taki çocuklarla Monopoly oynamaya, çimenlerine bakmaya ve

Corinne'in kurabiyelerini yiyip komşularıyla gevezelik etmeye daha az zaman ayırsa fark edebileceği başka bir sonuca varmıştı. Şimdi bile düşündüğü şey imkânsız gibi görünüyordu ama mantığı da inkâr edilemezdi.

Ken Hoff ve David Lockridge göz önünde olan tek kişiler değildi.

Öyle değil mi?

7

Billy, Giorgio Piglielli'ye, namı diğer Domuz Georgie'ye, namı diğer George Russo'ya, yazar temsilcisine mesaj attı. Giorgio'nun tanıyacağını bildiği bir isim kullandı.

Trilby: Mesaj at.

Bekledi. Cevap yoktu ve bu bayağı boktan bir durumdu çünkü Giorgio'nun her zaman elinin altında tuttuğu iki şey vardı: telefonu ve yiyecek bir şeyler. Billy yeniden denedi.

Trilby: Seninle hemen konuşmam gerekiyor. Billy biraz düşündü ve ekledi: *Sözleşmede ödemenin teslimde yapılacağı belirtilmişti, değil mi?*

Giorgio'nun mesajı okuduğunu ya da cevabını yazdığını gösteren noktalar yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Trilby: Mesaj at.

Hiçbir şey.

Billy telefonun kapak kısmını kapatıp sehpaya koydu. Giorgio'nun sessizliğinin en kötü yanı Billy'nin şaşırmamasıydı. Anlaşılan gerçekten de *mal bir modu* vardı ve o halinin iş bitene ve geri dönmek için çok geç olana dek fark etmediği şey Giorgio'nun Ken Hoff'la beraber hep göz önünde olduğuydu. Billy'ye beşinci kattaki yazar stüdyosunu göstermek için Gerard Kulesi'ne girdiklerinde Giorgio da Hoff'un yanındaydı. Ve o Giorgio'nun binayı ilk ziyareti değildi. *Bu George Russo, geçen hafta tanışmıştınız,* demişti Hoff güvenlik görevlisi Irv Dean'e.

Giorgio, Nevada'ya geri mi dönmüştü? Öyleyse Vegas'ta tıkınıp milkshake mi içiyordu yoksa şehri çevreleyen çölde bir yere gömülmüş müydü? Tanrı biliyor ya oraya gömülen ilk kişi olmazdı. Yüzüncü de olmazdı.

Ölse bile Giorgio'nun üzerinden Nick'i bulabilirler, diye düşündü Billy. İkisi bildim bileli beraberler, Nick lider, Domuz Georgie de onun *consigliere*'si.* Billy Georgie gibi adamlara gerçekten böyle deniyor mu yoksa bu sadece filmlerde uydurulan bir kelime mi bilmiyordu ama şişko adamın Nick için bu olduğu kesindi: Danıştığı kişiydi.

Ama bildi bileli beraber değillerdi çünkü Billy'nin Nick için çalıştığı ilk sefer –bir adamı para için öldürdüğü üçüncü seferdi– 2008 yılındaydı ve Giorgio orada değildi. Nick o işi kendi başına halletmişti. Billy'ye şehrin dış kesimlerindeki bazı küçük kulüplerde ve kumarhanelerde dolaşan bir tecavüzcü olduğunu anlatmıştı. Tecavüzcü yaşlı kadınlardan hoşlanıyordu, onların canını yakmayı seviyordu, sonunda ipin ucunu kaçırıp birini öldürmüştü. Nick onun kim olduğunu bulmuş ve şehir dışından bir profesyonelin adamın icabına bakmasını istemişti. Billy'nin ona önerildiğini söylemişti. Şiddetle.

Billy, Vegas'a ikinci kez gittiğinde Giorgio hem oradaydı hem de anlaşmayı o yapmıştı. Nick onlar konuşurken gelmiş, Billy'ye erkeksi bir tavırla sarılmış ve sırtına birkaç kez vurmuştu, sonra bir köşeye oturup içkisini yudumlamış, onları sadece dinlemişti. Konuşmanın son kısmına dek tabii. O ikinci işe gittiğinde ilkinin, tecavüzcünün üzerinden daha bir yıl geçmemişti. Giorgio bu seferki hedefin Karl Trilby adında bağımsız bir porno yapımcısı olduğunu söylemişti. Billy'ye tuhaf bir biçimde Oral Roberts'a benzeyen bir adamın fotoğrafını göstermişti.

"Trilby şapka gibi," demişti Giorgio, Billy onun neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi davranınca açıklamıştı.

---

* İt. Sağ kolu. (ç.n.)

"Sırf sikişen insanların filmini yapıyor diye kimseyi vurmam ben," demişti Billy.

"Peki ya altı yaşında çocukları siken adamların filmini yapanları vurur musun?" demişti Nick ve Billy işi yapmıştı çünkü Karl Triby kötü biriydi.

Billy, Nick için üç iş daha yapmıştı, Allen'ı saymazsa toplamda beş iş, toplamda yaptığı işlerin neredeyse üçte biri onaydı. Tabii Irak'ta indirdiği düzinelerce hacıyı saymazsa. Teklif yapıldığında Nick bazen orada oluyordu, bazen de olmuyordu ama Giorgio hep oradaydı, bu yüzden Allen işinde de onun en azından arada bir olay yerinde olması Billy'ye tuhaf gelmemişti. Gelmeliydi. Ancak şimdi bunun *ne kadar* tuhaf olduğunu anlayabiliyordu.

Giorgio sesini çıkarmadığı sürece Nick her şeyi inkâr edebilirdi, Nick tabii adamı tanıyorum ama bunu yaptıysa kendi işidir diyebilirdi. Ben hiçbir şey bilmiyordum. O ilk akşam yemeğindeki aşçı ve servis yapan kadın Giorgio ve Billy'yle bağını kursa bile, ki pek mümkün değildi bu, Nick omuz silkip Giorgio'yla kumarhane işlerini konuşmak için orada olduğunu söyleyebilirdi, Double Domino'nun lisansının yenilenme zamanı geliyordu. Peki ya diğer adam? Nick'in bildiği kadarıyla sadece Giorgio'nun bir arkadaşıydı o da. Belki de koruması. Sessiz bir adamdı. Adının Lockridge olduğunu söylemişti ama onun dışında pek konuşmamıştı.

Polisler Nick'e Allen vurulduğunda nerede olduğunu sorduklarında Vegas'ta olduğunu söyleyebilir ve orada olduğunu kanıtlamak için bir sürü tanık gösterebilirdi. Üstüne kumarhanenin güvenlik görüntüleri de vardı. Orada çekilenler on iki ya da yirmi dört saatte bir silinmiyordu, orada çekilenler en az bir yıl arşivde saklanıyordu.

Giorgio sesini çıkarmazsa. Ama Giorgio suçlu iadesi yapılacak kişi *kendisi* olsaydı da bu *omertà** boklarına bağlı kalır mıydı? Birinci dereceden cinayete aracılık ettiği için ölümcül iğne ihtimaliyle karşı karşıya kalan *kendisi* olsaydı?

* İt. Sessiz kalma. (ç.n.)

Domuz Georgie çölde yerin iki metre altına konursa konuşamaz, diye düşündü Billy. İş böyle bir noktaya geldiğinde uyulan ana kural budur.

Telefonu bir elinden diğerine atmayı kesti ve Giorgio'ya bir kez daha mesaj attı. Hâlâ cevap yoktu. Nick'e mesaj atmayı ya da telefon açmayı deneyebilirdi ama ona ulaşsa bile Nick'in söylediği herhangi bir şeye güvenebilir miydi? Hayır. Billy'nin güvenebileceği tek şey yurtdışı hesabına aktarılacak bir buçuk milyondu, sonra para elektronik alavere dalaverelerle Dalton Smith'in erişebilecek başka bir hesaba aktarılacaktı. İşin bu kısmını gitmeye karar verdiği yere vardığında Bucky halledecekti ama bunu ancak aktarılacak bir para olduğunda yapabilirdi.

Bu gece Billy'nin yapabileceği başka bir şey kalmamıştı, o yüzden yatmaya gitti. Saat daha dokuz bile olmamıştı ama uzun bir gün geçirmişti.

8

Ellerini yastığın altına, o geçici serin yere koymuş yatıyordu, hiç mantıklı olmadığını düşünüyordu. Kesinlikle hiç mantıklı değildi.

Ken Hoff evet, tamam. Ne kadar derin bir boka batarsa batsın birilerinin ona hep yardım eli uzatacağına inanan, belli bir küçük şehir üçkâğıtçıları türü vardı. Bunlar geniş gülümseyen, sert tokalaşan, polo tişörtlü, mokasen ayakkabılı, nüfus kâğıtlarına *benmerkezcil iyimser* yazılabilecek dolandırıcılardı. Ama Giorgio Piglielli farklıydı. Kendini yiye yiye ölümünü getirecekti, evet ama Billy'nin anladığı kadarıyla diğer çoğu konuda soğukkanlı, gerçekçi biriydi. Yine de bu işe çok bulaşmıştı. Neden peki?

Billy boşverdi. Uykuya daldı ve rüyasında çölü gördü. Her şeyin barut, keçi, yağ ve egzoz koktuğu askerdeki çölü değil ama. Avustralya'daki çölü gördü. Kocaman bir kayalık vardı bu çölde,

Ayers Kayası diyorlardı ama asıl adı Uluru'ydu, söylemesi bile ürkütücü bir isimdi bu, kulağa saçaklarda esen rüzgâr gibi geliyordu. Onu ilk gören Aborjinler için kutsal bir yerdi. Onu görmüş, ona tapmış ve asla onun sahibi olduklarını düşünmemişlerdi. Bir Tanrı varsa bunun Tanrı'nın kayası olduğunu anlıyorlardı. Billy oraya hiç gitmemişti ama *Karanlıkta Bir Çığlık* gibi filmlerde, *National Geographic* ve *Travel* gibi dergilerde fotoğraflarını görmüştü. Oraya gitmek isterdi, hatta kayanın o beklenmedik şekilde yükseldiği Uluru'dan arabayla sadece dört saat uzaklıkta olan Alice Springs'e taşınma hayalleri kurmuştu. Orada sakince yaşadığını hayal etmişti. Gün ışığıyla dolu bir odada, dışarıda küçük bir bahçesi olan bir yerde yazdığını belki.

İki telefonu da yatağın yanındaki komodinin üzerindeydi. İkisini de kapatmıştı ama gece üç civarı mesanesini boşaltma ihtiyacıyla uyandığında gelen bir şey var mı diye bakmak için Billy ikisinin de açma tuşuna bastı. Kullan atta Giorgio'dan bir haber yoktu, bu onu şaşırtmadı. Şişman adamdan bir daha haber almayı beklemiyordu, gerçi bir dolandırıcının başkan seçildiği bir dünyada her şey mümkündü herhalde. Dalton Smith telefonunda bir mesaj vardı ama. Yerel gazeteden gelen başka bir haberdi. *Tanınmış İşinsanı İntihar Etti.*

Billy tuvalete gitti, sonra yatağa oturup haberi okudu. Kısaydı. Tanınmış işinsanı tabii ki Kenneth P. Hoff'tu. Evin yakınlarında koşuya çıkan Green Hills'teki komşularından biri Hoff'un garajından geldiğini düşündüğü bir silah sesi duymuştu. Bu, akşam yedi civarında olmuştu. Komşu 911'i aramıştı. Polis gelmiş ve Hoff'u çalışan arabasının direksiyonunda ölü bulmuştu. Başında bir kurşun deliği ve kucağında bir tabanca vardı.

Bugünün ilerleyen saatlerinde ya da belki yarın, daha uzun, daha detaylı bir haber çıkacaktı. Hoff'un kariyerini özetleyecekti. Arkadaşlarından ve iş ortaklarından klasik, şaşkın yorumlar gelecekti. "Finansal sorunlar" yaşadığından bahsedilecek ama detay verilmeyecekti çünkü diğer yerel nüfuzlu kişiler hâlâ hayattaydı

ve bundan hoşlanmazlardı. Eski eşleri onun hakkında boşanma avukatlarına dediklerinden çok daha kibar şeyler söyleyeceklerdi, cenazesine siyahlar içinde gelecek, gözlerini –maskaralarını bozmamaya dikkat ederek– peçetelerle sileceklerdi. Billy, Hoff'un bulunduğu arabanın kırmızı, üstü açılır Mustang olduğunu yazıp yazmayacaklarını bilmiyordu ama öyle olduğuna emindi.

Hoff'un Allen'ın vurulmasıyla bağlantısı, ki intiharına sebep olan kesinlikle buydu, daha sonra ortaya çıkacaktı.

Haberde adli doktorun, depresyondaki adamın karbonmonoksit soluyarak intihar etmeye karar verdiği, ancak sonra sabırsızlandığı ve bunun yerine beynini uçurduğuna dair muhtemel tahmini verilmeyecekti. Billy aslında böyle olmadığını biliyordu. Bilmediği tek şey Nick'in zorbalarından hangisinin öldürücü kurşunu sıktığıydı. Frank, Paulie, Reggie ya da hiç tanışmadığı biri olabilirdi, muhtemelen Florida ya da Atlanta'dan getirilen biriydi ama Billy'nin parlak mavi gözleri ve koyu kırmızı topuzuyla Dana Edison dışında birini hayal etmesi zordu.

Hoff'u garaja silah zoruyla mı götürmüştü? Belki buna gerek kalmamıştı, belki Hoff'a sadece arabasında oturacaklarını ve bu durumun nasıl çözümleneceğini konuşacaklarını söylemişti, hem de Hoff'un yararına olacak biçimde. Benmerkezcil bir iyimser ve seçilmiş kurban buna inanabilirdi. O direksiyona oturmuştu. Dana yolcu koltuğuna oturmuştu. Ken, *Plan nedir?* demişti. Dana da *bu* deyip onu vurmuştu. Sonra motoru çalıştırıp arka kapıdan çıkmış ve golf arabasıyla sessizce uzaklara sürmüştü. Çünkü Green Hills buydu, içinde evler olan bir golf sahası.

Belki tam olarak bunlar yaşanmamıştı, belki onu vuran Edison değildi ama Billy olayı genel hatlarıyla anladığından bayağı emindi. Böylece geriye Giorgio kalıyordu, bitmeyen işin son parçası.

Eh, hayır, diye düşündü Billy. *Ben de varım.*

Yeniden uzandı ama bu sefer uyku ondan kaçıyordu. Kısmen de üç katlı eski ev gıcırdayıp durduğu için uyuyamıyordu.

Rüzgâr şiddetlenmişti ve önünü kesen tren istasyonu olmadığından boş alandan geçip dosdoğru Pearson Sokak'a esiyordu. Billy ne zaman dalacak gibi olsa rüzgâr saçaklarda uluyor, *Uluru, Uluru*, diyordu. Ya da biri oynak bir tahtaya basmış gibi bir gıcırtı yükseliyordu.

Billy biraz uykusuzluğun önemli olmadığını söyledi kendine, isterse yarın tüm gün uyuyabilirdi, bir süre hiçbir yere gitmeyecekti ama sabahın erken saatleri bitmek bilmeyen saatlerdi. Düşünecek çok şey vardı ve hiçbiri iyi değildi.

Kalkıp kitap okumayı düşündü. *Thérèse Raquin* dışında gerçek kitabı yoktu ama bilgisayarına bir şeyler indirip uykusu gelene dek yatakta okuyabilirdi.

Sonra aklına başka bir fikir geldi. Belki iyi bir fikir değildi ama o sayede uyuyabilirdi. Buna emindi. Billy kalkıp pantolonunun cebinden Shan'in çizimini aldı. Kâğıdı açtı. Saçlarında kırmızı kurdeleler olan gülümseyen kıza baktı. Flamingonun başından yükselen kalplere baktı. Rövanş maçının yedinci atışında onun yanında uykuya dalan Shan'i hatırladı. Başı onun koluna düşmüştü. Billy resmi iki telefonuyla beraber komodine koydu ve kısa süre sonra kendisi de uykuya daldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

1

Billy uyandığında nerede olduğunu kavrayamadı. Oda tamamen karanlıktı, arka bahçesine bakan pencerenin güneşliğinin ardından birazcık bile ışık gelmiyordu. Bir süre yarı uykuda, orada öylece yattı, sonra pencere olmadığını hatırladı, bu odada yoktu. Bu evdeki tek pencere yeni oturma odasındaki pencereydi. Periskop dediği pencere. Burası Evergreen Sokak'taki geniş, ikinci kat yatak odası değil, Pearson Sokak'taki çok daha küçük olan bodrum kat yatak odasıydı. Billy kaçak olduğunu hatırladı.

Buzdolabından portakal suyu çıkardı, bir süre dayansın diye sadece bir iki yudum içti, sonra dünün terini atmak için duş aldı. Giyindi ve bir kâse Alpha-Bits gevreğin üzerine süt döküp sabah altı haberlerini açtı.

Gördüğü ilk şey Giorgio Piglielli'ydi. Bir fotoğrafı değil ama pekâlâ fotoğraf yerine geçebilecek bir robot resmiydi, aşırı iyiydi. Billy polis sanatçıyla kimin çalıştığını anında anladı. Gerard Kulesi güvenliği Irv Dean eski polisti ve anlaşılan gözlem yetenekleri hâlâ duruyordu, en azından *Motor Trend* okumadığında ya da *Sports Illustrated* mayo sayısındaki göğüs ve kalçaları incelemediğinde. Ana haberde Ken Hoff'la ilgili hiçbir şey yoktu. Polis onunla Allen suiskastı arasında bağ kurduysa bile bunu habercilerle paylaşmamıştı. En azından şimdilik.

Neşeli sarışın hava durumu spikeri kız hızlıca yılın bu zamanı için havanın nasıl alışılmadık biçimde soğuk olacağı haberini

verdi. Daha sonra daha detaylı bir tahminde bulunacaklarının sözünü verdi ve neşeli sarışın trafik spikerine döndü, kadın işe giden yolcuları "artan polis yoğunluğundan dolayı" bu sabah ağır ilerleyen bir trafikle karşılaşacakları konusunda uyardı.

Bu da polislerin yer yer yolları kestiği anlamına geliyordu. Polisler suikastçının hâlâ şehirde olduğunu varsayıyordu ki bu doğruydu. Aynı zamanda kendine George Russo diyen şişman adamın da şehirde olduğunu varsayıyorlardı. Bu, Billy'nin bildiği üzere, doğru değildi. Eski yazar temsilcsi Nevada'daydı, muhtemelen çoktan çürümeye başlamış hatrı sayılır göbeğiyle yerin altındaydı.

Chevy kamyonet reklamının ardından spikerler yanlarında emekli bir polisle ekrana döndü. Polisten Joel Allen'ın muhtemel öldürülme sebepleri hakkında yorum yapması istendi. Emekli polis, "Benim görebildiğim tek bir neden var," dedi. "Cezasını düşürmek için bilgi sızdırmadan önce birileri onu susturmak istemiştir."

"Nasıl bir ceza indirimi bekleyebilirdi ki?" diye sordu spikerlerden biri. Neşeli bir esmerdi bu da. Sabahın köründe nasıl bu kadar neşeli olabiliyorlardı ki? Uyuşturucu falan mı alıyorlardı?

"İğne yerine yaşam," diye cevap verdi polis düşünmek için bile duraksamadan.

Billy bunun da doğru olduğuna emindi. Asıl soru Allen'ın ne bildiği ve neden bu kadar göz önünde öldürüldüğüydü. Allen'ın bildiklerini paylaşabilecek diğer kişilere bir uyarı olsun diye mi? Billy normalde bunu umursamazdı. Normalde o sadece işçiliği yapıyordu. Ama şimdi kendini içinde bulduğu vaziyet hiç de normal değildi.

Spikerler sözü Genç Avukatlar'dan John Colton'la röportaj yapan muhabire bıraktılar, Billy bunu izlemek istemiyordu. Daha bir hafta önce o, Johnny ve Jim Albright *taco*ların parasını kimin ödeyeceğine karar vermek için bozukluklarının tarihini karşılaştırıyorlardı. Meydanda gülüyor, güzel zaman geçiriyorlardı. Şimdi John sersemlemiş ve hüzünlü görünüyordu. Billy televizyonu

kapatmadan önce, "Hepimiz onun gerçekten düzgün biri olduğunu san..." diyebildi.

Gevrek kâsesini duruladı ve Dalton Smith telefonunu kontrol etti. Bucky'den gelen bir mesaj vardı, üç kelime: *Para henüz gelmedi.* Beklediği bir şeydi bu ama Johnny Colton'ın yüzündeki ifadeye bir de bunun eklenmesi –olduğu gibi söyleyebilirdi– esarette geçirdiği ilk gününe başlamak için pek iyi bir yol değildi.

Henüz para aktarılmadıysa bu muhtemelen hiç para aktarılmayacağı anlamına geliyordu. Önden beş yüz bin almıştı ve bu sağlam bir paraydı ama ona vaat edilen para değildi. Billy bu sabaha dek güvendiği birinden kazık yediğine gerçekten sinirlenemeyecek kadar meşguldü ama artık meşgul değildi ve tepesi atmıştı. İşi yapmıştı, hem sadece dün de değil. Bu işi üç ayı aşkın süredir yapıyordu ve bu iş için hiç düşünmeyeceği kadar kişisel bedel ödemişti. Ona söz vermişlerdi, peki kim sözünü tutmazdı?

"Kötü insanlar, onlar tutmaz," dedi Billy.

Yerel gazeteye girdi. Başlık büyüktü –ADLİYE SUİKASTI!– ama büyük ihtimalle basılı hali iPhone ekranındakinden daha büyük ve daha güzel görünüyordu. Haber ona zaten bilmediği hiçbir şey anlatmadı ama ana fotoğraf, Bölge Amiri Vickery'nin neden basın açıklamasında Conlee'nin yanında olmadığını açıklıyordu. Fotoğrafta merdivenlerde duran o gülünç kovboy şapkası vardı, ama yanında onu taşıyan bir amir yoktu. Amir Vickery tabanları yağlamıştı. Sıvışıp kaçmıştı. Fotoğraf bin kelimeye bedeldi. Onun için bir basın açıklaması değil, bir utanç yürüyüşü olacaktı.

Bu fotoğrafı açıklaman gerekirken yeniden seçilmen biraz zor, diye düşündü Billy.

2

Daphne ve Walter'a bakmak için üst kata çıktı, sonra elinde sulama spreyiyle, *Delirdim mi,* diye düşünerek durdu. Bitkileri su-

laması gerekiyordu, boğması değil. Jensenların dolabına baktı ve istediği hiçbir şey göremedi ama tezgâhta içinde bir tane kalmış bir *muffin* paketi vardı, o yemezse zaten küfleneceğini düşünerek keki ısıttı. Burada normal pencereler vardı, güneşin vurduğu bir yere oturdu, *muffin*ini hevesle yiyor ve kaçtığı şeyi düşünüyordu. Kaçtığı Benjy'nin hikâyesiydi tabii ki. Onu buraya getiren işi bitirdiği için artık yapması gereken tek iş oydu. Ama bu, denizaşırı askerlik hakkında yazması gerektiği anlamına geliyordu ve Parris Adası'na yapılan otobüs yolculuğundan başlayarak yazılacak çok fazla şey vardı... Çok fazla şey.

Billy kullandığı tabağı yıkadı, kuruladı ve dolaba geri koydu, sonra aşağı indi. Periskop pencereden baktı ve her zamanki gibi pek bir şey görmedi. Dün giydiği pantolon yatak odasının yerindeydi. Pantolonu yerden alıp içten içe flaş belleği yolda bir yerlerde kaybetmiş olmayı dileyerek ceplerini yokladı ama bellek anahtarlarıyla beraber oradaydı. Anahtarlardan biri Dalton Smith'in şehrin diğer tarafındaki bir otoparkta duran kiralık Ford Fusion'ına aitti. Şehirden ayrılmanın güvenli olduğunu düşünene dek orada bekleyecekti. *Ortalık yatıştığında* gidecekti, her zaman ters giden son iş filmlerinde dedikleri gibi.

Flaş bellek eline ağırlaşmış gibi geldi. Daha otuz yıl önce bilimkurgunun bir ürünüymüş gibi görünebilecek olağanüstü depolama aracına baktı, inanamadığı iki şey vardı. Biri daha şimdiden ne kadar çok kelime yazdığıydı. Diğeri de daha fazlasını da yazabileceğiydi. İki katını. Dört katını. On, yirmi katını.

Kaybettiğini sandığı bilgisayarını açtı, tozdan kirlenmiş yırtık pırtık bir bebek ayakkabısından çok daha pahalı bir uğurdu bu ama onun dışında aynı şeydi, güç düğmesine bastı. Şifreyi girip belleği taktı ve içindeki tek belgeyi bilgisayarın ekranına sürükledi. İlk satıra baktı –Annemin yaşadığı adam eve kırık bi kolla döndü– ve bir çeşit çaresizlik hissetti. Bu iyi bir işti, bundan emindi ama başlarken hafif gelen şey artık ağır geliyordu çünkü geri kalanın da bir bu kadar iyi olması onun sorumluluğundaydı ve bunu yapabileceğinden emin değildi.

Periskop pencereye gitti ve biraz daha hiçliğe baktı, yazarlığa hevesli kişilerin neden başladıkları işleri bitiremediklerini mi keşfettim biraz önce diye merak ediyordu. *Taşıdıkları Şeyler*'i düşündü, savaş hakkında yazılmış en iyi kitaplardan biriydi kesinlikle, belki de *en iyisiydi.* Yazmanın da bir savaş olduğunu düşündü, kendinle savaştığın bir savaştı. Hikâye taşıdığın şeydi ve ne zaman ekleme yapsan ağırlığı daha da artıyordu.

Dünyanın her tarafında, masa çekmecelerinde duran yarım kalmış kitaplar vardı –anılar, şiirler, romanlar, zayıflamak ya da zengin olmak hakkında hazırlanan sağlam planlar– çünkü çalışmaları onları taşımaya çalışan insanlar için fazla ağırlaşmıştı ve onlar da bırakmak zorunda kalmıştı.

Başka bir zamana, diye düşünmüşlerdi. Belki çocuklar büyüdüğünde. Ya da emekli olduğumda.

Öyle miydi? Otobüs yolculuğunu, asker tıraşını ve Çavuş Uppington'ın ona, *Bana sakso çekmek ister misin Summers? Ha? Gözüme tam da saksocunun teki gibi görünüyorsun,* diye sorduğu ilk seferi yazmaya çalışırsa çok mu ağır gelirdi?

Sormak mı?

Hayır, *O sormadı,* diye düşündü Billy, ironik bir soru değilse tabii. *Suratıma bağırdı, burnu benimkinden bir santim ötedeydi, dudaklarıma sıçrayan tükürüğü sıcaktı, ben, Hayır, komutanım, sakso çekmek istemiyorum, dedim. Sikim senin için yeterince iyi değil mi Er Summers, seni saksocu dandik asker müsveddesi? dedi o da.*

Her şeyi nasıl da yeniden hatırlıyordu, Benjy Compson adıyla bile olsa, bunları gerçekten yazabilir miydi?

Billy yazamayacağına karar verdi. Perdeyi çekip kapattı ve bilgisayarının başına gitti, kapatıp günü televizyon izleyerek geçirme niyetindeydi. *Ellen DeGeneres, Hot Bench, Kelly and Ryan, The Priceis Right* programlarının hepsi öğle yemeğinden önceydi. Sonra biraz kestirirdi, ardından akşamüstü pembe dizilerini izlerdi. Günü *John Law*'la bitirebilirdi, adam tokmağıyla Coolio'nun eski kliplerinde yaptığı gibi ritim tutuyor ve mahkeme salonunda

bokluk çıkaranlara izin vermiyordu. Ama bilgisayarı kapatmak üzere uzandığı sırada aklına durup dururken bir fikir geldi. Sanki biri kulağına fısıldamıştı.

Özgürsün. Canın ne isterse yapabilirsin.

Fiziksel olarak özgür değildi, kesinlikle hayır. Polis en azından yolları kesmeyi bırakana dek bu dairede mahsur kalacaktı, o zaman bile emin olmak için birkaç gün daha kalmak akıllıca olurdu. Ama hikâyesi konusunda canı ne bok isterse yazmakta özgürdü. Ve *nasıl* isterse. Arkasında onu izleyen, yazdıklarını gözetleyen biri yokken artık mal biri hakkında yazan mal biri gibi davranmasına da gerek yoktu. Kötü bir eğitim almış, saf ama kesinlikle salak olmayan genç bir adam hakkında (Billy hikâyeye devam ederse Benjy genç bir adam olacaktı) yazan zeki biri olabilirdi.

Faulkner saçmalıklarını bırakabilirim, diye düşündü Billy. *Yanlış yazmayı, eksik yazmayı bırakabilirim. İstersem diyaloglar için tırnak işareti bile kullanabilirim.*

Sadece kendisi için yazıyorsa, onun için önemli olanları anlatıp önemli olmayanları atlayabilirdi. Asker tıraşını yazabilecek olsa da yazmak zorunda değildi. Uppington'ın suratına bağırmasını yazmak zorunda değildi, ama yazabilirdi de. Koşarken kalp krizi geçiren çocuk hakkında –adı Haggerty ya da Haverty'ydi, Billy hangisi olduğunu hatırlayamıyordu– yazmak zorunda değildi, çocuğu kamp revirine götürmüşlerdi ve Çavuş Uppington onun iyi olduğunu söylemişti, belki iyiydi, belki de ölmüştü.

Billy çaresizliğin yerini bir çeşit inatçı hevese bıraktığını fark etti. Hatta belki kibirdi bu. Öyleyse ne olurdu yani? Ne isterse anlatabilirdi ve anlatacaktı.

"Hepsini değiştir"e tıklayarak başladı işe, Benjylerin yerine Billy, Compsonların yerine Summers yazdı.

3

Temel eğitime Parris Adası'nda başladım. Orada üç ay kalmam gerekiyordu ama sadece sekiz hafta kaldım. Herkesin bildiği gibi azarlamalar falan vardı, askerlerden bazıları bıraktı, bazıları da atıldı ama ben onlardan biri değildim. Bırakanlarla atılanların geri dönecek bir yerleri olabilirdi ama benim yoktu.

Altıncı hafta silahlarımızı nasıl parçalarına ayıracağımızı ve tekrar birleştireceğimizi öğrendiğimiz Yeşil Hafta'ydı. Bu işi sevmiştim ve bu konuda iyiydim. Çavuş Uppington bize "silah yarışı" dediği şeyi yaptırdığında ben hep birinci bitiriyordum. Rudy Bell, tabii herkes ona Taco diyordu, genelde ikinci oluyordu. Beni hiç yenmedi ama bazen yaklaşıyordu. George Dinnerstein genelde sonuncu oluyordu, yere yatıp kıçında Çavuş "Apuşt" Uppington'ın ayağı dururken yirmi beş şınav çekmesi gerekiyordu. Ama George iyi atış yapıyordu. Benim kadar iyi değildi ama evet, üç yüz metreden attığı dört kurşunun üçü kâğıt hedefi ortasından vuruyordu. Bense yedi yüz metreden bile, neredeyse her seferinde dört kurşunun dördüyle de kâğıt hedefi ortasından vuruyordum.

Yeşil Hafta boyunca atış yapılmadı ama. O hafta sadece silahlarımızı parçalarına ayırdık ve yeniden birleştirdik, bir yandan da piyade eri öğretisini söylüyorduk: "Bu benim tüfeğim. Onun gibi çok var ama bu benim tüfeğim. Tüfeğim en iyi arkadaşımdır. Hayatımdır." Böyle devam ediyordu. En iyi hatırladığım kısmında, "Bensiz tüfeğim bir işe yaramaz. Tüfeğim olmadan da ben bir işe yaramam," deniyordu.

Yeşil Hafta boyunca yaptığımız diğer şey yeşilliklerde kıçımızın üstünde oturmaktı. Bazen aralıksız altı saat boyunca.

Billy burada durdu, Pete "Horoz" Cashman'i hatırlayıp biraz gülümsedi. Horoz uzun Güney Carolina yeşilliklerinin arasında otururken uyuyakalmıştı ve Apuşt dizlerinin üzerine çöküp onu uyandırmak için suratına haykırmıştı. *Sıkıldın mı asker?*

Horoz öyle sert ve hızla ayağa sıçramıştı ki az daha düşecekti, daha tam uyanamadan, *Hayır, komutanım!* diye bağırmıştı. Horoz

George Dinnerstein'ın arkadaşıydı ve Horoz lakabını kasıklarını tutup, *Horozumu öttürün*, diye bağırmak gibi bir alışkanlığı olduğundan almıştı. Apuşt'a öttürmesini hiç söylememişti.

Anılar Billy'nin tahmin ettiği –aslında bildiği– üzere üst üste yığıldılar ama yazmak istediği Yeşil Hafta değildi. O anda Horoz hakkında yazmak da istemiyordu, gerçi daha sonra yazabilirdi. Yedinci haftayı yazmak istiyordu ve sonrasında olanları.

Billy bunun üzerine eğildi. Saatler görmeden, duymadan geçti. Odada sihir vardı. Billy onu nefesiyle içine çekiyor, sonra da dışarı veriyordu.

4

Yeşil Hafta'nın ardından Atış Haftası geldi. Remington 700'ün askeri versiyonu olan M40A'yı kullandık. Beş kurşunluk şarjör, kurulu tripod ve NATO sivri uçlu mermileri.

"Hedefinizi görmelisiniz ama hedefiniz sizi görmemeli." Apuşt bunu bize tekrar tekrar söylemişti. "Filmlerde gördüğünüzün aksine nişancılar yalnız çalışmazlar."

Ordunun verdiği keskin nişancılık kursunda olmasak da Uppington bizi gözcü ve nişancı olarak ikili gruplara ayırdı. Ben Taco'yla grup oldum, George da Horoz'la. Onlardan bahsediyorum çünkü Felluce'ye beraber gittik, hem 2004'ün Nisan ayındaki I. Felluce Muharebesi'ne hem de Kasım ayındaki II. Felluce Muharebesi'ne. Ben ve Taco

Billy durdu, başını iki yana salladı, *mal modunun* geçmişte kaldığını hatırlattı kendine. Silip yeniden başladı.

Taco ve ben Atış Haftası boyunca dönüşümlü çalıştık, ben ateş ediyordum o gözcülük yapıyordu, sonra o ateş ediyordu ben gözcülük yapıyordum. George ve Horoz da öyle başladılar ama Apuşt onlara bunu bırakmalarını söyledi. "Sen ateş et Dinner. Cash sen sadece gözcülük yap."

"Atış da yapmak isterim komutanım!" diye bağırdı Horoz. Apuşt'la konuşurken bağırman gerekiyordu. Denizaşırı askerlerin tarzı buydu.

"Ben de meme uçlarını koparıp rezil kıçına sokmak isterim," diye cevap verdi Apuşt. Böylece o andan itibaren o ikilide George nişancı oldu, Horoz da gözcü. Keskin nişancılık kursunda ve Irak'ta da böyle devam ettiler.

Atış Haftası bitmek üzereyken Çavuş Uppington beni ve Taco'yu ofisine çağırdı ki ofisi bir dolaptan biraz büyüktü. "Siz ikiniz rezil boktan tiplersiniz ama atışınız iyi. Belki sörf yapmayı öğrenirsiniz."

Taco ve ben Pendleton kampına aktarıldığımızı böyle öğrendik ve temel eğitimimizi orada tamamladık, o noktada eğitimimiz çoğunlukla atış yapmaktan ibaretti çünkü nişancı olarak eğitiliyorduk. United Airlines'la California'ya uçtuk. Uçağa ilk binişimdi.

Billy durdu. Pendleton'ı yazmak istiyor muydu? İstemiyordu. Sörf falan yoktu, en azından onun için, yüzmeyi hiç öğrenmemişken nasıl olabilirdi ki? Üzerinde CHARLIE SÖRF YAPMIYOR yazan bir tişört almış ve parçalanana dek giymişti. Bebek ayakkabısını alıp sağ kalçasındaki kemer yerine bağladığında da bu tişörtü giyiyordu.

Irak Savaşı'nı yazmak istiyor muydu? Hayır. O Bağdat'a ulaştığında savaş bitmişti. Başkan Bush, USS *Abraham Lincoln* gemisinin güvertesinden böyle duyurmuştu. Görevin başarıyla tamamlandığını söylemişti, bu da Billy'yi ve alayındaki deniz piyadelerini "barış koruma" ekibine dahil etmişti. Bağdat'ta hoş karşılanmış, hatta sevildiğini hissetmişti. Kadınlar ve çocuklar üzerlerine çiçekler atmıştı. Erkekler *nahn nihubu amerikaan*, Amerika'yı seviyoruz, diye bağırmıştı.

Bunlar uzun sürmedi, diye düşündü Billy, *bu yüzden Bağdat'ı boşver, doğrudan askerliği anlat.* Yeniden yazmaya başladı.

2003'ün sonbaharında Ramadi'de konuşlanmıştım, hâlâ hevesle barışı koruyorduk, gerçi o zamanlar bazen ateş açılıyordu ve mollalar vaazlarına, "Amerika'ya ölüm," cümlesini eklemeye başlamıştı, bu va-

azlar camilerden ve bazen mağazaların önlerinden herkese yayılıyordu. Kara At olarak da bilinen 3. Tabur'daydım. Echo birliğindendim. O günlerde çok fazla atış talimi yapıyorduk. George ve Horoz başka bir yerdeydi ama Taco ve ben hâlâ bir takımdık.

Bir gün tanımadığım bir yarbay durup atış yapmamızı izledi. M40 kullanıyordum, yedi yüz metre ötedeki bira kutularından bir piramidi vurmaya çalışıyor, en üstten alta doğru kutuları teker teker deviriyordum. Onları altlarından vurup takla attırmanız gerekiyordu, yoksa tüm piramit çökerdi.

Bu yarbay, adı Jamieson'dı, bana ve Taco'ya onu takip etmemizi söyledi. Bizi zırhsız bir jiple Al-Dawla Camisi'ne bakan bir tepeye götürdü. Çok güzel bir camiydi. Hoparlörlerden yükselen vaazsa o kadar güzel değildi. Amerikalıların, Yahudilerin Irak'ı sömürge haline getirmesine izin vereceklerini ve İslam'ın suç sayılacağını, hükümeti Yahudilerin yöneteceğini ve Amerika'nın petrolü alacağını anlatan her zamanki saçmalıklardı. Dillerini anlamıyorduk ama, *Amerika'ya ölüm,* kısmı hep İngilizce söyleniyordu, ayrıca çevrilmiş broşürler görmüştük, sözde önde gelen din insanları tarafından yazılmışlardı. Yeni büyüyen isyan grupları bunları yığınla dağıtıyordu. *Vatanın için ölür müsün?* yazıyordu. İslam için şanlı bir ölüm!

"Şu atışın uzaklığı nedir?" diye sordu Jamieson caminin kubbesini işaret ederek.

Taco dokuz yüz metre dedi. Ben belki sekiz yüz dedim, sonra Jamieson'la saygılı bir biçimde konuşmaya dikkat ederek dini alanları hedeflememizin yasak olduğunu söyledim. Yarbayın aklında böyle bir şey varsa tabii.

"Olacak şey mi?" dedi Jamieson. "Emrim altındaki bir askerden asla kutsal bok çukurlarından birini vurmasını istemem. Ama o hoparlörlerden okunanlar *politik* şeyler, dini değil. Hanginiz hoparlörlerden birini vurmak ister? Kubbede delik açmadan tabii? Öylesi yanlış olur ve büyük ihtimalle cehenneme gideriz."

Taco tüfeği hemen bana verdi. Tripodum yoktu, bu yüzden namluyu jipin kaportasına dayadım ve atışı yaptım. Jamieson dürbün kullanıyor-

du ama benim hoparlörlerden birinin peşinden kablolarını da sürükleyerek aşağı yuvarlandığını görmek için dürbüne ihtiyacım yoktu. Kubbede delik açılmamıştı ve en azından o taraftan gelen hararetli vaaz bariz biçimde azalmıştı.

"Parçala!" diye bağırdı Taco. "Olamaz böyle bir şey!"

Jamieson birileri bize ateş etmeye başlamadan önce oradan kaçıp gitmemizi söyledi, biz de öyle yaptık.

Geri dönüp bakınca o günün Irak'ta ters giden her şeyin bir özeti gibi olduğunu, "Amerika'yı seviyoruz"un neden "Amerika'ya ölüm"e dönüştüğünü açıkladığını düşünüyorum. Yarbay o bitmek bilmeyen saçmalıkları dinlemekten yorulmuş ve bize hoparlörlerden birini vurmamızı söylemişti, bu başka yönlere bakan en az altı hoparlör daha olduğu göz önünde bulundurulursa salakça ve anlamsızdı.

Üsse geri dönerken kapı önlerinde duran erkekleri ve pencerelerden bakan kadınları gördüm. Yüzleri mutlu *Amerika'yı seviyoruz* yüzleri değildi. Kimse bize ateş etmedi –o gün– ama yüzleri o günün geleceğini söylüyordu. Onların bildiği kadarıyla biz hoparlöre ateş etmiyorduk. Camiye ateş ediyorduk. Belki kubbede delik yoktu ama yine de onların en derin inançlarına ateş ediyorduk.

Ramadi'deki devriyelerimiz daha tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Yerel polis ve Irak ordusu, isyancıların karşısında yavaş yavaş hâkimiyetini kaybediyordu ama Amerika güçlerinin onların yerini almaya izinleri yoktu çünkü hem Bağdat'taki hem Washington'daki politikacılar özerklik fikrini destekliyordu. Genelde kampta oturuyor, bir tamirci ekibi kırık (veya zarar verilmiş) bir su şebekesini tamir etmeye çalışırken ya da Amerikalı ve Iraklılardan oluşan bir grup tekniker bozuk (veya sabote edilmiş) elektrik santralini çalıştırmaya çalışırken onları korumakla görevlendirilmemeyi umuyorduk. Koruma görevi vurulmaya davetiye çıkarmak gibiydi, 2003'ün sonuna geldiğimizde yarım düzine asker görevde ölmüş, çok daha fazlası yaralanmıştı. Iraklı nişancılar çok kötüydü ama mayınları ödümüzü koparıyordu.

Pamuk ipliğine bağlı bu durum 2004'te Mart ayının son günü patladı.

Tamam, diye düşündü Billy, *hikâye asıl burada başlıyor. Ve buraya kadar, Apuşt'un da söyleyeceği gibi, minimum saçmalıkla geldim.*

O zamana kadar Ramadi'den Hayaller Ülkesi olarak da bilinen Baharia kampına taşınmıştık. Kırsal bölgede, Felluce'nin üç kilometre dışında, Fırat'ın batısındaydı. Duyduğumuza göre Saddam'ın çocukları orada dinlenmeye çekiliyordu. George Dinnerstein ve Horoz Cashman yanımıza, Echo birliğine dönmüşlerdi.

Dördümüz poker oynarken Brooklyn Köprüsü dediğimiz yerin diğer tarafından atış sesleri duyduk. Tek tek silah sesleri değildi, düzenli bir yaylım ateşiydi.

Gece çökerken söylentiler yayılmıştı ve neler olduğunu öğrenmiştik, en azından genel hatlarıyla. Bizim Hayaller Ülkesi'ndeki yemekhane de dahil olmak üzere farklı yerlere yemek teslimi yapan dört Blackwater paralı askeri, normal protokole uyarak etrafından dolaşmak yerine Felluce'den kestirmeden gelmeye karar vermişti. Fırat'ın üzerindeki köprüye gelmeden biraz önce pusuya düşürülmüşlerdi. Sanırım kurşungeçirmez kıyafetlerini giymişlerdi ama hiçbir şey onları sürdükleri Mitsubishi kamyonetlerin üzerine yağan yaylım ateşinden kurtaramazdı.

Taco, "Tanrı aşkına nasıl şehir merkezinden geçip gelebileceklerini düşünmüşler? Sanki Omaha'dalar. Salakça bir hareket," dedi.

George da ona katıldı ama salakça olsun olmasın bunun bedelinin ödenmesi gerektiğini söyledi. Hepimiz böyle düşünüyorduk. Askerlerin öldürülmeleri yeterince kötüydü ama çete için yeterli olmamıştı. Ölüleri kamyonetlerden çıkarmış, benzine bulamış ve ateşe vermişlerdi. İkisi kızarmış tavuk gibi didik didik edilmişti. Diğer ikisi Guy Fawkes kuklaları gibi yanar halde Brooklyn Köprüsü'nden sallandırılmıştı.

Ertesi gün Yarbay Jamieson bizim bölüğümüz devriyeye çıkmaya hazırlanırken çıkageldi. Bana ve Taco'ya arkasında oturduğumuz Hummer'dan inmemizi emretti, onunla gitmemizi çünkü bizi görmek isteyen bir adam olduğunu söyledi.

Adam motor yağı ve egzoz kokan boş bir garajda bir yığın tekerleğin üzerinde oturuyordu. Ayrıca tüm kapılar kapalı olduğundan ve bu yerler-

de havalandırma olmadığından içerisi deli gibi sıcaktı. Biz içeri girince ayağa kalkıp bizi süzdü. Deri bir ceket giyiyordu, zaten otuz derece olan, kokuşmuş bir odada bu biraz tuhaftı. Ceketin göğsünde Kara At Taburu amblemi vardı: Üzerinde DÖRT DÖRTLÜK PROFESYONELLER, alt kısmında PARÇALA yazıyordu. Ama ceket göstermelikti. Hemen anlamıştım, sonrasında Taco da anladığını söylemişti. Adamın tam bir CIA ajanı olduğunu anlamak için ona bir kere bakmak yetiyordu. Hangimizin Summers olduğunu sordu, benim dedim. Adının Hoff olduğunu söyledi.

Billy birden durdu, şaşırmıştı. Şimdiki hayatını askerdeki hayatıyla bağlayıvermişti. Zihnin bir maymun olduğunu söyleyen Robert Stone muydu? Tabii ki oydu, *Dog Soldiers*'ta diyordu. Stone'un aynı zamanda helikopterlerden taramalılarla fil vuran adamların doğal olarak çok yükseklere çıkmak isteyeceğini söylediği kitapta. Irak'ta piyade ve askerlerin bazen ateş açtığı hayvanlar develerdi. Ama evet, çok yüksektelerken.

Son satırı sildi ve kulaklarının arasında, alnının arkasında yaşayan maymuna danıştı. Birkaç saniye düşündükten sonra doğru ismi buldu ve hatasının kesinlikle affedilir olduğuna karar verdi. Hoff gerçek isme en azından yakındı.

Adının Foss olduğunu söyledi. Elini uzatmadı, gerisingeri tekerlerin üzerine oturdu, tekerlerin pantolonunun arkasını kirleteceği kesindi. "Summers, senin birlikteki en iyi nişancı olduğunu duydum," dedi.

Bu bir soru olmadığından hiçbir şey söylemedim, orada öylece durdum.

"Bizim tarafımızdan nehrin karşı tarafına bin metrelik bir atış yapabilir misin?"

Taco'ya hızlıca bir bakış attım, onun da söylenenleri duyduğunu ve ne anlama geldiğini bildiğini anladım. *Bizim* tarafımız şehrin dışındaki her yeri kapsıyordu. Ayrıca taraflar varsa bu aksiyona gireceğimiz anlamına geliyordu.

"İnsan bir hedefi vurmaktan mı bahsediyorsunuz komutanım?"

"Evet. Sen bira şişesinden bahsettiğimi mi sanmıştın?"

İronik bir soruydu, cevaplama zahmetine girmedim. "Evet, komutanım, o atışı yapabilirim."

"Bu asker cevabın mı, yoksa senin cevabın mı Summers?"

Yarbay Jamieson bunu duyunca kaşlarını çattı, asker cevabından başka bir cevap olabileceğine inanmıyor gibiydi ama bir şey demedi.

"İkisi de komutanım. Rüzgârlı bir gün için o kadar emin olamayız ama biz..." başparmağımla Taco'yu gösterdim. "Biz rüzgâra göre atış yapabiliriz. Ama uçuşan kum başka bir şey."

"Yarın için rüzgâr hızı tahminleri sıfır ile on arasında," dedi Foss. "Bu sorun olmaz mı?"

"Hayır, komutanım." Sonra üstüme düşmeyen bir soru sordum ama bilmek zorundaydım. "Kötü bir hacıdan mı bahsediyoruz komutanım?"

Yarbay haddimi aştığımı söyledi, daha da konuşurdu ama Foss ona elini kaldırdı ve Jamieson çenesini kapadı.

"Daha önce bir adamı indirdin mi Summers?"

Ona bunu yapmadığımı söyledim ve bu doğruydu. İndirmek nişan alarak öldürmekti ve Bob Raines'i yakından vurmuştum.

"O zaman bu kariyerine başlamak için çok iyi bir yol, çünkü evet, bu gerçekten çok kötü bir hacı. Dün olanları bildiğinizi tahmin ediyorum?"

"Biliyoruz komutanım," dedi Taco.

"O paralı askerler Felluce'nin merkezinden geçtiler çünkü güvenilir buldukları bir kaynak onlara bunun güvenli olacağını söylemişti. İyi görüşlerin Amerikalılardan yana yön değiştirdiği söylenmişti onlara. Yanlarına Irak polisi tarafından eşlikçi araç verilmişti. Ama eşlikçileri ya çalıntı üniforma giyen isyancılardı ya da hain polislerdi veya ne kadar muhteşem bir bokla karşı karşıya kalacaklarını görünce korkup kaçan gerçek polislerdi. Öldürme işinde de yoktular zaten. Ellerinde kalaşnikoflar olan dört düzine kadar kötü çocuk yaptı bunu... Ne düşünüyorsunuz beyler? Sizce onlar öylece bizimkilerin yoluna mı çıkıverdi?"

Ben bilmiyormuşum gibi omuz silktim ve Taco'nun sorumluluğu üstlenmesine izin verdim. O da üstlendi. "Pek muhtemel görünmüyor komutanım."

"Hayır, hiç muhtemel değil. O isyancıların hepsi yerlerini almıştı. Bekliyorlardı. İki kamyonet anayolu kapatmıştı. Bu pusuyu birileri plan-

ladı ve planlayanın kim olduğunu biliyoruz çünkü telefonunu izliyorduk. Dinliyor musunuz?"

Taco dinlediğini söyledi. Ben yine sadece omuz silktim.

"Bu işi planlayan kişi Ammar Jassim adında poşulu şerefsizin teki. Altmışlarında ya da yetmişlerinde, muhtemelen kendisi de dahil olmak üzere kimse kesin olarak bilmiyor. Bir bilgisayar ve kamera dükkânı var, ikinci iş olarak internet kafe, üçüncü iş olarak oyun merkezi görevi görüyor, buralı genç adamlar bomba yapmadıkları ya da yol kenarlarına mayın gömmedikleri zamanlarda burada Pac-Man ve Frogger oynayabiliyor."

"Orayı biliyorum," dedi Taco. "Pronto Pronto Foto Foto. Devriye sırasında görmüştüm."

Görmek mi? İçine bile girmiştik, Donkey Kong ve Madden futbol oynamıştık. Biz içeri girince yerli çocukların hepsi birdenbire başka yerde işleri olduğunu hatırlamış ve tabanları yağlamıştı. Taco bunu paylaşmaya gönüllü olmadı, ben de gönüllü değildim.

"Jassim, eski Baasçılardan ve yeni isyancı liderlerinden. Onu istiyoruz. Çok *fena* hem de. Bomba kullanamayız çünkü o zaman oyun oynayan bir sürü çocuğu öldürme riskini almış oluruz, bu da Al Jazeera'da yeniden kötü haberlerimizin yapılmasına sebep olur. Bunu riske edemeyiz. Bekleyemeyiz de çünkü Bush birkaç gün içinde bir temizlik operasyonuna yeşil ışık yakacak, bunu birilerine söylerseniz sizi öldürmem gerekir."

"Fırsat bulamazsın," dedi Jamieson. "Ben senden önce yaparım bunu."

Foss ona aldırmadı. "İşler boka sarınca Jassim, silah arkadaşlarının geri kalanıyla beraber arka sokaklara çekilir. Onu bu olmadan önce yakalamalıyız ve milleti arkasından sürükleyen o Yahuda keçisini ibret olsun diye cezalandırmalıyız."

Taco Yahuda keçisinin ne olduğunu sordu. Ben cevap verebilirdim ama çenemi kapalı tuttum ve şerefi Foss'a bıraktım. Sonra Foss bana dönüp yeniden bunu yapıp yapamayacağımı sordu, evet komutanım, dedim. Ona atışı nereden yapmam gerektiğini sordum ve anlattı. Daha önce ikmal helikopterinden mal taşırken oraya gitmiştik. Tüfeğimdeki lensleri yeni Leupold dürbünlerden biriyle değiştirip değiştiremeyece-

ğimi, elimdekiyle idare etmem gerekip gerekmediğini sordum. Foss, Jamieson'a baktı ve Jamieson, "Onu hallederiz," dedi.

Kışlaya döndüğümüzde –devriye grubu bizsiz ayrılmıştı– Taco atışı yapabileceğimden ne kadar emin olduğumu sordu. "Yapamazsam suçu gözcüme atarım."

Omzuma vurdu. "Dalyarak. Neden hep aptal rolü yapıyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yine yapıyorsun bak."

"Daha güvenli. Senin hakkında bilmedikleri şeyler canını yakamaz. Ya da dönüp yakana yapışmaz."

Bir süre bunun üzerine kafa yordu. Sonra, "Tamam, atışı yapabilirsin, evet, ama kastettiğim o değildi. Bahsettiğimiz gerçek bir insan. Bunu yapabileceğinden emin misin? Soğukkanlılıkla onu beyninden vurup canını alabilir misin?" dedi.

Taco'ya bundan emin olduğumu söyledim. Can alabileceğimi çünkü bunu daha önce yaptığımı anlatmadım. Bob Raines'i göğsünden vurmuştum. Her zaman kafadan vurmam gerektiğini nişancılıktan öğrenmiştim.

5

Billy yazdıklarını kaydedip ayağa kalktı, hafifçe sendeledi çünkü ayakları başka bir boyuttaymış gibiydi. Ne kadar zamandır oturuyordu? Saatine baktı ve neredeyse beş saat olduğunu görünce hayretler içinde kaldı. Gerçek gibi gelen bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Ellerini beline dayadı ve gerindi, bacakları karıncalandı. Oturma odasından mutfağa, oradan yatak odasına yürüdü ve sonunda tekrar oturma odasına döndü. Bu yürüyüşü yeniden yaptı, sonra üçüncü bir kez daha. Daireyi ilk gördüğünde büyüklüğünün tam olduğunu düşünmüştü, ortalık yatışana ve o kiralık arabasını kuzeye (ya da belki batıya) sürene dek sığınabileceği, çok uygun bir yerdi. Şimdi çok küçük geliyordu,

büyüyünce üzerine küçülen giysiler gibi. Dışarı çıkıp yürümek, hatta belki koşmak istiyordu ama bu çok kötü bir fikir olurdu, Dalton Smith kılığına girse bile. Daireyi biraz daha turladı, bu yetmeyince oturma odasının yerinde şınav çekti.

Yere yat, yirmi beş kere, diyen Çavuş Apuşt'u düşündü. *Kıçında duran ayağıma da aldırma, seni işe yaramaz bok çuvalı.*

Billy gülümsemeden edemedi. O kadar çok şey hatırlamıştı ki. Hepsini yazsa hikâyesi bin sayfa sürerdi.

Şınavlar onu sakinleştirdi. Soruşturmada neler olduğunu görmek için televizyonu açmayı düşündü ya da gazete haberleri için telefonuna bakmayı (gazeteler gücünü kaybetmiş olabilirdi ama Billy çarpıcı gerçeklere ilk önce hâlâ onların ulaştığını görmüştü). İkisini de yapmamaya karar verdi. Şimdiki zamanın hayatına geri dönmesine izin vermeye hazır değildi. Bir şeyler yemeyi düşündü ama aç değildi. Aç olması gerekirdi ama değildi. Bir fincan koyu kahveyle yetindi, kahvesini mutfakta ayakta içti. Sonra bilgisayara döndü ve kaldığı yerden devam etti.

6

Ertesi sabah Yarbay Jamieson, bizzat kendisi, beni ve Taco'yu 10 Numaralı yolla askerlerin AC/DC şarkısından esinlenerek Highway to Hell adını verdiği kuzey-güney yönlü yolun kesişimine götürdü. Yarbayın onun için özel olan Eagle steyşınına binip gittik. Aracın arkasında kırmızı gözlü kara bir at çizilmişti. Bu resim hoşuma gitmiyordu çünkü Iraklı gözcülerin onu fark ettiğini, belki fotoğrafını çektiğini hayal edebiliyordum.

Foss'tan haber yoktu. Bu adamlar planlarını harekete geçirdikten sonra nereye gidiyorlarsa oraya dönmüştü.

Tepebaşında, tozlu bir dönüşe park edilmiş iki kamyonet vardı. Irak Enerji ve Elektrik Kurumunun ya da yan taraflarında ne yazıyorsa onun araçlarıydı. Aynı Amerika'daki Kamu Hizmetleri kamyonetlerine benziyorlardı ama daha küçüklerdi ve sarıya değil de elma yeşiline boyanmış-

lardı. Boya yan taraflarda çok daha kalındı ama bu haldeyken bile Saddam Hüseyin'in gülümseyen yüzü tam olarak kapanmamıştı, gitmemek için inat eden bir hayalet gibiydi. Bir de çeşitli yönlere hareket edebilen sepetli bir vinç vardı.

Yolların kesişiminde iki elektrik direği duruyordu, üzerlerinde Felluce'nin yerleşim yerlerine ve etrafındaki banliyölere dağıtmak için gücü düşüren büyük trafolar vardı. Poşulu adamlar ortalıkta koşturuyordu, iki tane de takkeli adam vardı. Hepsi turuncu işçi yeleği giymişti. Kaskları yoktu, iş sağlığı ve güvenliği dairesi al-Anbar sahasına hiç uğramamıştı sanırım. Nehrin karşı tarafından bu adamlar muhtemelen bütün o dağınık devlet işçi ekiplerinden biri gibi görünüyordu ama altmış metre yakınlarına gelince hepsinin bizimkiler olduğu anlaşılıyordu. Bizim bölükten Albie Stark poşusunu savurarak ve Süpermen'in pelerinine basmaman gerektiği hakkındaki şarkıyı söyleyerek yanıma geldi. Sonra yarbayı görüp selam verdi.

"Bir yerlere gidip meşgul görün," dedi Jamieson ona. "Ve lütfen, Tanrı aşkına artık şarkı söyleme." Bana ve Taco'ya döndü ama Taco'yla konuştu çünkü Taco'nun daha zeki olduğuna karar vermişti. "Baştan al Asker Bell."

"Jassim çoğu gün saat on civarı sigara içmek ve ona tapan hayranlarıyla konuşmak için dışarı çıkıyor, bu hayranların bir kısmı büyük ihtimalle paralı askerlere ateş açanlarla aynı kişiler. Jassim mavi poşulu olan. Billy onu indirecek. Bu kadar."

Jamieson bana döndü. "Öldürmeyi başarırsan takdir görmeni sağlarım. Kaçırırsan ya da etrafında duran birilerini vurursan, ki bu daha kötü olur, benim kıçıma inen tekmeleri senin kıçına basarım, hem de daha sert bir biçimde. Anladın mı asker?"

"Sanırım anladım komutanım," dedim. Ama o sırada asıl düşündüğüm Çavuş Uppington'ın bu cümleleri çok daha sert ve inandırıcı biçimde dile getirebileceğiydi. Yine de yarbaya denediği için saygı duymalıydım. Aylar sonra yol kenarındaki bir bomba yüzünden yüzünün büyük bir kısmını ve görme duyusunun tamamını yitirdi.

Jamieson, Joe Kleczewski'yi çağırdı. O da bizim bölüktendi, bölüğün adına Ateşli Dokuz diyorduk. "Kamu işçilerinin" çoğu bizdendi. Bu

iş için gönüllü olmuşlardı. Buna mecburlardı çünkü Taco onlara gönüllü olmalarını söylemişti.

"Çavuş, Summers atışını yapar yapmaz ne yapılması gerektiğini anlıyor musunuz?"

Koca Klew ön düşleri arasındaki boşluğu göstererek gülümsedi. "Onları hemen aşağı indireceğiz ve bu siktiri boktan yeri anında tahliye edeceğiz komutanım."

Jamieson'ın gergin olduğunu anlasam da –sanırım hepimiz anlayabiliyorduk– bu onu gülümsetti. Klew çoğu zaman en taş gibi surattan bile bir gülümseme koparabiliyordu. "Genel hatlarıyla böyle."

"Dışarı çıkmazsa komutanım?"

"Yarın deneriz. Saldırının yarın yapılmayacağını varsayarsak tabii. Devam edin askerler, lütfen şu boktan uu-aah bağrışlarına girmeyin." Başparmağıyla Fırat Nehri'ni ve diğer taraftaki ayı tuzağı misali şehri gösterdi. "Şarkıda dendiği gibi... Ses gidiyor."

Albie Stark ve Koca Klew sepete sıkışmaya çalıştılar. İki kişiye yetecek kadar büyük olması gerekiyordu ama iki kişiden biri Kleczewski'nin boyutlarında olunca olmuyordu. Az daha Albie'yi kenardan aşağı devirecekti. Jamieson dışında herkes güldü. Abbott ve Costello gibilerdi.

"İn aşağı ahmak herif," dedi yarbay, Klew'a. "Rezil ettin." Horoz'a işaret etti, Horoz'un kahverengi botları pantolonunun altından çıkıyordu çünkü pantolonu çok kısa kalmıştı. Bu da komikti çünkü evin içinde babasının ayakkabılarıyla ayaklarını sürüyerek dolaşan bir çocuk gibi görünüyordu. "Sen. Ufaklık. Buraya gel. Adın ne?"

"Komutanım, Ben asker Peter Cashman ve ben..."

"Selam verme budala, operasyon yaparken olmaz. Bebekken annen seni başının üstüne falan mı düşürdü?"

"Hayır, komutanım, bildiğim kadarıyla..."

"Şu kim sikimse onunla sepete gir ve yukarı çıktığınızda..." Etrafına bakındı. "Ah, Tanrım, kefen nerede?"

Belki bahsettiği nesne için teknik olarak doğru ismi kullanmıştı ama onun dışında her bakımdan yanlıştı. Klew'un istavroz çıkardığını gördüm.

Hâlâ sepette duran Albie aşağı baktı. "Ah, sanırım üzerinde duruyorum efendim."

Jamieson alnını sildi. "Tamam, iyi, en azından birileri getirmeyi hatırlamış."

Ben hatırlamıştım.

"Gir içeri Cashman. Ve mümkün olduğunca hızlı bir biçimde yerine takın onu. Zaman geçiyor."

Sepet platform hidrolik gıcırtıları içinde yükseldi. En yüksek seviyeye, on-on beş metreye geldiğinde trafolardan birinin yanında titreyerek durdu. Albie ve Horoz bir oraya bir buraya sekip kefeni çekiştirdiler ve sonunda onu ayaklarının altından çekmeyi başardılar. Sonra –şeker ve sigara dilenmek için gelen Iraklı çocuklardan öğrendikleri birkaç küfür de dahil olmak üzere– yaratıcı küfürlerin yardımıyla onu gereken yere taktılar. Ortaya çıkan sonuç sepeti ve trafoyu saran bez bir silindirdi. Üst tarafta direğin çapraz kollarından birindeki kancalarla sabitlenmişti ve 501 kotların düğmeli fermuar yerleri gibi bir taraftan aşağı doğru kopçalarla birleştirilmişti. Örtünün dış kısmı parlak sarı yazılarla süslenmişti. Ne yazdığına dair en ufak fikrim yoktu ve NİŞANCI EKİBİ ÇALIŞMASI yazmadığı sürece de umurumda değildi.

Sepet silindiri ardında bırakarak tekrar aşağı indi. Sepetin bel yüksekliğindeki parmaklıkları artık kenarlarını tutmadığından şimdi kefen gibi görünüyordu. Horoz'un elleri kanıyordu ve Albie de yüzünü çizdirmişti ama en azından ikisi de sepetten aşağı düşmemişti. Birkaç sefer düşecek gibi olmuşlardı.

Taco yukarı bakmak için boynunu geriye yatırmıştı. "Bu ne ki komutanım?"

"Kum kalkanı," dedi Jamieson, sonra ekledi, "Sanırım."

"Pek göze çarpmayan bir şey olmadığı söylenemez," dedi Taco. Şimdi nehrin karşı tarafında, bir araya sıkışmış evlere, dükkânlara, depolara ve camilere bakıyordu. Queens demeye başladığımız şehrin güneybatı tarafıydı burası. Yüz kadar denizci oradan ceset torbalarında çıkmıştı. Yüzlercesi daha, içeri girerken sahip olduklarından daha az uzuvla dönmüştü.

"Fikrini soracak olursam cevabını da veririm," dedi yarbay, eski ama modası geçmeyen klasik bir laftı bu. "Malzemeleri alın ve bir an önce oraya çıkın. Sepete binmeden önce o turuncu yeleklerden giyin, bakan biri olursa siz yukarı çıkarken onları görsün. Diğerleri, siz de ortalıkta dolaşıp meşgul görünün. Olmasını istediğimiz en son şey birilerinin tüfeği görmesi. Summers, nehre sırtını dön, kefe..." Durdu. *Kefene girene dek,* demek istemiyordu, ben de bunu duymak istemiyordum. "Siper alana dek."

Anlaşıldı dedim ve yukarı çıktık, ben M40'ı çapraz tutmuş, şehre sırtımı dönmüştüm, Taco gözcü malzemelerini ayaklarının arasına almıştı. Keskin nişancılar havalı görünüyordu, hakkında filmler yapılan, Stephen Hunter tarafından romanları yazılan onlardı ama asıl işi yapan gözcülerdi.

Gerçek kefenlerin nasıl koktuğunu bilmiyorum ama bez silindir ölü balık gibi kokuyordu. Ateş edecek bir boşluk açmak için kopçalardan üçünü açtım ama Ramadi tarafında dolaşan bir keçiyi vurmak istemiyorsam yanlış yeri açmıştım. İkimiz homurdanarak, küfürler savurarak ve lanet şeyin direğin çapraz kollarına en az iki kancayla bağlı kalmasına dikkat ederek kefeni döndürmeyi başardık. Bez yüzümüze vuruyordu. Ölü balık kokusu daha da beter bir hal almıştı. Bu sefer ben az daha sepetten düşüyordum. Taco beni bir eliyle turuncu yeleğimden, diğeriyle tüfeğimin askısından yakaladı.

"Napıyorsunuz orada?" diye seslendi Jamieson. Aşağıdan, onun ve diğerlerinin görebildiği tek şey vals öğrenen ilkokul çocuklarınınki gibi sakar bir halde bir oraya bir buraya giden ayaklarımızdı.

"Düzenleme komutanım," diye seslendi Taco.

"Eh, düzenlemeyi bırakıp hazırlanmanızı öneririm. Saat neredeyse on."

"O geri zekâlıların boşluğu yanlış yöne bakacak biçimde ayarlaması bizim suçumuz değil," dedi Taco bana homurdanarak.

Yeni dürbünü ve tüfeğimi –ondan çok vardı ama bu benimkiydi– kontrol ettim ve bir parça güderiyle her şeyi silip parlattım. Askerde kum ve toz her şeyin içine giriyordu. Silahımı zorunlu ikinci kontrol için Taco'ya verdim. O da bana geri verdi, avucunu yalayıp bir güzel ıslattı ve ateş edeceğim boşluktan dışarı uzattı.

"Hiç rüzgâr yok be oğlum. Umarım o pislik ortaya çıkar çünkü buna daha uygun bir gün olamaz."

Tüfeğim dışında sepette yanımızda olan en büyük alet Gözcü Dostu olarak da bilinen M151'di.

Billy durdu, irkilip rüyasından uyanmıştı. Mutfağa gitti, yüzüne soğuk su çarptı. Şimdiye dek tam anlamıyla dümdüz giden yolunda beklenmedik bir çatalla karşılaşmıştı. İki yöne ayrılan yoldan hangi tarafa sapacağının belki bir önemi yoktu, ama belki de vardı.

Her şey o M151'e bağlıydı. Gözcünün namlunun ucundan hedefe olan uzaklığı ölçmek için kullandığı optik dürbündü bu, tüyler ürpertici bir biçimde (en azından Billy'ye göre) doğru ölçüyordu. Uzaklık açısal dakika için temel alınıyordu. Billy, Joel Allen'ı indiren atışta bunlardan hiçbirine ihtiyaç duymamıştı ama 2004'te yapması gereken o atışta, Ammar Jassim'in atışı mümkün kılmak için dükkânının önünden ayrıldığını varsayarsak, mesafe çok daha uzaktı.

Tüm bunları açıklayacak mıydı, açıklamayacak mıydı?

Açıklarsa bu bir gün birilerinin yazdıklarını okumasını beklediğini ya da bunu umduğunu gösterirdi. Açıklamazsa bu beklentiden vazgeçtiği anlamına gelirdi. Bu umuttan. Hangisini seçecekti?

Mutfak lavabosunun başında dururken çölden döndükten kısa bir süre sonra radyoda dinlediği bir röportajı hatırladı. Muhtemelen herkesin sesinin zeki ve ağzına kadar Prozac'la dolu gibi çıktığı devlet radyosu programlarından biriydi. Bir yazarla röportaj yapılıyordu, bütün önemli yazarların beyaz, erkek ve sınırda alkolikler olduğu günlerde popüler olan yazarlardan biriydi. Billy aklını ne kadar zorlasa da yazarın kim olduğunu hatırlamıyordu ama Gore Vidal değildi, o kadar eleştirel değildi; Truman Capote de değildi, o kadar yapmacık değildi. *Hatırladığı* kısım görüşmeyi yapan kişi ona sürecinin nasıl olduğunu sorduğunda adamın verdiği cevaptı. "Yazmaya oturduğumda iki kişiyi hep aklımda tutuyorum: ben ve yabancı."

Bu da Billy'yi gerisingeri M151 meselesine getirdi. Onu *tanımlayabilirdi.* Amacını *açıklayabilirdi.* İkisi her zaman birbirine bağlı olsa da açısal dakikanın neden uzaklıktan daha önemli olduğunu *açıklayabilirdi.* Tüm bunları yapabilirdi ama bunu yapmasına sadece kendisi için olduğu kadar bir yabancı için de yazıyorsa gerek vardı. Öyle mi yapıyordu?

Kendine gel, dedi Billy kendi kendine. *Buradaki tek yabancı benim.*

Ama bunda bir sorun yoktu. Gerekirse bunu kendisi için yapabilirdi. İhtiyacı yoktu... Adına ne denirdi bunun?

"Onaylanma," diye mırıldandı bilgisayarına dönerken. Bir kez daha kaldığı yerden devam etti.

7

Tüfeğim dışında sepette yanımızda olan en büyük alet Gözcü Dostu olarak da bilinen M151'di. Taco, tripodu kurdu, ben de mümkün olduğunca onun ayağına dolaşmamaya çalıştım. Platform biraz sallandı ve Taco bana Jassim'in kafası yerine dükkânın kapısındaki tabelayı vurmak istemiyorsam kımıldamamamı söyledi. Taco işini yaparken, hesaplar çıkarıp kendi kendine mırıldanırken elimden geldiğince kıpırdamadım.

Yarbay Jamieson mesafenin 1000 metre olduğunu tahmin etmişti. Taco, Pronto Pronto Foto Foto'nun önünde top sektiren bir çocuğu hedef alarak okumasını yaptı ve 1225 metre olduğunu söyledi. Kesinlikle zor bir atıştı, ama bunun gibi, nisan ayının rüzgârsız ilk günlerinden birinde başarı şansı yüksekti. Daha uzun mesafeden atışlar yapmıştım ve hepimiz bunun iki katı mesafeden hedefi vuran, dünya çapında tanınmış nişancı hikâyeleri duymuştuk. Tabii Jassim'in kâğıt hedefin başı gibi hiç kıpırdamadan duracağına emin olamazdım. Bu beni endişelendiriyordu ama atan bir kalbi ve canlı bir beyni olan bir insan olduğu gerçeği endişelendirmiyordu. O dört adamımızı tuzağa çeken bir Yahuda keçisiydi, yemek teslim etmekten başka suçu olmayan adamları. O kötü biriydi ve başının ezilmesi gerekiyordu.

Dokuzu çeyrek geçe Jassim dükkânından çıktı. Dashiki'ye* benzeyen uzun mavi bir gömlek ve bol beyaz pantolon giymişti. Bugün mavi yerine kırmızı örgüden bir takke takmıştı. Takke harika bir nişan hedefiydi. Atış için tam hedef alıyordum ki Jassim top sektiren çocuğun kıçına bir tane vurup kovaladı ve tekrar içeri girdi.

"Ne boktan oldu be," dedi Taco.

Bekledik. Genç adamlar Pronto Pronto Foto Foto'ya girdi. Genç adamlar dışarı çıktı. Kâbil'den Kansas City'ye dünyanın her yerindeki genç adamların yaptığı gibi gülüşüyor, didişiyor, itişiyorlardı. Aralarından bazıları şüphesiz daha iki gün önce kalaşnikoflarıyla Blackwater kamyonetlere ateş etmişlerdi. Bazıları şüphesiz yedi ay sonra biz apartman apartman gezip içlerini boşaltırken bize ateş edeceklerdi. Kim bilir bazıları yanlış gidebilecek her şeyin yanlış gittiği Oyun Evi dediğimiz yerdeydi.

Saat on oldu, sonra onu çeyrek geçe oldu. "Belki de bugün sigara molasını arka tarafta veriyordur," dedi Taco.

Saat on buçukta Pronto Pronto Foto Foto'nun kapısı açıldı ve Ammar Jassim yanında iki genç adamıyla beraber dışarı çıktı. Hedef aldım. Onların gülüp konuştuğunu gördüm. Jassim birinin sırtını sıvazladı ve iki adam kollarını birbirilerinin omzuna atıp yürümeye başladılar. Jassim pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkardı. Dürbünle onu takip ediyordum, Marlboro yazısını okuyabiliyor, iki altın aslanlı logoyu görebiliyordum. Her şey netti: gür kaşları, ruj sürmüş kadınlarınki gibi kırmızı dudakları, yeni çıkmaya başlamış kırçıllı sakalı.

Taco şimdi elinde tuttuğu M151'le izliyordu. "Pezevenk şişkonun teki."

"Sus Taco."

Odağı örgü takkeye getirdim ve Jassim'in sigarasını yakmasını bekledim. Gözünün ışığını tamamen söndürmeden önce son bir nefes çekmesine izin verecektim. Ağzına bir sigara aldı. Paketi arka cebine geri koyup çakmağını çıkardı. Ucuz kullan at Bic'lerden değildi, Zippo'ydu. Bir dükkândan ya da kara borsadan satın almış olabilirdi. Vurulan, yakılan ve köprüye asılan paralı askerlerden birinden yağmalanmış da olabi-

* Afrika'da giyilen renkli ve uzun gömlek. (ç.n.)

lirdi. Zippo'yu savurup açtı ve üstünde küçük bir kıvılcım parıldadı. Onu gördüm. Her şeyi gördüm. Pendleton'daki Usta Nişancı Çavuş Diego Vasquez denizaşırı nişancının mükemmel atış için yaşadığını söylerdi. Şimdi yapacağım atış mükemmeldi. Çavuş aynı zamanda, "Seks gibi benim küçük bakirlerim. İlkinizi asla unutmayacaksınız," derdi.

Bir nefes aldım, beş saniye boyunca tuttum ve tetiği çektim. Silah tepip omzumun boşluğuna çarptı. Jassim'in örgü takkesi uçtu, başta onu ıskaladığımı sandım, belki de sadece iki santimle ama nişancılık yapıyorsanız iki santim pekâlâ iki kilometre de olabilirdi. Jassim dudaklarının arasında sigarayla öylece durdu. Sonra çakmak parmaklarından düştü, sigara ağzından düştü. Tozlu kaldırıma düştüler. Filmlerde vurulan kişi kurşun ona çarpınca hep arkaya doğru uçuyor. Ama gerçek hayatta pek öyle olmuyor. Jassim öne doğru iki adım attı. O sırada uçanın sadece takke olmadığını gördüm, başının tepesi de şapkanın içindeydi.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra yüzüstü devrildi. İnsanlar koşarak yanına geldiler.

"İntikamımız acı olacak demiştik," dedi Taco ve sırtıma vurdu.

Dönüp aşağı bağırdım. "Bizi indirin!"

Platform aşağı inmeye başladı. Çok yavaş iniyor gibi geliyordu çünkü nehrin karşı tarafından ateş etmeye başlamışlardı. Sesleri havai fişeklere benziyordu. Bez kum kalkanını ardımızda bırakırken Taco ve ben eğildik, eğilmek daha güvende olmamızı sağlayacağından değildi, daha çok içgüdüsel bir hareketti. Kendimi yanımızdan geçen kurşunları duymaya ve vurulmaya hazırlamaya çalıştım ama ne bir şey duydum ne de hissettim.

"Çıkın oradan, çıkın!" diye bağırdı Jamieson. "Atlayın! *Didi mao** zamanı!" Ama zafer kazanmanın sevinciyle gülüyordu. Hepsi gülüyordu. Sırtıma o kadar çok ve o kadar sert vurdular ki yarbayın bizi buraya getirdiği pis Mitsubishi'ye doğru koşarken az daha düşüyordum. Albie, Horoz, Klew ve diğerleri küçük elektrik kamyonetlerine koşuyorlardı, bu elektrikçilik bir daha asla kullanamayacağımız bir numaraydı. Nehrin karşısından bağırışlar duyuldu, şimdi daha da fazla silah sesi geliyordu.

"Alın bakalım!" diye bağırdı Koca Klew. "Alın bunu şerefsizler! Adamınız, koca kara atın altında kaldı!"

---

* Vietnamca acele etmek. (ç.n.)

Yarbayın steyşını dönüşe, Irak elektrik kamyonetlerinin arkasına park edilmişti. Tüfeğimi ve Taco'nun malzemelerini koymak için aracın arkasını açtım.

"Acele et," dedi Jamieson. "Diğerlerinin çıkmasına engel oluyoruz."

Eh, buraya park eden sensin, diye düşündüm ama bir şey demedim. Eşyalarımızı içeri attım. Arabanın arkasını sertçe indirip kapattığımda toprağa düşmüş bir şey gördüm. Bu bir bebek ayakkabısıydı. Küçük bir kıza ait olmalıydı çünkü pembeydi. Onu almak için eğildim ve eğildiğim sırada birinin tesadüfen attığı kör bir kurşun arabanın kurşungeçirmez arka camına vurdu. Eğilmesem o kurşun enseme ya da başımın arkasına girecekti.

"Bin, bin!" diye bağırıyordu Jamieson. Başka bir kör kurşun Eagle aracın zırhlı yan tarafından sekti. Belki de kurşunlar o kadar kör değildi, artık ateş edenlerin hepsi nehrin kendi taraflarında aşağılara kadar inmiş olmalıydı.

Ayakkabıyı aldım. 'Bishi'ye bindim ve Jamieson oradan hızla ayrıldı, arabanın arkasını savurtup bir toz bulutu kaldırdı, diğer kamyonetlerin bu tozun içinden geçmesi gerekecekti. Yarbayın bunu düşündüğü yoktu, kendi kıçını kurtarmaya odaklanmıştı.

"Sepetli vinci delik deşik ettiler," dedi Taco. Adamı vurmanın coşkusuyla hâlâ gülüyordu. "Ne var elinde?"

Ona gösterdim ve hayatımı kurtardığını düşündüğümü söyledim.

"Onu güvende tut dostum," dedi Taco. "Yanında taşı."

Taşıdım. Oyun Evi'ne, o kasıma kadar. Sanayideki evi boşaltmaya başladığımız sırada onu aradım ama bulamadım.

8

Billy sonunda bilgisayarı kapattı ve karayla çevrili denizaltının periskop penceresinin önünde durup küçük çimenliğin ötesindeki sokağa, karşı taraftaki, bir zamanlar tren istasyonunun olduğu boş alana baktı. Ne kadar zamandır orada durduğunu bil-

miyordu. Belki de uzun süredir oradaydı. Beyni resmen patlamıştı, dünyanın en uzun ve en karmaşık sınavından çıkmış gibiydi.

Bugün kaç kelime yazmıştı? Belgenin –artık Benjy'nin değil de Billy'nin olan hikâyenin– sözcük sayısını gösteren kısmına bakabilirdi ama o kadar OKB değildi. Çok yazmıştı, bu kadarını bilmek yeterliydi, hem önünde hâlâ çok uzun bir yol vardı. Jassim'i öldürdükten sonra daha bir hafta geçmeden başlayan nisan saldırıları vardı, peşinden politikacılar şüpheye düşünce geri çekilmeleri vardı. Sonrasında son kâbus başlamıştı: II. Felluce Muharebesi. Kırk altı günlük cehennem. Böyle yazmayacaktı (o kadar ilerleyebilirse tabii) çünkü bu çok klişeydi ama gerçekten cehennem gibiydi.

Geriye kalan her şeyi özetler nitelikte olan Oyun Evi'ndeyse tüm bunlar zirve yapmıştı. Bazı kısımları üstünkörü geçebilirdi ama Oyun Evi'ni geçemezdi çünkü Oyun Evi, Felluce'nin asıl olayıydı. Peki bunun tam olarak amacı neydi? Bir amacı yoktu. Temizlenmesi gereken başka bir evdi sadece, ödedikleri bir bedeldi.

Pearson Sokak'tan birkaç kişi geçti. Birkaç araba. Biri polis arabasıydı ama Billy'yi endişelendirmemişti. Yavaş yavaş ilerliyordu, özellikle bir yere gittiği yoktu ve acele de etmiyordu. Billy merkeze bu kadar yakın olan şehrin bu kısmının böylesine ıssız olmasına hâlâ şaşırıyordu. Pearson Sokak'ta iş çıkışı saatleri işsizlik saatleriydi. Billy şehir merkezinde çalışan çoğu kişinin iş günü bittiği anda banliyölere –Bentonville, Sherwood Heights, Plateau, Midwood gibi güzel yerlere– koşturduğunu tahmin ediyordu. Hatta küçük kız için pelüş oyuncak kazandığı Cody'ye. Ama şimdi bir parçası olduğu mahallenin bir adı bile yoktu, en azından Billy'nin bildiği kadarıyla.

Haberleri takip etmesi gerekiyordu. Billy, NBC'ye bağlı olan Kanal 8'i açtı, muhtemelen hâlâ Allen'ın vurulma videosunu yayımlayan Kanal 6'dan uzak durmak istiyordu. Kanal 8, SON DAKİKA logosu ve uğursuz bir keman ve gümbürdeyen davul müziğiyle belirdi ekranda. Billy suikastçı hâlâ serbest dolaşır-

ken ciddi başka bir son dakika haberi çıkacağından şüpheliydi. Suikastçı gününü, kitaba dönüşme tehlikesi çok büyük olan bir hikâye yazarak geçirmişti.

Birtakım gelişmeler olmuştu ama Billy'nin beklemediği ya da felaket müziğinin akla getireceği bir şeyler yoktu. Spikerlerden biri yerel iş insanı Kenneth Hoff'un "gittikçe büyüyen suikast olayıyla" ilgisi olduğunu söyledi. Diğer spiker Kenneth Hoff'un bariz intiharının cinayet olabileceğini söyledi. *Holmes, senin bu çıkarımların beni hayretlere düşürüyor,* diye düşündü Billy.

Spikerler sözü Hoff'un evinin karşısında duran muhabire bıraktılar, pahalı bir evdi, yine de görkemlilik merdiveninde Nick'in kiralık çakma malikânesinin birkaç basamak altındaydı. Muhabir uzun bacaklı bir sarışındı, gazetecilik okulundan daha geçen hafta çıkmış gibi görünüyordu. Kenneth Hoff'un Joel Allen'ı öldürmek için kullanılan Remington 700 tüfeğiyle "kesin olarak bağı olduğunu" açıkladı. Bunun dışında suikastçı olduğu farz edilen kişiyle alakalı birçok başka bağlantısı ortaya çıkmıştı, suikatçının kimliği "kesin olarak belirlenmişti", adı William Summers'tı, Irak Savaşı'nda savaşan eski bir askerdi, birkaç madalya kazanmıştı.

Bronz Yıldız, Gümüş Yıldız, diye düşündü Billy. *Bir de kurdelesinde yıldız olan Mor Kalp Madalyası, savaşta sadece bir değil iki yara aldığını gösteren madalya.* Billy bu bilgileri neden vermek istemediklerini anlayabiliyordu. O bu haberin kötü karakteriydi, neden kahramanlıklarla dolu bir geçmiş hikâyesiyle ortalığı bulandırsınlardı ki? Ortalığı bulandırmak romanlara özgü bir şeydi, haber bültenlerine değil.

Ekranda yan yana fotoğraflarını gösteriyorlardı. Biri binada ikamet eden yazar olarak ilk gününde Gerard Kulesi'nin güvenliğinde Irv Dean'in çektiği fotoğraftı. Diğeri asker tıraşıyla hem ciddi hem sersem göründüğü, askere yeni alınmış er fotoğrafıydı. Fotoğraf Günü'nde çekilmişti. Bu fotoğrafta sarışın muhabirden bile daha genç görünüyordu. Büyük ihtimalle de öyleydi. Bunu

Denizcilik arşivinden almış olmalıydılar çünkü Billy'nin Aile Günü'nde bu fotoğrafı verebileceği bir ailesi yoktu.

"Yerel polis Summers'ın şehirden kaçmış olabileceğine inanıyor," dedi muhabir, "eyaleti de terk etmiş olabileceği için FBI davayı inceliyor." Bunun ardından sarışın sözü yeniden stüdyoya bıraktı, spikerler bu sefer Giorgio Piglielli'nin fotoğrafını gösterdiler ve evet, mafyadaki takma adını verdiler, Domuz Georgie adının arkasına saklanıp ortalıkta dolaşabilirmiş gibi. Las Vegas, Reno, Los Angeles ve San Diego'da organize suçlarla bağı ortaya çıkarılmıştı ama henüz tutuklanmamıştı. Alt metin şuydu: Orta yaşlı, İtalyan, yüz elli kilo, muhtemelen timsah derisi ayakkabılar giyen ve *milkshake* içen birini görürseniz yerel emniyet güçleriyle iletişime geçin.

Demek öyle, diye düşündü Billy. *Hoff öldü, Giorgio çok büyük ihtimalle öldü ve Nick'in her yerden dibine kadar bahanesi, mazereti var. Bu da hasadın son kavunu, son çürük diş, kutudaki son çikolata –artık canın hangisini isterse o metaforu seç– benim demektir.*

Bazıları ölümcül olan on iki muhtemel yan etkiye sahip bir harikalar hapı reklamının ardından Evergreen Sokak'taki komşularıyla röportajlar başladı. Billy televizyonu kapatmak için kalktı, sonra yine oturdu. Kuzu postuna bürünüp bu insanları incitmişti. Belki de onlar bu acılarını ve hayretlerini ifade ederken izleyip dinlemek müstahaktı ona.

Blokun alkolik sakini Jane Kellogg hiç de hayretler içinde görünmüyordu. "Onu ilk gördüğümde onda ters bir şeyler olduğunu anlamıştım," dedi. "Sinsi bakışlıydı."

Hadi oradan be, diye düşündü Billy.

Diane Fazio, Danny'nin annesi, çocuklarının acımasız bir katille zaman geçirmesine izin verdiklerini öğrendiğinde nasıl da dehşete düştüğünü anlattı.

Paul Ragland onun bu kadar rahat, bu kadar doğal olmasına şaşırıyordu. "Gerçekten Dave'in gerçek biri olduğunu sandım.

Çok iyi bir adam gibi görünüyordu. Bu da kimseye güvenemeyeceğinizi kanıtlıyor."

Başka kimsenin umursamadığı o şeyi söyleyen Corinne Ackerman oldu. "Tabii ki bu korkunç bir şey ama vurduğu o adam adliyeye mağaza hırsızlığı yaptığı için gitmiyordu değil mi? Anladığım kadarıyla taş yürekli bir katilmiş. Bana sorarsanız David adliyeyi mahkeme masraflarından kurtardı."

Eksik olma, Corrie, diye düşündü Billy ve Lifetime kanalında yayınlanan, sonunda her şeyin yoluna girdiği filmlerden birinin sonunu izlemiş gibi gözlerinin dolduğunu fark etti. Adaleti kendi elinizle sağlama fikrine biraz olsun inanıyorsanız tabii... Joel Allen'ınki gibi durumlarda Billy'nin bununla bir derdi yoktu.

Trafik haberlerine (polis kontrol noktaları yüzünden hâlâ ağır ilerliyor, kusura bakmayın dostlar) ve hava durumuna (daha da soğuk olacak) geçmeden önce adliye suikastı hikâyesiyle ilgili son bir haber paylaştılar, Billy gülümsemeden edemedi. Amir Vickery'nin en başında soruşturmadan çıkarılmasının sebebi tutuklu vurulduğunda kaçması ve ardında sadece o gülünç kovboy şapkasını bırakması değildi ya da sadece bu değildi. Sebebi tutukluyu yolun aşağısındaki çalışan kapısından değil de adliye merdivenlerinden getirmesiydi. Onun da suikastın bir parçası olduğundan şüphelenmişlerdi başta. Ama onları öyle olmadığına ikna etmişti ve bunu büyük ihtimalle basında görünmek istediğini itiraf ederek başarmıştı.

O atışı her türlü yapardım, diye düşündü Billy. *Yaratılış kitabındaki gibi bir tufan olmadığı sürece yağmurda bile yapardım be.*

Televizyonu kapatıp dondurulmuş akşam yemekleri stokuna bakmak için mutfağa gitti. Şimdiden yarın yazacaklarını düşünüyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Felluce rüyaları içinde üç gün geçti.

Billy Ateşli Dokuz'u yazdı: Taco Bell, George Dinnerstein ve Albie Stark, Koca Klew, Horoz Cashman. Bir sabahını Johnny Capps'in bir grup Iraklı çocuğu nasıl adeta evlat edindiğini yazarak geçirdi, çocuklar şeker ve sigara dilenmeye gelmiş, beyzbol oynamak için kalmıştı. Johnny ve Pablo "Kocaayak" Lopez onlara oyunu öğretmişti. Dokuz ya da on yaşlarında bir çocuk olan Zamir tezahürat ediyordu: "Haydi bastır lavvuk!" diyordu durmadan. "Vurrr şuna," dışında bizim dilimizde bildiği tek cümle bu gibiydi. Biri ikinci ve üçüncü kale arasına fırlayınca kırmızı pantolonu, Snoop Dogg tişörtü ve Blue Jays kepiyle banklarda oturan Zamir, "Haydi bastır lavvuk!" diye bağırıyordu. Billy, hapçıbaşı dedikleri, sıhhiye Clay Briggs'in, Sioux City'deki beş ayrı kıza nasıl canlı ve pornografik mektuplar gönderdiğini yazdı. Taco böylesi çirkin bir adamın nasıl bu kadar çok kızı götürdüğünü anlayamadığını söylemişti. Horoz bunların *kurgu* kızlar olduğunu söylemişti ve Albie de, "Haydi bastır lavvuk!" demişti, ki bunun Hapçı'nın canlı ve pornografik mektupları konusuyla hiçbir ilgisi yoktu ama bu sözü ne zaman duysalar gülmekten katılıyorlardı.

Billy bilgisayar başındaki çalışmalarının arasında egzersiz yapıyordu: şınav, mekik, bacak kaldırma, squat. İlk iki gün boyunca olduğu yerde koşma egzersizi de yaptı, ellerini aşağı baka-

cak biçimde öne doğru uzatıyor, dizleriyle avuçlarına vuruyordu. Üçüncü gün birden evin sadece ona ait olduğunu hatırladı –tabii ya!– ve olduğu yerde koşmak yerine nefes nefese kalana ve nabzı yüz elliyle atana dek merdivenleri koşarak çıkıp indi. Henüz keçileri kaçırdığı söylenemezdi, daha bir hafta geçmemişti ama uzun süreler boyunca oturup yazmak normalde yaptığı bir şey değildi ve bu küçük egzersizler keçileri kaçırmasını engelliyordu.

Egzersizler düşünmesine de yardımcı oluyordu, merdiven koşularından birinde Billy'nin aklına bir fikir geldi. Bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu. Jensenların anahtarlarıyla eve girdi. Daphne ve Walter'ı kontrol etti (ikisi de iyi durumdaydı), sonra banyoya gitti. Don belli tarzda bir adamdı, futbolu ve NASCAR'ı, mangalda kaburga ve tavuğu, cuma akşamları beylerle birkaç bardak bira yuvarlamayı seviyordu. Böyle bir adamın neredeyse kesinlikle bir iki silahı olurdu.

Billy yatağın Don'un tarafındaki komodinde bir silah buldu. Ruper GP altıpatlar, tamamen dolu. Yanında da bir kutu .38'lik merkez ateşlemeli mermi vardı. Billy silahı aşağı götürmek için bir sebep göremedi, polisler onu evde basarsa onlara ateş açmayacaktı kesinlikle. Ama ne zaman bir silaha ihtiyacı olacağını bilemezdi ve gerekirse silahı nerede bulacağını bilmek güzeldi. Bu ihtiyacın nasıl doğacağını hayal edemiyordu ama hayatın tavşan yollarında zıplarken karşına birçok dönemeç çıkabiliyordu. Bunu ondan iyi kimse bilemezdi.

Bev'in bitkilerine birer fıs su sıktı, sonra tekrar aşağı yollandı. Dışarıda rüzgârın arttığını, sokağın karşı tarafındaki boş alanda estiğini duyabiliyordu. Hava tahminine göre yağmur yağacak ve sıcaklık daha da düşecekti. "İnanmakta zorlanabilirsiniz," demişti kadın hava durumu spikeri o sabah neşeyle cıvıldayarak. "Ama yağmurla karışık kar görülebilir. Sanırım Doğa Ana takvim okuyamıyor!"

Yağmur da yağsa, sulu kar da yağsa, kar da yağsa, muz da yağsa Billy'nin umurunda değildi. Hava nasıl olursa olsun bu

bodrum dairesinde olacaktı. Yazdığı hikâye tüm hayatını ele geçirmişti çünkü şimdilik sahip olduğu tek hayat oydu ve bunda bir sorun da yoktu.

Bucky Hanson'la iki kez kısaca görüşmüştü. Dün gece, *İyi misin?* yazmıştı, Bucky *E.* diye cevap vermişti. *Para ödendi mi?* diye yazmıştı ve Bucky de Billy'nin tahmin ettiği gibi *H.* diye cevap vermişti. Giorgio'yu kullan at telefonuyla bile arayamıyordu çünkü polisler telefonunu ele geçirmiş olabilirdi. Hem bu riski alsa eline ne geçecekti ki? Kesin otomatik bir kadın sesi ona bu numaranın artık kullanılmadığını söyleyecekti. Çünkü onu kullanacak bir Giorgio artık yoktu. Billy bundan emindi.

Hikâyesinin dünyasında Billy, 2004'ün Kasım ayındaki II. Felluce Muharebesi'ne ulaşmıştı. Bu kısmın on gün, bir ihtimal iki hafta alabileceğini düşünüyordu. Bittiğinde, Oyun Evi hikâyesini bir kenara koyduğunda pılını pırtını toplayıp şehri terk edecekti. O vakte kadar kontrol noktaları kaldırılmış olurdu, belki de çoktan kaldırılmıştı.

Bilgisayarının başına oturup nerede kaldığına baktı. Saldırı başlamadan iki gün önce Jamieson, Johnny ve Pablo'ya beyzbolcu çocukları üsten çıkarmalarını emretmişti ve hepsi bunun ne anlama geldiğini anlamıştı: Yeniden saldırıya geçeceklerdi ve bu sefer iş bitene dek oradan çıkmayacaklardı.

Billy, Zamir'in kapıda arkasına baktığını ve son bir kez, "Haydi bastır lavvuk!" diye bağırdığını hatırlıyordu. Sonra temelli gitmişlerdi. Bunca sene sonra yetişkin adamlara dönüşmüş olmalıydılar. Tabii hâlâ hayattalarsa.

Beyzbol oynayan çocukların evlerine gönderildiği günü yazmaya başladı ama yazdıkları tatsız geliyordu. Kuyu geçici bir süreliğine kurumuştu. Dosyayı kaydetti ve bilgisayarı kapattı, sonra diğer bilgisayarların, ucuzların başına geçti. İkisini de sırayla açtı ve tık tuzaklarının güncel olup olmadığını kontrol etti (MICHEAL JACKSON'IN SON DİLEĞİ, SİYATİKLE BAŞA ÇIKMA-

NIN KOLAY YOLU, MOUSEKETEERS'IN İLK KADROSU ŞİMDİ NEREDE) ve iki bilgisayarı da kapattı. Küçük dünyasında her şey yolundaydı. Bir planı vardı. Hikâyesinin Irak kısmını bitirecek, Oyun Evi hikâyenin doruk noktası olacaktı. Bunu bitirdiğinde toplanacak ve bu uğursuz şehri terk edecekti. Batıya gidecekti, kuzeye değil ve bir noktada, ki bu çok da uzak bir gelecek değildi, Nick Majarian'ı ziyaret edecekti.

Nick ona borçluydu.

2

Billy'nin planları gece yarısına çeyrek kalaya dek sürdü. İç çamaşırlarıyla bir aksiyon filmi izliyordu ve kurgu basit olsa da – köpeğini öldüren birinden intikam almaya çalışan bir adam hakkındaydı– Billy ipin ucunu kaçırmıştı. Günü bitirmeye karar verdi. Aptal kutusunu kapattı, yatak odasına gidiyordu ki dışarıdan patinaj çeken tekerlerin ve bakımsız frenlerin yüksek sesli feryadı yükseldi. Kendini çarpışma sesine hazırladı, araba dosdoğru elektrik direğine girerken çıkacak o yankılı gürültüyü bekledi. Onun yerine hafif bir müzik ve yüksek sesli kahkahalar duydu. Seslere bakılırsa sarhoş kahkahalar.

Periskop pencereye gidip perdeyi çekti. Yolun yukarısında bir sokak lambası vardı ve Billy'nin yan tarafları paslı eski transiti görmesine yetecek kadar bir ışık veriyordu. Boş alanın kenarı boyunca ilerleyen kaldırımda duruyordu araç. Yağmur başlamıştı, bayağı da şiddetliydi, transitin farları bir pus perdesini delip geçiyor gibiydi. Yolcu tarafındaki uzun kapı rayında kayıp açıldı. İçerinin ışığı yandı ama Billy rüzgârlı yağmurun ardından sadece şekilleri seçebiliyordu. En az üç kişi etrafta dolaşıyordu. Hayır, dört kişilerdi. Dördüncüsünün omuzları çökmüştü, başı eğikti. İkisi onu koltukaltlarından tutuyordu, kolları dirseklerinden kırık kanatlar gibi sarkıyordu.

Daha çok kahkaha ve konuşma duyuldu. İki adam kendini bırakmış kişiyi itip çekerek transitten çıkardılar, üçüncü kişi de onları denetler gibi arkalarında duruyordu. Bilinci yerinde olmayan kişinin uzun koyu renkli saçları vardı. Muhtemelen bir kızdı. Adamlar onu transitin arkasına götürüp bıraktılar. Kız üst kısmı kaldırıma, alt kısmı yağmur oluğuna gelecek şekilde yığıldı. İki adam tekrar araca atladı. Yan kapı kayarak kapandı. Eski transit bir an orada kaldı, sicim gibi yağan yağmuru kesen farlarıyla boş boş durdu. Sonra tekerlerin gıcırtısı ve egzozun gümbürtüsüyle yerinden çıktı. Arkasında bir yazı vardı ama Billy'nin okumasının imkânı yoktu. Plakanın üzerindeki ışık yanıp sönüyordu, ömrü bitmek üzereydi.

Bu kesin bir kızdı. Spor ayakkabı ve büktüğü bacaklarından birini neredeyse tamamen gösterecek kadar sıyrılmış bir etek ve deri ceket giyiyordu. Açılan bacağı yarısına kadar suların aktığı yağmur oluğuna gömülmüştü. Bacağı çok beyaz görünüyordu. Kız ölü olabilir miydi? Kız ölü olsa adamlar gülebilir miydi? Çölde gördüğü (ve görmemiş gibi davranamayacağı) bazı şeylerin ardından Billy bunun mümkün olduğunu biliyordu.

Kızı almak zorundaydı, hem de sırf almazsa kız öleceği için değil. Şehrin bu kısmı hafta içi öğle vaktinde bile sessiz oluyordu ama eninde sonunda birileri gelecek ve onu görecekti. Durmayabilirlerdi, merhametli insanlar her daim az bulunurdu, ama kesin 911'i ararlardı. Şükürler olsun ki saat geçti ve şükürler olsun ki yatmaya beş dakika önce gitmemişti. Kapısı çalınırdı, kızın bırakılışını gören var mı diye polisler Pearson Sokak'ın bu tarafındaki evleri tarardı ve kapısı sabahın birinde ya da ikisinde çalınırsa sahte göbeği bırak Dalton Smith peruğunu takacak zamanı bile olmazdı. *Hey*, diyebilirdi polislerden biri. *Tanıdık görünüyorsun dostum. Bizimle gelmen gerekiyor.*

Billy pantolon ve ayakkabılarını giymeye zahmet etmedi, merdivenleri baksırıyla çıkıverdi. Girişten geçip ön taraftaki basamakları indi, kapıyı arkasında açık bıraktı, kapı rüzgârda öne

arkaya savruluyordu. Bir ayağının topuğuna sağlam bir kıymık battığının, derinlere gömüldüğünün farkındaydı ama asıl havanın ne kadar da *soğuk* olduğunun farkındaydı. Yağmuru sulu kara döndürecek kadar soğuk değildi, en azından henüz, ama buna epey yakındı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Başparmağının olmadığı yer sızlıyordu. Kız hâlâ yaşıyorsa bile uzun süre hayatta kalamayabilirdi.

Billy bir dizinin üstüne çöküp kızı kaldırdı, öyle bir adrenalin dolmuştu ki kız ağır mı hafif mi hiçbir fikri yoktu. Yağmur yüzünden ve çıplak göğsünden akarken yolun iki tarafına da baktı. Baksırı ıslanmış, kalçalarından iyice sarkmıştı. Kimseyi görmedi. Şükürler olsun. Sular sıçratarak geri sokağın bina tarafına koştu, kızı giriş merdivenlerinden taşırken kız başını çevirip gırtlaktan bir ses çıkardı, ince bir şerit halinde Billy'nin yan tarafına ve bir bacağına akan bir kusmuk tükürdü. Kusmuk şaşırtıcı biçimde sıcaktı, elektrikli ısıtıcılar gibiydi neredeyse.

Eh, diye düşündü Billy, *hayatta olduğu kesin.*

Merdivende ayağına bir kıymık daha battı ama sonunda içeri girmişti. Dış kapıyı rüzgârda savrulur halde bırakamazdı, bu yüzden kızı girişte yere bırakıp kapıyı çekti ve kapattı. Geri döndüğünde kızın gözleri yarı açıktı. Yanağına ve burnunun yan tarafına yayılmış morumsu çürüğü görebiliyordu. Kaldırıma çarptığı için olamazdı bu çünkü yüzüstü düşmemişti. Ayrıca çürük uzun zamandır oradaydı.

"Kimsin sen?" dedi kız kelimeleri ağzında yuvarlayarak. "Nerede..." Sonra yeniden kustu. Bu sefer kusmuk boğazından geriye aktı ve kız boğulmaya başladı.

Billy onun arkasında diz çöktü ve bir kolunu karnına sardı. Göğüslerini destek olarak kullandı ve önündeki kızı yukarı doğru kaldırdı. Yağmurdan ıslanan ve zaten en başından beri ona biraz büyük gelen lanet baksırı bacaklarından aşağı kaymaya başlamıştı. İki parmağını kızın ağzına soktu, kızın onu ısırmamasını umuyordu. İhtiyacı olan son şey iltihaplı kesiklerdi. Bir dünya

şey çıkardı ve onları yere savurdu, sonra kızın karnını daha sıkı tuttu. İşte bu işe yaradı. Kız kükrer gibi öğürdü, şerit halinde bir kusmuk giriş duvarına bir şapırtıyla vurdu.

Sadece üç dakika önce gelse felaketi olacak bir araba yaklaşıyordu. Billy arabanın ön kapının yağmur sıçramış camına yansıyan farlarını görebiliyordu. Kızı hâlâ önünde tutarak bir dizinin üstüne çöktü. Aptal baksırı şimdi dizlerinin arasında gerilmişti, *Lastikli baksırdan neden vazgeçtim ki*, diye düşünmeden edemedi o arada. Kızın başı öne düşmüştü ama Billy şimdi duyduğu hışırtılı seslerin boğulma değil, horultu olduğunu düşünüyordu. Kız yine bayılmıştı.

Farlar parlaklaştı, sonra yavaşlamadan azaldı. Billy kızı da kendisiyle birlikte kaldırarak ayağa kalktı. Bir kolunu kızın dizinin altından, diğerini omuzlarından geçirdi. Kızın başı geriye sarktı. Billy bacaklarını salladı ve baksırı bileklerine düştü. İçinden çıkıp baksırı bir kenara itti. Hali kâbus gibi bir vodvil şakasına benziyordu.

Kızın nemli saçlarından su damlıyor, Billy dengesini kaybedip düşmemeye çalışarak merdivenleri yan yan çıkarken saçları ileri geri sallanıyordu. Kızın yukarı bakan yüzü çok soluktu. Alnında, sol gözünün üstünde bir çürük daha vardı.

Ayakları Billy'yi öldürüyordu. Yarısı gitmiş başparmağı geç, o lanet kıymıklar yüzünden! Düşmeden merdivenlerin sonuna kadar inmeyi başardı, dairesinin kapısını kıçıyla iterek açtı. Kız U biçiminde bükülen bedeniyle kucağından kaymaya başlamıştı. Billy bir diziyle kızın belini itip kızı düzeltti ve sendeleyerek içeri girdi. Kız yeniden kaymaya başladı. Billy soğuktan kızaran ayaklarına batan kıymıkları umursamadan koşarak kanepeye gitti. Tam zamanında vardı. Kız bir pat sesiyle indi koltuğa, bir sarhoş homurdanması koyverdi, sonra horlamaya devam etti.

Billy kramp girmek üzere olan belini rahatlatmak için ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Kızdan yükselen kusmuk kokusu az daha onu da kusturacaktı. Alkol kokusu da alıyordu ama hafifti.

Eh, alkolü çıkardı, diye düşündü, ama kız çok içmiş olsa nefesinde hâlâ alkol kokusu alması gerekirdi. Daha girişte kokuyu alması gerekirdi. Ve...

Bacağını kaldırdı, tenindeki geneli sıvı haldeki kusmuğu kokladı. Yine sadece çok hafif bir içki kokusu aldı.

Kızı şöyle bir süzdü. Giydiği kot etekti, uçları eskitilmişti, kısaydı. Kız giyiyor olsa iç çamaşırını görürdü ama giymiyordu. Billy başka bir şey gördü. Bacaklarının dış kısımları solgun ve beyazdı –ay gibi– ama üst kısımların içlerinde benek benek kurumuş kan vardı.

3

Kız yeniden öğürdü ama zayıfça, ağzının kenarından akan bulanık bir damla salya dışında bir şey çıkarmadı. Sonra titremeye başladı. Tabii titrerdi, sırılsıklamdı. Billy kızın ayakkabılarını çıkardı. Küçük bilekte kalan çorapları da ayakkabılarla birlikte çıktı. Çorapların üzerinde kalpler vardı. "Hadi, bana biraz yardım et," diye mırıldanarak kızı oturttu, gerçi kızın yardım edemeyeceğini biliyordu. Kız gözkapaklarını kırpıştırdı ve konuşmaya çalıştı. *Gerçekten* konuştuğunu, böyle bir duruma düşen herkesin soracağı soruları sorduğunu sanıyor bile olabilirdi ama Billy'nin anlayabildiği tek kelimeler *kim* ve *sen* oldu. Geri kalanlar zzz ve aaa'lardan ibaretti.

"Evet, böyle," dedi Billy, "her şey yolunda, başıma ölme yeter."

Şimdi, bu boktan durumla başa çıkmaya çalışırken bile Billy kız ölse bunun işleri kolaylaştıracağını düşündü. Bu berbat bir düşünceydi ama bu doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kızın ceketini –ucuz, inceydi, gerçek deri değil sentetik bir şeydi– çıkardı. Altında BLACK KEYS KUZEY AMERİKA TURU 2017 yazan bir tişört vardı. Tişörtü kızın başından çekip çıkar-

maya çalıştı ama tişört kızın çenesine takıldı. Kız inledi, Billy üç kelimeyi açıkça seçti: "Hayır, *boğma* beni."

Kız yerinde kaymaya başladı. Billy tişörtü tam zamanında çıkarıp kızı yakaladı ve yere düşmesini engelledi. Düz pamuklu beyaz sutyeni yamuk duruyordu, bir göğsü örtülüydü, diğeri dışardaydı çünkü sol omzuna takılı olması gereken askı kopmuştu. Sutyeni aşağı itti, çevirdi ve kopçasını çıkarmayı başardı.

Üst kısmını soyduğunda kızı geri yatırabildi. Islak kot eteğini çıkardı ve kıyafetlerinin geri kalanıyla birlikte yere fırlattı. Artık bir küpesi dışında çıplaktı, diğeri kim bilir nereye gitmişti. Kızın tüm vücudu diken dikendi, hâlâ titriyordu. Üşüdüğündendi ama aynı zamanda şoka girdiği içindi. Felluce'de böyle titreyenler görmüştü, bunun kasılmalara dönüştüğünü görmüştü. Tabii bu kız zavallı Johnny Capps gibi bacağına bir sürü kurşun yememişti ama üzerinde kan *vardı* ve Billy kızın küçük göğüslerinden birinde de morluklar olduğunu fark etti. Küçük morluklardı. Biri onu tutup sıkmıştı. Çok sert sıkmıştı. Boynunun sol tarafında iki tane daha parmak şeklinde morluk vardı, Billy kızın, *Hayır, boğma beni*, demesini düşündü.

Billy kızın kusmasının bitmemiş olabileceğini düşünerek onu yan çevirdi ve önce üst kısmı olmak üzere kanepenin arka tarafına doğru itti, böylece düşmezdi. Kız yeniden horlamaya başlamıştı, sert ama düzenli bir horultuydu. Dişleri birbirine vuruyordu. Boku yemiş Amerikalının tekiydi.

Billy aceleyle banyoya gidip iki banyo havlusundan birini aldı. Kanepenin önünde diz çöküp kızın sırtını, poposunu, bacaklarını ve baldırlarını sildi. Bunu sertçe yaptı, kızın solgun bedeninde hafif bir rengin belirdiğini görünce rahatladı. Kızın omuzlarından birini tuttu (burada da bir morluk vardı ama daha küçüktü) ve onu sırtının üstüne yuvarladı, yeniden başladı: ayaklar, bacaklar, karın, memeler, göğüs, omuzlar. Yüzünü sildiğinde kız zayıf bir hareketle onu engellemek ister gibi ellerini kaldırdı, sonra bu zor, çok zor bir işmiş gibi geri indirdi. Billy kızın saçla-

rını kurulamak için çabaladı ama bu işte pek yol alamayacaktı çünkü çok fazla saçı vardı ve oluktaki yağmur kafatasına kadar işlemişti.

Billy, *Sıçtım*, diye düşündü. *Bu iş nasıl giderse gitsin, sıçtım.* Havluyu bırakıp kıza uzandı, yine kusarsa boğulmasın diye onu yan çevirmeyi planlıyordu, sonra yeniden düşündü. Kızın sağ bacağını tutup aşağı indirdi, topuğunu yere bastırdı, şimdi vajinası görünüyordu. Labiası parlak kırmızı bir renkte, alev alevdi, birkaç yerinden yarılmıştı, yarıklardan birinden hâlâ boncuk boncuk kan çıkıyordu. Vajinasıyla rektumu arasındaki deri –bu kısmın adını biliyordu ama o gergin anda aklına gelmiyordu– labiasından da kötü haldeydi, kim bilir içi ne büyük zarar görmüştü. Birkaç kurumuş sperm kalıntısı da görüyordu, çoğu karnının alt tarafında ve kasık tüylerindeydi.

Adam son dakikada çekmiş, diye düşündü Billy, sonra transitte üç siluet olduğunu hatırladı, kahkahalarına bakılırsa hepsi erkekti. En azından biri çekmişti yani.

Bu düşünce içinde olduğu durumun farkına varmasını sağladı. Kanepesindeki kızın başına gelenler düşünülürse bayağı ironik bir durumdu: Kız bacakları açık vaziyette baygındı ve ikisi de anadan üryandı. Evergreen Sokak'taki komşuları şu tabloyu görse ne düşünürdü? Ne kadar iyi kalpli olsa da Corrie Ackerman bile onu savunmaya devam edemezdi. *Red Bluff* gazetesinde çıkacak manşeti görebiliyordu: ADLİYE SUİKASTÇISI BİR ERGENE TECAVÜZ ETTİ!

Sıçtım, diye düşündü. *Hem de dibine kadar, sonuna kadar sıçtım.*

Billy kızı yatağa taşımak istiyordu ama önce ilgilenmesi gereken başka bir şey vardı. Şimdi biraz düzen sağladığından, ayağının köpek gibi sızladığını fark etti. Bu eve stok yaparken satın almadığı birçok şey vardı ve cımbız da bunlardan biriydi ama banyoda son kiracıdan kalan yara bandı ve hidrojen peroksit vardı. Dezenfektanın son kullanma tarihi muhtemelen çoktan geçmişti ama artık bulduğunu kullanacaktı.

Billy elinden geldiğince ayaklarının yan tarafına basarak mutfaktan bir meyve bıçağı aldı, sonra da banyodaki malzemeleri aldı. Yara bandının üzerinde *Oyuncak Hikâyesi* karakterleri vardı. Horlayıp titreyen kızın yanında yere oturdu ve bıçakla kıymıkların ucunu çekebileceği hale gelene dek kaldırdı. İki büyük dahil olmak üzere toplamda beş kıymık vardı. Kanayan yaraları perokside buladı. Yanma hissi dezenfektanın gerçekten bir faydasının olabileceğini düşündürdü ona. İki büyük yarayı bantlarla kapattı, muhtemelen yapışkanları uzun süre tutmayacaktı. Bantların bayağı eski olduğunu tahmin ediyordu, belki iki ya da üç kiracı önceden kalmışlardı.

Ayağa kalktı, rahatlasınlar diye omuzlarını esnetti, sonra kızı kucağına aldı. Ona destek veren adrenalin olmayınca kızın elli iki kilo falan olduğunu tahmin etti. Belki elli dört. Üç adamın dengi değildi. Hepsi ona tecavüz etmiş miydi? Billy, *Beraberlerse ve biri ettiyse hepsi etmiştir,* diye düşündü. Kız kendine geldiğinde ona soracaktı, pek bir anlamı olmasa da. Kızın hatırlayabileceğinden şüpheliydi ve kız onun neden polisi aramadığını ya da onu en yakın acile götürmediğini bilmek isteyecekti.

Kız yine U biçiminde aşağı kayıyordu, Billy onu niyetlendiği gibi nazikçe yatağa koymak yerine yatağa düşürdü. Kız gözlerini biraz açtı, sonra yeniden kapattı ve horlamaya devam etti. Billy artık kızla güreşmek istemiyordu ama onun çıplak halde yatmasını da istemiyordu. Uyandığında zaten fazlasıyla dehşete düşecekti. Şifonyerden bir tişört alıp kızın yanına oturdu, kızı sol koluyla kaldırıp sağ eliyle tişörtü başından geçirdi. Belli belirsiz itiraz sesleri Billy tişörtü yüzünden indirip omuzlarından geçirirken horultular içinde kayboldu.

"Biraz yardım et." Kızın kollarından birini kaldırdı, birkaç başarısız girişimin ardından kolunu kısa koldan geçirmeyi başardı. "Birazcık, olur mu?"

Kızın bir parçası onu duymuş olmalıydı çünkü kız diğer kolunu kaldırıp titrese de sonunda koldan geçirdi. Billy onu geri yatırdı, derin bir nefes verdi ve koluyla alnındaki teri sildi. Tişört kızın

memelerinin üzerinde toplanmıştı. Billy önden çekti, kızı kaldırdı ve arkadan da çekti. Kız yeniden titremeye başlamıştı, hafifçe inliyordu. Billy kolunu dizlerinin altından geçirdi, kızı kaldırdı ve tişörtün eteğini kalçasından ve bacaklarından aşağı çekti.

Tanrım, bebek giydirmek gibi, diye düşündü.

Kızın yatağa işememesini umuyordu –tek nevresim takımı buydu ve en yakın çamaşırhane üç blok ötedeydi– ama işeme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. En azından kanama büyük ölçüde durmuştu. *Daha kötü de olabilirdi herhalde*, diye düşündü. Onu tamamen yırtabilirlerdi, hatta öldürebilirlerdi. Kızı böyle yol kenarına atarken niyetleri bu bile olabilirdi ama Billy bundan pek emin değildi. Adamların hepsinin çok sarhoş olduğunu düşünüyordu. Ya da met gibi bir şeyle kafa olmuşlardı. Pislikler muhtemelen kızın kendine geleceğini ve evine yürüyeceğini düşünmüşlerdi, daha üzgün ama bilge bir şekilde.

Kalkıp yeniden alnını sildi, battaniyeyi kızın üstüne örttü. Kız anında battaniyeyi yakaladı ve çenesine çekti, yan tarafına döndü. Bu iyi olmuştu çünkü yeniden kusabilirdi. Girişte ne kadar çok kustuğu düşünülürse Billy onun içinde kusacak bir şey kaldığını sanmıyordu ama belli olmazdı.

Kız battaniyeyle bile titriyordu.

Seninle ne yapacağım şimdi, diye düşündü Billy. *Seninle ne bok yapacağım şimdi, söylesene.*

Bu cevabını veremeyeceği bir soruydu. Bildiği tek şey mümkün olan en boktan vaziyette olduğuydu.

4

Şifonyerden temiz bir baksır aldı, şimdi geriye bir tane kalmıştı. Oturma odasına gidip kanepeye uzandı. Uyuyacağını sanmıyordu ama uyursa uykusu hafif olurdu ve kız ayağa kalkıp daireden çıkmaya çalışırsa onu duyardı. Peki ne yapardı? Onu

durdururdu tabii ki, sırf hava soğuk, yağmurlu olduğu, dışarıdan gelen seslere bakılırsa fırtına çıkmak üzere için. Ama hava, bu gece böyleydi. Sabah akşamdan kalma, aklı karışık ve bir yabancının evinde, kıyafetsiz uyandığında...

Kıyafetleri. Hâlâ yerde, ıslak bir yığın halinde duruyorlardı.

Billy kanepeden kalktı ve kıyafetleri banyoya götürdü. Yolda davetsiz misafirine bakmak için durdu. Kız horlamayı kesmişti ama hâlâ titriyordu. Islak bir tutam saç yanağına yapışmıştı. Billy eğilip saçı kızın yanağından çekti.

"Lütfen, istemiyorum," dedi kız.

Billy donakaldı ama başka bir şey demeyince banyoya geçti. Kapıda bir askı vardı. Ucuz ceketi bu askıya astı. Kızın tişört ve eteğini banyodaki ucuz motellerde bulunan duş-küvette sıkıp kurumaları için duş perdesinin borusuna astı. Ceketin üç tane fermuarlı cebi vardı, küçük bir tanesi sol göğsün üstündeydi, iki tane çapraz cepse yan taraflarındaydı. Göğüs cebinde hiçbir şey bulamadı. Yan ceplerden birinden bir erkek cüzdanı çıktı, diğerinden de bir telefon.

SIM kartını çıkarıp telefonu şimdilik cebe geri koydu. Cüzdanı açtı. Bulduğu ilk şey kızın ehliyeti oldu. Adı Alice Maxwell'di ve Kingston, Rhode Island'dandı. Yirmi yaşındaydı. Hayır, değil, daha yeni yirmi bir olmuştu. Ehliyet fotoğrafları genelde hep korkunç olurdu, hız yaptığın için seni durduran polise göstermeye bile utanacağın bir şeydi ama onunki bayağı güzel çıkmıştı. Ya da belki Billy onu ehliyet fotoğrafındakinden çok daha kötü bir haldeyken gördüğü için öyle geliyordu. Kızın gözleri büyük ve maviydi. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

İlk ehliyeti, diye düşündü. Daha yenilememişti bile, üzerinde hâlâ ergenlere uygulanan kısıtlamalar vardı.

Bir kredi kartı vardı, bunu özenli bir netlikle Alice Reagan Maxwell olarak imzalamıştı. Bu şehirdeki Clarendon İşletme Fakültesi'nden bir kimlik kartı, bir AMC hediye kartı (Billy bunun rahmetli Ken Hoff'un sinemalarının adı olup olmadığını

hatırlayamadı), kan grubunun (0) da yazdığı bir sigorta kartı ve çok daha genç Alice Maxwell'in lise arkadaşlarıyla, köpeğiyle ve muhtemelen annesi olan bir kadınla fotoğrafları vardı. Gülümseyen, tişörtsüz genç bir delikanlının da fotoğrafı vardı, belki lisedeki erkek arkadaşıydı.

Para yerinde iki onluk, iki birlik ve bir gazete küpürü buldu. Henry Maxwell'in vefat ilanıydı, cenaze Kingston'daki Baptist Kilisesi'nde düzenlenmişti, çiçek yerine Amerika Kanser Derneği'ne bağışta bulunun yazıyordu. Fotoğrafta orta yaşlarının ortalarıyla sonları arasında görünen bir adam vardı. Gıdısı çıkmıştı ve seyrelen saçları özenle kel olan tepesine doğru taranmıştı. Sokakta farkına varmadan yanından geçtiğiniz biri gibi görünüyordu ama Billy kumlu fotoğrafta bile aile benzerliğini görebiliyordu ve Alice Reagan Maxwell onu içinde vefat ilanıyla beraber cüzdanını taşıyacak kadar çok seviyordu. Billy sırf bu yüzden kızı sevmek zorundaydı.

Alice burada okula gidiyorsa ve babası orada gömüldüyse annesi büyük ihtimalle Kingston'daydı, kızının nerede olduğunu merak etmeyecekti, en azından hemen. Billy cüzdanı cekete geri koydu ama telefonu alıp şifonyerinin en üst çekmecesine, tişört stoğunun altına sakladı.

Girişteki kusmuğu kurumadan mı temizlemeliydi yoksa bırakmalı mıydı, sonunda temizlememeye karar verdi. Cinsel organı yanıyormuş gibi hissetmesinin nedeninin Billy olduğunu düşünerek uyanırsa, en azından onu dışardan getirdiğine dair bir kanıtı olurdu. Tabii bu kızı Billy'nin işini daha sonra, üzerine kusmayacağından, uyanmayacağından ya da Billy ona sürtünürken savaş vermeyeceğinden yeterince emin olduktan sonra, halletmediğine ikna etmeyecekti.

Kız hâlâ titriyordu. Bu şoktan olmalıydı, değil mi? Ya da belki o adamlar içkisine ne koyduysa ona verdiği bir tepkiydi. Billy tecavüz haplarını duymuştu ama sonrasındaki etkilerine dair hiçbir fikri yoktu.

Gitmek için doğruldu. Kız –Alice– inledi. Sesi perişan, hüzünlüydü.

Siktir, diye düşündü Billy. *Bu muhtemelen yapabileceğim en kötü şey ama hadi bakalım.*

Kızla yatağa girdi. Kızın sırtı ona dönüktü. Billy bir kolunu ona atıp kızı yakınına çekti. "Sarıl bakalım ufaklık. İyisin. Yaklaş, ısın ve titremeyi kes. Sabah daha iyi hissedeceksin. Bu işi sabah çözeceğiz."

Sıçtım, diye düşündü yeniden.

Belki de ihtiyacı olan bu rahatlıktı ya da Billy'nin bedeninden gelen fazladan sıcaklıktı, belki de tüm o titreme zaten kendiliğinden duracaktı. Billy bunu bilmiyor ve umursamıyordu. Kızın titremeleri seyrekleşince ve sonunda tamamen kesilince sevindi, o kadar. Horlama da kesilmişti. Artık binayı döven yağmuru duyabiliyordu. Bu eski bir yapıydı, rüzgâr estiğinde eklemleri çatırdıyordu. Ses tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı.

Bir iki dakikaya kalkarım, diye düşündü. *Bir anda uyanıp çığlık çığlık bağırmaya başlamayacağından emin olana dek. Bir iki dakikaya.*

Bunun yerine uyuyakaldı ve rüyasında mutfakta duman olduğunu gördü. Yanmış kurabiyelerin kokusunu alabiliyordu. Cathy'yi uyarmalı, annesinin erkek arkadaşı gelmeden ona kurabiyeleri fırından çıkarmasını söylemeliydi ama konuşamıyordu. Bu gördüğü geçmişti ve Billy sadece bir seyirciydi.

5

Billy bir süre sonra, Joel Allen'la randevusunu kaçırdığına ve yapmak için aylarca beklediği işi batırdığına emin halde karanlıkta sıçrayarak uyandı. Sonra yanında nefes alan kızı duydu –horlamıyor, nefes alıyordu– ve nerede olduğunu hatırladı. Kızın kalçası onun penisine yaslanmıştı, Billy ereksiyon olduğunu fark etti, şu şartlar altında bu aşırı uygunsuz bir durumdu. Apaçık

iğrençti hatta ama beden çoğu zaman şartları umursamıyordu. Canı ne istiyorsa onu istiyordu.

Karanlıkta yataktan çıktı ve şişen penisini şifonyere vurup bu boktan geceyi muhteşem bir sonla taçlandırmamak için bir eliyle önü kalkan baksırını koruyarak el yordamıyla banyoya gitti. Bu sırada kız kıpırdamadı bile. Ağır nefes alışverişi iyice daldığını gösteriyordu ve bu iyi bir şeydi.

Billy banyoya girip kapıyı kapattığında ereksiyonu inmişti, işeyebildi. Tuvalet gürültülüydü ve sifona birkaç kez basmazsan durmadan akma gibi bir eğilimi vardı, bu yüzden sadece klozetin kapağını indirdi, ışığı söndürdü ve el yordamıyla şifonyere geri gitti, çekmeceyi spor şortunun elastik bel kısmını bulana dek karıştırdı.

Yatak odasının kapısını kapattı ve kendine biraz daha güvenerek oturma odasına gitti çünkü periskop pencerenin perdesi hâlâ açıktı ve yakınlardaki sokak lambaları içeriyi gösterecek kadar ışık yansıtıyordu.

Dışarı bakınca terk edilmiş sokak dışında bir şey görmedi. Yağmur hâlâ yağıyordu ama rüzgâr biraz dinmişti. Perdeyi çekip kapattı ve hiç çıkarmadığı saatine baktı. Sabah dördü çeyrek geçiyordu. Şortu giyip kanepeye uzandı ve uyandığında kızla ne yapması gerektiğini düşündü ama aklını asıl meşgul eden şey, bu gülünç ama doğruydu, kızın hayatındaki istenmeyen varlığının yazma işini muhtemelen sonlandıracağıydı, tam da güzel giderken. Gülümsemeden edemedi. Bu, şehrin hortum sirenleri çalarken yeterince tuvalet kâğıdı var mı diye endişelenmek gibi bir şeydi.

Beden canı ne isterse onu istiyor, zihin de öyle, diye düşündü ve gözlerini kapattı. Sadece kestirmek niyetindeydi ama yine tamamen uykuya daldı. Uyandığında kız tepesine dikilmişti, üzerinde onu yatağa yatırırken giydirdiği tişört vardı. Elinde bir bıçak tutuyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

"Neredeyim ben? Sen kimsin? Bana tecavüz mü ettin? Ettin değil mi?"

Gözleri kırmızıydı ve saçları darmadağınıktı. Fotoğrafı sözlükte "akşamdan kalma" ifadesinin yanına koyulabilirdi. Aynı zamanda ölümüne korkuyor gibi görünüyordu ve Billy bu konuda onu suçlayamazdı.

"Tecavüze uğradın ama ben sana tecavüz etmedim."

Bıçak Billy'nin ayağındaki kıymıkları kaldırmak için kullandığı küçük bıçaktı. Sehpada bırakmıştı. Uzanıp bıçağı kızın elinden aldı. Bunu nazikçe yaptı, kız itiraz etmedi.

"Kimsin sen?" diye sordu Alice. "Adın ne?"

"Dalton Smith."

"Kıyafetlerim nerede?"

"Banyodaki duş perdesi askısına asılılar. Ben seni soydum ve..."

"*Soydun* mu!" Başını eğip tişörte baktı.

"Ve kuruladım. Sırılsıklamdın. Titriyordun. Başın nasıl?"

"Ağrıyor. Tüm gece içmişim gibi hissediyorum ama sadece bir bira içtim... Belki bir de cin tonik... Neredeyiz?"

Billy ayaklarını yere indirdi. Kız ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırarak geriledi. "Bir bardak kahve ister misin?"

Kız bunu düşündü ama çok uzun süre değil. Ellerini indirdi. "Evet. Bir de aspirinin var mı?"

2

Billy kahve yaptı. Kız kahveyi beklerken iki aspirin aldı, sonra ağır ağır banyoya gitti. Billy kapıyı kilitlediğini duydu ama bu onu endişelendirmiyordu. Beş yaşında biri o kilidi kırabilirdi, on yaşında biri kapıyı menteşelerinden bile kırabilirdi.

Kız mutfağa döndü. "Sifonu çekmemişsin. Iyyh."

"Seni uyandırmak istemedim."

"Telefonum nerede? Ceketimdeydi."

"Bilmiyorum. Kızarmış ekmek ister misin?"

Kız yüzünü buruşturdu. "Hayır. Cüzdanım var ama telefonum yok. Sen mi aldın?"

"Hayır."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

"Sanki sana inanmalıymışım gibi," dedi kararsız bir küçümsemeyle. Oturdu ve kapalı olması gereken her yeri kapalı olmasına rağmen tişörtün eteklerini çekiştirdi.

"İç çamaşırlarım nerede?" Suçlayıcı, yargılar gibi bir tonla sormuştu bunu.

"Sutyenin sehpanın altında. Bir askısı kopmuş. Belki senin için bağlayabilirim. Külota gelirsek, giymiyordun."

"Yalan söylüyorsun. Ne sanıyorsun beni, orospunun teki mi?"

"Hayır."

Billy onun ilk defa evinden uzaklaşan ve yanlış insanların olduğu yanlış bir yere giden genç bir kız olduğunu düşünüyordu. Kötü insanlar ona bir şey içirmiş ve ondan faydalanmıştı.

"Değilim işte," dedi ve ağlamaya başladı. "Bakireyim. En azından öyleydim. Bu korkunç. İçinde bulunduğum en korkunç durum."

"Seni anlayabiliyorum," dedi Billy ve bunu içtenlikle söylemişti.

"Neden polisi aramadın? Ya da beni hastaneye götürmedin?"

"Berbat durumdaydın ama bir ayağın da çukurda değildi. Bunun anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum."

"Sen uyanana dek beklemeyi, ne yapmak istediğine karar vermene müsaade etmeyi düşündüm. Belki bir bardak kahve düşünmene yardımcı olur. Zararı olmaz. Bu arada adın ne?" Bunu aradan çıkarmak en iyisiydi ki hata edip kendisi söylemesin.

3

Kahveyi koydu, kız bunu suratına fırlatıp kapıya koşarsa eğilmeye hazırdı. Bunu yapacağını sanmıyordu, kız biraz yerleşmeye başlamıştı ama bu hâlâ kötü sonuçlanabilecek bir durumdu. Eh, zaten kötüydü ama daha da kötü bir hal alabilirdi.

Kız kahveyi ona fırlatmadı. Biraz yudumladı ve yüzünü buruşturdu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve Billy boğazındaki kasların kahveyi yuttuktan sonra bile hareket ettiğini gördü.

"Yeniden kusacaksan bunu lavaboda yap."

"Kusmayacağım... Ne demek yeniden? Ben buraya nasıl geldim? Bana tecavüz etmediğine emin misin?"

Bu komik değildi ama Billy gülümsemeden edemedi. "Etsem bilirdim bence."

"Buraya nasıl geldim? Ne oldu?"

Billy de kendi kahvesini yudumladı. "Bu hikâyenin orta kısmı olur. En başından başlayalım. *Sana* ne olduğunu anlat."

"Hatırlamıyorum. Dün gece kara bir delik gibi. Tek bildiğim akşamdan kalmış halde burada uyandığım ve birileri... Bilirsin... Bir kazık sokmuş gibi hissettiğim." Kahvesini yudumladı ve bu sefer öğürme refleksini bastırmak zorunda kalmadan yuttu.

"Peki ya öncesi?"

Kız ona baktı, mavi gözlerini kocaman açmıştı, dudakları titriyordu. Sonra başı düştü. "Tripp miydi? Birama bir şey mi koydu? Cin toniğime? İkisine de mi? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Billy masanın üzerinden uzanıp elini kızın elinin üstüne koyma dürtüsünü bastırdı. Biraz mesafe kaydetmişlerdi, şimdi ona dokunursa bunu neredeyse kesinlikle kaybedeceklerdi. Bir erkeğin ona dokunmasına hazır değildi, özellikle de üzerinde spor şortundan başka bir şey olmayan bir erkeğin.

"Bilmiyorum. Ben orada değildim. Sen oradaydın. Ne oldu anlat Alice. Hatırlamamaya başladığın noktaya kadar anlat."

Alice anlattı. Anlattıkça kızın gözlerinde oluşan soruyu görebiliyordu: Bana sen tecavüz etmediysen neden bir hastane yatağında değil de senin yatağında uyandım?

4

Öncesini biraz anlattığında bile uzun bir hikâye değildi. Billy, Alice bir kere başladıktan sonra hikâyeyi kendisinin de anlatabileceğini düşündü çünkü bu bilinen, eski bir hikâyeydi. Alice hikâyenin ortasında durdu, gözleri büyümüştü. Hızla ve derin nefesler alıyordu, havayı hırıltıyla içine çekip dışarı verirken eliyle boğazına sarılmıştı.

"Astımın mı var?"

Billy astım spreyi bulmamıştı ama belki çantasında kalmıştı. Yanında taşıyorsa da artık yoktu.

Alice başını iki yana salladı. "Panik..." *Hııh.* "...Atak." *Hııh.*

Billy banyoya gitti, su ısınır ısınmaz bir bezi ıslattı. Hafifçe sıkıp odaya getirdi. "Başını geri eğ ve bunu yüzüne koy."

Alice'in gözlerinin daha da büyümesinin imkânsız olduğunu düşünürdü ama bir şekilde büyüdüler. "Ben..." *Hııh.* "...Boğulurum!"

"Hayır. Nefesin açılacak."

Alice'in başını –nazikçe– geriye yatırdı ve bezle gözlerini, burnunu ve ağzını kapattı. Sonra bekledi. On beş saniye kadar sonra Alice'in nefesi rahatlamaya başladı. Bezi yüzünden çekti. "İşe yaradı!"

"Nemi içine çekmek işe yarıyor," dedi Billy.

Bunda doğruluk payı olabilirdi ama muhtemelen pek de yoktu. İşe yarayan bu *fikri* içine çekmekti. Clay Briggs'in –sıhhiyeleri hapçıbaşının– bunu II. Felluce Muharebesi ismiyle çürük elmadan bir ısırık daha almaya gitmeden önce, defalarca acemilerin (ve Kocaayak Lopez gibi birkaç deneyimlinin) üzerinde kullandığını görmüştü. Islak bez numarası işe yaramazsa kullandığı başka bir numara daha vardı. Hapçı zihni yatıştırmak için kullandığı bu numaraları açıklarken Billy dikkatlice dinlemişti. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştu, fındık saklayan bir sincap gibi bu bilgileri saklamıştı.

"Şimdi bitirebilir misin?"

"Biraz kızarmış ekmek alabilir miyim?" Bunu neredeyse utanarak sormuştu. "Bir de meyve suyu var mı?"

"Meyve suyu yok ama zencefilli soda var. İster misin?"

"Evet, lütfen."

Kızarmış ekmek yaptı. Bir bardağa zencefilli soda koyup buz attı. Kızın karşısına oturdu. Alice Maxwell ona o basmakalıp hikâyesini anlattı. Bu Billy'nin daha önce duyduğu, okuduğu, en son Émile Zola'nın çalışmalarında karşılaştığı bir hikâyeydi.

Alice liseden sonra büyüdüğü yerde bir sene garsonluk yapmış, işletme fakültesi için para biriktirmişti. Okula Kingston'da gidebilirdi, orada iyi olduğu söylenen iki okul vardı, ama biraz dünyayı görmek istemişti. *Hem de annenden uzaklaşmak*, diye düşündü Billy. Kızın neden anında polisi aramasını talep etmediğini anlamaya başlamış olabilirdi. Ama "biraz dünyayı görmenin" neden bu sıradan şehre gelmek anlamına geldiği hakkında... En ufak fikri yoktu.

Emery Meydanı'ndaki kahvecide yarı zamanlı barista olarak çalışıyordu, Billy'nin Gerard Kulesi'ndeki yazı odasından ancak üç blok ötedeydi, Tripp Donovan'la da orada tanışmıştı. Tripp bir iki hafta boyunca onunla havadan sudan muhabbet etmişti. Onu güldürmüştü. Tatlıydı. Bir gün işten sonra onu bir şeyler atıştırmaya davet ettiğinde Alice tabii ki evet demişti. Peşinden

sinemada buluşmuşlardı ve sonra –Tripp hızlı çıkmıştı– Alice'e 13 Numaralı karayolunun kenarındaki bir yere dans etmeye gitmek isteyip istemediğini sormuştu. Alice ona pek de iyi bir dansçı olmadığını söylemişti. O da tabii ki kendisinin de olmadığını, dans etmek zorunda olmadıklarını, sadece birer bira alıp müzik dinlerken uzata uzata içebileceklerini söylemişti. Foghat şarkılarını söyleyen bir grup olduğundan bahsetmişti, Alice Foghat'i sever miydi? Alice sevdiğini söylemişti. Aslında Foghat'i daha önce hiç duymamıştı ama hemen o gece birkaç şarkılarını indirmişti. Biraz blues gibiydi ama genelde dümdüz rock&roll'du.

Bu dünyanın Tripp Donovanlarının belli bir kız tipini hemen tespit etme yeteneği var, diye düşündü Billy. Yavaş yavaş arkadaş edinen çünkü ilk hamleyi yapmakta pek iyi olmayan utangaç kızlar bunlar. Orta güzellikte olan ama televizyondaki, filmlerdeki, internetteki ve magazin dergilerindeki güzellikten darbeler yediklerinden kendilerini orta güzellikte değil, sıradan, hatta biraz çirkin bulan kızlar. Kötü özelliklerini –fazla büyük ağız, çok yakın gözler– fark eder, iyileri görmezden gelirler. Bunlar kozmetik mağazalarındaki moda dergilerinden ve genelde annelerinden on kilo vermesi gerektiğini duyan kızlar. Memelerinin, popolarının, ayaklarının boyutları yüzünden umutsuzluğa düşen kızlar. Birilerinin onlarla çıkması mucize ama o zaman da ne giyecekleri ızdırabı başlıyor. Bu tip kızlar ne giyeceklerini tartışmak için arkadaşlarını arayabilir, tabii arkadaşları varsa. Şehirde yeni olan Alice'in arkadaşı yoktu. Ama sinema randevularında Tripp onun kıyafetlerini ya da fazla büyük ağzını umursamamıştı. Tripp komikti. Tripp tatlıydı. Tripp övgülerde bulunuyordu. Tam bir beyefendiydi. Sinema randevusundan sonra onu öpmüştü ama bu istediği bir öpücüktü, *arzuladığı* bir öpücük ve Tripp dilini onun ağzına sokarak ya da göğüslerini tutarak anı bozmamıştı.

Tripp yerel üniversitelerden birinde öğrenciydi. Billy, Alice'in bilmediğini tahmin ederek onun kaç yaşında olduğunu sordu, ama Facebook harikaları sağ olsun biliyordu. Tripp Donovan yirmi dört yaşındaydı.

"Hâlâ üniversitede olmak için biraz büyük."

"Sanırım yüksek lisans öğrencisi. İleri seviye dersler alıyor."

İleri seviye dersler, diye düşündü Billy. *Tabii.*

Tripp tabii ki Bucket'a gitmeden önce onun evinde bir içki içmeyi önermişti ve Alice de tabii ki kabul etmişti. Bahsi geçen ev Interstate'in oradaki Sherwood Heights dairelerinden biriydi. Alice arabası olmadığı için otobüse binmişti. Tripp onu dışarda karşılamıştı, tam bir beyefendi. Onu yanağından öpmüş, asansörle üçüncü kata çıkarmıştı. Büyük bir daireydi. Bu daireyi karşılayabiliyordu çünkü Tripp'in dediğine göre o ve ev arkadaşları kirayı paylaşıyordu. Ev arkadaşları Hank ve Jack'ti. Alice soyadlarını bilmiyordu. Billy'ye gayet iyi insanlara benzediklerini söyledi, onunla tanışmak için oturma odasına gelmiş, sonra televizyonda bir spor müsabakasının olduğu yatak odalarından birine gitmişlerdi. Belki de video oyunu oynamışlardı, hangisi olduğundan emin değildi.

"Hafızan burada mı bulanmaya başlıyor?"

"Hayır, geri gittiklerinde kapıyı kapattılar, o yüzden." Alice bezi hafifçe dokundurarak yanaklarını ve alnını siliyordu.

Tripp bira isteyip istemediğini sormuştu. Alice, Billy'ye birayı sevmediğini ama kibar davranmak için bir tane aldığını söyledi. Sonra Tripp onun Heinieken'i yavaş içtiğini fark edince cin tonik ister misin diye sormuştu. Jack'in odasının kapısı açılmıştı ve televizyon sesi gitmişti, Jack, "Biri cin tonik mi dedi?" demişti.

Hepsi cin tonik içmişti ve Alice işte o andan sonra aklının bulandığını söyledi. Alkole alışık olmadığı için öyle hissettiğini sanmıştı. Tripp bir tane daha içmesini önermişti. İkinci içkinin ilkinin etkisiyle savaşacağını söylemişti. Bunun bilinen bir şey olduğunu söylemişti. Ev arkadaşlarından biri müzik açmıştı, oturma odasında Tripp'le dans ettiğini hatırlıyordu, işte o noktadan sonra hafızası gitmişti.

Alice bezi alıp yine kısa bir süreliğine onun ardından nefes aldı. Ölmüş küçük bir hayvana benzeyen sutyeni hâlâ sehpanın altındaydı.

"Şimdi sıra sende," dedi Alice.

Billy ona gördüklerini ve yaptıklarını anlattı, fren ve teker çığlıklarıyla başladı ve onu yatağa yatırmasıyla bitirdi. Alice bunları düşündü, "Tripp'in transiti yok. Mustang'i var. Sinemaya giderken beni onunla almıştı," dedi.

Billy, Ken Hoff'u düşündü, onun da Mustang'i vardı. İçinde ölmüştü. "Güzel araba," dedi. "Ev arkadaşın seni kıskandı mı?"

"Tek yaşıyorum. Küçük bir evim var." Bu sözler ağzından çıktığı anda Billy, Alice'in ona tek yaşadığını söylemekle hata ettiğini düşündüğünü anladı. Bunu Tripp Donovan'ın da muhtemelen bildiğine dikkat çekebilirdi ama bunu yapmadı. Alice bezi yine yüzüne koyup nefes aldı ama bu sefer nefesindeki hırıltı kesilmiyordu.

"Bana ver onu," dedi Billy. Bu sefer bezi mutfak lavabosunda ıslattı, bir gözü Alice'teydi ama kızın üzerinde sadece ince bir tişörtle kapıya koşturacağını sanmıyordu. Geri döndü. "Yeniden dene. Ağır ağır nefes al."

Alice'in nefesi rahatladığında, "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Onu daireden çıkardı, merdivenlerden çıkıp girişe gittiler. Duvarda kuruyan kusmuğu gösterdi. "Seni içeri getirdiğimde oldu bu."

"Şu kimin iç çamaşırı? Senin mi?"

"Evet. Yatmak üzereydim. Sen boğulma diye uğraşırken belimden kaydı. Aslında biraz komikti."

Alice gülümsemedi, sadece Tripp'in transit sürmediğini söyledi yeniden.

"Transit ev arkadaşlarından birinindir herhalde."

Alice'in yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. "Tanrım. Tanrım. Annem bunu asla öğrenmemeli. Benim buraya gelmemi hiç istememişti."

Billy bunu zaten bildiğini düşündü. "Hadi, aşağı dönelim. Sana düzgün bir kahvaltı hazırlayayım. Yumurta ve pastırma."

"Pastırma istemem," dedi Alice yüzünü buruşturarak ama yumurtaya hayır demedi.

5

Billy iki yumurta çırpıp iki dilim daha kızarmış ekmekle beraber Alice'in önüne koydu. O yerken yatak odasına gidip kapıyı kapattı. Kaçarsa kaçardı. II. Felluce Muharebesi'nde, şehri sokak sokak, blok blok isyancılardan temizlerken hissettiği kaderciliğe kapılmıştı. Her bir eve girmeden önce kemerine takılı bebek ayakkabısını kontrol ederdi. Yaralanmadığı veya öldürülmediği her gün bunun bir sonraki gün başına gelmesi ihtimalini artırıyordu. Geberip gitmeden önce şansın ancak bir yere kadar yaver gidebilirdi. O kadercilik bir nevi arkadaşları olmuştu. *Siktir et*, diyorlardı. *Siktir et, parçala.* Şimdi de aynını diyordu: *Siktir et.*

Sarı peruğu, bıyığı ve gözlüğü taktı. Yatağa oturdu ve telefonundan bir iki şeyi kontrol etti. İhtiyacı olan bilgiye ulaştığında banyoya girip karnına bir avuç bebek pudrası sürdü. Tahriş olmasını engellediğini fark etmişti. Sonra sahte karnı mutfağa götürdü.

Alice kocaman gözlerle ona baktı, yumurtayla dolu çatalı tabağın üstünde kalakalmıştı. Billy köpük malzemeyi karnına tutup arkasını döndü. "Bantlarını sıkabilir misin? Ben hep zorlanıyorum."

Bekledi. Birçok şey birazdan olacaklara bağlıydı. Alice reddedebilirdi. Kızarmış ekmeğine yağ sürmesi için verdiği bıçakla onu bıçaklayabilirdi bile. Ölümcül bir silah olduğu söylenemezdi, uyurken üzerinde kullanmaya karar vermiş olsa meyve bıçağıyla daha fazla zarar verebilirdi ama kol gücünü kullanabilirse ve doğru yere saplarsa yağ bıçağıyla da onun canını yakabilirdi.

Alice onu bıçaklamadı. Bunun yerine bantları sıktı. Billy'nin plastik tokayı görmek için göbek kısmını belinin arkasına çevirip becerdiğinden çok daha sıkı olmuştu.

"Bildiğimi ne zaman anladın?" diye sordu Alice alçak bir sesle.

"Bana hikâyeni anlatırken. Doğrudan bana bakıyordun ve bir anda kavradığını gördüm. Sonra panik atak geçirdin."

"Sen onu öldüren adamsın..."

"Evet."

"Ve burası... Senin gizlenme yerin mi?"

"Evet."

"Peruk ve bıyık da kılık değiştirme."

"Evet. Ve sahte göbek."

Alice ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Soracak sorusu kalmamış gibiydi ama en azından güçlük içinde hırıltılı nefesler almıyordu. Billy bunun güzel bir ilerleme olduğunu düşünüyordu. *Sonra kimi kandırıyorum*, diye düşündü. *Güzel bir ilerleme diye bir şey yok.*

"Bakabildin mi..." Alice'in kucağını işaret etti.

"Evet," dedi alçak sesle. "Nerede olduğuma bakmak için kalkmadan önce. Kan var. Ve acıyor. Senin... Ya da birilerinin bana..."

"Sadece kan değil. Temizlenirken görürsün. Aralarından en az biri korunmamış. Muhtemelen hiçbiri korunmadı."

Alice yumurta dolu çatalı yemeden indirdi.

"Dışarı çıkıyorum. Buradan şehre doğru sekiz yüz metre kadar ileride yirmi dört saat açık bir eczane var. Arabam olmadığı için yürümek zorundayım. Bu eyalette ertesi gün hapını reçetesiz alabiliyorsun, emin olmak için telefondan kontrol ettim. Tabii almaya karşı dini ya da ahlaki sebeplerin yoksa?"

"Tanrım, hayır." Yine o alçak sesle konuşmuştu. Yeniden ağlamaya başlamıştı. "Hamile kalırsam..." Başını iki yana salladı.

"Bazı eczanelerde kadın külodu da oluyor. Varsa alırım."

"Sana parasını ödeyebilirim. Param var." Bu saçmaydı, Alice de bunun farkında gibiydi çünkü kızararak yüzünü öteye çevirdi.

"Kıyafetlerin banyoda asılı. Ben gidince giyip buradan gidebilirsin. Seni durduramam. Ama dinle Alice."

Uzanıp yüzünü yeniden kendine döndürdü. Alice'in omuzları gerildi ama Billy'ye baktı.

"Dün gece hayatını kurtardım. Hava soğuktu ve yağmur yağıyordu, bilincin yerinde değildi. Uyuşturucu etkisi altındaydın. Dışarda kaldığın için ölmesen bile kendi kusmuğunda boğulur-

dun. Şimdi ben kendi hayatımı senin ellerine bırakıyorum. Beni anlıyor musun?"

"Bana tecavüz edenler o adamlardı? Buna yemin eder misin?"

"Mahkemede yemin edemezdim çünkü yüzlerini görmedim ama seni o transitten üç adam attı ve en son hatırladığın anda o dairede üç adamlaydın."

Alice elleriyle yüzünü kapattı. "Çok utanıyorum."

Billy buna cidden çok şaşırmıştı. "Neden? Güvendin ve kandırıldın. Hikâye bu kadar."

"Fotoğrafını haberlerde gördüm. Bir adamı vurdun."

"Vurdum. Joel Allen kötü bir adamdı, kiralık katildi." *Benim gibi*, diye düşündü Billy ama aralarında en az bir fark vardı. "Bir poker oyununun çıkışında bekledi ve çok büyük para kaybettiği ve parayı geri almak istediği için iki adamı vurdu. Adamlardan biri öldü. Saat hâlâ erkenken ve sokaklarda çok insan yokken gitmek istiyorum."

"Kapüşonlun var mı?"

"Evet. Neden?"

"Üstüne giy." Sahte göbeği işaret etti. "Karnını saklamaya çalışıyormuşsun gibi görünür. Şişman insanlar öyle yapıyor."

6

Yağmur durulmuştu ama hava hâlâ soğuktu, Billy kapüşonluyu giydiğine memnundu. Bir arabanın su sıçratarak geçmesini bekledi, sonra boş alanın olduğu tarafa geçti. Transitin bıraktığı teker izlerini gördü. Kaldırım kuru olsa daha uzun ve koyu renkli izler olurdu. Bir dizinin üzerine çöktü, ne aradığını biliyor ama bulmayı pek de beklemiyordu. Buldu yine de. Cebine koydu ve Pearson Sokak'ta yeniden karşıya geçti çünkü boş alanın önündeki kaldırım şehrin tren istasyonunu yıkmak için gönderdiği

makineler yüzünden zarar görmüştü. Bitkilerin büyümesine bakılırsa bir yıl ya da daha uzun süre önce bozulmuştu ama kimse betonu tamir etme zahmetine girmemişti.

Yürürken Alice'in kayıp küpesine dokundu. Polisler onu aldığında eşyalarının geri kalanıyla birlikte kanıt zarfına konacaktı ve Alice muhtemelen küpeyi bir daha asla geri alamayacaktı. Billy, Alice'in onu ispiyonlayacağından bayağı emindi. Hayatını kurtardığına inansa da inanmasa da onun aranan bir katil olduğunu biliyordu ve fırsatı olduğu anda onu ele vermezse yardım ve yataklıktan suçlanabileceğine de inanabilirdi.

Ama hayır, diye düşündü Billy. *O utangaç bir kız, korkmuş bir kız, kafası karışık bir kız ama aptal bir kız değil.* Onu kaçırdığını iddia edebilirdi ve ona inanırlardı. Telefonu arayıp bulsa bile işe yaramazdı ama Zoney Market yakındaydı ve polisi oradan arayabilirdi. Muhtemelen oraya çoktan varmıştı ve eczaneden geri dönerken Billy'yi tutuklayacaklardı. Tepe ışıkları yanıp sönen polis arabaları gelecek, arabalardan biri kaldırımda önünü kesecekti, daha araç durmadan kapılar savrulup açılacak, polisler ellerinde silahlarıyla inecekti: *Eller yukarı, yat yere, eğ başını, eğ başını.*

O zaman bunu neden yapmıştı?

Belki dün gece gördüğü rüyayla bir ilgisi vardı, yanmış kurabiye kokusuyla. Belki Shan Ackerman'la ve onun için çizdiği flamingo resmiyle. Hatta belki polise çok iyi bir adama benzediği için onunla çıktığını anlatacak Phil Stanhope'la bir ilgisi vardı. Bir yazardı, hatta belki geleceği olan bir yazar, çalışan bir kızın kaderini birleştirebileceği bir yıldız. Onlara onunla yattığını anlatır mıydı? O bu kısmı atlasa da Diane Fazio atlamazdı. Diane onları evden çıkarken görmüş, hatta Billy'ye bakıp başparmağını kaldırmıştı.

Belki de bunların hepsiyle bir alakası vardı ama muhtemelen asıl mesele şu basit gerçekti: Kızı öldüremezdi. Bunu asla yapamazdı. Bu onu Joel Allen ya da o Las Vegas tecavüzcüsü veya çocukları siken adamların filmini yapan Karl Trilby kadar kötü biri yapardı. Bu yüzden sahte peruğunu, sahte göbeğini ve düz göz-

lüklerini takmış, yağmurda eczaneye yürüyordu. Alice Maxwell sadece William Summers'ı değil, oluşturmak için yıllar harcadığı temiz kimliği Dalton Smith'i de biliyordu.

O şerefsizler onu başka bir sokakta bırakabilirlerdi, diye düşündü Billy, *ama bırakmadılar*. Onu Pearson Sokak'ın daha aşağılarında bırakabilirlerdi ama bunu da yapmadılar. Kaderi suçlayabilirdi ama kadere inanmıyordu. Kendine her şeyin bir nedeni olduğunu söyleyebilirdi ama bu süslenmemiş gerçekle doğrudan yüzleşemeyen insanlar için uydurulmuş aptalca bir saçmalıktı. Olan şey tesadüftü, sonrası da kendiliğinden gelişmişti. Kızı oraya bıraktıkları anda Billy pekâlâ diğerleriyle beraber kesim alanına yürümekten başka çaresi kalmayan sığır oluğundaki bir inek de sayılabilirdi. Ama yine askerde söyledikleri gibi, neyse oydu işte, siktir et.

Hem minicik bir umut ışıltısı vardı: Alice ona *kapüşonlu* giymesini söylemişti. Muhtemelen hiçbir anlam ifade etmiyordu, biraz onun tarafındaymış gibi hissetmesi için söylediği bir şeydi sadece ama belki de bir anlamı vardı.

Belki de vardı.

7

Gittiği yer CVS firması eczanelerindendi. Billy ertesi gün hapını aile planlama reyonunda buldu. Elli dolar tutuyordu, Billy alternatifleriyle karşılaştırılınca bunun ucuz olduğunu düşündü. En alt sıradaydı (sanki buna ihtiyaç duyan kötü kızların bulmasını zorlaştırmak için oraya koyulmuştu), Billy doğrulunca gözüne iki reyon ötede gür kızıl saçlar çarptı. Billy'nin kalbi yerinden hopladı. Yeniden eğildi ve yavaşça doğruldu, Vagisil ve Monistat kutularının üzerinden baktı. Bu Nick'in zorbalarından en kabası olduğuna karar verdiği Dana Edison değildi. Bir erkek bile değildi. Gür kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadındı.

Rahat ol, dedi kendi kendine. *Yok yere heyecan yapıyorsun. Dana ve diğerleri çoktan Vegas'a döndüler.*

Eh, belki.

Kadın çamaşırları arka duvardaydı. Çoğu regl olan kadınlar içindi ama birkaç başka tür daha vardı. Billy bikini almayı düşündü ama bunun biraz müstehcen kaçacağına karar verdi. Bir anlamda komikti, hâlâ geri döndüğünde kızın orada olacağı varsayımına göre hareket ediyordu. Ama başka hangi varsayımda bulunabilirdi ki? Billy geri *dönecekti* çünkü gidebileceği başka bir yer yoktu.

Üç paket Hanes marka pamuklu şort külot aldı ve kasaya gitti, dışarda polis arabası var mı diye bakındı ama polis arabası filan yoktu. Tabii eczanenin önüne park etmezlerdi. Onları fark eder ve insanları rehin alıp uzun süre alıkoyardı. Kasiyer ellilerinde bir kadındı. Aldıklarını yorum yapmadan geçirdi ama Billy insanların ifadelerini okumakta iyiydi ve kadının birileri hareketli bir gece geçirmiş diye düşündüğünü biliyordu. Dalton Smith kredi kartıyla ödedi ve tekrar yağmura çıktı, artık sadece incecik serpiştiriyordu, bitmek üzereydi. Dışarda tatlı tatlı sohbet eden üç kadından başka kimse yoktu. Kadınlar eczaneye girerken ona bakmadılar.

Billy, Pearson Sokak, 658 Numara'ya geri yürüdü. Bu ona çok uzun bir yürüyüş gibi geldi çünkü artık içindeki, küçük bir umut ışıltısından çok daha fazlasıydı. Umut tüylü bir şey olabilirdi ama aynı zamanda canınızı yakan bir şeydi. *Arka tarafta veya dairenin içinde bekliyor olabilirler,* diye düşündü. Ama eski üç katlı binanın arkasından mavili adamlar koşturmadı, dairede de kızdan başka kimse yoktu. Alice televizyonda *Today* izliyordu.

Alice ona baktı, aralarında bir şey geçti. Billy ecza poşetini diğer eline aldı ve sağ cebine uzandı. Sonra elini Alice'e uzattı ve onun biraz irkildiğini gördü, sanki ona vuracağını düşünmüştü. Yüzündeki morluklar en renkli hallerini almıştı. Saldırı ve yaralama olayı diye bağırıyorlardı.

"Küpeni buldum."

Elini açıp ona gösterdi.

8

Alice yeni iç çamaşırını giymek için banyoya gitti ama dizinin altına kadar inen tişörtü çıkarmadı, eteği hâlâ ıslaktı. "Kotun kuruması çok uzun sürüyor," dedi.

Mutfak musluğundan doldurduğu suyla hapı içti. Billy ona yan etkileri arasında kusma, baş ağrısı...

"Okuma biliyorum. Binada başka kim var? Çok sessiz, şey gibi... Sessiz işte."

Billy ona Jensenları ve gemi turuna çıktıklarını anlattı, ikisi de altı ay sonra gemi turlarının diğer her türlü etkinlikle beraber kaldırılacağını bilmiyordu. Onu üst kata çıkardı –Alice kendi isteğiyle gelmişti– ve Daphne ile Walter'la tanıştırdı.

"Çok sulamışsın. Boğmaya mı çalışıyorsun onları?"

"Hayır."

"Bir iki gün boş bırak." Duraksadı. "Bir iki gün daha burada olacak mısın?"

"Evet. Beklemek daha güvenli."

Jensenların mutfağına ve oturma odasına baktı, kadınların yaptığı gibi ölçüp biçti. Sonra onunla kalıp kalamayacağını sorarak Billy'yi şaşırttı. Belki o gittikten sonra bile bir süre bodrum katında kalabilirdi.

"Morluklar geçene dek dışarı çıkmak istemiyorum," dedi. "Araba kazası geçirmiş gibi görünüyorum. Hem ya Tripp gelip beni bulmaya çalışırsa? Okula nereye gittiğimi biliyor, nerede yaşadığımı biliyor."

Billy eğlenceleri bittiği için artık Tripp ve arkadaşlarının onu hiç görmek istemeyeceğini düşünüyordu. Tabii onu fırlatıp attıkları yerin bir suç mahalline dönüşmediğinden emin olmak için Pearson Sokak'tan geçebilirlerdi ve ayılıp kendilerine geldiklerinde –ya da ne aldılarsa onun etkisi geçtiğinde– Alice'in haberlerde olup olmadığını görmek için yerel gazeteleri kontrol edeceklerdi kesin ama Billy bunları söylemedi. Onun burada kalması pek çok sorunu ortadan kaldırıyordu.

Aşağı inince Alice yorgun olduğunu söyledi ve yatağında biraz uyuyup uyuyamayacağını sordu. Billy ona başı dönmüyorsa ya da midesi bulanmıyorsa bunun sorun olmayacağını söyledi. Ama kötüyse bir süre uyanık kalması onun için daha iyi olurdu.

Alice iyi olduğunu söyleyip yatak odasına gitti. Ondan korkmuyormuş gibi davranmakta iyi bir iş çıkarıyordu ama Billy kızın ondan hâlâ korktuğundan bayağı emindi. Korkmamak için deli olması gerekirdi. Ama aynı zamanda hâlâ şoktaydı, başına gelenler yüzünden hâlâ aşağılanmış hissediyordu. Ve utanmış. Billy ona utanmasına gerek olmadığını söylemişti ama bunun hiç etkisi olmamıştı. Daha sonra kesin onunla burada kalmak istemenin kötü bir karar olduğuna kanaat getirecekti, gerçekten kötü bir karar. Ama şimdi tek istediği uyumaktı. Bu çökmüş omuzlarından ve sürüklediği çıplak ayaklarından anlaşılıyordu.

Billy yatak yaylarının gıcırdadığını duydu. Beş dakika sonra içeri baktığında Alice bitap düşmüş halde uyuyordu ya da birinci kalite bir oyunculuk sergiliyordu.

Billy bilgisayarını açtı ve kaldığı yere gitti. *Bugün yazamazsın,* diye düşündü, *tüm bu olanların ardından olmaz. O kız, uyanıp buradan ve benden hemen uzaklaşmak istediğine karar verebilecek kız diğer odadayken olmaz.*

Ama aynı zamanda Hapçı'nın panik atağa karşı ıslak bez tedavisini ve Alice'te nasıl işe yaradığını da düşünüyordu. Bir nevi mucizeydi aslında. Ama bu Clay Briggs'in tek mucize tedavisi değildi, değil mi? Billy gülümseyerek yazmaya başladı. Yazdıkları başta ruhsuz, ahenksiz geldi ona ama sonra tempoyu yakaladı. Biraz sonra Alice tamamen aklından çıkmıştı.

9

Clay Briggs –Hapçı– Sıhhiye ekibindendi. İlgilenilmesi gereken herkesle ilgilenirdi ama baştan aşağı tam bir Ateşli Dokuz'du. Minik ve incecikti. Saçları seyrek, burnu gaga gibiydi, durmadan sildiği küçük

çerçevesiz gözlükleri vardı. Kaskının ön tarafında bir barış işareti vardı ve arka tarafında da komutan çıkarttırmadan önce bir hafta kadar HEP-Sİ SENİN Mİ? yazısı yapışıktı.

II. Felluce Muharebesi sürerken (ve sürerken ve sürerken) panik ataklar yaygındı. Askerlerin bu tip şeylere dayanıklı olması gerekiyordu ama tabii ki değillerdi. Adamlar nefes almak için çırpınmaya başlar, iki büklüm olur, bazen düşerlerdi. Çoğu iyi askerciklerdi, korktuklarını kabul etmiyor, duman ve toz yüzünden olduğunu söylüyorlardı çünkü toz ve duman hep vardı. Hapçı da dediklerini onaylıyordu –tozdan oldu, dumandan oldu– yüzlerine ıslak bir bez koyuyordu. "Bunun ardından nefes al," diyordu. "Bu pislikleri temizler, sen de düzgünce nefes alabilirsin."

Başka şeyler için de tedavileri vardı. Bazıları saçmalıktı, bazıları değildi ama hepsi işe yarıyordu, en azından bazen: beze ve şişlikleri ortadan kaldırmak için bir kitabın kenarıyla vurma (buna İncil tedavisi diyordu), hıçkırık ve öksürük krizleri için burnunu sıkıp kapatma ve şarkı söyler gibi *Ahhhh* deme, kanayan burnu durdurmak için Vicks koklama, kornea iltihabını geçirmek için gözkapaklarına bozuk para sürme.

"Bu bokların çoğu büyükannemden öğrendiğim küçük kasaba geleneksel tıbbı," demişti bana bir keresinde. "İşe yarayanları kullanıyorum ama çoğu zaman işe yarayacağını *söylediğim* için işe yarıyorlar." Sonra bana dişimin nasıl olduğunu sordu çünkü arka tarafta canımı sıkan bir diş vardı.

Ölümüne acıdığını söyledim.

"Eh, ben onunla ilgilenirim kardeşim," dedi. "Çantamda çıngıraklıyılan çıngırağı var. eBay'den aldım. Onu alıp dişin orada yanağınla dişetlerin arasına sıkıştırıyorsun, bir süre emiyorsun, dişin kısa sürede rahatlıyor."

Ona pas geçeceğimi söyledim, o da iyi dedi çünkü çıngırak çantasının en diplerindeydi ve ona ulaşmak için bütün zımbırtılarını dökmesi gerekirdi. Tabii o da hâlâ çantadaysa. Bunca yılın ardından işe yarar mıydı diye merak ediyorum. Sonunda o dişi çektirdim.

Hapçı'nın en harika tedavisi –en azından benim gördüğüm– 2004 Ağustos'undaydı. Nisan ayındaki I. Felluce Muharebesi'yle kasımdaki

büyük savaş II. Felluce Muharebesi arasındaki boş zamanlardı. O aylar boyunca da Amerikalı politikacılar panik ataklar geçirdiler. Bizim tüm gücümüzle girmemize izin vermek yerine Irak polis ve askerine isyancıları temizlemeleri ve düzeni yeniden kurmaları için bir şans daha vermeye karar verdiler. Büyük Iraklı politikacılar bunun işe yarayacağını söylediler ama onların hepsi Bağdat'taydı. Felluce'deki birçok polis ve askerin kendisi isyancıydı.

Bu dönem boyunca genelde şehrin dışında kaldık. Haziran ve temmuzda, altı hafta boyunca orada bile değildik, Ramadi'deydik, orası nispeten daha sakindi. Felluce'ye gittiğimiz zamanlarda işimiz insanların "kalbini ve fikrini" kazanmaktı. Yani çevirmenlerimiz –yerli destekçilerimiz– sürekli vurulmayı, havaya uçmayı ya da bomba yemeyi bekleyerek sokaklardan arabalarla hızla geçerken hoparlörlerden, "Dışarı çıkın pislikler," diye bağırmak yerine bizim adımıza molla ve topluluk liderleriyle iyi ilişki kurmaya çalışıyordu. Çocuklara şeker, oyuncak ve Süpermen çizgi romanları dağıttık, yanlarında da eve götürmeleri için hükümetin onlara sağlayabileceği ama isyanın sunamayacağı hizmetler hakkında el ilanları verdik. Çocuklar şekerleri yedi, çizgi romanları değiş tokuş etti ve el ilanlarını attı.

II. Felluce Muharebesi sırasında tek seferde günlerce (Lollapalooza'nın ardından) Lolafelluce olarak bilinen yerde kaldık, mümkün olduğunda çatılarda uyuyorduk, pusulanın dört ana köşesine gözcüler dikiyor, diğer çatılarda gizlice gezinen, zarar verip acı çektirmeye hazır isyancılara karşı tetikte bekliyorduk. Binlerce küçük kesikle ölmek gibiydi. Yüzlerce roketatar ve başka silah topladık ama hacıların silah kaynağı hiç bitmiyordu.

Ama o yaz boyunca devriyelerimiz 9-5 iş gibiydi. "Kalpleri ve fikirleri" kazanmaya gittiğimiz günlerde güneş hâlâ yukarıdayken ayrılır, hava kararmadan üsse dönerdik. Savaş biraz durulmuş olsa da hava kardıktan sonra Lolafelluce'de olmak istemezdiniz.

Bir gün geri dönerken Mitsubishi jipi yolun kenarında ters dönmüş, hâlâ dumanlar çıkarır halde bulduk. Ön tarafı patlayıp parçalanmıştı, sürücü kapısı açıktı ve ön camlardan geriye kalanların üstünde kan vardı.

"Siktir, bu yarbayın arabası," dedi Koca Klew.

Üsse kurulmuş bir muharebe ameliyathane çadırı vardı. Kenarları olmadığından daha çok iki ucuna iki büyük fan konmuş bir kameriyeye banziyordu. O gün hava sıcaklığı otuz sekiz derecenin üzerindeydi. Diğer bir deyişle her zamanki gibiydi. Jamieson'ın çığlıklarını duyabiliyorduk.

Hapçı koşarak oraya gitti, giderken çantasını omzundan attı. Geri kalanlarımız da onu izledik. Çadırda başka iki hasta daha vardı, onlar da kendi boklarına batmışlardı belli ki ama Jamieson kadar boktan bir vaziyette değillerdi, ayaktaydılar. Birinin kolu askıdaydı, diğerinin de başı sargı beziyle sarılmıştı.

Jamieson portatif bir karyolada kolunda bir şeyle yatıyordu, sanırım adına *ringer laktat* diyorlardı. Sol ayağının olduğu yerde basınçlı bandaj vardı ama ayak gitmişti ve bandaj çoktan kan sızdırmaya başlamıştı. Sol yanağı parçalanıp yırtılmıştı, o gözü kanıyordu ve göz çukurunda yamulmuştu. İki asker onu tutarken bir sıhhiyeci ona morfin tableti yutturmaya çalışıyordu ama yarbay buna izin vermiyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu, sağlam gözü yerinden pörtlemişti ve dehşet içindeydi. İş Hapçı'ya kaldı.

"Acıyor!" diye bağırdı. Yarbayın o eski amirane (bazen komik) halinden geriye bir şey kalmamıştı. Acı bunların hepsini yutmuştu. "Acıyor! Siktir lanet olsun çok *acıyor*!"

"Helikopter yolda," dedi sıhhiyelerden biri. "Sakin ol. Bunları yut. Daha iyi his..."

Jamieson kanlı bir elini havaya kaldırdı ve vurup hapları savurdu. Johnny Capps hapları bulup topladı.

"*Acıyor! Acıyor! ACIYOOOOOR!*"

Hapçı karyolanın yanında diz çöktü. "Beni dinleyin komutanım. Acı için bir tedavim var, morfinden daha iyi."

Jamieson'ın sağlam gözü Hapçı'ya döndü ama bir şey gördüğünü sanmıyorum. "Briggs? Sen misin?"

"Evet, komutanım, Sıhhiye Briggs. Şarkı söylemeniz gerek."

"Çok canım yanıyor!"

"Şarkı söylemeniz lazım. Acıyı ikinci plana atmanızı sağlayacak."

"Bu doğru komutanım," dedi Taco ama bana *bu ne lan* der gibi baktı.

"Başlıyoruz," dedi Hapçı. Şarkı söylemeye başladı. Güzel bir sesi vardı. "*If you go down to the woods today*... şimdi siz."

"Acıyor!"

Hapçı onu sağ omzundan tuttu. Jamieson'ın gömleğinin diğer tarafı parçalanmıştı ve kan sızıyordu. "Söyleyin, daha iyi hissedeceksiniz. Kesin. Bir kez daha başlıyorum. *If you go down to the woods today*..."

"*If you go down to the woods today*," dedi yarbay çatlak bir sesle. Sonra: "The Teddy Bears' Picnic mi? Dalga mı geçiyor..."

"Hayır, söyleyin." Hapçı etrafına bakındı. "Birileri yardım etsin. Lanet şarkıyı kim biliyor?"

Tesadüf ya ben biliyordum, kardeşim daha bebekken annem bunu ona söylerdi. Cathy uyuyana dek tekrar tekrar söylerdi.

Hiç şarkı söyleyemezdim ama söyledim. "*If you go down to the woods today you're sure of a big surprise. If you go down to the woods today*..."

"*Better go in disguise*," diye bitirdi Jamieson. Sesi hâlâ çatlaktı.

"Hah, böyle işte," dedi Hapçı ve söyledi: "*For every bear that ever was will gather there for certain*..."

Başının etrafı sarılı olan adam katıldı. Hoş, güçlü bir bariton sesi vardı. "*Because today's the day teddy bears have their piiic-nic*!"

"Hadi Yarbay," dedi Hapçı, hâlâ onun yanında diz çökmüş halde. "*Because today's the day*..."

"*The teddy bears have their piiic-nic*." Jamieson büyük bir kısmını söyledi, sonunu başı sargılı adamın söylediği gibi uzatarak söyledi ve Johnny Capps bu sırada morfin haplarını onun ağzına attı, bombaları bıraktı.

Hapçı Ateşli Dokuz'dan kalanlara bakmak için başını çevirdi. Seyircileri katılmaya teşvik eden, berbat haldeki bir müzik grubunun lideri gibiydi. "*If you go down to the woods today*... hadi, *hep beraber*!"

Böylece Ateşli Dokuz üyeleri "Teddy Bears' Picnic"in ilk kıtasını Yarbay Jamieson'a söyledi, çoğu üçüncü kez söylemeye başlayana dek numara yapıyordu. Üçüncü seferde sözleri öğrenmişlerdi. İki yaralı

adam da katıldı. Sıhhiyeler katıldı. Dördüncü tekrarda Jamieson yüzünden terler boşanırken tüm şarkıyı söyledi. İnsanlar ne olduğuna bakmak için çadıra koşuyordu.

"Acı azaldı," dedi Jamieson nefes nefese.

"Morfin etkisini gösteriyor," dedi Albie Stark.

"Ondan değil," dedi Jamieson. "Yeniden. Lütfen. Yeniden."

"Bir kez daha," dedi Hapçı, "biraz duygu katın. Bu bir piknik şarkısı, boktan bir cenaze şarkısı değil."

Söyledik: *If you go down the woods today you're sure of a big surprise!*

Ne olduğuna bakmaya gelen askerler de katıldı. Jamieson kendinden geçtiği sırada o aptal lanet şarkıyı avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyen dört düzine adam olmuştuk, Yarbay Jamieson'ı yukarı almaya gelen helikopteri, toz kaldırana ve neredeyse hemen tepemizde durana dek duymadık. Bunu hiç unutamam

10

"Ne yapıyorsun?"

Billy rüyasından sıçrayıp etrafına bakındı ve yatak odasının kapısında duran Alice Maxwell'i gördü. Morlukları beyaz teninde çok belirgin görünüyordu. Şişip yarı kapanmış sol gözü, Billy'nin aklına yeniden, son hızda çalışırken bile hiçbir boka yaramayan vantilatörlerin olduğu o sıcak çadırda yatan yarbayı getirmişti. Yataktan yeni kalkan Alice'in saçı darmadağındı.

"Hiçbir şey. Oyun oynuyorum." Kaydete tıkladı, sonra bilgisayarı kapatıp ekranını indirdi.

"Oyun olamayacak kadar çok yazma sesi geliyordu."

"Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Alice bu fikri tarttı. "Çorban var mı? Açım ama çiğnenmesi gereken bir şeyler yemek istemiyorum. Sanırım yanağımın içini ısırmışım. Bilincimi kaybettiğim sırada olmalı çünkü böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum."

"Domates mi tavuklu *noodle* mı?"

"Tavuklu noodle lütfen."

Bu iyi bir karar olmuştu çünkü kiler dolabında iki kutu tavuklu noodle ama sadece bir tane domates çorbası vardı. Çorbayı ısıttı ve ikisine de bol kepçe birer tabak koydu. Alice ikinci tabağı istedi ve yanında bir parça yağlı ekmek? Ekmeği tavuk suyuna bandı, Billy'nin kendi boş kâsesinin ardından ona baktığını görünce suçlu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Acıkınca domuz gibi oluyorum. Annem hep öyle diyor," dedi.

"Annen burada değil."

"İyi ki değil. Bana deli derdi. Muhtemelen deliyim de zaten. Uzaklara gidersem başımın belaya gireceğini söylemişti ve haklıymış. Önce bir tecavüzcüyle çıktım, şimdi de bir..."

"Devam et, söyleyebilirsin."

Ama söylemedi. "Kingston'da kalmamı ve kardeşim gibi güzellik okuluna gidip kuaför olmamı istiyordu. Gerry iyi para kazanıyor, benim de kazanabileceğimi söyledi."

"Neden işletme fakültesine burada gitmek istedin? Anlamıyorum."

"Hâlâ iyi sayılabilecek en ucuz okul buydu. Bitirdin mi?"

"Evet."

Kâse ve kaşıklarını alıp lavaboya koydu, elleri boşta kaldığı anda farkında olmadan tişörtü çekip poposundan uzaklaştırdı. Billy onun yürüyüşüne bakınca hâlâ bayağı acı çektiğini anlayabiliyordu. Ona "Teddy Bears' Picnic"in ilk kıtasını söyletmesi gerektiğini düşündü. Beraber de söyleyebilirlerdi, düet gibi.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Hiç."

"Tipime değil mi? Boks maçından çıkmış gibiyim."

"Hayır, sadece askerde olduğum zamanlardan hatırladığım bir şeye güldüm. Kıyafetlerin artık kurumuş olabilir."

"Muhtemelen kurumuşlardır." Ama yine de olduğu gibi geri oturdu. "O adamı vurman için biri sana para mı verdi? Verdiler değil mi?"

Billy okyanus ötesi bir bankada güvende olan –cep harçlığı dışındaki– yarım milyonu düşündü. Sonra ödenmeyen bir buçuk milyonunu düşündü. "Karmaşık."

Alice ince bir gülümsemeyle karşılık verdi: sıkılmış dudaklarla, diş göstermeden. "Ne karmaşık değil ki?"

11

Alice televizyonda kablolu kanallarda gezindi, listede aşağıdan yukarı doğru çıktı. Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın dans ettiği TCM'de bir süre durdu, sonra devam etti. Bir süre güzellik ürünleri tanıtan uzun bir reklam izledi, sonra televizyonu kapattı.

"*Sen* ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bekliyorum, diye düşündü Billy. Yapacak başka bir şey yok. Alice odadayken hikâyesi üzerinde çalışamazdı. Kendini izleniyor gibi hissederdi, ayrıca Alice ne yazdığını bilmek isterdi. Hayatındaki tüm tuhaf olaylar arasında –ki bayağı çoklardı– Pearson Sokak'ta geçirdiği şu zamanlar en tuhafı olabilirdi.

"Arkada ne var?"

"Küçük bir bahçe, etrafında tek tük ağaç büyümüş bir lağım çukuru ve herhalde depo olarak kullanılan birkaç bina. Belki de trenlerin hâlâ şurada durduğu zamanlardan kalmadır." Şimdi perdesi çekili duran periskop pencereyi işaret etti. Yağmur yine bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve dışarıda bakılacak hiçbir şey yoktu. "Depolar artık terk edilmiş sanırım."

Alice iç çekti. "Bu bütün şehirdeki en ölümsü mahalle olmalı."

Billy ona ölü kelimesinin kural gereği böyle bir ek alamayacağını söylemeyi düşündü. Söylemedi çünkü Alice haklıydı.

Alice boş televizyona baktı. "Netflix'in yoktur herhalde?"

Aslında ucuz bilgisayarlarından birinde vardı ama sonra aklına daha iyi bir şey geldi. "Jensenlarda var. Üst kattakiler hani? Hepsini yemedilerse patlamış mısır da var. Ben almıştım."

"Eteğim kurumuş mu bir bakayım."

Banyoya girip kapıyı kapattı. Billy kilit sesini duydu, bu Billy'nin hâlâ pekâlâ gözlem altında olduğunu gösteriyordu. Alice banyodan çıktığında üzerinde kot eteği ve Black Keys tişörtü vardı. Üst kata çıktılar. Billy, Jensenların alt kattaki kendi televizyonundan dört kat daha büyük olan televizyonunda Netflix'i nasıl açacağını çözmeye çalışırken Alice onların yatak odası penceresinden arka bahçeye baktı.

"Mangal var," dedi geri dönünce. "Üzeri kapatılmamış ve resmen bir gölün içinde kalmış. Bütün arka bahçe göle dönmüş."

Billy kumandayı ona verdi. Alice seçenekler arasında birkaç dakika boyunca dolaştı ve sonra Billy'ye *The Blacklist*'i sevip sevmediğini sordu.

"Hiç izlemedim."

"O zaman en başından başlarız."

Dizinin konusu gülünçtü ama Billy'yi sardı çünkü ana karakter Red Reddington eğlenceli ve becerikli biriydi. Her zaman bir adım ilerideydi, Billy de öyle olmayı dilerdi. Dışarda şakır şakır yağmur yağarken üç bölüm izlediler. Billy Jensenların mikrodalgasında patlamış mısır yaptı ve ikisi de iyice tıkındılar. Alice kâseleri yıkayıp bulaşıklığa koydu.

"Daha fazla izleyemem, başım ağrıyacak," dedi. "Sen istersen izle. Ben aşağı ineceğim sanırım."

Gündelik. Sıradan bir olay. *Dubleks bir evi paylaşan ev arkadaşlarıymışız gibi*, diye düşündü Billy. *Sitkom dizi karakterleri olabiliriz. Varoluşsal Çift.* Alice'e ona da şimdilik bu kadarının yettiğini söyledi, gerçi başka bir zaman bir daha Red izlemeye hayır demezdi.

Jensenların evini kilitledi ve Billy'nin dairesine indiler. Patlamış mısırın ardından ikisi de akşam yemeği istemiyordu. Bunun yerine haberleri izleyip hazır puding yediler. "Tam abur cubur maratonu," dedi Alice. "Annem..."

"Başlama," dedi Billy ona.

Joel Allen suikastı artık ana haber değildi. Senatobia'da, Mississippi sınırında bir gaz patlaması olmuştu, üç ölü, iki ağır yaralı vardı. Ayrıca Red Bluff'ın batısındaki otoban sel yüzünden geçici bir süreliğine kapatılmıştı.

"Burada ne kadar süreliğine kalacaksın?" diye sordu Alice.

Billy de bunun üstüne kafa yoruyordu. Onu arayan insanlar –yerel polis, FBI, muhtemelen Nick'in zorbaları– şehirde saklandığını düşünüyorsa beş, altı gün, belki bir hafta saklandığı yerde kalacağını düşünebilirdi. Pearson Sokak'ta onları gerçekten de atışı yaptıktan hemen sonra kaçtığına inandıracak kadar uzun süre kalması gerekiyordu. Tabii Alice kaçıp işleri karıştırmazsa.

"Dört gün daha. Belki beş. Bunu yapabilir misin Alice?" Adını ilk kez mi söylüyordu? Hatırlayamıyordu.

"O hapın ne kadara patladığını gördüm," dedi Alice. "Kalırsam ödeşmiş olur muyuz?"

Onu kandırıyor olabilirdi ama Billy sanmıyordu. Alice'in de iyileştirmesi gereken yaraları vardı ve onun tehlikeli olmadığına karar vermişti. En azından ona karşı. Gerçi kıyafetlerini giyerken banyo kapısını kilitlemişti, yani hâlâ güven sorunları vardı. Billy kendini başka türlüsüne ikna etmeye çalışırsa kendini kandırmış olurdu.

"Evet," dedi Billy. "Ödeşmiş oluruz."

12

İlk kavgalarını o gece on buçukta ettiler. Kim yatakta uyuyacak kim kanepede uyuyacak kavgasıydı. Billy yatağı onun almasında ısrar etti, kanepede rahat edeceğini söyledi.

"Cinsiyetçi bir hareket bu."

"Kanepede uyumak mı cinsiyetçi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Erkekçe davranmak cinsiyetçi. Kanepe için çok uzunsun. Ayakların yere sarkar."

"Buraya koyarım." Koltuğun koluna vurdu.

"O zaman da bütün kan bacaklarından çekilir ve bacakların uyuşur."

"Sen..." Doğru kelimeleri ararken tereddüt etti. "...Saldırıya uğradın. Dinlenmen gerek. *Uyuman* gerek."

"Kanepeyi istiyorsun çünkü oturma odasında kalırsam kaçabileceğimi düşünüyorsun. Ki kaçmayacağım. Bir anlaşma yaptık."

Evet, diye düşündü Billy, *ve sözünü tutarsa ben gittikten sonra ona sorulacak sorularla nasıl başa çıkacağını konuşmamız gerek.* Alice'in Stockholm Sendromu'nu bilip bilmediğini merak etti. Bilmiyorsa ona açıklaması gerekecekti.

"Yazı tura atalım." Cebinden bir bozukluk çıkardı.

Alice elini uzattı. "*Ben* atacağım. Sana güvenmiyorum, sen bir suçlusun."

Bu Billy'yi güldürdü. Alice gülmedi ama en azından biraz gülümsedi. Billy, Alice kendini tam anlamıyla rahat hissettiğinde çok güzel bir gülümseme göreceğini düşündü.

Bozukluğu ona verdi. Alice havadayken seçmesini söyleyip parayı bu konuda deneyimliymiş gibi havaya savurdu. Billy yazı dedi (hep yazı derdi, bunu Taco'dan öğrenmişti) ve yazı çıktı.

"Yatağı sen al," dedi Billy ve Alice karşı çıkmadı. Hatta biraz rahatlamış görünüyordu. Hâlâ dikkatli yürüyordu.

Yatak odasının kapısını kapattı. Altındaki ışık söndü. Billy ayakkabılarını, pantolonunu ve tişörtünü çıkarıp kanepeye uzandı. Arkasına uzanıp lambayı kapattı.

Alice çok sessizce, diğer odadan seslendi. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi o da. "Alice."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

1

Billy yeniden Felluce'deydi ve bebek ayakkabısı yoktu.

O, Hapçı, Taco ve Albie Stark ters dönmüş bir taksinin arkasındaydılar, Dokuz'un geri kalanı da yanmış bir fırın kamyonunun arkasında. Albie başı Taco'nun kucağında yatarken Hapçı onun yaralarını sarmaya çalışıyordu, ki bu boktan bir şaka gibiydi çünkü Mayo Clinic'teki tüm doktorlar bir araya gelse bile onun yaralarını tedavi edemezdi. Taco'nun kucağı kan gölüne dönmüştü.

Önemli bir şey yok, sadece sıyırıp geçti, demişti Albie hacılar onları tuzağa düşürdüğünde ve dördü ters dönmüş Corolla'nın arkasına saklandığında. Elini boynunun yan tarafına bastırmıştı ama gülümsüyordu. Derken parmaklarının arasından kan fışkırdı ve Albie güçlükle nefes almaya başladı.

Köşeden sonraki ikinci evden üzerlerine ağır ateş açılmıştı, üst kattaki pencerelerde ve çatıda isyancılar vardı, mermiler taksinin alt gövdesinden *tak tak tak* ses çıkarıyordu. Taco hava desteği istemişti, fırın kamyonunun arkasındakilere bir savaş helikopterinin yolda olduğunu, iki güdümlü füzenin bu bokları iki, belki dört dakikaya susturacağını haykırdı, Hapçı dizlerinin üzerindeydi, tozlu kıçı havadaydı ve iki eliyle Albie'nin boynunun yan tarafına bastırıyordu ama kan durmadan akıyordu, Albie'nin kalbinin her bir atışıyla yeniden kan fışkırıyordu, Billy Taco'nun kocaman açılmış gözlerinde gerçeği görebiliyordu.

George, Horoz, Johnny, Kocaayak ve Klew kamyonun arkasından kurşunlara karşılık veriyorlardı çünkü çatıdaki adamların taksinin arkasında duran Billy ve diğerlerini vuracak açıyı neredeyse yakaladıklarını görebiliyorlardı; tam gizlenemiyorlardı, ölümcül bir geometri vardı. İki güdümlü füzeler gelene dek belki dayanırlardı belki de dayanamazlardı.

Billy daha bir dakika önce onu kaybetmiş olabileceğini, yakınlarda olabileceğini, onu eline alırsa her şeyin sihirli bir biçimde yola gireceğini, "The Teddy Bears' Picnic" söylemek gibi olacağını düşünerek bebek ayakkabısını aradı ama yakınlarda yoktu ve Billy yakınlarda olmadığını biliyordu ama onu aramak artık son hırıltılı nefeslerini alan, ayrılmadan önce dünyayı içine mümkün olduğunca çekmeye çalışan Albie'ye bakmak zorunda kalmamak demekti. Billy onun ne gördüğünü ve diğer tarafa gittiğinde ne göreceğini merak etti, cennet kapıları, altın kıyılar mı, yoksa sadece karanlık mı, Johnny Capps kamyonun arkasından bağırıyordu, *Bırakın onu, bırakın, bırakın, buraya gelin,* diye bağırıyordu, ama onu bırakmayacaklardı çünkü bu yapılmazdı, kimse arkada bırakılmazdı, bu talim çavuşu Uppington'ın en önemli kuralıydı ve ayakkabı orada değildi, hiçbir yerde yoktu, kaybetmişti, şansları da onunla gitmişti, Albie de gidiyordu, neredeyse gitmişti, zorla alınan o korkunç nefesler, Billy'nin botunda bir delik aradı, kanadığını fark etti, lanet ayağından vurul...

2

Billy yerinden öyle bir sıçrayarak kalktı ki az daha kanepeden düşüyordu. Pearson Sokak'taydı, Felluce'de değil ve nefes almak için çırpınan Albie Stark değildi.

Yatak odasına koştu ve Alice'i bir eli boynunda yatakta otururken buldu, korkunç bir şekilde Albie'nin en başta kurşunun onu sadece sıyırdığını sandığı andaki haline benziyordu. Gözleri kocamandı ve panikle doluydu.

"Bez..." *Hıuh!* "...Bez!" *Hıuh!*

Billy banyoya gidip bir bez aldı. Suyun sıcak akmasını beklemeden ıslattı ve geri geldi, bezi onun yüzüne serdi, göz çukurlarından düşüp yanaklarında sallanacak kadar pörtlemiş görünen gözleri örttüğü için memnundu.

Alice hâlâ güçlükle nefes alıyordu.

Billy ona "Teddy Bears' Picnic"in ilk mısrasını söyledi.

Hıuh! Hıuh! cevabını aldı.

"Tekrar et Alice! Şarkı söyle! Açılacaksın! *If you go down to the woods today...*"

"If you... go down... to the woods today..." Her iki üç kelimenin ardından zorla nefes alıyordu.

"You're sure of a big surprise."

Alice bezin altında başını iki yana salladı. Billy onun omzunu tuttu, moraran omzunu, onun canını yaktığını biliyordu ama bunu yine de yaptı. Ona ulaşmak için her şeyi yapardı. "Tek nefeste, *you're sure of a big surprise.*"

"You're sure... big surprise." Hıuh!

"Fena değil ama harika da değil. Şimdi iki satırı birden söyle, içine biraz duygu kat. *If you go down to the woods today, you're sure of a big surprise.* Benimle söyle. Beraber."

Alice onunla söyledi, düetin ona düşen kısmı ıslak bez yüzünden boğuktu, her nefes aldığında bezde ağız biçiminde hilal bir gölge oluşuyordu.

Nefes alışı sonunda rahatlamaya başladığında Billy onun yanına oturdu. Kolunu omzuna attı. "İyisin. Bir şeyin yok."

Alice bezi yüzünden aldı. Nemli koyu renk saç tutamları alnına yapışmıştı. "Bu şarkı ne?"

"'Teddy Bears' Picnic.'"

"Her zaman işe yarıyor mu?"

"Evet." Tabii boğazının yarısı patlatılmadıysa.

"Telefonuma indirmem gerek." Sonra hatırladı. "Siktir, telefonum yok."

"Bilgisayarlardan birine indiririm," dedi Billy ve oturma odasını işaret etti.

"Neden bu kadar çok bilgisayarın var? Ne için kullanıyorsun?"

"İnandırıcılık sağlama. Yani..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Bu da girdiğin kılığın bir parçası. Peruk ve sahte göbek gibi." Avucunun alt kısmıyla nemli saç tutamlarını alnından itti. "Beni boğduğunu gördüm rüyamda. Tripp'in. Beni boğup öldüreceğini sandım. Kendi sesine benzemeyen tuhaf, hırıltılı bir sesle, 'Külotunu indir,' diyordu. Sonra uyandım..."

"...ve nefes alamıyordun."

Alice başıyla onayladı.

"*Kurtuluş* diye bir film var, izledin mi? Kano gezisine çıkan adamlar hakkında?"

Alice ona delirmiş gibi baktı. "Hayır. Ne alaka?"

"Külotunu indir o filmden bir replik." Alice'in boynunun yan tarafındaki izlere dokundu, çok hafifçe. "Rüyan aklında kalan bir anıydı. Tamamen bilincini kaybetmeden önce duyduğun son şey buydu muhtemelen, sadece içkine koyduğu şeyden dolayı değil, seni boğduğu için. Neyse ki seni öldürmedi. Muhtemelen kasten yapmazdı bunu ama yine de ölmüş olurdun."

"*If you go down the woods today, you're in for a big surprise.* Tamam, devamı nasıl?"

"Bütün şarkıyı hatırlamıyorum ama ilk satır böyle: *If you go down the woods today, you're in for a big surprise. If you go down the woods today, you better go in disguise.* Annen bunu sana hiç söylemedi mi?"

"Annem şarkı söylemez. Güzel bir sesin var."

"Sen öyle diyorsan."

Kısa bir süreliğine beraber oturdular. Alice yine düzgün nefes alıyordu, şimdi krizi geçtiğinden Billy onun sadece (bir şekilde üzerine kusmayı atladığı) Black Keys tişörtünü giydiğini ve

kendisinin de üzerinde sadece baksırının olduğunu fark etti. Ayağa kalktı. "Bir şeyin yok artık."

"Gitme. Daha değil."

Billy yeniden oturdu. Alice ona yer açtı. Billy onun yanına uzandı, başta gergindi, kolunu arkasına uzatıp uyduruk bir yastık yaptı.

"Bana o adamı neden öldürdüğünü anlat." Duraksadı. "Lütfen."

"Pek de uyku öncesi hikâyesi sayılmaz."

"Dinlemek istiyorum. Anlamak istiyorum. Çünkü sen kötü birine benzemiyorsun."

Kendime hep öyle olmadığımı söyledim, diye düşündü Billy ama son olaylar bunun doğruluğunu sorgulattı. Suçlulukla komodinde duran Flamingo Dave resmine baktı.

"Burada konuşulan burada kalır," dedi Alice ona çekingen bir tavırla gülümseyerek.

Aşırı boktan bir uyku hikâyesiydi ama Billy ona Frank Macintosh ve Paul Logan'ın onu otelden almaya gelişinden başlayarak her şeyi anlattı. İsimleri değiştirmeyi düşündü (yazdığı ilk hikâyede yaptığı gibi) ama sonra bunun pek anlamı olmayacağına karar verdi. Ken Hoff'u haberlerden biliyordu, Giorgio'yu da. Tek bir istisna yaptı: Nick Majarian Benjy Compson oldu. Onun adını bilmek daha sonraki zamanlarda hayatı onun için tehlikeli kılabilirdi.

Billy her şeyi yüksek sesle dile getirmenin kendi zihnindekileri de berraklaştırabileceğini düşünmüştü. Öyle olmadı ama Alice'in nefesi rahatlamıştı. Sakindi. Hikâye en azından bu kadarını yaptı. Alice düşünüp taşındıktan sonra, "Bu Benjy Compson seni tuttu, peki onu kim tuttu?" diye sordu.

"Bilmem."

"Hem diğer adamı, Hoff'u neden bu işe karıştırdılar? Bu gansterlerden biri sana silah bulamaz mıydı? Bunu yaparken yakalanmadan?"

"Binanın sahibi Hoff diye sanırım. Atışı yaptığım bina. Eh, sahibi oydu."

"Bilmem ne kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığın bina. Savaş muhabirleri gibi."

Savaş muhabiri, diye düşündü Billy. Evet. Irak'a gelip giden, zırhlı kıyafet ve kask giyen, sonra hikâyeleri bittiğinde bunları çıkarıp eve gidebilen muhabirler gibi.

"O kadar uzun değildi." Uzundu.

"Yine de kulağa fena karmaşık geliyor."

Billy'ye de öyle geliyordu.

"Sanırım artık uyuyabilirim." Ona bakmadan ekledi. "İstersen kalabilirsin."

Billy bedeninin belden aşağısının ona yeniden ihanet edebileceğini düşünerek kanepeye gitse daha iyi olacağını söyledi. Alice belki de anlamıştı çünkü ona bakıp başını salladı, sonra yan tarafına dönüp gözlerini kapattı.

3

Sabahleyin Alice ona sütlerinin neredeyse bittiğini ve Cheerios'un kuru kuru iyi gitmediğini söyledi. *Ben bilmiyormuşum gibi*, diye düşündü Billy. Yumurta önerdi, Alice sadece bir tane kaldığını söyledi. "Neden sadece yarım düzine aldın bilmem."

Çünkü misafir beklemiyordum, diye düşündü Billy.

"İki kişilik yemek hazırlamayı beklemediğini biliyorum," dedi Alice.

"Zoney Market'e giderim. Orada süt ve yumurta vardır."

"Pine Plaza'daki Harps'a gidersen domuz pirzola falan alabilirsin. Yağmur olur da kesilirse mangalda ızgara yapabiliriz. Biraz da salata alırsın, poşetli satılanlardan. O kadar uzak değil."

Billy'nin ilk aklına gelen kızın kaçabilmek için ondan kurtulmaya çalıştığı oldu. Sonra onun yanağındaki ve alnındaki sararan

morluklara, yeni inmeye başlayan şişmiş burnuna baktı ve hayır diye düşündü, aksine. Yerleşiyor. Kalma niyetinde. En azından şimdilik.

Dışarıdan birine bu çılgınca gelebilirdi ama içeride mantıklı geliyordu. O olmasa yağmur oluğunda ölebilirdi, ona tecavüz etmek istediğine dair bir harekette de bulunmamıştı. Aksine, dışarı çıkıp o şerefsizlerden birinin onu hamile bırakması ihtimaline karşılık acil durum hapı almıştı. Hem kiralık Ford Fusion'ı da düşünmesi gerekiyordu. Şehrin diğer ucunda onu bekliyordu. Onu buraya getirmenin vakti gelmişti, böylece güvenli olduğunu düşündüğü anda Nevada'ya doğru yola çıkabilirdi.

Ayrıca Alice'i sevmişti. Kendini toparlaması hoşuna gidiyordu. Birkaç panik atak geçirmişti tabii ama kim uyuşturucu verilip toplu tecavüze uğradıktan sonra panik atak geçirmezdi ki? Okula dönmekten bahsetmemişti, onun için endişelenebilecek arkadaş ya da tanıdıklardan bahsetmemişti, annesini (ya da kuaför ablasını) aramak için içi içini yememişti. Alice'in boşlukta olduğunu düşünüyordu. Sonrasında ne yapacağını çözmeye çalışırken hayatını duraklamaya almıştı. Billy psikiyatrist değildi ama bunun gerçekten sağlıklı olabileceğini sanıyordu.

O adiler, diye düşündü Billy, bu aklından ilk kez geçmiyordu. *Bilinci yerinde olmayan bir kıza tecavüz eden pislikler. Kim yapar böyle bir şeyi?*

"Tamam, alışveriş. Sen burada kalacaksın, değil mi?"

"Evet," dedi Alice bu olağan bir durummuş gibi. "Ben sütün sonuyla gevrek yiyeceğim. Sen yumurta yiyebilirsin." Ona tereddütlü bir bakış attı. "Senin için uygunsa tabii. Değilse diğer türlü de yapabiliriz. Sonuçta bunlar senin yiyeceklerin."

"Uygun. Kahvaltıdan sonra göbeğim konusunda bana yine yardımcı olur musun?"

Bu onu güldürdü. İlk gülüşü.

4

Yemek yerlerken Billy, Alice'e Stokholm Sendromu'nun ne olduğunu bilip bilmediğini sordu. Bilmiyordu, bu yüzden açıkladı. "Polis beni tespit eder ve yakalarsa buraya gelirler. Onlara evden çıkmaya korktuğunu söyle."

"Korkuyorum zaten," dedi Alice, "ama senden korktuğum için değil. İnsanların beni böyle görmesini istemiyorum. İnsanların beni hiç görmemesini istiyorum, en azından bir süreliğine. Ayrıca seni yakalamazlar. Taktığın tüm o şeylerle bayağı farklı görünüyorsun." Parmağını nasihat verircesine kaldırdı. *"Ama."*

"Ama ne?"

"Sana şemsiye lazım çünkü peruklar yağmurda hep peruk gibi görünür. Su üzerinde birikiyor. Gerçek saç sadece ıslanıp yapışır."

"Şemsiyem yok."

"Jensenların dolabında bir tane var. İçeri girince kapının yanındaki dolap."

"Dolaplarına ne zaman baktın?"

"Sen patlamış mısır yaparken. Kadınlar başka insanların neleri olduğuna bakmayı sever." Mutfak masasının karşısından ona baktı, o Cheerios'unu, Billy yumurtasını yiyordu. "Bunu bilmiyor muydun gerçekten?"

5

Şemsiye, yağmuru sarı peruğundan uzak tutmaktan daha fazlasını yaptı, yüzünü gizledi ve evden çıkıp en yakın otobüs durağına giderken kendini mikroskop lamındaki bir böcek gibi hissetmemesini sağladı. Alice'in nasıl hissettiğini tam olarak anlayabiliyordu çünkü kendisi de öyle hissediyordu. Eczaneye gitmek çok stresliydi ama bu daha kötüydü çünkü daha uzağa gidiyordu. Pine Plaza'ya yürüyebilirdi, nispeten yakındı ve yağmur

yine hafiflemişti ama şehrin diğer ucuna yürüyemezdi. Bir şey daha vardı, bu şehirden ayrılmaya yaklaştıkça bunu yapamadan yakalanmaktan o kadar çok korkuyordu.

Polislerle Nick'in adamlarını boşver ya David Lockridge hayatından biriyle karşılaşırsa? Harps'ta kolunda küçük alışveriş sepetiyle bir köşeyi dönüp Paul Ragland ya da Pete Fazio'yla karşılaştığını hayal etti. Onlar onu tanımayabilirdi ama bir kadın tanırdı. Alice'in peruk ve sahte göbekle farklı göründüğünü söylemesi önemli değildi, Phil onu tanırdı. Corinne Ackerman tanırdı. Yarı sarhoş Jane Kellogg bile tanırdı, tamamen sarhoş olsa bile. Billy bundan emindi. Böylesi bir karşılaşmanın istatiksel olarak pek mümkün olmadığını biliyordu ama bu tip şeyler her zaman oluyordu. Kavuşunca âşıklar, biter tüm yolculuklar, bilmelidir bunu her bilgenin oğlu.*

Çıkmadan önce internetten otobüs programını incelemişti, Rampart Sokak'ta 3 Numaralı otobüsü bekledi, başka üç kişiyle birlikte otobüs durağının altında durdu, açık bırakmak tuhaf görüneceğinden şemsiyeyi kapatmıştı. Hiç kimse ona bakmadı. Hepsi telefonlarına bakıyordu.

Fusion çalışmayınca otoparkta kötü bir an yaşadı, sonra çalıştırmak için frene basması gerektiğini hatırladı. *Salak*, diye düşündü.

Pine Plaza'ya sürdü, hem yeniden direksiyon başında olmak hoşuna gidiyordu hem de küçük bir kazaya karışacak ya da başka bir şekilde polisin (beş kilometrelik yolda yanından iki polis arabası geçmişti) dikkatini çekecek diye paranoyaya kapılıyordu. Harps'tan et, süt, yumurta, ekmek, kraker, bir paket salata, sos ve konserve yiyecekler aldı. Tanıdığı kimseyle karşılaşmadı, hem zaten neden karşılaşsındı ki? Evergreen Sokak, Midwood'daydı ve Midwood'da yaşayanlar Save Market'ten alışveriş yapıyordu.

Dalton Smith, Mastercard'ıyla alışverişini ödedi ve Pearson Sokak'a sürdü. Evin yanındaki çatlaklı garaj yoluna park etti ve aldıklarıyla beraber aşağı indi. Daire boştu. Alice gitmişti.

---

* *On İkinci Gece*, William Shakespeare, II. Perde III. Sahne'den bir parça. (ç.n.)

6

Aldıklarını koymak için iki tane bez alışveriş torbası satın almıştı, üzerlerine HARPS ve HOMETOWN FRESH yazısı basılmıştı. Billy boş oturma odasına ve mutfağa bakarken torbalar yere kadar sarktı. Yatak odası kapısı açıktı, orasının da boş olduğunu görebiliyordu ama yine de belki banyodadır diye seslendi. Ama o kapı da açıktı, Alice orada olsa kapıyı kapatırdı, o yokken bile. Bunu biliyordu.

Tam olarak korkmamıştı. Daha çok... Ne? Kalbi mi kırılmıştı? Hayal kırıklığı mı yaşıyordu?

Sanırım evet, diye düşündü. Aptalcaydı ama olan buydu işte. Alice seçeneklerini değerlendirdi o kadar. *Bunun olabileceğini biliyordun. Ya da bilmeliydin.*

Mutfağa gidip torbaları tezgâha koydu, kahvaltı bulaşıklarının bulaşıklıkta olduğunu gördü. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünerek oturdu ve şeker kâsesinin altına sıkıştırılmış bir kâğıt havlu gördü. Üzerine iki kelime yazmıştı: ARKA TARAFTAYIM.

Tamam, diye düşündü Billy ve derin bir nefes verdi. *Sadece arkadaymış.*

Billy buzdolabına konması gereken şeyleri kaldırdı, sonra bir kez daha elinde şemsiyeyle ön kapıdan çıkıp evin arkasına dolaştı. Alice mangalı suyun içinden çıkarmıştı. Izgarasını ovarak temizliyordu, sırtı Billy'ye dönüktü. Yine Jensenların girişteki dolabını yağmalamış olmalıydı çünkü üstündeki yeşil yağmurluk Don'undu. Dizlerinin altına kadar iniyordu.

"Alice?"

Alice çığlık atıp sıçradı, az daha mangalı deviriyordu. Billy uzanıp dengesini sağlaması için onu tuttu.

"Korkutsaydın keşke?" dedi Alice, sonra hırıltılı derin bir nefes aldı.

"Pardon. Sessizce yaklaşma niyetinde değildim."

"Eh..." *Hıuh!* "...Öyle yaptın ama."

"'Teddy Bears' Picnic'in ilk kısmını söyle," dedi Billy, pek de şaka yapmıyordu.

"Ben..." *Hıuh!* "...Hatırlamıyorum."

"If you go down to the woods today..." Ellerini kaldırıp hadi der gibi parmaklarını oynattı.

"If you go down to the woods today, you're in for a big surprise. Bir şeyler aldın mı?"

"Aldım."

"Domuz pirzola?"

"Evet. Başta gittin sandım."

"Eh, gitmedim. Bulaşık süngeri almadın değil mi? Çünkü bu yukarıdaki sonuncu ve bayağı kötü durumda."

"Sünger listede yoktu. Yağmurda temizlik çılgınlığına yakalanacağını düşünemedim."

Alice mangalın kapağını kapattı ve yüzünde umutlu bir ifadeyle ona baktı. "Biraz daha *Blacklist* izlemek ister misin?"

"Evet," dedi Billy ve öyle yaptılar. Üç bölüm daha. İkinci ve üçüncü bölüm arasında Alice pencereye gidip, "Yağmur duruyor. Güneş çıkmak üzere. Bence bu akşam mangal yapabiliriz. Salatayı aldın mı?"

Bu iş yolunda gidecek, diye düşündü Billy. *Gitmemeli, çok saçma, ama gerektiği sürece yolunda gidecek.*

7

O öğleden sonra güneş çıktı, ama yavaş yavaş, çıkmayı gerçekten istemiyormuş gibi. Alice pirzolaları mangalda pişirdi, dışı biraz yansa ve içi biraz pembe kalsa da ("Pek iyi bir aşçı değilim, pardon," demişti) Billy kendi payına düşenin hepsini yedi ve kemiğini kemirdi. Et güzeldi ama salata daha güzeldi. Salatayı yemeye başlayana dek sebzeye nasıl hasret kaldığını fark etmemişti.

Üst kata çıkıp biraz daha *Blacklist* izlediler ama Alice kıpırdanıp duruyor, kanepeden muhtemelen Don Jensen'ın köşesi olan,

yayları batan televizyon koltuğuna, sonra tekrar kanepeye geçiyordu. Billy onun muhtemelen annesi ve ablasıyla beraber tüm bu bölümleri izlediğini hatırladı. Red Reddington'ın numarasını çözdüğü için artık o da biraz sıkılmaya başlamıştı.

"Biraz para bırakmalısın," dedi Alice televizyonu kapatıp aşağı inmeye hazırlanırlarken. "Netflix için."

Billy bırakacağını söyledi, gerçi talih kuşları sağ olsun, Don ve Bev'in pek de ekonomik yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyordu.

Alice ona yatakta uyuma sırasının onda olduğunu söyledi, Billy kanepede geçirdiği akşamın ardından itiraz etmedi. Neredeyse anında uykuya daldı ama derinlerde bir yerde beyni kendini ya Alice panik atak geçirirse diye onu dinlemeye hazırlamış olmalıydı çünkü saat ikiyi çeyrek geçe Alice'in hırıltılı nefesini duyup tamamen uyandı.

Böyle bir durum için kapısını aralık bırakmıştı. Kapıya uzandı ama eli kulptayken durdu. Alice şarkı söylüyordu, çok alçak bir sesle.

"If you go down to the woods today..."

İlk mısrayı iki kere söyledi. Derin nefeslerinin arası açıldı ve sonra da tamamen kesildi. Billy yatağa geri döndü.

8

Hain bir virüsün altı ay içinde Amerika'yı ve neredeyse tüm dünyayı kapatacağını ikisi de bilmiyordu –kimse bilmiyordu– ama bodrum katındaki dördüncü günlerinde Billy ve Alice eve kapanmanın nasıl bir şey olacağını önceden görmüşlerdi. Dördüncü günün sabahında, Billy altın batıya yelken açmaya karar vermeden bir gün önce, üçüncü kata çıkıp inme egzersizini yapıyordu. Alice daireyi toparlamıştı ki buna pek gerek yoktu çünkü ikisi de özellikle dağınık değildi. Bunu yaptıktan sonra kanepeye çekilmişti. Billy altı kez merdiveni inip çıkmaktan nefes nefese

kalmış vaziyette içeri girdiğinde Alice televizyonda bir yemek programı izliyordu.

"Tavuk çevirme," dedi Billy. "Güzel görünüyor."

"Dışarıdan daha güzelini alabilecekken neden evde yapasın ki?" Alice televizyonu kapattı. "Keşke okuyacak bir şeyim olsaydı. Benim için bir kitap indirebilir misin? Belki bir dedektif hikâyesi? Ucuz bilgisayarlardan birine, seninkine değil."

Billy cevap vermedi. Aklına cesur ve korkutucu bir fikir gelmişti.

Alice onun yüzündeki ifadeyi yanlış anladı. "Bakmadım bir şeyine, dışı çizik olduğu için senin olduğunu biliyorum. Diğerleri yepyeni görünüyor."

Billy onun bilgisayarını karıştırdığını düşünmüyordu. Şifre kısmını geçemezdi zaten. Billy M151 gözcü dürbününü ve sadece kendisi için yazdığından nasıl dürbünün amacını açıklamadığını düşünüyordu. Yazdıklarını kendisinden başka kimse okumayacaktı. Ama şimdi biri vardı ve zaten hakkında bildiği şeyler düşünüldüğünde ne zararı olurdu ki?

Ama tabii ki zararı dokunabilirdi. Billy'ye. Eğer Alice okuduklarını beğenmezse. Sıkıcı olduğunu söyler ve daha ilginç bir şeyler isterse.

"Ne oluyor sana?" diye sordu Alice. "Tuhaf görünüyorsun."

"Hiç. Yani... Ben bir şeyler yazıyordum. Hayat hikâyesi gibi. Okumak isteyeceğini sanmıyorum ama..."

"Evet, isterim."

9

Onun kucağında Mac Pro'suyla oturup burada ve Gerard Kulesi'nde yazdıklarını okumasını izlemeye dayanamıyordu, bu yüzden Daphne ve Walter'ı sulamak için üst kata, Jensenlara çıktı. Mutfak masasına yirmi dolar ve *Netflix için* yazan bir not

bıraktı, sonra evde dolaşmaya başladı. Daha doğrusu eski karikatürlerdeki bebeğinin doğmasını bekleyen babalar gibi volta atıyordu. Don'un komodininin çekmecesindeki Ruger'a baktı, eline aldı, geri koydu, çekmeceyi kapattı.

Gergin olması çok gülünçtü, Alice işletme fakültesi öğrencisiydi, kitap eleştirmeni değildi. Lise İngilizce derslerini yarı uyur vaziyette, B ve C almaktan memnun olarak geçirmişti muhtemelen ve Shakespeare hakkında bildiği tek şey de adının kumpirle kafiyeli olduğuydu. Billy, yazdığı hikâyeyi Alice'in sevmeme ihtimaline karşı egosunu korumak için onun zekâsını küçük gördüğünün farkındaydı ve bu salakçaydı çünkü onun fikrinin önemli olmaması gerektiğinin, zaten hikâyenin de önemli olmaması gerektiğinin, uğraşması gereken daha önemli şeyler olduğunun farkındaydı. Ama önemliydi işte.

Sonunda aşağı indi. Hâlâ okuyordu ama başını ekrandan kaldırınca Billy onun gözlerinin kızardığını, gözkapaklarının şiştiğini görüp endişeye kapıldı.

"Ne oldu?"

Alice burnunu avucunun alt kısmıyla sildi, çocuksu bir hareketti, tuhaf bir şekilde sevimliydi. "Bunlar kız kardeşinin başına geldi mi gerçekten? O adam gerçekten... Onu *ezerek* mi öldürdü? Bunu uydurmadın değil mi?"

"Hayır. Gerçekten oldu." Billy birden kendisi de ağlayacak gibi oldu, gerçi yazarken ağlamamıştı.

"Beni bu yüzden mi kurtardın? Onun için mi?"

Seni kurtardım çünkü sokakta bıraksam polisler eninde sonunda buraya gelirdi, diye düşündü Billy. *Ama muhtemelen tek sebebi bu değildi. Kendimize ne zaman bütün sebeplerimizi açıkça söyleriz ki?*

"Bilmem."

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm." Alice ağlamaya başladı. "Ben benim başıma gelen kötü sanıyordum ama..."

"Senin başına gelen *kötüydü*."

"...Ama onun başına gelen daha kötü. Onu vurdun mu gerçekten?"

"Evet."

"İyi. İyi! Ve bir yuvaya götürüldün?"

"Evet. Seni üzüyorsa bırakabilirsin." Ama bırakmasını istemiyordu ve onu üzdüğü için üzgün değildi. Memnundu. Ona doğru uzandı.

Alice elinden almasından korkar gibi hemen bilgisayarı tuttu. "Geri kalanı okumak istiyorum." Sonra neredeyse suçlar gibi ekledi: "Yukarda aptal bir dizi izlemek yerine neden bununla uğraşmadın?"

"Çekindim."

"Tamam. Anlıyorum, ben de öyle hissediyorum, o yüzden bana bakmayı kes. Bırak da okuyayım."

Billy ağladığı için ona teşekkür etmek istedi ama bu tuhaf olurdu. Onun yerine beden ölçülerini sordu.

"Benim ölçülerim mi? Neden?"

"Harps'a yakın bir Goodwill mağazası var. Sana bir iki pantolon, birkaç tişört alabilirim. Belki bir spor ayakkabı. Sen okurken seni izlememi istemiyorsun, ben de seni okurken izlemek istemiyorum. Hem o etekten bıkmışsındır."

Alice ona muzip bir tavırla sırıttı ve gülüşü onu güzelleştirdi. Ya da morlukları olmasa güzelleştirirdi. "Şemsiyesiz çıkmaya korkmuyor musun?"

"Arabayla giderim. Sadece unutma, benim yerime polisler gelirse evden çıkmaya korktuğunu söyle. Seni bulup canını yakarım demişim."

"Geri geleceksin," dedi Alice ve beden ölçülerini yazdı.

Billy *ona* zaman vermek istediğinden Goodwill'de hiç acele etmedi. Tanıdığı kimseyi görmedi ve kimse onunla özellikle ilgilenmedi. Geri döndüğünde Alice bitirmişti. Yazması aylarını alan şeyi okuması iki saatten az zamanını almıştı. Soruları vardı. Hiçbiri gözcü dürbünüyle alakalı değildi; insanlar hakkındaydı, özellikle Ronnie ve Glen ile Bitmeyen Boya Evi'ndeki "tek gözlü zavallı küçük kız" hakkında. Çocukken çocuk gibi yazmasını

ama büyüyünce bunu değiştirmesini sevdiğini söyledi. Yazmaya devam etmesi gerektiğini söyledi. O yazarken üst kata çıkacağını, televizyon izleyip kestireceğini söyledi. "Sürekli yorgunum. Çok saçma."

"Değil. Bedenin hâlâ o adilerin yaptıklarını atlatmaya çalışıyor."

Alice kapıda durdu. "Dalton?" Gerçek adını bilmesine rağmen ona bu isimle sesleniyordu. "Arkadaşın Taco öldü mü?"

"Savaş bitmeden birçok insan öldü."

"Üzgünüm," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

10

Billy yazdı. Alice'in tepkisi onu canlandırmıştı. Kalpleri ve fikirleri kazanmaları gereken ama ikisini de kazanmadıkları Nisan ve Kasım 2004 arasındaki boş zaman hakkında pek bir şey yazmadı. Birkaç paragraf daha ekleyip sonra hâlâ acıtan kısma geçti.

Albie'nin ölümünden sonra iki gün geri çekilmişlerdi çünkü ateşkes yapılacağından bahsediliyordu, Ateşli Dokuz (artık her birinin kaskında ALBIE S. yazan Ateşli Sekiz) üsse döndüğünde Billy orada bırakmış olabileceğini düşünerek bebek ayakkabısını bulmak için her yere baktı. Diğerleri de onunla aradı ama hiçbir yerde yoktu, sonra geri döndüler, yeniden evleri tarama işine başladılar, ilk üç evde sorun yoktu, ikisi boştu ve birinde de sadece on iki ya da on dört yaşında bir çocuk vardı, onları görünce ellerini kaldırıp, *Silah yok Amerikalılar, silah yok, New York Yankees severim ateş yok!* diye bağırmıştı.

Dördüncü ev Oyun Evi'ydi.

Billy biraz egzersiz yapmak için burada durdu. Belki o ve Alice'in Pearson Sokak'ta biraz daha uzun kalacağını, belki üç gün daha kalacaklarını düşünüyordu. Oyun Evi'ni ve orada olan-

ları bitirene kadar. Bebek ayakkabısını kaybetmenin öyle ya da böyle bir fark yaratmadığını, tabii ki yaratmadığını yazmak istiyordu. Aynı zamanda içten içe buna hâlâ inanmadığını da yazmak istiyordu.

Merdivenlerde yukarı aşağı koşmadan önce biraz esneme hareketi yaptı çünkü bacağında tendonu atarsa bir kliniğe falan gidemezdi. Jensenların kapısının ardından televizyon sesi duymadı, yani Alice muhtemelen uyuyordu. *Ve iyileşiyor,* diye umdu, gerçi Billy herhangi bir kadının tecavüze uğradıktan sonra tamamen iyileştiğinden şüpheliydi. Ardında bir yara bırakıyordu ve Billy bazı günler bu yaranın acıdığını tahmin ediyordu. On yıl sonra –yirmi, otuz yıl sonra– bile hâlâ acıdığını tahmin ediyordu. Belki öyleydi, belki de başka bir şey gibiydi. Belki bunu anlayabilecek tek erkekler kendileri de tecavüze uğrayan erkeklerdi.

Merdivenleri koşarken bunu ona yapan erkekleri düşündü, erkek denecek yaştalardı. Alice, Tripp Donovan'ın yirmi dört yaşında olduğunu söylemişti ve Billy, Donovan'ın tecavüzcü ev arkadaşları Jack ve Hank'in de aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. Erkek, çocuk değil. Kötü erkekler.

Nefes nefese bodrum kattaki daireye döndü ama kendini rahat ve sıcak hissediyordu, bir veya belki iki saat daha yazmaya koyulmaya hazırdı. Başlamadan önce bilgisayarı bir mesajla çınladı. Mesaj şimdi Bilinmeyen Yerlere sığınan Bucky Hanson'dandı. *Para transferi yapılmadı. Yapılacağını sanmıyorum. Ne yapacaksın?*

Alacağım, yazdı Billy.

11

O akşam kanepede Alice'in yanına oturdu. Siyah pantolonu ve çizgili tişörtü ona yakışmıştı. Televizyonu kapatıp onunla konuşmak istediğini söylediğinde Alice korkuyla ona baktı.

"Kötü bir şey mi?"

Billy omuz silkti. "Sen söyle."

Alice kocaman açılan gözlerini onunkilerden ayırmadan dikkatlice dinledi. Bitirdiğinde, "Bunu yapar mısın?" dedi.

"Evet. Sana yaptıklarını ödemeleri gerek ama tek nedeni bu değil. Böyle adamlar bir kere yaptığını bir daha yapar. Belki sen ilk bile değilsindir."

"Risk almış olursun. Tehlikeli olabilir."

Don Jensen'ın komodinindeki silahı düşündü, "Muhtemelen pek olmaz," dedi.

"Onları öldüremezsin. Bunu istemiyorum. Bana onları öldürmeyeceğini söyle."

Bu fikir Billy'nin aklından geçmemişti bile. Bedelini ödemeleri gerekiyordu ama aynı zamanda öğrenmeleri gerekiyordu ve ortadan kaldırılanlar ders alamazdı. "Hayır," dedi. "Öldürmek yok."

"Jack ve Hank pek umurumda değil. Benden hoşlanıyormuş gibi davranıp beni o eve gitmeye ikna eden onlar değildi."

Billy bir şey demedi ama onların da bu işte yer aldığı varsayılırsa Jack ve Hank onun umurundaydı, Alice çıplakken gördüklerine bakılırsa en azından birinin bu işe karıştığına emindi. Muhtemelen ikisi de karışmıştı.

"Ama Tripp umurumda," dedi Alice ve elini Billy'nin koluna koydu. "Canının yanması beni mutlu eder. Sanırım bu beni kötü biri yapıyor."

"Bu seni insan yapıyor," dedi Billy. "Kötü insanların bedel ödemesi gerekir. Ve bu bedel yüksek olmalı."

ON ALTINCI BÖLÜM

1

Şehrin diğer bölgelerinden gelen, düşük kalibre silahların yoğun seslerini duyuyorduk ama işler iyice boka sarana dek bizim Jolan'daki bölgemiz nispeten sakindi. Bize düşen bölgedeki, Blok Lima, ilk üç evi sorun çıkmadan taradık. İkisi boştu. Üçüncüde bir çocuk vardı, silahlı değildi, bombalara sarılmamıştı. Emin olmak için tişörtünü çıkarttırdık. Kendi esirlerini karakola götüren ordudan iki kişiye teslim ettik onu. Daha gece çökmeden o çocuğun yeniden sokaklara döneceğini biliyorduk çünkü karakol turnike gibi bir şeydi. Çocuk hayatta kaldığı için şanslıydı, Albie Stark'ı kaybettiğimiz için hâlâ öfkemiz burnumuzdaydı. Din-Din ciddi ciddi silahını doğrulttu ama Koca Klew namlusunu aşağı itip çocuğu rahat bırakmasını söyledi.

"Onu bir sonraki görüşümüzde elinde kalaşnikof olacak," dedi George. "Hepsini öldürmemiz gerekir. Pislik hamam böcekleri."

Dördüncü ev bloktaki en büyük evdi, müstakildi. Kubbeli bir çatısı ve iç kısmında gölge yapsın diye dikilen palmiye ağaçları olan bir bahçesi vardı. Kesin zengin bir Baasçının eviydi. Bütün ev yüksek beton bir duvarla çevriliydi, duvar top oynayan, ip atlayan, etrafta koşturan çocuklarla ve onlara göz kulak olan kadınların resmiyle süslenmişti. Kadınların bunun için izni vardı muhtemelen ama çarşaflarına öyle sıkı sarınmışlardı ki anlaması zordu. Bir de yanda duran bir adam vardı. Çevirmenimiz Fareed onun ahlak polisi olduğunu söyledi. Kadınlar çocuklara göz kulak oluyor, dedi Fareed, ahlak polisi de şehvet uyandıracak bir şey yapmadıklarından emin olmak için kadınlara göz kulak oluyor.

Fareed hepimizi keyiflendiriyordu, aksanı Traverse City'den birininki gibiydi. Birçok çevirmen Michiganlı gibi konuşuyordu, kim bilir neden. "Şo resim bo eve, *al'atfal'a*, çocukların gelip oynayabileceğini gösteriyo."

"Yani bir Oyun Evi," dedi Horoz.

"Hayır, evin içinde eğlence yok," dedi Fareed. "Sadece bahçede."

Horoz gözlerini devirip sırıttı ama kimse açıkça gülmedi. Aklımızda hâlâ Albie ve bunun hepimizin başına gelebileceği vardı.

"Hadi çocuklar," dedi Taco. "Parçalayalım." Fareed'e yan tarafına tükenmez kalemle GÜNAYDIN VİETNAM yazan megafonu verip ona

2

Billy, Alice'in merdivenlerden aşağı koştuğunu duyunca Felluce'den koptu. Alice saçları arkasında uçuşarak eve daldı. "Birileri geliyor! Bitkilere su sıkıyordum, bir arabanın garaj yoluna girdiğini gördüm!"

Billy onun yüzüne bir kere bakınca emin misin diye sormakla zaman kaybetmemesi gerektiğini anladı. Kalkıp periskop pencereye gitti.

"Sence onlar mı? Jensenlar erken mi dönmüş? Televizyonu kapattım ama kahve yapmıştım, içerisi kahve kokuyor ve tezgâhta tabak bıraktım! Kırıntılar var! Birinin içeri gird..."

Billy perdeyi birkaç santim çekti. Tamamen içeri park edebilse yeni gelen arabayı göremezdi, açı çok tersti ama kiralık Fusion'ı garaj yolunda olduğundan görebiliyordu. Yan tarafında bir çiziği olan mavi bir SUV gelmişti. Bir an arabayı daha önce nerede gördüğünü çıkaramadı ama daha sürücüsü aşağı inmeden hatırladı. Bu Merton Richter'di, ona daireyi kiralayan emlakçı.

"Kapıyı kilitledin mi?" dedi Billy çenesiyle yukarıyı göstererek.

Alice başını iki yana salladı, gözleri kocaman olmuştu ve korkuyla doluydu ama belki bu sorun olmazdı. Richter kimse aç-

mayınca kapıyı denese ve içeri göz atsa bile olmazdı. Sonuçta Jensenlar ondan bitkilerini sulamasını istemişti. Ama buraya geliyor olabilirdi ve Billy sahte göbeği geç peruğunu bile takmıyordu. Üzerinde tişörtü ve spor şortu vardı.

Ön kapı açıldı ve Richter'in içeri girdiğini duydular. Kusmuğu temizlemişlerdi ama kokuyu fark edecek miydi? Girişi havalandırmak için kapıyı falan açmamışlardı.

Billy, Richter Jensenlara mı gidecek diye beklemek istiyordu ama bu riski alamayacağını biliyordu. "Bilgisayarları aç." All-Tech'leri kastederek elini savurdu. Siktir, Richter yukarı çıkmıyordu, aşağı iniyordu. "Benim yeğenimsin."

Bir tek bunu söylemeye zamanı vardı. Mac Pro'nun kapağını çarpıp kapattı, yatak odasına koştu, kapıyı kapattı. Sahte göbeğin kapının arkasında asılı durduğu banyoya geçerken Richter'in kapıyı çaldığını duydu. Alice kapıyı açmak zorundaydı çünkü adam garaj yolundaki arabayı görmüştü ve evde birilerinin olduğunu biliyordu. Kapı açıldığında karşısında Billy'nin yarı yaşında genç bir kadın görecekti, morlukları olan ve merdivenlerden aşağı koştuğu için hâlâ kıpkırmızı olan bir kadın. Tabii Richter'in aklına gelen ilk egzersiz bu olmayacaktı. Çok kötü bir durumdu bu.

Billy kayışını bağlamak için sahte göbeği belinin arkasına çevirdi ama tokayı yanlış geçirdi ve göbek yere düştü. Alıp yeniden denedi. Bu sefer kayışı tokaya taktı ama çok sıktı ve karnını içine çektiğinde bile göbeği ön tarafına çeviremedi. Kayışları gevşettiğinde lanet şey yeniden düştü. Billy başını lavaboya çarptı ve göbeği yerden aldı, kendine, sakin ol dedi ve kayışın tokasını taktı. Göbeği önüne çevirdi.

Yatak odasına dönünce içeriden mırıltı halinde gelen sesleri duyabildi. Alice kıkırdadı. Ama gülüşü kulağa eğlenmişten çok gergin gibi gelmişti. Siktir, siktir, *siktir*.

Üzerine pantolon ve *kapüşonlu* geçirdi, hem gömlekten daha hızlı giyildiği için hem de Alice haklı olduğundan, şişman insanlar bol kıyafetlerin onları daha az şişman gösterdiğini düşündüğü için. Sarı peruk şifonyerdeydi. Alıp siyah saçlarının üzerine

geçirdi. Oturma odasında Alice yeniden güldü. Billy kendine onun adını söylememesi gerektiğini çünkü onun muhtemelen ziyaretçilerine sahte bir isim verdiğini hatırlattı.

Sakinleşmek için iki nefes aldı, yüzüne –ihtiyacını gideriyormuş gibi– utangaç göründüğünü umduğu bir gülümseme yerleştirdi ve kapıyı açtı. "Misafirimiz var galiba."

"Evet," dedi Alice. Dudaklarında bir gülümseme ve gözlerinde bariz bir rahatlama ifadesiyle ona döndü. "Daireyi sana kiralayan kişi olduğunu söyledi."

Billy hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ve aklına gelince gülümsedi. "Ah, evet, doğru. Bay Ricker."

"Richter," dedi adam elini uzatarak. Billy onun elini sıktı, hâlâ gülümsüyor, Richter'in ne düşündüğünü okumaya çalışıyordu. Okuyamıyordu. Ama Richter, Alice'in yüzündeki morlukları ve gerginliği fark etmiş olmalıydı. Bunları gözden kaçırmak imkânsızdı. Peki Billy'nin elleri terli miydi? Muhtemelen.

"Ben..." Billy şöyle bir yatak odasını ve içerdeki banyoyu işaret etti.

"Sorun değil," dedi Richter. AllTech bilgisayarların ekranlarına baktı, ekranlarda daha önceden yüklenmiş binbir çeşit tık tuzağı dönüyordu: acai üzümün harikaları, kırışık gidermek için iki tuhaf tüyo, doktorlar bu sebzeyi yememeniz için size yalvarıyor, on çocuk yıldız şimdi neredeler bakın.

"Demek bu işi yapıyorsun?" diye sordu Richter.

"Ek olarak. Geçimimin asıl kısmını bilgi işlem işleri yaparak kazanıyorum. Çok seyahat ediyorum, değil mi tatlım?"

"Evet," dedi Alice ve yine zorla kıkırdadı. Richter ona hızlıca yandan bir bakış attı ve Billy bu bakıştan o içerde boktan sahte göbekle uğraşırken Alice, Richter'e ne anlattıysa adamın onun Dalton Smith'in yeğeni olduğuna ayın yeşil peynirden yapıldığına inandığı kadar inandığını anladı.

"Çok ilginç gerçekten," dedi Richter, eğilip ekran tehlikeli sebzeden (anlaşılan mısırdı ki mısır gerçek bir sebze bile değildi) on meşhur çözülemeyen cinayete (sürünün başında JonBenét

Ramsey vardı) dönerken gözlerini kısarak baktı. "Çok ilginç." Doğrulup etrafına bakındı. "Ev çok güzel olmuş."

Alice ortalığı biraz toparlamıştı ama onun dışında ev Billy'nin taşındığı gibi duruyordu. "Sizin için ne yapabilirim Bay Richter?"

"Eh, sizi önden uyarmak için geldim." Yeniden iş moduna dönen Richter kravatını düzeltip yüzüne profesyonel bir gülümseme yerleştirdi. "Southern Endeavor adında bir şirket arka tarafta Pond Sokak'taki depoları ve burada, Pearson Sokak'ta kalan birkaç evi satın aldı. Bu evlere burası da dahil. Şehrin bu kısmını yeniden canlandıracak yeni bir alışveriş merkezi yapmayı planlıyorlar."

Billy internet çağında alışveriş merkezlerinin kendileri dahil bir yeri canlandırabileceğinden şüpheliydi ama bir şey demedi.

Alice sakinleşiyordu ve bu iyi bir şeydi. "Ben yatak odasına geçiyorum, siz beyler konuşun," dedi ve dediği gibi yaptı, kapıyı da arkasından kapattı.

Billy ellerini ceplerine sokup sahte göbeğini biraz öne çıkararak ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Depolar ve evler yıkılacak, diyorsun değil mi? Sanırım bu ev dahil."

"Evet ama yeni bir yer bulmak için altı haftanız olacak." Richter bunu harika bir hediye verir gibi söylemişti. "Altı haftanın esneme payı yok ne yazık ki. Taşınmadan önce bana yeni bir adres verin, fazladan ödenen kirayı memnuniyetle geri öderim." Richter iç çekti. "Buradan çıkınca Jensenlara da haber vermem gerek. O daha zor olabilir, sonuçta onlar daha uzun süredir buradalar."

Don ve Beverly'nin gemi turundan döndüklerinde zaten yeni bir yer arayacaklarını, belki kiralamak yerine satın alacaklarını söylemek Billy'ye düşmezdi. Ama Richter'e Jensenların uzun bir süre dönmeyeceğini ve onların bitkilerine baktığını anlattı. "Ben ve yeğenim yani."

"Çok iyi bir komşusunuz. Ve yeğeniniz çok tatlı bir kız." Richter dudaklarını yaladı, belki sırf nemlendirmek için, belki de öylesine. "Jensenların numarası var mı sizde?"

"Var. Cüzdanımda. Bir dakika izin verir misiniz?"

"Tabii ki."

Alice yatakta oturmuştu, kocaman olan gözleriyle ona bakıyordu. Yüzünün rengi kaçmıştı, morlukları daha da belirginleşmişti. *Ne?* diyordu gözleri. *Ne kadar kötü?*

Billy bir elini kaldırıp salladı: *Rahat ol, rahat ol.*

Cüzdanını alıp oturma odasına geri döndü, şişman gibi yürümeyi ihmal etmedi. Richter ellerini dizine yaslamış AllTech bilgisayarlardan birine doğru eğilmişti, kravatı durmuş bir sarkaç gibi önünden sarkıyordu, doğanın en mükemmel sebzesi (aslında meyveydi) avokadonun harikalarına bakıyordu. Billy bir an ciddi ciddi iki elini kavuşturup Richter'in ensesine indirmeyi düşündü ama Richter döndüğünde Billy sadece cüzdanını açıp bir kâğıt parçası uzattı. "İşte burada."

Richter iç cebinden küçük bir defter çıkarıp numarayı kurşun kalemle not etti. "Onları bir çaldırırım."

"İstersen onları ben de arayabilirim."

"Elbette, elbette ama onları benim aramam gerekiyor. İşimin bir parçası bu. Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Bay Smith. Bırakayım da..." Gözleri kısa bir an yatak odasının kapısına takıldı. "...İşinize dönün."

"Sizi geçireyim," dedi Billy. Sesini alçaltarak, "Sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyorum..." Başıyla yatak odasını işaret etti.

"Beni ilgilendirmez birader. Yirmi birinci yüzyıldayız."

"Biliyorum ama öyle değil."

Girişe giden merdivenleri çıktılar. Billy arkada kaldı, biraz oflayıp pufladı. "Biraz kilo vermem lazım."

"Aramıza hoş geldin," dedi Richter.

"Bu zavallı çocuk kız kardeşim Mary'nin kızı," dedi Billy. "Mary'nin eşi onu bir yıl önce terk etti, o da sanırım bir barda falan rezil bir adamla tanıştı. Bob bir şey. Adam kızın peşine takılmış ve anlarsın, istediğini alamayınca kızı dövmüş."

"Anlıyorum." Richter arabasına dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi girişe doğru bakıyordu. *Belki de bu hikâye onu huzursuz etti*, diye düşündü Billy. Ya da belki sadece benden uzaklaşmak istiyor.

"Diğer mesele de şu. Mary bayağı asabi biri, birilerinin ona nasıl davranması gerektiğini söylemesinden hoşlanmıyor."

"O tipi bilirim," dedi Richter, hâlâ dışarıya doğru bakıyordu. "Çok iyi bilirim."

"Yeğenim bir hafta, belki on gün benimle kalacak, kız kardeşim sakinleşene, onu geri alana ve onunla Bob hakkında konuşana dek."

"Anladım. İyi şanslar size." Billy'ye döndü ve beraberinde bir gülümsemeyle elini uzattı. Gülümsemesi içten görünüyordu. Richter hikâyesine inanmış olabilirdi. Öte yandan hayatı buna bağlıymış gibi rol yapıyor da olabilirdi, hayatının gerçekten buna bağlı olduğunu düşünüyor olabilirdi. Billy onun elini güzelce sıktı.

Richter, "Kadınlar! Onlarsız yaşanmıyor, Alabama eyaleti dışında onları vurmak uygun kaçmıyor!" diye bağırdı.

Bu bir şakaydı, o yüzden Billy güldü. Richter elini bıraktı, kapıyı açtı ve arkasını döndü. "Bıyığını kesmişsin."

Bir an irkilen Billy iki parmağıyla üst dudağına uzandı. Aceleden bıyığı takmayı unutmuştu ve belki bu daha iyi olmuştu. Bıyık takma işi alengirliydi, tutması için yapıştırıcı gerekiyordu, yamuk taksaydı ya da yapıştırıcı belli olsaydı Richter sahte olduğunu anlar ve bu ne şimdi diye merak ederdi.

"Üstünden yemek toplamaktan bıktım," dedi Billy.

Richter güldü. Billy bunun zorlama bir gülüş olup olmadığını anlayamıyordu. Olabilirdi. "Anlıyorum birader. Açık ve net."

Merdivenleri koşturarak inip çizik SUV'sine doğru ilerledi, omuzlarını biraz kamburlaştırmıştı, belki de bu sabah hava serin olduğundandı, belki de Billy'nin ensesine bir kurşun sıkmasını beklediğindendi.

Binmeden önce ona el salladı. Billy de ona. Sonra hızla aşağı indi.

3

"Bugün seni kötü bir randevuya çıkaran çocuğu ziyaret edeceğim. Yarın buradan defolup gidiyorum."

Alice eliyle ağzını kapattı ama işaretparmağı şişmiş burnuna sürtünce indirdi. "Aman Tanrım. Seni tanıdı mı?"

"İçgüdülerim hayır diyor ama gözlemci biri, artık bıyığımın olmadığını fark etti..."

"Tanrım!"

"Sadece tıraş olduğumu varsaydı, yani sorun yok. En azından olmadığını sanıyorum. Şansımı bir gün daha zorlamaya hazırım. Ona ismini söyledin mi?"

"Brenda Collins. Lisedeki en yakın arkadaşım. Sen..."

"Ona başka bir isim verdim mi? Hayır, senden sadece yeğenim olarak bahsettim. Annenin erkek arkadaşının onunla yatmadığın için seni dövdüğünü söyledim."

Alice başını salladı. "İyi. Bu her şeyi açıklar."

"Bu inanacağı anlamına gelmiyor. Hikâyeler bir şey, gözünle gördüğün başka bir şey. O, orta yaşlı şişman bir adam ve dayak yemiş reşit olmayan bir kız gördü."

Alice gücenmiş bir tavırla olduğu yerde dikleşti. Başka şartlar altında bu komik olabilirdi. "Ben yirmi bir yaşındayım! Yetişkinim!"

"Barda kimliğini soruyorlar mı?"

"Eh..."

Billy başını salladı, konu kapanmıştı.

"Belki," dedi Alice, "Eğer gerçekten... Tripp'le *yüzleşmeyi* planlıyorsan yarına dek beklememeliyiz. Belki de hemen gitmeliyiz."

4

Billy ona bakakaldı, biz diye konuşmasına aynı anda hem inanıyor hem inanamıyordu. Daha da kötüsü Alice ona bu zaten ortada olan bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Siktir," dedi Billy. "Sende *gerçekten* Stockholm Sendromu var."

"Yok çünkü ben bir tutsak değilim. Merdivenlerde ses çıkarmadığım sürece Jensenların dairesindeyken istediğim zaman dışarı çıkabilirdim. Sen yazmaya daldığından fark etmezdin bile."

Muhtemelen doğru, diye düşündü Billy. *Hem...*

Alice onun yerine tamamladı. "Kaçacak olsam bunu senin dışarı çıktığın ilk seferde yapardım. Ertesi gün hapı almaya gittiğinde." Duraksadı ve sonra ekledi. "Ayrıca ona sahte bir isim verdim."

"Çünkü korkmuştun."

Alice başını şiddetle iki yana salladı. "Sen diğer odadaydın. Senin adliyedeki adamı öldüren William Summers olduğunu fısıldayabilirdim ona. Sen şunu takamadan biz yukarı çıkıp arabasına binmiş olurduk," dedi sahte göbeğini dürterek.

"Benimle gelemezsin. Bu çok saçma."

Yine de fikir kurumuş toprağa işleyen su gibi aklına girmeye başlıyordu. Onunla Vegas'a kadar gelemezdi ama şimdi büyük tehlikede olan Dalton Smith kimliğini koruyacak bir hikâye çıkarabilirlerse belki...

"Tripp ve arkadaşlarına dokunmazsan yalnız gidebilirsin belki. Çünkü onların başına bir şey gelirse hemen bana bağlarlar. Tripp ve arkadaşları yani. Polise gitmek istemezler ama beni incitmeye karar verebilirler."

Billy gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Alice onunla oynuyordu ve bu kadar kısa sürede iyi de bir iş çıkarıyordu. Bu yağmurdan topladığı, kusan, bilinci yarı kapalı, geceleri bazen panik atak geçiren kızdan sonra büyük bir değişimdi. Billy bu-

nun iyiye doğru bir değişim olduğunu düşündü. Ayrıca haklıydı, Billy'nin o üçüne yapacağı her şeyi ona bağlarlardı. Tabii geçen hafta tecavüz ettikleri tek kadının o olduğu varsayılırsa ki bu gayet muhtemeldi.

"Evet," dedi Alice onu kaşlarının altından izleyip elinden geldiğince kandırmaya çalışarak. "Sanırım onları cezasız bırakman gerekecek." Sonra ona neden gülümsediğini sordu.

"Hiç. Sadece seni sevdim. Arkadaşım Taco sana kulağı kesik derdi."

"O ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Önemi yok. Ama evet, o adamların yaptıklarını ödemesi gerekiyor. Bunu düşünmem gerek."

Alice, "Düşünürken bavulunu toplamana yardımcı olabilir miyim?" dedi.

5

Bavulu Billy topladı. Uzun sürmedi. Billy'nin bavulunda Alice'in yeni kıyafetlerine yer yoktu ama yatak odasındaki dolabın en üst rafında sapları olan plastik bir Barnes & Noble poşeti buldu ve eşyalarını onun içine doldurdu. AllTech'leri üst üste koyup Fusion'a taşıdı.

O bunu yaparken Alice de elinde bir bez ile dezenfektan ve suyla dolu bir sprey şişesiyle Jensenların dairesini gezip yüzeyleri sildi. İkisinin de kullandığı kumandaya özellikle özen gösterdi ve ışık düğmelerini de unutmadı. Aşağı indiğinde Billy onun bodrum dairesini de silmesine yardım etti, banyoya özellikle özendiler: demirbaşlar, duş başlığı, ayna, tuvalet sifonu. Bu yaklaşık bir saatlerini aldı.

"Sanırım bitirdik," dedi Alice.

"Jensenların daire anahtarı peki?"

"Ah Tanrım," dedi Alice. "Hâlâ bende. Silip... Ne? Kapılarının altından mı atayım?"

"Ben yaparım." Yaptı da ama önce Don Jensen'ın Ruger'ını almak için içeri girdi. Silahı beline, hamile göbeğinin altına sıkıştırdı. XL kapüşonlusu silahı gizliyordu. Tabanca pahalı, beş yüz, altı yüz dolarlık bir eşyaydı ve Billy'nin o kadar nakit parası yoktu. Komodine iki ellilik ve bir yüzlük bıraktı, yanına da, *Silahını aldım. Mümkün olduğunda kalanını göndereceğim,* diye hızlıca karaladığı bir not bıraktı. Mümkün olursa dese daha doğru olurdu. Peki ya Daphne ile Walter ne olacaktı? Pencere kenarlarında susuzluktan ölecekler miydi? Bitki dünyasının Romeo ve Juliet'i? Endişelenmesi gereken onca şeyi düşünürken bunu merak etmek salakçaydı.

Bev onlara isim verdiği için, diye düşündü. Şans için ikisine de birer kez daha su sıktı. Sonra Shan'in flamingo resmini katlayıp kaldırdığı arka cebine dokundu.

Aşağı inince Alice'in telefonunu cebinden çıkarıp ona uzattı. SIM kartını da takmıştı.

Alice telefonu suçlayıcı bakışlarla aldı. "Kaybolmamıştı. En başından beri sendeydi."

"Çünkü sana güvenmedim."

"Artık güveniyor musun?"

"Güveniyorum. Ve bir noktada anneni araman gerek. Yoksa endişelenecek."

"Sanırım endişelenir," dedi Alice. Sonra hafif bir acıyla ekledi: "Bir *ay* sonra falan." İç çekti. "Tamam, ona ne diyeyim? Arkadaş edindiğimi, tavuklu noodle ve *The Blacklist* sayesinde aramızda bir bağ oluştuğunu mu?"

Billy bunu düşündü ama diyecek bir şey bulamadı.

Bu arada Alice birden gülümsedi. "Buldum bak. Ona okulu bıraktığımı söyleyeceğim. Buna inanır. Arkadaşlarımla Cancun'a gidiyorum. Buna da inanır."

"Gerçekten inanır mı?"

"*Evet.*"

Billy bu tek kelimeye gözyaşları, birbirini suçlama ve çarpılan kapılarla dolu koca bir anne kız ilişkisinin sığdığını düşündü. "Bunun üzerine biraz çalışman gerek," dedi. "Şimdi gitme zamanı."

6

Eyaletlerarası otoyolda iki Sherwood Heights çıkışı vardı, iki çıkış da küme küme *fast food* restoranlarıyla, "depoyu hızlı doldur" benzincilerle ve motellerle doluydu. Billy, Alice'e zincir bir firmaya ait olmayan bir motel aramasını söyledi. O tabelalara bakmakla meşgulken Ruger'ı belinden çıkarıp koltuğun altına sakladı. İkinci çıkış yerinde Alice, Penny Pines Motel'i işaret edip ne dersin diye sordu. Billy iyi göründüğünü söyledi. Dalton Smith kredi kartlarından birini kullanarak onlara bitişik iki oda tuttu. Alice arabada bekledi, bu Billy'nin aklına Amazing Rhythm Aces'ın söylediği o eski "Third Rate Romance" şarkısını getirmişti.

Eşyalarını odalara taşıdılar. Billy Mac Pro'yu çantadan çıkardı, odadaki tek masaya (sallanıyordu ve bir bacağının altına destek konması gerekiyordu) koydu, fermuarını kapatıp çantayı omzuna attı.

"Çantayla ne yapacaksın?"

"Malzemeler için. Biraz alışveriş yapmam gerek. Hem iyi görünüyor. Profesyonel. Telefon numaran ne?"

Alice ona telefonunu verdi ve Billy numarayı rehberine ekledi.

"Bu adamların yaşadığı dairenin adresi var mı sende?" Bu çok daha önce sorması gereken bir soruydu ama o ana dek meşgullerdi.

"Numarayı bilmiyorum ama Landview Estates'te, 10 Numaralı Karayolu'nda. Otobüsün havaalanına varıp geri dönmeden önce durduğu son durakta." Alice onu kapüşonlusunun kolundan tutup pencereye götürdü. Eliyle gösterdi. "Şuradaki yerin, soldaki şu üç binanın Landview Estates olduğuna bayağı eminim. Tripp *–onlar–* C blokta oturuyor."

"Üçüncü kat."

"Evet. Daire numarasını hatırlamıyorum ama koridorun sonundaki. Ön kapıdan geçmek için bir şifre girmen gerekiyor, ne girdiğini görmedim. O sırada önemli gelmemişti."

"İçeri girerim." Billy bu konuda haklı çıkmayı umuyordu. Onun uzmanlık alanı silahlardı, kapısında güvenlik sistemi olan binalara girmek değil.

"Oraya gitmeden önce buraya dönecek misin?"

"Hayır ama iletişimde kalacağım."

"Bu gece bu odalarda mı kalacağız?"

"Bilmiyorum. İşlerin nasıl gideceğine bağlı."

Alice ona bunu yapmak istediğine emin olup olmadığını sordu. Billy emin olduğunu söyledi, doğru söylüyordu.

"Belki de kötü bir fikirdir."

Olabilirdi ama Billy bunu yapmayı yine de istiyordu, yapabilirse. O adamların bedel ödemesi gerekiyordu.

"Hayır dersen geri çekilirim."

Alice bunu yapmak yerine onun elini alıp sıktı. Elleri soğuktu. "Dikkatli ol."

Billy koridorun yarısını geçti, sonra geri döndü. Sormayı unuttuğu bir soru daha vardı. Kapıyı çaldı, Alice açtı.

"Tripp nasıl görünüyor?"

Alice telefonunu çıkarıp ona bir fotoğraf gösterdi. "Bunu sinemaya gittiğimiz gün çektim."

İçkisine ilaç katan, iki arkadaşıyla beraber ona tecavüz eden, eski transitten onu çöp poşeti gibi atan adam elinde bir paket patlamış mısırla gülümsüyordu. Gözleri parlıyordu. Dişleri beyaz ve dümdüzdü. Billy onun diş macunu reklamındaki bir oyuncu gibi göründüğünü düşündü.

"Tamam. Peki ya diğer ikisi?"

"Biri kısaydı ve çilleri vardı. Diğeri daha uzundu ve zeytuni bir teni vardı. Hangisi Jack hangisi Hank hatırlamıyorum."

"Fark etmez."

7

Havaalanı Alışveriş Merkezi motelden dümdüz gidince karşısına çıkmıştı. Alanın en başında Midwood'dakinden daha büyük bir Walmart vardı. Billy şoför koltuğunun altındaki silahı düşünerek arabasını kilitledi, sonra da alışverişini yaptı. Maske kolaydı. Cadılar Bayramı'na hâlâ haftalar vardı ama dükkânlar tatil zımbırtılarını her zaman çok önceden çıkarıyordu. Ucuz bir dürbün, bir paket plastik kelepçe, bir çift ince eldiven, Magic Wand el mikseri ve bir şişe fırın temizleyici de aldı. Dışarıda iki polis –gerçek polislerdi, marketin güvenlik görevlileri değil– kahve içiyor, dıştan takmalı motorlar hakkında konuşuyordu. Billy onlara başını sallayarak selam verdi. "İyi günler."

Onlar da başlarıyla selam verip konuşmalarına devam ettiler. Billy otoparkta iyice ilerleyene dek şişman gibi yürüdü, sonra aceleyle Fusion'a bindi. Silahı ve aldıklarını bilgisayar çantasına koydu ve Landview Estates'e giden son iki kilometrelik yolu geçti. Bayağı lüks bir yerdi, takılmayı seven bekârlar için harika bir yerdi ama bir görevlinin durduğu güvenlik kulübesi de yoktu, o kadar lüks değildi ve günün bu saatinde C Blok'un önündeki otopark nispeten boştu.

Billy kapıya bakan bir yere park etti, sahte göbeği çıkardı ve bekledi. Yirmi dakika kadar sonra spor bir Kia Stinger park etti ve iki genç kadın ellerinde alışveriş poşetleriyle arabadan indi. Billy dürbününü kaldırdı. Kadınlar kapıya gidip tuş takımındaki düğmelere bastılar ama biri önünde durduğundan Billy hiçbir şey göremedi. Bundan yirmi dakika sonra gelen bir sonraki kişi bir adamdı... Ama Billy'nin aradığı kişi değildi. Bu adam ellilerindeydi. O da Billy'yle tuşlar arasında durdu ve dürbün yine bir işe yaramadı.

Bu böyle olmayacak, diye düşündü.

Binada oturan biriyle beraber içeri girmeyi deneyebilirdi ("Kapıyı tutabilir misiniz? Teşekkürler!") ama bu muhtemelen sa-

dece filmlerde işe yarıyordu. Ayrıca günün en sakin zamanıydı. Kırk dakika içinde içeri sadece iki kez girilmişti ve kimse çıkmamıştı.

Billy bilgisayar çantasını omzuna attı ve binanın arka tarafına yürüdü. Daha küçük olan ek otoparkta gördüğü ilk şey transitti. Şimdi arkasındaki yazıyı okuyabiliyordu: DEAD-HEADLER* BOKTAN. Transit bozulmadıysa, bu her zaman ihtimallerden biriydi, bu bokkafalardan en az biri evde olmalıydı.

Herhalde servis işleri için kullanılan kapının sol tarafında iki büyük çöp kutusu vardı. Sağda katlanır sandalye ve üzerine bir kül tablası konmuş paslı küçük bir masa vardı. Kapı, önüne konan bir tuğlayla birkaç santim açık bırakılmıştı, çünkü bu kapattığınız anda kilitlenen kapılardandı ve buraya sigara içmeye çıkan kişi içeri her girişinde kilidi yeniden açmakla uğraşmak istemiyordu.

Billy kapıya gidip aralığından baktı. Loş bir koridor gördü, kimse yoktu. Müzik çalıyordu, Axl Rose acı acı "Welcome to the Jungle" söylüyordu. On metre kadar ileride sağda ve solda açık kapılar vardı. Müzik sağdaki kapıdan geliyordu. Billy içeri girip koridoru rahat ve hızlı adımlarla geçti. Ait olmadığınız bir yerdeyken oraya aitmişsiniz gibi davranmak gerekir. Soldaki kapı çamaşırhaneye açılıyordu, içeride bozuklukla çalışan birkaç çamaşır makinesi ve kurutucu vardı. Sağdaki bodruma iniyordu.

Aşağıda biri vardı, müziğe eşlik ediyordu. Sadece şarkı da söylemiyordu. Billy onu göremiyordu ama gölgesini görebiliyordu ve gölgesi dans ediyordu. Birileri, muhtemelen bina görevlisi, yapmak için aşağı indiği işe –şalteri ayarlamak, bir kutu boya aramak– bir ara vermişti ve *Dancing with the Stars*'da olduğunu hayal ediyordu.

Koridorun sonunda çok büyük bir yük asansörü vardı, kapısı açıktı, kenarlarına mobilyalar çarpmasın diye yastıklar konmuştu ama Billy asansöre binmeyi aklından bile geçirmedi. Makine

* Ünlü rock grubu Grateful Dead hayranlarına verilen isim. (ç.n.)

aksamı bodrumdaydı ve asansör çalışırsa dansçı gölge onu duyardı. Asansörün solunda MERDİVENLER yazan bir kapı vardı. Billy üçüncü kata çıktı. Orada bilgisayar çantasını açtı. Eldivenleri ve maskeyi taktı. Plastik kelepçeleri pantolonunun cebine koydu. Ruger sol, fırın temzileyici sağ elindeydi. Merdiven kapısını araladı ve koridora göz attı. Boştu. Arkasındaki koridor da öyle. Sol tarafında bir daire kapısı vardı, sağda da ve bir tane de sonda. Tecavüzcü arkadaşların yaşadığı yer orası olmalıydı.

Billy koridoru geçti. Zil vardı ama onu çalmak yerine kapıyı bir güzel yumrukladı. Bir an durdu, sonra daha da yüksek sesle yumrukladı.

Ayak sesleri yaklaştı. "Kim o?"

"Polis Bay Donovan."

"O burada değil. Ben ev arkadaşlarından biriyim."

"Eee, madalya mı takalım? Aç kapıyı."

Kapıyı açan zeytuni tenli adam Billy'den en az on beş santim uzundu. Alice Maxwell en fazla bir altmıştı ve bu koca adamın onun önünde heyula gibi durduğunu düşünmek Billy'yi öfkelendiriyordu.

"Ne..." Adamın suratı, karşısında Melania Trump maskeli, omzunda bilgisayar çantası olan bir adam görünce aptallaştı.

"Külotunu indir," dedi Billy ve adamın gözüne fırın temizleyici sıktı.

8

Jack ya da Hank, artık hangisiyse, elleriyle gözlerini kapatmaya çalışarak geriye doğru sendeledi. Köpük yanaklarından aktı ve çenesinden damladı. Arkası olan, tavana asılı hasır bir koltuğun –Billy bunun "bungalov koltuk" dedikleri şey olduğunu sanıyordu– önündeki pufa takıldı ve yere serildi. Büyük ekranlı bir televizyona bakan kıvrımlı iki kişilik kanepeyle –Billy bunun

ne olduğunu biliyordu, "sevgili koltuğuydu"– tam bir takılmayı seven bekâr oturma odasıydı. Üzerinde bilgisayar olan yuvarlak bir masa ve havaalanına bakan geniş bir pencerenin önünde bir bar vardı. Billy bir uçağın havalandığını görebiliyordu ve bokkafanın onu görebilse uçakta olmayı dileyeceğine emindi. Bill koridor kapısını çarpıp kapattı. Adam kör oldum diye bağırıp duruyordu.

"Hayır, ama gözlerini bir an önce durulamazsan olacaksın, o yüzden dikkatini ver. Ellerini öne uzat."

"Göremiyorum! Göremiyorum!"

"Ellerini öne uzat, ben seninle ilgileneceğim."

Jack ya da Hank halıfleksin üzerinde yuvarlanıyordu. Ellerini öne uzatmıyordu, oturmaya çalışıyordu ve bu adam uğraşamayacağı kadar iriydi. Billy bilgisayar çantasını bırakıp onun karnına bir tekme attı. Adam derin bir nefes verdi. Köpük parçaları halının üstüne düştü.

"Anlaşılmadı mı? Ellerini öne uzat."

Bu sefer yaptı, gözleri sımsıkı kapalıydı, yanakları ve alnı kıpkırmızıydı. Billy diz çöküp adamın bileklerini birleştirdi ve yerdeki ne olduğunu anlayamadan plastik kelepçelerden biriyle ellerini bağladı.

"İçeride başka kim var?" Billy kimsenin olmadığına bayağı emindi. Olsa diğerleri bunun bağırtılarına koşarak ortaya çıkardı.

"Kimse! Ah, Tanrım, gözlerim! *Yanıyor*!"

"Ayağa kalk."

Jack veya Hank tökezleyerek ayağa kalktı. Billy onu omuzlarından tuttu ve mutfağa giden yola çevirdi. "Yürü."

Jack veya Hank yürümedi, engelleri bulmak için kollarını önünde sallayarak öne doğru sendeledi. Hızla ve zorla nefes alıyordu ama Alice gibi çırpınıp hırıldamıyordu, ona "Teddy Bears' Picnic"in ilk kısmını öğretmeye gerek yoktu. Billy onu pantolonunun kemeri lavabonun ön kısmına vuruna dek itti. Musluğun duş başlığı gibi bir parçası vardı. Billy suyu açıp başlığı Jack veya

Hank'in yüzüne tuttu. O sırada kendisi de ıslandı ama bunun önemi yoktu. Hatta serinleticiydi.

"*Yanıyor! Hâlâ yanıyor!*"

"Geçecek," dedi Billy, geçecekti ama çok yakında geçmemesini umuyordu. Alice'in alt kısımlarının daha beter yandığına iddiaya girerdi. Belki hâlâ yanıyordu. "Adın ne?"

"Ne istiyorsun?" Şimdi ağlıyordu. Yirmilerinin ikinci yarısında olmalıydı, uzundu ve en az yüz kiloydu ama bebek gibi ağlıyordu.

Billy, Ruger'ı adamın bel boşluğuna bastırdı. "Bu bir silah, o yüzden bir daha sormayacağım. Adın ne?"

"*Jack*!" dedi neredeyse çığlık atarak. "Jack Martinez! Lütfen beni vurma, *lütfen*!"

"Oturma odasına gidelim Jack." Billy, Jack'i önü sıra ittirdi. "Hasır koltuğa otur. Görebiliyor musun?"

"Biraz," diye inledi Jack. "Her şey *bulanık*. Sen kimsin? Neden..."

"Otur."

"Cüzdanımı alabilirsin. Çok bir şey yok ama Tripp odasında iki yüz dolar falan tutuyor, masasının üst çekmecesinde, onu alıp git!"

"Otur."

Martinez'i omuzlarından tutup çevirdi ve bungalov koltuğa itti. Koltuk çengel ve iple tavana bağlıydı, adamın ağırlığı üstüne binince hafiften sallanmaya başladı. Martinez kan çanağı gözlerle Billy'ye baktı.

"Sadece bir dakika orada otur ve kendini toparla."

Barda buz kovasının yanında mendiller vardı. Kumaştan, kâğıttan değil, çok güzellerdi. Billy birini aldı ve Martinez'in yanına gitti.

"Kımıldama."

Martinez kımıldamıyordu, Billy onun yüzünü sildi, akan köpüğün son kalıntılarından kurtuldu. Sonra geri çekildi. "Diğer ikisi nerede?"

"Neden?"

"Soruları sen sormuyorsun Jack. Ben soruyorum. Senin işin cevap vermek, tabii yine köpüğe bulanmak istemiyorsan. Ya da canımı cidden sıkıp dizine bir kurşun yemek istemiyorsan. Anladın mı?"

"Evet!" Martinez'in pantolonunun ağ kısmı koyulaştı.

"Neredeler?"

"Tripp danışmanını görmeye RBDÜ'ye gitti. Hank işte. JossBank'te satışçı."

"JossBank ne?"

"Joseph A. Bank, erkek giyim..."

"Tamam, ne olduğunu biliyorum. RBDÜ ne?"

"Red Bluff Devlet Üniveristesi. Tripp yüksek lisans öğrencisi. Yarı zamanlı. Tarih. Avustralya Macaristan Savaşı hakkında bir tez yazıyor."

Billy bu salağa Avustralya'nın 1848'deki Macaristan devrimiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemeyi düşündü ama bunu neden yapsındı ki? O buraya başka bir ders vermeye gelmişti.

"Ne zaman geri dönecek?"

"Bilmem. Sanırım görüşmesinin ikide olduğunu söylemişti. Sonrasında bir yerlere kahve içmeye uğrayabilir, bazen öyle yapıyor."

"Belki bir baristayla muhabbet eder," dedi Billy. "Yani kız şehre yeni geldiyse ve iyi birileriyle tanışmayı umuyorsa."

"Ne?"

Billy onun bacağına bir tekme attı. Sert atmamıştı ama Martinez bağırdı ve koltuk yeniden sallanmaya başladı. Takılan üç ev arkadaşı için salınan bir koltuktu bu.

"Peki ya Hank? O ne zaman dönüyor?"

"Dörtte çıkıyor. Neden..."

Billy fırın temizleyici spreyi havaya kaldırdı. Martinez hâlâ bulanık görüyor olmalıydı ama ne olduğunu anlayıp susmuştu.

"Peki ya sen Jack? Sen geçimini nasıl sağlıyorsun?"

"Ben gündelik borsa oynuyorum."

Billy yuvarlak masadaki bilgisayara gitti. Çoğu yeşil olan rakamlar dönüyordu. Günlerden cumartesiydi ama birileri bir yerlerde işlem yapıyordu çünkü para asla uyumazdı.

"Dışarıdaki senin transitin mi?"

"Hayır, Hank'in. Benim Miata'm var."

"Transit bozuldu mu?"

"Evet, kapak contası attı. Bu hafta işe benim arabamla gitti. Çalıştığı mağaza Havaalanı Alışveriş Merkezi'nde."

Billy havada sallanan bungalov koltuğun önüne normal bir sandalye çekti. Martinez'in önüne oturdu. "Seninle uğraşmayı kesebilirim Jack. Düzgün davranırsan. Düzgün davranabilir misin?"

"Evet!"

"O zaman ev arkadaşların döndüğünde tamamen sessiz kalacaksın. Onları uyarmak için bağırmayacaksın. Asıl istediğim Tripp ama onu ya da Hank'i uyarırsan Tripp'e yapacaklarımı sana yaparım. Beni anladın mı? Anlaştık mı?"

"Evet!"

Billy telefonunu çıkarıp Alice'i aradı. Alice iyi olup olmadığını sordu ve Billy de iyi olduğunu söyledi. "Jack Martinez diye biri var yanımda. Sana söylemek istediği bir şey var." Billy telefonu Jack'e uzattı. "Ona beş para etmez şerefsizin teki olduğunu söyle."

Jack itiraz etmedi, belki gözü korkmuştu, belki de o anda öyle hissediyordu. Billy öyle hissetmesini umdu. Gündelik borsacıların bile bir şeyleri öğrenebileceğini umuyordu.

"Ben... beş para etmez şerefsizin tekiyim."

"Şimdi özür dile."

"Özür dilerim," dedi Martinez telefona.

Billy telefonu geri aldı. Alice'in sesi ağlıyor gibiydi. Ona dikkatli olmasını söyledi, Billy de olacağını söyledi. Aramayı sonlandırıp dikkatini bungalov koltuktaki kırmızı suratlı adama çevirdi. "Ne için özür dilediğini biliyor musun?"

Martinez başıyla onayladı ve Billy bunun yeterli olduğuna karar verdi.

9

Orada oturdular ve zaman akıp geçti. Martinez gözlerinin hâlâ yandığını söylüyordu, Billy bar lavabosunda bir bar mendili daha ıslatıp gözlerine özellikle dikkat ederek onun yüzünü sildi. Martinez ona teşekkür etti. Billy adamın MAGA* havasını eninde sonunda yeniden kazanacağını düşündü ama bu önemli değildi çünkü aynı zamanda Martinez'in bir daha asla bir kadına tecavüz etmeyeceğini de düşünüyordu. Bunun için rehabilite edilmişti.

Üç buçuk civarı biri kapıya geldi. Billy bir parmağını Melania maskesinin dudaklarına götürüp Martinez'e baktıktan sonra kapının arkasına geçti. Martinez başını yukarı aşağı salladı. Gelen Tripp Donovan olmalıydı çünkü Hank'in gelmesi için saat çok erkendi. Anahtar kilitte tıkırdadı. Donovan ıslık çalıyordu. Billy, Ruger'ı namlusundan tutup yüzünün yanında duracak biçimde kaldırdı.

Donovan içeri girdi, hâlâ ıslık çalıyordu. Marka kotu ve kısa deri ceketiyle tam da şehirli genç adam havası vardı, elindeki monogramlı çanta ve koyu renk saçlarına şık bir biçimde konduruluş marka şapkayla imajı mükemmelliğe ulaşmıştı. Bungalov koltukta elleri bağlı oturan Martinez'i görünce ıslık çalmayı kesti. Billy öne çıkıp ona silahın arkasıyla vurdu. Çok sert vurmamıştı.

Donovan öne doğru sendeledi ama televizyondaki ensesine silah yiyen adamlar gibi yere düşmedi. Kocaman gözlerle arkasını döndü, eli başının arkasındaydı. Şimdi Billy ona silahın asıl kısmını doğrultmuştu. Donovan eline baktı. Biraz kan bulaşmıştı.

"Bana vurdun!"

"Benim yaşadığımdan iyidir," dedi Martinez neredeyse komik sayılacak bir havayla söylenerek.

"Neden maske takıyorsun?"

"Ellerini birleştir. Bileklerinden."

---

* *Make Amerika Great Again*. Amerika'yı yeniden harika yapalım. Donald Trump'ın seçim dönemindeki sloganı. (ç.n.)

"Neden?"

"Çünkü bunu yapmazsan seni vururum."

Donovan daha fazla itiraz etmeden bileklerini kavuşturdu. Billy, Ruger'ı belinin ön kısmına sıkıştırdı. Donovan ona doğru atıldı, Billy bunu bekliyordu. Kenara çekilip Donovan'ın hamlesini hızlandırdı ve onu sağlam bir şekilde kapalı kapıya geçirdi. Donovan bağırdı. Billy onu son moda deri ceketinin –belki de Joseph A. Bank'ten alınmıştı– yakasından tuttu ve geriye çekti, uzattığı bacağıyla Tripp'e çelme taktı. Tripp sırtüstü düştü. Burnu kanıyordu.

Billy onun yanına diz çöktü ama öncesinde Donovan almaya çalışmasın diye Don Jensen'ın silahını belinin arka tarafına taktı, sonra kelepçelerden birini çıkardı. "Ellerini birleştir, bileklerden."

"Hayır!"

"Burnun kanıyor ama kırılmadı. Ellerini birleştir yoksa bu durumu düzeltirim."

Donovan ellerini birleştirdi. Billy onun bileklerini bağladı ve sonra ikisini yakaladığını, geriye bir tane kaldığını haber vermek için Alice'i aradı. Donovan'ı telefona vermedi çünkü Donovan özür dilemeye hazır gibi görünmüyordu. En azından henüz.

10

Tripp Donovan sevgili koltuğunda oturuyor, Billy'yi konuşturmaya çalışıyordu. Billy'nin neden burada olduğunu bildiğini söylüyordu ama Alice denen o kız ona ne anlattıysa hepsi kendini korumak için uydurduğu saçmalıklardı. Kız azgındı, bunu istemişti ve almıştı, yollarını arkadaşça ayırmışlardı, işte o kadar.

Billy ona katılarak başını salladı. "Onu evine götürdünüz."

"Doğru, onu evine götürdük."

"Hank'in transitiyle."

Donovan bunu duyunca gözlerini kaçırdı. O sihirli cazibe ile palavra karışımı vardı onda ve hayatı boyunca işine yaramıştı, Melania Trump maskesi takan ve evine zorla giren adamda bile işe yaramasını bekliyordu ama bu sorudan hoşlanmamıştı. Bu cevabı *bilinen* bir soruydu.

"Hayır, Aşk Mobil bozuldu, arka taraftaki otoparkta."

Billy hiçbir şey demedi. Martinez hiçbir şey demedi, Donovan ev arkadaşının *sıçtın* bakışını görmedi. Donovan, Billy'ye konsantre olmuştu.

"İçindeki Pro mu?" dedi yerdeki bilgisayar çantasını başıyla işaret ederek. "Güzel makine dostum."

Billy hiçbir şey demedi. Maskenin plastik kabuğunun altında terliyor ve maskeyi çıkarmak için sabırsızlanıyordu. İşini bitirip bu takılmayı seven bekârlar yuvasından çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Beşe çeyrek kala kilitte başka bir anahtar sesi duyuldu ve üçüncü küçük domuz içeri girdi, minik, üç parçalı takım elbise giymiş iki dirhem bir çekirdek bir domuzdu, Alice Maxwell'in uyluklarındaki kan kadar kırmızı bir kravat takmıştı. Hank sıkıntı çıkarmadı. Donovan'ın yüzündeki kanı ve Martinez'in şiş gözlerini gördü, Billy ona ellerini uzatmasını söylediğinde sadece göstermelik bir itirazda bulundu ve sonra Billy'nin bileklerini kelepçelemesine izin verdi. Billy onu yuvarlak masaya götürdü.

"İşte hepimiz buradayız," dedi Billy. "Sıraları doldurduk."

"Masamda para var," dedi Donovan. "Odamda. Biraz mal da var. Birinci kalite kokain dostum. Üç gram."

"Bende de biraz para var," dedi Hank. "Sadece ellilik ama..." Ne yapalım der gibi omzunu silkti. Billy bu çocuktan hoşlanabilirdi. Yaptığı düşünülürse bu aptalcaydı ama doğruydu. Gözlerinin altı ve dudağının çevresi dehşetten beyazlamıştı ama düzgün davranıyor ve sağlam duruyordu.

"Ah, bunun parayla ilgili bir şey olmadığını biliyorsunuz."

"Sana anlattım..." diye başladı Donovan.

"Bütün hikâyeyi biliyor Tripp," dedi Martinez.

Billy, Hank'e döndü. "Soyadın ne?"

"Flanagan."

"Arkadaki transit, Aşk Mobil... Senin değil mi?"

"Evet. Ama bozuldu. Kapak contası..."

"Attı. Biliyorum. Ama geçen hafta çalışıyordu değil mi? Onunla işiniz bittiğinde Alice'i evine götürdünüz?"

"Hiçbir şey söyleme!" diye gürledi Donovan.

Hank ona aldırmadı. "Neyisin sen? Erkek arkadaşı mı? Abisi mi? Ah, Tanrım."

Billy hiçbir şey demedi.

Hank iç çekti. Islak bir sesti. "Onu eve götürmediğimizi biliyorsun."

"Ona ne yaptınız?"

Donovan, "Hiçbir şey söyleme!" dedi. Bu söz onun için kutsal bir dua gibiydi.

"Kötü bir tavsiye bu Hank. Anlat ve kendini büyük bir ıstıraptan kurtar."

"Onu bıraktık."

"Bıraktınız mı? Yaptığınız şeyi bırakmak olarak mı görüyorsun?"

"Tamam, onu attık," dedi. "Ama dostum... *Konuşuyordu*, tamam mı? Yanında telefonu ve Uber çağırmak için parası olduğunu biliyorduk. *Konuşuyordu!*"

"Çok anlamlı şeyler mi söylüyordu?" diye sordu Billy. "Karşılıklı bir konuşmayı sürdürebiliyor muydu? Sıkıyorsa evet de."

Hank evet demedi. Ağlamaya başladı, bu da Billy'ye başka bir şeyi gösterdi.

Billy, Alice'i aradı. Hank'e beş para etmez bir şerefsiz olduğunu söyletmedi çünkü adamın gözyaşları bunu zaten bildiğini gösteriyordu. Hank'ten sadece özür dilemesini istedi. Hank özürünü diledi ve bu konuda içten gibiydi. Artık bir faydası varsa.

Billy Donovan'a döndü. "Geriye sen kaldın."

11

Takılmayı seven ev arkadaşları sinmişti. Kimse kapıya koşmaya çalışmayacaktı çünkü denerlerse maskeli adamın onları boyunlarından yakalayacağını biliyorlardı. Billy bilgisayar çantasına gidip Magic Wand el mikserini çıkardı. Yaklaşık yirmi santim boyunda ince paslanmaz çelikten bir silindirdi bu. Elektrik kablosu iki torba bağıyla düzgün bir kurdele oluşturacak biçimde bağlanmıştı.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" dedi Billy. "Erkekler tecavüz edilmenin ne olduğunu anlamıyor, kendilerine de tecavüz edilmediği sürece. Sen, Bay Donovan, o deneyimin geçerli sayılabilecek bir benzerini yaşamak üzeresin."

Donovan sevgili koltuğundan fırlamaya çalıştı ama Billy onu geri itti. Tripp düştüğünde yastıktan osuruk sesi çıktı. Martinez ve Flanagan kımıldamıyordu, sadece kocaman gözlerle miksere bakıyorlardı.

"Senden istediğim ayağa kalkman, pantolonunu ve donunu indirmen, sonra da yüzüstü yatman."

"Hayır!"

Donovan'ın rengi kaçmıştı. Gözleri ev arkadaşlarınınkinden bile büyüktü. Billy dediklerini anında yapmasını pek beklemiyordu zaten. Ruger'ı belinden çıkardı. Aklına Pablo Lopez geldi, bölüğün Oyun Evi kayıplarından biriydi. Kocaayak Lopez *Kirli Adam* filmindeki o repliği ezbere biliyordu, Harry'nin en son, *Kendine sorman gereken tek bir soru var: Kendimi şanslı hissediyor muyum? Eee, hissediyor musun serseri?* demesiyle biten sahneyi. Billy hepsini hatırlayamıyordu ama genel olarak aklında kalmıştı.

"Bu benim silahım değil," dedi. "Ödünç aldım. Dolu olduğunu biliyorum ama içindeki kurşunun ne olduğunu bilmiyorum. Kontrol etmedim. Pantolonunu indirip yüzüstü yatmazsan seni bileğinden vuracağım. Düşünmeden. O yüzden kendine sorman gereken tek bir soru var: Yumuşak uçlu mu çukur uçlu mu? Çu-

kur uçsa muhtemelen yeniden yürürsün ama ancak çok fazla acı çektikten ve tedavi aldıktan sonra, hayatının geri kalanı boyunca da topallarsın tabii. Yumuşaklarsa ayağının büyük kısmı *adios* diyecek. Anlaşmamız bu yani. Ya kurşun konusunda şansını dene ya da kıçına pandik ye. Senin seçimin."

Donovan hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşları Billy'nin ona acımasını sağlamıyordu, adamın ağzına Ruger'ın arkasıyla vurmayı ve o diş macunu reklamı dişlerinden kaçını dökebileceğini görmeyi istemesine neden oluyordu.

"Başka türlü anlatayım. Ya kısa süreli acı ve aşağılanmaya katlanırsın ya da ömrünün geri kalanı boyunca sol ayağını peşinden sürüklersin. Doktorların ayağını kesmediğini varsayarsak tabii. Karar vermek için beş saniyen var. Beş... dört..."

Üçte Tripp Donovan ayağa kalkıp pantolonunu indirdi. Penisi büzüşüp noodle gibi olmuştu, taşakları neredeyse görünmüyordu bile.

"Efendim, bunu yapmanız..." diye başladı Martinez.

"Kes sesini," dedi Hank. "Bunu hak ediyor. Muhtemelen hepimiz ediyoruz." Billy'ye döndü, "Bilmeni istiyorum, içine girmedim, sadece karnına."

"Geldin mi?" Billy bu sorunun cevabını biliyordu.

Hank başını eğdi.

Donovan halıda yatıyordu. Kıçı beyazdı ve kasılmıştı.

Billy yüzükoyun yatan adamın kalçasının yanında diz çöktü. "Kımıldamak istemezsin Bay Donovan. Mümkün olduğunca kımıldamadan dur. Bu şeyi fişe takmadığım için minnettar olman gerekir. Bu da aklımdan geçti, inan bana."

"Senin ağzına sıçacağım," dedi Donovan hıçkırarak.

"Bugün senden başka kimseye bir şey olmayacak."

Billy el mikserinin alt kısmını Donovan'ın kıçının sağ yanağına dayadı. Donovan irkilip nefesini tuttu.

"Alışveriş yaparken kayganlaştırıcı bir şey almayı düşündüm –bilirsin vücut losyonu, masaj yağı, hatta Vaseline– ama almama-

ya karar verdim. Alice'e kimse kayganlaştırıcı vermedi değil mi? İçine girmeden önce eline tükürmediysen tabii."

"Lütfen yapma," dedi Donovan iç çekerek.

"Alice de böyle dedi mi? Muhtemelen dememiştir, herhalde ilaç yüzünden bir şey diyemeyecek kadar kendinden geçmiş haldeydi. Söylediği bir şey vardı ama 'Beni boğma.' Elinden gelse daha fazlasını da söylerdi büyük ihtimalle. Başlıyoruz Bay Donovan. Kımıldama. Rahatla ve tadını çıkar demeyeceğim."

12

Billy yapabileceğini düşündüğü gibi uzatmadı. İçi kaldırmıyordu. Ya da midesi. İşi bittiğinde telefonuyla Tripp'in ve diğer ikisinin fotoğraflarını çekti. Sonra mikseri Tripp'in kıçından çıkardı, izlerini sildi ve bir kenara attı. Silindir üzerinde Martinez'in bilgisayarının durduğu yuvarlak masanın altına yuvarlandı.

"Hepiniz olduğunuz yerde kalın. Neredeyse bitti, o yüzden son kısımda her şeyin içine sıçmayın."

Billy mutfağa gidip bir meyve bıçağı aldı. Geri döndüğünde hiçbiri kımıldamamıştı. Billy, Hank Flanagan'a ellerini uzatmasını söyledi. Hank uzattı, Billy onu tutan plastik kelepçeyi kesti. "Efendim?" dedi Hank çekingen bir tavırla. "Peruğunuz düştü."

Haklıydı. Sarı peruk küçük ölü bir hayvan gibi duvarın kenarında yatıyordu. Belki bir tavşan gibi. Donovan onun üzerine atıldığında ve Billy onu kapıya fırlattığında düşmüş olmalıydı. Bodrumdaki daireden çıkmadan önce onu başına yapıştırmayı unutmuş muydu? Billy hatırlayamıyordu ama yapıştırmadığını tahmin etti. Geri takmaya çalışmadı, maskeyle uğraşması gerekiyordu zaten, sadece Ruger'ı taşımadığı eline aldı peruğu.

"Hepinizin fotoğrafları elimde ama kıçından el mikseri çıkan tek kişi Bay Donovan olduğu için gösterinin yıldızı da o. Polisi arayacağınızı sanmıyorum çünkü o zaman neden eve zorla

girdiğimi ama hiç para ya da değerli eşya almadan ayrıldığımı açıklamanız gerekir ama toplu tecavüz içermeyen bir hikâye uyduruvermeye *karar verirseniz* bu fotoğraf internete düşecek. Açıklamasıyla birlikte. Sorunuz var mı?"

Soru yoktu. Billy'nin gitmesinin zamanı gelmişti. Üçüncü katın boşluğuna giderken maskeyi çıkarıp peruğu takabilirdi. Ama gitmeden önce söylemek istediği bir şey daha vardı. Kendini söylemek zorunda hissediyordu. Aklına gelen ilk şey bir soruydu: Hiçbirinizin kız kardeşi yok mu? Hem kesin anneleri vardı, Billy'nin bile vardı, gerçi onunki annelik işinde pek iyi çıkmamıştı. Ama bu tip sorular süslü konuşma gibi olurdu. Öğretmiyor da öğüt veriyor gibi.

Billy, "Kendinizden utanmalısınız," dedi.

Evden çıktı, koridorda hızla ilerlerken maskeyi çıkardı ve açık bilgisayar çantasına koydu. Aslında o adamlardan daha iyi olmadığını düşünüyordu, tencere dibin kara, ama böyle düşünmenin faydası yoktu. Peruğu takıp koşarak merdivenleri inerken kendine, kendisine mecbur olduğunu ve bu haliyle elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini söyledi. Bu da züğürt tesellisiydi ama hiç yoktan iyiydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

1

Alice hemen odasının kapısının ardında bekliyor olmalıydı çünkü Billy kapıyı tıklattığında anında açtı. Ve ona sarıldı. Billy bir an irkilip geri çekildi ama onun yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce o da sarıldı. Nick ve Giorgio gibi birilerinin anlamsız birader sarılmaları dışında uzun süredir kimseye gerçekten sarılmamıştı. Sonra bunun doğru olmadığını fark etti, Shanice Ackerman ona sarılmıştı. Onun sarılışları güzeldi, bu sarılma da güzeldi.

İçeri girdiler. Landview Estates'ten ayrıldıktan sonra arabadan aradığında ona iyi olduğunu söylemişti ama Alice yeniden sordu ve Billy de yeniden iyi olduğunu söyledi.

"Onlarla... İlgilendin mi?"

"Evet."

"Üçüyle de?"

"Evet."

"Bunu nasıl yaptığını bilmek ister miyim?"

"Hiçbirinin hastaneye gitmesine gerek yok ama hepsi bir bedel ödedi. Bu kadarla bırakalım."

"Tamam ama daha önce sorduğum bir soruyu sorabilir miyim?"

Billy sorabileceğini söyledi.

"Bunu benim için mi yaptın, kardeşin için mi?"

Billy düşündü ve, "Sanırım ikiniz için de," dedi.

Alice konu kapandı dercesine başını salladı. "Peruğun fırtına atlatmış gibi duruyor. Tarağın var mı?"

Vardı, tıraş çantasında. Alice peruğu açtığı parmaklarının üzerinde gerdi ve sert darbelerle taramaya başladı. "Bu gece burada mı kalacağız?"

Billy kısa dönüş yolunda bunu düşünmüştü. "Bence kalmalıyız. Üç Ahbap Çavuş'un polisi arayacağından endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum." Telefonundaki fotoğrafları düşünüyordu. "Hem geç oldu."

Alice taramayı bıraktı ve onun gözlerinin içine baktı. "Giderken beni de al. Lütfen." Onun sessizliğini tereddüt sandı. "Burada benim için hiçbir şey yok. İşletme fakültesine ve kapuçino servis etmeye geri dönemem. Eve de gidemem. Gitmeyeceğim. Tüm bunlardan sonra olmaz. Bu şehirden çıkmam gerek. Yeniden başlamam gerek. Lütfen Dalton. *Lütfen*."

"Tamam. Ama yollarımızın ayrıldığı bir an gelecek. Bunu anlıyorsun değil mi?"

"Evet." Peruğu uzattı. "Daha güzel değil mi?"

"Evet. Arkadaşlarım bana Billy der. Tamam mı?"

Alice gülümsedi. "Tamam."

2

Yolun beş yüz metre aşağısında bir Slim Chickens vardı. Billy oraya gidip yiyecek ve *milkshake*'le geri döndü. Alice'in gözlerini tavuk ve pastırmalı sandviçinden ayırmaması, ağzındakini çiğnerken bir sonraki ısırığını planlaması Billy'nin hoşuna gitti. Neden olduğuna dair en ufak fikri yoktu ama hoşuna gidiyordu. Yerel haberleri izlediler. Adliye suikastıyla ilgili tek bir haber vardı. Yeni bir şey değildi, sadece hava durumundan önce verilen iki dakikalık zaman doldurma haberiydi. Hayat devam ediyordu.

"Bu akşam iyi olacak mısın?"

"Evet." Bu iyi olacağını kanıtlarmış gibi onun patateslerinden birini çaldı.

"Nefesin daralırsa..."

"'Teddy Bears' Picnic.' Biliyorum."

"O işe yaramazsa duvarı tıklat. Gelirim."

"Tamam."

Billy ayağa kalkıp çöpünü attı. "O zaman iyi geceler. Yapmam gereken bir şeyler var."

"Hikâyen üzerinde mi çalışacaksın?"

Billy başını iki yana salladı. "Başka şeyler."

Alice endişeli görünüyordu. "Billy... Gecenin ortasında beni burada bırakıp kaçmazsın değil mi?"

İşler öyle bir tersine dönmüştü ki Billy gülmeden edemedi. "Hayır, bunu yapmayacağım."

"Söz mü?"

Bazen Shan'le ve sık sık Cathy'yle yaptığı gibi serçe parmağını uzattı. "Söz."

Alice de gülümseyerek kendininkini uzattı ve parmaklarını birbirine geçirdiler.

"Erken yat çünkü yarın yola erken çıkacağız. Yolumuz uzun."

Şimdi yapması gereken tek şey nereye gideceklerini bulmaktı.

3

Duvarın diğer tarafındaki odasına gidince Bucky Hanson'a mesaj attı.

Yanına gelebilir miyim? Aslında gelebilir miyiz, yanımda biri var. Güvenilir biri ama yeni kimliğe ihtiyacı olacak. Uzun kalmayacağız. Bana borçlu oldukları parayı alınca sen de sana vaat edilen parayı alacaksın.

Gönderip bekledi. O ve Bucky neredeyse en başından beri beraberlerdi. Billy ona tam anlamıyla güveniyordu ve Bucky'nin

de ona güvendiğini düşünüyordu. Ayrıca bir milyon dolar sağlam paraydı.

Beş dakika sonra telefonu bipledi.

SCOTS konseri Skipper's Smokehouse 2007 69 El Camino YT. Sil ve BMA.

Yıllardır bu şekilde iletişim kurmamışlardı ama Billy, BMA'nın ne demek olduğunu hatırlıyordu: *Başka Mesaj Atma.* Bucky'nin bu yollara başvurması çok ama çok dikkatli olduğu anlamına geliyordu. Bir şeyler duymuş olabilirdi. Öyleyse iyi bir şey duymadığı belliydi.

Billy SCOTS'ın da ne olduğunu biliyordu. Açılımı Southern Culture on the Skids'ti, Bucky'nin en sevdiği grup. "69 El Camino" onların şarkılarından biriydi. Billy YouTube'a girip *SCOTS Skipper's Smokehouse konseri* yazdı. Southern Culture on the Skids yıllar içinde bu salonda çok kez çalmış olmalıydı, farklı şarkılardan kırkın üzerinde video vardı. Aralarından beşi "69 El Camino" şarkısına aitti ama sadece biri 2007 yılındandı. Billy videoya girdi ama oynatmadı. Bulanık bir telefon videosuydu, ses de iğrenç olmalıydı, zaten Billy müzik dinlemeye gelmemişti.

Video dört binin biraz üzerinde izlenmişti ve yüzlerce insan yorum yapmıştı. Billy son yoruma indi, Hanson 199 yazmıştı yorumu. İki dakika önce paylaşılmıştı.

Harika şarkı, yazıyordu. *Sidewinder'daki Edgewood Salonu'nda 10 dakikalık harika bir versiyonunu dinlemiştim.*

Billy de kendi yorumu ekledi, Taco04 adını almıştı. Kısa bir yorumdu. *Yakında onları görmeyi umuyorum!*

Bucky'ye attığı mesajı ve Bucky'nin SCOTS videosu hakkındaki cevabını sildi, sonra Google'a girdi. Birleşik Devletler kıtasında Sidewinder adında tek bir kasaba vardı. Colorado'daydı. Edgewood Salonu diye bir yer yoktu ama Edgewood Dağ Yolu denen bir cadde vardı.

Alice'e mesaj attı: *Sabah 5'te çıkıyoruz, tamam mı?*

Anında cevap geldi: *Anlaşıldı.*

Billy AllTech bilgisayarlardan birine bir uygulama indirdi. Penny Pines'ın WiFi'ı bok gibi olduğundan bu biraz zaman aldı. İndirme tamamlandığında bir saat kitap okudu, sonra uzun, sıcak bir duş aldı. Yatmadan önce buna ihtiyacının olmayacağını bilse de telefon alarmını kurdu. Rüyasında Lolafelluce'yi gördü. Bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu.

4

Birkaç parça eşyayı Fusion'ın arka koltuğuna koyarlarken hava hâlâ karanlıktı. Billy ucuz AllTech'lerden birini ön koltuklar arasındaki konsola koydu ve prize taktı. "Bu dandik malların er ya da geç işe yarayacağını biliyordum."

"Biliyor muydun gerçekten?" Alice hâlâ yarı uykuda görünüyordu.

"Hayır ama bazen şansın yaver gider."

O kemerini takarken Billy dün indirdiği uygulamayı açtı. Tiz bir ses çıktı, eski moda modemlerin bağlanma sesi gibi. Billy sesi kapattı.

"Ne için bu?"

Billy eğilip torpido gözünün solunda ve altında kalan, göze çarpmayan paneli gösterdi. "Arıza tespit cihazı var şurada. Bir sürü işe yarıyor ve bu kiralık bir araba olduğundan yaptığı şeylerden biri de bayideki biri bakmak isterse konumumuzu göstermek, ki eyalet sınırını geçtiğimiz an konuma bakarlar çünkü bu alet sınır geçince bildirim göndermeye programlanmış. Bu uygulama sinyal bozucu. Birileri bakarsa arıza tespit cihazının bozulduğunu düşünecek."

"Öyle düşünmelerini umuyorsun."

"Güvenim tam," dedi Billy. "Hazır mısın? Odayı son kez kontrol etmek istemiyor musun?"

"Hazırım." Artık tamamen uyanmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Colorado."

"Colorado mu, Tanrım!" Sesi nasıl da gençti. "Ne kadar uzakta?"

"Bin altı yüz kilometreden fazla yol var. İki günlük bir yol."

Alice gülümsedi. "O zaman yola çıksak iyi olur."

Billy, "Anlaşıldı," dedi ve Fusion'ın vitesini taktı. Beş dakika sonra otobana çıkmış, batıya yönelmişlerdi.

5

Benzin almak ve yemek yemek için, Merle Haggard'ın adını duyurduğu Muskogee'de durdular. Alice AllTech'le uğraşıyordu, Billy'yi Arrowhead Alışveriş Merkezi'ne yönlendirdi. Oraya vardıklarında parlak turuncu brandaları olan bir binayı işaret etti.

"Ulta nedir?" diye sordu Billy.

"Makyaj malzemesi mağazası. Sen gir içeri. Ben yüzüm bu haldeyken gitmek istemiyorum."

Billy onu suçlayamazdı. Gençti, sağlıklıydı ve morluklar solmaya başlamıştı ama birilerinin yakın geçmişte onu benzettiği hâlâ gayet açıktı. Billy'ye ne alması gerektiğini söyledi ve Billy de aldı. Ana malzemenin adı Dermablend Cover Creme fondötendi. Ertesi gün hapından daha ucuzdu ama fırçayı ve pudrayı da ekleyince oradan ancak seksen dolara çıkabilmişti.

"Bana pahalıya patlıyorsun," dedi ona poşeti verirken.

"Sonuçları görene dek bekle."

Alice küstah bir tavırla konuşmuştu. Bu Billy'nin hoşuna gitmişti. Aynada kendine bakmaya dayanamayan kızdan beri çok yol almıştı... Ama hâlâ tam olarak kendine gelememişti. Kuzeybatıya doğru yollarına devam ederlerken öğleden sonra uyuyakalmıştı, bir saat kadar sonra Billy onun inlediğini duydu. Alice kendini savunur gibi ellerini öne uzattı. Bir elini arabanın ön ta-

rafına çarpınca güçlükle nefes alarak uyandı. Sonra bir kez daha zorla nefes aldı. Üçüncü bir kez daha, bu sefer eli boğazındaydı.

"'Teddy Bears' Picnic' hemen!" dedi Billy. Çoktan yavaşlamaya başlamış, emniyet şeridine geçiyordu.

"İyiyim ben, devam et. Şimdi iyiyim. Kötü bir rüya gördüm o kadar."

"Ne gördün?" diye sordu Billy, sinyalini kapatıp Fusion'ı tekrar şeride çıkarırken.

"Hatırlamıyorum."

Yalan söylüyordu ama önemli değildi.

6

Geceyi geçirmek için Kansas'ta Protection diye küçük bir kasabada durdular, hem gittikleri yere yolu neredeyse yarıladıklarından hem de ikisi de Protection Motel adında bir yerde kalma fikrinden hoşlandıklarından burada durmuşlardı. Bu sefer girişlerini yaptırırken Alice de onunla beraber geldi, danışmadaki adam ona neredeyse bakmadı bile. *Ama bir kadın bakabilirdi,* diye düşündü Billy. Makyaj güzeldi ve Alice ustalıkla sürmüştü ama yine de tam anlamıyla mükemmel değildi. Billy ona dışarıdan yemek alıp gelmesini isteyip istemediğini sordu ama Alice başını iki yana salladı. İnsan içine çıkmaya hazırdı ve bu da iyi bir şeydi. Don'un Yeri'nde yediler, burası söz konusu yemek olduğunda Protection'da gidebilecekleri tek yerdi. Menü çoğunlukla burger ve mısır unlu sosisten ibaretti.

"Görüşeceğimiz adam," dedi Alice. "Nasıl biri?"

"Bucky artık altmış beş ya da yetmiş yaşında. Fena halde sıska. Eski asker. Bira, sigara, kurutulmuş et ve *rock 'n' roll*'la hayatta kalıyor. Bilgisayarla arası iyidir, birçok bağlantısı var ve insanları bir araya getirmeye yardımcı olur."

"Nasıl yani?"

"Profesyonel silah kullananlarla. Çocuklar, bağımlılar, tetik çekerek mutlu olan öfkeli tiplerle değil. Yarı temsilci yarı yetenek avcısıdır."

"Yeraltı dünyası için."

Billy gülümsedi. "Artık gerçekten bir yeraltı var mı bilmiyorum. Sanırım Bilgisayar Çağı o dünyayı öldürdü."

"Ve senin gibi insanlara iş buluyor." Sesini alçalttı. "Kiralık katillere."

Billy'nin bildiği kadarıyla Bucky'nin iş yaptığı tek kiralık katil kendisiydi ama karşı çıkmadı. Hem bu doğruyken nasıl karşı çıkabilirdi? Ona bir kez daha sadece ölmeyi hak eden insanları öldürdüğünü anlatabilirdi ama neden zahmet etsindi ki? Alice buna ya inanırdı ya inanmazdı. Her hâlükârda tartışmaya açık bir konuydu. Billy geçmişini değiştiremezdi ama geleceğini değiştirme niyetindeydi. Ödemesini de alma niyetindeydi. Onu hak etmişti.

"Bucky sana kimlik hazırlayacak, sanırım. Bu da yaptığı şeylerden biri. Yeni biri olabilirsin. İstersen."

"İstiyorum." Alice düşünmek için duraksamamıştı. "Gerçi sanırım bir noktada yeniden annemi aramak isteyeceğim." Biraz gülüp başını hafifçe iki yana salladı. "Biliyor musun beni aradığı son seferi hatırlayamıyorum. Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Ama onunla konuştun?"

"Evet. Sen... şey, Tripp ve ev arkadaşlarını ziyaret ederken."

"Ona gerçekten Cancun'a gideceğini söylemedin değil mi?"

Gülümsedi. "İçimden geçti ama hayır. Erkek arkadaşım olduğunu, ben okulu bırakınca ayrıldığımızı, ne yapacağıma karar vermek için biraz düşünmeye ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Bunu kabul etti mi?"

"Benim yaptığım herhangi bir şeyi kabul edilebilir görmeyeli epey uzun geçti. Başka bir şey konuşabilir miyiz lütfen?"

7

Ertesi gün çoğunluğu I-70 yolunda olmak üzere araba sürmekle geçti. Hâlâ fiziksel ve zihinsel travmasını iyileştirmeye çalışan Alice çok uyudu. Billy hikâyesinin Felluce kısmını düşündü, hikâye şimdi bilgisayar çantasındaki bir bellekteydi. Bu da aklına Albie Stark'ı getirdi, Albie eve döndüğünde Harley'sini depodan çıkarıp New York'tan San Francisco'ya yol gezisine çıkacağını anlatırdı. Öyle kır yollarından falan da gitmeyeceğim, derdi. *Bütün yol otobandan akacağım. Gazı kökleyip yüz otuzla gideceğim.* Albie'nin bunu yapma şansı olmamıştı. Albie paslı eski bir Felluce taksisinin arkasında ölmüştü ve son sözleri, *Önemli bir şey yok, sadece sıyırıp geçti,* olmuştu. Ama sonra Alice'in panik atak geçirirken aldığı gibi derin nefesler almaya başlamıştı ve "Teddy Bears' Picnic"in ilk kısmını bile söylemeye fırsat bulamamıştı.

Benzin almak ve yemek yemek için Kansas'ta Quinter diye küçük bir kasabada durdular. *Waffle* yapan bir yer buldular, Fusion'dan inip yaklaştıklarında tezgâhta oturan iki eyalet polisi gördüler. Alice tereddüt etti ama Billy yoluna devam etti ve bir sorun çıkmadı. Polisler onlara bakmadı bile.

"Doğru davranırsan çoğu zaman seni fark etmiyorlar bile," dedi Billy arabaya dönerlerken.

"Çoğu zaman mı?"

Billy omuz silkti. "Herkesin başına her şey gelebilir. Şansını dener ve en iyi biçimde sonuçlanmasını umarsın."

"Kadercisin."

Billy güldü. "Gerçekçiyim."

"Aralarında bir fark var mı ki?"

Eli Fusion'ın kapı kolundayken durdu ve ona baktı. Alice onu sürekli şaşırtıyordu.

"Belki de işletme fakültesi için fazla akıllısındır," dedi. "Bence daha iyisini yapabilirsin."

8

Alice karnı *waffle* ve pastırmayla dolu halde yeniden uykuya daldı. Billy arada bir ona bakıyordu. Onun görünüşü gittikçe daha çok hoşuna gidiyordu. Olduğu kişi hoşuna gidiyordu. Bir hayatın kapısını çarparak kapatıp yeni bir hayata kapı açmak mı? Şansları olsa bile kaç kişi bunu yapardı ki?

Alice dört civarı uyandı, gerindi ve nefesini tuttu. Kocaman gözlerle ön camdan dışarı bakıyordu. "Ben bu göze inanmam!"

Billy güldü. "Bunu da ilk defa duyuyorum."

"Rocky Dağları! Aman Tanrım, şunlara *bak*!"

"Etkileyiciler gerçekten."

"Fotoğraflarını gördüm ama aynı şey değil. Yani *birden* ortaya çıktılar."

Doğruydu. Yüzlerce kilometre boyunca düzlüklerden geçmişlerdi ve derken birdenbire dağlar ortaya çıkmıştı.

"Bugün Bucky'nin yanına varacağımızı sanmıştım, sanırım hâlâ varabiliriz de ama karanlık çöktükten sonra 19 Numaralı karayolundan geçip dağların arasına girmek istemiyorum. Muhtemelen yol virajlıdır." Ona anlatmadığı kısım Bucky'nin gecenin onuyla on ikisi arasında garaj yoluna giren farlar görmesiyi istememesiydi. Bucky ona konumunu verirken bu kadar dikkatli davranmışken olmazdı. "Bak bakalım, bize Denver'ın doğusunda adı pek tanınmayan bir motel bulabilecek misin?"

Alice çok gençlere özgü o beceriyle Dalton telefonunu kullandı. "Pronghorn Motor Rest diye bir yer var. Senin için yeterince tanınmamış mı?"

"Öyle. Ne kadar uzaklıkta?"

"Elli kilometre kadar görünüyor." Bir süre daha bir şeyler yazıp ekranı kaydırdı. "Byers diye bir kasabada. Hindi ziyafeti ve sonrasında da büyük bir dans düzenliyorlar ama kasımda. Sanırım kaçıracağız."

"Kötü oldu."

"Eh," dedi Alice, "olur böyle şeyler. Hayat bir partidir ve bütün partilerin bir sonu vardır."

Billy biraz şaşırmış halde yandan yandan ona baktı. "Bu F. Scott Fitzgerald'dan mı?"

"Prince şarkısı," dedi Alice. "Bu dağların görkemine alışamıyorum. Güneş batarken bakmayacağım sanırım. Kalbim parampar-ça olabilir. Üstelik burada olmamın tek sebebi o adamların bana tecavüz etmesi ve yağmurda sokağa atması. Sanırım her şeyin bir nedeni var."

Billy bu sözü daha önce de pek çok kez duymuştu, duyduğu her seferinde sinirleniyordu. "Buna inanmıyorum. Buna *inanmayacağım.*"

"Tamam. Üzgünüm." Alice'in sesi biraz korkmuş gibi çıkmıştı. "Öyle demek..."

"Buna inanmak, birilerinin ya da bir şeylerin kardeşimden daha önemli olduğuna inanmak anlamına gelir. Aynı şey Albie Stark için de geçerli. Taco için de. Bir daha asla yürüyemeyecek Johnny Capps için de. Bunları *kabul edilebilir* kılan hiçbir şey yok."

Alice cevap vermedi. Billy ona baktığında Alice sıkı sıkı kavuşturduğu ellerine bakıyordu, yanaklarında gözyaşları vardı.

"Tanrım, Alice, seni ağlatmak istememiştim."

"Ağlatmadın," dedi yanaklarındaki ağlama kanıtlarını silerek.

"Sadece, bir Tanrı varsa çok dandik bir iş çıkarıyor."

Alice ileriyi, Rocky Dağları'nın mavi zirvelerini işaret etti. "Tanrı varsa bunları o yaratmış."

Eh, diye düşündü Billy, *kız haklı.*

9

Pronghorn Motor Rest'te bitişik odalar tutmak sorun olmadı, otoparktaki arabaların sayısına bakılırsa Billy koridordaki her bir odayı tutabileceklerini düşünüyordu. Yakınlardaki bir Burger

Barn'da yemek yediler. Motele geri dönünce Billy içine hikâyesini koyduğu belleği bilgisayara taktı. Belgeyi açtı ve bıraktığı yere gitti: Taco'nun Fareed'e üzerinde GÜNAYDIN VİETNAM yazan megafonu vermesine. Sonra belgeyi kapattı. Oyun Evi'nde olanları yazmaya korkmuyordu, tam olarak öyle değildi, ama parça parça yazmak da istemiyordu. İçindekileri bir şişedeki zehir gibi dökebileceği, sessiz bir yerde olmak istiyordu. Yazmasının uzun süreceğini sanmıyordu ama o saatler *yoğun* geçecekti.

Pencereye gidip dışarı baktı. Her bir odanın önünde ucuz katlanır sandalyeler vardı. Alice bunlardan birinde oturmuş yıldızlara bakıyordu. Billy uzun bir süre onun yıldızları izlemesini izledi. Alice'in onun için ne anlama geldiğini açıklaması için bir psikiyatriste ihtiyacı yoktu: Cathy'nin yetişkin bir versiyonuydu. Bir psikiyatrist onun aynı zamanda Bitmeyen Boya Evi'nden Robin Maguire, namı diğer Ronnie Givens olduğunu da iddia edebilirdi ama bu pek doğru olmazdı çünkü Robin'le yatmak istemişti, bu âşık fantezisine birçok gece boyunca mastürbasyon yapmıştı ama Alice'le yatmak istemiyordu. Ona karşı sevgi duyuyordu ve bu yatmak istemekten çok daha fazlasıydı.

Onu böyle önemsemek tehlikeli miydi? Tabii ki tehlikeliydi. Alice'in onu önemsemesi –ona güvenmesi, ona bel bağlaması– da bir o kadar tehlikeli miydi? Tabii ki öyleydi. Ama onu orada yıldızları izleyerek otururken görmenin bir anlamı vardı. İşler ters giderse olmayabilirdi ama o anda vardı. Billy ona dağları ve yıldızları vermişti, saklaması için değil belki ama en azından bakması için ve bu çok değerliydi.

10

Sabah erkenden yola çıktılar, sabah sekizde Denver'a yaklaşmışlardı. Yol dümdüzdü. Dokuzu çeyrek geçe Boulder'dan geçtiler. Sonra bum, dağlardaydılar. Yol tam da Billy'nin düşün-

düğü gibi virajlıydı. Alice dik oturuyordu, başı bir oraya bir buraya dönüyordu, sağındaki derin vadilerden solundaki dik ağaçlı yamaçlara bakarken gözleri kocamandı. Billy onu anlıyordu. O New Englandlı bir kızdı ve sadece güney bölgesine kısa ve sonu pek de hoş bitmeyen bir geziye çıkmıştı, tüm bunlar onun için yeniydi, harikaydı. Billy onun Rocky Dağları'nın eteklerine gelebilmek için tecavüze uğradığına asla inanmayacaktı ama buraya gelebildiği için mutluydu. Onun hayreti hoşuna gidiyordu. Hayır, seviyordu.

"Burada yaşayabilirim," dedi Alice.

Nederland'den geçtiler, dağın eteklerinde bölüm bölüm uzanan alışveriş merkezinin devamı gibi duran küçük bir kasabaydı burası. Otopark tıka basa doluydu. Neredeyse her şeye inanabilecek Billy bir sonraki yılın bahar başlarında bu otoparkın sıradan bir iş gününde terk edilmiş gibi görüneceğine ve çoğu mağazanın kapalı olacağına inanmakta güçlük çekerdi.

"Oraya gitmem lazım," dedi Alice eliyle göstererek. Yanakları kızarmıştı. "Eczaneye."

Billy kenara çekip bir park yeri buldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet ama bir arkadaşım ziyarete geliyor. İki hafta erken ama yaklaştığını hissedebiliyorum. Kramplar başladı."

Ertesi gün hapıyla beraber verilen broşürü hatırladı Billy. "İstersen ben gidip..."

"Hayır, ben alırım. Uzun sürmez. Tanrım, umarım bu pantolonu rezil etmem."

"Etsen bile başka bir..." *Pantolon alırız* diye bitirecekti cümlesini ama Alice çoktan arabadan çıkmış Walgreens'e doğru hızla yürüyordu, neredeyse koşuyordu. Birkaç dakika sonra elinde bir poşetle döndü.

Billy iyi olup olmadığını sordu. Alice ona neredeyse tersler gibi iyi olduğunu söyledi. Kasabadan çıkınca bir seyir terasına geldiler, Alice ondan durmasını ve diğer arabaların uzağına park etmesini istedi. Sonra ona başka yere bakmasını söyledi. Billy dediğini yaptı ve delta kanatla uçuş yapan bir aptalın, bıçak yarası

kadar derin bir vadinin üzerinde süzüldüğünü gördü. Bu mesafeden adam hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Alice'in kıpırdandığını, fermuarının indiğini, poşetin hışırtısını, ihtiyacı olan şeyi kâğıdından çıkarırken çıkan hışırtıyı –herhalde bir peddi, henüz tampon kullanmayı denemek istemezdi– sonra yeniden fermuarının sesini duydu.

"Şimdi bakabilirsin."

"Hayır, sen bak," dedi Billy ve delta kanadı gösterdi. Adam parlak kırmızı bir atlet giymiş ve sarı bir kask takmıştı ki dağın yan tarafına çarparsa bu hiçbir boka yaramazdı.

"Ah... Aman... *Tanrım*!" Alice eliyle gözlerine gölge yaptı.

"O göze inandın mı bu sefer?"

Alice sırıttı. Gerçek bir gülüştü bu. Görmesi çok güzeldi. Sonra tekrar aynı şeyi söyledi. "Burada yaşayabilirim."

"Yaşayıp *bunu* mu yaparsın?" dedi Billy eliyle göstererek.

"Belki onu değil." Duraksayıp düşündü. "Ama belki de onu."

"Gitmeye hazır mısın? Her şey tamam mı?"

"Tamamdır," dedi Alice bilmiş bilmiş.

11

Billy dün yola devam etmemeye karar verdiği için memnundu çünkü Sidewinder'a ulaşmaları iki saatlerini daha aldı. Burada alışveriş merkezi yoktu, sadece hediyelik eşya dükkânları, restoranlar, batı tarzını öne çıkaran giysi mağazaları ve barlarla dolu tek caddelik bir çarşı vardı sadece. Bir sürü bar vardı, Öfkeli Süvari, Çizme ve Mahmuz, Kırevi, 187 gibi isimleri vardı. Edgewood Salonu yoktu ama Billy olmasını beklememişti.

"Bir bar için komik bir isim," dedi Alice 187'yi göstererek.

"Öyle," diye ona katıldı Billy ama barın önüne park edilen sıra sıra motorlara bakılırsa bu ismin hiç de komik olmadığını düşünüyordu. 187 California'da cinayete verilen ceza koduydu.

Alice yolu bulmak için onun telefonunu kullanıyordu çünkü Fusion'ın GPS'i tespit cihazıyla birlikte bozuluyordu. "Bir buçuk kilometre daha, belki biraz daha fazla. Solda."

Bir buçuk kilometre sonra şehirden çıktılar. Billy yavaşlayınca Edgewood Dağ Yolu tabelasını gördü. Saptı. Sokaktan içeriye doğru yapılan güzel görünümlü evleri ve İsviçre tarzı köşkleri geçtiler, çoğunun garaj yolu zincirlerle kapatılmıştı çünkü kayak dönemine daha altı hafta vardı. Edgewood 108 Numara'nın ötesinde asfalt bitti. Başta kolayca akan yol önce inişli çıkışlı, sonra doğrudan zıplatan bir hal aldı. Billy zorlu bir S dönemeci aştı ve Fusion'ı yolun çöktüğü bir yerden sürdü. Bu sefer araba öyle bir zıpladı ki emniyet kemerleri kilitlendi.

"Doğru yolda olduğumuza emin misin?" diye sordu Alice.

"Doğru yoldayız. 199 Numara'yı arıyoruz."

Alice telefona danıştı. "Burada öyle bir numara olmadığı yazıyor."

"Şaşırmadım."

Yedi yüz metre kadar sonra toprak yol bitti ve kendilerini tekerlek izlerinin arasındaki yükseltide kır çiçeklerinin büyüdüğü çimenlik bir yolda buldular. Billy burasının eski bir tomrukçu yolundan kaldığını düşündü. Ağaçlar sıklaştı. Dallar Fusion'ın yanlarına sürtüyordu. Yol gittikçe dikleşiyordu. Billy son buzul döneminden kalma, yola çıkıntı yapan kayaların etrafından dolaştı. Alice gittikçe daha huzursuz görünüyordu.

"Bu yol birden biterse üç kilometre boyunca geri geri gitmen gerekecek çünkü dönecek yer..."

Billy, Fusion'ı o ana kadarki en sert dönemeçten çevirdi ve yol *bitti*. Tam önlerinde dik bir yamaç boyunca uzatıp çıkıntı yapan, kesilmiş telefon direkleri gibi direklerle desteklenmiş bir ağaç ev vardı. Açık bir verandanın altına Cherokee bir jip park edilmişti. Billy arka taraftan bir yerden bir jeneratör sesi duyabiliyordu, ses alçak ama güçlü ve sürekliydi.

Billy ve Alice arabadan inip elleriyle gözlerini gölgeleyerek yukarı, verandaya baktılar. Bucky Hanson oturduğu sallanan sandalyeden kalkıp sallanan korkuluğa geldi. New York Rangers kepi takmıştı ve sigara içiyordu.

"Hey Billy. Kayboldun sandım."

"O da öyle sandı. Bucky, Alice Maxwell."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Alice. Billy, şu haline bir bak. Yüz yüze görüşmemizin üstünden ne kadar zaman geçti?"

"En az dört yıl geçmiş olmalı," dedi Billy. "Belki beş."

"Eh, yukarı gelin. Merdivenler yan tarafta. Aç mısınız?"

12

Billy uzun zamandır ona iş bağlayan ve temsilciliğini yapan adamın, belli ki acil durumlar için sığınak olarak hazırladığı bu yere bir yabancı getirmesine kızmasından korkuyordu ama Bucky, Alice'e kibar davrandı. Doğrudan Billy'nin tüm arkadaşlarını hoş karşılacağını vesaire söylemedi ama bunu açıkça hissettirdi, Alice de baştaki çekingenliğinin (ya da temkinliliğinin) ardından rahatladı. Yine de Billy'nin yanında durmaya özen gösteriyordu.

Mutfak toplu, geniş ve aydınlıktı. Bucky mikrodalgada peynirli makarna ısıttı. "Size *huevos rancheros* yapmak isterdim, o konuda pek fena değilimdir ama hâlâ tam olarak yerleşmedim. Alışveriş işini halletmem lazım. Sonrasında olaylar bir neticeye varana dek burada saklanacağım. Mutlu bir son olsa hoş olur tabii."

"Seni bu karmaşanın içine ben soktum, özür dilerim," dedi Billy.

Bucky elini ona doğru savurdu. "Anlaşmayı ben ayarladım, riskleri biliyordum." İkisinin de önüne dumanı tüten kâseler koydu. "Peki ya sen Alice? Georgie Bush savaşı gazisiyle sen nasıl tanıştın?"

Alice özellikle büyüleyici buluyormuş gibi peynirli makarnasına baktı. Yanakları pembeleşti. "Sanırım beni sokakta bulduğunu söyleyebiliriz."

"Öyle mi? Hah. Sana salak numarasını gösterdi mi? Görülesi bir şey. Göstersene Billy."

Billy bunu istemiyordu. Alice, Nick ve Giorgio gibi enayilerden farklıydı ama Bucky onlara bir süre kalabilecekleri bir yer vermişti ve onun bu basit isteğini reddetmek de istemiyordu. Neyse ki yapmasına gerek kalmadı.

"Gördüm," dedi Alice ve duraksadı, sonra ekledi. "Bir anlamda yani."

Yeniden yemeğine dönmeden önce Billy'ye bir bakış attı, çok kısa bir bakıştı ama Billy'nin hikâyesinin ilk kısmından bahsettiğinden emin olmasına yetmişti. Nick ya da Giorgio'nun muhtemelen arkasından okuduğunu bilerek yazdığı kısmından.

"Harika değil mi?" dedi Bucky kendi kâsesini alıp otururken. "Billy bütün zor kitapları okuyor ama aynı zamanda istesen Riverdale Lisesi'ndeki her bir çocuğu ve Batman'in pelerinini nasıl aldığını anlatabilir."

Billy ne olacak, birazcık yapmaktan zarar gelmez diye düşündü. Gözlerini büyüttü ve konuşmasını yavaşlattı. "Aslında o kısmı bilmiyorum."

Bucky gülüp uçlarından birine hâlâ bir parça makarna takılı olan çatalıyla Billy'yi gösterdi. "Dostum, hiçbir şey kaybetmemişsin."

Alice'e döndü.

"Seni sokakta buldu öyle mi? Tam olarak nasıl yani?"

"Hayatımı kurtardı."

Bucky kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bunu dinlemek istiyorum. Hatta her şeyi dinlemek istiyorum. Özellikle ters giden şeyleri."

Billy bunu dikkatlice düşündü. "Alice dışında her şey ters gitti," dedi ve gülmeye başladı. Kendine hâkim olamamıştı.

13

Frank Macintosh ve Paulie Logan'ın onu otelden almasıyla başladı ve sonuna kadar anlattı, sadece son kısmı hızlıca geçti, birkaç adamın Alice'i hırpaladığını ve kendisinin de onlarla ilgilendiğini söyledi.

Bucky nasıl diye sormadı. Sadece kâselerini toplayıp lavaboya götürdü ve sıcak suyu açtı. Edgewood Dağ Yolu'nun sonundaki küçük evde mikrodalga ve çatısında çanak anteni vardı ama bulaşık makinesi yoktu.

"Ben hallederim," dedi Alice ayağa kalkarak.

"Hayır, gerek yok," dedi Bucky. "Çok azlar zaten, hem fırın kabını biraz suda yumuşamaya bırakacağım. Fırında pişen peynir tam pislik. Billy ne kadar süre kalmak istiyorsun? Sormamın tek sebebi var, uzun süre kalacaksanız bir koşu King Soopers'a gitmem gerek."

"Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama alışverişi yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Ben de giderim," dedi Alice. "Bana bir liste verin yeter." Buzdolabına baktı. "Biraz sebze almak lazım."

Bucky bunu umursamadı. Lavaboda arkası dönükken, "Peşindeler Billy," dedi. Sadece Nick'in örgütü değil, dört başka rakip grup daha, bir de kim bilir kaç tane bağımsız kişi. Bu da nadir görülen ama eşsiz olmayan, herkesin fikir birliğine vardığı o olaylardan biri. Bazı sohbet odalarında önemli bir konusun, senden Bay Summerlock olarak bahsediyorlar."

"Billy Summers ve David Lockridge'in birleşimi," dedi Billy.

"Evet."

"Dalton Smith'ten bahseden var mı?" *Lütfen Tanrım, olmasın,* diye düşündü.

"Bildiğim kadarıyla Dalton Smith hâlâ sağlam ama bu adamların en iyi araştırma yöntemlerine, FBI'ı eskide kalmış gibi gösteren donanımlara erişimi var ve bir şeyleri açıkta bırakırsan, herhangi bir şeyi, Dalton Smith gider."

Bucky lavabodan döndü ve kızaran ellerini bir havluyla silerken doğrudan Alice'e baktı. Ne demek istediğini açıklamak için başka bir şey demesine gerek yoktu.

Billy, "Alice açıkta kalan bir şey değil. Ben buradan ayrıldığımda o da başka biri olarak kendi yoluna gidecek. Belgeleri hazırlayabilirsen tabii," dedi.

"Ah, bunu yapabilirim. Bir şey hazırladım bile. Son teknoloji makinelere bağlandığında internet gibisi yok." Masaya geri dönüp oturdu. "Elizabeth Anderson olmaya ne dersin?"

Alice şaşırmış görünüyordu, sonra çekimser bir tavırla gülümsedi. "Güzel olur sanırım. Kendi adımı seçemez miyim?"

"Seçmesen daha iyi. Geçmişinle bağı olan bir isim seçmen çok kolay. Ben de seçmedim zaten. Bilgisayar seçti. Ad Üretici diye bir site." Billy'ye baktı. "Ona güvenmen benim için yeterli. Peki ya şu Jensenlar? Ya da emlakçı? Senin Dalton Smith'ten başka bir kimliğin olduğuna dair bir fikirleri var mı?"

Billy başını iki yana salladı.

"O zaman temizsin, bu iyi, çünkü başına ödül koydular."

"Ne kadar?"

"Sohbet odasına göre altı milyon dolar."

Billy'nin nefesi kesildi. "Dalga mı geçiyorsun? Neden ki? Bana işi yapmam için iki vereceklerdi zaten!"

"Bilmiyorum."

Alice tenis maçı izler gibi başını bir ona bir ona çeviriyordu.

Bucky, "Sözleşmeyi Nick yapıyor ama sana vaat edilen para nasıl onun değilse bunun da onun parası olduğunu sanmıyorum," dedi.

Billy dirseklerini masaya dayadı, hafif kapalı yumrukları yüzünün iki yanındaydı. "Kim bir suikastçiyi öldüren suikastçiyi öldürmek için altı milyon dolar harcar ki?"

Bucky güldü. "Bunu yazalım. Sarımsaklasak da mı saklasakla yarışır."

"Kim? Ve neden? Benim bildiğim kadarıyla Joel Allen önemli biri değildi."

Bucky başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama eminim Nick Majarian biliyordur. Belki ona sorma fırsatı yakalarsın."

"Nick Majarian kim?" diye sordu Alice.

Billy iç çekti. "Benjy Compson. Beni bu pisliğe bulaştıran adam."

Bu kısmen yalandı. Bu pisliğe kendi kendine bulaşmıştı.

14

Billy sonunda Alice'le birlikte Bucky'nin yanında üç ya da dört gün kalmaya karar verdi. Oyun Evi'ni yazmayı bitirmek istiyordu. O uzun sürmezdi ama bir sonraki hamlesini düşünmek için de zamana ihtiyacı vardı. Ruger'ın dışında yine dürbünlü, uzun bir silaha ihtiyacı var mıydı? Bilmiyordu. Başka bir tabancaya, Glock gibi sadece altı değil de on yedi kurşunu olan bir şeye ihtiyacı var mıydı? Bilmiyordu. Ama ne kadar hoşlanmasa da Ruger için bir patates-patlatan işine yarayabilirdi. Böyle bir şeyi kullanacak duruma girecek miydi? Bunu da bilmiyordu ama Bucky, Ruger için susturucu bulmanın zor olmayacağını açıkladı. Tabii birkaç atışın ardından dağılabilecek ev yapımı bir şey olmasına aldırmıyorsa. Bucky yüksek bölgelerde her türlü parçanın bulunabileceğini söylüyordu.

"İstesen M249 bile bulabilirim. Soruşturmam gerekir ama sorabileceğim birkaç kişi tanıyorum. Ağızlarını kapalı tutabilecek güvenilir insanlar."

Diğer deyişle bir taramalı. Billy'nin Koca Joe Kleczewski'nin Oyun Evi'nın önünde bu silahla durduğu kısacık ama çok net bir anısı vardı. Başını iki yana salladı. "Şimdilik susturucu yeter."

"Ruger için susturucu, tamamdır."

Alice'in belgeleri de üç güne hazır olacaktı ama o ve Billy, Sidewinder'a alışverişe gittiklerinde Bucky ondan saç boyası almasını istedi. "Bence ehliyetin için saçını sarıya boyamalısın. Ama kaşların koyu kalsın. Sana yakışır."

"Öyle mi dersin?" Alice'in sesi şüpheli çıkmıştı ama ilgili görünüyordu.

"Evet. İşletme fakültesindeymişsin, bu yüzden sana buna uyacak bir geçmiş vereceğim. Stenografi biliyor musun?"

"Evet. Rhode Island'da yaz kursuna gitmiştim, bayağı hızlı öğrenmiştim."

"Ve telefona bakabilirsin? 'Dignam Chevrolet, sizi nereye aktarabilirim?'"

Alice gözlerini devirdi.

"Tamam, en azından giriş seviyesi yetenekleri var, ekonomi böyle şahlanırken bu yeterli olmalı. Güzel kıyafetler, düzgün ayakkabılar ve neşeli bir gülümseme eklersen Beth Anderson'ın kendine göre bir yer bulamaması için hiçbir sebep yok."

Ama bu Bucky'nin hoşuna gitmemişti. Alice bunu fark etmedi ama Billy anlamıştı. Sadece nedenini bilemiyordu.

15

Alışverişe gittiler, Billy peruğunu ve Bucky'nin –çıfıt çarşısı dediği– henüz yerleştirmediği karmakarışık eşyaların arasında onun için bulduğu siyah gözlükleri taktı. Billy, King Soopers'da ödemeyi nakit yaptı. Yeniden Edgewood Dağ Yolu'na girdiler, Fusion son üç kilometre boyunca huysuz huysuz hoplayıp zıplayarak ilerledi.

Alice, Bucky'nin malzemeleri kaldırmasına yardım etti. Bucky Alice'in tereddütle aldığı muzlara baktı ama bir şey demedi. Bu iş bittiğinde Alice içerilerde kapalı oturmaktan sıkıldığını söyledi ve bir yürüyüşe çıkıp çıkamayacağını sordu. Bucky ona arka kapıdan çıkarsa ormana doğru giden bir yol bulacağını söyledi. "Dik bir yokuş ama genç ve güçlü görünüyorsun. Biraz böcek ilacı sürsen iyi olur. Banyoda olacaktı."

Alice giysisinin kollarını kamyoncular gibi sıvamış, böcek ilacıyla kaplı halde döndü. Yanakları kremden parlıyordu.

"Kurtlara aldırma," dedi Bucky. Sonra onun endişeli ifadesini görünce ekledi: "Şaka yapıyorum kızım. Eskiler burada 1950'lerden beri kurt olmadığını söylüyor. Hepsi avlanmış. Ayılar da öyle. Ama bir buçuk kilometre yürüyünce muhteşem bir manzara göreceksin. Karşı taraftaki eski büyük, düzlük bir açıklığa doğru bilmem kaç kilometre boyunca uzanan küçük kanyon ve derin vadileri izleyebilirsin. O açıklıkta bir otel vardı ama çok uzun zaman önce yanıp kül oldu." Sesini alçattı. "Otelin hayaletli olduğu söyleniyordu."

"Yürüdüğün yere dikkat et," dedi Billy. "Bileğin kırılsın istemezsin."

"Dikkatli olacağım."

O gittiğinde Bucky yüzünde bir gülümsemeyle Billy'ye döndü. "'Yürüdüğün yere dikkat et, bileğin kırılsın istemezsin.' Nesin sen, babası mı? Babası olabilecek kadar yaşlı olduğun kesin."

"Freudyen tavırlara girme. O sadece benim arkadaşım. Tam olarak nasıl olduğunu anlatamam ama öyle."

"Onu hırpaladıklarını söylemiştin. Bu tahmin ettiğim anlama mı geliyor?"

"Evet."

"Hepsi mi?"

"Üçünden ikisi. Diğeri karnına boşalmış. En azından öyle söyledi."

"Tanrım, o çok... Anladın, iyi görünüyor."

"Değil."

"Hayır. Tabii ki değil. Muhtemelen bir daha asla iyi olmayacak, tam anlamıyla yani."

Billy birçok iç karartıcı fikir gibi bunun da muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

Bucky iki bira aldı ve ön verandaya çıktılar. Billy, Fusion'ı aşağı, Cherokee'yle burun buruna park etmişti.

"En azından başa çıkabiliyor gibi görünüyor," dedi Bucky sallanan sandalyesine döndüğünde. Billy de başka bir yere oturdu. "Cesur biri."

Billy başıyla onayladı. "Öyle."

"Havayı koklamayı da biliyor. Belki de dolaşmaya gitmek istemiyordu, daha çok biz konuşabilelim diye gitti."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Burada kaldığınız süre boyunca ikinci oda onun olabilir. Bir kısım eşyam o odada ama alırım onları. Yatak çıplak, çarşaf var mı bilmiyorum ama dolabın rafında iki battaniye görmüştüm. Onlar üç dört geceliğine idare eder. Sen onunla uyumadığına göre tavan arasında kalacaksın. Yılın çoğu zamanı orada donarsın ya da pişersin ama şimdi tam kıvamında olmalı. Bir yerlerde uyku tulumum var. Belki hâlâ Cherokee'nin arkasındadır."

"Kulağa güzel geliyor. Sağ ol."

"Bana bir milyon vaat eden adam için en azından bu kadarını yapayım. Tabii bu konuda fikrini değiştirmediysen."

"Değiştirmedim." Billy, Bucky'ye yandan bir bakış attı. "Parayı alacağımı düşünmüyorsun."

"Alabilirsin." Bucky gömleğinin cebinden bir kutu Pall Mall çıkardı –Billy bunları hâlâ ürettiklerini bilmiyordu– ve Billy'ye uzattı, Billy başını iki yana salladı. Bucky sigarasını denizci amblemi ve *Semper Fi** işlenmiş eski bir Zippo'yla yaktı. "Seni hafife almamam gerektiğini uzun zaman önce öğrendim William."

Bir süre konuşmadan oturdular, verandada sallanan sandalyelerde oturan iki adam. Billy Pearson Sokak'ın sessiz olduğunu düşünürdü ama burasının yanında Pearson Sokak çarşı gibi kalıyordu. Uzaklarda bir yerde biri elektrikli testere kullanıyordu ya da yonga makinesiydi. Duydukları tek müzik bu ve çam ve kavakların arasından esen hafif meltemin sesiydi. Billy bir kuşun kanatlarını hiç çırpmadan mavi gökyüzünde süzülmesini izledi.

---

* *Semper fidelis,* Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nin "her zaman sadık" anlamına gelen sloganı. (ç.n.)

"Onu da yanında götürmelisin."

Billy şaşkın bir halde ona döndü. Bucky'nin kucağında filtresiz izmaritlerle dolu eski, teneke bir küllük vardı. "Ne? Delirdin mi? Ben Vegas'ta Nick'in peşine düştüğümde onun burada, seninle kalabileceğini düşünmüştüm."

"Kalabilir ama gerçekten onu da yanında götürmelisin." Sigarasını söndürdü, küllüğü kenara koydu ve öne eğildi. "Şimdi beni dinle, çünkü daha önce dinlediğini sanmıyorum. *Adamlar seni arıyor.* Bahsettiğin Dana Edison gibi zorlu adamlar. Polisin seni yakalamadığını biliyorlar, Nick'in sana kazık attığını biliyorlar ve senin borcunu istemek için onu bulmaya gitme ihtimalinin çok yüksek olduğunu da biliyorlar. Başka türlü alamasan da borcunu onu benzeterek ödeteceğini biliyorlar."

"Shylock* gibi," diye mırıldandı Billy.

"Orasını bilmem, filmi hiç izlemedim ama bunun onları kandıracağını sanıyorsan..." İyice kirlenen ve yenilenmesi gereken sarı peruğa vurdu. "...Aptalsın demektir. Görünüşünü değiştirdiğini biliyorlar yoksa Red Bluff'tan asla çıkamazdın. Arabayla gidersen Vegas'a giden birkaç yol var zaten. Hepsini izleyeceklerdir."

Söyledikleri mantıklıydı ama Billy, Alice'i tehlikeye atma fikrinden hoşlanmıyordu. Amaç onu tehlikeden uzaklaştırmaktı.

"Düşünmen gereken ilk şey şu arabanın plakaları." Aşağı doğru verandayı ve altındaki arabaları işaret etti. "Ülkenin bu kısmında Dixieland plakalı arabalar var ama o kadar çok değiller."

Billy cevap vermedi. Kendi salaklığına hayretten donakalmıştı. Fusion'daki cihazı bozmak için o kadar düzen kurmuştu ama sonrasında yol boyunca bu mavi plakayı herkese göstermişti. Plakası, üzerinde BURADAYIM yazan bir tabela gibiydi.

Bucky'nin onun aklından geçenleri okumasına gerek yoktu çünkü Billy'nin düşündüğü her şey yüzünden anlaşılıyordu.

---

* William Shakespeare'in *Venedik Taciri* oyunundaki Yahudi tefeci karakteri. (ç.n.)

"Bunun için kendini hırpalama. Çoğu şeyi doğru yaptın, özellikle hızlı hareket eden birine göre."

"Kendini ipin ucunda bulman için tek bir yanlış yapman yeter."

Bucky buna karşı çıkmadı, sadece bir sigara daha yaktı ve Billy'yi Oklahoma ve Kansas gibi yerlerde aradıklarını sanmadığını söyledi. "Batıya odaklanmışlardır. Oraları sıkı tutuyorlardır. Idaho, Utah, belki Arizona, ama en çok Nevada. Sen Vegas'a varana dek, orası ön planda."

Billy başıyla onayladı.

"Ayrıca seni görseler ve takip etseler çoktan burada olurlardı." Bucky havada dumandan bir yol bırakarak elini savurdu. "Çok izole bir yerdeyiz. Ateş açmak için güzel bir yer. Bence güvendesin, şans senden yana. Bu başka bir açıdan da iyi, bu kiralık arabanın belgeleri Dalton Smith adına değil mi?"

"Evet."

"Başka isimde bir kimliğin var mı?"

Billy'nin David Lockridge ehliyeti ve kredi kartı hâlâ duruyordu, bir işine yarayacağı yoktu ya. "Yanmayan bir şeyim yok."

"Sana kimlik çıkarabilirim, idare edecek kadar. İsim Üreticisi'ni kullanırım. Ama sana kredi kartı yaparsam kullanmaya çalışma. Göstermelik olacak. Plakayı değiştirmekle de uğraşma, araç değiştirmen lazım. O kiralık araba şimdilik burada kalabilir, aşırı çirkin zaten."

"Rahat ama," dedi Billy ve biraz bira içti.

"Paran var mı? Bana avansının yüzde onunu göndermiştin, o yüzden vardır diye düşünüyorum."

"Kırk bin falan var ama nakit değil. Hesabım Red Bluff'ta."

"Ama Dalton Smith adına değil mi?"

"Evet."

Bucky'nin sigarası sonuna gelmişti. Söndürdü. "Sidewinder'ın doğu tarafında Ricky'nin Sağlam İkinci El Arabaları diye bir yer var. Vurgunculuk peşinde bir yer. Oradan bir şey alabilirsin. Ha-

yır, daha iyisi, *ben* oradan bir şey alabilirim. Nakit ödeyebilirim, sen de bana o meblağda bir Dalton Smith çeki verirsin. Sen bu boktan işi bitirene dek beklerim çeki bozdurmak için."

"Öldürülürsem parasız kalırsın."

Bucky bir elini ona doğru savurdu. "BMW alayım demiyorum, gitmesine ihtiyacın olduğu sürece gidecek bir araba alacağım sadece. Bin beş yüz, belki iki bin dolarlık. Belki araba bile olmaz. Belki eski bir kamyonet daha iyi olur, yayları paslanmış ama motoru işe yarayan bir şey." Bunu ölçüp biçerken başını kaldırıp güneşe baktı. "Belki arkasına o küçük römorklardan takılan bir şey olur, bahçe işleriyle uğraşan adamların çim biçme, yaprak üfleme ya da ne boksa o makineleri taşımak için kullandığı gibi."

Billy arabayı zihninde canlandırabiliyordu. Kapılarındaki boyaları çatlamış, alt kısımları paslı, farların etrafında yamalar olan bir kamyonet. Başına da yıpranmış eski bir kovboy şapkası geçirirse bayağı iyi bir kamuflaj olabilirdi. Ekmeğinin peşinde sıradan biri gibi görünürdü.

"Yalnız bir adam arıyor olacaklar," dedi Bucky, "Ve Alice de burada devreye giriyor. İkiniz birkaç ödül avcısının kahve içip 50 Numaralı otobanı gözledikleri yol üstü bir kafeye girseniz bozuk, eski bir Dodge ya da F-150'yle gelen bir adam ve kızı ya da yeğeni dışında bir şey görmezler."

"Alice'i sonunda kan çıkabilecek bir duruma sokmayacağım." En kötü yanı da Alice'in onunla gidebilecek olmasıydı.

"Ona tecavüz eden o pisliklerle ilgilenirken onu yanına aldın mı?"

Tabii ki almamıştı, onu yakınlardaki bir motelde bırakmıştı ama o bunu söyleyemeden arka kapı açıldı, Alice geri dönmüştü.

16

Verandaya geldiğinde yüzünde renk vardı, gülümsüyordu, saçları rüzgârdan karmakarışıktı, Billy buna çok az şaşırarak, en azından bugün, onun gerçekten çok güzel olduğunu gördü.

"Yukarısı çok güzel!" dedi Alice. "O kadar rüzgârlı ki az daha ayağım yerden kesilecekti ama Tanrım, Billy, oradan çok uzakları görebiliyorsun!"

"Havanın açık olduğu günlerde,"* diye ona katıldı Billy gülümseyerek.

Alice ya neye gönderme yaptığını anlamadı ya da gördükleri onu öylesine gülümseyemeyecek kadar etkilemişti. "Gökyüzünde üstümde bulutlar vardı ama *altımda da* bulutlar vardı. Kocaman bir kuş gördüm... Akbaba olamaz ama..."

"Evet, olabilir," dedi Bucky. "Artık buralarda oluyorlar, gerçi ben kendim hiç görmedim."

"Ve ta karşıda, diğer tarafta, bu çılgınca, ama sanırım senin bahsettiğin o oteli gördüm. Sonra gözlerimi kırptım –rüzgâr o kadar güçlüydü ki gözlerim yaşarıyordu– yeniden baktığımda otel gitmişti."

Bucky gülümsemedi. "Onu gören tek kişi sen değilsin. Ben batıl inançlı biri değilimdir ama Overlook Otel'in olduğu yerin yakınlarına bile gitmem. Orada kötü şeyler olmuş."

Alice buna aldırmadı. "Güzel bir manzaraydı ve güzel bir yürüyüş oldu. Tahmin et ne gördüm Billy? Yolun dört yüz metre falan ilerisinde küçük bir ahşap kulübe var."

Bucky başıyla onayladı. "Sanırım yazlık gibi bir şeymiş. Bir zamanlar."

"Eh, temiz ve kuru görünüyor, masa ve birkaç sandalye var. Kapı açık durursa biraz güneş de alıyor. Orada hikâyen üzerinde çalışabilirsin Billy." Tereddüt etti. "İstersen tabii."

---

* *On a clear day, you can see forever. Tatlım* müzikal filminden bir şarkı sözü. (ç.n.)

"Belki çalışırım." Billy, Bucky'ye döndü. "Burası ne zamandır sana ait?"

Bucky düşündü. "On iki yıl? Hayır, sanırım on dört olacak. Zaman nasıl da akıp geçiyor değil mi? Yılda bir iki kez bir haftalığına ya da hafta sonu için gelmeye çalışıyorum. Kasabada yüzümü gösteriyorum. Tanıdık bir yüz olmak iyidir."

"Hangi ismi kullanıyorsun?"

"Elmer Randolph. Gerçek adım ve ikinci adım." Bucky ayağa kalktı. "Yumurta almışsınız, bence *huevos rancheros* yemenin tam zamanı."

İçeri girdi. Billy de onun peşinden gitmek için kalktı ama o bunu yapamadan Alice onun kolunu bileğinin hemen üzerinden yakaladı. Billy onu şiddetli yağmurda Pearson Sokak'ta karşıdan karşıya taşırken Alice'in nasıl göründüğünü hatırlıyordu, kısık gözkapaklarının ardından bakan gözleri donuktu. Bu o kız değildi. Bu daha iyi bir kızdı.

"Burada yaşayabilirim," dedi Alice yeniden.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

1

Bucky misafirlerine olan saygısından sigarasını verandada içmeye başlamıştı, gerçi bütün ev New York'tan geldiğinden beri içtiği yüzlerce Pall Mall'ın hayalet kokusuyla doluydu. Ertesi sabah Alice duş alırken Billy, Bucky'nin yanına gitti. Alice duşta şarkı söylüyordu, bu da iyileşmeye başladığının o ana kadarki en iyi işareti olabilirdi.

"Bir kitap üzerinde çalıştığını söyledi," dedi Bucky.

Billy güldü. "O kadar ileri gider mi bilmiyorum."

"Bugün küçük yazlıkta kitabın üzerine çalışmak isteyebileceğini söyledi."

"İsteyebilirim."

"Yazdıklarının iyi olduğunu söyledi."

"Bence karşılaştıracağı pek bir şeyi yok."

Bucky uzatmadı. "Bu sabah Alice ve ben biraz alışveriş yapmaya çıkabiliriz diye düşündüm, sana biraz işine bakma fırsatı vermiş oluruz. Sana yeni bir peruk lazım, Alice'in de kadınsal birkaç şeye. Sadece saç boyasına değil."

"Bunu konuştunuz bile ha?"

"Aslına bakarsan konuştuk. Genelde beş civarı kalkıyorum –daha doğrusu sidik torbam beni kaldırıyor– o işi hallettikten sonra bir sigara içmeye çıktım ve o çoktan buradaydı. Beraber güneşin doğuşunu izledik. Biraz konuştuk."

"Nasıl görünüyordu?"

Bucky başını Alice'in şarkı söyleyen sesini duydukları tarafa doğru eğdi. "Sesi nasıl geliyor?"

"Bayağı iyi aslında."

"Bence de öyle. Boulder'a kadar gidebiliriz, oradaki seçenekler daha iyi. Geri dönerken Ricky Patterson'ın ikinci el araba dükkânında dururuz. Elinde neler var bir bakarız. Belki Handy Andy restoranında yemek yeriz."

"Ya seni de arıyorlarsa?"

"Hedef aldıkları sensin Billy. Tahminimce New York'ta beni aramışlardır, belki kız kardeşimin Queens'deki evini kontrol etmişlerdir, sonra boşa uğraştıklarını düşünüp peşimi bırakmışlardır."

"Umarım haklısındır."

"Ne diyeceğim, ilk durağımız ya Buffalo Exchange ya da Common Threads olacak. Bir kovboy şapkası alıp kulaklarıma kadar indiririm. Yiiha!" Bucky elindeki Pall Mall'u söndürdü. "Sana büyük hayranlık duyuyor, biliyor musun? Seni bulunmaz Hint kumaşı sanıyor."

"Umarım böyle dememiştir."

Banyoda duş sesi sürüyordu. Alice hâlâ şarkı söylüyordu, bu iyi bir şeydi, ama Billy onun istediği kadar temizlenmekte zorlanabileceğini düşünüyordu.

"Aslına bakarsan," dedi Bucky, "senin için iyilik meleğim dedi."

2

Yarım saat sonra, banyonun buharı gittiğinde Billy tıraş olurken Alice kapıya geldi.

"Gitmemde sakınca yok değil mi?"

"Hiç yok. Eğlenmene bak, gözlerini açık tut, diş dolguların tıngırdamaya başladığında ona radyoyu kısmasını söylemekten de çekinme. Creedence veya Zep çıktığında sesi sonuna kadar açmak gibi bir eğilimi olurdu hep. Değiştiğini sanmıyorum."

"Bir iki etek ve üst almak istiyorum, saçım için boya ve sana da peruk alacağız. Ucuz spor ayakkabı. Bir de düzgün iç çamaşırı..." Sesi giderek azaldı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmeyen amcanın senin için aceleyle aldıklarına benzemeyen iç çamaşırları sanırım? Bana kıyamamazlık etme. Bu kadarını kaldırabilirim."

"Bana aldıkların güzeldi ama biraz daha çok olsalar iyi olur benim için. Bir de askılarından biri düğümle tutturulmamış bir sutyen almam lazım."

Billy bunu unutmuştu. Fusion'ın plakasını unuttuğu gibi.

Bucky verandada sigara ve beraberinde portakal suyu içiyordu (Billy onun bu karışıma nasıl dayanabildiğini anlamıyordu) ama Alice yine de sesini alçalttı. "Ama çok param yok."

"Bırak Bucky halletsin, ben sonra Bucky'yle hesaplaşırım."

"Emin misin?"

"Evet."

Alice, Billy'nin tıraş bıçağını tutmayan elini alıp sıktı. "Teşekkürler. Her şey için."

Alice'in ona teşekkür etmesi aynı anda hem saçma hem de tam anlamıyla mantıklıydı. Diğer bir deyişle bir paradokstu. Billy bunu kendine saklayıp ona önemli olmadığını söyledi.

3

Bucky ve Alice sekizi çeyrek geçe Cherokee'yle çıktılar. Alice makyajını yapmıştı, morluklardan iz yoktu. *Makyaj olmasa da belli olmazdı*, diye düşündü Billy. Tripp Donovan'la randevusunun üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve gençler çabuk iyileşirdi.

"Gerekirse beni arayın," dedi.

"Tamam baba," dedi Bucky.

Alice gerekirse arayacaklarını söyledi ama Billy onun aklının çoktan yolda olduğunu görebiliyordu, Bucky'yle (tüm bunların

normal bir yanı varmış gibi) normal insanların konuştuğu gibi konuşuyor, onun için yeni olan mağazalarda neler göreceğini düşünüyordu. Belki yeni bir şeyler deneyeceğini. Bu sabah tecavüze uğrayan kıza dair gördüğü tek işaret duş suyunun uzun süre boyunca durmaksızın akmasıydı.

Onlar gidince Billy, Alice'in dün geçtiği yoldan yürüdü. Bucky'nin yazlık dediği küçük kulübede durdu ve içeri baktı. Ahşap zemin boyanmamıştı ve içerideki tek mobilya bir oyun masası ile üç katlanır sandalyeydi ama başka neye ihtiyacı vardı ki? Sadece kelime hesaplayıcı ve belki dolaptan bir kutu kola.

Ah, bu dünyada yazar olmak vardı, diye düşündü ve bunu ona kimin söylediğini merak etti. Irv Dean miydi? Gerard Kulesi'ndeki güvenlik görevlisi. Bu çok uzun zaman önce, başka bir hayatta olmuş gibi geliyordu. Öyleydi de. David Lockridge hayatında kalmıştı.

Yolun sonuna kadar yürüdü ve küçük kanyonların ötesindeki açıklığa baktı, Alice'in gördüğü hayalet oteli görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Görmedi, sadece bir zamanlar olduğu yerde kömürleşmiş birkaç direk vardı. Akbaba da yoktu.

Mac Pro'sunu ve o kutu kolayı almak için eve geri döndü. Bunları yazlıktaki oyun masasına koydu. Kapıyı sonuna kadar açtığında ışık güzel geliyordu. Katlanır sandalyelerden birine başta temkinli davranarak oturdu, ama sandalye yeterince sağlam gibiydi. Hikâye dosyasını açıp Taco'nun bölük megafonunu tercümanları Fareed'e verdiği yere indi. Merton Richter onu böldüğünde yarım bıraktığı yerden devam edecekti ki duvardaki resmi fark etti. Kapıya uzak köşede olduğundan –bir resim için tuhaf bir yerdi– ve sabah ışığı oraya tam erişmediğinden daha yakından bakmak için ayağa kalktı. Resimde hayvan şekillerinde biçimlendirilmiş bir dizi çit bitkisi vardı. Solda bir köpek duruyordu, sağda iki tavşan, ortada iki aslan ve aslanların arkasında boğaya benzer bir şey. Belki de bir gergedandı. Kötü resmedilmiş bir tabloydu, hayvanların yeşilleri çok canlıydı ve sanatçı

bir sebepten aslanların gözlerine onlara şeytansı bir hava katan bir parça kırmızı kondurmuştu. Billy resmi duvardan indirdi ve duvara bakacak şekilde yere koydu. Bunu yapmazsa gözlerinin durmadan ona kayacağını biliyordu. Güzel olduğu için değil de güzel olmadığı için.

Kola kutusunu açtı, koca bir yudum aldı ve başladı.

4

"Hadi çocuklar," dedi Taco. "Parçalayalım." Fareed'e yan tarafında tükenmez kalemle GÜNAYDIN VİETNAM yazan megafonu verip ona eve her zamanki duyuruyu yapmasını söyledi, özetle şimdi çıkarsanız yürüyerek çıkarsınız, sonra çıkarsanız ceset torbasında çıkarsınız diyordu. Fareed söyleneni yaptı ama kimse dışarı çıkmadı. Normalde bu bizim *Bize Kara At derler, Kara At, Kara At* marşını söyleyip içeri girmek için beklediğimiz işaretti, ama bu sefer Taco, Fareed'e bir kez daha duyuru yapmasını söyledi. Fareed ona meraklı bir bakış attı ama söyleneni yaptı. Hâlâ bir şey yoktu. Taco bir kere daha duyuru yapmasını söyledi.

"Senin neyin var?" diye sordu Horoz.

"Bilmem," dedi Taco. "Bir şeyler yanlış geliyor. Kubbenin etrafında dönen lanet balkon hoşuma gitmiyor bir kere. Görüyor musunuz?" Hepimiz görüyorduk. Alçak beton bir korkuluğu vardı. "Arkasında çömelmiş isyancılar olabilir." Ona bakışımızı gördü. "Hayır, sıyırdığım falan yok ama şüpheli geliyor."

Yeni bölük komutanı Yüzbaşı Hurst açık bir cipin içinde ayakta durmuş, bacaklarını lanet olasıca George Patton olduğunu düşünür gibi iyice açarak yanlarına geldiğinde Fareed duyurusunun ortasındaydı. Sokağın ona göre karşısında ikisi bitmiş biri yarı inşa halindeki üç binaya spreyle büyük T'ler çizilmişti, bu temizlendikleri anlamına geliyordu. Eh, sözde. Hurst hâlâ yeniydi ve hacıların bazen gizlenip geride kaldığının ve kötü dürbünlerden bile kafasının cadılar bayramı kabağı kadar büyük görüneceğinin farkında olmayabilirdi.

"Neyi bekliyorsun çavuş?" diye bağırdı. "Gün ışığı boşa gidiyor! O boktan *binayı* temizleyin!"

"Evet, komutanım!" dedi Taco. "Sadece onlara canlı çıkmaları için bir şans daha veriyordum."

"Zahmet etme!" diye bağırdı Yüzbaşı Hurst ve yoluna devam etti.

"Mankafa son sözü söyledi," dedi Kocaayak Lopez.

"Tamam," dedi Taco. "Toplanın."

Eskiden Ateşli Dokuz olan Ateşli Sekiz olarak sıkıca bir araya toplandık. Taco, Din-Din, Klew, Horoz, Kocaayak, Johnny Capps, çeşitli numaralarla dolu sağlık çantasıyla Hapçı. Ve ben. Bir an bizi dışarıdan bakan birinin gözleriyle gördüm. Bazen bana böyle olurdu.

Arada bir duyulan silah seslerini hatırlıyorum. Arkamızda bir yerde, bir el bombası patladı, Blok Kilo bölgesinden o alçak *pat* sesi duyuldu, ilerde bir yerde bir mayın patladı, bu da Blok Papa bölgesinden olabilirdi. Uzaktan gelen bir helikopter sesi duyduğumu hatırlıyorum. Bir aptalın, Tanrı bilir neden, hüüt-hüüt-hüüt ıslık çaldığını hatırlıyorum. Ne kadar sıcak olduğunu, terin pis suratlarımızdan temiz yollar açarak aktığını hatırlıyorum. Sokaktaki çocukları, rock ve rap tişörtleriyle her daim sokakta olan, silahlar ve patlamalar yokmuş gibi onları duymazdan gelen, kabuk bağlamış dizlerinin üzerine çömelip doldurmak ve savaşanlara yeniden dağıtmak üzere boş mermi kovanı toplayan çocukları hatırlıyorum. Belimdeki kemerde bebek ayakkabısını aradığımı ve bulamadığımı hatırlıyorum.

Ellerimiz son kez bir aradaydı. Sanırım Taco bunu hissetti. Ben kesinlikle hissettim. Belki herkes hissetmiştir, bilmiyorum. Yüzlerini hatırlıyorum. Johnny'nin English Leather parfümünün kokusunu hatırlıyorum. Her gün birazcık sürüyor, bitmesin diye azar azar kullanıyordu, bu da onun uğuruydu. Bana bir keresinde hiçbir erkeğin bir beyefendi gibi kokarken ölemeyeceğini, Tanrı'nın buna müsaade etmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum.

"Başlayın çocuklar," dedi Taco, dediğini yaptık. Aptalca, çocukçaydı –savaştaki diğer birçok şeyin aptalca ve çocukça olması gibi– ama bizi gaza getiriyordu. Hem belki o büyük kubbeli evde bizi bekleyen isyan-

cılar varsa onlara, birbirilerine bakacak, ne bok yapacaklarını ve yaşlı, yarı bunamış bir imamın Tanrı fikrinden dolayı neden büyük ihtimalle öleceklerini düşünecek zaman veriyordu.

"*Bize Kara At derler, Kara At, Kara At! Bize Kara At derler, Kara At, Kara At!*"

Bir arada duran ellerimizi yukarı aşağı salladık, sonra doğrulduk. Bir M4 silahım vardı, M24 de omzumdaydı. Yanımda Koca Klew bir kolunda taramalıyı tutuyordu, tam doluyken yirmi beş kilo falandı, kayışı devasa omzunu kravat gibi sarıyordu.

Dış avluda kapının önünde toplandık. Sokağın karşısındaki yarım binanın çaprazlı düşen gölgeleri duvardaki resmi damalı hale getiriyordu; bazı karelerde çocuklar vardı, bazılarında onları izleyen kadınlar ve ahlak polisleri. Kocaayak'ta M870 yol açma aleti vardı, kapıdaki kilidi parçalarına ayırmak için kullanılan kapı açan bir silahtı. Kocaayak bunu yapabilsin diye Taco yana çekildi ama Pablo kapıyı öylesine bir itince kapı korku filmlerindeki gibi bir gıcırtıyla savrularak açıldı. Taco bana baktı, ben de ona, iki düşük rütbeli kurşun süngeri er, aklımızda tek bir düşünce vardı: Bu ne *dinky-dau** bir bokluk?

Taco ne yapalım der gibi omuz silkti, sonra avlu boyunca başı eğik, belden bükük halde önümüz sıra koştu. Peşinden gittik. Taş döşeli avluda tek bir futbol topu vardı. Yanından geçerken George Dinnerstein topa yandan bir tekme vurdu.

Evin demir parmaklıklı pencerelerinden tek bir atış yapılmadan avluyu geçtik ve beton duvarın önünde durduk, çift kanatlı kapının iki yanına dörder kişi dizildik, kapı ağır ahşaptandı ve en az iki buçuk metre yüksekliğindeydi. İki kapıda da kanatlı bir çapanın önünde çapraz duran pala oymaları vardı, Baasçı taburların işaretiydi bu. Bir uğursuzluk göstergesi daha. Fareed'i bulmak için etrafıma bakındım ve onun ilk kapıda durduğunu gördüm. Ona baktığımı gördü ve omuz silkti. Anlamıştım. Fareed'in bir işi vardı ve bu o iş değildi.

Taco, Horoz ve Klew'u gösterdi, sola gidip pencereyi kontrol etmelerini işaret etti. Ben ve Kocaayak sağa gittik. Benim tarafımdan, bir

* Vietnamcada delice anlamına gelen bir söz. (ç.n.)

isyancı kafamı patlatmaya karar verirse diye hemen geri çekilme umuduyla pencereden içeriye şöyle bir göz attım ama kimseyi görmedim ve kimse de bana ateş etmedi. Yerde halıları, alçak bir kanepesi, karton kapaklı tek bir kitabın durduğu bir kitaplığı, yanında bir sehpası olan kocaman yuvarlak bir oda gördüm. Duvarlardan birinde koşan atların olduğu bir duvar kilimi vardı. Oda, küçük bir kasabanın Katolik kilisesi kadar yüksek tavanlıydı, o kubbeye kadar en az on beş metre yükseliyordu, kubbe havada dans eden toz zerreleriyle adeta katılaşan gün ışığı huzmeleriyle aydınlanmıştı.

Kocaayak'ın yerimi alması için tekrar eğildim. Benim kafam patlamadığı için o biraz daha uzun süre baktı.

"Buradan kapıları göremiyorum," dedi bana. "Açı yanlış."

"Biliyorum."

Taco'ya döndük. Ellerimi belki iyidir, belki kötü anlamına gelecek biçimde ileri geri salladım. Diğer taraftaki pencereden Horoz omuz silkerek aynı mesajı verdi. Daha fazla silah sesi duyduk, bazıları uzaktan geliyordu, bazıları yakından ama Blok Lima'dan ses gelmiyordu. Büyük kubbeli ev sakindi. Din-Din'in tekmelediği futbol topu avlunun köşesinde durmuştu. Bina muhtemelen terk edilmişti ama ben durmadan o lanet ayakkabıyı bulmak için belimi yokluyordum.

Sekizimiz geri çekilip kapının iki yanına dizildik. "Sıralanmamız gerek," dedi Taco. "Kim istiyor?"

"Ben," dedim.

Taco başını iki yana salladı. "Geçen sefer ilk sen girdin Billy. Madalya peşinde koşmayı bırak da başkasına da bir şans ver."

"Ben isterim," dedi Johnny Capps. Taco da, "O zaman ilk sen giriyorsun," dedi ve işte bu yüzden bugün ben yürüyebiliyorum, Johnny ise yürüyemiyor. Bu kadar basit. Tanrı'nın plan yaptığı falan yok, gelişine sallıyor.

Taco, Kocaayak'ı, sonra da çift kapıyı işaret etti. Sağ taraftakinin arsız siyah bir dil gibi uzanan büyük boy demir bir kilidi vardı. Kocaayak yokladı ama kilit sağlam duruyordu. Avlu açık bırakılmıştı, belki çocuklar daha iyi zamanlarda buraya gelip oynadığı içindi ama ev kilitliydi. Taco,

Kocaayak'a başıyla onay verdi, Kocaayak özel kapı yıkan mermilerle dolu silahını omuzladı. Geri kalanımız Johnny'nin arkasında o pek sevdiğimiz sıramıza girdik. Klew ikinci sıradaydı çünkü taramalı ondaydı. Taco, Klew'un arkasındaydı. Ben dördüncü sıradaydım. Hapçı her zamanki gibi sıranın en arkasındaydı. Johnny hızlı hızlı nefes alıp veriyor, kendini hazırlamaya çalışıyordu. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum: *Parçala, parçala, parçala.*

Kocaayak, Taco'yu bekledi, Taco işaret verince kilidi patlattı. Sağ taraftaki kapının büyük bir kısmı da kilitle beraber gitti. Kapı içeri doğru titredi.

Johnny tereddüt etmedi. Omzuyla kapının sol tarafına yüklendi ve odaya daldı. *"Banzai*, pislikler..."*

O tarafta kapının arkasında bekleyen isyancı kalaşnikofuyla Johnny'nin sırtına değil de bacaklarına ateş açana dek ancak bu kadarını söyleyebildi. Pantolonu rüzgârdaymış gibi dalgalandı. Bağırdı. Muhtemelen şaşkınlıktandı çünkü henüz acı hissetmiş olamazdı. Klew, *"Geri çekilin askerler!"* diye bağırarak geriledi. Dediğini yaptık, biz güvenli bir alana çekilince taramalıyla ateş açtı. Silahın ayarını sürekliye değil de hızlıya almıştı, kapı arkasında duran adama doğru patladı, kıymıklar havada uçuşuyordu, çapraz duran palalar yok olmuştu. İsyancı yere düştüğünde onu ancak kıyafetleri bir arada tutuyordu. Buna rağmen adam belindeki bombalardan birini tutmaya çalışıyordu. Tuttu ama bomba parmaklarından pimi çekemeden kayıverdi. Klew bombayı tekmeleyip uzaklaştırdı. Taco'nun omzunun üstünden Johnny'yi görebiliyordum. Artık acıyı hissetmeye başlamıştı. Çığlık atıyor, dolanıp duruyor, kan botlarına doluyordu.

"Al onu," dedi Taco Klew'e, sonra da bağırdı. *"Sıhhiye!"*

Johnny bir adım daha attı ve sonra yere düştü. *"Vuruldum, aman Tanrım, çok kötü vuruldum!"* diye bağırıyordu. Klew hemen arkasında Taco'yla ona doğru ilerlemeye başladı, işte tam o sırada yukarıdan üzerimize ateş açtılar. Tahmin etmeliydik. Kubbedeki o tozlu gün ışığı huzmelerinden anlamalıydık çünkü dışarıdan pencere görmemiştik. Balkonu çevreleyen bel yüksekliğindeki duvarın alt kısmında içeri bakan, betona açılmış mazgallar olmalıydı, o balkonda saklanıyorlardı.

---

* Japon savaş çığlığı. (ç.n.)

Klew göğsünden vuruldu ve geriye doğru sendeledi, taramalıya sarıldı. Zırhı bu kurşunu durdurmuştu ama bir sonraki onu boğazından vurdu. Taco yukarı güneş ışınlarına baktı, sonra taramalıya doğru atıldı. Bir kurşun onu omzundan vurdu. İkisi duvardan sekti. Dördüncü onu yüzünün alt kısmından vurdu. Çenesi menteşeyle bağlanmış gibi döndü. Taco savrulup etrafa kan saçarak bize doğru döndü, eliyle gerilememizi işaret etti, sonra başının üst kısmı patladı.

Biri bana vurdu, kısacık bir an sırtımdan vurulduğumu sandım, sonra yanımdan Hapçı koştu, sağlık çantasını sırtından çıkarmıştı, çanta tek bir askısından elinde sallanıyordu.

"Hayır, hayır, yukarıdalar!" diye bağırdı Kocaayak. Çantasının diğer askısını tuttu ve sıhhiyeyi geri çekti, Clayton "Hapçı" Briggs'in hâlâ yaşayanlar âleminde olmasının tek sebebi budur.

Kurşunlar büyük odanın zeminine inip fayans parçalarını havaya savuruyordu. Kurşunlar halıları vuruyor, toz ve iplik parçacıklarını kaldırıyordu. Duvar halısında bir delik belirdi, koşan atlardan birini göğsünden vurmuştu. Bir kurşun sehpayı vurdu ve devirdi. Balkondaki gerilla şimdi düzenli olarak ateş ediyordu. Onları belki emin olmak için, belki öfkelerini dışa vurmak için, belki ikisi için de yeniden vururlarken Taco ve Klew'un bedenlerinin tekrar tekrar sarsıldığını gördüm. Ama odanın ortasında, gittikçe büyüyen bir kan gölünün içinde yatan Johnny'den uzak duruyorlardı. Johnny avaz avaz çığlıklar atıyordu. Onu kolayca öldürebilirlerdi ama istedikleri bu değildi. Johnny onların seçilmiş kurbanıydı.

Kocaayak'ın kapıyı patlatmasından balkondaki isyancıların Tac ve Klew'un bedenine kurşun yağdırmasına kadar her şey bir buçuk dakika içinde oldu. Belki de daha az sürede. İşler ters giderken zamanı boşa harcamıyordu.

"Cappsie'yi almamız gerek," dedi Horoz.

"Onların istediği de bu," dedi Din-Din. "Aptal değiller, sen de olma."

"Onu bırakırsak kan kaybından ölecek," dedi Hapçı.

"Ben alırım onu," dedi Kocaayak ve kapıdan neredeyse iki büklüm olmuş halde koştu. Johnny'nin zırhlı giysisinin arka tarafından tuttu ve onu sürüklemeye başladı, kurşunlar etrafındaki her şeyi vuruyordu. Ölü

isyancının yanına kadar gelmeyi başardı, sonra suratına bir kurşun yedi ve Teksas, El Pasolu Pablo Lopez'in sonu bu oldu. Sırtüstü düştü ve yukarıdaki isyancılar hedef alıştırması için onu kullanmaya başladılar. Johnny çığlık atmaya devam ediyordu.

"Ona uzanabilirim," dedi Din-Din.

"Kocaayak da bunu yapabileceğini sanmıştı," dedi Horoz. "Bu şerefsizler ateş etmeyi biliyor." Bana döndü. "Ne yapalım Billy? Hava desteği mi isteyelim?"

Hepimiz helikopterden atılacak bir füzenin balkondaki hacıları halledebileceğini ama bu arada Johnny Capps'in de sonunu getireceğini biliyorduk.

"Ben onları indireceğim," dedim.

Üzerine tartışmayı beklemedim. O aşamayı çoktan geçmiştik. Avluyu koşarak geçtim, M4'ümü taş yere bıraktım. "Geri mi çekiliyorsunuz patron?" diye sordu Fareed.

Cevap vermedim, sokağın karşısına, yarım kalmış binaya koştum. Kapı yoktu. İçerisi karanlıktı ve ıslak çimento kokuyordu. Girişte konserve ürünlerden, çerezlerden, Hershey çikolatalardan sahipsiz bir hazine vardı. Bir palet kola ve en üstte *Field & Stream* olan bir yığın dergi vardı. Girişimci Iraklı bir tüccar burayı ticaret merkezi olarak kullanıyordu.

Merdivenleri koşarak çıkmaya başladım. Birinci katta dağılmış bir sürü çöp vardı. İkinci kata biri sprey boyayla EVİNE GİT YANKEE yazmıştı, büyüsünü asla kaybetmeyen, sevilen sloganlardandı bu. Hâlâ sokağın karşısından gelen yaylım ateşinin sesini ve çığlık atan Johnny Capps'i duyabiliyordum. Pete Cashman'in vuruluşunu duymadım ama vuruldu. Din-Din Horoz'un son sözlerinin, "Onu alabilirim, sorun olmaz, artık çok yakında," olduğunu söyledi.

Duvarlar dördüncü katta bitti ve güneş, bir yumruk gibi üzerime indi. Donmuş çimentoyla dolu bir el arabasının etrafından dolaştım, bir yığın tahtayı kenara ittim ve yukarı çıkmaya devam ettim. Köpek gibi soluyordum ve üzerimden ter boşanıyordu. Merdivenler altıncı katta bitti, ama bunda sorun yoktu çünkü artık sokağın karşısındaki kubbeyle aynı seviyedeydim ve balkonu yukarıdan görebiliyordum.

Üç kişilerdi. Dizlerinin üzerindelerdi ve sırtları bana dönüktü. M24'ün askısını sağ omzuma güzel ve sıkıca takıp namlusunu yarım kalan duvardan fırlamış işe yarar bir demir parçasına yasladım. Adamların üçü de gülüyor, bu bir futbol maçıymış da onların takımı kazanıyormuş gibi birbirilerine tezahürat yapıyordu. Ortadaki adamın başına nişan aldım. Cadılar Bayramı kabağı kadar büyük değildi ama yeterince büyüktü. Tetiği sıktım ve çat, başı gitti. Başının olduğu yerde kubbenin eğimli yüzeyinden akan kan ve beyin parçalarından başka bir şey kalmamıştı. Diğer ikisi şaşkına dönmüş halde birbirine baktı: *Ne oldu öyle?*

İkinciyi de indirdim ve üçüncü kendini beton korkuluğa doğru attı, belki onun arkasına saklanabileceğini düşünmüştü. Saklanamadı. Duvar çok alçaktı. Onu sırtından vurdum. Kıpırdaman yattı. Zırhı yoktu. Muhtemelen Allah'ın onun arkasını kolladığına inanıyordu ama Allah'ın o gün başka bir yerde işi vardı.

Koşarak merdivenleri inip sokağın karşısına geçtim. Fareed hâlâ orada duruyordu. Din-Din ve Hapçı Oyun Evi'ndeydiler. Hapçı, Johnny'nin yanına diz çökmüştü. Johnny'nin pantolonunun paçalarını kesmişti bile. Kemik parçaları kumaşa takılmıştı ve Johnny'nin derisinden dışarı fırlamıştı. Din-Din, Hapçı'nın telsizine bağırıyordu, birilerine kayıplarımız olduğunu, birçok kaybımız olduğunu söylüyordu, Blok Lima'da, büyük kubbeli evde, tahliye, tahliye, yaralı tahliyesi, vs.

"*Acıyor!*" diye çığlık attı Johnny. "*Ah Tanrım ÇOK KÖTÜ ACIYOR!*"

"Bunları al," dedi Hapçı. Elinde morfin tabletleri vardı.

"*Tanrım keşke ölseydim keşke beni öldürselerdi, TANRIM DURSUN ARTIK!*"

Hapçı iki parmağıyla Johnny'nin ağzını açtı ve tabletleri koydu. "Bunları çiğnersen Tanrı'yı göreceksin."

"Burada ne oldu askerler?"

Etrafıma bakınınca Hurst'ü gördüm. Hâlâ bacaklarını açmış vaziyette, General Patton havasını yaratmak için elinden geleni yapıyordu ama çok fena beti benzi atmıştı.

"Ne gibi görünüyor?" dedi Din-Din. "Felluce oldu komutanım."

Hapçı, "Bir an önce kan almazsa onu

5

Billy'nin Irak'tan normal hayata geri dönmesine sebep olan, Irak'ta Lolafelluce'nin sonu gelmeyen film müziklerinden biri olabilirdi: Angus Young'ın "Dirty Dees Done Dirt Cheap" şarkısını çalan gitarı. Bucky ve Alice alışveriş gezilerinden dönmüş olmalıydı. Billy saatine baktı ve saatin üçü çeyrek geçtiğini gördü. Saatlerdir buradaydı ve zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştı.

Yarım kalan son cümlesini bitirdi, çalışmasını kaydetti, bilgisayarını topladı, tam gidecekti ki gözü indirdiği resme takıldı, o parlak ilkel renkler dikkatini dağıtmasın diye resmi duvara doğru çevirmeyi ihmal etmemişti. Şimdi resmi tekrar yerine astı, belki (muhtemelen) hâlâ denizci modunda olduğundan ve Çavuş "Apuşt" Uppington'ın her zaman söylediği sözü unutmadığındandı: *Bir yerden ayrılırken ardında iz bırakma.*

Resmi kaşlarını çatarak inceledi. Çit bitkisi köpek sağdaydı, tavşanlar soldaydı. Daha önce bunun tam tersi yönlerde durmuyorlar mıydı? Ve aslanlar daha yakın değil miydi?

Yanlış hatırlıyorum, o kadar, diye düşündü ama yazlıktan ayrılmadan önce resmi yeniden indirdi. Duvara bakacak şekilde çevirmeyi ihmal etmedi.

6

Eve yaklaştıkça müziğin sesi yükseliyordu. Komşu olmadığından Bucky canı istediğinde sesi cidden sonuna kadar açabilirdi. Karışık bir kaset olmalıydı, Billy eve yaklaşırken AC/DC yerini Metallica'ya bıraktı.

Yeni bir araba getirmişlerdi –en azından onlar için yeni– Billy merdivenleri çıkmadan önce araca bakmak için durdu. Verandanın altında daha fazla yer olmadığı için arabayı garaj yolunun

sonuna park etmişlerdi. Araba Dodge Ram'di, yirmi birinci yüzyılın başlarından Quad Cab modeliydi, bir zamanlar mavi ama artık daha çok griydi. Farların etrafında yama yoktu, ama tek parça olan ön koltuk siyah bir bantla tamir edilmişti ve arabanın yan tarafının alt kısımları fena halde paslıydı. Kamyonet kısmı da öyleydi, kamyonetin içinde belki kendisinden de eski bir Lawn-Boy çim biçme makinesi vardı. Arkasına bir römork takılmıştı, iki tekerli bir şeydi, bayağı kötü durumdaydı ve içinde hiçbir şey yoktu.

Billy veranda merdivenlerini çıkmaya başladığında Metallica'nın yerini boğuk sesiyle "16 Shells from a Thirty-Ought-Six" söyleyen Tom Waits almıştı. Billy kapının girşinde durdu. Bucky ve Alice büyük odanın ortasında dans ediyordu. Alice'in üzerinde yeni bir atlet vardı, yüzüne renk gelmişti ve gözleri parlıyordu. Atkuyruğu yaptığı saçlarıyla –gerçekten bir atın kuyruğu gibiydi, sırtının ortasına kadar iniyordu– liseli gibi görünüyordu. Gülüyor, çok eğleniyordu. Belki Bucky cidden boktan bir dansçı olduğundandı, belki de sadece iyi zaman geçirdiğindendi.

Bucky, Billy'yi görünce bacaklarını açıp kapatarak bir hareket yaptı ve ayaklarıyla müziğe ritim tutmaya devam etti. Kendi etrafında döndü, Alice de diğer tarafa doğru döndü. Kapıya yaslanan Billy'yi gördü ve biraz daha güldü, arkasından kalçasını salladı ve onunla beraber bağladığı saçları da sağa sola sallandı. Tom Waits bitti. Bucky müzik çalara gidip Bob Seger, Betty Lou hakkındaki şarkıya tam giremeden kapattı. Sonra kanepeye yığılıp göğsüne vurdu. "Boogaloo dansına halim kalmadı."

Boogaloo dansına halinin kalmaması için daha çok zamanı olan Alice heyecanla dolup taşarak Billy'ye döndü. "Kamyoneti gördün mü?"

"Gördüm."

"Harika değil mi?"

Billy başıyla onayladı. "Yanlarından geçtikten beş dakika sonra kimse bu arabayı hatırlamaz." Alice'in omzunun üzerinden Bucky'ye baktı. "Nasıl çalışıyor?"

"Ricky zamanını bir kez dolduran yaşlı bir kıza göre iyi olduğunu söylüyor. Biraz benzin yakıyor o kadar. Eh, belki birazdan biraz daha fazladır. Alice'le bir deneme sürüşüne çıkardık ve iyi görünüyordu. Süspansiyon sert ama bunun kadar eski bir kamyonette normal. Ricky üç bin üç yüz dolara bıraktı."

"Gelirken ben sürdüm," dedi Alice. Alışverişin veya dansın ya da ikisinin birden verdiği keyif, hâlâ üzerindeydi. Billy onun adına seviniyordu. "Düz vites ama ben de düz vites öğrendim. Amcam öğretti. Ayağını debriyajdan çekme derdi. "

Billy gülmeden edemedi. Araba sürmeyi Gad –hikâyesindeki Glen Dutton– asker olmak için evden ayrıldığında ev işlerine daha çok yardım edebilmek için Bitmeyen Boya Evi'nde öğrenmişti. Bay Stepenek –hikâyesindeki Bay Speck– de ona böyle öğretmişti.

"Sana bir şey aldım," dedi Alice. "Bekle."

Almak için diğer odaya gitti. Billy, Bucky'ye baktı. Bucky başını sallayıp hızlıca başparmağını havaya kaldırdı: Her şey yolunda.

Alice üzerinde süslü harflerle ÖZEL MÜŞTERİLER kabartması olan bir kutuyla geri döndü. Kutuyu ona uzattı.

Billy açıp kutudan yeni bir peruk çıkardı, muhtemelen Amazon'dan söylediğinden iki kat daha pahalıydı. Bu peruk sarı değildi, içinde bolca gri olan siyah bir peruktu, Dalton Smith peruğundan daha uzundu. Ve daha gürdü. Aklına gelen ilk şey bu kafasındayken polis onu durdurursa ehliyetindeki fotoğrafla uyuşmayacağıydı. Sonra aklına başka bir şey geldi, aklındaki diğer tüm düşünceleri kenara atan bir şey.

"Beğenmedin," dedi Alice. Gülümsemesi soluyordu.

"Ah, beğendim. Çok hem de."

Sarılmayı denedi. Alice de ona sarıldı. Her şey yolundaydı.

7

Billy ve Alice'in geldikleri gün yaz gibiydi ama Bucky'nin evinde geçirdikleri ikinci gece daha serindi ve evin etrafında uğuldayan rüzgâr büsbütün soğuktu. Billy verandanın altından kesilmiş birkaç parça akçaağaç kütüğü getirdi, Bucky mutfaktaki küçük Jøtul sobayı yaktı. Masada oturup Bucky'nin bastığı fotoğraflara baktılar, bazıları Google Earth'tendi, bazıları Zillow'dandı. Fotoğraflarda Las Vegas'ın kuzeyde kalan banliyölerinden olan Paiute'de, 1900 Cherokee Yolu'ndaki bir evin dış alanı, içindeki odaları ve konforu gösteriliyordu. Burası Nikolai Majarian'ın eviydi.

Ev sırtını Paiute Yamaçları'na dönmüştü. Kar beyazıydı ve dört katlıydı, her bir kat diğerinden daha gerideydi, bu yüzden dev bir merdiven gibi görünüyordu. *Geceleri Las Vegas merkezinin manzarası harika olmalı,* diye düşündü Billy, *özellikle de çatıdan.*

Google Earth'ten mülkü çevreleyen yüksek duvarı, ana kapıyı ve eve giden garaj yolunu –gerçekten bir yoldu, en az bir buçuk kilometre vardı– görebiliyorlardı. Evden iki yüz metre kadar ileride bir ambar vardı. Yakınında da atlar için yeşil bir alan ve alıştırma pisti vardı. Üç tane daha bina vardı, biri büyük ikisi küçüktü. Billy yardımcıların büyük olanda kaldığını düşündü, eski günlerde buralara işçi barakası denirdi, belki hâlâ öyle deniyordu. Diğer ikisi muhtemelen tamirat işleri ve depo içindi. Garaj olabilecek hiçbir yer görmedi ve bunu Bucky'ye sordu.

"Bu ilk yamacın altına yapıldığını tahmin ediyorum," dedi Bucky evin arkasındaki ağaçlık yükseltiye vurarak. "Ama muhtemelen daha çok hangar gibi. On iki arabalık yer vardır. Belki daha fazla. Nick'in klasik arabalara merakı olduğunu duydum. Sanırım herkesin ancak paranın giderebileceği bir hevesi var."

Paranın işe yaramayacağı birçok alan var, diye düşündü Billy.

Alice, Zillow'dan alınan fotoğrafları inceliyordu. "Tanrım, yirmi odası olmalı. Arka tarafındaki havuza bak!"

"Güzel," diye ona katıldı Bucky. "Tüm hava da sahtekârlık da onda. Daha fazlasını da eklemiş olabilir çünkü bu fotoğraflar Nick burayı almadan önce çekilmiş olmalı. On beş milyon ödemiş. Zillow'da gördüm."

Ve bana bir buçuk milyon için kazık attı, diye düşündü Billy.

Zillow'un dış fotoğrafları Google Earth'ün gösteremediklerini gösteriyordu. Çimenlerin durumunu mesela, parlak yeşillerdi ve üzerlerinde nokta nokta çiçek tarhları vardı. Yeşil alan da bir o kadar yeşildi. Palmiye koruları vardı, bazılarının hoş gölgesine açık alan mobilya grupları konmuştu. Bu evi çölde cennet gibi göstermek için kaç yüz bin litre su harcanıyordu? Kaç bahçe çalışanı vardı? Evde çalışan kaç kişiydi? Ve kaç zorba olur da Billy Summers adında bir kiralık katil lanet parasının geri kalanını almaya gelirse diye oralarda takılıyordu?

"Buraya Dağlık Burun diyor," dedi Bucky. "Biraz araştırma yaptım, daha karanlık yerlere nasıl gireceğini biliyorsan bugünlerde bilgisayarla bulacaklarının sınırı yok. Nick 2007'den beri burada ve sırtını dağlara verdiğinden kimse onu rahatsız etmemiş. Belki biraz dikkatsizleşmiştir ama ben olsam buna pek güvenmezdim."

Hayır, diye düşündü Billy, *güvenmek mantıklı olmaz*. Giorgio Piglielli gibi değerli, uzun süreli bir ortağını harcayan biri hafife alınamaz. Yapabileceği tek varsayım Nick'in onu aradığıydı. Onu beklediğiydi. Nick'in belki anlamadığı şey Billy'nin ne kadar kızgın olduğuydu. Bir pazarlık yapmışlardı. Billy kendi payına düşen kısmı yerine getirmişti. Nick kendi üstüne düşeni yapmak yerine ona kazık atmıştı. Sonra da onu öldürmeye çalışmıştı. Yüz yüzeyken Nick bunu inkâr edebilirdi ama Billy biliyordu. İkisi de biliyordu.

Bucky, Google Earth'ten alınan, alanın havadan çekilen bir fotoğrafında bir noktaya vurdu. "Bu küçük kare kapıcı kulübesi, burada adamlar olacak. Korumalar. Bundan emin olabilirsin."

Billy'nin bundan şüphesi yoktu. Bir kez daha Nick'in küçük krallığını koruyan kaç adamı olacağını merak etti. Sylvester Stal-

lone ya da Jason Statham filminde hafif makineli tüfekten omza takılan füze atıcısına kadar her türlü şeyle silahlanmış düzinelerce adam olurdu ama bu gerçek hayattı. Belki beş, belki sadece dört tane otomatik tabanca, çifte ya da ikisini birden taşıyan adam olacaktı. Ama Billy'den sadece bir tane vardı ve o da pek Sylvester Stallone sayılmazdı.

Alice, Google Earth fotoğraflarından birini masanın ortasına çekti. "Bu nedir? Zillow fotoğraflarının hiçbirinde bunu görmüyorum."

Bucky ve Billy baktılar. Duvarın batı kısmının kayalık bir yükseltide bittiği yerdi. Bir süre sonra Bucky, "Bir çalışan girişi olmalı. Emlak sitesinde bunu göstermeye zahmet etmezsin, aynı toplanmadan önce çöpün depolanacağı alanı göstermeyeceğin gibi. Emlak siteleri gösterişten şaşmaz. Ne dersin Billy?" dedi.

"Bilmiyorum." Ama anlamaya başlıyordu. Yıpranmış eski kamyoneti düşündükçe daha da çok seviyordu. Yeni peruğu da. Onu da.

8

Akşam yemeğinden sonra Alice saçını boyamak için banyoya el koydu. Bucky ona ("Gücünü korumak için") bir bira önerdiğinde birayı aldı. İkisi de onun kapıyı ardından kilitlediğini duydular. Billy şaşırmadı. Bucky'nin şaşırdığını da sanmıyordu.

Bucky dolaptan iki şişe bira daha aldı. Üzerine hafif bir ceket giyip Billy'ye de bir kapüşonlu verdi ve sonra beraber verandaya çıkıp sallanan sandalyelere yan yana yerleştiler. Bucky şişesinin boynunu Billy'nin şişesine vurdu. "Başarıya."

"Güzel bir dilek," dedi Billy ve içti. "Bizi kabul ettiğin için sana yeniden teşekkür etmek istiyorum. Misafir beklemediğini biliyorum."

"Ruger için susturucu istediğini söylerken ciddi miydin?"

"Evet. Bana bir Gluck 17 ve ikisi için mermi de bulur musun?"

Bucky başıyla onayladı. "Bu çevrede sorun olmamalı. Başka ne lazım?"

"Alice'in aldığı peruğa uyacak bir bıyık. Uzamasını bekleyecek zamanım yok." Dahası da vardı ama Alice'in geri kalanları bulmak için fikirleri olacağını biliyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Belki bana söylemenin zamanı gelmiştir, böylece seni bu fikirden caydırmayı deneyebilirim."

Billy ona anlattı. Bucky dikkatlice dinledi ve bir süre sonra başını onaylarcasına sallamaya başladı. "Onun evine gitmek riskli, aslana mağarasında meydan okumak gibi bir şey ama işe yarayabilir. Seni arayan ödül avcılarının şehir merkezinde olma ihtimalleri daha yüksek, özellikle de Nick'in kumarhanesinin, Double Deuce ya da her neyse oranın etrafında."

"Double Domino."

Bucky ona bakarak öne eğildi. "Bak, bana vaat ettiğin para konusunda endişeleniyorsan..."

"Endişelenmiyorum."

"...Boşverebilirsin. Para konusunda sıkıntım yok ve şehirden çıktığım için de mutluyum. En başından neden bu kadar uzun süre kaldığımı hiç bilmiyorum. Bir gün birileri Beşinci Cadde'de pis bir bomba patlatacak ya da bulaşıcı bir hastalık gelip Manhattan'dan Staten Island'a her yeri koca bir petri kabına çevirecek zaten."

Billy, Bucky'nin çok fazla radyo programı dinlediğini düşünüyordu ama bir şey demedi. "Mesele senin ya da benim param değil, gerçi varsa paramı alacağım. Beni kandırdı. Beni göte getirdi. O kötü biri." Billy *mal modu* gibi konuşmaya başladığını fark etti ama umurunda değildi. "Giorgio'yu öldürdü ya da öldürttü. Bana da aynını yapmak istedi."

"Tamam," dedi Bucky sessizce. "Anlıyorum. Onur meselesi."

"Onur değil, *dürüstlük* meselesi."

"Yanılmışım o zaman. Şimdi biranı iç."

Billy bir yudum alıp başıyla evi, duşun aktığı yeri gösterdi. Yeniden. "Alışveriş gezisinde nasıldı? İyi miydi?"

"Genelde. Sana bir kovboy şapkası almak için –sana göstermeyi unuttuk ama çok güzel bir şey– Common Threads'e gitmeden önce biraz nefes sıkıntısı oldu, fısıldayarak bir şarkı söyledi. Ne olduğunu çıkaramadım ama sonra düzeldi."

Billy ne olduğunu biliyordu.

"İkinci el araba alanında iyi performans sergiledi. O kamyoneti buldu ve Ricky'yle dört bin dört yüzden, üç bin üç yüze indirene kadar pazarlık yaptı. Ricky üç bin beş yüzde durmak isteyince beni tutup, 'Gidelim Elmer, iyi biri ama ciddi değil,' dedi. İnanabiliyor musun?"

"Aslına bakarsan evet," dedi Billy. Güldü ama Bucky onunla beraber gülmedi. Ciddileşmişti. Billy ona kötü bir şey olup olmadığını sordu.

"Henüz olmadı ama olabilir." Bira şişesini bırakıp doğrudan Billy'nin yüzüne bakabilmek için döndü. "İkimiz kanun kaçağıyız tamam mı? İnsanlar bugünlerde bu kelimeyi pek kullanmıyor ama olduğumuz şey bu. Alice öyle değil ama seninle dolaşmayı sürdürürse öyle olacak. Çünkü sana âşık."

Billy kendi şişesini elinden bıraktı. "Bucky, ben... Hayır..."

"Onunla yatağa girmek istemediğini biliyorum, belki o da yaşadıklarının ardından seninle yatağa girmek istemiyordur. Ama onun hayatını kurtardın ve onu toparladın..."

"Ben toparlamadım..."

"Tamam, belki toparlamadın ama bunu kendi kendine yapabilmesi için ona zaman ve alan verdin. Bu, şu gerçekleri değiştirmiyor, sana âşık ve ona izin verdiğin müddetçe peşinden gelecek, bunu yapmasına izin verirsen onu mahvedeceksin."

Billy şimdi Bucky'nin verandaya bunu söylemek için çıktığını düşünüyordu. Bucky konuşmasını yaptıktan sonra nefes almak

için duraksadı, birasını aldı, yarısını midesine indirdi ve yankılı bir geğirti koyverdi.

"İstersen karşı çık bana. Sana birkaç günlüğüne kalacak bir yer vermek, bana bunun aksini savunan iddiaları dinlememe hakkı vermiyor, o yüzden hadi karşı çık."

Ama Billy karşı çıkmadı.

"Onu yanında Nevada'ya götür, tabii. Şehir dışında kalacak ucuz bir yer bul, sen işini hallederken onu orada bırak. Oradan tertemiz, paranla çıkarsan bir kısmını ona ver ve onu doğuya geri gönder. Ona yolda bana uğramasını söyle ve sahte belgelerinin sadece kısa süreli kamuflaj sağlayacağını hatırlat. Yeniden Alice Maxwell olmaya dönebilir."

Bir parmağını havaya kaldırdı, bu parmakta artiritin sebep olduğu ilk büklüm ve yumrular görünüyordu. "*Ama sadece onu işin içine sokmazsan*. Kapiş?"

"Evet."

"Tertemiz çıkamazsan bu muhtemelen hiç çıkmayacağın anlamına geliyor. Bunu duymak onun için zor olacak ama bilmesi gerekiyor. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ona birkaç gün, kaç gün olacağını sen belirle, geçerse ve senden haber alamazsa buraya dönmesini söyle. Ona biraz para veririm. Bin, bin beş yüz belki."

"Bunu yapmak zorunda..."

"İstiyorum. Onu sevdim. Sızlanan biri değil ve başına gelenler düşünülürse sızlanmaya hakkı var. Ayrıca senin benim için kazandığın paradan vereceğim. Artık tek müşterim sendin. Son dört senedir öyle. Bu çocuk artık para kaynağı olan silahlı soyguncularla uğraşmıyor. Bir şeyler ters giderse işin ucunun bana gelmesi çok kolay ve hapse girmek için çok yaşlıyım."

"Tamam. Teşekkürler. Teşekkürler."

Duş sesi kesildi. Bucky sallanan sandalyesinin kolunun üzerinden Billy'ye doğru eğildi.

"Biliyor musun, yavru bir kedi onu kovalayıp yemektense ona bakmayı seçen bir köpeğe alışır. Onu geç, yavru ördek bile alışır. Bağlanıyorlar. O sana bağlandı Billy ve onun zarar görmesini istemiyorum."

Banyo kapısı açıldı ve Alice verandaya çıktı. Herhalde Bucky'nin olan mavi bir bornoz giyiyordu, bornoz o kadar uzundu ki çıplak ayaklarının üstüne sürtüyordu. Saçları yukarıda toplanmıştı, düzinelerce saç tokasıyla tutturulmuş ve şeffaf bir plastikle sarılmıştı. Saç rengi platine yakın bile olmayacaktı, belki de saç rengi en başından çok koyu olduğu içindi bu ama yine de büyük bir değişimdi.

"Ne düşünüyorsunuz? Şimdi anlaması zor biliyorum ama..."

"İyi görünüyor," dedi Bucky. "Kirli sarı saça oldum olası bayılırım. İlk eski karım kirli sarı saçlıydı. Onu *jukebox*'ın yanında takılırken görmüştüm ve tavlamam gerektiğini anlamıştım. Bendeki salaklık."

Alice o şaşkın gülümsemesiyle karşılık verdi ama asıl baktığı Billy'ydi, önemli olan onun fikriydi. Billy, Bucky'nin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. YouTube'da gördüğü videoyu hatırlıyordu, köpek –bir Danua– oturmuş izlerken onun su kabında yıkanan bir kuşun videosu. Ve o eski deyişi düşündü, birinin hayatını kurtarırsan ondan sorumlu olursun.

"Harika görünüyorsun," dedi ve Alice gülümsedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

1

Billy ve Alice beş gün boyunca Bucky'nin yanında kaldılar. Altıncı günün sabahında –söylenene göre Tanrı'nın yerdeki hayvanları, gökteki kuşları yarattığı günde– Dodge Ram'i yükleyip yola koyulmaya hazırlandılar. Billy sarı peruğu ve sahte gözlükleri takmıştı. Kamyonet Quad Cab model olduğundan küçücük olan bavullarını ön koltuğun arkasına saklayabildiler. Eski çim biçme makinesi hâlâ kamyonetin arkasındaydı. Yanına bir çim testeresi, yaprak üfleme makinesi ve eski bir Stihl testere de eklenmişti. Billy ilk gördüğünde boş olan römorkta şimdi Lowe'dan alınmış dört karton fıçı vardı. İki adam fıçılara eskimiş havası vermek için onları bir süre etrafta tekmeleyip savurmuştu, içlerini Nederland'deki bir bankanın düzenlediği ipotek mezatından yok pahasına aldıkları aletlerle doldurmuşlardı. Fıçılar römorkun yanlarına bagaj lastikleriyle sabitlenmişti.

"Yirmi birinci yüzyıl gezgini gibi görünmen lazım," dedi Bucky fıçı tekmelemece oynarken. "Batı Dokuzlusunda onlardan çok olduğu kesin. Ortalıkta dolaşıp küçük bir iş buluyorlar, sonra yollarına devam ediyorlar."

Alice ona Batı Dokuzlusunun ne olduğunu sordu ve Bucky isimlerini saydı: Colorado, Wyoming, Montana, Utah, Arizona, New Mexico, Idaho, Oregon ve tabii ki Nevada. Billy kamyonetin iyi olduğunu düşünüyordu. Yol kısmı için gereksiz bir önlem olabilirdi, Bucky haklıydı, tüm ödül avcıları Vegas bölgesine odak-

lanacaktı. Ama sonrasında, Dağlık Burun'a geldiğinde kamyonet can alıcı bir önem taşıyordu.

"Bu güzel bir ziyaret oldu," dedi Bucky. Tulum ve Old 97's tişörtü giymişti. "İyi ki geldiniz."

Alice ona sarıldı. Yeni sarı saçları sabah güneşinde güzel görünüyordu.

"Billy?" Bucky elini uzattı. "Kendine iyi bak."

Billy de az daha ona sarılacaktı, o günlerde böyle yapılıyordu ama sarılmadı. Erkek erkeğe sarılmalara hiçbir zaman pek meyilli olmamıştı, askerde bile.

"Teşekkürler Bucky." Bucky'nin elini iki eliyle birden tutup artiritine dikkat ederek hafifçe sıktı. "Her şey için."

"Bir şey değil."

Arabaya bindiler. Billy motoru çalıştırdı. Motor başta sertti ama sonra yumuşadı. Bucky, Fusion'ı ana üssüne götürecek birini bulmayı, böylece Dalton Smith adını korumayı kabul etmişti. *Hesabıma eklenen bir şey daha,* diye düşündü Billy.

Eski kamyonetin burnunu yola çevirdi. Tam birinci vitese takmıştı ki Bucky *hop hop* der gibi bir hareket yaptı ve yolcu tarafına geldi. Alice camını açtı.

"Buraya geri döndüğünü görmek istiyorum," dedi ona. "Bu arada onun işlerine karışma, temiz kal, duydun mu?"

"Evet," dedi Alice ama Billy onun Bucky'ye sadece Bucky'nin duymak istediğini söylüyor olabileceğini düşündü. *Bunda sorun yok,* diye düşündü. *Beni dinleyecektir. Umarım.*

Kornayı son bir kez çaldı ve yola koyuldu. Bir buçuk saat sonra 1-70 yolundan batıya Las Vegas'a doğru döndüler.

2

Geceyi geçirmek için Utah, Beaver'da durdular. Tek gecelik motellerden biriydi ama fena sayılmazdı. Crazy Cow'da kızarmış tavuk yediler ve dönüş yolunda Ray's 66'dan iki şişe Bud bira al-

dılar. Daha sonraki saatlerde bitişik odalarının önünde, o klişe katlanır sandalyelerde oturup soğuk biralarını içtiler.

"Yoldayken hikâyenin geri kalanını okudum," dedi Alice. "Gerçekten güzel. Devamını okumak için sabırsızlanıyorum."

Billy kaşlarını çattı. "Felluce'den sonrasını yazmayı planlamamıştım."

"Lolafelluce," dedi Alice ve gülümsedi. Sonra: "Ama para karşılığında insanları öldürme işine nasıl girdiğini yazmayacak mısın?"

Bu Billy'nin yüzünü buruşturmasına sebep oldu çünkü çok çıplak ifade etmişti. Ve tabii ki çok doğruydu. Alice halini fark etti.

"Kötü insanları yani. Hem Bucky'yle nasıl tanıştığını da, bunu öğrenmek isterdim."

Evet, diye düşündü Billy, *bunu yazabilirim ve belki de yazmalıyım*. Çünkü düşününce kapının arkasında saklanan o isyancı, Johnny Capps'in bacaklarını patlatmak yerine onu vurup öldürseydi Billy Summers bugün burada olamazdı. Alice de olamazdı. Bu ona bir tür aydınlanma gibi geldi –gerçi belki de gelmemeliydi– Johnny Capps yaşamasa Alice Maxwell, Pearson Sokak'ta şoktan ve dışarıda kalmaktan ölebilirdi.

"Belki de yazarım. Fırsat bulursam. Bana kendini anlat Alice."

Alice güldü ama bu Billy'nin çok hoşuna gitmeye başlayan o doğal ve rahat gülüşü değildi. Bu onu başından atan bir kahkahaydı. "Anlatacak pek bir şey yok. Ben hep silik bir tiptim. Başıma gelen tek ilginç şey seninle tanışmak. Toplu tecavüze uğramak dışında sanırım." Hüzünle burnundan nefes vererek güldü.

Ama Billy bununla yakayı sıyırmasına izin vermeyecekti. "Kingston'da büyüdün. Seni annen ve ablan büyüttü. Başka ne var? Bir şeyler daha olmalı."

Alice kararan gökyüzünü gösterdi. "Hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmedim. Bucky'nin evinde bile."

"Konuyu değiştirme."

Alice omuz silkti. "Tamam, sıkılmaya hazır ol. Babamın bir mobilya mağazası vardı, annem onun muhasebecisiydi. Babam

ben sekiz ve Gerry –ablam– on dokuz yaşında, güzellik okuluna giderken kalp krizi geçirip öldü." Alice saçına dokundu. "Ablam bu işi tamamen yanlış yaptığımı söylerdi."

"Muhtemelen söylerdi ama güzel görünüyor. Devam et."

"Lisede B alan bir öğrenciydim. Birkaç randevuya çıktım ama erkek arkadaşım yoktu. Popüler çocuklar vardı ama ben onlardan biri değildim. Popüler olmayan çocuklar vardı –bilirsin, şakalara maruz kalan, herkesin güldüğü– ama ben onlardan da değildim. Genelde annemin ve ablamın dediklerini yapıyordum."

"Güzellik okuluna gitmek dışında."

"Az daha ona da evet diyordum çünkü zeki insanların gittiği üniversitelere gitmeyeceğim kesindi. Bunun için gereken derslerin çoğunu almamıştım." Bunun üzerine düşündü. Billy ona zaman tanıdı. "Sonra bir gece yatağımda yatmış, neredeyse uykuya dalmak üzereyken birden tamamen uyandım. Çat diye uyandım. Az daha yataktan düşecektim. Sana böyle oldu mu hiç?"

Billy Irak'ı düşündü, "Birçok kez," dedi.

"'Bunu, onların istediğini yaparsam asla sonu gelmeyecek. Hayatımın geri kalanı boyunca onların istediklerini yapacağım ve bir gün uyandığımda yaşlanmış ve hâlâ tam burada, bizim küçük Kingston'da olacağım,' diye düşündüm." Billy'ye döndü. "Annem ve Gerry Tripp'in dairesinde olanları ve şimdi ne yaptığımı, senin yanında olduğumu bilseler ne derlerdi biliyor musun? 'Bak başına neler geldi,' derlerdi."

Billy onun omzuna dokunmak için bir elini uzattı. O dokunamadan Alice ona döndü ve Billy onun zaman ve kader nazik davranırsa ileride olabileceği kadını gördü.

"Peki ben ne derdim biliyor musun? Umurumda olmadığını söylerdim çünkü bu benim zamanım ve ben kendi zamanıma sahip olmayı *hak ediyorum*, benim istediğim bu."

"Tamam," dedi Billy. "Tamam, Alice. Sorun yok."

"Evet. Yok. Kesinlikle yok. Sen öldürülmediğin sürece."

Bu Billy'nin söz veremeyeceği bir şeydi, o yüzden bir şey demedi. Bir süre daha yıldızlara baktılar ve biralarını içtiler, Alice hiçbir şey demedi, sonunda sadece artık yatacağını söyledi.

3

Billy yatmaya gitmedi. Bucky'den iki mesaj almıştı. İlki Dağlık Burun'da peyzaj işlerini yapan firmanın adının Greens & Gardens olduğunu haber veriyordu. Ekibi yöneten adam Kelton Freeman ya da Hector Martinez olabilirdi ama tamamen başka biri de olabilirdi. Çok hızlı el değiştiren bir işti.

Bir sonraki mesajda Nick'in hafta içleri genelde Double'da kaldığı ama hafta sonları için hep Paiute'deki evine dönmeye çalıştığını söylüyordu. Özellikle pazarları. *Amerikan futbolu sezonu boyunca Giants maçlarını hiç kaçırmıyor,* diye eklemişti Bucky. *Onu tanıyan herkes bunu bilir.*

Adamı New York'tan çıkarabilirsin, diye düşündü Billy ama içindeki New Yorkludan kurtulamazsın. Mesajına yanıt verdi. *Garaj konusunda haber var mı?*

Bucky'nin cevabı hızlıydı. *Hayır.*

Billy fotoğrafları yanında getirmişti, hem Google Earth'ten hem Zillow'dan olanları. Bir süre onları inceledi. Sonra bilgisayarını açıp birkaç İspanyolca cümleye baktı. Zamanı geldiğinde ve gelirse bunları söylemesine gerek kalmayacaktı ama şimdi söyledi, tekrar tekrar, hafızasına kazıyarak. Büyük ihtimalle hepsine ihtiyacı olmayacaktı. Hiçbirine ihtiyacı olmayabilirdi. Ama hazır olmak en iyisiydi.

Me llamo Pablo Lopez.

Esta es mi hija.

*Estos son para el jardín.**

Mi es sordo y mudo: Sağır ve dilsizim.

---

* İsp. Benim adım Pablo Lopez.
Bu benim kızım.
Bunlar bahçe için. (ç.n.)

4

Kahvaltı için yeniden Crazy Cow'a gittiler, sonra yola çıktılar. Billy yaşlı kamyoneti zorlamak istemiyordu ve zorlamasına gerek de yoktu. Vegas'a sadece üç yüz kilometre kadar yol vardı ve Billy profesyonel futbol maçının oynanacağı ve dolayısıyla Cherokee Yolu'nun sonundaki yerleşkenin muhtemelen en sakin olacağı pazar gününe dek Nick'in yanına gitmeye çalışmayacaktı. Görevli, bahçe çalışanı ve bir ümit zorbaların olmadığı güne dek bekleyecekti. Programa bakmıştı, Giants Cardinals'le doğu vaktine göre akşam dörtte maça çıkacaktı, bu da Nevada'da saat bire denk geliyordu.

Zaman geçirmek için Alice'e artık kendini emekli saydığı bu işe nasıl girdiğini anlattı. Johnny Capps, kendini batıya giden eyaletlerarası I-70 yolunda bulmasına uzanan zincirin ilk halkasıydı, zinciri tamamlamak için dövülmesi gereken bir halka daha vardı hâlâ.

"O evde bacaklarından vurulan kişi. Geri kalanlarınızı içeri çekmeye çalışmak için hayatta bıraktıkları asker."

"Evet. Clay Riggs –Hapçı– onun durumunu stabilize etti ve Capps helikopterle alındı. Johnny boktan bir hastanede uzun bir zaman geçirdi ve hastane iyileştirilemeyecek bir şeyi iyileştirmeye çalışırken ağrı kesici bağımlısı oldu. Sam Amca onu sonunda tekerlekli sandalyede, madde bağımlısı biri olarak Queens'teki evine geri gönderdi."

"Çok kötü olmuş."

"Eh," dedi Billy ona, "en azından Johnny'nin hikâyesinin bağımlılık kısmının mutlu bir sonu var. Kuzeni Joey ona ulaştı, Cappizano İtalyan aile adını tutan bir adam, gerçi tabii ki ona Joey Capps diyorlardı. New York'taki büyük örgütlerden birinin –ve tabii ki uyuşturucu işini elinde tutan Sinaloa Karteli'nin– izniyle Joey Capps kendi küçük işini yürütüyordu, o kadar küçük bir işti ki daha çok küçük bir arkadaş grubu gibiydiler. Joey yaralı

savaşçı kuzenine muhasebecilik işi teklif etti ama uyuşturucuyu bırakması şartıyla."

"Bıraktı mı?"

"Evet. Yeniden iletişime geçtiğimizde tüm bu hikâyeyi kendisinden dinledim. Rehabilitasyon merkezine gitmiş –ücreti kuzeni ödemiş– sonra da haftada üç dört kez eski bağımlı toplantılarına katılmaya başlamış, birkaç sene önce ölene dek gitti onlara. Akciğer kanserinden öldü."

Alice kaşlarını çatmıştı. "Uyuşturucuyu bırakmak için bağımlı toplantılarına gitti ama gündelik işi piyasaya *uyuşturucu sürmek* miydi?"

"Piyasayla ilgisi yoktu, hesap çıkarıyor, ticaretten gelen parayı aklıyordu. Ama evet, aynı kapıya çıkıyor ve ben de bir keresinde ona bunu söyledim. Ne dedi biliyor musun? Dünyanın her yerinde iyileşen alkoliklerin barmenlik yaptığını söyledi. İnsanlara destek olduğunu söyledi, bazılarının uyuşturucuyu bırakıp hayatlarına kaldıkları yerden devam ettiğini söyledi. Aynı böyle dedi, hayatlarına kaldıkları yerden devam ettiler."

"Tam sağ elin yaptığından sol elin haberi olmayacak durumu."

Billy ona az daha askere bir kez daha kaydolacağını, sonra bunu yapmanın çılgınlık olacağına –intihara meyilli bir çılgınlık– karar verdiğini ve üniformasını çıkardığını anlattı. Etrafta dolaşıp yıllar boyunca tek işi başka adamları kafasından vurmak olan bir adamın bir sonraki adımının ne olması gerektiğine karar vermeye çalışmıştı. Johnny onunla o zaman iletişime geçmişti.

Barda kadınları tavlayıp sonra onları döven Jerseyli bir adam olduğunu söylemişti. Muhtemelen çözmeye çalıştığı bir çocukluk travması falan var, demişti Johnny, ama çocukluk travmalarını siktir et, bu bayağı kötü biri. Son kadını komalık etmişti ve bu kadın bir Cappizano'ydu. Tek sorun bu adamın, bu kadın döven pisliğin, nehrin karşısındaki Hoboken'da daha büyük ve daha güçlü bir örgütün üyesi olmasıydı.

Joey, Johnny Capps'i bu örgütün liderleriyle bir toplantıya götürmüştü, bu boktan herifin New Jerseylilerin de pek işine yaramadığı ortaya çıkmıştı. Adam belaydı, iki elinin parmakları da yüzüklerle dolu pis bir *stronzo madre*'ydi,* normal her erkeğin isteyeceği gibi kadınları eve götürüp onlarla yatmak, bazı erkeklerin ve hatta bazı kadınların bile sevdiği gibi *fottimi nel culo*** yerine onları ölümüne dövüyordu. Ama hiçbir kadın yüzünün dağıtılmasından hoşlanmazdı.

Nihayetinde *capo*'nun Joey Capps'e *stronzo madre*'yi indirme izni veremeyeceğine çünkü bunun intikam gerektireceğine karar verildi. Ama bunu dışardan biri yaparsa ve iki taraf da –Hoboken örgütü ve çok daha küçük Queens ekibi– bunun için bedel öderse bu sorunu ortadan kaldırabilirlerdi. Mafya diplomasisi yani.

"Johnny Capps de seni aradı."

"Aradı."

"Çünkü bu konuda en iyi sendin."

"En azından onun tanıdığı en iyi nişancı. Ayrıca benim geçmişimi biliyordu."

"Kardeşini öldüren adamı."

"Onu, evet. İşi almayı kabul etmeden önce adamı araştırdım, hikâyesini biraz öğrendim. Komaya soktuğu kadını görmeye bile gittim. Yaşam destek ünitesine bağlanmıştı, hayata geri dönemeyeceği belliydi. Monitör..." Billy direksiyonun üstünde eliyle düz bir çizgi çizdi. "Ben de onun işini hallettim. Irak'ta yaptığımdan pek de farklı değildi."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hayır." Billy bunu tereddütsüz söyledi. "Askerde de gitmedi, burada da. Asla."

"Johnny'nin kuzeni sana başka işler mi buldu?"

"İki iş daha, bir tane de kabul etmediğim iş vardı çünkü adam... Bilmem..."

"Yeterince kötü görünmedi mi?"

---

* İt. Dallama. (ç.n.)

** İt. Arkadan ilişkiye girmek. (ç.n.)

"Öyle bir şey. Sonra Joey beni Bucky'yle tanıştırdı, Bucky de Nick'le tanıştırdı ve şimdi buradayız."

"Tahminimce çok daha fazlası vardır."

Tahmini doğruydu ama Billy, Nick ve diğerleri için yaptığı işlerin detayına girmeyi bırak, daha fazlasını anlatmak bile istemiyordu. Daha önce bunları hiç anlatmamıştı. Şimdi hayatının bu kısmı yüksek sesle anlatılırken dehşete kapılmıştı. İğrenç ve salakçaydı. İşletme fakültesi öğrencisi, tecavüz atlatan Alice Maxwell geçinmek için insan öldüren bir adamla eski bir kamyonette oturuyordu. Bu onun *işiydi*. Nick Majarian'ı da öldürecek miydi? Fırsatını bulursa çok yüksek ihtimalle. O zaman şu soru doğuyordu: Onur için öldürmek para için öldürmekten daha mı iyiydi? Muhtemelen değildi ama bu onu durdurmayacaktı.

Alice bir süre sessiz kalıp dinlediklerini düşündü. Sonra, "Bana bunları anlattın çünkü oturup yazma fırsatını asla bulamayacağını düşünüyorsun. Öyle değil mi?" dedi.

Öyleydi ama Billy bunu dile getirmek istemiyordu.

"Billy?"

"Sana anlattım çünkü bilmek istedin," dedi sonunda ve radyoyu açtı.

5

Başka bir markasız motele giriş yaptılar. Vegas'ın dış kesimlerinde bir sürü motel vardı. Billy, Dalton Smith ve Elizabeth Anderson olarak kayıtlarını yaptırırken Alice girişteki oyun makinelerinden birine dört dolar attı. Beşincide on çark dönüp bir tıkırtıyla birbirine denk geldi ve Alice bir çocuk gibi çığlıklar attı. Resepsiyonist ona bir seçenek sundu: on dolar ya da o miktarda motel kredisi.

"Buranın restoranı nasıl?" diye sordu Alice.

"Büfe bayağı iyidir," dedi resepsiyonist, sonra sesini alçaltıp ekledi. "Parayı al tatlım."

Alice parayı aldı ve yolun aşağısındaki Sirloin Super Burger restoranına gitmeye hak kazandılar. Alice yemekleri ısmarlamakta ısrar etti ve Billy de karşı çıkmadı.

Billy'nin odasına döndüklerinde Alice pencere kenarında oturup şehir merkezine doğru akan bitmek bilmez trafiği ve devamındaki otel ve kumarhane ışıklarını izledi. "Günah şehri," dedi hayranlıkla, "ve ben burada, iki katım yaşında yakışıklı bir adamla bir motel odasında oturuyorum. Annem altına *sıçardı*."

Billy başını geriye atıp kahkaha attı. "Peki ya ablan?"

"İnanamazdı." Eliyle bir yeri gösterdi. "Şunlar Paiute Dağları mı?"

"O taraf kuzeyse evet. Sanırım oralara aslında dağ yamaçları deniyor. Bir önemi yok ya."

Alice ona döndü, artık gülümsemiyordu. "Bana ne yapacağını anlat."

Billy anlattı, sadece hazırlık aşaması için ona ihtiyacı olduğundan değil hem de. Alice dikkatlice dinledi. "Kulağa fena halde tehlikeli geliyor."

"Çok şüpheli bir hal alırsa geri çekilip yeniden düşüneceğim."

"Şüpheli olduğunu *anlayacak mısın* ki? Felluce'deki o evin dışındayken arkadaşın Taco'nun anladığı gibi?"

"Bunu hatırlıyorsun ha?"

"Anlayacak mısın?"

"Sanırım, evet."

"Ama muhtemelen yine de içeri gireceksin. Oyun Evi'ne girdiğiniz gibi ve bak orada neler oldu."

Billy hiçbir şey demedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

"Keşke seninle gelebilsem."

Billy buna da cevap vermedi. Bu fikir onu dehşete düşürmemişti ama Alice onun yanında gelirse plan işe yaramazdı ve Alice de bunu biliyordu.

"Paraya ne kadar ihtiyacın var?"

"Bu para olmadan da yaşayabilirim, çoğu Bucky'ye gidecek zaten. Gitmemin sebebi para değil. Nick bana yanlış yaptı. Bir bedel ödemesi gerekiyor, aynı sana tecavüz edenlerin bedel ödemesi gerektiği gibi."

Sessiz kalma sırası Alice'teydi.

"Başka bir şey daha var. Bence iş bitince beni öldürme fikri Nick'ten çıkmadı ve başıma altı milyon dolarlık ödül koymanın da onun fikri olmadığını *biliyorum*. Bu fikirlerin kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ve bunları neden yaptığını?"

"Evet. O da var."

6

Ertesi sabah Billy'nin yaptığı ilk şey eski Dodge kamyoneti kontrol etmek oldu çünkü aletler sadece bağlıydı, kilitli değillerdi. Her şey yerli yerinde duruyordu. Billy buna pek şaşırmadı, kısmen kamyonetin arkasındaki ve römorktaki her şey bayağı eski ve külüstür olduğundan, ama aynı zamanda yıllardır edindiği deneyimlerinden insanların büyük çoğunluğunun dürüst olduğunu öğrendiğinden şaşırmamıştı. Kendilerine ait olmayan şeyleri almıyorlardı. Alan insanlar –Tripp Donovan, Nick Majarian ve Nick'in arkasında kim varsa onun gibiler– Billy'nin aşırı sinirine dokunuyordu.

Az daha Bucky'ye Nick'in o sıra hangi arabayı kullandığını bulup bulamayacağını soracaktı –muhtemelen Double Domino'nun otoparkının VIP alanında duran, özel plakalı, kesin çok pahalı olan bir arabaydı– sonra bunu yapmadı. Bucky muhtemelen bu bilgiye *ulaşabilirdi* ama bu dikkat çekebilirdi. Onların dikkat kesilmesi Billy'nin istediği son şeydi. Nick'in artık rahatlamaya başlamış olmasını umuyordu.

Mağazalar açılınca o ve Alice en yakın Ulta Beauty'ye gittiler. Bu sefer makyaj malzemesine ihtiyacı olan Billy'ydi ama alışverişi Alice'in yapmasına müsaade etti. Bunun ardından Alice kumarhaneye gitmek istedi. Bu kötü bir fikirdi ama Alice o kadar heyecanlı ve umut dolu görünüyordu ki Billy hayır diyemedi. "Ama büyük oteller ve Strip Caddesi olmaz," dedi.

Alice telefonundan baktı ve onları Doğu Las Vegas'taki Big Tommy Otel ve Kumarhanesi'ne götürdü. İçeri girmeden önce kimlik göstermesini istediler, yeni Elizabeth Anderson ehliyetini büyük bir özgüvenle gösterdi. O, hayretle rulet, barbut, yirmi bir ve durmadan dönen çarkıfeleğe bakarak etrafta dolaşırken Billy de etrafta şüpheli birileri var mı diye kontrol etti. Hiç öyle birilerini görmedi. Vegas'ın kırsal kesimine gelenlerin çoğu biraz para kaybetmeyi göze alabilecek anne ve babalardan oluşuyordu.

Billy bir kez daha Alice'in şiddetle yağan yağmurda içeri taşıdığından daha farklı bir kız olduğunu düşündü. Daha iyi bir kız olma yolunda ilerliyordu, Billy'nin planladıkları ters gider ve şimdikinden daha da büyük zarar görürse bu Billy'nin suçu olacaktı. *Bu saçmalıkları bırakıp onu Colorado'ya geri götürmeliyim*, diye düşündü. Sonra Nick'in, Wisconsin yolculuğunun Dana Edison onun kafasına bir tane sıkana dek ancak on kilometre süreceğini bile bile onu sözde "güvenli eve" gitmeye nasıl da ikna etmeye çalıştığını hatırladı. Nick'in bunu ödemesi gerekiyordu. Ayrıca gerçek Billy Summers'la tanışmalıydı.

"Çok *gürültülü*!" dedi Alice. Yanakları parlıyordu ve gözleri aynı anda her yere bakmaya çalışıyordu. "Ne yapmalıyım?"

Rulet masasını kontrol ettikten sonra Billy onu oraya yöneltti ve sürekli, *Bu kötü bir fikir, kötü bir fikir,* diye düşünerek ona elli dolar değerinde fiş aldı. Alice'in acemi şansı olağanüstüydü. On dakika sonra fişlerini iki yüz dolara çıkarmıştı ve insanlar ona tezahürat yapıyordu. Billy bundan pek hoşlanmadı ve onu beş dolarla oynanan makinelere götürdü, Alice burada da yarım saat geçirdi ve otuz dolar daha kazandı. Sonra ona dönüp, "Düğmeye

bas ve bak, düğmeye bas bak, durmadan aynı şey. Biraz salakça değil mi?" dedi.

Billy omuz silkti ama gülümsemeden edemedi. Robin Maguire'ın bir tek dişin görünürse gülmüş sayılırsın, dediğini hatırladı.

"Sen dedin, ben değil," dedi Billy. Ve dişlerini gösterdi.

7

Kumarhanenin ardından Century 16'ya gittiler ve sadece bir değil iki film izlediler, bir komedi, bir de aksiyon. İkinciden çıktıklarında hava neredeyse kararmıştı.

"Bir şeyler yemeye ne dersin?" diye sordu Alice.

"İstersen bir yerlerde durabiliriz ama ben patlamış mısır ve Sour Patch şekerlemelerle doydum."

"Belki sadece bir sandviç. Annem hakkında güzel bir şey duymak ister misin?"

"Tabii ki."

"Arada bir, uslu davranırsam, onun deyimiyle özel bir günümüz olurdu. Kahvaltıda çikolata parçacıklı pankek yerdim ve sonra canım ne isterse onu yapardım, *milkshake* içmek ya da –ucuzsa– pelüş oyuncak almak gibi veya otobüsle hattın sonuna kadar gitmek gibi, bunu yapmayı severdim. Salak bir çocukmuşum ha?"

"Hayır," dedi Billy.

Alice çok doğal bir şeymiş gibi Billy'nin elini tutup kamyonete doğru yürürken ellerini ileri geri salladı. "Bugün de o günler gibi oldu. Özel bir gündü."

"Güzel."

Alice ona döndü. "Öldürülmesen iyi edersin." Sesi çok sertti. "Çok iyi edersin."

"Ölmem," dedi Billy. "İyi miyiz?"

"İyiyiz," diye kabul etti Alice. "Her şey iyi."

8

Ama o akşam Alice iyi değildi. Billy uyanıklığın sınırında bir uykudaydı, yoksa Alice'in kapıyı tıklatışını hiç duymazdı. Hafif, belli belirsiz vurmuştu, orada değil gibiydi. Billy bir an sesin de rüyasının bir parçası olduğunu sandı, Shanice Ackermanlı bir şeyler görüyordu, sonra Vegas'ın hemen dışındaki motel odasına geri döndü. Ayağa kalkıp kapıya gitti ve delikten baktı. Alice, Bucky'yle çıktıkları alışveriş turunda aldığı bol mavi pijamalarla duruyordu kapısında. Yalınayaktı, eli boğazındaydı ve Billy onun zorla nefes aldığını duyabiliyordu. Nefes alışı kapıyı çalışından daha yüksek sesliydi.

Billy kapıyı açıp onun boğazında olmayan elini tuttu ve Alice'i odaya çekti. Kapıyı kapatırken şarkı söylemeye başladı: *"If you go down to the woods today...* Benimle söyle Alice."

Alice başını iki yana salladı ve başka bir nefes sırasında zorla, "...Olmuyo..." dedi.

"Olur. *If you go down to the woods today..."*

"You better go..." Hııh. "...in dis... dis..." Hııh!

Alice olduğu yerde sallanıyordu, bayılmak üzereydi. Billy onun koridorda bayılmamasının mucize olduğunu düşünüyordu.

Onu tutup sarstı. "Hayır, yanlış söylüyorsun. Yeniden dene. Bir sonraki satıra geç."

"You're sure of a big surprise?" Hâlâ zorla nefes alıyordu ama artık bayılmak üzere gibi görünmüyordu.

"Doğru. Hadi şimdi beraber. Konuşur gibi değil, şarkı söyler gibi. *If you go down to the woods today..."*

Alice de ona katıldı. *"You're sure of a big surprise. If you go down to the woods today you better go in disguise."* Derin bir nefes aldı ve kesik kesik geri verdi: *Hıh... hıh... hıh.* "Oturmam lazım."

"Düşmeden otur," diye ona katıldı Billy. Eli hâlâ elindeydi. Onu pencerenin yanındaki koltuğa götürdü, pencerenin perdesi çekilmemişti.

Alice oturup ona baktı, yeni sarıya boyanmış saçlarını alnından kenara çekti. "Kendi odamda denedim ama işe yaramadı. Şimdi neden işe yaradı?"

"Düet yapacak birine ihtiyacın vardı." Billy yatağın kenarına oturdu. "Ne oldu? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Korkunçtu. O çocuklardan... *Adamlardan* biri... Ağzıma bir bulaşık bezi tıkıyordu. Bağırmayı keseyim diye. Belki de çığlıklarımı kesmek için. Sanırım bunu yapan Jack'ti. Nefes alamıyordum. Boğulup öleceğimden emindim."

"Bunu gerçekten yaptılar mı?"

Alice başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

Ama Billy yaptıklarını biliyordu, Alice de biliyordu. Bu tip krizleri bazı insanlar kadar kötü ve sık olmasa da kendisi de deneyimlemişti. Irak'ta tanıdığı askerlerle görüşmeye devam etmemişti –Johnny Capps bir istisnaydı– ama bir internet siteleri vardı ve bazen onları kontrol ediyordu.

"Doğal bir şey bu, savaştan sağ çıkanların zihni travmayla böyle baş ediyor. Ya da baş etmeyi deniyor."

"Ben bu muyum? Savaştan sağ çıkan biri miyim?"

"Olduğun şey bu. Şarkı her seferinde işe yaramayabilir. Yüzüne koyduğun ıslak bir bez her seferinde işe yaramayabilir. Panik atağı atlatmanın başka yöntemleri var, internetten bakabilirsin. Ama bazen sadece geçmesini beklemek gerekir."

"Daha iyi olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı Alice.

"Daha iyisin. Ama aynı zamanda stres altındasın." *Ve sana bu stresi ben yükledim,* diye düşündü Billy.

"Bu gece burada kalabilir miyim? Seninle?"

Billy ona hayır demek üzereydi, sonra onun solgun, yalvarırcasına bakan yüzüne baktı ve yeniden, *Sana bu stresi ben yükledim,* diye düşündü.

"Olur." Üzerinde bol bir baksırdan daha fazla şey olmasını isterdi ama artık bu kadarı yetmek zorundaydı.

Alice yattı ve Billy de onun yanına yattı. Sırtüstü yatıyorlardı. Yatak dardı ve kalçaları birbirine değiyordu. Billy tavana bakıp,

Ereksiyon olmayacağım, diye düşündü. Bu bir köpeğe kedi kovalamamasını söylemek gibi bir şeydi. Bacakları neredeyse birbirine değiyordu. Alice'in bacakları pamuklu kumaşın ardında sıcak ve sertti. Billy, Phil'den beri bir kadınla beraber olmamıştı, bu kadınla da olmak istemiyordu ama Tanrım.

"Sana yardımcı olabilir miyim?" Alice'in sesi alçaktı ama çekingen değildi. "Seninle sevişemem... Biliyorsun, gerçekten yani... Ama sana yardımcı olabilirim. Sana yardımcı olmak beni mutlu eder."

"Hayır, Alice. Teşekkürler ama olmaz."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam." Alice kendi tarafına, ondan uzağa, duvara doğru döndü.

Billy onun nefesi derinleşene, sakinleşene ve düzene girene dek bekledi. Sonra banyoya gidip kendine yardımcı oldu.

9

Günler, sadece birkaç gün, tatil gibi geçti, sonra beklenen gün geldi. Yolun aşağısında bir Target mağazası vardı, kahvaltıdan sonra oradan alışveriş yaptılar. Alice büyük plastik bir kavanozda nemlendirici ve sprey şişesi aldı. Mayo da aldılar. Alice'inki mavi altlı üstlü bir takımdı. Billy'ninki üzerinde tropik balıklar olan bol bir şorttu. Alice ona önceden yıkanmış bir iş tulumu, sarı iş eldivenleri, kot bir iş ceketi ve üzerinde tam Vegas'a özgü bir slogan olan bir tişört de aldı.

Motel havuzunda yüzdüler ve kaldıkları yerin en iyi yanının bu olduğunu fark ettiler. Billy bir şezlongda yatıp onu izlerken Alice de bir grup çocukla su voleybolu oynadı. Her şey çok doğal geliyordu. Los Angeles'a giden, belki iş bakan, belki de uzun süreli bir borç ya da kalacak yer istemek için akrabalarını arayan bir baba kız olabilirlerdi.

Motel resepsiyonisti büfe konusunda haklıydı –peynirli makarnaya ve tarihöncesi *au jus* bifteklere yüklenmişlerdi– ama havuzda iki saat geçirdikten sonra Alice tepeleme doldurduğu tabağındaki her şeyi yedi ve daha fazlasını almaya gitti. Billy onunla yarışamıyordu, gerçi onu solda sıfır bırakacağı zamanları olmuştu; temel eğitim sırasında mesela. Öğle yemeğinin ardından Alice biraz uyumak istediğini söyledi. Billy buna şaşırmadı.

Saat dört civarı yeniden alışverişe gittiler, bu sefer Grow Baby Grow adında bir çiftlik ve bahçe mağazasına girdiler. Alice'in sabahki neşeli havası kararmıştı ama ertesi gün konusunda Billy'nin fikrini değiştirmeye çabalamadı. Billy bunun için minnettardı. İkna etme çabası tartışmaya dönüşebilirdi ve Alice'le tartışmak Billy'nin en son istediği şeydi. Belki de beraber geçirecekleri son günde bunun olmasını istemezdi.

Motelde park ettiklerinde Billy arka cebine uzanıp katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı nazikçe açtı, sonra Target'tan aldığı bantla arabanın ön paneline yapıştırdı. Alice pembe flamingoya sarılan küçük kıza baktı.

"Bu kim?"

Shanice'in özenli boya çalışması biraz dağılmıştı ama flamingonun ahmak başından Shanice'e doğru uçan kalpler hâlâ yeterince netti. Billy kalplerden birine dokundu. "Midwood'da yan evde yaşayan küçük kız. Ama yarın benim kızım olacak. Ona ihtiyacım olursa."

10

Billy insanlara eşyalarını çalmayacakları konusunda güveniyordu ama bir yere kadar. Eski aletler ve pis fıçılar yeterince güvendeydi ama birileri Grow Baby Grow'dan aldıkları şeyleri görebilir ve birazını aşırmaya karar verebilirdi, bu yüzden poşetleri içeri taşıyıp Billy'nin banyosunda depoladılar. Dört paket

yirmi kiloluk Miracle-Gro saksı toprağı, beş paket dört kiloluk Buckaroo Solucan Gübresi ve on kiloluk Black Kow gübre vardı.

Alice, Black Kow'u taşıma işini Billy'ye bıraktı. Burnunu kırıştırıp paketin üzerinden bile kokusunu alabildiğini söyledi.

Alice'in odasında televizyon izlediler, Alice ona gece onunla kalıp kalmayacağını sordu. Billy kalmasa daha iyi olacağını söyledi.

"Yalnız uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Alice.

"Ben de uyuyabileceğimi sanmıyorum ama ikimiz de denemek zorundayız. Buraya gel. Bir sarılalım."

Alice ona sıkı sıkı sarıldı. Billy onun titrediğini hissedebiliyordu, ondan korktuğundan değil, onun için korktuğundan. Alice korkmayı hiç hak etmiyordu, *Ama illa korkacaksa*, diye düşündü Billy, *böylesi daha iyi. Çok daha iyi.*

"Telefon alarmını altıya kur," dedi ondan ayrıldığında.

"Buna gerek kalmayacak."

Billy gülümsedi. "Yine de kur. Kendini şaşırtabilirsin."

Yan taraftaki kendi odasına geçince Bucky'ye mesaj attı: *N hakkında bir şey duydun mu?*

Bucky hemen cevap verdi. *Hayır. Muhtemelen orada ama kesin olarak bilmiyorum. Üzgünüm.*

Tamam, yazdı Billy, sonra kendi alarmını beşe kurdu. O da uyuyacağını sanmıyordu ama *o da* kendini şaşırtabilirdi.

Biraz uyudu ve rüyasında Shanice'i gördü. Flamingo Dave'in resmini yırtıyor ve, *Senden nefret ediyorum senden nefret ediyorum senden nefret ediyorum*, diyordu.

Saat dörtte uyandı, bir elinde yeni eldivenlerle dışarı çıktığında, Alice her yerde olan motel katlanır sandalyesinde, bir I LOVE YOU LAS VEGAS *kapüşonlusunun* içine kıvrılmış oturuyor, incecik görünen aya bakıyordu.

"Hey," dedi Billy.

"Hey."

Beton yolun sonuna gitti ve yeni eldivenleri toprağa sürttü. İyi göründüklerinden emin olduğunda tozlarını silkeleyip ayağa kalktı.

"Soğuk," dedi Alice. "Senin için iyi olur. Ceketi giyebilirsin."

Billy güneş doğunca havanın hemen ısınacağını biliyordu. Ekim ayında olabilirlerdi ama sonuçta çöldeydiler. İş ceketini yine de giyecekti.

"Yiyecek bir şey ister misin? McDonalds kahvaltı sandviçi? Yolun aşağısındaki McDonalds yirmi dört saat açık."

Alice başını iki yana salladı. "Aç değilim."

"Kahve?"

"Tabii, harika olur."

"Krema ve şeker?"

"Sade olsun lütfen."

Billy boş lobiye gitti ve her yerde olan motel kahve setinden birer bardak kahve aldı. Geri döndüğünde Alice hâlâ aya bakıyordu. "Uzanıp dokunabilecek kadar yakın görünüyor. Güzel değil mi?"

"Güzel ama sen titriyorsun. İçeri girelim."

Alice pencerenin yanındaki koltuğa oturup kahvesini yudumladı, sonra kahveyi küçük masaya koydu ve uyuyakaldı. Kapüşonlu ona çok büyük geliyordu, yakası yana kaymış ve bir omzunu açıkta bırakmıştı. Billy bunun da en az ay kadar güzel göründüğünü düşündü. Oturup kahvesini içti ve onu izledi. Onun derin, ağır nefesleri hoşuna gidiyordu. Zaman geçti. *Bu konuda becerikli*, diye düşündü Billy.

11

Saat yedi buçukta onu uyandırdığında uyumasına izin verdiği için Billy'yi azarladı. "Seni hemen spreylememiz lazım. O yapışkanın işe yaraması en az dört saat alıyor."

"Sorun yok. Maç birde başlıyor, ben de bir buçuğa kadar harekete geçme niyetinde değilim."

"Yine de keşke bunu bir saat önce yapsaydık, sağlama almak için." İç çekti. "Odama gel. Orada yaparız."

Birkaç dakika sonra Billy tişörtünü çıkarmıştı, ellerine, kollarına ve yüzüne nemlendirici sürüyordu. Alice ona göz kapaklarını ve ensesini unutmamasını söyledi. Billy bitirdiğinde Alice bronzlaştırıcı spreyle işe koyuldu. İlk kat beş dakika sürdü. Alice bitirdiğinde Billy banyoya gidip kendine bir göz attı. Gördüğü, çölde biraz yanan beyaz bir adamdı.

"Yeterince iyi değil," dedi.

"Biliyorum. Yeniden nemlendirici sür."

Spreyi ikinci kez kullandı. Billy yeniden bakmak için banyoya gittiğinde daha iyi durumdaydı ama hâlâ tam anlamıyla memnun değildi. "Bilemedim," dedi dışarı çıktığında Alice'e. "Bu belki de kötü bir fikirdi."

"Hayır, değil. Ne dediğimi unuttun mu? Önümüzdeki dört ila altı saat boyunca koyulaşmaya devam edecek. Kovboy şapkası ve iş tulumuyla..." Ona inceler gibi baktı. "Chicano* gibi görünebileceğini düşünmesem sana bunu söylerdim."

Şimdi bana yeniden vazgeçmemi ve onunla Colorado'ya dönmemi söyleyecek, diye düşündü Billy. Ama Alice böyle bir şey demedi. Ona "kostümün" dediği şeyi giymesini söyledi. Billy odasına dönüp koyu renkli peruğunu, tişörtünü, iş tulumunu, iş ceketini (iş eldivenlerini cebine tıkmıştı) giydi; Bucky ve Alice'in Boulder'dan aldığı eskimiş kovboy şapkasını da taktı. Şapka kulaklarına kadar düşüyordu, Billy zamanı geldiğinde kırçıllı uzun siyah saçlarını göstermek için şapkayı biraz kaldırması gerektiğini hatırlattı kendine.

"İyi görünüyorsun." Kızarmış gözlerine rağmen çok ciddiydi. "Defterini ve kalemini aldın mı?"

Billy tulumun ön cebine vurdu. Cep çok büyüktü, susturuculu Ruger ve yazı malzemeleri için bolca yer vardı.

"Şimdiden rengin koyulaşmaya başladı." Ruhsuzca gülümsedi. "İyi ki yanımızda politik doğruculuk peşinde biri yok."

"Mecburiyetten yapıyoruz," dedi Billy. Tulumun yan cebine uzandı, Glock 17'nin durduğu cebe uzandı ve bir tomar para çı-

* Meksika kökenli Amerikalı. (ç.n.)

kardı. İki yirmilik dışında elinde bir tek bu kalmıştı. "Bunu al. Sigorta gibi düşün."

Alice parayı tartışmadan alıp cebine koydu.

"Bu öğleden sonra benden telefon almazsan bekle. Buranın kuzeyinde telefon ne kadar çeker hiçbir fikrim yok. Bu akşam sekiz, en fazla dokuz gibi dönmezsem dönmeyeceğim demektir. Geceyi burada geçir, sonra çıkışını yap, Golden ya da Estes Park'a otobüs bileti al. Bucky'yi ara. O seni alır. Tamam mı?"

"Tamam değil ama anlıyorum. O gübre paketlerini kamyonete taşımana yardım edeyim."

İki kere gidip geldiler, sonra Billy arka kapağı çarpıp kapattı. Orada durup birbirilerine baktılar. Birkaç uykulu insan –iki satışçı, bir aile– bavullarını çekiştiriyor, yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Bire kadar orada olman gerekmiyorsa bir saat daha durabilirsin," dedi Alice. "Hatta iki."

"Bence gitsem iyi olur."

"Tamam, belki daha iyi olur," dedi Alice. "Ben dağılmadan önce."

Billy ona sarıldı. Alice de sımsıkı ona sarıldı. Billy onun dikkatli ol demesini bekledi. Yeniden ölmemesini söylemesini bekledi. Bir kez daha gitmemesini istemesini, belki bunun için ona yalvarmasını bekledi. Alice bunları yapmadı. Ona baktı ve, "Git ve senin olanı al," dedi.

Onu bırakıp motele doğru yürüdü. Motele varınca ona doğru dönüp telefonunu havaya kaldırdı. "İşin bittiğinde beni ara. Unutma."

"Unutmam."

Arayabilirsem, diye düşündü. *Arayabilirsem arayacağım.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

1

45 Numaralı yolda, Vegas'ın bir saat kuzeyinde Billy, ARCO benzin istasyonuna ve Korkunç Sonbahar diye ilginç isimli bir bakkala bağlı olan Dougie's Donuts'a geldi. Burası geniş otoparklarla çevrili bir kamyon durağıydı, bir tarafta uyuyan canavarlar gibi horuldayan büyük tırlar duruyordu. Billy benzin aldı, bir şişe portakal suyu ve tatlı çörek aldı, sonra arka tarafa park etti. Alice'i aramayı düşündü, sırf onun sesini duymak hoşuna gideceğinden ve belki Ailce'in de onun sesini duymak isteyebileceğini düşündüğünden. *Benim rehinem*, diye düşündü. *Stockholm Sendromlu rehinem.* Ama bir zamanlar öyleyse bile artık değildi. Nasıl, *Git ve senin olanı al*, dediğini hatırlıyordu. Korkusuz değildi, çizgi roman savaşçı kraliçesine dönüşmemişti (en azından henüz) ama bayağı sertti. Telefonu eline aldı ama sonra dün gece Alice'in de en az onun kadar az uyuduğunu hatırladı. Kapıya RAHATSIZ ETMEYİN yazısı asıp yatağına döndüyse onu uyandırmak istemiyordu.

Portakal suyunu içti, çöreğini yedi ve zamanın geçmesini bekledi. Aklına şüphelerin dolmaya başlamasına yetecek kadar zaman geçti. Bazı yönlerden –aslında pek çok yönden– yeniden Oyun Evi'nde gibiydi, ama ona destek olacak bir ekibi yoktu. Nick'in hafta sonunu geçirmek için Dağlık Burun'a gittiğinden emin olamazdı. Gittiyse yanında kaç adam getirmiş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Başka bir ekipten ödül avcıları değil

de kendi adamları kesin olacaktı yanında. Billy onların nerelerde konumlanabileceğini de hiç bilmiyordu. Zillow fotoğraflarından iç düzen hakkında bir fikir edinmişti ama Nick evi aldıktan sonra yapılmış değişiklikler olabilirdi. Nick evde Giants'ları destekliyor olsa bile maçı nerede izleyeceğini bilmiyordu. Çalışan girişinden girebilecek mi onu bile bilmiyordu. Belki *sí*, belki *no*.

Bir sıra prefabrik tuvalet vardı, kahve ve portakal suyunu boşaltmak için birine girdi. Çıktığında boyundan bağlı bir tişört ve külodunun kenarları görünecek kadar kısa bir kot etek giymiş siyahi bir kadının yakınlarda durduğunu gördü. Bütün gece ayaktaymış ve zor bir gece geçirmiş gibi duruyordu. Gözlerinin etrafındaki rimel Billy'ye –*mal moduna*– bazen ikinci el satışı ya da bahçe satışından aldığı eski Donald Duck ve Uncle Scrooge çizgi romanlarındaki Beagle Boys'u hatırlatmıştı.

"Selam yakışıklı," dedi kamyon gediklisi. "Benimle çıkmak ister misin?"

Bu hikâyesini denemek için iyi bir fırsattı. Tulumunun ön cebinden kalem kâğıdını çıkardı ve *es sordo y mudo* yazdı.

"Bu ne anlama geliyor şimdi?"

Billy iki eliyle kulaklarına dokundu, sonra biriyle ağzına vurdu.

"Unut gitsin," dedi kadın arkasını dönerek. "Meksikalı siki emememem."

Billy memnun bir halde onun gidişini izledi. *Meksikalı siki*, ha, diye düşündü. *John Howard Griffin* sayılmam ama kabul.*

2

On bire kadar *donut* dükkânının arkasında park halinde bekledi. O süre boyunca siyahi kadının ve birkaç arkadaşının daha kamyon şoförleriyle çene çaldığını gördü ama hiçbiri yanına gel-

* 1959 yılında siyahilerin yaşamını ve ırk ayrımını görmek için siyahi rolüne bürünen Amerikalı bir gazeteci. (ç.n.)

medi. Bu da Billy için sorun değildi. Arada bir kamyondan çıkıp arkadaki mallarını kontrol ediyormuş gibi yapıyordu, aslında sadece bacaklarını esnetmek ve rahatlamak istiyordu.

On biri çeyrek geçe kamyonu çalıştırdı (marş motoru başta çalışmayıp onu korkuttu) ve kuzeye 45 Numaralı yola devam etti. Paiute Yamaçları yaklaşıyordu. Sekiz kilometre ilerde Dağlık Burun'u görebiliyordu. Nick'in, Billy'nin işini yaptığı şehirde kiraladığı evden farklıydı ama bir o kadar çirkindi.

GPS'i Cherokee Yolu'na bir buçuk kilometre sonra döneceğini haber verdiğinde Billy başka bir dinlenme alanına geldi, burası sadece bir sapaktı. Gölgeye park edip Taco Bell'in ünlü sözünü düşünerek yine portatif tuvalete girdi: *Silahlı çatışmadan önce işeme fırsatını asla kaçırma.*

Çıktığında telefonuna baktı. On iki buçuktu. Nick muhtemelen büyük beyaz *hacienda*'sında* zorbalarından birkaçıyla oyun öncesi gösterileri izlemek için yerine kuruluyordu. Belki *nachos* yiyip Dos Equis içiyordu. Billy Siri'yi açtı, Siri ona varış mesafesine kırk dakikası olduğunu söyledi. Billy kendini biraz daha beklemeye zorladı, kendini Alice'i aramamaya zorladı. Onun yerine dışarı çıkıp pis fıçılardan birinden bir levye aldı ve zaten kötü durumda olan egzoz susturucusuna vurarak birkaç delik açtı. Çalışan kapısına gaz kaçıran, gürültü çıkaran eski kamyonetiyle giderse rolüne daha da uygun olurdu.

"Tamam," dedi Billy. *Kara At* marşını söylemeyi düşündü ama sonra kendine gülünç olma dedi. Ayrıca marşı hep beraber, elleri bir aradayken söyledikleri son seferde işler pek iyi gitmemişti. Anahtarı çevirdi. Marş döndü de döndü. Zayıflamaya başladığında Billy kontağı kapattı, bekledi, gaz pedalına tek bir kez basıp yeniden denedi. Dodge hemen çalıştı. Öncesinde gürültülüydü. Şimdi daha da gürültülüydü.

Billy trafiği kontrol etti, 45'e girdi, sonra Cherokee Yolu'na döndü. Yol daha da dikleşiyordu. İlk bir kilometrede falan yolun

* İsp. Büyük bir evin olduğu büyük arsa. (ç.n.)

iki tarafında başka, daha gösterişsiz evler vardı ama sonra kayboldular ve geriye sadece önünde beliren Dağlık Burun kaldı.

Hep buraya geliyormuşum, diye düşündü Billy ve hem kehanet gibi hem de aşırı kasıntı olan bu düşüncesi karşısında gülmeye çalıştı. Düşünce aklından çıkmıyordu, Billy gerçek bir düşünce olduğu için çıkmadığını anlıyordu. Hep buraya geliyordu. Evet.

3

Kirli havayla çevrili Las Vegas'ın dışında hava berraktı, hatta belki hafif büyüten bir etkisi vardı çünkü Billy mülkün ana kapısına yaklaştıkça ev üzerine düşmemek için gerilemeye başlamış gibi görünüyordu. Duvar, üstünden bir şey görülmeyecek kadar yüksekti ama hemen içerde bir güvenlik noktası olduğunu ve orada bir adam varsa külüstür arabasının çoktan kayda alındığını biliyordu.

Cherokee Yolu, Dağlık Burun'da bitti. Bitmeden önce toprak bir yol sola doğru ayrıldı. Bu yolun iki yanında iki tabela vardı. Soldakinde BAKIM & TESLİM yazıyordu. Diğerinde SADECE YETKİLİ ARAÇLAR yazıyordu. *SADECE* kırmızıyla yazılmıştı.

Billy yola döndü, şapkayı başında biraz yukarı kaydırmayı ihmal etmedi. Tulumunun ön cebini (susturuculu Ruger) ve yan cebini (Glock) yokladı. Silahlarla uzaktan nişan almak komik olurdu, tabancalar sadece yakın işlerde iyiydi, Billy iki tabancayla da deneme atışı yapmadığını ya da mermilerini kontrol etmediğini fark etti. Glock'u kullansa ve silah tutukluk yapsa ne komik olurdu. Ya da Ruger'ın belki de *meth* bağımlısı bir adamın garajında yapılan susturucusu silahın namlusunu tıkayıp elinde patlamasına sebep olsa. Şimdi bunlara endişelenmek için çok geçti.

Mülkün duvarı sağında kalmıştı. Soldaki *piñon*lar,* dalları kamyonetin yanlarına vuracak kadar büyümüştü. Billy daha bü-

* İsp. Çam ağacı. (ç.n.)

yük araçların –çöp kamyonlarının, propan tedarikçisinin, vidanjörlerin– sallanarak ilerlediğini, şoförlerinin ne zaman buradan geçmek zorunda kalsa sağlam küfrettiğini hayal edebiliyordu.

Derken duvar sağa doğru döndü ve ağaçlar bitti. Yolun yirmi derecelik yokuşu da bitti. Artık bir düzlükteydi, muhtemelen ev ve çevresindeki alan için burası özellikle buldozerle düzlenmişti. Bakım yolu keskin bir dönüşle dışarı doğru uzanıyor, sonra Billy'nin aradığı çok daha gösterişsiz kapıya doğru dönüyordu. Duvarın ötesinde toprak kırmızısına boyanmış ambarın yukarıdan dört buçuk metrelik kadar bir kısmını görebiliyordu. Çatı metaldendi, güneşi olduğu gibi yansıtıyordu. Billy hızlıca bir kez göz attıktan sonra görüşünü tehlikeye atmak istemediğinden ona bir daha bakmadı.

Kapı açıktı. İki yanında çiçek tarhları vardı. Duvara takılmış bir güvenlik kamerası vardı ama duvardan boynu kırık bir kuş gibi sarkıyordu. Billy buna sevindi. Nick'in rahatlamaya başladığını, gardını biraz düşürdüğünü düşünmüştü ve işte kanıtı karşısındaydı.

Soldaki çiçek tarhında, geniş mavi elbiseli, Meksikalı bir kadın diz çökmüş, küçük bir kürekle toprağı kazıyordu. Yanında yarısı toplanmış çiçeklerle doldurulmuş hasır bir sepet vardı. Sarı eldivenlerini Billy'nin kendininkileri aldığı aynı yerden satın almış olabilirdi. O kadar büyük bir hasır sombrero takmıştı ki biraz komik görünüyordu. Başta sırtı ona dönüktü ama kamyoneti duyduğunda –nasıl kaçırabilirdi ki?– bakmak için arkasını döndü ve Billy onun hiç de Meksikalı olmadığını gördü. Cildi yanmıştı ve parlaktı ama kadın Anglo'ydu. İhtiyar Anglo bir hanımefendiydi.

Ayağa kalkıp kamyonetin önünde durdu, ayaklarını iki yana açmıştı, ileri giden yolu kapatıyordu. Ancak Billy yavaşlayıp durduğunda ve pencereyi indirdiğinde şoför tarafına geldi.

"Sen de ne boksun ve ne istiyorsun?" Sonra kırık güvenlik kamerasına ek olarak güzel bir şey daha oldu: *"Qué deseas?"**

* İsp. Ne istiyorsun? (ç.n.)

Billy bir parmağını havaya kaldırdı –bir dakika bekle– ve tulumunun ön cebinden defterini çıkardı. Bir an kalakaldı ama sonra aklına geldi, *Estos son para el jardín*, yazdı. Bunlar bahçe için.

"Anladım ama pazar günü burada ne işin var? Söyle bakalım Pedro."

Bir sayfa daha çevirdi, *Es sordo y mudo*, yazdı. Ben sağır ve dilsizim.

"Öylesin demek ha? İngilizce anlıyor musun?" Dudaklarını abartılı hareketlerle oynatarak konuştu.

Dar yüzündeki koyu mavi gözleriyle onu inceledi. Billy iki şeyi fark etti. İlki Nick'in gardını indirdiği... Ama tam olarak da elden bırakmadığıydı. Güvenlik kamerası kırılmıştı ve adamları evde onunla beraber maç izliyor olabilirdi ama bu kadın küreği ve çiçek sepetiyle buradaydı. Bu belki eski dostu Robin'in körün taşı dediği şeydi ama belki de değildi çünkü yakınlardaki bir ağacın gölgesinde bir şişe su ve yağlı kâğıda sarılmış bir sandviç vardı. Bu da kadının bir süre burada kalma niyetinde olduğunu gösteriyordu. Belki de oyun bitene ve rahatına kavuşana dek.

Bu ilkiydi. İkincisi, kadın tanıdık görünüyordu. Kesinlikle tanıdıktı.

Arabanın içine uzanıp burnunun dibinde parmağını şıklattı. Leş gibi sigara kokuyorlardı. *"Lo entiendes?"**

Billy başparmağıyla işaretparmağını evet, anlıyorum ama sadece birazcık, der gibi birbirinden azıcık ayrık tutarak öne uzattı.

"Yeşil kartını göster desem kesin öyle kalakalırsın." Konuşma sesi kadar kulak tırmalayıcı bir sesle kahkaha attı. "Peki neden pazar günü buradasın *mi amigo*?"**

Billy omuz silkip duvarın üstünde görünen ambarı işaret etti.

"Evet, çay ve kurabiye için geldiğini düşünmemiştim. Ambara ne koyman gerekiyor. Göster bana."

Billy gittikçe daha da huzursuz oluyordu. Kısmen kamyonetin arkasına kendisi de bakabileceğinden ve bahçe malzemesi pa-

* İsp. Anlıyor musun? (ç.n.)

** İsp. Anlıyor musun? (ç.n.)

ketlerini görebileceğinden ama daha çok o can sıkıcı kadını daha önce gördüğü hissindendi. Ama bu doğru olamazdı. Nick'in koruma köpeklerinden biri olmak için çok yaşlıydı ve zaten Nick bu tip bir iş için asla bir kadını almazdı. Bu konuda eski kafalıydı ve kadın yaşlıydı, onlar oyunu izlerken çalışan kapısını gözlemesi için buraya attıkları bir çalışandı, kadın da zamanını ev için biraz çiçek keserek geçiriyordu. Ama Billy yine de bu durumdan hoşlanmamıştı.

*"Ándale, ándale!"** Yüzünün önünde yeniden parmak şıklattı. Billy bundan da hoşlanmamıştı, gerçi kadının kendini ondan üstün sanması da –Trumpvari önyargısı da denebilir– girdiği kılığın işe yaradığının başka bir kanıtıydı.

Billy kapıyı açık bırakarak arabadan indi, kadını kamyonetin arkasına götürdü. Kadın onu boşverip küçük römorka devam etti. Fıçılara baktı, küçümser bir tavırla kokladı, sonra kamyonetin arkasına bakmaya geldi. "Nasıl sadece bir paket Black Kow'un var? Bir tanesi ne işe yarayacak ki?"

Billy anlamıyorum der gibi omuz silkti.

Kadın parmakucunda yükselip pakete vurdu. Sombrerosu kaydı. "Sadece bir tane! Bir! *Solo uno*!"

Billy ben sadece teslimatçıyım der gibi omuz silkti.

Kadın iç çekip elini ona doğru savurdu. "Siktir et. Gir içeri. Pazar öğleden sonra Hector'u arayıp ne diye gereksiz bir avuç boku teslim etmesi için sağır ve dilsiz birini gönderdiğini sormayacağım, muhtemelen o da lanet maçı izliyordur. Ya da başka bir maçı."

Billy hâlâ *entender*** yapamadığını gösterir gibi omuz silkti.

"Bunları içeri götür. *Tómalo*!*** Sonra da siktir olup en yakın *cantina*'ya**** git, belki ikinci yarıya yetişirsin."

---

* İsp. Anlıyor musun? (ç.n.)

** İsp. Anlamak. (ç.n.)

*** İsp. Götür. (ç.n.)

**** İsp. Bar. (ç.n.)

O zaman anlamalıydı. Kadının gözlerindeki bir şeyden. Ama anlamadı. Sadece şansı yaver gitti. Arabaya binip direksiyonun başına geçerken yan aynadan kadının yaklaştığını gördü. Tam zamanında geri çekilip omzunu eğdi, kürek sadece tulumun altına giydiği tişörtün kolunun üst kısmını sıyırıp geçti. Billy kadının kolunu sıkıştırarak kapıyı çarptı ve kürek sol ayağının yanında arabanın zeminine düştü.

"Ah, siktir!"

Kadın kolunu öyle hızla ve sertçe çekti ki kolu savrulup *sombrero*sunu devirdi, yukarıda toplanmış ve o şekilde tutturulmuş kır saçları ortaya çıktı. Billy onu daha önce nerede gördüğünü işte o zaman anladı.

Kadın bahçe elbisesinin büyük yan ceplerinden birine uzanıyordu. Billy aceleyle kamyonetten çıkıp kadının yüzünün sol tarafına sert bir yumruk geçirdi. Kadın sırtüstü çiçek tarhına serildi. Uzandığı şey cebinden düştü. Bir cep telefonuydu. Billy hayatında ilk kez bir kadına vurmuştu, kadının yanağında belirmeye başlayan morluğu görünce aklına Alice geldi ama vurduğuna pişman değildi. Kadın silahına uzanıyor da olabilirdi.

Kadın da onu tanıdı. Başta değil ama evet, tanımıştı. Son ana kadar iyi de saklamıştı. Tulum, bronzlaştırıcı sprey, peruk, kovboy şapkası buraya kadardı. Ön panele bantladığı, (yüzünde babalara özgü gururlu bir gülümsemeyle) kızının yaptığını yazacağı Shan'in resmi de buraya kadardı. Kadın onu Red Bluff'ta bir kez görmesinin dışında fotoğrafını gördüğü ve incelediği için mi tanımıştı? Yoksa kadın olduğundan ve kadınlar böyle kılıkları daha hızlı fark etme eğilimi gösterdiklerinden miydi? Bu cinsiyetçi bir saçmalık olabilirdi ama Billy bundan da biraz şüpheleniyordu.

"Pislik herif. Sen osun."

Billy, *Nick'in kiralık evinde çok kibar bir kadındı*, diye düşündü. Hatta zarifti. Tabii o zaman hizmet havasındaydı. Şimdi Nick'in ona Alaska tatlısını yapan şefe vermesi için bir tomar para ver-

diğini hatırlıyordu ama kadına vermemişti. Çünkü kadın maaşlı elemandı. Hatta ailedendi. Bu bayağı komikti.

Kadın sersemlemiş görünüyordu ama bu da başka bir numara olabilirdi. Her hâlükârda Billy kürek arabada kaldığı için memnundu. Kolunu kadının omuzlarına atıp oturmasına yardımcı oldu. Kadının yanağı balon gibi şişiyor, aklına yine Alice'i getiriyordu ama Alice ona hiç bu kadının şimdi baktığı gibi bakmamıştı. Bakışlar öldürebilse lafı tam o an için kullanılabilirdi.

Billy onu tutmadığı eliyle cebinden Ruger'ı çıkardı ve silahın ağzını hafifçe kadının kırışık alnına dayadı. Frank Macintosh (asla yüzüne karşı olmasa da) Frankie Elvis ve bazen Parlak Elvis olarak bilinirdi. Saçları ön tarafta yukarı doğru toplanmış olurdu, bu kadınınki gibi. Aynı saç, aynı dar surat, aynı saç biçimi. Billy aşırı büyük *sombrero* olmasa bu bağı daha önce kurabileceğini ve kendini büyük bir dertten kurtarabileceğini düşündü.

"Selam Marge. Bize yemek servis ettiğin geceki kadar kibar değilsin."

"Seni hain pislik," dedi kadın ve onun yüzüne tükürdü.

Billy ona yeniden vurmak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle doldu bir anda ama ona tükürdüğü için değildi. Tükürüğü koluyla yüzünden sildi, kadını kendi başına durması için bıraktı. Bunu pekâlâ yapabilecek gibi görünüyordu. Yetmişlerinde ve ömür boyu sigara içmiş biri olabilirdi ama pes etmek içinde yoktu, Billy bu kadarını kabul etmek zorundaydı.

"Yanlış anlamışsın. Hain pisliğin teki olan Nick. Ben işimi yaptım, paramı vermek yerine bana kazık attı ve beni öldürmeyi planladı."

"Nick bunu asla yapmaz. O insanlarının arkasında durur."

Bu doğru olabilir, diye düşündü Billy, *ama ben o insanlardan biri değilim, asla da olmadım. Ben bildiğin sıradan bağımsız bir paralı askerim.*

"Tartışmayalım Marge. Zamanımız kısıtlı."

"Sanırım lanet kolumu kırdın."

"Sen de benim şahdamarımı açmaya çalıştın. Bana sorarsan bu eşitliği sağlıyor. İçeride maçı izleyen kaç adam var?"

Kadın cevap vermedi.

"Frank içeride mi?"

Cevap vermedi ama o koyu gözlerindeki parıltı Billy'ye bilmesi gerekeni söyledi. Kadının cep telefonunu alıp üzerindeki toprağı sildi ve ona uzattı. "Onu ara ve Greens & Gardens'tan bir adamın biraz gübre ve saksı toprağı bırakmaya geldiğini söyle. Endişelenecek bir şey yok. Sadece..."

"Hayır."

"Adama içeri girip malları ambara koymasını söylediğini söyle."

"Hayır."

Billy, Ruger'ın namlusunu indirdi. Sonra onu kadının gözlerinin arasına dayadı. "Söyle Marge."

"Hayır."

"Söyle yoksa beynini uçururum, sonra da Frank'in beynini uçururum."

Kadın yeniden yüzüne tükürdü. En azından denedi, pek bir şey çıkmamıştı. *Çünkü ağzı kurudu*, diye düşündü Billy. Korkuyor ama yine de yapmayacak. Yapsa bile ya sesiyle onları uyarmış olacaktı ya da zıvanadan çıkıp, *Bu o, bu o lanet hain pislik Billy Summers*, diye çığlık atacaktı.

Alice'i düşünmeden edemese de kendine bu kadının o olmadığını ve asla olamayacağını hatırlattı ve Marge'ın şakağına vurdu. Kadının gözleri kayıp beyaza döndü ve çiçeklerin içine yığıldı. Billy bir dakika kadar onun başında bekleyip hâlâ nefes aldığından emin oldu, sonra telefonunu kamyonete attı. Kendi de biniyordu ki yeniden düşündü ve sepetteki kesilmiş çiçekleri yere döktü. Çiçeklerin altında bir telsiz ve kısa namlulu .357 King Cobra tabanca vardı. Yani kadın sadece bahçeyle uğraşmıyordu. Ve onu oraya öylesine akıllarına gelip koymamışlardı. Bu kadın bayağı sağlam hazırlıklıydı. Silahı ve telsizi de arabaya attı.

Marş on uzun saniye boyunca basmadı, *Billy neden şimdi, ah Tanrım, neden şimdi*, diye düşünmeye başladı. Derken motor çalıştı ve Billy mülke girdi. Duvarın üç metre iç kısmında durdu, kamyoneti boş viteste bırakıp ana kapıyı kapattı. Kocaman çelik bir sürgü vardı. Bunu iki delikli kilitten geçirip delinmiş egzoz susturucusundan böğüren kamyonete gitti. Egzozu delerken bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ama artık o kadar iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

O kamyonete binerken Marge Macintosh kapıya vurup, *"Hey! Hey! O Summers! Kamyonetteki Summers!"* diye bağırmaya başladı. Billy, Dodge'un egzozuna dokunmamış olsa bile onu kimsenin duyabileceğini sanmıyordu ama kadındaki zindeliğe hayran kalmıştı. Ona elinden geldiğince sert vurmuştu ve kadın çoktan kendine gelmişti.

Ama ona elinden geldiğince sert vurmadın, diye düşündü. Alice'i düşündün ve kendini biraz tuttun.

Artık çok geçti, önemli olduğunu da düşünmüyordu. Çamların arasından kendine yol açarak duvarın etrafını koşup dolaşması, ana kapının oradaki küçük güvenlik noktasında birilerini uyarması gerekiyordu... Tabii orada gerçekten birileri varsa.

Ve tabii ki vardı. Billy ambarın ve atlara özel yeşil alanın yanından sürerken içeriden bir adam çıktı. Bir tüfeği ya da çiftesi vardı ama şimdilik omzunda asılıydı. Rahat görünüyordu. Ellerini omuz hizasında avuçları yukarı bakacak biçimde kaldırdı: *"Qué pasa?"**

Billy niyetlendiği üzere eve gitmek yerine şoför tarafındaki pencereden uzanıp adama başparmağını kaldırarak cevap verdi, sonra ana garaj yolundan dönüp güvenliğe yöneldi.

Kenara çekti. Adam hâlâ omzunda asılı olan silahıyla – Mossberg'dü– ona doğru yürüdü. Billy onu tanıdığını fark etti. Billy daha önce buraya hiç gelmemişti ama üç dört kere Nick'in Double Domino'daki çatı katı süitine gitmişti ve iki seferinde de

* İsp. Ne oluyor? (ç.n.)

bu adam da oradaydı. Sal bir şeydi adı. Ama Frank'in keskin gözlü annesinin aksine Sal onu tanımadı.

"Ne oluyor dostum?" dedi. "İhtiyar seni içeri aldı mı?"

"Aldı." Billy İspanyol aksanı yapmaya çabalamadı, lanet Hızlı Gonzales gibi konuşurdu kesin. "İmzalaman gereken bir şey var. İmzalayabilir misin?"

"Bilmem," dedi Sal. Endişeli bir ifade beliriyordu şimdi yüzünde. Billy, *Çok geç amigo, çok geç*, diye düşündü. "Bakalım neymiş?"

Billy'nin sağır dilsiz defteri tulumunun ön cebinden görünüyordu. Billy oraya vurup, "Hemen burada," dedi.

Defterin arkasına uzanıp Don Jensen'ın Ruger'ını tuttu. Silah ucundaki ampul biçimli susturucuya rağmen şaşırtıcı bir biçimde cebinden kolayca çıktı. Billy ateş etti. Sal'in kovboy tarzı gömleğinin iki inci düğmesinin arasında bir delik belirdi. Patlayan balonunkine benzer bir ses çıktı ve şu işe bakın, dumanı tüten iki parça halinde, susturucunun yarısı yere yarısı kamyonetin içine düştü.

"Beni vurdun!" dedi Sal, geriye doğru bir adım sendeleyerek. Gözleri kocaman olmuştu.

Billy adamı yeniden vurmak istemiyordu çünkü ikinci atışı çok daha gürültülü olacaktı, buna gerek de kalmadı. Sal iki büklüm oldu, dizleri yerde, başı da eğikti. Dua ediyor gibi görünüyordu. Sonra öne doğru düştü.

Billy Mossberg'ü almayı düşündü ama sonra bırakmaya karar verdi. Marge'a da dediği gibi, zamanı kısıtlıydı.

4

Arabayı eve doğru sürdü. Evin önündeki açıklığa park edilmiş üç araba vardı, bir sedan, bir kompakt SUV, bir de muhtemelen Nick'in olan bir Lamborghini. Billy, Bucky'nin Nick'in araba merakıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Billy gürültülü kamyo-

neti kapattı ve merdivenleri çıktı. Bir elinde sağır dilsiz defteri vardı. Glock'u defterin arkasında tutuyordu. Biraz önce bir adamı öldürmüştü, Sal büyük ihtimalle Nick'in emirleriyle birçok kötü şey yapan bir adamdı ama Billy bunu kesin olarak bilmiyordu. Şimdi daha da çok kişiyi öldürecekti, tabii önce kendisi öldürülmezse. Bunu daha sonra düşünecekti. Daha sonrası olursa tabii.

Parmağını zile koydu, sonra tereddüte düştü. Ya kapıyı bir kadın açarsa? Bu olursa Billy onu vurabileceğini sanmıyordu. Sırf bu yüzden her şey bok olacaksa bile bunu yapabileceğine inanmıyordu. Bunun yerine evin etrafını dolaşıp biraz içeriye göz atma fırsatı olmasını isterdi ama zaman yoktu. Anne Elvis savaşmaya geliyordu.

Kapıyı açmayı denedi. Açıldı. Billy şaşırmıştı ama şok olmamıştı. Nick onun gelmeyeceğine ikna olmuştu. Ayrıca pazar günü öğleden sonraydı, güneşli bir gündü, Amerika'da futbol günüydü. Billy, Giants'ın biraz önce sayı aldığını tahmin etti. Kalabalık sevinçle bağırıyordu, içerdeki birkaç adam da öyle. Yakında değillerdi ama çok uzakta da değillerdi.

Billy defteri tulumunun ön cebine geri koydu ve sese doğru yürüdü. Sonra tam da korktuğu şey başına geldi. Ana koridordan muhtemelen birayla dolu bir soğutucu ve üzerine konmuş bir tepsi sıcak sosisliyle genç, güzel bir Latin hizmetçi geliyordu. Billy eski bir Chuck Berry şarkı sözünü hatırladı. *She's too cute to be a minute over seventeen.* Kız Billy'yi gördü, silahı gördü, ağzını açtı, soğutucu yamuldu, sosisli tepsisi kaymaya başladı. Billy tepsiyi güvenli duracak şekilde itti.

"Git," dedi ve açık kapıyı işaret etti. "Bunu al ve buradan çık. Uzaklaş."

Kız tek kelime bile etmedi. Elinde tepsiyle koridoru geçip gün ışığına çıktı. *Duruşu mükemmel,* diye düşündü Billy, siyah saçlarına vuran gün ışığı Tanrı'nın o kadar da kötü olamayacağını gösteriyor. Kız sırtı ve başı dik halde merdivenleri indi. Arkasına bakmadı. Kalabalık sevinçle bağırdı. İzleyen adamlar da. Biri, *"Mahvedin onları!"* diye bağırdı.

Billy çini döşeli koridorda biraz ilerledi. İki Georgia O'Keeffe baskısı arasında –bir tarafta yüksek ovalar, diğer tarafta dağlar– açık bir kapı vardı. Billy menteşeler arasındaki boşluktan aşağı inen merdivenleri görebiliyordu. Televizyonda bira reklamı vardı. Billy açık kapının arkasında durdu, reklamın bitmesini bekledi, dikkatlerini yeniden oyuna vermelerini bekledi.

Sonra Nick merdivenlerin dibinden, "Maria! Sosisliler nerede?" diye bağırdı. Cevap alamayınca, "Maria! Acele et!" dedi.

Biri, "Ben gidip bakayım," dedi. Billy emin değildi ama ses Frank'in sesine benziyordu.

Merdiveni çıkan ayak sesleri duyuldu. Birisi koridora çıkıp sola, herhalde mutfağa doğru döndü. Gelen Frank'ti. Billy onu arkası dönükken bile tanıyordu: Kelini kapatmaya çalışan kabarık saçlarından tanımıştı. Billy kapının arkasından çıkıp onun peşinden gitti, ayaklarının yanlarına basarak yürüyordu, spor ayakkabı giydiği için memnundu. Frank mutfağa gidip etrafına bakındı.

"Maria? Neredesin tatlım? Bize..."

Billy, Glock'ın arka tarafıyla kel kalan yerine bir tane vurdu, silahı iyice yukarı kaldırmış, tüm gücüyle vurmuştu. Etrafa kan sıçradı ve Frank öne doğru yığıldı, düşerken alnını odanın ortasındaki kalın ahşap masaya vurdu. Annesinin kafası sağlamdı, belki Frank annesinden saç tipiyle beraber bu özelliği de almıştı ama Billy, Frank'in bunu atlatabileceğini sanmıyordu. En azından bir süre için ve belki de asla. Filmlerde adamların kafalarına sertçe vuruluyordu ve adamlar birkaç dakika sonra azıcık bir şeyle ya da hiç hasar almadan ayağa kalkıyorlardı ama gerçek hayatta işler böyle yürümüyordu. Frank Macintosh beyin ödeminden ya da beyin kanamasından ölebilirdi. Bu beş dakika sonra da olabilirdi, Frank beş yıl boyunca komada da kalabilirdi. Daha öncesinde kendine gelebilirdi de ama bu muhtemelen Billy o günlük işini bitirdikten sonra olacaktı. Yine de eğilip Frank'in üzerini yokladı. Silahı yoktu.

Billy sessizce tekrar koridora çıktı. Oyun devam ediyor olmalıydı çünkü kalabalık yine gürlüyordu. Aşağıda, Nick'in oyun odasındaki adamlardan biri, *"Devirin artık şu adamı! İşte böyle be!"* diye bağırdı.

Billy merdivenleri indi, hızlı da değildi, yavaş da. Üç adam büyüğün de ötesinde bir televizyon izliyordu. İkisi tekli koltuklardaydı. Üçüncü tekli koltuk –muhtemelen Frank'indi– boştu. Nick iki yana açtığı bacaklarıyla kanepenin ortasında oturuyordu. Çok kısa, çok dar ve çok çiğ renkli bir şort giyiyordu. Göbeği New York Giants tişörtünün önünden çıkıntı yapmıştı ve üstünde bir kâse patlamış mısır vardı. Diğer ikisinde de patlamış mısır kâseleri vardı, bu iyi bir şeydi çünkü kâseler ellerini meşgul ediyordu. Billy adamların ikisini de tanıyordu. Birini Nick'in süitinde ve Domino'nun merkez ofisinde görmüştü. Belki muhasebeciydi, sayılarla ilgilenen biri olduğu kesindi. Billy onun adını hatırlamıyordu, Mikey ya da Mickey veya belki Markie'ydi. Diğeri transitli sahte Kamu Hizmetleri çalışanlarından biriydi. Reggie bir şey.

"Dönmen bayağı uzun sürdü," dedi Nick. Diğer iki adam Billy'yi görmüştü ama Nick'in gözü televizyonda dönen maçtaydı. "Şunun üstüne koy..."

Sonunda yanındakilerin yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti, başını çevirdi ve halı kaplı zeminin iki adım ötesinde duran Billy'yi gördü. Nick'in yüzünde beliren korku ve hayret ifadesi Billy'ye büyük bir tatmin yaşattı. Hayatının son beş ayının karşılığı değildi tabii, yaklaşmamıştı bile ama doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Billy?" Nick'in karnında dengede duran kâse devrildi ve patlamış mısırlar pıtır pıtır halıya döküldü.

"Selam Nick. Sen muhtemelen beni gördüğüne sevinmedin ama ben seni gördüğüme sevindim." Glock'la ellerini çoktan havaya kaldırmış muhasebeci adamı işaret etti. "Adın ne?"

"Ma... Mark. Mark Abromowitz."

"Yere yat Mark. Sen de Reggie. Yüzüstü. Kolları bacakları ayırın. Karların üzerine melek yapıyormuş gibi."

Karşı çıkmadılar. Mısır kâselerini –dikkatlice– kenara koyup yere yattılar.

"Bir ailem var," dedi Mark Abromowitz.

"Güzel. Düzgün davranırsan onları bir daha görebilirsin. İkinizden biri silahlı mı?" Nick'e sormasına gerek yoktu çünkü o gülünç maç günü kıyafetinde silah saklayabileceği bir yer yoktu, bilek silahı bile.

Yüzüstü yatan iki adam başlarını iki yana salladı.

Nick yeniden Billy'nin adını söyledi, bu sefer bir soru değil de keyifli bir bağırıştı. Eski malikâne lordu sempatikliğini oynamaya çalışıyor ama o havayı pek yakalayamıyordu. "Nerelerdeydin sen? Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum!"

Billy bu saçma yalana daha acil bir sorunu olmasa bile cevap vermeye zahmet etmezdi. Dördüncü bir koltuk ve yanında da yarısı yenmiş bir mısır kâsesi vardı.

"*Barkley'yle topu içerde tutuyorlar,*" dedi maçı dakikası dakikasına anlatan spiker, "*Jones yolu açıyor ve...*"

"Kapat," dedi Billy. Nick evin ve kanepenin kralıydı, dolayısıyla kumanda tabii ki onun yanındaydı.

"Ne?"

"Duydun, kapat."

Nick kumandayı televizyona doğrulturken Billy elinin hafifçe titrediğini görünce mutlu oldu. Maç kapandı. Şimdi sadece dördü kalmıştı ama yanında mısır kâsesi olan dördüncü boş koltuk hesapta olmayan beşinci bir kişinin daha olduğunu gösteriyordu.

"Nerede o?" diye sordu Billy.

"Kim?"

Billy boş koltuğu gösterdi.

"Billy, sana seninle iletişime geçmeden önce neden beklemek zorunda olduğumu açıklamalıyım. Benim tarafımda bir sorun çıktı. Bu..."

"Kes sesini." Bunu söylemek ne büyük keyifti, mal rolü yapmamak ne büyük keyifti. "Mark!"

Muhasebecinin bacakları elektrik şoku yemiş gibi titredi.

"Nerede o?"

Mark anında cevap verdi ki bu akıllıcaydı. "Tuvalete gitti."

"Kes sesini pislik," dedi Reggie ve Billy onu bileğinden vurdu. Onu vurana kadar bunu yapacağını bilmiyordu ama nişan alışı her zamanki gibi iyiydi ve mutfakta Frank'e aniden saldırdığına ne kadar pişman değilse buna da o kadar pişman değildi. Reggie mal Billy Summers'tan kurtulma planının bir parçasıydı. Onu sahte Kamu Hizmetleri transitine bindirip şehrin birkaç kilometre dışına götür ve başına bir kurşun sık, işte o kadar. Ayrıca, bu küçük oyun odası üçlüsü kontrolün kimde olduğunu anlamalıydı.

Reggie çığlık atıp sırtüstü yuvarlandı, bileğini tutmaya çalışıyordu. "Siktir! Beni vurdun lan!"

"Sus yoksa sustururum. İnanmıyorsan bir dene." Silahı yerinden fırlamış gözleriyle ona bakan Abromowitz'e çevirdi. "Tuvalet nerede? Göster."

Abromowitz kanepenin arkasını işaret etti. Duvara yaslanmış üç *pinball* makinesi vardı, ışıkları yanıp sönüyordu ama tüm biplemeleri maç için kapatılmıştı. Makinelerin hemen ardında kapalı ahşap bir kapı vardı.

"Nick. Ona çıkmasını söyle."

"Dışarı çık Dana!"

Demek kayıp adam o, diye düşündü Billy. Reggie'nin Kamu Hizmetleri arkadaşı. Gerard Kulesi'nde benimle ileri geri konuşan atkuyruklu kızıl. Belki Ken Hoff'u halleden o değildi ama Billy bu ihtimalin çok yüksek olduğunu düşünüyordu. Tabii ki

Edison'dı çünkü bir hikâyede her karakterin en az iki kez kullanılması gerekirdi: Dickens kuralları. Ve Zola.

Dana dışarı çıkmadı.

"Hadi Dana!" diye seslendi Nick. "Sorun yok!"

Cevap gelmedi.

"Silahlı mı?" diye sordu Billy, Nick'e.

"Ne, dalga mı geçiyorsun? Arkadaşlarımı maç izlemeye davet ettiğimde silahlı geldiklerini mi sanıyorsun?"

Billy, "Sanırım bunu göreceğiz. Nick, yerde yatan iki arkadaşın benim ateş edebildiğimi anlıyor mu? Bunun benim *işim* olduğunu?" dedi.

"Ateş edebiliyor," dedi Nick. Normal zeytuni rengi, sarıya dönmüştü. "Askerde öğrendi. Keskin nişancı."

"Tuvalete gidip Dana'yı çıkmaya ikna edeceğim. Sanırım sen kaçamazsın Reggie ama sen hâlâ kaçabilirsin Bay Abromowitz. Böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm. Aynısı senin için de geçerli Nick."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Nick. "Bunu halledeceğiz. Sadece nedenini açıklamam gereki..."

Billy yeniden ona sesini kesmesini söyledi ve kanepenin arkasına geçti. Şimdi Nick'in arkasındaydı, Billy'nin gerekirse yapabileceği kolay bir kafa vuruşuydu. Reggie ve muhasebeci kanepenin arkasında kalmıştı, ama Reggie'nin bileği parçalanmıştı ve aile babası Abromowitz'in sorun çıkaracağını sanmıyordu. Onu endişelendiren Dana Edison'dı.

Kapalı kapıya en yakın *pinball* makinesinin yanında durdu. "Dışarı çık Dana. Bunu yaparsan hayatta kalabilirsin. Diğer türlü kalamazsın," dedi.

Billy bir cevap beklemiyordu, bir cevap alamadı.

"Tamam, içeri geliyorum."

Bok geliyorum, diye düşündü ama eğildi, öne uzandı ve kapı kolunu tuttu. Kolu tıkırdattığı anda Edison dört el ateş etti, atışlar

o kadar hızlıydı ki Billy neredeyse onları ayırt edemedi bile. İnce bir kapıydı, üzerinde delikler oluşmamıştı, sadece büyük kıymıklar halinde ahşap parçaları uçuşmuştu. Billy arkasında bir hareketlenme hissetti ama bakmadı. Nick ve Abromowitz kaçmaya çalışıyor olabilirdi ama ikisi de ona saldırmak için Edison'ın ateş hattına girmeyecekti. Bu bok herifler Johnny Capps'i kurtarmaya çalışmak için Oyun Evi'ne de girmezdi.

Edison, Billy'nin hâlâ hayattaysa tereddüt etmesini bekleyecekti, Billy bu yüzden tereddüt etmedi. Parçalanan kapının önünde durdu ve kapıya altı el ateş etti. Edison çığlık attı. Bir takırtı oldu ve sonra –bu tip saçmalıklar ancak gerçek hayatta olur– sifon sesi geldi.

Billy gözünün ucuyla Abromowitz'in ceylan gibi sıçrayışlarla üst kata yöneldiğini gördü. Nick'in ne yaptığına dair en ufak fikri yoktu ama Abromowitz'in peşinden yukarı çıkmıyordu, daha fazlasına bakmak için de yanlış bir zamandı. Bir ayağını kaldırıp kapıdan geri kalanı kilidin yanından tekmeledi. Kapı savrulup açıldı. Dana Edison tuvaletin üzerinde yatıyordu, başı ve boğazı kanıyordu. Onun Glock'u çerçevesiz gözlükleriyle beraber düştaydı. Düşerken belli ki sifon koluna çarpmıştı. Billy'ye bakmak için gözlerini yukarı çevirdi.

"Dok... tor..."

Billy tuvaletin yan tarafından akan kana baktı. Doktorun Dana'ya faydası olmazdı. Dana nalları dikmek üzereydi. Billy elinde silahıyla onun üzerine eğildi. "Gerard Kulesi'nde ofisime geldiğinde bana söylediğin son sözleri hatırlıyor musun?"

Edison boğuk bir ses çıkardı. Sesle beraber etrafa kan sıçradı.

"Evet." Billy, Glock'un ağzını Edison'ın şakağına dayadı. "'Iskalama,' dedin."

Tetiği çekti.

5

Dışarı çıktığında Reggie kanepenin önünde dizlerinin üzerindeydi. Billy onun başının tepesini görebiliyordu. Reggie onu gördü ve herhalde yastıklardan birinin altına zulalanmış küçük gümüş bir tabancayı kaldırdı. Nihayetinde Nick silahsız değildi. Billy, Reggie ateş edemeden kanepenin arkasından iki el sıktı, Reggie geriye doğru devrilip görüş alanından çıktı. Billy üç koşar adımda kanepeye gitti ve üzerinden baktı. Reggie sırtüstü yatıyordu, silah halıda, uzattığı ellerinden birinin yanındaydı. Gözleri açıktı ve donuklaşmaya başlıyordu.

Parçalanmış bilekle yetinmeliydin, diye düşündü Billy. Doktorlar onu düzeltebilirdi.

Oyun odasının derinliklerinde bir şey devrildi. Cam kırıldı ve bir küfür yükseldi – *"M'qifsh Karin!"** Billy eğilip o tarafa doğru koşturdu. Televizyon odasının arkasındaki alanın ışıkları kapalıydı ama Billy o karanlığın içinde Nick'i görebiliyordu. Arkası ona dönüktü. Çelik bir kapının yanında aydınlatılmış bir tuş takımının düğmelerine basıyordu. Bitişik odada bir bilardo masası, birkaç eski moda kumar makinesi ve kırılmış cam parıltılarıyla göz sulandıran, dökülmüş viski kokusunun içinde yan yatmış bir servis masası vardı.

Nick deli gibi düğmelere vuruyordu, hâlâ Arnavutça ya da çocukken öğrendiği ve başka zamanlarda unuttuğu dil neyse o dilde küfürler savuruyordu. Ancak Billy ona durmasını ve dönmesini söylediğinde durdu.

Nick ona söyleneni yaptı. Ölümün kıyısında bir adam gibi görünüyordu, bu da makuldü çünkü gerçekten öyleydi. Ama gülümsüyordu. Sadece birazcık ama evet, bu bir gülümsemeydi. "Yanlış tarafa gittim. Markie gibi merdivenlerden çıkmalıydım ama..." Omuz silkti.

"Orası senin güvenlik odan mı?" diye sordu Billy.

---

* Arnavutça bir küfür. Siktir. (ç.n.)

"Evet. Ve ne oldu biliyor musun? Lanet şifresini unuttum." Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, bu yalan. Korkudan aklımdan çıktı aslında. Sadece dört rakam var ve benim tek hatırlayabildiğim ikincinin iki olduğu."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Billy.

"6247," dedi Nick ve gerçekten kahkaha attı.

Billy başını yukarı aşağı salladı. "Herkesin başına gelebilir."

Nick onu inceledi. Tükürükten parıldayan dudaklarını sildi. "Sesin farklı geliyor. *Tipin* bile farklı. Hiçbir zaman gösterdiğin kadar salak değildin, değil mi? Giorgio dedi bana ama ben inanmadım."

"Onu öldürmeden önce yani," dedi Billy.

Nick'in gözleri Billy'nin gerçek bir şaşkınlık olduğuna yemin edebileceği bir duyguyla kocaman oldu. "Giorgio ölmedi, Brezilya'da." Billy'nin yüzünü inceledi. "Bana inanmıyor musun?"

"Yediğin boktan sonra senin ağzından çıkan tek bir lafa bile neden inanayım?"

Nick anlaşıldı der gibi omuz silkti. "Oturabilir miyim? Bacaklarımda hal yok."

Billy, Glock'un namlusuyla bilardo masasının yanındaki üç seyirci sandalyesini işaret etti. Nick sarsak adımlarla ortadaki sandalyeye yürüdü ve oturdu. Arkasına doğru uzanıp yeşil kadifenin üstünde asılı üç lambayı yakmak için bir düğmeye bastı.

"Bu anlaşmayı asla kabul etmemeliydim. Ama onca para... Aklımı başımdan aldı."

Billy biraz zamanı olduğunu tahmin ediyordu. Çok zorlamak hata olurdu ama yine de zorlayabilirdi. Çünkü cevapları almak istiyordu. Para ikinci plandaydı. Hatta pek ihtimal dahilinde değildi. Ancak filmlerde gangsterlerin güvenlik odalarında üst üste yığılmış paralar olurdu. Bugünlerde her şey bilgisayar transferleriyle ilerliyordu. Para neredeyse yoktu bile. Para makinenin içindeki hayaletti.

"Domuz'un karaciğer hastalığı var. Şişman olduğundan, önce kalbinin gideceğine para koyarsın ama sorun yaratan karaciğeri oldu. Nakil olması gerekiyor. Doktorlar biraz kilo vermezse bunun mümkün olmadığını söyledi, doksan kilo kadar. Bunu yapmazsa ameliyat masasında ölecek. Bu yüzden Brezilya'ya gitti."

"Şişmanlar kampına?"

"Özel bir kliniğe. Bir kere girince hedef kilona ulaşana ve onlar çıkmana *izin verene* dek çıkamadığın bir yer. İşe yaramasının tek yolunun bu olduğunu biliyor, yoksa canı peynirli Triple Whopper istediği ilk seferde oradan çıkar."

Billy buna inanmaya başlıyordu. Nick, Giorgio'dan genelde şimdiki zamanda bahsetmişti ve dili sürçmemişti. Bir bakıma Edison'ın ölümcül biçimde yaralanmış halde düşerken sifona basması gibiydi. Bazı şeyler gerçek olmamak için fazla tuhaftı. Domuz Georgie'nin şişmanlar kampında olması da bu tuhaf şeylerden biriydi.

"Giorgio sen Joel Allen'ı öldürdükten sonra kimliğinin ortaya çıkacağını biliyordu, balina gibi ama bunu dert etmiyordu. Son dakikada vazgeçmeyeceğini garanti altına almanın bir yolu olduğunu söyledi, yeni ciğer olsa da olmasa da. Ayrıca emekli olmak istiyordu."

"Gerçekten mi?" Billy, Giorgio'nun ölene dek çalışacak insanlardan olduğunu sanırdı.

"Evet."

"Brezilya'da günbatımı yılları?"

"Sanırım Arjantin'i düşünüyor."

"Kulağa pahalı geliyor. Beni tuzağa düşürmek için ne kadarlık bir emekli ikramiyesi aldı?"

Nick bir an tereddüt etti, sonra söyledi. "Üç milyon."

"Üç Giorgio'ya, altı da beni indirmek için."

Nick'in gözleri büyüdü, sandalyesinde büzüldü. Billy bunu biliyorsa buradan canlı çıkma ihtimalinin artık tamamen uçup gittiğini düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı.

"Ama sen bana borçlu olduğun bir buçuk milyoncuğu vermeyi reddettin? Pinti olduğunu biliyordum Nick ama dolandırıcı olduğunu da sanmazdım."

"Billy, biz asla seni..."

"Ama yapacaktınız. Söylediğini duymak istiyorum yoksa seni hemen şimdi öldürürüm."

"Beni zaten öldüreceksin," dedi Nick ve sesi yeterince sabit olsa da tek bir gözyaşı dolgun ve güzelce tıraş edilmiş yanağından aşağı aktı.

Billy cevap vermedi.

"Tamam, evet. Seni öldürecektik. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı. Dana yapacaktı."

"Sizin Oswald'ınız olacaktım."

"Bu benim fikrim değildi Billy. Müşteriye senin ne olursa olsun bizi satmayacağını anlattım. Israr etti ve dediğim gibi, para aklımı başımdan aldı."

Billy, Nick'in ne kadar aldığını sorabilirdi ama bunu bilmek istiyor muydu ki? İstemiyordu. "Müşteri kim?"

Nick cevap vermek yerine panik odasına giden kapıyı işaret etti. "Param *var*. Bir buçuk milyon değil ama en az seksen bin, muhtemelen yüz bin kadar. Onu sana veririm, kalanı da tamamlarım."

"Buna kesinlikle inanıyorum," dedi Billy. "Aynı zamanda Vietnam'da kazandığımıza ve aya inişin kurgu olduğuna da inanıyorum." Aklına başka bir şey geldi. "Yangından haberin var mıydı?"

Nick konu birden değişince gözlerini kırpıştırdı. "Yangın mı? Ne yangını?"

"O gün tek dikkat dağıtma yöntemi o ışıklı ses bombaları değildi. Ben atışı yapmadan kısa bir süre önce yakınlardaki bir kasabada depo yangını çıktı. Ben önceden biliyordum çünkü Hoff bana söyledi."

"Hoff mu söyledi? O *budalla*?"

"Bilmediğine emin misin?"

"Evet."

Billy ona inanıyordu ama kendi ağzından duymak ve söylerken yüzünü görmek istemişti. Zaten bir önemi yoktu. Bunları arkasında bırakmıştı. "Müşteri kimdi?"

"Beni öldürecek misin?"

Billy, *Öldürmeliyim*, diye düşündü. *Bunu fazlasıyla hak ediyorsun.*

"Müşteri kimdi?

Nick bir elini yüzüne götürdü ve yavaşça kaşlarındaki teri, yine dudaklarındaki tükürüğü silerek aşağı indirdi. Gözlerinden umudunu yitirdiği anlaşılıyordu, zaten en başından pek umudu yoktu. "Sana söylersem öldürmeden önce en azından dua etmeme izin verir misin? Yoksa beni öldürmek yetmez mi, sonsuza dek cehennemde kalmamı da mı istiyorsun?" Artık gözlerinden daha çok gözyaşı akıyordu.

"Dua edebilirsin. Önce müşterinin adı."

"Roger Klerke."

Billy başta onun *Clerk** dediğini sandı, markette parayı verdiğiniz adam gibi ama sonra Nick heceledi. Bu isim hafiften tanıdık geliyordu ama Nick'in dünyasıyla bağı olan bir isim değildi. Ya da Bucky Hanson'ın. Daha çok Billy'nin gazete veya bloglarda gördüğü ya da *podcast*'te duyduğu bir isim gibiydi. Belki de televizyonda. Siyasetçi miydi? İş insanı mı? Billy iki konuyla da pek ilgilenmiyordu.

"World Wide Entertainment," dedi Nick. "Tanımıyor olabilirsin, WWE dünyanın en büyük dört medya holdinginden biri sadece."

Nick gülümsemeye çalıştı –ölüm döşeğinde kötü bir şaka yapan adam– ama Billy neredeyse fark etmedi bile. Geri sarıyordu, neredeyse en başına. Güney Amerika'daki emekliliğini falan beklemeyen Ken Hoff'la ilk görüşmesine.

"Anlat."

---

* İng. Tezgâhtar. (ç.n.)

Nick anlattı ve duydukları Billy'yi öylesine büsbütün hayrete –ve de dehşete– düşürdü ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Üst kattan tek bir haykırış duyana dek Dağlık Burun'daki herkesin etkisiz hale getirilmediğini unutmuştu. Bu ancak bilinçsiz vaziyette yere serilmiş ve belki ölmek üzere olan oğlunu bulan bir annenin çıkarabileceği bir sesti. Ya da çoktan ölen oğlunu.

"Yaşamak istiyor musun Nick?" Cevabı belli olan bir soruydu.

"Evet. *Evet!* Beni bırakırsan parayı almanı sağlarım. Her bir sentini. Şeref sözü veriyorum." Hikâyesini anlatırken gözyaşları durmuştu ama infazının ertelenmesi ihtimaliyle yeniden akmaya başladılar.

Nick'in sözleri, şeref sözü olsun olmasın, Billy'nin umurunda değildi. Güvenlik odasına açılan dümdüz çelik kapıyı işaret etti. Üst kattan bir haykırış daha duyuldu, sonra da şu sözler: "*Yardım edin bana! Birileri yardım etsin!*"

"İçerde silah var mı?"

Nick artık kontrolü elinde tutan adam değildi, artık her şeyin en çoğuna sahip olan ve beş ay önce Billy'yi iki yana açtığı kollarıyla karşılayan ev sahibi değildi, şampanya içip kaçışı konusunda Billy'ye sadece yardımcı olmak isteyen adam değildi. Parçalanıp temel insanlığına dönmüştü, bu da nefes almaya devam etme arzusuydu, bu yüzden Billy onun yüzündeki şaşkınlık ifadesine inanmayı kabul etti. "Güvenlik odasında? Oraya neden silah koyayım ki?"

"İçeri gir. Kapıyı kapat. Saatine bak. Bir saat bekle. Bir saatten önce çıkarsan gitmiş de olabilirim, hâlâ burada da olabilirim." *Tabii canım,* diye düşündü Billy. "Buradaysam seni öldürürüm."

"Çıkmam. Çıkmayacağım! Parayı da..."

"O konuda iletişime geçerim."

Belki, diye düşündü Billy. *Ya da belki artık birazını bile istemiyorumdur, ne yaptığım ve kimin için yaptığım düşünülürse. Zamanında bilmemem bir bahane olabilir ama iyi bir bahane değil.*

"Peşimdeki ödül avcılarını durdur. Onlara buraya geldiğimi, silahlı çatışma olduğunu ve öldürüldüğümü söyle. Hâlâ peşimde olan adamlar olursa dua et de beni öldürsünler çünkü bunu yapamazlarsa buraya geri gelir ve seni öldürürüm. Klerke'e de aynı şeyi söyle. Ona soracağım, farklı bir şey söylerse geri gelip seni öldürürüm. Anladın mı?"

"Evet. Evet!"

Billy oyun odasının televizyon tarafını işaret etti. "Bu pisliği de temizle. Ortadan kaldır her şeyi. Anladın mı?"

"*Yardım edin bana, uyanmıyor!*" Üst kattandı bu.

"Anladın mı?"

"Evet. Ne yapmayı planlı..."

"Geç içeri."

Nick bu sefer şifreyi hatırlamakta güçlük çekmedi. Kapı bir uzay gemisinin hava kilidi kadar sıkı kapatılmış olmalıydı çünkü açıldığında hafif bir *sss* sesi çıktı. Nick içeri girdi. Billy'ye son bir bakış attı, artık her şeyin sahibi olduğuna inanmıyordu, belki bu yeterli bir intikamdı. Ya da bu hissi sürecek olsa yeterli bir intikam olabilirdi. Billy sürmeyeceğini biliyordu.

"Hayatında bir kez olsun onurlu davran," dedi Billy.

Nick kapıyı kapattı, kapı yeniden kilitlenirken tak diye bir ses çıktı. Billy sandalyenin yanındaki bir askıda sallanan bilardo toplarıyla dolu ince bez bir çanta gördü. Çantayı alıp topları masanın yeşil kadifesine döktü. Banyodan Edison'ın Glock'unu ve Reggie'nin ölü elinin yanında duran Nick'in gizlenmiş silahını aldı. İki silahı da çantaya attı. Sonra Reggie'nin pantolon ceplerini aradı, yapmak zorunda olduğu tatsız bir işti, buradan marşının basacağına güvenemediği eski kamyonetiyle çıkmaya hiç niyeti yoktu. Reggie'nin aracının anahtarını buldu.

Billy kendi Glock'unu tulumunun önlük cebine koydu. Merdivenleri çıkarken tekrar çıkardı. Şimdi Frank'in annesinin –Billy onun Terminatörün Eşi olduğunu düşünmeye başlamıştı– telefonda konuştuğunu duyuyordu. "Nick'in evi! Evet, gerizekâlı, Nick'in evi! Neden hastaneyi değil de seni aradığımı sanıyorsun?"

Billy bir kez daha parmak uçlarına basarak koridordan mutfağa yürüdü. Marge'ı, namı diğer Anne Elvis'i göremiyordu ama kadının volta atan gölgesi ile telefon kablosunun gölgesini görebiliyordu. Frank Macintosh'un iki yana açılmış ayaklarının yanında duran Mossberg çifteyi de görebiliyordu. Bu Sal'in, kapıdaki görevlinin, omzuna taktığı silah olmalıydı.

Şansım varken almalıydım, diye düşündü Billy.

"Hemen buraya gel! Çok az nefes alıyor!"

Billy diz çöktü ve elini uzatarak öne doğru eğildi. Kadın Frank'in başının arkasından akan kanı toplamak için bir havlu kullanmış ve bunu Frank'in ensesinde bırakmıştı. Billy tüfeği tetik korkuluğundan yakaladı ve yavaşça kendine doğru çekti, Marge'ın onu duyup dönmemesini umuyordu. Marge'la daha fazla uğraşmak istemiyordu.

Aniden ensesinde soğuk bir ürperti hissetti, bunun Nick olduğuna emindi. Güvenlik odasında bir silahı vardı neticede. Odadan çıkmış, merdivenleri tırmanmıştı ve şimdi silahını Billy'nin başının arkasına doğrultmuştu. Billy arkasını döndü, boynunun kütürdediğini duydu, bunun duyduğu son ses olacağına emindi, en azından bu dünyada. Ama arkasında kimse yoktu.

Ayağa kalktı. Dizleri çıtırdadı. Frank'in annesi bunu duyup buzdolabının (televizyon kadar büyük değildi ama yakındı) diğer tarafından geldi ve ona bakakaldı. Yüzü koca bir morluktan ibaretti, Billy bir kez daha Alice'i düşündü. Telefon hâlâ Marge'ın elindeydi ama kablo sonuna kadar gerilmişti, dalgaları artık düz bir çizgiydi. Dudakları hırlamaya benzer bir sesle aralandı.

Billy, Glock'u yerde yüzükoyun yatan oğlunun bedenine çevirdi, sonra namluyu dudaklarına götürdü: Şşş.

Marge'ın ifadesi değişmedi ama başıyla onayladı.

Billy ön kapıya ulaşana dek koridorda gerileyerek oradan ayrıldı.

6

Asfalt yola park edilen SUV'un ön tarafında Reggie'nin anahtarına uyan üç elmaslı bir logo vardı. Billy bindiğinde içerinin hâlâ yeni araba koktuğunu fark etti, gerçi rahmetli sahibinin sigaralarının kokusuna karşı kaybedeceği bir savaşa girmişti. Arabanın ön tarafında izmaritle dolu alüminyum Table Talk turtası kabı vardı. Billy camı indirip bunu dışarı fırlattı. Nick'in temizlemesi gereken bir şey daha.

Marge kapıdan dışarı çıktı. Parlak gün ışığında öldü ölecek gibi görünüyordu. *"Oğlum ölürse seni bulacağım!"* diye haykırdı. *"Ölürse dünyanın öbür ucuna kadar peşindeyim!"*

Muhtemelen bunu yapar, diye düşündü Billy, *ama Frank başına gelecekleri hak etti, sen de öyle hanımefendi.*

Nick'e tişörtündeki sloganı gösterme fırsatı olmamıştı ama şimdi bu sloganı Marge'a yanıt olarak bağırdı.

Sal'in cesedinin yanından ve açık kapıdan geçip gitti. 45 Numaralı yola çıkınca Alice'i arayıp ona iyi olduğunu söyledi. Tüm imkânsızlığına rağmen bu doğruydu. Tek yarası Marge'ın küçük küreğinin sıyrığıydı.

"Şükürler olsun," dedi Alice. "Sen... Yaptın mı..."

"İki saate, belki daha önce orada olurum. Arabamın modelini yükselttim. Yeşil Mitsubishi Outlander sürüyorum şimdi. Toplanmanı istiyorum. Ayrılıyoruz. Yolda her şeyi anlatırım."

Hiçbir şeyi atlamayacaktı. Alice her şeyi bilmeyi hak ediyordu, özellikle de geri kalanı için ondan yardım isteyecekse. Henüz bu konuda kesin kararını vermemişti, sadece çok belirsiz fikirleri vardı ama bu tarafa meylediyordu. Karar Alice'in kararı olacaktı ama geri kalanında onun yanında olmasını istemek için sağlam nedenleri vardı. *Alice de bunu anlayacak,* diye düşündü.

"Geri mi dönüyoruz... Arkadaşının evine?"

"Başta evet. Orada kalabilirsin ya da bu işi bitirmek için benimle doğuya gelebilirsin. Tercih senin."

Alice cevabını hemen verdi. "Gelirim."

"Şimdi karar verme. Nereye gittiğimi duyana dek bekle. Ve neden gittiğimi."

Aramayı sonlandırdı. Önünde Las Vegas'ın o kirli sisi vardı, Billy bunu ardında bırakacağı için memnundu. Tişörtündeki slogan, Frank'e gösteremediği ama annesine bağırdığı tam Vegaslık bir slogandı: OYNAMAK İSTİYORSAN BEDELİNİ ÖDEMEN GEREK. Birinin daha bedel ödemesi gerekiyordu, Roger Klerke'ün.

O çok kötü biriydi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

1

Billy park ettiğinde Alice onu eski kamyoneti park ettikleri yerin başında bekliyordu. Billy arabadan iner inmez Alice ona sarıldı, resmen üstüne atıldı. Hiç tereddütsüz. Billy de ona aynı şekilde sarıldı. Bu kısım bittiğinde Alice'in ilk sorusu onu biraz eğlendirdi, biraz da üzdü çünkü soru kanun kaçağı zihniyle yaşamaya başlayan genç bir kadından geliyordu.

"Bu arabayı sürmek güvenli mi? Polis bizi durdurmaz değil mi?"

"Güvenli. Takip cihazı çoktan etkisiz hale getirilmiş. Buna pek şaşırmadım." Ayrıca arabanın sahibi ölmüştü ve Nick de polisleri aramayacaktı. Çok fazla şey açıklamak zorunda kalırdı. Ayrıca artık Billy'nin elinde onu ve tüm teşkilatını tamamen ortadan kaldırabilecek bilgiler vardı.

"Her şeyi topladım. Pek bir şey yoktu."

"Tamam. Gidelim. Yoldayken bize Wendover'da bir motelden yer ayırtabilirsin. Utah eyalet sınırının hemen ilerisinde bir yer."

Alice o sırada konakladıkları yerde etrafına bakındı. "Bizim kaldığımız gibi yerlerin internet sitesi olduğunu sanmıyorum. Ama belki de vardır." Omuz silkti.

"Zincir bir otelden yer ayırt. Dalton Smith adı hâlâ temiz, üzerimdeki baskı da kalktı. Bizi arayan kimse olmayacak."

"Emin misin?"

Billy düşündü ve emin olduğuna karar verdi. Nick'e en son, *Hayatında bir kez olsun onurlu davran,* demişti ve oyun odasında öleceğinden emin olan Nick'in bunu yapacağını düşünüyordu. En azından bir süreliğine. Bir şey daha vardı. Billy, Klerke'e ulaşmayı başarırsa Nick Majarian tehlikeden kurtulacaktı ve büyük ihtimalle altı milyon dolarlık parası da sayılı hesaplarından birinde kalacaktı.

Bu arada Alice ona bakıyor ve bekliyordu.

"Eminim. Hadi gidelim."

2

Uzun bir hikâyeydi ama Wendover'a kadar beş saat yolları vardı ve bu süre Billy'nin ona bildiklerini ve vardığı sonuçları anlatmasına haydi haydi yeterdi. Ama yola çıkmadan önce telefonunu açtı ve Roger Klerke'ü Google'dan arattı. Adam, kısa biyografisine göre 1954'te doğmuştu, yani altmış beş yaşındaydı, ama biyografinin yanındaki fotoğrafta en az on yaş daha büyük görünüyordu. Solgundu, kelleşiyordu, kırışmıştı ve gıdısı çıkmıştı. Gözleri sarkmış et yuvalarının içinde yaşayan parlak küçük hayvanlara benziyordu. Bu, zorlu bir yaşamı olmuş, zevk düşkünü bir adamın yüzüydü.

"Tüm bu bokların arkasındaki adam bu," dedi Billy ve telefonu Alice'e verdi.

Billy otoparktan çıkıp 15 Numaralı yola yönelirken Alice bir şeyler yazıyor, ekranı kaydırıyordu. Telefonun üstüne eğilip saçını sabırsızlıkla yüzünden çekti. "Yok artık. Wikipedia'ya göre adam resmen dünyanın sahibi, en azından medya açısından."

Billy bir kez daha Ken Hoff'la ilk görüşmesini düşündü, ikisi Sunspot Café'nin önünde şemsiyeyle gölgelenmiş bir masada, tam da Billy'nin eninde sonunda atışını yapacağı binanın karşı-

sında oturmuşlardı. Hoff bir kadeh şarap içmişti, Billy de diyet bir içecek, Hoff o zaman bile etrafına hafif çaresiz bir hava yayıyordu. Gerçi bununla beraber, çift yumurta ikizi gibi, onun başını çok büyük belalara sokan ve daha fazlasına da sokmak üzere olan o zihniyet de hissediliyordu. Belki de çocukken kafasına sokulan *Ken Hoff'un Muhteşem Hayatı* filminin yıldızı olduğuna ve işler ne kadar ters giderse gitsin, günün sonunda kızı, altın saati ve geri kalan her şeyi kapacağına dair sarsılmaz bir inancı vardı.

"Gazeteler, internet siteleri, bir film stüdyosu, *iki* yapım şirketi..."

"Ve televizyon," dedi Billy. "Onu unutma. Red Bluff'taki Kanal 6 da dahil, yani adliye cinayetinin çekimini yapabilen tek kanal."

"Sence..."

"Evet."

"Siktir," dedi Alice sessizce.

Bu yıl elim biraz sıkışık, Hoff böyle dememiş miydi? *WWE'den hisse aldığımdan beri nakit akışı sorunlarım var ama üç şubeye nasıl hayır diyebilirdim ki?*

"World Wide Entertainment'ın sahibi," dedi Alice. "Bu bir yayın ağı, ayrıca on iki tane kablolu kanal. Biri o Trump'ı seven haber kanalı. Bir sürü bağnaz yorumcu var..."

"Bahsettiğin kanalı biliyorum."

WWE News 24 kanalını görmüştü, herkes görmüştü. Otel lobilerinde ve havaalanı terminallerinde sürekli açıktı. Billy bazen sağ görüşlü bir uzmanın zırvalarını iyice öğrenmek için durup birkaç dakika izliyordu, sonra ya oradan gidiyor ya da kumandaya erişebiliyorsa film kanallarından birine çeviriyordu. Yerel televizyon kanallarına acentelik verdiklerini hiç bilmiyordu. Hoff'un neden bahsettiğine dair (en azından en başında) en ufak bir fikri yoktu ve bunu umursamamıştı da. Önemli olduğunu düşünmemişti. Ama önemliydi. Hem de çok. Hoff bu işe böyle bulaşmıştı. Kanal 6 bu yüzden Cody'deki yangının haberini yapmaya gitmemişti. Ken Hoff bu yüzden garajında öldürülmüştü.

"Joel Allen'ı öldürmeni bu adam mı istedi? *Bu* adam? *Yaşlı.* Ve *zengin.*"

Evet, diye düşündü Billy. *Yaşlı ve zengin, imparator olmaya alışmış.* Ken Hoff bir film yıldızı olduğunu sanıyordu sadece. Roger Klerke ise gerçekten öyleydi. Her şeyi hak ettiğini düşünen bir adamdı, sadece önüne getirilmesi de yetmiyordu, mükemmellikle sunulmalıydı. Buna Joel Allen'ın ölümünün çekimi de dahildi.

Ben de garsondum, diye düşündü Billy.

"Bana Dağlık Burun'da olanları anlat."

Billy onun dediğini yaptı, sadece cezalandırılmış ve odasına kapatılmış yaramaz bir çocuk gibi güvenlik odasına gitmeden önce Nick'in anlattıklarını atladı. Billy bitirdiğinde Alice, "Yapman gerekeni yaptın," dedi.

Bu doğruydu ama yine de yasal olarak içki alma hakkını daha yeni kazanmış genç bir kadının fikriydi. Billy, Ken Hoff'un da aynını düşündüğüne emindi. "Evet ama beni, bunu yapmamı gerektiren noktaya yanlış tercihlerim getirdi."

"O yaşlı kadın," dedi Alice ve başını iki yana salladı. "İnanılmaz. Sence iyi olacak mı?"

"Oğlu ölürse olmaz."

Alice ona bir bakış attı, Billy bu bakışı gördüğüne sevinmişti. Kendini ona kızacak kadar güvende hissediyorsa muhtemelen hâlâ iyileşme yolunda ilerliyor demekti. "Sence de oğlunun yaptığı işin sorumluluğunun bir kısmı da ona ait değil mi? Bir gangster için çalışmak yani?"

Billy buna cevap veremedi.

"Şimdi bana atladığın kısmı anlat. Gangsterin sana anlattıklarını. Bana *nedenini* anlat."

Şimdi eyaletlerarası yola çıkmışlardı. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Giants'la Cardinals arasındaki maç bitmiş olmalıydı. Bir takım kazanmış, diğeri kazanmamıştı. Bir temizlik ekibi Dağlık Burun'a doğru yola çıkmış olmalıydı. Billy hızını yüz onun altında sabitlemişti.

"Nick bir cinayet için Joel Allen'ı kiralamış ama Nick sadece aracıymış. Bana bunu bile söyledi, gerçi o kendine temsilci dedi. İşin yapılmasını Roger Klerke istemiş ve karşılığında milyonlar ödemiş. Puget Boğazı'nda bir adada buluşmuşlar ve anlaşmayı orada yapmışlar."

"Kimin öldürülmesini istemiş?"

"Oğlunun."

3

Alice çarpılan bir kapıdan irkilmiş gibi sıçradı. "Peter, Paul, öyle bir şey! Babasından sonra işleri devralacaktı!"

"Patrick," dedi Billy. "Tanıyor musun?"

"Sayılır işte. Annem sürekli News 24 izlerdi."

Alice'in annesi ve muhtemelen Amerika'da kablolu televizyon izleyen haber bağımlılarının yüzde yetmişi, diye düşündü Billy.

"Ben genelde odadan çıkıyordum, o saçmalıklardan nefret ediyorum, annemle tartışmaya değmiyor. Ama bir hafta boyunca falan en büyük haberleri buydu, Trump'tan bile öndeydi." Billy'ye baktı. "Şimdi nedenini anlıyorum. Klerke News 24'ün *sahibi*."

"Doğru."

"Bunun bir çete olayı olduğunu, Patrick Klerke'ün başka biri sanıldığını söylemişlerdi."

"Çete işi ya da hata değildi. Klerke'ün dairesi her türlü güvenliği olan bir binadaydı. Bir çete üyesi binaya girmeyi bırak, dış kapıdaki güvenliği bile asla geçemezdi. Ayrıca kimse silah sesi duymamış. Allen patates patlatan kullanmış olmalı."

"Ne?"

"Susturucu."

"24, adamı yakalaması için polise çok baskı yaptı ama asla yakalayamadılar. Muhtemelen o zamana kadar Allen çoktan şehirden ayrılmıştır."

"Tabii, çok uzaklara gitmiştir bile," diye ona katıldı Billy. "Pokerde çok para kaybetti diye o adamları vurmasa hâlâ çok uzaklarda olabilirdi. Belki LA'e dönüp yazar bir kadını fahişe sanmasaydı da uzaklarda olabilirdi."

"Peki Klerke neden... Kendi oğlunu? *Neden*?"

"Sana ancak Nick'in bana anlattıklarını anlatabilirim. Muhtemelen dahası da var ama pek zamanım yoktu."

"O adamın annesi yüzünden. Marge."

"Evet, Marge. Ana kapıya gideceğini biliyordum, kapıyı açmak için gereken kodu bildiğini varsaymak zorundaydım ve kapıdaki güvenliğin..."

"Sal."

"Evet, o. Tüfeğini almamıştım. Bu yüzden sadece kısa versiyonunu dinleyecek vaktim oldu."

"O zaman onu anlat bana."

"Klerke yaşlıymış. *Yaşlı* yaşlı değil ama yaşına göre yaşlı, bir sürü sağlık sorunu da varmış. Yerine geçecek kişiyi belirlemesi gerekiyormuş –kurulu mutlu edecek birini sanırım– çoğu kişi bunun büyük oğlu Patrick olmasını bekliyormuş. Ama Patrick aldığı yıllık parayı nisan sonu gelmeden bitiren, mayısın birinde de babasının kapısında bitip daha fazlası için yalvaran ağır bir uyuşturucu bağımlısı ve particiymiş."

Alice gülümsedi. "Belki de annesine gitmeliymiş. Onlar biraz daha yumuşak olabiliyor."

"Patrick'in annesi aşırı dozdan ölmüş. Hap almış. Belki de intihardır. Hatta belki cinayettir. Klerke, küçük oğlunun annesinden de boşanmış. Onun adı da Devin."

"Sanırım o da televizyondaydı. Bir açıklama falan yaptı."

Billy başıyla onayladı. "Nick'in bana anlattıkları aklıma ağustosböceği ile karıncanın hikâyesini getirdi, tabii ikisi arasındaki farkı anlayan zeki bir baba eklenmiş hikâyeye. Patrick ağustosböceğiymiş. Ondan dört yaş küçük kardeşi karıncaymış. Çalışkan ve akıllıymış. Canla başla çalışıyormuş. İşine dört elle sarılıyormuş. Klerke oğullarını çağırıp kararını açıklamış. Patrick çok öf-

kelenmiş. Ona göre WWE'yi ileriye taşıyabilecek zekice fikirleri olan *kendisiymiş*, kardeşiyse memur kafalı bir çalışanmış sadece."

Billy fotoğraftaki kötücül, küçük gözleri düşündü ve Klerke'ün, *Zekice fikirlerinin çoğunu kokain çekerken liberal hiphopçu olma peşinde koşan arkadaşlarından almışsındır*, gibi hassas bir şey söylediğini tahmin etti. Artık ne dediyse büyük oğlunu öfkeden delirtmişti. Çoğu durumda bu bir etki yaratmayan bir öfke olurdu ama Roger Klerke'ün zayıf bir noktası vardı, Patrick ya bunu biliyordu ya da kısa bir süre sonra öğrenmişti.

"Nasıl öğrendi bilmiyorum, Nick anlatmadı. Belki o da bilmiyordur. Belki de Patrick "zengin ve aptal" arkadaş çevresinden birinden bir ipucu almıştır. Belki bir şeylere kulak misafiri olmuştur. Ama o kadar da aptal değilmiş, noktaları birleştirip Tijuana'da özel, küçük bir eve giden yolu bulmuş."

"Genelev."

"Tam olarak değil. Özel olarak Klerke tarafından finanse ediliyormuş, dedi Nick, kendi özel kullanımı içinmiş. Her yıl aslında Tijuana Karteli'ni yöneten Félix kardeşlere yüklü bir haraç ödüyormuş. Başka türlü teşvikler de olabilir. Tahminim para aklamadan yana olur. Bir önemi yok zaten. Nick, Klerke'ün herkese yayılır diye oraya asla arkadaşlarını götürmediğini söyledi."

"Patrick kartellerle mi çalışıyormuş?" diye sordu Alice. "Onlar için uyuşturucu mu taşıyormuş? Böyle deniyor herhalde."

"Kaçakçılık," dedi Billy. "Olabilir."

"Babası hakkındakileri onlardan duymuş olabilir. Açık kalan uç orası olabilir."

Billy onun omzunu sıvazladı. "Güzel. Bunu kesin olarak bilemeyiz ama 'bir arkadaşından duymuş' fikrinden daha mantıklı."

Alice bu iltifata gülümsedi ama sadece birazcık. *Bunun nereye gideceğini biliyor*, diye düşündü Billy. Biraz daha az zeki bir kız anlamayabilirdi, yakın zamanda tecavüze uğramayan bir kız anlamayabilirdi ama bu kız iki kutuyu da tiklemişti.

"Klerke genç kızlardan hoşlanıyor."

"Ne kadar genç?" diye sordu Alice.

"Nick on üç, on dört dedi."

"Tanrım."

"Daha da kötüye gidiyor. Duymak istiyor musun?"

"Hayır ama yine de anlat."

"Çok daha genç bir kızın olduğu en az bir olay varmış; Nick'e sadece bir kere olduğunu söylemiş, inanırsan artık."

"On iki yaşında mı?" Yüzünden o gıdılı yaşlı zampara ne kadar iğrenç biriyse de ahlaksızlığının sınırının bu olduğuna inanmak istediği anlaşılıyordu.

"Klerke'e göre on yaşından büyük değilmiş, Patrick'in elinde bunu kanıtlayacak fotoğraflar varmış. Roger Klerke o adadaki toplantılarında Nick'e 'Bayağı sarhoştum ve sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim,' demiş."

"Tanrım."

"Geri kalanı domino taşı gibi geliyor. Patrick fotoğrafları bir belleğe koymuş. Başka hiçbir yerde olmadıklarına, fotoğrafları çeken adamın öldüğüne ve çöle gömüldüğüne yemin etmiş. Babasına CEO olmak istediğini söylemiş. Aynı zamanda babasının oy hakkıyla gelen hisse senetlerinin büyük bir kısmını da kendisine aktarmasını istemiş, böylece kurulun WWE'de oluşturmak istediği yeni yönetime gelebilecek her türlü itiraz anlamsız kalacakmış. Kardeşinin –Nick'e bakılırsa ondan "pislik kardeşim" diye söz ediyormuş– Chicago ofislerine gönderilmesini istemiş, tahminimce orası medya işlerinin Siberyası. Bu değişikliklerin 1 Ocak 2019 itibariyle geçerli olmasını ve tüm bunları yazıya dökmelerini istemiş. Ancak ve ancak o zaman içinde fotoğrafların olduğu belleği verecekmiş."

"Klerke daha fazla fotoğraf olmadığından nasıl emin olabilirdi ki?"

Billy omuz silkti. "Belki de vardı. Her hâlükârda başka ne yapabilirdi ki? Patrick en azından bu fotoğraflar çıkarsa CEO kim olursa olsun şirket hisselerinin dibe vuracağını bilecek kadar zeki olmalı."

Alice bunun üzerine düşünüp, "Dehşet dengesi gibi. Bir bakıma," dedi.

"Sanırım. Nick'ten öğrendiğime göre Klerke kabul etmiş, avukatı emekli olma ve şirketi büyük oğluna bırakma niyetini duyuran bir mektup hazırladığında ve bu mektup yönetim kurulu tutanağında yayımlandığında Patrick belleği babasına vermiş. Klerke de onu yok etmiş. Patrick babasının Nick Majarian'a gidip onu öldürecek birini tutacağını hiç tahmin edememiş. Hayal gücüne o kadarı sığmamış."

"Ağustosböceği ile karınca değil. Daha çok Shakespeare oyunu gibi. Kanlı olanlardan biri."

"Patrick öldüğü için Klerke emekliye ayrıldığında –sağlığına bakılırsa bu uzun sürmez– yerine Devin geçecek."

Bir tesise girdi, Mitsubishi'ye yakıt almak gerekiyordu ve boğazı kurumuştu, soğuk bir şeyler içmek istiyordu. O ödemeyi yaparken Alice raflara baktı ve tuvalete girdi. Arabaya geri döndüğünde ağlıyordu.

"Özür dilerim." Satın aldıkları küçük beyaz bir poşetteydi. Bir paket peçete çıkarıp burnunu sildi ve gülümsemeye çalıştı. "Tuvaletteyken Wendover'da Ramada Inn'de rezervasyon yaptırdım bize. Güzel bir yermiş."

"İyi. Özür dilemene de gerek yok."

"O korkunç adamı ve çocuğu düşünüp duruyorum. Ölmeyi hak ediyor."

Billy, *Plan da bu,* diye düşündü.

4

O anlatmayı bitirdiğinde –yine Nick'ten öğrendiklerine Dağlık Burun'dan dönerken kendi yaptığı çıkarımları katarak anlatmıştı– otobandaki arabalardan bazıları artık farlarını yakmıştı.

"Klerke, Nick'e bu işi için en iyi adamı istediğini söylemiş, bu işi yapıp tertemiz içinden çıkacak ve sonrasında da bundan bahsetmeyecek bir adam. Nick birini tanıdığını söylemiş..."

"Seni mi?"

"Başta beni düşündüğünü ama bu konuda Bucky'ye hiç gitmediğini söyledi. Bunu yapmayacağıma bayağı emin olduğunu, çünkü Patrick Klerke'ün belki de benim ahlak ilkelerime uygun düşecek kadar kötü biri olmadığını söyledi. Sıradan bir temizlik işi olarak Allen'a yaptırmış."

"Böyle mi dedi? *Temizlik*?"

"Evet. Seksen bin dolara anlaşmışlar, yirmi bin öncesinde, kalanı sonra. Aslında bana vaat edilen ödeme yöntemiyle aynı, daha küçük ölçekte bu tabii."

Alice başını sallıyordu. "Allen'ın bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu bilmesini istemedi. İşin içinde ne kadar para olduğunu."

"Tabii. Nick buna takılmadı çünkü Allen benim her zaman taklidini yaptığım gibi biri, sorunları boru anahtarı ve bilgisayarla değil de silahla çözen sıradan bir tamirci. Allen'a Patrick'in binasının fotoğraflarını, dairenin fotoğraflarını, çalışan girişi şifresini, iş bittikten sonra arabasını, işi hızlı ve temiz yapması için gereken her şeyi vermiş." Billy duraksadı. "Nick bana bunları anlatmadı ama onunla daha önce çalıştım. Süreci biliyorum. Allen'a nedenini söylemedi ve Allen da sormadı."

"Ama Patrick'e sordu değil mi? Onu öldürmeden önce."

Billy bunu düşündü. "Olabilir ama Joel Allen gibi birinin yapacağı şey değil pek. Sadece işi yapma ihtimali daha yüksek. Konuşmadan, nişan al, ateş."

"Belki de Patrick ona bir şey karşılığında belleği önermiş..." Alice durdu. "Ama bunu yapamazdı değil mi? Bellek onda değildi. Atandığı kurula açıklandıktan sonra bu işten başarıyla çıktığını sanıyordu."

"Nick ne olduğunu bilmiyor ve Allen da bize Roger Klerke ve Tijuana'daki çocuk hakkındaki bilgileri nereden öğrendiğini anlatamaz ama benim bir fikrim var. Allen'a bunu bir hırsızlık olayı gibi göstermesi söylenmiştir, belki de Patrick'le Los Angeles uyuşturucu ortamında tanışan bağımlı bir arkadaşının yapacağı bir hırsızlık. Bulduğu her türlü para ve mücevheri almasını söylemişlerdir. Takıları, saatleri, altın zincirleri ve bu tip şeyleri atması gerekir ama parayı bonus olarak alabilir. O da Patrick'i öldürdükten sonra evi aramış ve Patrick'in sakladığı fotoğrafı, belki fotoğrafları bulmuş olabilir. En azından... Yaptığı şeyi yaparken babasının yüzünün açıkça göründüğü bir fotoğrafı. Mantıklı geliyor mu?"

Alice başını öyle bir salladı ki saçları savruldu. "Kesin tam böyle olmuştur. Fotoğraf ya da fotoğraflar kasada olsa bile Allen'a geri kalan bilgilerle beraber kasanın şifresi de verilmiş olabilir. Fotoğraftaki adamı tanıyabilir mi peki?"

Joel Allen hakkında bildiklerine dayanarak Billy onun WWE ekonomi kanalını izleyen ya da Bloomberg haberlerini okuyan biri olduğunu sanmıyordu. "Muhtemelen başta tanımamıştır ama kim olduğunu bulması uzun sürmemiştir. Birkaç Google araması aynı zamanda pedofil olan bir milyonerin oğlunu öldürdüğünü anlamasını sağlamıştır."

Alice'in bakışları azimliydi. Kendini fena kaptırmıştı. Billy bir kez daha Red Bluff'taki dandik bir işletme fakültesinin onun potansiyelini boşa harcayacağını düşündü. Hele güzellik okulu? Unut gitsin.

"Yani bu kiralık katilin, suikastçının, *temizlikçinin* elinde para edecek iki şey vardı: Oğlunu öldürtmek için para veren kişi büyük ihtimalle babası ve bu baba aynı zamanda bir çocuğa tecavüz etmiş. Çünkü 'sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istemiş.'" Bunu söylerken gözlerinin ışığı azaldı.

"Bildiklerini paraya çevirmeye çalıştığını sanmıyorum, gerçi bir noktada bunu yapabilirmiş. Roger Klerke kadar zengin ve güçlü birine şantaj yapmanın çok büyük bir risk olduğunu bili-

yordur. Bence bunu gizli bir koz olarak sakladı. Bu kozu da sonunda para için değil, kendi salaklığından oynamak zorunda kaldı."

Çifte salaklık, diye düşündü Billy, *kadın yazarı da sayarsan.*

"Sanki yakalanmak istemiş," dedi Alice. "Tekrar tekrar cinayet işleyen bazı kişiler bunu yapıyor." Dediğini geri aldı, Billy'nin bileğini tuttu. "Ahlaki değerleri olmayanlar yani."

Böyle mi tanımlıyorsun, diye düşündü Billy.

"Allen'ın yakalanmak istediğini sanmıyorum. Hem o fotoğrafı o kadar değerli bir mal haline getirenin ne olduğunu çözebildiyse o kadar da salak değildi herhalde."

"O kadar salak değilse neden bir adamı poker yüzünden öldürsün? Ve LA'de o kadına saldırsın?"

Eh, diye düşündü Billy, *Allen pokerdeki adamın hile yaptığına inanıyordu. Kadın yazar da ona biber gazı sıktı.* Ama bunların ikisi de Alice'in sorusunun özüne cevap vermiyordu.

"Benim tahminimce saf kibirden. Akşam yemeğinden önce bir yerlerde durmak ister misin?"

Alice başını iki yana salladı. "Doğrudan oraya gidelim, vardığımızda yiyelim. Geri kalanı da dinlemek istiyorum."

5

Genel olarak tahmin yürüterek ilerleseler de Billy bu kısımdan daha emindi. Allen LA'de saldırı ve tecavüz girişiminden tutuklandıktan sonra doğuda, Red Bluff'ta neredeyse anında cinayet ve cinayet girişimiyle arasındaki bağın kurulacağını tahmin etmiş olmalıydı. Adliye nezarethanesinde canlı bir telefon ticareti vardı, çoğu kullan at telefonlardı. Allen bu telefonlardan birini alıp Nick'i aramış ve Red Bluff'a geri dönüp idam cezasının olduğu bir eyalette cinayetten mahkemeye çıkmak zorunda kalırsa baş harfleri RK olan çok zengin bir adamın ömrünün geri kalanı-

nı muhtemelen hapishanede geçireceğini ve Harvey Weinstein'ın tacizine uğrayacağını söylemiş olabilirdi. Ve LA hapishanesinde Allen'ın başına bir şey gelirse RK buna çok ama çok pişman olacaktı.

"Nick Roger, Klerke'le iletişime geçti. Klerke –büyük ihtimalle bir aracı üzerinden– suçlu iadesiyle savaşmak için pahalı bir avukat tuttu. Nick ve Klerke o adada bir kez daha buluştular ve muhtemel senaryoları değerlendirdiler. Tahminimce pahalı adli yetenek de telefonun ucundaydı. Öyleyse onlara Nick'in muhtemelen çoktan bildiklerini anlatmış, suçlu iade sürecini bayağı bir süre uzatabileceğini ama sonunda Allen'ı bir uçağa koyup mahkemeye çıkmak üzere göndereceklerini söylemiştir. Çünkü birinci dereceden cinayet ağır saldırıdan daha büyük bir suç."

"Majarian da seni o zaman tuttu."

"O sıralar, evet. Beni sonunda atışı yapacağım yere yerleştiriyordu. O dönem Allen saldırıya uğradığı için genel hücre bölümünden çıkarılmıştı. Bir çeşit düzenlemeyle sanırım. Belki onun fikridir ama muhtemelen avukattan çıkmıştır. Her hâlükârda suçlu iade savaşı sürerken kendine özel kalacak yeri vardı. Pahalı avukatla düzenli olarak görüştü, avukat ona her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Ya da doğuya döndüğünde her şeyin kontrol altında olacağını. Ya yepyeni bir kimlikle bir kaçış ayarlanacaktı ya da bazı çarklar yağlanacak, bazı şahitlere rüşvet verilecek, bazı önemli deliller kaybolacak ve Allen oradan kendi kimliğiyle özgür bir adam olarak çıkacaktı."

"Ve bundan şüphe etmesi için bir neden yoktu."

Billy başını iki yana salladı. "Allen gibi adamlar her şeyden şüphe eder. Ama başka seçeneği yoktu."

"Peki ya fotoğraf? Ya da fotoğraflar? Kozu?"

"Bence hem Nick hem de Klerke suçlu iadesi savaşı boyunca insanlara bu fotoğrafları aratmıştır. Suçlu iadesi meselesinin sürmesinin *nedenlerinden* biri buydu. Bence sonunda onu ya da onları buldular da. Kesin olarak bildiğim tek şey hiçbir polisin ortaya çıkıp Roger Klerke'ü tutuklamadığı."

"Belki biz onlardan önce davranırız," dedi Alice.

Billy biz demesinden nefret ediyordu ama onu düzeltmedi. Henüz çok belirsiz bir planı vardı, planı biraz daha netleştiğinde belki Alice'i hiç karıştırmayabilirdi. Bucky'nin dediklerini hatırladı: *Sana âşık ve ona izin verdiğin müddetçe peşinden gelecek, bunu yapmasına izin verirsen onu mahvedeceksin.*

6

"Ooo, bak, saray burası!" dedi Alice o pazar gecesi dokuzu çeyrek geçe Wendover Ramada Inn'e girdiklerinde. "Yani son üç motelle karşılaştırınca."

Bitişik odaları hiç de saray havası taşımıyordu ama güzellerdi ve koridordaki halı da yakın zamanda süpürülmüş gibiydi.

"Uyuyabilecek misin?" diye sordu Alice.

"Evet." Billy bundan o kadar da emin değildi.

Alice gözlerini onunkilere dikmişti. "İstersen seninle uyuyabilirim."

Billy, Roger Klerke'ün gençlere –en az bir hastalıklı sefer de çok küçük birine– olan merakını düşündü ve başını iki yana salladı. "Çok nazik bir teklif, çok teşekkür ederim ama yapmasak daha iyi olur."

"Emin misin?"

Hâlâ doğrudan ona bakıyordu, aklını çeliyor muydu? Tabii ki.

"Teşekkürler Alice ama hayır. *Sen* uyuyabilecek misin?"

"Yarın Bucky'nin evine dönmüş olur muyuz?"

"Olmalıyız."

"O zaman uyuyabilirim. Onu seviyorum. O, bilirsin, güvenilir."

Billy onun Elmer "Bucky" Hanson'ın yıllar içinde dahil olduğu anlaşmaların yarısını bile öğrense böyle hissedeceğinden şüpheliydi ama neyi kastettiğini biliyor ve haklı olduğunu düşünüyordu. O ve Bucky bağ kurmuşlardı.

"İyi geceler." Billy onu ilk kez öptü, dudağının kenarından.

"İyi geceler. Ah, şunu al." Ona beyaz poşeti uzattı. "Bebe yağı ve ıslak mendil. Brozlaştırıcıyı elinden geldiğince temizle, sonra duşa gir. Hepsini çıkaramazsın ama çoğu çıkar." Kapıya gidip anahtarını kullandı, sonra arkasını döndü. "Güzel bir bahşiş bırak çünkü büyük bir kısmı da çarşafa bulaşarak çıkacak."

"Tamam." Billy bunu kendisi düşünemezdi, gerçi muhtemelen yarın yatağa baktığında aklına gelirdi.

Alice içeri girmek üzereydi, sonra dönüp omzunun üzerinden Billy'ye baktı. Yüzü ciddi ama sakindi. "Seni seviyorum."

Billy yalan söylemeyi düşünmedi bile. Ona kendisinin de onu sevdiğini söyledi, sonra kendi odasına girdi.

7

Nick'i aradı. Cevap vereceğinden emin değildi ama Nick telefonu açtı.

"Kimsiniz?" dedi. Sonra cevap beklemeden ekledi: "Sen misin?"

"Benim. İşleri yoluna koyuyor musun?"

"Yarın yoluna girmiş olacak."

"Zorunda kalmadıkça kimsenin canını almadım."

Sadece nefes sesinin geldiği uzun bir duraksama oldu. Sonra Nick, "Biliyorum," dedi.

"Frank nasıl?"

"Hastanede. Annesi özel doktorumu aramış. Doktor Rivers özel bir ambulans gönderdi. Annesi de onunla gitti."

"Zorlu bir kadın."

"Marge mı?" Nick küçük bir kahkaha attı. "Tahmin bile edemezsin."

Bence edebilirim, diye düşündü Billy. O Glock'la Frank'in değil de onun başına vursam silah muhtemelen olduğu gibi geri sekerdi.

"Şişman dostumuz hâlâ yaşayanlar âleminde mi?"

"Bir saat önce arayıp olanları ona anlattığımda öyleydi. Seni zamanında daha ciddiye almam gerektiğini söyledi. Ben de dört sağlam adamın –üstüne Marge'ın– bayağı ciddi bir hazırlık olduğunu düşündüğümü söyledim. Neden sordun?"

"Vegas'a geldiğinde Bay K için kız ayarladı mı? Bu ona devredeceğin bir işe benziyor."

"Düşündüğümden çok daha zekisin," dedi Nick kendi kendine konuşur gibi. "*Herkesin* düşündüğünden daha zekisin. Belki Domuz dışında."

"Ayarladı mı, ayarlamadı mı?"

"Eh, evet. Ayarladı gibi. Domuz, K'nin geleceğini öğrenince Judy Blatner'la görüşürdü. Onun fotoğraflı listesine bakıp K'in hoşuna gidebilecek birini ararlardı. On, on iki yıl önce iki kişi isterdi ama güçten düştü. Beyefendi diyebileceğin biri değil ama sarışınları tercih ediyor."

"Ve genç olmaları gerekiyor."

"Eh, tabii," dedi Nick. "Ama Vegas'ta görüştüğü kızların hiçbiri on sekizin altında değildi. Judy uzun süredir bu işin içinde ve yasal bir eskort hizmeti veriyor. Yani kızların seks için olduğunu söyleyemez ama söylemesine de gerek yok zaten. Herkes biliyor. Hapishane bileti dedikleri reşit olmayan kızlardan uzak duruyor. Zehir gibi, ki öyle zaten."

O gıdılı tipsizin Alice'in yaşında bir kızla olduğunu düşünmek bile Billy'nin midesini bulandırıyordu. "Hapishane bileti istediğinde yurtdışına gidiyor."

"Doğru."

"Şişmanın numarasını istiyorum. Bana verir misin?"

"Bay K'nin peşinde misin?"

Öyleydi ama kullan at telefon kullanmasına ve Nick'in kişisel telefonunu tertemiz tuttuğuna inanmasına rağmen bunu söylemeyecekti. Sadece Giorgio'nun telefonunu alma isteğini tekrarladı. Nick ona numarayı verdi.

"Benimle konuşur mu?"

"Ben söylersem konuşur. İş konuşacağını söylersem telefonu açar. Onu yaşam biçimini değiştirmeye zorlayacak bir şey yapması gerekmese bu işe asla girmezdi. Birini suçlayacaksan beni suçla. Doktorlar bana yeni bir ciğer versin diye doksan kilo vermek zorunda kalan ben değilim. Sana dediğim gibi, para aklımı başımdan aldı."

Billy bunun Nick'in en dürüst itirafı olduğunu düşünüyordu. "Ona iş konuşacağımı söyle. Joel Allen konusunda köprünün altından çok sular aktı."

"Ona ne zaman arayacağını söyleyeyim?"

"Bu gece değil, belki bir süre aramam. Nakil ne zamana planlandı?"

"Planlanmadı ve en az aralık ayına dek planlanmayacak. Domuzun o zamana dek bir sürü protein içeceği içmesi ve bir sürü lahana yemesi gerekiyor."

"Tamam." Billy telefon numarasını Dalton Smith cüzdanına, Dalton Smith kredi kartlarının arkasına koydu. "Kendine iyi bak Nick."

"Dur."

Billy durdu, Nick'in başka ne diyeceğini merak ediyordu.

"Konu K'nin sana bir buçuk milyonu ödemek istememesi değildi hiçbir zaman. Onun için cep harçlığı bu. Konu iş bitince senin öldürülmeni istemesiydi. Allen'la yaptığı hatayı bir daha tekrarlamayacağını söyledi. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet." Nick de bu teklifi kabul etmişti. Billy bunu da anlıyordu.

"Edward Woodley adın hâlâ duruyor mu? Barbados'taki hesap?"

"Evet." Gerçi 2014 veya 2015'ten beri küçük ödemeler alma ve para çekme dışında aktif değildi.

"Yarın kontrol et. Neyse ki Mark Abromowitz'i öldürmedin. Harika değil, sağlam da değil ama Domuz gittiğinden beri ya-

nımda bir tek o var. Şu anda güvenli bir şekilde gönderebileceğim para üç yüz bin dolar ama daha fazlası elime geçince devamını göndereceğim. Sonunda bir buçuk milyonun elinde olacak."

Hayatında bir kez olsun onurlu davran, demişti Billy, Nick'e hayatını geri verirken ve adam cidden elinden geleni yapıyordu, bildiği tek yöntemle. Parayla.

"Teşekkür etmeyeceksin ve teşekkür etmeni de istemiyorum," dedi Nick. "Sen iyi bir elemansın Billy. Görevini yerine getirdin."

Billy veda etmeden Aramayı Sonlandır'a bastı.

8

Billy ıslak mendil ve bebe yağıyla elinden geldiğince temizlendi, sonra üzerinden akan kahverengi sular berraklaşıncaya dek duş aldı. Buna rağmen kurulanmak için kullandığı iki banyo havlusuna da boya bulaştırdı.

Alice ona uyuyup uyuyamayacağını sormuştu ve o da evet demişti ama uzun bir süre uyuyamadı. Dağlık Burun'da geçirdiği zaman –muhtemelen bir saat, hatta belki daha azdı ama ona beş saatmiş gibi geliyordu– aklında dolaşıp duruyordu. Özellikle de Edison'ı haklamaya gidişi. Uçan tahta parçaları. Boşalan sifon.

Dört sağlam adamın, bayağı ciddi bir hazırlık olduğunu düşündüğümü söyledim, demişti Nick ama kapıdaki güvenlik Sal, Mossie'sini omzundan indirecek zamanı bile bulamamıştı, Frank arkasını dönememişti ve Reggie'nin üstünde silah yoktu, bunun yerine patronun gizlediği silahı almaya çalışmıştı. Sadece Dana Edison ciddiydi, silahını tuvalete bile götürmüştü. Bir de Marge tabii ki. Çok ciddiydi ve onun numarasını neredeyse anında anlamıştı.

Görevliye iyi bir bahşiş bırak, diye düşündü. *Yirmilik bırak.*

Yan döndü, tam uykuya dalmak üzereydi ki aklına hiç hoşuna gitmeyen bir şey geldi ve tekrar sırtüstüne yuvarlanıp yukarı,

karanlığa baktı. Hayır, bu hiç hoşuna gitmemişti. Shan'in çizdiği Flamingo Freddy –namı diğer Flamingo Dave– eski kamyonetin ön tarafında bantlı kalmıştı. Onu alacak zamanı vardı ama aklının ucundan bile geçmemişti bu. O sırada tek istediği oradan siktir olup gitmekti.

Unut gitsin, dedi kendi kendine. *Hiçbir önemi yok.*

Bu doğru olabilirdi ama bir faydası olmadı. Çünkü o Felluce'deki bebek ayakkabısı gibi pembeydi, ama bu artık geçmişte kalmıştı. Oyun Evi'nde tuzağa düşürüldüklerinde yanında olmayan ayakkabı gibi. Bir uğurlu eşyasını daha kaybetmişti. Kendine bunun batıl inançtan başka bir şey olmadığını söyleyebilirdi, insanların Sidewinder'da yanan o eski otelde hayaletler olduğuna inanması gibi, ama yine de canını sıkmıştı. Her şey bir yana, o resim onun için sevgiyle yapılmıştı.

Uyu artık pislik, diye düşündü Billy.

Sonunda uyudu ama sabahın bir köründe, ağzı kuru, ellerini sımsıkı yumruk yapmış halde uyandı. Rüya o kadar gerçek gibiydi ki başta Ramada Inn'de mi yoksa Gerard Kulesi'ndeki ofisinde mi olduğuna emin olamadı. Hikâyesinin üzerinde çalışıyordu, ilk günler olmalıydı çünkü hâlâ *mal modunda* yazıyordu. Kapı çalındı. Billy kapıyı açtı, Ken Hoff'u ya da Phil Stanhope'u ama büyük ihtimalle Hoff'u görmeyi bekliyordu. Ama gelen ikisi de değildi. Marge'dı, Billy Dağlık Burun'un girişine yaklaştığında üzerinde olan büyük mavi elbiseyi giymişti. Ama başına *sombrero* yerine Vegas Golden Knights kepi takmış, saçlarını iyice bastırmıştı ve elinde küçük bir kürek yerine Sal'in Mossberg'ü vardı.

"Flamingoyu unuttun, seni yavşak herif," dedi Marge ve tüfeği kaldırdı. Namlu Eisenhower Tüneli'nin girişi kadar büyük görünüyordu.

O ateş edemeden rüyadan uyandım, diye düşündü Billy banyoya doğru yürürken. İşerken Rudy Bell'i, namı diğer Taco Bell'i düşündü. Kötü rüyalar Irak'ta sık sık karşılaşılan bir durumdu,

özellikle de Felluce savaşları sırasında ve Taco bir kâbusta ölürsen ranzanda da gerçekten ölebileceğine inanıyordu (ya da buna inandığını söylüyordu).

"Korkudan ölmek abi," demişti Taco. "Ölmek için ne ilginç bir yol değil mi?"

Ama bu rüyadan o tetiği çekmeden önce çıkmayı başardım, diye düşündü Billy güçlükle tekrar yatağa yürürken. Ne kadın ama. Sağlam adam Dana Edison süslü küçük erkek topuzuyla onun yanında köşe başı serserisi kalır.

Oda soğuktu ama ısıtıcıyı açmakla uğraşmadı çünkü muhtemelen takırtılar çıkaracaktı, motel kaloriferleri *hep* takırdardı. Battaniyelerin altına sokuldu ve neredeyse anında uykuya daldı. Başka rüya görmedi.

9

Alice tercihini oturup kahvaltı etmektense yol üstü bir yerden yumurtalı sandviç almaktan yana kullandı çünkü bir an önce yola çıkmak istiyordu. "Yeniden dağları görmek istiyorum. Dağları gerçekten sevdim, yüksekliğe alışana dek zar zor nefes alsam bile."

Billy gülümsedi ve, "Tamam, hadi gidelim," dedi.

Kısa süre sonra Colorado sınırını geçtiler, Billy bilgisayarının uzun süredir ilk defa tek bir ding dong sesiyle çaldığını duydu, bu sesi en son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu. Belki yıllar olmuştu. Bir sonraki sapakta kenara çekti, bilgisayarı arka koltuktan aldı ve açtı. Ding dong sahte hesaplarından birine e-posta geldiği anlamına geliyordu. Bu seferki woodyed667@gmail.com'a gelmişti. Mesajı gönderen Travertine Enterprises'dı. Adını hiç duymadığı bir yerdi ama arkasında kimin olduğundan şüphesi yoktu. İki kez tıklayıp okudu.

"Ne?" diye sordu Alice.

Billy gösterdi. Travertine Enterprises, Edward Woodley'nin Barbados'taki Royal Bank hesabına üç yüz bin dolar göndermişti. Tek not "hizmet karşılığı"ydı.

"Bu sandığım kişiden mi geldi?" diye sordu Alice.

"Ona şüphe yok," dedi Billy. Yeniden yola koyuldular. Güzel bir gündü.

10

Bucky'nin evine öğleden sonra beş civarı vardılar. Billy varmadan önce Rifle'dan aramış, tahmini varış saatlerini söylemiş ve yeni arabalarını haber vermişti, Bucky kapının önünde durmuş onları bekliyordu. Kot ve polar hırka giymişti, New York'ta yaşayan ve çalışan adamla alakası yoktu. *Belki burada kendisinin daha iyi bir haline dönüşüyordur,* diye düşündü Billy. Alice'e karşı öyle olduğunu biliyordu.

Alice daha Billy duramadan arabadan atladı. Bucky kollarını iki yana açıp, "Selam balım!" diye bağırdı. Alice onun kollarına koştu ve Bucky ona sarılırken güldü.

Şuna da bak, diye düşündü Billy. *Şu olanlara bir bak.*

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

1

Bucky'yle beraber dağ evinde, mevsim başındaki bir kar fırtınası (bir gün süren) yüzünden içerde mahsur kalacak kadar uzun süre kaldılar. Fırtınanın şiddeti Alice'i aynı anda hem büyülüyor hem eğlendiriyor hem de dehşete düşürüyordu. Evet, demişti, Rhode Island'da kar görmüştü, hem de çok fazla ama hiç başını aşan böyle bir kar görmemişti. Kar durduğunda o ve Bucky dışarı çıkıp arka bahçede kar melekleri yaptılar. Sürüp giden ricaların ardından kiralık katil de onlara katıldı. İki gün sonra sıcaklık yine on beş derecelere çıkmıştı ve kar eriyordu. Orman kuş sesleriyle ve eriyen suyun sesiyle doluydu.

Billy bu kadar uzun kalma niyetinde değildi. Bu Alice'in işiydi. Ona hikâyesini bitirmesi gerektiğini söylüyordu. Sözleri bir şeydi. Bunları söylerken sesindeki o sakin ikna etme tonu başka bir şeydi, daha ikna ediciydi. Artık geri dönmek için çok geç, demişti ve Billy bunun üzerine biraz düşündükten sonra onun haklı olduğuna karar verdi.

Oyun Evi'ni ve orada olanları yazdığı küçük ahşap kulübede elektrik yoktu, bu yüzden içerisini yazabileceği kadar ısıtacak, şarjlı bir ısıtıcı getirdi. En azından montu üstündeyken üşümezdi. Biri o çit bitkisi hayvanları resmini geri asmıştı ve Billy aslanların şimdi birbirine daha yakın olduğuna, gözlerinin daha kırmızı olduğuna yemin edebilirdi. Çitten boğa şimdi arkalarında değil aralarındaydı.

Önceden de böyleydi, diye üsteledi Billy. *Öyle olmalı çünkü resimler değişmez.*

Bu doğruydu, mantığın işlediği bir dünyada doğru olmak *zorundaydı* ama resimden hâlâ hoşlanmıyordu. Resmi (yeniden) indirip (yeniden) yüzünü duvara çevirdi. Hikâye dosyasını açtı ve kaldığı yere indi. Başta yavaş çalışıyordu, o resmin sihirli bir biçimde yeniden duvara asılmasını beklermiş gibi o köşeye bakıyordu. Böyle bir şey olmadı, yarım saat kadar sonra baktığı tek şey ekrandaki kelimelerdi. Hafıza kapısı açıldı ve o içeri girdi. Ekimin büyük kısmı boyunca günlerini o kapının diğer tarafında geçirdi, büyük kar fırtınası gününde bile Bucky'den ödünç aldığı bir çift botla ağır ağır kulübeye çıktı.

Çöldeki hizmetinin geri kalanını yazdı, nasıl –kelimenin tam anlamıyla son anda– yeniden askere gitmemeye karar verdiğini yazdı. Kimsenin tüfek ve bomba endişesi taşımadığı, kimsenin arabanın motoru geri tepince irkilip elleriyle başını kapatmadığı Amerika'ya dönmenin yarattığı kültür şokunu yazdı. Sanki Irak'taki savaş yoktu ve arkadaşlarının uğruna öldüğü şey hiç önemli değildi. İlk işini, kadınları dövmeyi seven Jerseyli adamın suikastını yazdı. Bucky'yle tanışmasını ve sonraki tüm işleri yazdı. Kendini olduğundan daha iyi göstermedi ve kendini aklayamayacak kadar hızlı yazdı ama büyük kısmında bunu yine de yaptı. Kar eridiğinde ormanın içinden aşağı akan su gibi ortaya çıkmıştı.

Bucky ve Alice arasında sağlam bir bağ oluştuğunun az biraz farkındaydı. Alice için erken yaşta kaybettiği babasının yerine koyacak birini bulmak gibi bir his olduğunu düşünüyordu. Bucky içinse Alice onun asla sahip olamadığı kızıydı. Billy onların arasında en ufak bir cinsel gerilim sezmiyordu ve buna şaşırmıyordu. Bucky'yi yanında bir kadınla görmemişti hiç, –tamam– Bucky'yle o kadar sık yüz yüze görüşmemişlerdi ama adam beraberlerken kadınlardan çok nadir bahsediyordu. Billy, Bucky Hanson'ın iki evliliğine rağmen gey olabileceğini düşünüyordu. Zaten bildiği ve önem verdiği tek şey Alice'in mutlu olmasıydı.

Ama o ekim ayında önceliği Alice'in mutluluğu değildi. Önceliği hikâyesiydi ve hikâyesi artık bir kitaptı. Buna şüphe yoktu. Kimsenin (belki Alice Maxwell dışında kimsenin) bunu okumayacağını bilmek Billy'nin hevesini birazcık bile kırmıyordu. Önemli olan bunu yapmaktı, Alice bu konuda haklıydı.

Cadılar Bayramı'ndan bir hafta kadar önce, güneşli, ışıl ışıl, iç kesimlere doğru kuvvetli rüzgârların estiği bir günde, Billy o ve Alice'in (adını Katherine'e çevirmişti) Bucky'nin (adını Hal'e çevirmişti) kulübesine varışlarını, Bucky'nin kollarını iki yana açışını –*Selam balım!* – ve Alice'in onun kollarına koşuşunu yazdı. *Durmak için gayet güzel bir yer,* diye düşündü.

Kopyasını belleğe kaydetti ve bilgisayarını kapattı, ısıtıcıyı kapatmaya gitti ve olduğu yerde kalakaldı. Çit hayvanlarının resmi yeniden kulübenin iç köşesindeki duvara asılmıştı ve aslanlar birbirine daha da yakındı. Billy buna yemin edebilirdi. O gece, akşam yemeği sırasında, Bucky'ye resmi geri asıp asmadığını sordu. Bucky asmadığını söyledi.

Billy, Alice'e baktı. "Ben neden bahsettiğini bile bilmiyorum," dedi Alice.

Billy resmin nereden geldiğini sordu. Bucky omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama sanırım o çit hayvanları eski Overlook'un önündeymiş. Yanan otelin. Bu yeri satın aldığımda resmin kulübede olduğuna bayağı eminim. Buradayken oraya pek sık gitmiyorum. Oraya yazlık diyorum ama hep soğuk geliyor, yazın bile."

Billy de aynı şeyi fark etmişti, gerçi o bunu mevsime bağlamıştı. Yine de orada çok iyi iş çıkarmış, neredeyse yüz sayfa yazmıştı. Ürkünç resim olsun olmasın. *Belki de ürpertici bir hikâyeye ürpertici bir yazı odası gerekiyordur,* diye düşündü. Tüm süreç onun için zaten bir gizem olduğundan bu gayet iyi bir açıklamaydı.

Alice tatlı olarak şeftalili pasta yapmıştı. Pastayı masaya getirirken, "Kitabı bitirdin mi Billy?" diye sordu.

Billy ağzını bitirdim demek için açtı, sonra fikrini değiştirdi. "Neredeyse. Havada kalan ve toparlamam gereken birkaç yer var."

2

Ertesi gün hava soğuktu ama Billy ahşap kulübeye vardığında ısıtıcıyı açmadı ve resmi de aşağı indirmedi. Bucky'nin sözde yazlığının hayaletli olduğuna karar vermişti. Önceden böyle şeylere hiç inanmazdı ama artık inanıyordu. Sorun resim değildi ya da sadece resim değildi. Lanetli bir yıl olmuştu.

Odadaki tek sandalyeye oturup düşündü. Alice'i önündeki olaylarda –işinin son kısmında– kullanmak istemiyordu ama tuhaf atmosferiyle bu soğuk odada bunu yapmak zorunda olduğunu görüyordu. Başka bir şey daha görüyordu. Alice bunu isteyecekti çünkü Roger Klerke sadece kötü bir adam değildi, Billy'nin öldürmek için tutulduğu açık ara en kötü adamdı. Bu sefer kendi kendini tutmasının bir önemi yoktu.

O korkunç adamı ve çocuğu düşünüp duruyorum, demişti Alice. *O adam ölmeyi hak ediyor.*

Tripp Donovan'ın ölmesini istememişti, on yedi, on altı, hatta belki on beş yaşında kızlarla yetinse belki Klerke'ün ölmesini de istemezdi. Bir bedel ödemesini isterdi, evet, ama bu en büyük bedeli değil. Ancak Klerke onlarla yetinmemişti. Klerke *nasıl bir şey olduğunu* görmek istemişti.

Billy elleri dizlerinde, parmak uçları gittikçe uyuşurken, her bir nefes verişle havayı buğulandırarak oturdu. Shanice Ackerman kadar bir kızın Tijuana'daki o küçük eve götürüldüğünü hayal etti. Kızın rahat hissetmek için pelüş bir hayvan tuttuğunu hayal etti, muhtemelen pembe bir flamingo değil de bir ayıcık. Kızın koridordan gelen ağır ayak seslerini duyduğunu hayal etti. Bunları düşünmek istemiyordu ama düşündü. Belki de düşünmesi gerekiyordu. Belki de duvarında lanetli bir resim olan bu lanetli oda onun bunları düşünmesine yardımcı oluyordu.

Cüzdanını çıkarıp Giorgio'nun telefonunu yazdığı kâğıt parçasını buldu. Adama gerçekten ulaşma ihtimalinin düşük olduğunu bilerek onu aradı. Şişmanlar kampı hapishanesinde veya

havuzda ya da kalp krizinden ölmüş olabilirdi. Ama Giorgio telefonu ikinci çalışında açtı.

"Alo?"

"Merhaba Bay New Yorklu temsilci. Ben David Lockridge. Tahmin et ne oldu? Kitabımı bitirdim."

"Billy, Tanrım! Buna inanmayabilirsin ama hayatta olmana sevindim."

Sesi daha genç geliyor, diye düşündü Billy. *Ve daha güçlü.*

"Ben de hayatta olduğuma seviniyorum," dedi Billy.

"Sana böyle kazık atmak istemedim. Buna inanmak zorundasın. Ama ben..."

"Seçim yapman gerekiyordu ve yaptın," dedi Billy. "Güvendiğim birinden kazık yemek hoşuma gitti mi? Şimdi gidiyor mu? Hayır. Ama Nick'e köprünün altından çok sular aktığını söyledim ve bu konuda ciddiyim. Ama bana borçlusun ve senin borcunu ödeyecek kadar insan olduğunu umuyorum. Bilgiye ihtiyacım var."

Kısa bir duraksama oldu. Sonra, "Benim telefonum güvenli. Seninki?" dedi Giorgio.

"İyi."

"Bu konuda sana güveniyorum. Klerke'ten bahsediyoruz değil mi?"

"Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Artık Vegas'a gelmiyor, o yüzden Los Angeles veya New York'tadır. Öğrenebilirim. Onu izlemek o kadar zor değil."

"LA ve NYC'de ona kimin kız bulduğunu biliyor musun?"

"Emekli olmadan önce bunu Judy'yle yapıyordum." Billy, Giorgio'nun bunu söylerken rahatsızlık duyduğuna dair bir şey sezmedi.

"Judy Blatner? Nick onun hapishane biletlerine dokunmadığını söyledi."

"Dokunmaz. On sekiz yaş altı olmaz. Bu Klerke'e yetiyordu. Sonra daha gençleri istedi. Arardı. Mantı istediğini söylerdi. Şifre buydu."

Mantı, diye düşündü Billy. *Tanrım.*

"Judy böyle kızlar bulmayı kabul eden adamlar tanıyor. Klerke'le bazen ben ilgilenirdim. Bazen de Judy'nin kendisi."

"Judy, Tijuana'daki adamları da tanıyor mu?"

Giorgio telefonu güvenli olmasına rağmen sesini alçalttı. "Küçük kızdan bahsediyorsun. Bunun Judy'yle, Nick'le ya da benimle hiçbir ilgisi yok. Bu kartelin ayarladığı bir şeydi. Klerke'ün ricasıyla."

"Doğru mu anladım emin olalım. LA'deyse ve canı mantı isterse seni veya Judy'yi arıyordu, ikinizden biri onu oradan birileriyle iletişime geçiriyordunuz. Aslında bahsettiğimiz bir pezevenk." Billy aradığı kelimeyi bulmaya çalıştı. Mantıya benziyordu, bu da şaşırtıcı değildi. "Piliççi."

"Evet. Doğu kıyısında, Montauk Burnu'ndaki yerindeyse adamı New York'tan buluyor. Ben ayrıldığımdan beri Klerke kaç görüşme ayarlamıştır bilmiyorum."

Görüşme, diye düşündü Billy. "Danışma hizmeti alıyor mu?"

"Öyle de denebilir. Bunun için para ödüyor. Çok fazla para el değiştiriyor Billy."

Şimdi asıl sorunun zamanı gelmişti. "Judy *onu* hiç arıyor mu? Tam geçiş döneminde olan birini bulduysa mesela?"

"Zaman zaman oluyor, tabii. Noddle'ını doğrultmasının biraz daha zor olduğu bu yaşa erdiğinden beri daha da sık."

"Judy'yi arayıp elinde Klerke'ün hoşlanabileceği bir kız olduğunu, *gerçekten* özel biri olduğunu söylesen bunu iletir mi?"

Giorgio bunu düşünürken bir sessizlik oldu. Sonra, "İletir. Burnuna kötü kokular gelir –burnu hassastır– ama yine de yapar. TJ'de yaptıkları için o adamdan nefret ediyor, birinin onu mahvetmeye çalıştığını, hatta belki suikast düzenlediğini düşünse sevinç çığlığı atar. Ben de öyle hissediyorum," dedi.

Ama bu senin onunla iş yapmana engel olmadı, diye düşündü Billy. *Ya da Judy'nin.* "Tamam. Seni tekrar arayacağım."

"Burada olacağım. Gidecek bir yerim yok ve gitmek de istemiyorum. Başta nefret etmiştim ama artık seviyorum. Kontrolü sağladıklarında alkoliklerin ayık olmayı sevmesi gibi sanırım."

"Kaç kilo verdin?"

"Elli kilo," dedi Giorgio belki de haklı bir gururla. "Kırk daha vermem gerekiyor."

"Sesin iyi geliyor. O kadar hırıldamıyorsun. Belki kilo verirsen ameliyatsız atlatabilirsin."

"Hayır. Ciğerim gitmiş, geri gelmeyecek. Ameliyatı *feliz navidad*'dan* iki gün sonraya planladılar, o yüzden benimle işini o günden önce bitirsen iyi olur. Buradaki doktor o kadar dürüst ki bana acımasız geliyor. Sağ çıkma ihtimalimin altmışa kırk olduğunu söylüyor."

"Sana döneceğim." *Ama senin için dua etmeye zahmet etmeyeceğim*, diye düşündü Billy.

"Umarım o çocuk tecavüzcüsü sapığı yakalarsın."

Hizmetinde çalıştığın adamı, diye düşündü Billy yeniden.

Bunu söylemesine gerek kalmadı çünkü Giorgio onun yerine söyledi. "Evet, onun ağzından çıkanı yaptım. Ama çok para teklif etti ve ben yaşamak istedim."

"Anlaşıldı." *Ama cehennem seni bekliyor Georgie*, diye düşündü Billy. Öyle bir yer varsa muhtemelen seninle orada buluşuruz. Bir şeyler içeriz. Cehennem azabı mesela.

"Senin o aptal hallerinin göstermelik olduğunu hep tahmin ediyordum."

Billy, "Yakında konuşuruz," dedi.

"Çok bekleme yeter," dedi Giorgio.

* İsp. Mutlu Noeller. (ç.n.)

3

Aklındakileri Alice'e anlatmasının zamanı gelmişti ve Bucky de bu konuşmanın bir parçası olmayı hak ediyordu. Mutfak masasında kahve içerken anlattı. Bitirdiğinde Alice'e bu konuyu düşünmesini tavsiye etti. Alice buna gerek olmadığını, kabul ettiğini söyledi.

Bucky, Billy'ye, *Sonunda onu karanlık tarafa çektin*, diyen sitemkâr bir bakış attı ama bir şey demedi.

"Barlarda sana kimlik sorduklarını söylemiştin değil mi?" diye sordu Billy.

"Evet, ama sadece iki kez bara gittim. Seninle... Biliyorsun, tanışmadan sadece bir ay önce yirmi birime girdim."

"Sahte kimliğin olmadı mı hiç?"

"İşe yaramazmış ki," dedi Bucky. "Ona baksana."

İkisi de baktılar. Alice kızarıp bakışlarını aşağı indirdi.

"Sen kaç yaşında derdin?" diye sordu Billy, Bucky'ye. "Yani bilmesen?"

Bucky düşündü. "On sekiz. En fazla on dokuz. Yirmi yok."

Billy, Alice'e, "Kendini ne kadar genç *gösterebilirsin*? Gerçekten uğraşsan?" diye sordu.

Soru –hem yüzünün hem vücudunun– iki erkek tarafından incelendiğini unutturacak kadar Alice'in ilgisini çekti. Tabii ki ilgisini çekerdi. Yirmi bir yaşında şüphesiz kendini nasıl daha yaşlı, daha tecrübeli göstereceğini düşünmüştü ama daha genç göstermek? Bunu neden yapsındı ki?

"Göğüslerimi küçültmek için elastik bir bant kullanabilirim sanırım. Trans erkeklerin giydiklerinden." Yine kızardı. "O kadar büyük olmadıklarını biliyorum ama bantla neredeyse dümdüz görünürüm. Klerke'ün hoşuna giden de öylesi değil mi? Ve saçım..." Bir eliyle saçını tuttu. "Kesebilirim. Kısacık değil de küçük bir atkuyruğu yapabilecek gibi. Liseli bir kız gibi."

"Kıyafetler?"

"Bilmiyorum. Düşünmem lazım. Makyaj yok ya da çok yok. Belki pembe sakızlı parlatıcı..."

Billy, "On beşe inebilir misin sence?" diye sordu.

"Mümkün değil," dedi Bucky. "On yedi *belki*."

"On yediden daha iyisini yapabilirim," dedi Alice ayağa kalkıp. "Bir ayna lazım bana."

O gittiğinde Bucky masanın üzerinden eğilip çok alçak bir sesle konuştu. "Onu ölüme sürükleme."

"Böyle bir planım yok."

"Planlar ters gidebilir."

4

Ertesi gün Billy, Giorgio'yu yine ürpertici yazlık kulübeden aradı. Aslında Alice'i hiç kullanmak zorunda kalmayabileceğini fark etmişti. O bir keskin nişancıydı sonuçta, uzun mesafe onun uzmanlık alanıydı. Konuşurlarken gözünü resimden ayırmadı, çit hayvanlarının kımıldamasını bekliyordu içten içe. Kımıldamadılar.

Konuşmaya Giorgio'ya keskin nişancı becerilerini Roger Klerke konusunda kullanıp kullanamayacağını sorarak başladı.

"İmkânı yok. Montauk Burnu'ndaki yeri yüz altmış dönümlük bir arazide. Nick'in Nevada'daki yeri onun yanında gecekondu kalır."

Billy hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştı. "Şimdi de orada mı?"

"Orada. Arazisine bir Yunan tanrıçasının adını vermiş, Eos. *Post*'un magazin haberlerine bakılırsa Şükran Günü'ne dek orada kalacak, sonra da Gulfstream uçağını çağırtıp tatili geride kalan oğlu ve vârisiyle geçirmek için LaLa Land'e geri dönecek."

Lolafelluce, diye düşündü Billy.

"Yanında tayfası olacak mı?"

Giorgio kahkaha attı ve gülüşü bir hırıltıya dönüştü, belki de *yepyeni* bir adam olmamıştı henüz. "Nick gibi mi? Mümkün değil. Duyduğum kadarıyla Klerke'ün her odada bir televizyonu varmış, hepsi sessizdeymiş ve farklı kanalları gösteriyormuş. Onun tayfası *bu*."

"Güvenlik yok mu?" Billy buna inanamıyordu. Klerke Amerika'daki en zengin adamlardan biriydi.

"Arazide adam olmasından bahsediyorsun yani? Senin öldüğünü düşünüyorsa yoktur. Allen işi için ödemenin kimden geldiğine dair bir fikrinin olmadığını düşünüyor zaten."

"Nick'in evine sadece paramı almaya gittiğimi sanıyor."

"Evet. Eminim ihtiyacı olursa hemen arayabileceği bir güvenlik şirketi vardır, panik düğmesi de vardır muhtemelen ama yanında tam zamanlı duran tek kişi asistanı. William Petersen. *CSI*'daki adam gibi hani?"

Billy diziyi duymuş ama hiç izlememişti. "Petersen hem asistan hem de koruma mı?"

"Judo ve krav maga tarzı bir şeylere becerisi var mı bilmiyorum ama genç ve fit, silahlarla arasının iyi olduğunu varsayabilirsin. Ama mülk içinde belinde ya da omuz askısında silahla gezmiyordur."

Billy bu bilgiyi bir kenara yazdı. "Senden istediğim şu. Benim için bir şey gönder. Bunu yap ve ödeşmiş olalım."

"Bir dakika bekle... Tamam." İş ciddiyetine bürünmüştü şimdi. "İstediğin şeyi yapabilirsem yaparım. Yapamazsam da sana söylerim. Anlat bakalım."

Billy anlattı. Giorgio dinledi ve bir iki soru sordu ama Billy'nin önceden tahmin etmediği hiçbir sorun çıkarmadı.

"Gerçekten işe yarayabilir, yanında bu işe uygun olabilecek bir kız olduğunu varsayarsak tabii. Bana e-postayla birkaç fotoğraf göndermen gerek. İki düzine göndersen daha iyi olur aslında. Çoğu yüz fotoğrafı, birkaç tane de mütevazı giyimli boydan

fotoğraf. En genç görünenleri seçerim." Duraksadı. "Gerçek bir ergenden bahsetmiyoruz değil mi?"

"Hayır," dedi Billy. Sadece neredeyse ergen birinden bahsediyoruz, onun da tek cinsel deneyimi Rohypnol veya benzer bir uyuşturucuyla (neyse ki) bastırılmış bir kâbustan ibaret.

"İyi. Judy'nin New York'taki adamı Darren Byrne. Klerke daha önce onunla çalışmış, yani tabii ki o olamazsın ama onun kardeşi olabilirsin. Ya da kuzeni."

"Evet. Olabilirim." Pezevenklere yakışır bir şeylere ihtiyacı olacaktı galiba. "Klerke ondan geceyi orada geçirmesini bekleyecek mi?"

"Tanrım, hayır. Park edip bekleyeceksin. O işini yapacak –Viagra işe yararsa– sonra kız çıkıp tekrar arabaya binecek. Bir saat, en fazla iki."

O kadar uzun sürmeyecek, diye düşündü Billy. *Hem de hiç ve aldığı Viagra da boşuna gidecek.* "Tamam. Olduğumuz yerden doğuya gideceğiz..."

"Sen ve Bucky mi?"

"Ben ve kız. Montauk yakınlarında bir yere yerleştiğimizde..."

"Riverhead'i dene. Hyatt veya Hilton Garden Inn'i."

Formundan düşmemişsin, diye düşündü Billy. Giorgio'dan onlara rezervasyon yaptıracağını söylemesini bile bekliyordu.

"Yerleştiğimizde ararım."

"Tamam ama işe takıntının fotolarını göndermekle başla."

"Takıntı?"

"*Kız,* Billy. Doğru tarzda bir kız olmalı. Genç, evet ama aynı zamanda masum. Biraz yollu görünüyorsa unut gitsin."

"Anladım." Aklına başka bir şey geldi. "Frank Macintosh hakkında bir şey biliyor musun? Ayrıldığımda hayattaydı ama ona bayağı sert vurdum."

"Doktor Rivers onun durumunu dengeye soktu ama sonrasında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beyin kanaması geçirmiş,

Nick beraberinde kalp krizi de geçirmiş olabileceğini söyledi. Annesi onu Reno'ya götürdü. Uzun süre kalabileceği bir tesiste. Palyatif bakım deniyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Billy, gerçekten üzülmüştü.

"Margie yakınlarda bir daire tuttu. Bütün bunları Nick karşılıyor."

"Frank komada mı?"

"Öyle olsa daha iyi olabilirdi. Marge, Nick'e Frank'in çok uyuduğunu ama kendine geldiğinde anlaşılmaz sözlerle konuştuğunu anlatmiş. Nöbetler geçiriyor ve çok fazla çığlık atıyormuş."

Billy hiçbir şey demedi. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Giorgio biraz da hayranlıkla, "Ona *gerçekten* çok sert vurmuş olmalısın. Elvis binayı terk etti," dedi.

5

Billy, Bucky ve Alice, Boulder'a gittiler, Alice üç farklı alışveriş merkezini didik didik etti, Deb, Forever 21, Teen Beat gibi adları olan yerlerden alışveriş yaptı. Bütün tercihlerini Giorgio'nun (veya Judy Blatner'ın) Klerke'e göndereceği fotoğrafları çekecek olan Bucky'yle tartıştı. Billy genelde onların peşinde dolaşıp satış görevlilerinin bazılarından şüpheli bakışlar topladı. Alice hafif, kapitone bir parka, dört etek, iki gömlek, bir bluz ve üç elbise aldı. Elbiselerden birinin yakası kayık yakaydı, elbiseler içinde seksi sayılabilecek tek şey de buydu. Bucky spor ayakkabılardan yana çıkıp alçak topuklu ayakkabıları veto etti.

Alice'in hoşuna giden, en azından fotoğraflar için, düşük bel kotları da veto etti. "İstiyorsan kotlardan kendine al ama o adam seni elbiseli görmek ister."

Dört yüz dolar değerindeki alışveriş bittiğinde Alice kuaförde saçlarını kestirdi. O bununla meşgulken Billy de ayakkabı, pantolon ve iç cepleri olan *bomber* bir mont aldı. Bucky'ye ipek limon yeşili bir gömlek gösterdi ve Bucky başını tuttu. "Köşe başı pezevengi olmaya çalışmıyorsun. Danışma hizmeti veriyorsun, unuttun mu?"

Billy yeşil gömleği tekrar askıya astı ve onun yerine gri bir gömlek seçti. Bucky şöyle bir bakıp onayladı. "Yakası benim zevkime göre fazla Rick James tarzında ama boş ver."

"Rick ne?"

"Boş ver."

Onlar ellerinde poşetlerle kuaföre döndüklerinde Alice zıplayarak dışarı çıktı. Saçı daha kısa ve şekilliydi. Arkasından atkuyruğunu çıkardığı Colorado Rockies kepi takmıştı. O koşmaya başlayınca atkuyruğu da sallanmaya başladı. Billy, *Aman Tanrım, sanırım bu gerçekten işe yarayacak*, diye düşündü.

"Kuaför beni saçımı kestirmemeye ikna etmeye çalıştı. Uzatması muhtemelen yıllar süren güzelim saçlarımı neden kestirmek istediğimi sordu. Ama en iyi yanını sorarsanız? Bana liseyi o kadar çok mu sevdin de hâlâ liseye gider gibi görünmek istiyorsun dedi!"

Güldü ve bir elini avucu dışarı bakacak biçimde havaya kaldırdı. Bucky ona bir beşlik çaktı. Billy de aynını yaptı ama coşkusu sahteydi. Alışveriş turunun heyecanı içindeki Alice *neden* alışveriş yaptıklarını unutmuştu. Billy, Bucky'nin de unuttuğunu düşünüyordu çünkü o da Alice'in mutluluğuna kapılmıştı. Ama Billy hatırlıyordu. TJ'deki, bir oyuncağa sarılmış, yaklaşan ayak seslerini dinleyen o küçük kızı düşünüyordu.

6

Alice fotoğrafları döner dönmez çekmek istedi ama Bucky ona ertesi sabahı, en genç ve zinde göründüğü zamanı beklemesini söyledi. Eylül sabahı* hali diyordu buna.

"Neil Diamond şarkısı bu, değil mi?" diye sordu Alice. "Annem büyük hayranıdır." Billy'ye dönüp ekledi: "Hiç sorma, onu dün gece aradım."

Belki Bucky, Neil Diamond'ı düşünüyor olabilirdi ama Billy, Paul Chabas tablolarını, TJ'in dış kesimlerindeki evde duran kızı ve Shanice Ackerman'ı düşünüyordu. Zihninde iki kız bir çift olmuştu.

7

Ertesi sabah Bucky küçük fotoğraf çekimleri için düzeneği kurdu. Doğal ışık için doğuya bakan pencereyi kullanmak istiyordu. Koltuk oradaydı ama Bucky onu kaldırıp yerine bir sandalye koymalarını önerdi. Billy nedenini sorunca Bucky koltuğun seksi çağrıştırdığını ve ortaya çıkarmaya çalıştıkları görüntünün o olmadığını söyledi. Hedefledikleri masum genç kız görüntüsüydü. Belki zavallı yaşlı ve fakir annesine yardım etmek için kendini tek bir seferliğine satan bir kız.

Alice yeni etek ve üstlerinden biriyle geldiğinde Bucky ona banyoya dönüp makyajının çoğunu çıkarmasını söyledi. "Sadece yanaklarına biraz allık ve kirpiklerini güzel gösterecek kadar rimel. Azıcık da ruj. Anladın mı?"

"Anladım." Alice heyecanlıydı, giyinip süslenme oyunu oynayan bir çocuk gibiydi.

O gittiğinde Billy, Bucky'ye bunları nereden bildiğini sordu. "Yanlış anlama, bundan memnunum, ben bunun yarısı kadar güzel bir iş çıkaramazdım, sadece kıyafetler bile ikna etmek için..."

* September Morn. (ç.n.)

"Hayır," dedi Bucky. "Kıyafetler iyi ama asıl olay saç. Atkuyruğu."

"Bunları nereden öğrendin? Sen hiç..." Billy'nin sesi giderek azaldı. Bucky Hanson hakkında ne biliyordu ki? Silahlı adamlara aracılık yaptığını, kaçakları ülkeden çıkarmak konusunda iyi olduğunu, hukukçularla, hatta New York adliyesinin en üst düzeydeki kişilerle bağı olduğunu biliyordu. Öyleyse bile Billy bu adamlardan hiçbirini tanımıyordu. Bucky ketumdu. Hâlâ hayatta olmasının nedenlerinden biri de buydu muhtemelen.

"Hapishane bileti gibi görünen genç kadınların fotoğraflarını çektim mi? Hayır ama bir dönem *Penthouse* ve *Hustler* gibi porno dergilerinin olayı buydu. 80'lerde, porno dergileri *varken*. Fotoğraf çekmeye gelince, babamdan öğrendim."

"Bana bir keresinde babanın cenaze levazımatçısı olduğunu söylediğini sanıyordum. Pennsylvania'da bir yerde."

"Öyleydi, babamdan makyaj hakkında da çok şey öğrendim yani. Fotoğrafçılık ikinci işiydi, yıllık fotoğrafları ve düğünler genelde. Bazen ona asistanlık yapardım. İki işinde de."

"Doğru yere gelmişim," dedi Billy gülümseyerek.

"Doğru yere geldin." Ama Bucky ona gülümsemiyordu. "Bu genç kadının canını sakın yakma Billy. Yakarsan buraya geri dönme çünkü kapı sana kapalı olacak."

Billy cevap veremeden Alice geri döndü. Beyaz bluzu, mavi eteği ve diz boyu çoraplarıyla gerçekten çok genç görünüyordu. Bucky onu sandalyeye oturttu ve yumuşak sabah ışığı yüzüne onun hoşuna gidecek biçimde düşene dek başını bir o tarafa bir bu tarafa eğdirdi. Fotoğrafları çekmek için Billy'nin telefonunu kullanıyordu. Bir Leica'sı olduğunu ve o makineyi kullanmanın çok hoşuna gideceğini ama onun biraz fazla profesyonel kaçabileceğini söyledi. Klerke bunu fark edip şüphelenmeyebilirdi ama şüphelenebilirdi de. Televizyon ve filmler işinin büyük bir parçasıydı sonuçta.

"Hadi partiye başlayalım. Büyük bir sırıtış istemiyorum Alice, küçük bir gülümseme olur ama. Neyi hedeflediğimizi unutma. Tatlı ve mütevazı."

Alice tatlı ve mütevazı görünmeye çalıştı, sonra bir kıkırtı kriziyle dağıldı.

"Tamam," dedi Bucky, "Sorun değil. At içinden ama sonra bu fotoğraflara bakacak adamın lanet bir pedofil olduğunu hatırla."

Bu Alice'i kendine getirdi ve Bucky çalışmaya başladı. Çekim öncesi telaşın ardından asıl fotoğraf işi uzun sürmedi. Farklı kıyafetlerle on altı ya da on sekiz tane Atkuyruklu Alice fotoğrafı çekti (ama her seferinde, kayık yakalı elbisede bile, ayağında düz tabanlı spor ayakkabılar vardı). Bir düzine kadar Tokalı Alice fotoğrafı çekti ve bir düzine daha Taçlı Alice'le de bitirdi. Hepsi bakabilsin diye renkli yazıcısında üç set yirmiye-yirmi beş çıktı aldı. Bucky, Billy ve Alice'e en iyisi olduğunu düşündükleri altı taneyi seçmelerini, kendisinin de aynısını yapacağını söyledi. Alice bir noktada neşe ve dehşet karışımı bir duyguyla, "Tanrım, bunda on dört yaşında gibi görünüyorum!" diye bağırdı.

"İşaretle," dedi Bucky.

Bitirdiklerinde üç fotoğrafta ortak karara varmışlardı. Bucky iki tane daha ekledi ve Billy'ye Giorgio'ya bu beşini göndermesini söyledi. "Yaşlı pis zampara için daha önce de pezevenklik yapmış, muhtemelen Klerke'ün bunlara düşüp düşmeyeceğini bilir."

"Henüz değil," dedi Billy. "New York'a doğru yola çıktığımızda atacağım."

"Ya Klerke, Giorgio'ya ilgilenmediğini söylerse?"

"Yine de gideriz ve ben başka bir yol bulurum."

"*Buluruz*," dedi Alice. "Bu sefer beni arkanda, bir motelde bırakmayacaksın."

Billy cevap vermedi. Bunun zamanı geldiğinde ve gelirse vereceği bir karar olduğunu düşünüyordu. Sonra Alice'in başına gelenleri ve Klerke'ün ondan daha küçük kızlara yaptıklarını düşündü ve bunun ona düşecek bir karar olmadığını fark etti.

8

O gece Nick'i son kez aradı. "Hâlâ bir milyon iki yüz borcun var."

"Biliyorum, parayı alacaksın. Arkadaşımız ödemesini yaptı. Onun bildiği kadarıyla ölüsün."

"İki yüz bin daha ekle. Beni içine sürüklediğin bokların bir karşılığı olarak bonus say. O parayı da Marge'a gönder."

"Frank'in annesine mi? Ciddi misin?"

"Evet. Ona parayı benim gönderdiğimi söyle. Frank'in bakımı için kullanmasını söyle. Yapmam gerekeni yaptığımı ama üzgün olduğumu söyle."

"Özrünün aranızdaki buzları eriteceğini sanmıyorum. Marge..." İç çekti. "Marge, Marge işte."

"Ona olanların nihayetinde benden değil, senden kaynaklandığını da söyleyebilirsin ama bunu beklemiyorum tabii."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Billy'ye borçlu olduğu paranın kalanı hakkında sorular sordu. Billy paranın tam olarak nasıl gönderilmesini istediğini anlattı. Biraz tartıştıktan sonra Nick kabul etti. Bu, Billy sağlama almak için oralarda olmasa da dediğini yapacağı anlamına mı geliyordu? Billy bundan şüpheliydi, Nick'in sağ bırakılma minnettarlığının ne kadar süreceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ama isteklerinin yerine getirileceğini sağlama almak istiyordu çünkü New York'ta ölmek gibi bir niyeti yoktu. Ölme kısmını Roger Klerke yapacaktı.

"İyi şanslar," dedi Nick. "Ciddiyim."

"Hı hı. Frank'le ilgilenildiğinden emin ol. Bir de diğer konudan."

"Billy, sadece şunu söylemek istiyorum..."

Billy aramayı sonlandırdı. Nick'in ona ne söylemek istediği hiç umurunda değildi. Hesaplar kapanmıştı. O ve Nick'in işi bitmişti.

9

Billy ertesi sabah erkenden yola çıkmaya hazırdı ama Bucky ondan halletmesi gereken bir iş olduğu için saat ona kadar beklemesini istedi. O işini hallederken Billy yazlık kulübeyi son bir kez ziyaret etti. Çit hayvanları resmini duvardan indirdi ve patikanın sonuna kadar taşıdı. Bir iki dakika boyunca vadilere, söylenenlere göre hayaletli olan otelin bir zamanlar durduğu düzlüğe baktı. Alice oteli gördüğünü sanmıştı ama Billy sadece yanık birkaç kalıntı görüyordu. *Belki*, diye düşündü, *o alan hâlâ hayaletlidir.* Belki de bu yüzden yeri çok güzel olsa da kimse oraya bir şey inşa etmemiştir.

Resmi uçurumdan aşağı attı. En kenardan aşağı göz atınca resmin otuz metre kadar aşağıda bir çam ağacının tepesine takıldığını gördü. *Orada çürüsün gitsin*, diye düşündü ve eve geri döndü. Alice küçük bavullarını Mitsubishi'ye koymuştu. Bu arabayla doğuya gitmemeleri için bir neden yoktu. Güzel bir araçtı ve takip edilemiyordu, Reggie de arabasını özleyemezdi.

"Nereye gittin?" diye sordu Alice.

"Yürüyüşe çıktım sadece. Bacaklarımı esnetmek istedim."

Bucky geri döndüğünde verandadaki sallanan sandalyelerde oturuyorlardı. "Bir arkadaşımla görüştüm ve size küçük veda hediyeleri aldım," dedi, Alice'e bir tabanca verdi. "Sig Sauer P320 Subcompact. On tane şarjörde, bir tane ağzında. Çantanda taşıyabileceğin kadar küçük. İçi dolu, o yüzden çıkarmak zorunda kalırsan tutarken dikkatli ol."

Alice büyülenmiş gibi silaha baktı. "Daha önce hiç ateş etmedim," dedi.

"Bayağı kolay, hedef al ve ateş et. Yakın durmuyorsan hedefini büyük ihtimalle ıskalarsın zaten ama karşındakini korkutabilirsin." Billy'ye baktı. "Alice'in silah taşımasından rahatsızsan söyle."

Billy başını iki yana salladı.

"Tek bir şey var Alice. Bu silahı kullanman gerekirse, *kullanmalısın*. Bana söz ver."

Alice söz verdi.

"Tamam, şimdi bana sarıl."

Alice ona sarıldı ve ağlamaya başladı. Billy bunun aslında iyi olduğunu düşünüyordu. Kişisel gelişim gruplarında söyledikleri gibi, hislerini yaşıyordu.

Uzun, sık sıkı bir kucaklaşmaydı. Bucky otuz saniye kadar sonra onu bırakıp Billy'ye döndü. "Sıra sende."

Billy erkekçe sarılmalardan pek hoşlanmasa da ona sarıldı. Yıllar boyunca Bucky'yi sadece bir iş ortağı olarak görmüştü ama bu son bir aydır arkadaş olmuşlardı. İhtiyaçları olduğunda onlara sığınacak bir yer vermişti ve ilerde yaşayacaklarında da yanlarında olmaya hazırdı. En önemlisi, Alice'e iyi davranmıştı.

Billy, Mitsubishi'nin direksiyonuna geçti. Bucky yolcu tarafına yürüdü, kotu ve pazen gömleğiyle tam bir Coloradolu havası taşıyordu. Eliyle çevirme hareketi yaptı ve Alice camı açma düğmesine bastı. Bucky eğilip onu şakağından öptü. "Seni yeniden görmek istiyorum. Görmemi sağla."

"Tamam," dedi Alice. Yeniden ağlamaya başladı. "Beni yeniden göreceksin."

"Tamam." Bucky doğrulup geri çekildi. "Şimdi gidip o şerefsiz götü yakalayın."

10

Billy Longmont'ta büyük bir Walmart'ta durdu, WiFi'i kuvvetlendirmek için binaya mümkün olduğunca yanaştı. VPN ayarlı kendi kişisel bilgisayarını kullanarak Alice'in fotoğraflarını Giorgio'ya gönderdi ve bunları bir an önce Klerke'e göndermesini istedi.

Ona kızın adının Rosalie olduğunu söyle. Az zamanı var. Süre bundan üç gün sonra başlıyor ve ondan dört gün sonra bitiyor. Fiyat pazarlığa açık ama en son saati 8000 $ olur. Rosalie'nin "birinci kalite" olduğunu söyle. Şüphesi varsa Judy Blatner'a sorabileceğini söyle. İstersen Allen işindeki kaçınılmaz karmaşayı telafi etmek için aracılığı bedelsiz yapacağını söyle. Teslimatı yapacak kişinin Darren Byrne'in kuzeni, Steven Byrne olacağını söyle. Haber alır almaz bana bildir.

Mesajı B harfiyle sonlandırdı.

O gece Nebraska, Lincoln'da Holiday Inn Express'te kaldılar. Billy bavullarını servis arabasıyla içeri taşırken telefonu bir mesajla bipledi. Sıfır nostaljiyle mesajın eski yazar temsilcisinden olduğunu gördü.

"Giorgio mu?" diye sordu Alice.

"Evet."

"Ne diyor?"

Billy telefonu ona verdi.

GRusso: Kızı istiyor. 4 Kasım, Akşam 8, 775 Montauk Yolu. Tamam mı mesaj at.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Seçim senin Alice."

Alice 👍 işaretini buldu ve gönderdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Lincoln'dan erkenden ayrılıp 1-80 yolundan doğuya ilerledik. İlk bir saat boyunca falan pek konuşmadık. Alice benim bilgisayarımı açmıştı, yazlıkta yazdıklarımı okuyordu. Council Bluffs'ın dış kesimlerinde, arka koltuğunda bize bakan bir palyaço ve balerin olan bir araba, kornalar çalarak yanımızdan geçti. Palyaço el salladı. Ben de ona el salladım.

"Alice!" dedim. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Perşembe mi?" Başını ekrandan kaldırmamıştı. Bu hali aklıma Evergreen Sokak'taki, telefonlarında artık neye bakıyorlarsa büyülenmiş gibi görünen Derek Ackerman ve arkadaşı Danny Fazio'yu getirmişti.

"Sadece perşembe değil. Cadılar Bayramı."

"Tamam." Hâlâ başını kaldırmamıştı.

"Sen kim olmuştun? En sevdiğin kostümün neydi yani?"

"Hımmm... Bir keresinde Prenses Leia olmuştum." Hâlâ başını okuduğu şeyden kaldırmamıştı. "Ablam beni mahallede gezdirmişti."

"Kingston'da değil mi?"

"Evet."

"Çok şeker topladın mı?"

Alice sonunda başını kaldırdı. "Bırak da okuyayım Billy. Bitirmek üzereyim."

Böylece onu okuması için rahat bıraktım ve Iowa'nın derinliklerine doğru ilerledik. Burada büyük bir manzara değişikliği yoktu, kilometrelerce süren düzlüklerdi sadece. Alice sonunda bilgisayarı kapattı. Ona hepsini okuyup okumadığını sordum.

"Hikâyeye benim de girdiğim yere kadar okudum. Kustuğum ve neredeyse boğulduğum yere kadar. Bunu okumak biraz zor geldi, o yüzden durdum. Bu arada adımı değiştirmeyi unutmuşsun."

"Not aldım."

"Geri kalanı biliyorum." Gülümsedi. "Netflix'te *The Blacklist* izlememizi hatırlıyor musun? Bitkileri sulamamızı?"

"Daphne ve Walter."

"Sence yaşamışlar mıdır?"

"Eminim yaşamışlardır."

"Hadi oradan. Bunu bilemezsin."

Bunun doğru olduğunu kabul ettim.

"Ben de bilemem. Ama istersek yaşadıklarına inanabiliriz, değil mi?"

"Evet," dedim. "İnanabiliriz."

"Bilmemenin iyi yanı da bu." Alice camdan kilometrelerce uzayan, artık iyice kararmış olan ve kışı bekleyen mısır tarlalarına bakıyordu. "İnsanlar istedikleri her türlü şeye inanmayı seçebilirler. Ben Montauk Burnu'na gideceğimize, yapmak için gittiğimiz şeyi yapacağımıza, oradan kaçacağımıza ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza inanmayı seçiyorum."

"Tamam," dedim. "Ben de buna inanmayı seçeceğim."

"Sonuçta henüz hiç yakalanmadın. O cinayetlerin hepsinde paçayı kurtardın."

"Bunları okumak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama her şeyi yazmam gerektiğini söylemiştin."

Alice omuz silkti. "Kötü insanlardı onlar. Hepsi başına geleni hak ediyordu. Rahip, doktor ya da... Okul önündeki bir trafik polisini vurmadın hiç."

Bu beni güldürdü, Alice de biraz gülümsedi ama bir şeyler düşündüğü belliydi. Onu rahat bıraktım. Kilometreler akıp gitti.

"Dağlara geri döneceğim," dedi Alice sonunda. "Bir süre Bucky'yle bile yaşayabilirim. Ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Bence Bucky'nin hoşuna gider."

"Bir başlangıç yapmak için sadece. İş bulana, kendime ev tutana ve okula dönebilecek kadar para biriktirene dek. Üniversiteye ne zaman istersen başlayabiliyorsun. Bazen insanlar üniversiteye kırklarına, hatta altmışlarına kadar başlamıyor değil mi?"

"Televizyonda üniversiteye yetmiş beş yaşında başlayan ve seksen-inde diplomasını alan bir adam hakkında bir program izlemiştim. Örümcek hislerim bana aklındakinin işletme fakültesi olmadığını söylüyor."

"Hayır. Belki Colorado Üniversitesi'ne giderim. Boulder'da yaşayabilirim. O şehri sevmiştim."

"Ne okumak istediğine dair bir fikrin var mı?"

Bir an tereddüt etti, sanki aklına bir şey gelmiş de fikrini değiştirmiş gibi. "Tarih sanırım. Ya da sosyoloji. Hatta belki sahne sanatları." Sonra ben karşı çıkmışım gibi ekledi. "Oyunculuk değil, oyunculuk yapmak istemem, diğer şeyleri kastediyorum; set, ışık gibi şeyler. Merak ettiğim çok fazla şey var."

Bunun iyi olduğunu söyledim.

"Peki ya sen Billy? Senin sonsuza dek mutlu hikâyen ne?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Hayal kurduğumuza göre kitap yazmak isterdim." Hâlâ tuttuğu bilgisayara vurdum. "Bunu yazana dek yazabileceğimi bilmiyordum. Artık biliyorum."

"Peki ya bu hikâye? Toparlayıp kurguya çevirebilirsin..."

Başımı iki yana salladım. "Bunu senden başka kimse okumayacak, bunda da bir sorun yok. Görevini yerine getirdi. Kapıyı araladı. Sana takma bir isim vermeme de gerek yok."

Alice bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Burası Iowa, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Sıkıcı."

Güldüm. "Iowalıların öyle düşünmediğine eminim."

"Eminim düşünüyorlardır. Özellikle çocuklar."

Bu konuda onunla tartışamazdım.

"Bana şunu söylesene."

"Söyleyebilirsem söylerim."

"Altmışlarında bir adam neden Rosalie'nin *sözde* olduğu kadar küçük biriyle birlikte olmak ister? Anlamıyorum. Bu çok... Bilmem... İğrenç geliyor."

"Özgüvensizlikten mi? Ya da belki kaybettiği zindelikle bağ kurma çabası? Kendi gençliğine uzanıp onunla bağ kurma isteği?"

Alice bu fikirleri kafasında tarttı ama kısa bir süreliğine. "Bana saçmalık gibi geldi."

Bana da öyle geliyordu aslında.

"Yani, düşünsene. Klerke on altı yaşında bir kızla ne konuşabilir ki? Politika mı? Dünya olayları mı? Televizyon kanallarını mı? Kız onunla ne hakkında konuşabilir? Amigoluk ve Facebook arkadaşları hakkında mı?"

"Uzun süreli bir ilişki aradığını sanmıyorum. Anlaşma saati sekiz bin dolardandı."

"Yani sırf sikişme uğruna sikişme. Alma uğruna alma. Bana çok boş geliyor. Çok boş. Meksika'daki o küçük kız..."

Sessizleşti ve Iowa'nın yanımızdan akıp gidişini izledi. Sonra bir şey dedi, o kadar alçak sesle söyledi ki anlayamadım.

"Ne?"

"Canavar." Hâlâ kilometrelerce uzanan ölü mısırlara bakıyordu. "Canavar dedim."

Cadılar Bayramı gecesini Indiana, South Bend'de ve 1 Kasım'ı Pennsylvania, Lock Haven'da geçirdik. Kaydımızı yaptırırken telefonum Giorgio'dan gelen bir mesajla bipledi.

GRusso: Petersen, RK'nin asistanı, kimlik belirleme amacıyla Darren Byrne'in kuzeninin fotoğrafını istiyor. judyb14455@aol.com adresine gönder. Bedelsiz gönderecek. RK'nin başına kötü şeyler gelmesine sevinir.

Petersen'ın fotoğraf istemesi endişe vericiydi ama şaşırtıcı değildi. Sonuçta Klerke'ün asistanı olmasının yanı sıra hep yanında olan güvenliğiydi.

Alice bana endişelenmememi söyledi. Dağlık Burun'da taktığım siyah peruğu kesip yeni bir şekil verebileceğini söyledi. ("Bazen insanın kuaför bir ablasının olması işe yarıyor," dedi.) Walmart'a gittik. Alice bir pilot güneş gözlüğü ve bana İrlandalı solgunluğu vereceğini söylediği bir krem buldu. Ayrıca sol kulağım için çok gösterişli olmayan klipsli altın bir küpe aldı. Motele gidince siyah peruğu alnımdan geriye doğru taradı ve bana gözlükleri saçın üstüne takmamı söyledi.

"Kendini film yıldızı sanıyormuşsun gibi," dedi. "Yüksek yakalı gömleği giy. Ve unutma, Klerke ve bu Petersen denen adamın bildiği kadarıyla Billy Summers öldü."

Alice fotoğrafı düz bir arka planda (kaldığımız Motel Best Western'in tuğla duvarının önünde) çekti ve birlikte yakından inceledik.

"Yeterince iyi mi?" diye sordu Alice. "Yani bence kendine benzemiyorsun, özellikle de şu rahatsız edici sırıtışla. Ama keşke Bucky burada olsa da bize yardım etse."

"Bence yeterince iyi. Senin de dediğin gibi, benim Pauite Yamaçları'nda gömülü olduğumu düşünmelerinin de faydası var."

"Bayağı komplo kurduk," dedi Alice tekrar içeri girerken. "Bucky, sözde yazar temsilcin ve şimdi de Vegas'ın en büyük mamalarından biri."

"Nick'i de unutma."

Odalarımıza giden koridorun yarısında durdu, kaşlarını çatmıştı. "Aralarından biri Klerke'ü arayıp ona olanları anlatsa yüklü bir karşılık alır muhtemelen. Majarian ya da Piglielli yapmaz, Bucky de *asla* yapmaz ama Blatner denen kadın ne olacak?"

"O da yapmaz," dedim. "İşin aslı hepsi Klerke'ten bıkmış."

"Öyle umuyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim ve bildiğimi umdum. Her hâlükârda bunu yapacaktım ve Alice de benimle beraber gelecek gibiydi.

2 Kasım akşamı New Jersey'de kaldık. Ertesi gece Montauk Burnu'ndan seksen kilometre uzaklıkta olan Riverhead Hyatt'a giriş yaptık. Giorgio gerçekten de Güney Amerika'daki şişmanlar kampından

rezervasyon yaptırmıştı. Elimde Steven Bryne kimliği olmadığını bildiği için kaydım Dalton Smith adına açılmıştı. Burası daha önce kaldığımız yerlerden daha janjanlı olduğundan Alice'in de yeni Elizabeth Anderson kimliğini göstermesi gerekti. Giorgio belki daha zayıftı ama her zamanki gibi zekiydi, aynı zamanda Steven Bryne ve Rosalie Forester için de ücreti önceden ödenmiş iki kişilik bir oda ayırtmıştı. Klerke kontrol etmezdi, bu tip işlere zamanı yoktu ama Petersen kontrol edebilirdi. Görevli Petersen'a Bryne ve Forester'ın henüz giriş yapmadığını söylese bile bu, Petersen'ı o kadar da endişelendirmezdi. Pezevenklerin düzenli programlara uyduğu pek sık görülmezdi.

Resepsiyondan ayrılmadan önce adıma gelen bir paket olup olmadığını sordum. Bir paket vardı, Las Vegas'taki Eğlence & Oyun Market'ten gelmişti. Şüphesiz var olmayan bir şirketti bu. Giorgio bunu benim isteğim üzerine sipariş vermişti. Paketi odamda açtım, Alice de izliyordu. İçinde rolon deodorant boyutlarında, üzerinde etiketi olmayan, küçük teneke bir sprey kutusu vardı. Bu sefer fırın spreyi kullanmayacaktım.

"Bu ne?"

"Karfentanil. 2022'de Ruslar bunun bir versiyonunu kırk elli kadar Çeçen isyancının yedi yüz kişiyi rehin aldığı bir salona sıkmışlar. Amaç herkesi uyutup kuşatmayı sonlandırmakmış. İşe yaramış ama gaz fazla kuvvetliymiş. Rehinelerden yüz kadarı sadece uyumamış, ölmüşler. Putin'in bunu kıçına taktığını sanmıyorum. Elimdeki, söylenene göre, onun yarısı kadar kuvvetli. Peşinde olduğumuz Klerke. Zorunda kalmazsam Petersen'ı öldürmek istemiyorum."

"Ya işe yaramazsa?"

"O zaman ne gerekirse onu yaparım."

"Yaparız," dedi Alice.

4 Kasım uzun bir gündü. Beklemekle geçen günler hep öyledir. Alice mayosunu çıkarıp havuzda yüzdü. Daha sonra bir yürüyüşe çıktık ve bir sosisli arabasından öğle yemeği yedik. Alice biraz kestirmek istedi-

ğini söyledi. Ben de uyumayı denedim ama uyuyamadım. Sonrasında Alice fotoğrafa uyması için peruğu şekillendirirken kendisinin de uyuyamadığını söyledi.

"Dün gece de pek uyuyamadım. Bu iş bittiğinde uyurum. O zaman *uzun uzun* uyurum."

"Siktir et," dedim. "Sen burada kal. Bu işi ben yapayım."

Alice hafifçe tebessüm etti. "Yanında sekiz binlik kız olmadan gidersen Petersen'a ne diyeceksin?"

"Bir şey düşünürüm."

"İçeri bile giremeyebilirsin. Girersen de Petersen'ı öldürmek zorunda kalırsın. Bunu yapmak istemiyorsun ve ben de bunu yapmanı istemiyorum. Seninle geliyorum."

Karar verilmişti.

Saat altıda çıktık. Alice Google Earth'ten evin fotoğrafını almış ve GPS'ten oraya nasıl gideceğimize bakmıştı. Sezon sonu yaklaştığından trafik azdı. Alice'e Riverhead'in dış kesimlerindeki *fast food* restoranlarından birinde durmak isteyip istemediğini sordum, gergin bir kahkaha attı. "Bir şey yersem güzel yeni elbisemin her tarafına kusarım."

Bahsettiği kayık yakalı, küçük beyaz çiçeleri olan mor elbiseydi. Yeni parkasını da giymişti ama önü açıktı, yani göğüs çatalının başladığı yer görünüyordu. Ama ön tarafında başka bir şey yoktu pek çünkü altına sutyen yerine göğüs bantlarından takmıştı. Çantası kucağındaydı. Sig içindeydi. Ben de yeni *bomber* montumu giymiştim. Glock iç ceplerden birindeydi. Sprey diğer cepteydi.

"Montauk Yolu bir daire çiziyor," dedi. Bunu biliyordum, o öğleden sonra, uyuyamadığım sırada planı bilgisayarımda incelemiştim ama konuşmasına izin verdim. Sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. "Deniz Feneri Müzesi'nin yanından geçip ilk sola dönüyorsun. Eoas deniz kenarı bir mülk değil, manzara için denizi feda etmiş sanırım. Bu yaşta su kayağı ya da sörf yaptığını sanmıyorum zaten. Korkuyor musun?"

"Hayır." En azından kendim için korkmuyordum.

"O zaman ben ikimiz için de korkacağım. Rahatsız olmazsan." Yeniden telefonundaki haritaya baktı. "775 numara Montauk Çiftlik Market'ten hemen sonra, bir buçuk kilometre ilerde. Bu bayağı elverişli olmalı. Taze sebzeler falan. İyi görünüyorsun Billy, tam bir İrlandalı gibi, bir yerlerde durabilir misin? Çok fena çişim geldi."

Riverhead'le Montauk arasındaki yolun ortalarında BreezeWay Diner denen bir yerde durdum. Alice içeri koştu, onu beklemeden yola devam etmeyi düşündüm. Bucky'nin onunla –ve *ona*– yapmamamı söylediği her şeyi yapıyordum. Yakında zengin ve tanınmış bir adamın cinayetinde suç ortağı olacaktı, o da işler yolunda giderse. Gitmezse bu işin sonunda ölebilirdi. Ama kaldım. Çünkü içeri girmek için ona ihtiyacım vardı, evet, ama aynı zamanda onun karar verme hakkı vardı.

Alice gülümseyerek dışarı çıktı. "Çok daha iyiyim." Tekrar otoyola çıkarken, "Beni bırakıp gidebileceğini düşündüm," dedi.

"Aklımdan bile geçmedi," dedim. Bana attığı bakıştan öyle olmadığını bildiği anlaşılıyordu.

Koltuğunda dikleşti ve elbisesinin eteklerini dizlerine çekti. Ciddi ve usturuplu liseli bir kız gibi görünüyordu, artık pek olmayan liseli kızlardan. "Hadi bitirelim şu işi."

Deniz Feneri Müzesi'ni geçtik, daha yüz metre gitmeden sola dönüş göründü. Hava artık tamamen kararmıştı. Sağ taraftan bir yerden okyanusun sesi geliyordu. Ağaçların arasından hilal halindeki ay görünüyordu. Alice bana doğru eğildi, kısaca peruğumla oynadı, sonra arkasına yaslandı. Konuşmadık.

Montauk Yolu'ndaki numaralar muhtemelen sadece çoktan son yolculuğuna uğurlanan şehir planlamacıların bildiği nedenlerle 600'den başlıyordu. Evlerin bakımlı olmasına rağmen sıradan olmasına şaşırdım. Çoğu Evergreen Sokak'ta da tuhaf görünmeyecek çiftlik ve yazlık tipi evlerdi. Karavan parkı bile vardı. Fenerleri ve çakıltaşlı yollarıyla güzel bir parktı, tamam ama sonuçta bir karavan parkıydı.

Öylesine kuruluvermiş bir sebze meyve standı olan Montauk Çiftlik Market karanlıktı ve kepenkleri indirilmişti. Kapının yanında piramit şeklinde dizilmiş birkaç yalnız kabak vardı, birkaç tanesi de arkasında kasa olan kamyonete konmuştu, kamyonetin ön camının bir tarafına SATILIK, diğer tarafına İYİ ÇALIŞIR yazılmıştı.

Alice dükkânın arkasındaki posta kutusunu işaret etti. "Şurada."

Yavaşladım. "Son şansın. Emin misin? Emin değilsen dönebiliriz."

"Eminim." Dimdik oturuyordu, dizlerini bitiştirmişti ve elleriyle çantasının sapına yapışmıştı. Dosdoğru önüne bakıyordu.

ÖZEL MÜLK tabelasıyla işaretlenmiş boktan bir toprak yola döndüm. Toprak yolun meraklı turistleri def etmek için kullanılan bir kamuflaj olduğu hemen anlaşıldı. İlk tepeyi aşınca iki arabanın rahatça geçebileceği kadar geniş asfalt bir yola dönüştü. Uzun farları açıp ağır ağır ilerledim, bunun kötü bir adamın mülküne ikinci seyahatim olduğunu düşünüyordum. Bu ziyaretin daha hızlı ve daha etkili geçmesini umuyordum.

Bir virajı döndük. Önümüzde, suntalardan oluşan yaklaşık iki metre uzunlukta ahşap bir kapı, yolu kapatıyordu. Beton bir sütunda, metal avizeli bir lambayla aydınlatılan bir interkom vardı. Arabayla ona yanaşıp penceremi indirdim ve butonuna bastım. "Merhaba?"

İrlandalı aksanı denemenin korkunç olacağını düşünüyordum (Alice ve Bucky de aynı fikirdeydi). Hem Bryne'in İrlandalı aksanı olacak diye bir şart da yoktu, bütün hayatını New York'ta geçirdiyse olamazdı zaten.

Bu arada sütundaki aletten cevap gelmedi.

"Merhaba? Ben Steve Bryne. Darren'ın kuzeni, yo? Bay K için bir şey getirdim."

Yine sessizlik, bana –ve yüzündeki ifadeye bakılırsa– Alice'e bir şeylerin yolunda olmadığını, içeri giremeyeceğimizi düşündüren bir sessizlik. En azından bu şekilde.

Sonra çatırtılı bir ses geldi ve bir adam, "Arabadan inin," dedi. Dümdüz, ruhsuz bir sesti. Bir polis sesi olabilirdi. "Sen ve genç hanım, ikiniz de. Kapının önünde bir X göreceksiniz, tam ortada. Orada durup solunuza bakın. Birbirinize yakın durun."

Ben Alice'e baktım, o da kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. Omuz silkip başımı salladım. Arabadan inip kapıya yürüdük. X bir zamanlar mavi olabilirdi ama artık solup griye dönmüştü, beton bir karenin üzerindeydi. İkimiz üzerinde yan yana sıkışıp sola baktık.

"Yukarı. Yukarı bakın."

Yukarı baktık. Kamera vardı tabii ki.

Belli belirsiz bir sesin bir şeyler mırıldandığını duydum, sonra evde interkomun düğmesine basan kişi kimse –Petersen olduğunu sanıyordum– geri bıraktı ve ardında sadece sessizlik kaldı. Rüzgâr yoktu ve cırcırböceklerinin zamanı da geçmişti.

"Ne oluyor?" diye sordu Alice.

Bilmiyordum ama bizi muhtemelen dinlediklerini düşündüğümden çenesini kapatıp beklemesini söyledim. Gözleri büyüdü ama sonra konuyu anladı ve uysal, alçak bir sesle, "Tamam, efendim," dedi.

İnterkom açıldı ve ses, "Ceketinizin sol tarafında bir kabartı görüyorum Bay Byrne. Silahlı mısınız?" dedi.

Bayağı iyi bir kameraydı bu. Hayır diyebilirdim ama o zaman Klerke kızı ne kadar isterse istesin bariyer şüphesiz kapalı kalırdı. "Evet, yüklüyüm," dedim. "Sadece koruma için."

"Çıkarıp havaya kaldırın."

Glock'u çıkarıp kameraya doğru tuttum.

"Silahı interkom sütununun dibine koyun. Burada korunmaya ihtiyacınız olmayacak ve silahı kimse çalmayacak. Çıkarken silahı geri alabilirsiniz."

Bana söyleneni yaptım. Sprey kutusu çok daha küçüktü, o yüzden ceketin diğer tarafında kabartı yaratmıyordu, interkomdaki sesin sahibini hareketsiz hale getirebilirsem Klerke sorun olmazdı. En azından öyle umuyordum.

Yeniden beton kareye doğru yürümeye başladım ama interkomdan gelen ses beni durdurdu. "Hayır, Bay Byrne. Olduğunuz yerde kalın lütfen." Bir duraksama oldu, sonra ses, "Geriye doğru iki adım atmanızı istiyorum. Lütfen," dedi.

Geri, arabaya doğru iki adım attım.

"Bir adım daha," dedi ses ve anladım. Benim kameradan çıkmamı istiyorlardı. Klerke malı değerlendirmek, gerçekten satın almak istiyor mu, yoksa bizi geri mi gönderecek karar vermek istiyordu. Kameradan hafif bir cızırtı geldi. Bakınca lensin öne doğru uzandığını gördüm. Görüntüye zumluyordu.

Sesin Alice'e çantasında ne olduğunu kameraya göstermesini isteyeceğini düşündüm, böylece Sig de Glock'la beraber interkom sütunun altını boylayacaktı ama bunu istemediler.

"Eteğinizi kaldırın hanımefendi."

Ses Petersen'ındı ama ona bakacak kişi Klerke'tü. Kırışık göz çukurlarındaki doyumsuz gözleriyle.

Alice kamera yerine yere bakarak eteğini uyluklarına kadar kaldırdı. Morlukları çoktan geçmişti. Bacakları pürüzsüzdü. Gençti. Sesten nefret ettim. İkisinden de nefret ettim.

"Daha yukarı lütfen."

Bir an Alice'in bunu yapmayacağını düşündüm. Derken Alice eteği beline kadar kaldırdı, hâlâ yere bakıyordu. Küçük düştüğü kesindi ve Klerke'ün bundan büyük zevk aldığına emindim.

"Şimdi kameraya bak."

Baktı.

"Eteğini yukarda tut. Bay Klerke dilini dudaklarında dolaştırmanı istiyor."

"Hayır," dedim. "Bu kadarı yeter."

Alice eteğini bıraktı ve bana sen ne yapıyorsun diye soran bir bakış attı.

Kameranın alanına tekrar girip yukarı baktım. "Yeterince gördünüz, tamam mı? Geri kalan her şey içeriye kalsın. Burası bok gibi soğuk." Araya bir *yo* daha katmayı düşündüm ama bunu yapmamaya karar verdim. "Ayrıca kız kapıdan içeri girmeden önce parayı elimde görmek istiyorum. İçeri girdikten sonra da süre başlar. Anladınız mı?"

Belki otuz saniye boyunca bir sessizlik oldu. İçime yine o şüpheli his doğmuştu. "Hadi," dedim Alice'in kolunu tutup. "Siktir et, kaçtık biz."

Derken kapı küçük plastik tekerlerin üzerinde dönerek açılmaya başladı. İnterkomdaki ses, "Bir kilometreden biraz uzun yolunuz var Bay Byrne. Paranız hazır olacak," dedi.

Alice kendi tarafına geçti, ben kendi tarafıma. Titriyordu.

Camımı kapatıp ona fısıltıdan biraz yüksek bir sesle yaşadıkları için üzgün olduğumu söyledim.

"Külotumu görmeleri umurumda değil, bana çantamı açtıracaklarını ve lanet kameradan silahı göreceklerini sandım."

"Sen çocuksun," dedim. Dikiz aynasından bakınca kapının tekerlerin üzerinde dönerek arkamızdan kapandığını gördüm. "Senin silah taşıdığın fikri akıllarının ucundan bile geçmedi sanırım."

"Sonra bizi içeri bile almayacağını düşündüm. O adamın, 'Sen on altı yaşında değilsin, defol buradan, zamanımı çalma,' diyeceğini sandım."

Şimdi yolun iki tarafında sıralanmış eski moda lambalar vardı. İleride yaşlı adamın şafağın gül rengi parmaklı tanrıçası Eos'un adını verdiği evinin ışıklarını görebiliyordum.

"Silahı bana versen iyi olur," dedim.

Başını iki yana salladı. "Ben istiyorum. Sende sprey var hâlâ."

Bunu tartışacak zaman yoktu. Ev –*malikâne*– önlerindeydi. En az sekiz dönümlük çimenliğin üzerinde biçimsiz taşlardan inşa edilmiş bir yapıydı. Zengin bir adamın oyun parkı olduğu kesindi ama Nick'in hoşuna giden yerlerin asla erişemeyeceği bir zarafet taşıyordu. Önünde bir kavşak vardı. Dairesel girişe çıkan taş merdivenlerin önünde durdum. Alice kapı koluna uzandı.

"Dur. Ben gelip senin için kapıyı açayım, gerçek bir centilmen gibi."

Mitsubishi'nin ön tarafından döndüm ve kapıyı açtım, onun elini tuttum. Çok soğuktu. Gözleri büyümüştü ve dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Arabadan inmesine yardım ederken kulağına fısıldadım. "Arkamdan yürü ve şu basamakların dibinde bekle. Her şey çok hızlı olacak."

"Çok korkuyorum."

"Göstermekten çekinme. Muhtemelen adamın hoşuna gider."

Merdivenlere yürüdük. Dört basamak vardı. Alice en aşağıda durdu. Dışarının ışığı açıldı ve birden uzayan gölgesini gördüm, elleri hâlâ sımsıkı çantadaydı. Çantayı onu gelecek üç yüz saniye içinde yaşanacaklardan koruyabilirmiş gibi önünde tutuyordu. Büyük ön kapı içerden üzerime dikdörtgen biçiminde bir ışık düşürerek açıldı. Kapıda duran adam uzun ve yapılıydı. Işık arkasından geldiği için yaşını çıkaramıyor, yüzünü bile göremiyordum ama kalçasındaki kılıfı görebiliyordum. Küçük bir silahın küçük kılıfı.

"Kız orada ne yapıyor?" dedi Petersen. "Ona yukarı çıkmasını söyle."

"Önce para," dedim. Omzumun üzerinden bağırdım. "Yerinde kal kızım."

Petersen ön cebine uzandı –gerektiğinde hızla ve kolayca çıkarabilmek için keskin kenarı plastikle kaplı kılıf tarafında değil de diğer tarafta olan cebine– ve bir tomar para çıkardı. Bana verip, "İrlandalı gibi konuşmuyorsun," dedi.

Gülüp parayı saymaya başladım. Hepsi yüzlüktü. "Abi, Queens'te geçen kırk yılın ardından umarım öyle konuşmuyorumdur. İhtiyar nerede?"

"Seni ilgilendirmez. Kızı gönder, şuraya, garajın yanına park et ve arabada kal."

"Tamam, tabii ama senin yüzünden lanet şeyi sayamadım."

Baştan başladım. Alice arkamdan, "Billy? Üşüyorum," dedi.

Petersen bir an kaskatı kesildi. "Billy mi? Neden sana Billy diyor?"

Güldüm. "Aman abi, bunu hep yapıyor. Erkek arkadaşının adıymış." Ona sırıttım. "Kızın burada olduğunu bilmiyor, anlarsın ya?"

Petersen hiçbir şey demedi. İkna olmuş gibi görünmüyordu. Elini yavaşça silahını hızla alabileceği kılıfa doğru uzattı.

"İyi burası abi, miktar doğru," dedim.

Parayı *bomber* montun cebine soktum ve spreyi çıkardım. Belki gördü, belki de görmedi ama yine de küçük silahı çekmeye davrandı. Boştaki elimi yumruk yapıp taş kâğıt makas oynayan bir çocuk gibi onun eline vurdum. Sonra gazı sıktım. Beyaz bulut parçaları onu yüzünden

vurdu. Küçüktü ama sonuç tatmin edici olmuştu. İki kere öne geriye sallandı ve düştü. Silahı sahanlığa düştü ve küçük maytaplar gibi bir ses çıkararak patladı. Silahın bunu yapmaması gerekirdi, demek ki adam bir şekilde bir şeyleriyle oynamıştı. Kurşunun bileğimin yanından geçtiğini hissettim ve Alice'i vurmadığından emin olmak için döndüm.

Dehşet içinde merdivenleri koşarak çıktı. "Özür dilerim, özür dilerim, salaklık ettim, unuttum..."

Evin içinde sigara içen birine ait olan çatlak bir ses bağırdı. "Bill? *Bill!*"

Az daha cevap verecektim, sonra girişte yatan adamın da adının Billy olduğunu hatırladım. Çok yaygın bir isimdi.

"Bu da neydi?" Balgamlı bir öksürük sesi, peşinden de boğaz temizleme sesi geldi. "Kız nerede?"

Koridorun ortalarında bir kapı açıldı. Klerke çıktı kapıdan. Mavi ipek pijamalar giymişti. Kabartılıp arkaya doğru taranan beyaz saçları aklıma Frank'i getirmişti. Bir elinde baston vardı. "Bill, kız nere..."

Durup gözlerini kısarak bize baktı. Aşağı bakınca yere serilen adamı gördü. Sonra dönüp topallayarak çıktığı kapıya doğru ilerledi, yere vurarak yürüdüğü bastonunun üzerine eğiliyor, iki eliyle birden tutuyor, sırıkla atlama yapar gibi ağırlığını veriyordu. Yaşına ve sağlığına bakılırsa beklediğimden daha hızlıydı. Girişten geçerken nefesimi tutmayı ihmal etmeden onun peşinden koştum ve onu kapıyı kapatmaya çalışırken yakaladım. Kapıyı ona doğru ittim, yere düştü. Bastonu fırlayıp gitti.

Oturup bana baktı. Oturma odasındaydık. Yere serdiği halı pahalı görünüyordu. Belki Türk belki Aubusson halısıydı. Duvarlarda da bir o kadar pahalı görünen tablolar vardı. Mobilyalar ağırdı ve kadifeyle kaplanmıştı. Krom bir stand vardı, içine buza yatırılmış, şüphesiz çok pahalı olan bir şampanya konmuştu.

Kıçının üstünde geri geri benden kaçmaya çalıştı, bir yandan da el yordamıyla bastonunu arıyordu. Özenle taranan saçı dağılıyor, tutamlar halinde kırışık ve sarkık suratına düşüyordu. Tükürükten parlayan altdudağı surat asıyormuş gibi öne sarkmıştı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum.

"Bill'e ne yaptın? Onu vurdun mu? Silah sesi miydi o?"

Bastonunu buldu ve iki yana açtığı bacaklarıyla otururken bana doğru salladı. Geri geri giderken pijamasının altı aşağı kaymıştı, etli kalçaları ve kırlaşan kasık kılları görünüyordu.

"Buradan çıkmanızı istiyorum! Hem sen kimsin ki?"

"Oğlunu öldüren adamı öldüren adamım," dedim.

Gözleri büyüdü ve bastonu bana savurdu. Bastonu tutup elinden çektim ve odanın karşı tarafına attım.

"Cody'de birine yangın çıkarttırdın. Adam vurulurken kamera ekibinin adliyedeki tek ekip olmasını ayarladın. Değil mi?"

Bana bakakaldı, üstdudağı kalkıp iniyordu. Bu hareket onu huysuz yaşlı bir köpek gibi gösteriyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. O yangının amacı dikkatleri benim üzerimden almak değildi, bunun için çok erkene ayarlanmıştı. O zaman nedeni neydi?"

Klerke dizlerinin üzerinde kanepeye doğru emekledi, bana istediğimden çok daha iyi bir kıç çatalı manzarası sunuyordu. Pijama altının bel lastiğini güçsüzce çekiştirdi. Neredeyse onun için üzülecektim. Ama üzülmedim. *Bay Klerke külotunu görmek istiyor. Bay Klerke dilini dudaklarında dolaştırmanı istiyor.*

"Neden?" diye sordum cevabı bilmiyormuşum gibi. "Cevap vermen gerekiyor."

Koltuğun kolunu tutup doğruldu. Nefes nefeseydi. Bir kulağında ten rengi duyma cihazı olduğunu görebiliyordum. Güm diye ve nefesi kesilerek oturdu.

"Tamam. Allen bana şantaj yapmaya çalıştı, ben de onun ölümünü izlemek istedim."

Tabii istedin, diye düşündüm. *Eminim tekrar tekrar, hem normal hızında hem yavaşlatarak izlemişsindir.*

"Sen Summers'sın. Majarian bana öldüğünü söylemişti." Sonra saçma ve şaşırtıcı bir öfkeyle, "O pis Yahudiye milyonlarca dolar para ödedim! Beni soydu!" diye bağırdı.

"Fotoğraf istemeliydin. Neden istemedin?"

Cevap vermedi, vermesine de gerek yoktu. O kadar uzun süredir hükümdar gibiydi ki birilerinin ona itaat etmeyeceğini aklı almıyordu. *Ci-*

nayeti çekin. Katili öldürün. Eteğini kaldır ve külotunu göster. Bu sefer gerçekten genç birini istiyorum.

"Sana para borçluyum. Buraya bu yüzden mi geldin?"

"Bana şunu da söyle. Kendi kanından canından birini vurdurmak nasıl bir şeydi, anlat."

Dudağı yeniden havaya kalktı, parçası oldukları yüze göre fazla mükemmel kalan dişleri görünüyordu şimdi. "Hak etti. *Durmak* bilmiyordu. O..." Klerke durdu, gözlerini kısmış arkamda bir yere bakıyordu. "O kim? Parasını ödediğim kız mı?"

Alice odaya girip yanımda durdu. Çantası sol elindeydi. Sig de sağ elinde. "Nasıl bir şey olduğunu görmek istedin değil mi?"

"Ne? Neden bahsettiğini an..."

"Bir çocuğa tecavüz etmenin. Nasıl bir şey olduğunu görmek istedin."

"Kafayı yemişsin sen! Hiçbir fikrim yok neden..."

"Muhtemelen acıtıyordur. İşte böyle." Alice onu vurdu. Sanırım taşaklarını hedeflemişti ama onu karnından vurdu.

Klerke çığlık attı. Çok yüksek sesli bir çığlıktı. Alice'in aklını ele geçiren ve tetiği çekmesini sağlayan acımasız kadını içinden def etmişti. Çantasını düşürüp eliyle ağzını kapattı.

"*Yaralandım!*" diye bağırdı Klerke. Karnını tutuyordu. Kan parmaklarının arasından ipek pijamanın kucağına sızıyordu. "*Aman Tanrım YARALANDIM!*"

Alice bana döndü, gözleri kocaman ve ıslak, ağzı açıktı. Sig Sauer'ın sesi Petersen'ın küçük tabancasından çıkan sesten çok daha yüksek olduğu için tam olarak duyamadığım bir şey fısıldadı. *Bilmiyordum* olabilirdi dediği.

"Doktora ihtiyacım var, *ACIYOOOOOR!*"

Artık kanları oluk oluk akıyordu. Çığlıklarıyla daha da çok akıtıyordu. Silahı Alice'in cansız elinden aldım, adamın sol şakağına dayadım ve tetiği çektim. Kanepeye yığıldı, bir tekme savurdu ve yere düştü. Çocuklara tecavüz ettiği, oğullarını öldürdüğü ve kim bilir daha neler yaptığı günleri sona ermişti.

"Ben değildim," dedi Alice. "Billy tetiği çeken ben değildim, yemin ederim değildim."

Ama oydu. İçinden bir şey, bir yabancı çıkmıştı ve artık Alice onunla beraber yaşamak zorundaydı çünkü o aynı zamanda kendisiydi. Aynaya baktığı bir sonraki sefer onu görecekti.

"Hadi." Sig'i belime taktım, çantasının askısını omzuna yerleştirdim. "Gitmemiz gerek."

"Yani... Kendime dışardan bakıyor gibiydim ve..."

"Biliyorum. Gitmemiz gerek Alice."

"Çok yüksek sesliydi. Öyle değil miydi?"

"Evet, çok yüksek sesliydi. Hadi."

Onunla koridor boyunca ilerledik, ancak o zaman koridorun şövalye ve güzel leydilerle ve saçma bir sebepten yeldeğirmenleriyle süslü duvar kilimleriyle dolu olduğunu fark ettim.

"O da öldü mü?" Petersen'a bakıyordu.

Adamın yanında diz çöktüm ama nabzına bakmama gerek yoktu. Düzgün bir şekilde alıp verdiği nefesini duyabiliyordum. "Hayatta."

"Polisi arar mı?"

"Eninde sonunda arar ama o kendine geldiğinde biz çoktan gitmiş olacağız ve zaten kendine geldiğinde de uzun bir süre boyunca çok kötü halde olacak."

"Klerke bunu hak etti," dedi Alice merdivenlerden inerken. Sallanıyordu, belki biraz gazdan solumuştu, belki şoktaydı, belki ikisi birden. Bir kolumu onun beline sardım. Başını kaldırıp bana baktı. "Hak etti değil mi?"

"Sanırım ama artık hiç bilemiyorum. Bildiğim şu, onun gibi adamlar çoğu durumda adaletin üzerinde oluyor. Bizim sağladığımız adalet dışında. Meksika'daki kız için. Kendi oğlunu öldürdüğü için."

"Ama o kötü bir adamdı."

"Evet," dedim. "Çok kötü hem de."

Arabaya bindik ve kavşağın geri kalanını döndük. İki adamın bizi izlediği monitör aynı zamanda kayıt alıyor mu diye merak ediyordum.

Alıyorsa kamerada sadece siyah saçlı bir adamla eteğini kaldıran ve kameraya sadece bir ya da iki kez başını kaldırıp –kısacık bir an– bakan genç bir kız görünecekti. Sarı saçlardan kurtulduktan sonra onun kimliğini belirlemek neredeyse imkânsız hale gelirdi. Kapı konusunda daha çok endişeleniyordum. Açmak için bir şifre falan gerekiyorsa başımız dertteydi. Ama kapıya yaklaşınca araba görünmez bir sinyali uyardı ve kapı dönerek açıldı. Dışarı çıkınca durdum ve arabayı park ettim, kapıyı açtım.

"Neden durdun?"

"Silahım. Sütunun dibine bırakmamı istemişti. Her tarafında parmak izim var."

"Tanrım, doğru. Ne salağım."

"Salak değilsin, sersemledin. Şoktasın. Geçecek."

Bana döndü, şimdi olduğundan daha genç değil de daha yaşlı görünüyordu. "Geçecek mi? Söz veriyor musun?"

"Geçecek, söz veriyorum."

Arabadan inip önünden dolaştım. Henüz sahnedeki bir aktör gibi araba farlarının yansıttığı ışığın içinden geçerken kadın kapıdan üç metre ötedeki ağaçların arasından fırladı. Mavi elbise yerine kamuflaj desenli pantolon ve mont giymişti, elinde küçük kürek yerine bir tabanca vardı, Birleşik Devletler kıtasının bu tarafında ya da hasta oğlunun başucu dışında herhangi bir yerde bir işi yoktu aslında ama onun kim olduğunu biliyordum. Bir an bile tereddüt etmedim. Sig'i doğrulttum ama o daha hızlıydı.

"Seni siktiğimin şerefsizi," dedi Marge ve ateş etti. Ben bir an sonra ateş ettim, başı geriye savruldu. Arkaya, ağaçların arasına devrildi, yolda bir tek ayakkabıları görünüyordu.

Alice çığlık atıyor ve bana doğru koşuyordu. "Vuruldun mu? Billy vuruldun mu?"

"Hayır. Iskaladı." Sonra yan tarafımda acının başladığını hissettim. O kadar da ıskalamamıştı demek ki.

"Kimdi o?"

"Marge adında öfkeli bir kadın."

Bu o anda bana komik geldi çünkü zeki insanların sanat filmi kapsamında izlemeye gittiği filmlerin adına benziyordu. Güldüm ve yan tarafım daha da acıdı.

"Billy?"

"Nereye gittiğimi tahmin etmiş olmalı. Ya da belki Nick ona Klerke'ten bahsetmiştir ama sanmıyorum. Bence sadece öğle ve akşam yemeği servis ederken kulak kabartmak konusunda başarılıydı."

"Çalışan kapısına gittiğinde bahçeyle uğraşan kadın mı?"

"Evet. O."

"Öldü mü?" Alice'in elleri ağzındaydı. "Ölmediyse lütfen onu da... gibi öldürme

"Hâlâ hayattaysa onu öldürmeyeceğim."

Bunu söyleyebilirdim çünkü hayatta olmadığını biliyordum. Başının geriye savruluşundan belliydi. Yanına diz çöktüm ama sadece kısa bir süreliğine.

"Ölmüş." Ayağa kalkınca yüzümü buruşturdum. Elimde değildi.

"Seni vurmadığını söylemiştin!"

"Olayın sıcağında vurmadığını sandım. Sadece sıyırmış."

"Bakmak istiyorum!"

Ben de istiyordum ama hemen o anda değil. "Başka şeylerle uğraşmadan önce buradan gitmemiz gerek. Beş el atış, niyetlendiğimizden dört el fazla oldu. Koyduğum yerden Glock'umu al."

Alice bunu yaparken ben de Marge'ın kullandığı silahı –Smith&Wesson ACP– aldım ve yerine Sig Sauer'ı koydum, önce silahı gömleğimle silip sonra Marge'ın ölü parmaklarıyla silahı sararak tabii. Sprey kutusunu da sildim, üzerine onun parmak izlerini çıkardım ve mont ceplerinden birine tıktım. İkinci kez kalktığımda yan tarafımdaki acı biraz daha kötüydü. Korkunç değildi ama sızan kanın benim birinci kalite pezevenk gömleğimi lekelediğini hissedebiliyordum. *Bir kerecik giydim ve mahvoldu*, diye düşündüm. Çok yazık. Belki de yeşil olanı almalıydım.

"İşim bitti. Hadi buradan gidelim," dedim.

Riverhead'e geri döndük, yolda durup yara bandı, sargı bezi, bant, hidrojen peroksit ve antiseptik merhem aldık. Ben arabada beklerken Alice, Walgreens'e girdi. Otele vardığımızda karın bölgem ve sol kolum bayağı sertleşmişti. Alice yan kapıdan girmemiz için kendi anahtarını kullandı. Benim odama girince *bomber* montu çıkarmama yardımcı olması gerekti. Monttaki deliğe, sonra da gömleğimin sol tarafına baktı. "Aman Tanrım."

Ona muhtemelen olduğundan daha kötü göründüğünü söyledim. Kanın çoğu kurumuştu.

Gömleği çıkarmama yardım etti ve sonra yine Tanrı'ya yakardı ama bu sefer sesi biraz boğuktu çünkü elleriyle ağzını kapatmıştı. "Sadece *sıyırmamış*."

Doğruydu. Kurşun kalça kemiğimin hemen üzerinden yırtıp geçmişti, derimi ve etimi ayırmıştı. Yara belki bir buçuk santim derinliğindeydi. İçinden taze kan sızıyordu.

"Banyoya," dedi. "Her yeri kan içinde bırakmak istemiyorsan..."

"Neredeyse durdu."

"Saçmalama! Ne zaman hareket etsen yeniden başlıyor. Soyunman ve ben yarayı sararken küvetin içinde durman gerekiyor. Açıkçası bunu daha önce hiç yapmadım. Gerçi ben bisikletimle Simeckislerin posta kutusuna çarptığımda ablam bir kere bana pansuman yapmıştı."

Banyoya gittik, o ayakkabı ve çoraplarımı çıkarırken tuvaletin üzerinde oturdum. Yeniden taze kanın sızmasına sebep olarak ayağa kalktım, Alice pantolonumun kemerini çözdü. Kendim çıkarmak istedim ama bana izin vermedi. Beni yeniden tuvalete oturttu, sonra çömelip pantolonu bacaklarımdan çekti.

"İç çamaşırını da çıkar. Sol tarafı kandan sırılsıklam olmuş."

"Alice..."

"Benimle tartışma. Sen beni çıplak gördün değil mi? Ödeşmek gibi düşün. Küvete gir."

Ayağa kalktım, baksırımı indirdim ve küvete girdim. Ben girerken beni dirseğimden tutup dengede kalmamı sağladı. Sol bacağımda dizime kadar kan vardı. Duş başlığına uzandım, Alice elimi itti. "Belki yarın. Ya da ondan sonraki gün. Bu gece olmaz."

Küvet musluğunu açtı, bir bez ıslattı ve yaraya dokunmamaya çalışarak beni temizledi. Kan ve küçük kanlı parçalar giderden aktı. "Of Tanrım, seni kesip açmış resmen. Bıçakla yapmış sanki."

"Irak'ta daha kötülerini gördüm," dedim, "adamlar ertesi gün moloz temizleme işine dönüyordu."

"Bu gerçekten doğru mu?"

"Eh... İki gün sonra. Belki üç."

Bezi sıkıp plastik poşetli çöp kutusuna attı, sonra bana yüzümdeki teri silebilmem için başka bir bez verdi. Onu da alıp diğerinin yanına attı. "Onlar bizimle gelecek." Beni bir el havlusuyla kuruladı, onu da çöp sepetine attı, sonra küvetten çıkmama yardımcı oldu. Dışarı çıkmak içine girmekten daha zor gelmişti.

Alice beni yatağa kadar götürdü, dikkatlice yatağa oturdum –belden yukarımı düz tutmaya çalışıyordum. Alice temiz son baksırımı giymeme yardımcı oldu, sonra yarayı dezenfekte etti, ki bu beni parçalayıp geçen kurşundan daha çok canımı yaktı. Yara bantları işe yaramıyordu. Yara çok uzundu ve kenarları açılmıştı, yan tarafımda takoz biçiminde bir boşluk vardı. Alice yara bandı yerine gazlı bez ve bant kullandı. Sonunda topuklarının üstüne geri oturdu. Parmak uçları kanla lekelenmişti.

"Bu gece kımıldamadan yatmaya çalış," dedi. "Sırtüstü. Dönüp yarayı açma ve çarşaflara kan bulaştırma. Belki bir havlunun üstünde yatsan daha iyi olur."

"Bu iyi bir fikir muhtemelen."

Havlu getirmeye gitti, bu seferki banyo havlusuydu. İçinde havlu ve bezler olan poşeti de getirmişti. "Çantamda Tylenol var. Sana iki tane vereyim, ikisini de daha sonraya saklayalım olur mu?"

"Evet. Teşekkürler."

Doğrudan bana baktı. "Teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım Billy."

Ona bunu söyleme demek istedim ama bir şey demedim. "Sabah buradan defolup gitmeliyiz. Erkenden. Sidewinder'a uzun bir yolumuz var ve..."

"Üç bin kilometreden biraz az," dedi Alice. "Google'dan baktım."

"...Ve ben ne kadar araba sürebileceğimden emin değilim."

"Hiç sürmesen iyi olur, en azından en başında. O yaranın yeniden açılmasını istemiyorsan tabii. Dikiş attırman lazım ama *bunu* yapmaya kalkışmayacağım tabii ki."

"Yapmanı beklemiyorum. Yara iziyle yaşayabilirim. Birkaç santim daha içeri girse başım büyük belada olurdu. Marge. Tanrım. Lanet Marge. Yatak örtüsünü kaldırma Alice, üzerinde uyuyacağım." Uyuyabilirsem tabii. Hidrojen peroksitin yakması geçtiğinden acı artık o kadar yoğun değildi ama sürekliydi. "Havluyu ser yeter."

Alice serdi, sonra benim oturduğum yere oturdu. "Belki de kalmalıyım. Yan tarafında uyurum."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bana Tylenol getir, sonra kendi odanda uyu. Yarın araba sürme işini sen yapacaksan uyuman gerekiyor." Saatime baktım ve on biri çeyrek geçtiğini gördüm. "En geç saat sekizde buradan çıkmak istiyorum."

Yedide çıktık. Alice New York merkeze kadar direksiyondaydı, sonra araba sürme işini gözle görülür bir rahatlamayla bana devretti. Ben bizi New Jersey'den geçirip Pennsylvania'ya götürdüm. Eyalet sınırının hemen ötesindeki giriş alanında yeniden yer değiştirdik. Yan tarafımdaki yaradan yine kan sızıyordu ve –adı sanı olmayan başka bir motelde– geceyi geçirmek için durmadan önce biraz daha gaz bezi almamız gerekti. İyi olacaktım ama eksik başparmağıma çok yakışacak çılgın bir savaş yaram daha olacaktı. Bu sefer Mor Kalp madalyası da almayacaktım.

O gece Jim ve Melissa'nın (Nakite %10 İndirimli) Yol Üstü Kulübeleri'nde kaldık. Ertesi gün kendimi daha iyi hissediyordum, yan tarafım o kadar kaskatı ve acı içinde değildi, araba sürme kısmını bir süre üstlenebildim. Davenport'un dışında adı Ce-Ee olan köhne bir motelde durduk.

O günün büyük bir kısmını şimdi ne yapacağımı düşünerek ve kararlar vererek geçirmiştim. Üç ayrı hesapta para vardı, biri sadece bana, Dalton Smith adına açıktı, (Tanrı'nın yardımıyla) hâlâ temiz kalan kimlikteki ada. En azından bildiğim kadarıyla. Nick sözünü tutarsa Woodley

hesabında daha çok para olacaktı ve tutacağını düşünüyordum. Roger Klerke sorunu çözülmüştü sonuçta, hem de onun için finansal açıdan çok faydalı olacak biçimde.

Odasına gitmeden önce Alice'e sarılıp iki yanağından öptüm.

Bana Shan Ackerman'ın koyu kahverengi gözlerini nasıl sevdiysem aynı öyle, günden güne sevdiğim koyu mavi gözleriyle baktı. "Bu ne içindi?"

"İçimden geldi."

"Tamam." Parmak ucunda yükselip beni dudaklarımdan öptü, sertçe ve uzun bir süre. "Benim de içimden geldi."

Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama onu gülümsetti.

"Benimle yatmayacaksın, bunu anlıyorum ama sen de senin kızın olmadığımı ve sana karşı hislerimin hiç de evlat sevgisi gibi olmadığını anlamalısın."

Gitmeye yeltendi. Onu bir daha görmeyecektim ve ona sormam gereken bir şey daha vardı. "Hey Alice?" Döndü. "Nasıl idare ediyorsun? Klerke konusunu?"

Bunu biraz düşündü, düşünürken bir elini saçlarından geçirdi. Yüzü kararmıştı. "Çabalıyorum," dedi. "Deniyorum." Bunun yeterince iyi olduğuna karar verdim.

O gece telefon alarmımı gece bire kurdum, o uyuduktan çok sonraya. Kalktığımda sargılarımı kontrol ettim. Kan yoktu ve pek acımıyordu da. Acının yerini iyileşmenin derinden kuru kaşıntısı almıştı. Ce-Ee'de yazı malzemesi yoktu tabii ki ama çantamda Gerard Kulesi'nden kalma Staples defter vardı. İki sayfa yırtıp veda mektubumu yazdım.

Sevgili Alice,

Sen bunu okuduğunda ben gitmiş olacağım. Burada durmak istememin nedenlerinden biri yolun yedi sekiz yüz metre aşağısındaki Mutlu Jack'in kamyon durağı. Orada yüz dolar karşılığında kamyonuna binmeme izin verecek bağımsız bir uzun yol şoförü bulabileceğime eminim. Batı ya da kuzeye gideceğim, ikisi de olur, güney ve doğu olmaz ama. O yollardan geçtik.

Seni terk etmiyorum. Buna inan.

O üç kötü, beyinsiz adam seni Pearson Sokak'ın kenarına attığında seni kurtardım değil mi? Şimdi seni yeniden kurtarıyorum. En azından bunu deniyorum. Bucky unutamadığım bir şey söyledi. Bana izin verdiğim müddetçe peşimden geleceğini ve bunu yapmana izin verirsem seni mahvedeceğimi söyledi. Montauk Burnu'nda Klerke'ün evinde yaptıklarımızın ardından peşimden gelme kısmı hakkında haklı olduğunu anladım. Sanırım mahvetme kısmı hakkında da haklıydı ama bunun henüz olduğunu sanmıyorum. Klerke konusunu nasıl idare ettiğini sorduğumda çabaladığını söyledin. Çabaladığını biliyorum ve zamanla bunu ardında bırakmayı başaracağına eminim. Ama umarım bunu yapman kısa sürmez. Klerke çığlık attı değil mi? Çığlık atıp acıdığını söyledi, umarım o çığlıklar benim gidişimi atlattıktan çok uzun süre sonra bile aklından çıkmaz. Belki Meksika'daki kıza yaptıklarının ardından canının acımasını hak etti. Ve oğluna yaptıklarının ardından. Ve diğer kızlara, onlara da. Ama birine benim yan tarafımdaki iyileşen yara gibi küçük bir acı değil de öldüren bir yarayla gerçek bir acı çektirdiğinde bu sende bir yara izi bırakır. Bedeninde değil ama zihninde ve ruhunda, çünkü bu basit bir şey değildir.

Seni bırakmam gerekiyor çünkü ben de kötü bir adamım. Bu daha önce kalbimden uzak tutmaya çalıştığım bir bilgiydi, genelde kitaplarla ama daha fazla tutamayacağım ve sana hali hazırda bulaştırdığımdan daha fazlasını bulaştırma riskini almayacağım.

Bucky'nin yanına git ama Bucky'yle kalma. Sana değer veriyor, sana nazik davranacaktır ama o da kötü bir adam. Eğer istediğin buysa Elizabeth Anderson olarak yeni bir hayata başlamana yardımcı olacaktır. Edward Woodley adında birinin hesabında para var, Nick sözünü tutarsa daha da çok para olacak. Bank of Bimini'de de James Lincoln hesabı var. Bucky'de ikisi için de şifre ve tüm hesap bilgileri var. Sana para akışını nasıl yöneteceğin hakkında bilgi verecek, vergi danışmanıyla iletişime geçmeni sağlayacaktır. Bu kısım çok önemli çünkü hesabını veremediğin para en beklemediğin anda ayağının altında açılan bir tuzak gibidir. Paranın bir kısmı Bucky'nin. Geri kalanı senin, okul ve

hayata bağımsız bir kadın olarak başlayabilmen için. Sen busun Alice, bu olacaksın.

İstersen dağlarda kal. Boulder güzeldir. Greeley, Fort Collins, Estes Park da öyle. Hayatının tadını çıkar. Bir noktada, belki sen kırklarında ben altmışlarımdayken benden bir telefon alabilirsin. Bir kadeh bir şey içmeye çıkabiliriz. İki diyelim! Sen Daphne'ye kadeh kaldırırsın, ben de Walter'a.

Seni günden güne sevdim Alice. Çok hem de. Sen de dediğin gibi beni seviyorsan, bu sevgiyi güzel ve etrafına faydalı bir hayat yaşayarak dünyaya geri ver.

Sevgilerimle,

Billy

Not: Bilgisayarımı alıyorum –eski bir dostum– ama içinde hikâyemin olduğu belleği bırakıyorum. Benim odamda, SUV'nin anahtarlarıyla beraber. Hikâye Montauk Burnu'ndan ayrılışımızla bitiyor ama belki sonunu sen yazarsın. Şimdiye dek benim tarzımı bayağı kapmışsındır! Nasıl istersen öyle yaz, Dalton Smith adını karıştırma yeter. Ve kendi adını.

Notu oda anahtarımın etrafına sardım, üstüne adını yazdım ve kapısının altından attım. Görüşürüz Alice.

Bilgisayarımı sağ omzuma attım, bavulumu sağ elime aldım ve yan kapıdan çıktım. Yedi sekiz yüz metre ilerde dinlenmek ve bir şey daha yapmak için durdum. Bavulu açıp iki silahı çıkardım, Glock'umu ve Marge'ın beni vurduğu ACP'yi. Silahları boşaltıp elimden geldiğince uzağa fırlattım. Kurşunları kamyon durağındaki çöp kutularından birine atacaktım.

Bu iş de hallolunca ışıklara, koca kamyonlara ve hayatımın geri kalanına doğru yürümeye başladım. Hatta belki bir çeşit telafiye doğru, tabii bu çok şey istemekten sayılmıyorsa. Muhtemelen sayılır.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Günlerden 21 Kasım 2019'du ve Şükran Günü'ne bir hafta kalmıştı ama Edgewood Dağ Yolu'nun sonundaki evin sakinleri hiç Şükran Günü havasında değildi. Dışarısı soğuktu –kıçın donar diyordu Bucky–, kar gelmek üzereydi. Bucky mutfak sobasını yakmış, verandadan içeri çektiği sallanan sandalyelerden birine oturmuş, çoraplı ayağını sobanın önündeki siperliğe dayamıştı. Bacaklarında dengelediği açık, biraz çizilmiş ve yıpranmış bir bilgisayar vardı kucağında. Arkasındaki bir kapı açıldı ve ayak sesleri yaklaştı. Alice mutfağa girip masaya oturdu. Rengi soluktu ve Bucky'nin onu ilk gördüğü sefere göre neredeyse beş kilo daha zayıftı. Yanakları çökmüştü, bu ona açlıktan ölmek üzere olan bir model havası veriyordu.

"Bitti mi, yoksa hâlâ okuyor musun?"

"Bitti. Sadece yeniden sonuna bakıyordum. Bu kısım pek mantıklı gelmiyor."

Alice hiçbir şey demedi.

"Çünkü Billy sana belleği bıraktıysa yolda yürüdüğü ve silahları attığı kısım bellekte olamaz."

Alice hiçbir şey demedi. Bucky'nin evine vardığından beri pek bir şey söylememişti ve Bucky de onu zorlamamıştı. Alice genelde uyumuş ve Bucky'nin şimdi kapatıp uzattığı bilgisayarda bir şeyler yazmıştı.

"MacBook Pro. Güzel makine ama bu bilgisayarın çok gün gördüğü belli."

"Evet," dedi Alice. "Bu doğru sanırım."

"Hikâyede Billy bilgisayarını yanına alıyor ama bilgisayar işte burada. Bellekte olamayacak olayları da ekleyince elimizde bilim kurgu türü bir hikâye kalıyor."

Mutfak masasında oturan Alice hiçbir şey söylemedi.

"Yine de mantıklı gelmemesi için bir sebep yok. Okuyan insanların Billy'nin yoluna gidip batıda bir yerde yaşamadığını düşünmesi için bir sebep yok. Ya da Avustralya'da, bunu istediğini hep söylerdi. Belki bir kitap yazıyordur. Başka bir kitap. Bundan da hep bahsederdi ama bundan bir şey çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Bucky ona baktı. Alice de ona. Dışarda soğuk bir rüzgâr esiyordu ve kar yağıyor gibi görünüyordu ama mutfak sıcaktı. Sobada bir budak çatırdadı.

Bucky sonunda, "İnsanlar bunu *okuyacak* mı Alice?" dedi.

"Bilmem... İsimleri değiştirmem gerekir..."

Bucky başını iki yana salladı. "Klerke'ün cinayeti tüm dünyada haberlere çıktı. Yine de..." Alice'in hayal kırıklığını görüp omuz silkti. "Bunun *roman à clef** olduğunu düşünebilirler. Fransızca bu kelime. Billy'den öğrendim. Strand'den aldığım eski bir kitabı okurken söyledi. Kitabın adı *Bebekler Vadisi*'ydi." Yeniden omuz silkti. "Beni karıştırmadığın sürece hiç fark etmez. Adıma Trevor Wheatley falan de ve Saskatchewan ya da Manitoba'da yaşadığımı söyle. Nick Majarian'a gelince, bok kafalı kendi başının çaresine bakabilir."

"Sence iyi bir kitap mı?"

Bucky bilgisayarı –Billy'nin eski yardımcısını– mutfak masasına koydu. "Bence öyle ama kitap eleştirmeni sayılmam."

"Kulağa o yazmış gibi geliyor mu?"

---

* Gerçek hayattan yola çıkılarak yazılmış roman. (ç.n.)

Bucky güldü. "Tatlım, ben onun yazdığı hiçbir şeyi okumadım, o yüzden kesin olarak söyleyemem ama o konuşuyormuş gibi geliyor. Ayrıca tarz başından sonuna kadar aynı. Şöyle diyelim, senin hikâyeyi nerede devraldığını anlayamıyorum."

Alice geri döndüğünden beri gülümsemeleri zor bulunur olmuştu ama bunu duyunca Bucky'ye gülümsedi. "Güzel. Bence en önemlisi bu."

"Benim de kötü bir adam olduğum hakkındaki kısmı sen mi uydurdun?"

Alice gözlerini kaçırmadı. "Hayır. Billy söyledi."

"Olmasını istediklerini yazdın," dedi Bucky. "Hikâyenin kahramanı elinde bavuluyla geleceğe doğru ilerliyor. Şimdi bana gerçekten ne olduğunu anlat."

Alice anlattı.

2

Riverhead'e geri döndüler, yolda durup yara bandı, sargı bezi, bant, hidrojen peroksit ve antiseptik merhem aldılar. Billy arabada beklerken Alice, Walgreens'e girdi. Otele vardıklarında yan kapıdan girdiler. Billy'nin odasına girince Alice onun bomber montu çıkarmasına yardımcı oldu. Montta bir delik vardı, gömlekte de öyle. Bir yırtık değil, delik ve ona söylediği gibi yan tarafında değil, çok daha içeride.

"Aman Tanrım," dedi Alice. Sesi biraz boğuktu çünkü elleriyle ağzını kapatmıştı. "Sadece *sıyırmamış, karnından* vurulmuşsun."

"Sanırım öyle. Hatta biraz daha mı aşağıdan?" Sersemlemiş gibiydi.

"Banyoya," dedi Alice. "Her yeri kan içinde bırakmak istemiyorsan."

Ama banyoya girdiklerinde ve Alice ona gömleğini çıkarmasında yardım ettiğinde kırmızı-siyah delikten neredeyse hiç kan akmadığını gördü. Hidrojen peroksit ve biraz antiseptik sürdükten sonra yarayı bir bantla kapatabildi.

Yatağa giderken ona yardım etmesi gerekti. Billy yavaş yürüyor ve sağa doğru düşecek gibi oluyordu. Yüzü terden parlıyordu. "Marge," dedi. "Lanet Marge."

Oturdu ama bedeni bükülünce nefesi kesildi. Alice ona canının ne kadar acıdığını sordu.

"Çok kötü değil."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Billy. "Eh, biraz."

Alice karnına, deliğin sağ tarafına dokundu, Billy'nin nefesi yine kesildi. "Yapma."

"Seni hastaneye..." Durdu. "Bunu yapamayız değil mi? Kurşun yarası. Polise bildirmeleri gerekir."

"Başıma kanun kaçağı kesiliyorsun," dedi Billy ve sırıttı. "Cidden."

Alice başını iki yana salladı. "Sadece çok fazla televizyon izliyorum."

"Bana bir şey olmaz. Irak'ta daha kötülerini gördüm, adamlar ertesi gün moloz temizleme işine dönüyordu."

Alice başını iki yana salladı. "İç kanaman var. Değil mi? Ve kurşun hâlâ içinde."

Billy cevap vermedi. Alice banta baktı. Salakça görünüyordu. Bir sıyrığın üstüne yapıştırılmış gibi.

"Bu gece kımıldamadan yatmaya çalış. Sırtüstü. Tylenol ister misin? Çantamda olacaktı."

"Elinde sadece Tylenol varsa alırım."

Alice ona iki hap verdi ve suyla içebilsin diye doğrulup oturmasına yardımcı oldu. Billy eliyle ağzını kapatarak öksürdü. Alice onun elini yakalayıp baktı. Avucunda kan yoktu. Bu belki iyi bir şeydi. Belki değildi. Bilmiyordu.

"Teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım Billy."

Billy dudaklarını birbirine bastırdı. "Sabah buradan defolup gitmeliyiz. Erkenden."

"Billy, bunu yapama..."

"Yapamayacağımız şey burada kalmak."

"Bucky'yi ararım. Onun bağlantıları var. Bu bağlantılardan biri New York'ta yaşayan, kurşun yarasını tedavi edebilecek bir doktor olabilir."

Billy başını iki yana salladı. "Bu dizilerde olabilir. Gerçek hayattaysa olmaz. Bucky o tip bir iş bitirici değil. Ama Sidewinder'a, silahlar ülkesine varmayı başarırsak birilerini bulabilir."

"Neredeyse üç bin kilometre var Sidewinder'a! Google'dan baktım!"

Billy başıyla onayladı. "Arabayı biraz senin sürmen gerekecek, belki yolun çoğunda ve mümkün olduğunca hızlı gitmeliyiz. Bir kar fırtınası çıkarsa Tanrı yardımcımız olsun."

"Üç bin kilometre!" Bu bilgi Alice'in omuzlarına binen bir yük gibiydi.

"Bağla şu işi."

"Ne..."

"Bir tiyatro oyununun adı. Boş ver." Yüzünü buruşturarak arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkarıp ona verdi. "ATM kartımı bul. Ara katta bankamatik var. Şifrem 1055. Aklında tutabilir misin?"

"Evet."

"Bankamatik dört yüz dolar çekmene izin verecek. Yarın sabah ayrılmadan önce bir dört yüz daha çekebilirsin."

"Neden bu kadar çok para çekiyoruz?"

"Şimdilik boş ver. Aklımdaki şey işe yaramayabilir zaten ama iyimser kalalım. Kartı bul."

Alice cüzdanını karıştırıp kartı buldu. Kabartıyla yazılan isim Dalton Curtis Smith'ti. Alice kaşlarını havaya kaldırarak kartı gösterdi.

"İşte bu kızım."

Kız gitti. Ara kat ıssızdı. Yumuşak bir asansör müziği çalıyordu. Alice kartı takıp şifreyi girdi. Makinenin kartı yutmasını, hatta belki bir alarm çalmasını bekliyordu içten içe ama kart geri çıktı, para da. Hepsi yirmilikti, yeni ve gıcır gıcır. Alice paraları katlayıp tomarı çantasına koydu. Billy'nin odasına geri döndüğünde Billy yatıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Alice.

"Fena değil. Tuvalete gidip çişimi yapabildim. Kan yoktu. Belki de kurşunun içimde olması iyidir. Kanamayı durduruyor olabilir."

Bu Alice'e pek mümkün görünmüyordu, büyükannesinin ağrıyan kulağa biraz sigara dumanı üflemenin iyi geleceğini söylemesi gibiydi ama bir şey demedi. Bunun yerine çantasını karıştırıp Tylenol şişesini çıkardı. "Bir tane daha almaya ne dersin?"

"Kesinlikle, evet."

Alice ona banyodan bir bardak su getirdi, geri döndüğünde Billy bir elini yan tarafına bastırmış halde oturuyordu. Hapı aldı ve yüzünü buruşturarak geri yattı.

"Seninle kalacağım. Karşı çıkmayı aklından bile geçirme."

Billy karşı çıkmadı. "Altıda buradan çıkmak istiyorum. En geç yedide. O yüzden biraz uyu."

3

"Yapabildiniz mi peki?" diye sordu Bucky. "Uyuyabildiniz mi?"

"Biraz. Pek değil. Onun uyuduğunu sanmıyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum, kurşunun ne kadar derine girdiğini."

"Tahminimce bağırsaklarını delmiştir. Belki midesini."

"Ona doktor *bulabilir miydin?* Seni arasaydım?"

Bucky bunu düşündü. "Hayır ama kısa zamanda birilerine ulaşabilecek birilerine ulaşabilirdim. Tıp becerisi olan birilerine."

"Billy bunu biliyor muydu peki?"

Bucky omuz silkti. "Farklı alanlardan birçok bağlantım olduğunu biliyor."

"O zaman neden en azından şansımı denememe izin vermedi?"

"Belki de istememiştir," dedi Bucky. "Belki de Alice sadece seni buraya getirmek ve bu işi bitirmek istemiştir."

4

Otelden altı buçukta çıktılar. Billy arabaya kadar yardım almadan yürüyebildi. Alice'in Tylenol'lerinden iki tane daha alınca acının bayağı katlanılır olduğunu söylemişti. Alice buna inanmak istiyor ama inanamıyordu. Billy topallayarak, bir elini sol yanına bastırarak yürüyordu. Kalçası artritli yaşlı bir adamın o ağır ve cansız özeniyle yolcu tarafına oturdu. Alice motoru çalıştırıp sabah serinliğine karşı kaloriferi açtı, sonra ATM'den dört yüz dolar daha çekmek için içeri koşturdu. Bavulları için bir araba kapıp dışarı arabaya kadar itti.

"Hadi yola çıkalım," dedi Billy kemerini bağlamaya çalışarak. "Siktir, takamıyorum."

Alice onun yerine taktı, sonra yola çıktılar.

27 Numaralı yoldan Long Island otobanına, oradan da I-95'e çıktılar. Otobanda trafik gittikçe artıyordu, Alice dimdik oturmuş, direksiyona on ve iki yönünde sarılmış vaziyette sürüyordu, sağından solundan geçen araba nehri onu geriyordu. Üç seneden biraz uzun zamandır ehliyeti vardı ve daha önce hiç böyle bir tra-

fikte araba kullanmamıştı. Deneyimsizliği yüzünden aklında bir sürü kaza senaryosu canlanıyordu. En kötüsünde, dört arabalık zincirleme kazada anında ölüyorlardı. İkinci en kötüde, hayatta kalıyorlardı ama olay yerine gelen polis arkadaşının karnında bir kurşun olduğunu fark ediyordu.

"Bir sonraki çıkıştan çık," dedi Billy. "Yer değiştirelim. Merkezden ve sonra New Jersey'den geçerken ben sürerim. Pennsylvania'ya varınca yine sen devralırsın. Rahat edersin."

"Sürebilir misin?"

"Kesinlikle." Yüzünde Alice'in hoşuna gitmeyen o gergin sırıtış belirdi. Yüzü yine ıslaktı, ter yüzünden küçük yollar halinde akıyordu, yanakları kızarmıştı. Şimdiden ateş yapan enfeksiyon başlamış olabilir miydi? Alice bilmiyordu ama başlarsa Tylenol'ün buna engel olmayacağını biliyordu. "Şansımız yaver giderse nispeten daha rahat bir halde bile sürebilirim."

Alice çıkışa denk gelmek için şerit değiştirdi. Birisi korna çaldı ve Alice zıpladı. Kalbi yerinden hoplamıştı. Trafik *dehşetti*.

"Bu onların hatasıydı," dedi Billy. "Kıçımıza yapışmış pislik. Kesin Yankee taraftarıdır. Bak şurası, tabelayı görüyor musun? Oraya gitmek istiyoruz."

Tabelada pembe neon ışıkla çevrelenmiş bir tırın üstünde öne geriye sıçrayıp duran, el sallayan bir kamyoncu vardı. Altında, yine pembe neon ışıkla MUTLU JACK'İN KAMYON DURAĞI yazıyordu.

"Gelirken görmüştüm. Daha güzel bir günde, Marge beni delmeden önce."

"Depomuz neredeyse tamamen dolu Billy."

"Benzin almaya gitmiyoruz. Arka tarafa çek ve bunu çantana koy." Koltuğun altından Marge'ın Smith Wesson ACP'sini çıkardı.

"İstemiyorum." Bu kesinlikle doğruydu. Hayatı boyunca bir daha silaha dokunmak istemiyordu.

"Anlıyorum ama yine de al. Dolu değil. Göstermek zorunda kalma ihtimalin bile yüzde bir falan."

Alice silahı alıp çantasına attı ve sıralanmış, çoğu sessizce hırıldayan onlarca uzun yol kamyonunun olduğu yere sürdü.

"Kamyon gediklisi yok. Uyuyor olmalılar."

"Kamyon gediklisi ne? Hayat kadını mı? Kamyon durağı hayat kadınları mı?"

"Evet."

"Ne hoş."

"Şu kamyonların etrafında kıyafetlerini aldığın alışveriş merkezlerinde alışveriş yapıyormuş gibi dolaşman lazım. Çünkü yapacağın şey bu, alışveriş."

"Benim de kamyon sevdalısı olduğumu sanmazlar mı?"

Bu sefer sırıtış değil de Alice'in sevdiği gülümseme belirdi yüzünde. Billy, Alice'in kotunu, montunu ve en çok da makyajsız yüzünü inceledi. "İmkânı yok. Güneşliği aşağı indirilmiş bir kamyon aramanı istiyorum. Üzerinde yeşil bir şey olacaktır, bir parça kâğıt ya da plastik etiket gibi. Ya da kapı kolunda kurdele. Kamyoncu içerideyse basamağa çıkıp camını tıklat. Anladın mı?"

"Evet."

"Şoför seni elini sallayıp başından atmazsa, camını indirirse, o kıyıdan bu kıyıya gibi, uzun bir yolculuğa çıktığınızı ve erkek arkadaşının beline kramplar girdiğini söyle. Araba sürme işinin sana kaldığını ve arkadaşın için aspirin ya da Tylenol'den daha kuvvetli bir ağrı kesici, kendin için de kahve ve enerji içeceğinden daha kuvvetli bir uyarıcı bulmayı umduğunu söyle. Anladın mı?"

Alice şimdi neden iki kere ATM'ye gittiğini anlıyordu.

"OxyContin bulursun umarım ama Percocet ya da Vicodin de olur. Oxy varsa ona onluklar için on, seksenlikler için seksen vereceğini söyle."

"Anlamadım."

"On miligramlık tabletler için on dolar, seksen miligramlıklar için seksen dolar, yeşil olanlardan. Parayı iki katına çıkarıp seni kazıklamaya çalışırsa..." Billy oturduğu yerde kıpırdandı ve

yüzünü buruşturdu. "Ona basıp gitmesini söyle. Sana uyarıcı lazım. Adderall iyidir, Provigil daha da iyi olur. Anladın mı?"

Alice başıyla onayladı. "Önce içeri girip çişimi yapmam lazım. Bayağı gerginim."

Billy başını sallayıp gözlerini kapattı. "Kapıyı kilitle olur mu? Araba hırsızlarıyla uğraşabilecek halde değilim."

Alice çişini yaptı, marketten biraz abur cubur ve içecek aldı, sonra dışarı çıkıp arka taraftaki kamyonların etrafında dolaşmaya başladı. Birisi ona ıslık çaldı. Alice aldırmadı. Üzerinde yeşil bir şeyler olan indirilmiş bir güneşlik ya da kapı kolunda uçuşan bir kurdele arıyordu. Tam pes etmek üzereyken bulduğuysa ön paneline yeşil bir İsa yapıştırılmış gürleyen Peterbilt marka bir kamyondu. Alice korkuyordu, direksiyondaki adamın ona muhtemelen ya güleceğini ya da *delirdin mi* bakışı atacağını düşünüyordu ama Billy acı çekiyordu ve Alice onun için her şeyi yapardı.

Basamağa çıkıp camı tıklattı. Cam indi. İskandinav tipli bir adamdı, saman sarısı saçları ve koca bir göbeği vardı. Gözleri buz mavisiydi. İfadesiz bir yüzle Alice'e baktı. "Yardım arıyorsan yol yardımı ara tatlım."

Alice ona krampları ve uzun yolu anlattı, çok değilse parasını ödeyebileceğini söyledi.

"Polis olmadığını nereden bileyim?"

Bu o kadar beklenmedik bir soruydu ki Alice güldü ve bu da adamı ikna etti. Pazarlık ettiler. Alice sonunda on tane on miligramlık, bir tane de (Billy'nin yeşil dediği) seksenlik Oxy ve bir düzine turuncu Adderall hapı için sekiz yüz doların beş yüzünü bıraktı. Adamın onu gayet hakkıyla kazıkladığına emindi ama bu umurunda değildi. Yüzünde bir gülümsemeyle Mitsubishi'ye koştu. Kısmen rahatladığından gülümsüyordu. Kısmen de bu işi başarıyla hallettiği için: ilk uyuşturucu pazarlığını. Belki de cidden kanun kaçağına dönüşüyordu.

Billy başını geriye yaslamış, çenesi ön camı gösterir vaziyette uyukluyordu. Yüzü süzülmüştü. Yanağındaki sakalların bir

kısmı kırdı. Alice camı tıklayınca gözlerini açtı ve kilidi açmak için eğildi, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu. Yerinde doğrulabilmek için direksiyondan kuvvet alması gerekti ve Alice, Billy'nin onları sıkışık trafikte New York ve New Jersey'den geçirmeyi bırak üç kilometre bile götüremeyeceğini düşündü.

"Başardın mı?" diye sordu Billy, Alice direksiyonun başına yerleşirken.

Alice hapları koyduğu mendili açtı. Billy bakıp güzel dedi, Alice iyi iş çıkarmıştı. Bu Alice'i sevindirdi.

"Silahı göstermen gerekti mi?"

Alice başını iki yana salladı.

"Göstereceğini düşünmemiştim." Billy yeşil olan hapı aldı. "Geri kalanları sonraya saklayacağım."

"O seni bayıltmaz mı?"

"Hayır. Bunu kafa olsun diye içenlerin uykusu gelir. Ben bunun için içmiyorum."

"Araba sürebilecek misin? Çünkü ben deneye..."

"Bana on dakika ver, sonra bakarız."

On beş dakika geçti. Billy yolcu kapısını açıp, "Yer değiştirelim," dedi.

Arabanın etrafını çok topallamadan yürüdü ve direksiyona yüzünü hiç buruşturmadan oturdu. "Johnny Capps haklıymış, bu haplar sihirli. Tabii bu yüzden bu kadar tehlikeliler."

"İyi misin?"

"Gitmeye hazırım," dedi Billy. "En azından bir süreliğine."

Büyük kamyonların uyuduğu arka tarafa döndü ve kolayca otobana girdi, tekne römorku çeken bir kamyonetin arkasına, bir çöp kamyonunun önüne düzgünce yerleşti. Alice kendisi olsa arkasında biriken ve deli gibi korna çalan çıkış trafiğiyle dakikalarca yola çıkmakta tereddüt edeceğini ve sonunda çıktığında da birinin ona arkadan vuracağını düşünüyordu. Kısa süre sonra yüz kilometreye çıktılar. Billy hiç tereddüt etmeden ağır trafiğin

içine dalıp çıkıyordu. Alice ilacın onun zamanlamasını bozmaya başlamasını bekledi. Ama öyle bir şey olmadı.

"Radyodan haber açsana," dedi Billy. "AM'de 1010 WINS'i dene."

Alice WINS'i buldu. Kuzey Dakota'da boru hattı sızıntısına, Teksas'ta uçak kazasına ve Santa Clara'da okulda ateş açıldığına dair haberler vardı. Medya imparatorunun Montauk Burnu'ndaki mülkünde öldürüldüğü hakkında bir şey yoktu.

"Güzel," dedi Billy. "Kaçmamız için ne kadar çok zaman olursa o kadar iyi."

Kesinlikle kanun kaçağıyız, diye düşündü Alice.

New York'un şehir silueti ufukta belirdiğinde Billy yeniden terlemeye başlamıştı ama araba sürüşü konusunda sağlam ve kendinden emindi hâlâ. New Jersey'ye girmek için Lincoln Tüneli'nden geçtiler. Alice GPS'ten yolu tarif etti ve Billy 1-80'e girdi. Pennsylvania eyalet sınırına kadar gidemedi, Netcong Borough'da küçük bir dinlenme tesisine çekti.

"Bu kadarını yapabiliyorum," dedi. "Sıra sende. Şimdi bir Adderall al, saat dört gibi etkisi geçmeye başladığında iki tane daha al. Sonra elinden geldiği kadar uzun zaman sür. Saat ona kadar dayanmaya çalış. O zamana bin üç yüz kilometreyi ardımızda bırakmış oluruz."

Alice turuncu hapa baktı. "Bana ne yapacak?"

Billy gülümsedi. "İyi olacaksın. Bana güven."

Alice hapı yuttu. Billy yavaşça direksiyonun başından kalktı, Mitsubishi'nin ön tarafına kadar gitti, sonra sendeledi ve tutunmak zorunda kaldı. Alice aceleyle çıkıp onun dengede kalmasına yardımcı oldu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Kötü değil," dedi ama Alice gözlerini ondan ayırmayınca, "Aslında bayağı kötü," dedi, "Arka tarafa geçip mümkün olduğunca düz yatacağım. Bana onluk Oxy'lerden iki tane ver. Belki uyuyabilirim."

Alice ona elinden geldiğince destek olarak arka tarafa binmesine yardım etti. Tişörtünü kaldırıp bantın etrafındaki bölgeye bakmak istiyordu ama Billy ona izin vermedi ve Alice de ısrar etmedi, kısmen Billy'nin yola koyulmak istediğini bildiğinden, kısmen de göreceklerinin hoşuna gitmeyeceğini bildiğindendi.

Hap işe yarıyordu. Başta Alice bunun hayal gücü olduğunu sandı ama kalp atışlarının hızlanması hayal gücü olamazdı, görüşünün berraklaşması da öyle. Dinlenme tesisinin küçük, tuğladan tuvaletinin etrafında çimenler vardı ve Alice her bir yaprağın yarattığı gölgeyi görebiliyordu. Dalgalanan bir patates cipsi paketi, tarif etmenin başka yolu yoktu, *leziz* görünüyordu. Alice artık araba sürmek *istediğini* fark etti, Mitsubishi kilometreleri yerken onu izlemek istiyordu.

Billy ya onun aklını okudu ya da deneyimlerinden Adderall'un hayatında sabah kahvesinden daha güçlü bir uyarıcı almayan bir kızı nasıl etkileyeceğini biliyordu. "Yüz kilometre hız," dedi. "Kamyon sollaman gerekirse yüz yirmi. Peşimize yanıp sönen mavi ışıklar takılsın istemiyoruz, tamam mı?"

"Tamam."

"Yola koyulalım."

5

"Yola koyulduk," dedi Alice. "Ağzım kurudu ve hem diyet kolayı hem de Sprite'ı bitirdim ama uzun bir süre çişim gelmedi. Sidik torbamı Mutlu Jack'in Kamyon Durağı'nda bırakmıştım sanki."

"Uyarıcılar böyle yapar insanı," dedi Bucky. "Muhtemelen yemek yemek de istememişsindir."

"İstemedim ama yemem gerektiğini biliyordum. Saat üç civarı sandviç almak için durdum. Billy arabanın arkasında kaldı. Uyuyordu, ben de onu uyandırmak istemedim.

Bucky, Billy'nin iç kanaması ve yayılan bir enfeksiyonu varken uyuduğunu hiç sanmıyordu ama bu konuda sesini çıkarmadı.

"O haplardan iki tane daha aldım ve sürmeye devam ettim. Geceleyin Indiana, Gary'nin dış kesimlerinde, her zaman yaptığımız gibi adı olmayan motellerden birinde durduk. Billy artık uyanıktı, motel girişini bana yaptırdı. Odaya gitmesinde ona yardımcı olmam gerekti. Zar zor yürüyordu. Ona biraz daha OxyContin almasını söyledim ama onları yarına saklaması gerektiğini söyledi. Onu yatağa yatırıp yarasına baktım. Bakmamı istemiyordu ama artık beni engelleyemeyecek kadar zayıf durumdaydı."

Tüm bunları anlatırken Alice'in sesi sabitti ama gözlerini kazağının koluyla tekrar tekrar siliyordu.

"Kararmaya mı başlamıştı?" diye sordu Bucky. "Nekroz mu?"

Alice başıyla onayladı. "Evet ve şişmişti. Ben onu tedavi edecek birini bulmamız gerektiğini söyledim, o hayır dedi. Ona doktor çağıracağımı ve beni durduramayacağını söyledim. Bunun doğru olduğunu ama bunu yaparsam büyük ihtimalle otuz kırk yılımı hapiste geçireceğimi söyledi. Artık olay haberlere düşmüştü. Klerke olayı. Sence sadece beni korkutmaya mı çalışıyordu?"

Bucky başını iki yana salladı. "Seni korumaya çalışıyordu. Polisler –ve dahil olurlarsa FBI– Klerke'ün evinde olanlarla senin aranda bağ kurarsa uzun bir süre içeri tıkılırdın. Zaten polisler Hyatt'ta Billy'yle kaldığını öğrendikleri anda bağ kurulmuş olurdu."

"Bunu daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

Bucky ona sabırsız bir bakış attı. "Tabii ki bu yüzden söylüyorum, ama aynı zamanda gerçekler böyle." Duraksadı. "O ne zaman öldü Alice?"

6

İkisi de hiç uyuyamadı, Billy muhtemelen dayanılmaz seviyede acı çektiği için, Alice de daha önce hiç böyle maddeler almadığı vücudunda hâlâ uyarıcı kalıntılarının etkisini hissettiği için. Sabah dört buçuk gibi, ilk ışıklar doğmadan çok önce Billy ona yola çıkmaları gerektiğini söyledi. Alice'in ona arabaya binmekte yardımcı olmasının gerekeceğini ve bunu dünya uyanmadan önce yapmalarını tercih ettiğini söyledi.

Kalan onluk Oxy'lerden dördünü daha aldı ve tuvaleti kullandı. Alice de ondan sonra tuvalete girdi. Billy kanın büyük çoğunluğunun üstüne sifon çekmişti ama tuvaletin kenarında ve fayanslarda hâlâ biraz vardı. Alice bunları silip çöp torbasını yanlarına aldı: kanun kaçağı zihniyeti.

O noktada ağrı kesiciler işe yaramaya başlamıştı ama onu arabaya götürmek yine de on dakika sürdü çünkü her iki üç adımda bir dinlenmesi gerekiyordu. Billy ağırlığını büyük ölçüde Alice'e veriyor, maraton tamamlamış biri gibi zorla nefes alıyordu. Nefesi kokuyordu. Bayılmasından ve onu sürüklemek zorunda kalmaktan (çünkü onu taşıyamazdı) çok korkmuştu ama arabaya varmayı başardılar.

Yavaş yavaş, Alice'in duymaktan nefret ettiği bir dizi küçük inleme ve çığlıklarla beraber Billy arka koltuğa yerleşmeyi başardı. Ama kolunu başına yastık yapıp mümkün olduğunca düzgünce içeri girdikten sonra şaşırtıcı biçimde neşeyle gülümsemeyi başardı.

"Lanet Marge. Bir santim daha soldan vursa tüm bu saçmalıklardan kurtulabilirdik."

"Lanet Marge," diye ona katıldı Alice.

"Sollama dışında yüzde kal. Iowa ve Nebraska'ya vardığımızda yüz yirmi. Yanıp sönen mavi ışıkları görmek istemeyiz."

"Yanıp sönen ışıklar yok, anlaşıldı," dedi Alice ve ona asker selamı verdi.

Billy gülümsedi. "Seni seviyorum Alice."

Alice iki Adderall aldı. Biraz düşündü ve üçüncüyü de aldı. Sonra yola çıktılar.

Chicago'nun güneyinde trafik korkunçtu, iki yönde de altı ya da sekiz şerit vardı ama Adderall'un etkisinde Alice korkusuzca yolunu buldu. Merkezin batısında trafik biraz azaldı ve kasabalar yanlarından hızla geçmeye başladı: LaSalle, Princeton, Sheffield, Annawan. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Tamamen odaklanmış, *country* şarkılardaki gibi gazı köklemişti. Arada bir gözü dikiz aynasına takılıyor, arka koltuğa yüzüstü kıvrılan siluete bakıyordu. Davenport'u arkalarında bırakıp tarlaları artık gri ve hareketsiz olan, kışı bekleyen, geniş Iowa düzlüklerine girdiklerinde Billy konuşmaya başladı. Söyledikleri hem hiçbir anlam ifade etmiyordu, hem de dünyadaki her şeyden daha anlamlıydı. *Karanlıkta*, diye düşündü Alice. *Karanlıkta, acı çekiyor ve çıkış yolunu arıyor. Ah, Billy, çok çok üzgünüm.*

Cathy hakkında birçok şey anlatıyordu. Ona kurabiye yapmamasını, annesi gelip ona yardım edene dek beklemesini söylüyordu. Cathy'ye birilerinin Bob Raines'in canını yaktığını ve eve sinirli geleceğini söylüyordu. Corinne'in ona arka çıktığını söylüyordu, bunu yapan tek kişi olduğunu. Shan'den bahsediyordu. Bir atış poligonu hakkında bir şeyler diyordu. Derek ve Danny adında birilerinden bahsediyordu. Bu hayali kişilere sırf yetişkin olduğu için onlara yumuşak davranmayacağını söylüyordu. Alice Monopoly'den bahsettiğini düşündü çünkü acele edip zarı atmalarını, tren yollarının satın almak için iyi olduğunu ama Kamu Kuruluşlarının olmadığını söylüyordu. Bir kere bağırıp Alice'in yerinde sıçramasına ve yolundan çıkmasına sebep oldu. Oraya girme Johnny, diyordu, kapının arkasında bir isyancı var, önce içeri ses bombası atıp onu oradan çıkar. Annesi onun velayetini kaybettikten sonra kaldığı evdeki kız Peggy Pye'dan bahsediyordu. Bu lanet evi bir arada tutan tek şeyin boya olduğunu söylü-

yordu. Hoşlandığı kızdan bahsediyor, ona bazen Ronnie bazen Robin diyordu ki Alice onun gerçek adının bu olduğunu biliyordu. Üstü açılan bir Mustang'le ve bir *jukebox*'la ilgili bir şeyler söyledi ("Doğru yerine vurursan bütün gece çalar Taco, unuttun mu?") bir kısmı kopan ayak parmağından, tamamen kaybolan bebek ayakkabısından, Bucky'den, Alice'ten ve Thérèse Raquin diye birinden bahsetti. Tekrar tekrar kardeşine ve onu Bitmeyen Boya Evi'ne götüren polise dönüyordu. Ön camları güneşte parıldayan binlerce arabadan bahsetti. Onların paramparça güzellikler olduğunu söyledi. Bu çalıntı arabanın arka koltuğunda hayatı gözlerinin önünden geçiyordu ve Alice buna çok üzülüyordu.

Billy sonunda sessizleşti, Alice başta onun uyuduğunu düşündü ama dikiz aynasından üçüncü ve dördüncü bakışında onu öyle kıpırdamadan, dizlerini göğsüne çekmiş vaziyette yatarken görünce öldüğünü sandı.

Artık Nebraska'dalardı. Hemingford Home çıkışından saptı ve iki şeritli asfalt taşra yoluna çıktı, yol o yıl için işi biten mısır tarlası duvarlarının arasında dümdüz ilerliyordu. Gün bitmek üzereydi. Alice bir buçuk kilometre ilerleyince toprak bir yola denk geldi ve bu yola girdi, asfalt yoldan görülmeyecek kadar ileri sürdü. Dışarı çıkıp arka kapıyı açtı, başta Billy'nin ona baktığını görünce rahatladı, sonra gözleri açık öldüğünü düşünüp dehşete kapıldı. Derken Billy gözlerini kırptı.

"Neden durduk?"

"Bacaklarımı esnetmem gerekti. Nasılsın Billy?"

Aptalca bir soruydu ama başka ne soracaktı ki? Benim kim olduğumu biliyor musun ya da ölü kardeşin olduğumu mu sanıyorsun mu? Bir süreliğine aklın başında olacak mı? Bu arada, çok mu geç kaldık? Alice bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu.

"Oturmama yardım et."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu san..."

"Oturmama yardım et Alice."

Kim olduğunu biliyordu yani. Ayrıca en azından şimdilik onunlaydı. Alice onun elini tutup ayaklarını Hemingford Home denen bir kasabada adı olmayan toprak bir yola koyarak oturmasına yardımcı oldu. Colorado dağlarında hava çoktan kararmaya başlamış olmalıydı. Bu düzlüklerdeyse kasım ayında olmalarına rağmen öğleden sonra uzayıp gitmişti. Burada batının akşam kızıllığı hafif meltemlerle hışırdayıp fısıldayan mısırlara vuruyordu. Billy'nin elleri sıcaktı ve yüzü yanıyordu. Dudaklarında ateşten uçuklar çıkmıştı.

"Benim işim bitti."

"Hayır, Billy. Hayır. Dayanman gerek. Sana iki Oxy vereceğim, uyarıcı haplardan da birkaç tane kaldı. Bütün gece boyunca süreceğim."

"Hayır, sürmeyeceksin."

"Bunu yapabilirim Billy, gerçekten yapabilirim."

Billy başını iki yana sallıyordu. Alice hâlâ onun ellerini tutuyordu. Ellerini bırakırsa Billy'nin gerisin geri koltuğa düşeceğini, tişörtünün sıyrılacağını ve onun artık enfeksiyonun kırmızı uzantılarıyla sarılı siyahımsı gri karnını göreceğini düşünüyordu. Kırmızılıklar göğsüne, kalbine uzanıyordu.

"Şimdi beni dinle. Dinliyor musun?"

"Evet."

"O adamlar seni yola attığında seni kurtardım değil mi? Şimdi seni yeniden kurtarıyorum. En azından bunu deniyorum. Bucky bana izin verdiğim müddetçe peşimden geleceğini ve bunu yapmana izin verirsem seni mahvedeceğimi söyledi. Haklıydı."

"Sen beni mahvetmedin ki, sen beni kurtardın."

"Şşş. Henüz mahvolmadın, önemli olan da bu. Sen iyisin. Bunu biliyorum çünkü Klerke konusunu nasıl idare ettiğini sorduğumda çabaladığını söyledin. Neyi kastettiğini biliyorum, çabaladığını biliyorum ve zamanla bunu ardında bırakmayı başaracaksın. Rüyaların dışında."

Kızıl ışıklar parlıyor ve parlıyordu. Mısır tarlasını boyuyordu. Burası çok sessizdi ve Billy'nin elleri Alice'in ellerinde yanıyordu.

"Klerke çığlık attı değil mi?"

"Evet."

"Çığlık atıp acıdığını söyledi."

"Yeter Billy, bu korkunç ve otobana dönmemiz gere..."

"Belki canının acımasını hak etti ama birine acı çektirdiğinde bu ardında bir yara bırakır. Zihnini yaralar. *Ruhunu* yaralar. Yaralamalıdır da çünkü birini incitmek, birini öldürmek basit bir şey değildir. Bunu tecrübe etmiş biri olarak söylüyorum."

Ağzının kenarından kan sızıyordu. Hayır, iki kenarından da. Alice onun konuşmasını kesmeye çalışmaya son verdi. Bunun ne olduğunu biliyordu, bu bir ölüm konuşmasıydı ve onun işi Billy konuşabildiği müddetçe onu dinlemekti. Ona kendisinin kötü bir adam olduğunu söylediğinde bile karşılık vermedi. Buna inanmıyordu ama tartışmanın zamanı değildi.

"Bucky'nin yanına git ama onunla kalma. Sana değer veriyor, sana nazik davranacaktır ama o da kötü bir adam." Öksürdü ve ağzından etrafa kanlar sıçradı. "Eğer istediğin buysa Elizabeth Anderson olarak yeni bir hayata başlamana yardımcı olacaktır. Para var, bayağı çok. Bir kısmı sadece kâğıt üstünde olan Edward Woodley adında birinin hesabında. Bank of Bimini'de de James Lincoln adına para var. Bunları aklında tutabilir misin?"

"Evet. Edward Woodley. James Lincoln."

"Bucky'de ikisi için de şifre ve tüm hesap bilgileri var. Sana vergi dairesinin dikkatini çekmeden parayı kendi banka hesabına nasıl aktaracağın hakkında bilgi verecektir. Bu kısım çok önemli çünkü seni böyle yakalarlar. Hesabını veremediğin para tuzak gibidir. Anla..."

Daha çok öksürdü. Daha çok kan çıktı.

"Anladın mı?"

"Evet, Billy."

"Paranın bir kısmı Bucky'nin. Geri kalanı senin. Üniversiteye gitmene ve sonrasında hayata atılmana yeter. Bucky adil davranacaktır. Tamam mı?"

"Tamam. Belki de artık uzanmalısın."

"Uzanacağım ama bütün gece boyunca sürmeyi denersen kazaya davetiye çıkarırsın. Walmart'ı olacak kadar büyük olan bir sonraki kasabaya bak telefonundan. Karavanların yanına park et. Uyu. Sabah tazelenmiş olursun ve akşamüstüne doğru Bucky'nin evine varırsın. Dağlara. Dağları seviyorsun değil mi?"

"Evet."

"Bana söz ver."

"Geceyi geçirmek için duracağıma söz veriyorum."

"Bunca mısır," dedi Billy, Alice'in omzunun üzerinden bakarak. "Ve güneş. Cormac McCarthy okudun mu?"

"Hayır, Billy."

"Okumalısın. *Blood Meridian*." Ona gülümsedi. "Lanet Marge ha?"

"Öyle," dedi Alice. "Lanet Marge."

"Bilgisayarımın şifresini bir kâğıt parçasına yazıp çantana sıkıştırdım."

Bunu dedikten sonra Alice'in elini bıraktı ve geriye düştü. Alice onun bacaklarını kaldırıp arabanın içine sokmayı başardı. Billy'nin canı acıdıysa da hiç göstermedi. Alice'e bakıyordu.

"Neredeyiz?"

"Nebraska'da Billy."

"Buraya nasıl geldik."

"Boş ver. Gözlerini kapat. Dinlen."

Billy kaşlarını çattı. "Robin? Sen misin?"

"Evet."

"Seni seviyorum Robin."

"Ben de seni seviyorum Billy."

"Hadi kilere inip elma kalmış mı bakalım."

7

Sobada bir budak daha çatırdadı. Alice kalkıp buzdolabına gitti ve bir bira aldı. Kapağını çevirip açtı ve yarısını içti.

"Bana söylediği son sözler bunlardı. Kearney'deki Walmart'ta karavanların yanına park ettiğimde hâlâ hayattaydı. Biliyorum çünkü nefes alışını duyuyordum. Hırıltısını. Ertesi sabah beşte uyandığımda ölmüştü. Bira ister misin?"

"Evet. Teşekkürler."

Alice ona bir bira verip oturdu. Yorgun görünüyordu. "'Hadi kilere inip elma kalmış mı bakalım.' Belki Robin'le konuşuyordur ya da arkadaşı Gad'le. Pek iyi bir son cümle değil. Shakespeare yazsa hayat daha güzel olurdu, ben öyle düşünüyorum. Gerçi... *Romeo ve Juliet*'i düşününce..." Birasının kalanını içti ve yanaklarına biraz renk geldi. Bucky onun biraz daha iyi göründüğünü düşündü.

"Walmart açılana kadar bekledim, sonra içeri girip bir şeyler satın aldım... Battaniyeler, yastıklar, sanırım bir uyku tulumu."

"Evet," dedi Bucky. "Bir uyku tulumu vardı."

"Onun üstünü örtüp otobana çıktım. Hız sınırının on kilometreden fazla üstüne çıkmadım, aynı onun dediği gibi. Bir kere Colorado eyalet polisi arabası yanıp sönen ışıklarıyla arkamdan yaklaştı ve işimin bittiğini düşündüm ama sonra yanımdan geçip gitti, çarçabuk hem de. Buraya geldim. Onu eşyalarının çoğuyla beraber gömdük. Çok eşyası da yoktu." Duraksadı. "Ama yazlık kulübenin çok yakınına gömmedik. Orayı sevmiyordu. Orada çalışmıştı ama orayı hiç sevmediğini söylemişti."

"Bana orasının hayaletli olduğunu sandığını anlatmıştı," dedi Bucky. "Senin önünde neler var tatlım?"

"Uyku. Uykuya doyamıyorum. Hikâyesini yazmayı bitirdiğimde daha iyi olacağımı düşünmüştüm ama..." Omuz silkip ayağa kalktı. "Daha sonra çözerim bunu. Scarlet O'Hara'nın ne dediğini biliyorsun değil mi?"

Bucky Hanson gülümsedi. "*Bunu yarın düşünürüm, çünkü yarın başka bir gün.*"

"Evet." Alice buraya döndüğünden beri yazarak ve uyuyarak zamanının çoğunu geçirdiği yatak odasına yöneldi, sonra geri döndü. Gülümsüyordu. "Billy kesin bu replikten nefret ederdi."

"Haklı olabilirsin."

Alice iç çekti. "Asla yayımlatamam değil mi? Kitabını. Bir *roman à clef* olarak bile. Bundan beş sonra da, on sene sonra da. Kendimi kandırmanın manası yok."

"Muhtemelen hayır," diye ona katıldı Bucky. "D.B. Cooper'ın otobiyografisini yazıp adını İşte Böyle Yaptım koyması gibi olur."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor, mesele de bu. Adam bir uçak kaçırdı, bir dünya para aldı, paraşütle atladı ve bir daha onu gören olmadı. Hikâyenin senin versiyonundaki Billy gibi biraz."

"Sence bunu yaptığıma memnun olur mu? Onu yaşattığıma?"

"Buna bayılırdı Alice."

"Bence de öyle. Yayımlatabilsem adını ne koyardım biliyor musun?" *Billy Summers: Kayıp Bir Adamın Hikâyesi.* Ne dersin?"

"Kulağa çok uygun geliyor bence."

8

Gece kar yağmıştı, sadece üç beş santim, Alice yedi civarı uyandığında çoktan durmuştu, sabah gökyüzü o kadar berraktı ki neredeyse saydam gibi görünüyordu. Bucky hâlâ uyuyordu, Alice onun horultusunu yatak odasının kapısının ardından bile duyuyordu. Kahve makinesini çalıştırdı, evin yanındaki yığından odun alıp sobadaki ateşi güçlendirdi. Bu sırada kahve ısınmıştı, bir bardak içip montunu, botlarını giydi ve kulaklarını kapatan yün beresini taktı.

Onun kullanımına ayrılan odaya gitti ve Billy'nin bilgisayarına dokundu, sonra onun yanındaki kitabı alıp kotunun arka cebine koydu. Dışarı çıkıp patikadan ilerledi. Yeni yağan karın üstünde geyik izleri vardı, hem de bir sürü, bir ya da iki rakunun tuhaf el biçimindeki izleri de vardı ama yazlığın önündeki kara bariz bir biçimde dokunulmamıştı. Geyik ve rakunlar oradan uzak durmuştu. Alice de öyle yaptı.

Patikanın bittiği yerden çok da uzakta olmayan, gövdesi ikiye ayrılmış yaşlı bir ak ıhlamur ağacı vardı. Burası onun işaret noktasıydı. Alice ormana doğru dönüp yürümeye başladı, alçak sesle adımlarını sayıyordu. Billy'yi buraya getirdikleri gün iki yüz on adım atmıştı ama bu sabah yol azıcık daha kaygan olduğundan küçük açıklığa ulaşmadan önce iki yüz kırk adım atmıştı. Açıklığa girmek için düşmüş bir kontorta çamının üzerinden tırmanması gerekti. Açıklığın ortasında üzerine çam iğnesi ve düşen yaprakları serptikleri kahverengi topraktan bir alan vardı. Çam iğnelerine ve yapraklara bir de hafif kar eklenmesine rağmen burasının bir mezar olduğu gayet açıktı. *Zaman bu işi halledecek*, diye ona güven vermişti Bucky. Gelecek kasım dağda yürüyüş yapan birinin altında ne yattığını hiç anlamadan bu toprak parçasının üzerinden geçebileceğini söylemişti.

"Birileri gerçekten buradan geçeceğinden değil. Burası benim arazim ve göz kulak oluyorum. Belki ben burada değilken insanlar durumdan faydalanmış, muhtemelen eskiden Overlook'un olduğu yere bakmak için patikadan geçmişlerdir ama artık buradayım ve kalmayı planlıyorum. Billy sağ olsun, emekli oldum. Ben de dağda yaşayan yaşlı adamlardan biriyim. Buradan Western Slope'a kadar saçlarını kıçlarına kadar uzatan, eski Steppenwolf albümlerini dinleyen binlercesi var."

Alice mezarın ayakucunda durup, "Selam Billy," dedi. Onunla konuşmak doğal geliyordu, olabildiğince doğal. Böyle olacağından emin değildi. "Hikâyeni bitirdim. Sonunu değiştirdim. Bucky bundan rahatsız olmayacağını söyledi. Hikâye o ofis

binasında yazmaya başladığında kullandığın aynı bellekte. Fort Collins'e gittiğimde bankada kasa kiralayıp Alice Maxwell kimliğimle beraber oraya koyacağım."

Yeniden düşen kontorta çamının yanına gitti ve üzerine oturdu, ama önce kitabı arka cebinden çıkarıp kucağına koydu. Burada olmak güzeldi. Huzurlu bir yerdi. Bedenini muşambaya sarmadan önce Bucky ona bir şey yapmıştı. Alice'e ne olduğunu söylememişti ama böylece sıcak havalar başladığında çok, hatta hiç koku olmayacağını söylemişti. Hayvanlar da onu rahatsız etmezdi. Bucky trenlerin ve gümüş madenlerinin olduğu eski günlerde bu yöntemin kullanıldığını söylemişti.

9

"Fort Collins'te okula gitmeye karar verdim. Colorado Devlet Üniversitesi'ne. Fotoğraflarını gördüm, güzel bir yer. Bana ne okumak istediğimi sormuştun, hatırlıyor musun? Sana tarih, belki sosyoloji, hatta belki sahne sanatları demiştim. Aslında okumak istediğim şeyi söyleyemeyecek kadar utanıyordum ama kesin tahmin edebilirsin. Belki daha o zaman tahmin etmişsindir. Lisede bunu bazen düşünürdüm çünkü İngilizce her zaman en iyi dersimdi ama senin hikâyeni bitirmek gözüme daha mümkün görünmesini sağladı."

Durdu, çünkü geri kalanı yüksek sesle dile getirmek zordu, yalnız olduğunda bile. Kulağa gösteriş yapıyor gibi geliyordu. Annesi olsa *kendine dev aynasında baktığını* söylerdi. Ama Alice'in bunu söylemesi gerekiyordu, Billy'ye bunu borçluydu.

"Kendi hikâyelerimi yazmak istiyorum."

Yeniden durdu, montunun koluyla gözlerini sildi. Dışarısı soğuktu. Ama bu dinginlik muhteşemdi. Bu erken saatte kargalar bile henüz uykusundan uyanmamıştı.

"Ben bunu yaparken, ben..." Duraksadı. Bunu söylemek neden bu kadar zordu? Neden zor olması gerekiyordu? "*Yazarken*, üzgün olmayı unuttum. Gelecek konusunda endişelenmeyi unuttum. Nerede olduğumu unuttum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Iowa, Davenport'un dışındaki Ce-Ee Motel'deymişiz gibi davranabiliyordum. Ama aslında öyle bir yer olmasa bile, uyduruyormuşum gibi değildi. Sahte ahşap duvarları, mavi yatak örtülerini ve üzerinde SAĞLIĞINIZ İÇİN STERİLİZE EDİLMİŞTİR yazan plastik sarılı duşakabin camını görebiliyordum. Ama en önemli kısmı bu da değildi."

Gözlerini sildi, burnunu sildi, nefesinin yarattığı beyaz bulutların süzülüp gitmesini izledi.

"Marge'ın –lanet Marge'ın– kurşunu seni sadece sıyırmış gibi davranabiliyordum." Kafasını boşaltmak ister gibi iki yana salladı. "Ama bu doğru değil. Sadece *sıyırdı*. Bana o mektubu *yazdın* ve ben uyurken kapımın altından attın. Kamyon durağı aslında New York'ta olsa da o yoldaki kamyon durağına yürüdün ve oradan yoluna devam ettin. Devam *ediyorsun*. Bunun mümkün olduğunu biliyor muydun? Bir ekranın başına ya da bir kâğıt tomarının başına oturup dünyayı değiştirebildiğini biliyor muydun? Uzun sürmüyor, hayat hep geri dönüyor ama dönmeden öncesi harika. Her şey orada. Çünkü yazarken her şey istediğin gibi olabiliyor ve ben senin hâlâ hayatta olmanı istiyorum. Hikâyede hayattasın ve hep hayatta kalacaksın."

Ayağa kalkıp o ve Bucky'nin beraber kazdığı dörtgen alana gitti. Gerçek dünyada Billy bu toprağın altındaydı. Diz çöküp kitabı mezarın üstüne koydu. Belki kar onun da üstünü örterdi. Belki rüzgâr onu alıp sürüklerdi. Önemi yoktu. Alice'in zihninde orada kalacaktı. Kitap Émile Zola'nın *Thérèse Raquin* kitabıydı.

"Artık kimden bahsettiğini biliyorum," dedi Alice.

10

Alice patikanın sonuna, vadinin bıçakla kesilmiş gibi başladığı yere kadar yürüdü ve eski otelin durduğu düzlüğe doğru baktı, Bucky'nin söylenenlere göre hayaletli olduğunu anlattığı otele doğru. Alice daha önce oteli gördüğünü sanmıştı, kesin yükseklerdeki havaya alışık olmadığından gördüğü bir halüsinasyondu o. Bugün hiçbir şey görmüyordu.

Ama istersem görebilirim, diye düşündü. Aynı plastik kaplı duşakabin camı ya da halıdaki Teksas haritasına benzer leke gibi eklemediğim tüm detaylarıyla beraber Ce-Ee'yi yaratabildiğim gibi otelin de orada olmasını sağlayabilirim. İstersem içine hayaletler bile doldurabilirim.

Bu tarafla o taraf arasındaki soğuk hava uçurumuna bakarak, elleri ceplerinde duruyor, dünyalar yaratabileceğini düşünüyordu. Billy ona bu şansı vermişti. Alice buradaydı. Bulunmuştu.

12 Haziran 2019 – 3 Temmuz 2020

TEŞEKKÜRLER

Robin Furth ve Myke Cole araştırmalar konusunda bana yardımcı oldular, devamlılık hatalarını buldular ve değerli editoryal önerilerde bulundular. İkisine de teşekkür ediyorum. Bu teşekkür mecburi *ikazla* beraber geliyor: Kitapta yanlış şeyler varsa bu benim hatamdır, onların hatası değil. Bing West'e de teşekkür etmek istiyorum, iki Felluce savaşı hakkındaki olağanüstü anlatısı *No True Glory* için. Bana çok faydası oldu.

New York Times
Çok Satanlar Listesinde
Bir Numara

Esquire
Yılın En İyi Kitabı

Wall Street Journal
Yılın En Sevilen Kitabı

Goodreads Okur Ödülleri
En İyi Gerilim Finalisti

"Tekinsiz hayal gücünü, dizginlenemez güce çeviren" efsanevi yazar Stephen King'den, profesyonel bir katil üzerine heyecan verici bir roman.

Billy Summers dünyanın en iyi kiralık katili, madalyalı bir Irak Savaşı gazisi, izini kaybettirmede sihirbaz Houdini kadar hünerli bir keskin nişancı. Ancak sadece gerçekten "kötü" adamları hedef alan bu amansız katil artık emekliye ayrılmak istiyor. Bundan önceyse son atışını yapıp kötülük timsali bir adamı haklamalı. Sonrasında sırra kadem basacak. Peki bu süreçte ne yanlış gidebilir ki? Muhtemelen her şey.

Stephen King'in son şaheseri *Billy Summers*, hem bir savaş hikâyesi, hem de Amerika'nın küçük kasabalarına ve orada yaşayan insanlara yazılmış bir aşk mektubu. Eli kanlı bir intikam romanı. Aşk, şans, kader ve kurtuluş için tek atımlık kurşunu kalmış karmaşık bir kahramanın karanlık hikâyesi.

Bu romanı elinizden bırakamayacak ve Billy'yi asla unutamayacaksınız.

altinkitaplar.com.tr
ISBN 978-975-21-2711-1

₺ 100.00

KDV'den muaftır.